JURISPRUDENȚĂ

Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România

Procedura insolvenței

Culegere de practică judiciară 2006-2009

Volumul II

Administrarea procedurii insolvenței

Reorganizarea și falimentul

Editura C.H. Beck

Procedura insolvenței

Culegere de practică judiciară 2006-2009

Volumul II
Administrarea procedurii insolvenței
Reorganizarea şi falimentul

Colectivul de autori

Arin Octav Stănescu – coordonator, avocat, practician în insolvenţă, Preşedinte UNPIR
Valentina Burdescu, consilier juridic, Director Buletinul Procedurilor de Insolvenţă
Mihaela Sărăcuţ, judecător – Curtea de Apel Cluj
Florin Moţiu, doctor în drept, judecător – Curtea de Apel Timişoara
Nicoleta Ţăndăreanu, doctor în drept, judecător – Curtea de Apel Craiova
Camelia-Lilieana Gheorghiu, doctorand în drept, judecător – Curtea de Apel Iaşi
Alexandrina Puşcaş, avocat, practician în insolvenţă
Carmen Popa, avocat, practician în insolvenţă
Diana Deleanu, lector univ. drd., avocat, practician în insolvenţă
Vasile Godîncă-Herlea, avocat, practician în insolvenţă
Simona Maria Miloş, avocat, practician în insolvenţă

Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România

Procedura insolvenței

Culegere de practică judiciară 2006-2009

Volumul II
Administrarea procedurii insolvenței
Reorganizarea şi falimentul

Editura C.H. Beck
Bucureşti 2011

Editura C.H. Beck este acreditată CNCSIS – Consiliul Naţional al Cercetării Ştiinţifice din Învăţământul Superior

Procedura insolvenţei. Culegere de practică judiciară 2006-2009
Uniunea Naţională a Practicienilor în Insolvenţă din România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Procedura insolvenţei : culegere de practică judiciară 2006-2009 /
Uniunea Naţională a Practicienilor în Insolvenţă din România ;
coord.: Arin Octav Stănescu. - Bucureşti : Editura C.H. Beck, 2011
3 vol.
ISBN 978-973-115-707-8
Vol. 2 : Administrarea procedurii insolvenţei, Reorganizarea şi falimentul. – ISBN 978-973-115-840-2

I. Stănescu, Arin Octav (coord.)

347.736(498)(094.5)

Editura C.H. Beck Str. Serg. Nuţu Ion nr. 2, sector 5, Bucureşti
Tel.: 021. 410.08.47; 021. 410.08.09;
021. 410.08.73; 021. 410.08.46
Fax: 021. 410.08.48
E-mail: comenzi@beck.ro

Redactor: Daniela Ştefan

Cuprins

Abrevieri

A.D.S. – Agenţia Domeniilor Statului
alin. – alineatul
A.F.P. – Administraţia Finanţelor Publice
A.N.A.F. – Agenţia Naţională de Administrare Fiscală
art. – articolul
A.V.A.S. – Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului
BEJ – Biroul executorului judecătoresc
BNP – Biroul notarului public
B.N.R. – Banca Naţională a României
B.P.I. – Buletinul procedurilor de insolvenţă
C.A. – curte de apel
Cap. – capitolul
cca – circa
C.civ. – Codul civil
C.com. – Codul comercial
CF – carte funciară
C.muncii – Codul muncii
C.N.A.S. – Casa Naţională de Asigurări de Sănătate
C.N.V.M. – Comisia Naţională a Valorilor Mobiliare
Convenţia – Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale
C.pen. – Codul penal
C.proc.civ. – Codul de procedură civilă
C.proc.fisc. – Codul de procedură fiscală
dec. – decizia
dec. civ. – decizia civilă
dec. com. – decizia comercială
D.G.F.P. – Direcţia Generală a Finanţelor Publice
D.I.I.C.O.T. – Direcţia de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism
D.R.A.O.V. – Direcţia Regională pentru Accize şi Operaţiuni Vamale
ha – hectar
I.T.M. – Inspectoratul Teritorial de Muncă
lit. – litera
mp – metru pătrat
n.n. – nota noastră

O.C.P.I.	– Oficiul de Cadastru şi Publicitate Imobiliară
O.G.	– Ordonanţa Guvernului
O.R.C.	– Oficiul Registrului Comerţului
O.U.G.	– Ordonanţa de urgenţă a Guvernului
parag.	– paragraful
pct.	– punctul
SA	– societate pe acţiuni
SC	– societate comercială
S.E.I.P.	– Serviciul pentru Evidenţa Informatizată a Persoanei
sent.	– sentinţa
sent. civ.	– sentinţa civilă
sent. com.	– sentinţa comercială
SNC	– societate în nume colectiv
SRL	– societate cu răspundere limitată
T.M.B.	– Tribunalul Municipiului Bucureşti
Trib.	– Tribunalul
UNPIR	– Uniunea Naţională a Practicienilor în Insolvenţă din România
urm.	– următoarele

Titlul III
Administrarea procedurii insolvenței

Capitolul I
Creanțele asupra averii debitorului

Secțiunea 1. Creanțe garantate

1. Creanță garantată. Contestație la tabelul de creanțe. Creanță a unui creditor cu mai mulți debitori în insolvență. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 64, art. 70, art. 121

În conformitate cu art. 70 din Legea nr. 85/2006, o creanță a unui creditor cu mai mulți debitori solidari trebuie să fie înscrisă în toate tabelele de creanțe ale debitorilor cu valoarea nominală, până va fi complet acoperită.

Este adevărat că art. 64 din același act normativ arată că la masa credală a unui debitor se pot înscrie numai acele creanțe împotriva debitorului care sunt anterioare datei deschiderii procedurii, însă acest text cu valoare de principiu nu face decât să susțină aplicarea art. 70, care se referă la debitorii solidari.

C.A. Timişoara, Secția comercială, decizia nr. 343 din 10 aprilie 2008

Prin sentința comercială nr. 930/J.S. din 7 iunie 2007 pronunțată în dosarul nr. 4992/115/1999 al Tribunalului Timiş s-a respins contestația formulată şi precizată de contestatoarea R. SA Bucureşti, pentru modificarea tabelului definitiv al creanțelor asupra averii debitoarei SC C. SA Oravița, în sensul înscrierii contestatoarei pe acest tabel cu creanța de 1.774.533 lei şi distribuirea sumelor realizate prin vânzarea imobilului înscris în C.F. nr. 2535 Oravița Română.

Prima instanță a reținut că solicitarea contestatoarei societate bancară de a se proceda la înscrierea în tabelul definitiv de creanțe admise împotriva societății debitoare a creanței sale în sumă de 1.774.533 lei, cu titlu de creanță garantată, având ca izvor executarea necorespunzătoare a contractului de credit nr. 168 din 11 noiembrie 1998 încheiat între antecesoarea sa, Banca A. SA, prin Agenția Oravița, în calitate de împrumutător, şi SC N. SA Oravița, în calitate de împrumutat, este inadmisibilă având în vedere că această creanță este împotriva averii SC N. SA, care a beneficiat în mod direct de creditul ce i s-a acordat în baza acestui contract de împrumut. În raport de aceleaşi considerente, contestatoarea societate bancară, care nu poate avea calitatea de creditor în derularea procedurii falimentului instituită prin Legea nr. 85/2006 împotriva debitoarei SC C. SA Oravița, nu poate participa nici la distribuirea sumelor rezultate din vânzarea imobilului ipotecat în litigiu, bun care a făcut parte din averea acestei debitoare şi al cărui preț rezultat din vânzare a fost distribuit în conformitate cu prevederile art. 121 din acelaşi act normativ, imobil care a făcut şi obiectul contractului de garanție imobiliară autentificat de fostul Notariat de Stat Local Oravița sub nr. 1809 din 1 iulie 1994.

În ceea ce priveşte imobilul în litigiu, după cum precizează însăşi creditoarea prin contestația formulată, s-a constatat că a făcut obiectul valorificării în derularea procedurii falimentului debitoarei SC C. SA Oravița prin vânzarea la licitație publică, fiind adjudecat de către pârâta SC G. SRL Oravița, cumpărătoare care, astfel cum rezultă şi din încheierea nr. 586/J.S. din 20 iunie 2005 pronunțată în dosarul nr. 4992/COM/1999 al Tribunalului Caraş-Severin, şi-a respectat obligațiile, în sensul că a achitat integral prețul de vânzare, bunul intrând în circuitul civil, ieşind astfel de sub jurisdicția judecătorului-sindic, ca instanță specializată în judecarea cauzelor de competența sa în materie de insolvență. Societatea pârâtă, în calitate de cumpărătoare, odată cu rămânerea irevocabilă a încheierii menționate, nu mai are nicio legătură procesuală cu procedura falimentului debitoarei SC C. SA Oravița. Aceasta, cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 55 din fosta Lege nr. 64/1995, devenit art. 53 din Legea nr. 85/2006, imobilul a fost vândut liber de orice sarcini, precum ipoteca înscrisă în favoarea Băncii A. SA – Sucursala Caraş-Severin, antecesoarea contestatoarei.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs contestatoarea R. SA Bucureşti, solicitând modificarea hotărârii atacate şi înscrierea sa pe tabloul definitiv întocmit de lichidatorul judiciar S.C.P. F S.P.R.L. în dosarul de faliment nr. 4992/COM/1999 al Tribunalului Caraş-Severin cu o creanță garantată în valoare de 1.774.533 lei, din care 390.900 lei sold credit şi 1.383.633,76 dobândă; distribuirea cu prioritate a sumelor realizate din vânzarea imobilului înscris în C.F. nr. 2535 Oravița Română, loc de casă tabulară de 3.689 mp, proprietatea SC C. SA, ipotecată în favoarea R. SA Bucureşti, a utilajelor

tehnologice şi a fabricii de mezeluri proprietatea SC C. SA constituite gaj în favoarea R. SA; anularea raportului de distribuire. Prin decizia civilă nr. 343 din 10 aprilie 2008, C.A. Timişoara, admiţând recursul creditoarei, a casat sentinţa comercială nr. 930/J.S. din 7 iunie 2007 pronunţată de Trib. Caraş-Severin în dosarul nr. 4992/115/1999 şi a trimis cauza aceleiaşi instanţe pentru rejudecarea contestaţiei formulate de R. SA Bucureşti.

În considerente s-a arătat că din probele dosarului rezultă că între SC N. SA şi R. SA a fost încheiat contractul de credit nr. 168/11.11.1998 pentru suma de 4.254.000.000 lei (ROL). Rambursarea acestui împrumut a fost garantată de către SC C. SA, conform contractului de garanţie imobiliară încheiat la data de 10 noiembrie 1998, cu imobilul casă cu nr. 374 situat în loc. Oraviţa, ipoteca fiind notată în C.F. nr. 2535 Oraviţa Română, cu rangul II. De asemenea, asupra aceluiaşi imobil a fost notată şi ipoteca de rangul III pentru suma de 604.900.000 lei (ROL), tot în favoarea R. SA, conform contractului de garanţie imobiliară încheiat la data de 17 martie 1999. Prin acest contract s-a garantat, tot de către SC C. SA, restituirea creditului de 604.900.000 lei (ROL) contractat de SC N. SA de la banca R. SA, conform contractului de credit nr. 26/1999, iar nu cu nr. 168/11.11.1998, cum greşit susţine recurenta. Aşadar, prin aceste contracte, SC C. SA s-a obligat solidar, împreună cu SC N. SA, la restituirea creditului contractat de aceasta din urmă.

În conformitate cu art. 70 din Legea nr. 85/2006, o creanţă a unui creditor cu mai mulţi debitori solidari trebuie să fie înscrisă în toate tabelele de creanţe ale debitorilor cu valoarea nominală, până va fi complet acoperită. Este adevărat, astfel cum a reţinut şi prima instanţă, că art. 64 din acelaşi act normativ arată că la masa credală a unui debitor se pot înscrie numai acele creanţe împotriva debitorului care sunt anterioare datei deschiderii procedurii, însă acest text cu valoare de principiu nu face decât să susţină aplicarea art. 70, care se referă la debitorii solidari.

În mod greşit judecătorul-sindic a considerat că împotriva SC C. SA nu există o creanţă a R. SA Bucureşti, întrucât această creanţă rezultă tocmai din cele două contracte de ipotecă (rangul II şi III).

Apărările creditoarei A.V.A.S. Bucureşti sunt nefondate, întrucât prin contractul de cesiune de creanţă nr. 930100/02.12.1999 nu s-a cesionat decât creanţa împotriva SC C. SA, cu toate garanţiile (inclusiv ipoteca de rangul I asupra imobilului înscris în C.F. nr. 2535 Oraviţa Română), nu şi creanţele împotriva SC N. SA, care au rămas în portofoliul R. SA, împreună, desigur, cu toate garanţiile aferente, conform principiului *accesorium sequitur principale*.

De asemenea, prin contractul de gaj fără deposedare încheiat la data de 9 noiembrie 1999, SC C. SA a garantat restituirea creditului de 4.254.000.000 lei (ROL) contractat de SC N. SA de la Banca A – Sucursala Oraviţa (actuala R. SA) cu bunurile mobile enumerate în anexele 1 şi 2, bunuri care se

constituiau în utilaje de preparare a cărnii şi fabrica de mezeluri. Şi în privinţa acestor bunuri ale SC C. SA, ce constituie o garanţie reală, sunt pe deplin aplicabile dispoziţiile art. 70 din Legea nr. 85/2006.

Aşadar, faţă de cele de mai sus, R. SA trebuia notificată de către lichidatorul judiciar şi trebuia înscrisă pe tabelul creanţelor asupra debitoarei SC C. SA ca şi creditor garantat, în speţă neimpunându-se repunerea în termenul de formulare a contestaţiei, deoarece creditoarea recurentă este încă în termen atâta timp cât nu a fost notificată.

Nu în ultimul rând, s-a precizat faptul că nu se pune şi nici nu s-a pus vreodată, în judecarea acestei contestaţii, problema validităţii contractului de vânzare-cumpărare încheiat de SC C. SA, prin lichidator judiciar, şi SC G. SRL, având ca obiect imobilul înscris în C.F. nr. 2535 Oraviţa Română, întrucât, indiferent cui îi este vândut acest imobil, R. SA este creditor garantat şi beneficiază de prevederile art. 121 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Cum în faza recursului nu s-au putut stabili sumele cu care R. SA Bucureşti trebuie menţionată pe acest tabel, întrucât judecătorul-sindic a respins contestaţia acesteia considerând că nu are calitate de creditor, deci pe excepţie, în baza art. 312 alin. (5) C.proc.civ., sentinţa atacată a fost casată, cauza fiind trimisă spre rejudecare, urmând ca tribunalul să stabilească exact care este creanţa R. SA şi să analizeze din nou capetele de cerere din contestaţia precizată privitoare la distribuirea sumelor realizate din vânzarea imobilului ipotecat şi anularea raportului prin care se propune distribuirea acestor sume.

2. Creanţă garantată. Înscriere în tabelul de creanţe. Determinarea valorii garanţiilor

Legea nr. 85/2006, art. 41 alin. (2), art. 121 alin. (2)

Conform art. 41 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, creanţele garantate se înscriu în tabelul definitiv şi/sau tabelul definitiv consolidat, după caz, la valoarea garanţiilor. Valoarea obiectului garanţiei se determină de un evaluator, conform standardelor internaţionale de evaluare.

Este greşită înscrierea unei creanţe garantate prin raportare nu la valoarea imobilelor ipotecate, determinată de un evaluator în cadrul procedurii insolvenţei, ci la o valoare de inventar a acestora, stabilită la data perfectării contractelor de ipotecă.

C.A. Galaţi, Secţia comercială, decizia nr. 724 din 26 septembrie 2007

Prin sentinţa nr. 261/27.06.2007, pronunţată de judecătorul sindic în dosarul nr. 5/91/2002 al Tribunalului Vrancea, s-a respins contestaţia formulată de

creditoarea A.V.A.S. împotriva tabelului definitiv consolidat al creanţelor, ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reţinut că la data de 2.03.2007, creditoarea A.V.A.S. a formulat contestaţie împotriva tabelului definitiv consolidat, depus la grefa instanţei la data de 5.02.2007 în dosarul de insolvenţă al debitoarei SC R. SA Odobeşti.

În motivarea contestaţiei, creditoarea a arătat că a solicitat înscrierea creanţei de 1.408.491,96 dolari SUA, preluată prin cesiune de la B.A. potrivit art. 121 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 85/2006 [fost art. 120 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 64/1995], întrucât este vorba de o creanţă garantată (contracte de garanţie imobiliară perfectate cu debitoarea).

Or, lichidatorul, în mod eronat, a înscris creanţa la ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 4 din Legea nr. 85/2006.

Prin raportul depus la data de 16.04.2007, lichidatorul a susţinut că, la data deschiderii procedurii, în patrimoniul debitoarei nu se mai aflau decât două imobile ipotecate, respectiv ferma 8 şi atelierul mecanic, în valoare de 12.193 lei. Prin urmare, numai creanţa în sumă de 12.193 lei trebuie înscrisă ca fiind garantată. A modificat tabelul definitiv consolidat în acest sens.

Judecătorul sindic a reţinut că, într-adevăr, pentru garantarea creditului contractat de debitoare de la B.A. SA s-au constituit garanţii reale asupra imobilelor proprietatea debitoarei.

La data deschiderii procedurii, însă, în patrimoniul debitoarei nu se regăseau decât două imobile afectate garanţiei, în valoare de 12.193 lei, celelalte fiind vândute sau retrocedate anterior.

Ca atare, în mod corect a fost înscrisă creditoare cu o creanţă garantată în sumă de 12.193 lei, întrucât, potrivit art. 41 alin. (2) şi art. 121 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, creanţele garantate se înscriu la valoarea garanţiilor, iar în cazul în care în urma vânzării bunurilor afectate garanţiei, nu se acoperă creanţele garantate, creditorii vor avea pentru diferenţă creanţe chirografare.

Împotriva acestei hotărâri, în termen legal a declarat recurs creditoarea A.V.A.S. înregistrat sub nr. 5/91/2002 R1 pe rolul Curţii de Apel Galaţi, Secţia comercială, maritimă şi fluvială.

Sentinţa recurată a fost criticată sub aspectul nelegaliăţii şi netemeiniciei, arătându-se că hotărârea atacată este lipsită de temei legal, fiind dată cu încălcarea şi aplicarea greşită a legii (art. 304 pct. 9 C.proc.civ.).

Astfel, în mod greşit instanţa de fond a respins contestaţia la tabelul creanţelor reţinând că, la data deschiderii procedurii, în patrimoniul debitoarei nu se regăseau decât două imobile afectate de ipotecă, în valoare de 12.193 lei, celelalte fiind vândute sau retrocedate anterior.

În fapt, falita SC R. SA a încheiat cu B.A. SA un număr de 5 contracte de credit şi un număr de 4 acte adiţionale la contracte, pentru garantarea resti-

tuirii împrumutului încheindu-se nouă contracte de garanție imobiliară, ipotecile fiind înscrise în registrul de inscripțiuni al Judecătoriei Focșani.

În baza contractului de cesiune de creanță, A.V.A.S. s-a subrogat în toate drepturile principale și accesorii ale băncii cedente față de debitorul cedat.

În speță, erau aplicabile dispozițiile art. 3 pct. 9 și art. 121 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 85/2006 pentru întreaga creanță, în sumă de 1.404.176,92 dolari SUA.

Susținerea lichidatorului în sensul că doar două active ipotecate se mai află în patrimoniul debitoarei este lipsită de relevanță. Dacă este real faptul că unele active imobile ale falitei au fost înstrăinate anterior deschiderii procedurii, acest lucru s-a făcut în mod nelegal, iar lichidatorul avea obligația să întreprindă măsuri pentru readucerea imobilelor în patrimoniul debitoarei.

Curtea de Apel a admis recursul, a casat sentința recurată și a dispus trimiterea cauzei, spre rejudecare, la aceeași instanță.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut că pentru garantarea executării obligației de rambursare a creditului, SC R. SA a constituit în favoarea B.A. SA 9 garanții reale. Este adevărat că, potrivit art. 41 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, creanțele garantate se înscriu în tabelul definitiv și/sau în tabelul definitiv consolidat, după caz, la valoarea garanțiilor, dar nu mai mult decât valoarea totală a creanței garantate de acea garanție.

Însă, pentru a dovedi faptul că, din cele 9 imobile ipotecate în favoarea creditoarei A.V.A.S., numai două se mai aflau în patrimoniul debitoarei la data deschiderii procedurii insolvenței împotriva SC R. SA Odobești, lichidatorul judiciar ar fi trebuit să întocmească un raport amănunțit, în care să prezinte pentru fiecare imobil în parte, modalitatea în care a ieșit din averea falitei. Mai mult, la raport trebuiau anexate toate înscrisurile (copii hotărâri judecătorești irevocabile, acte de executare, protocoale de predare-primire încheiate cu comisiile locale pentru aplicarea Legii nr. 18/1991, pentru terenurile agricole, după caz) din care să rezulte modalitatea concretă de înstrăinare a fiecărui imobil în parte.

Or, lichidatorul, deși a intrat în posesia actelor și evidențelor contabile ale debitoarei și a întregii arhive, s-a mărginit să afirme generic și fără suport probator, că în evidența contabilă mai figurează două active ipotecate, celelalte au fost vândute și retrocedate înaintea deschiderii procedurii.

Judecătorul sindic, procedând la soluționarea contestației formulate de creditoarea A.V.A.S. împotriva tabelului preliminar al creanțelor, și-a însușit simpla afirmație formulată de lichidator, abdicând de la principiul rolului activ al judecătorului. Astfel, potrivit art. 149 din Legea nr. 85/2006 raportat la art. 129 alin. (5) C.proc.civ., judecătorul are îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșeală în aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii. Conform aceluiași text de lege, judecătorul sindic avea nu numai dreptul, ci și obligația

de a ordona prezentarea înscrisurilor din care să rezulte că imobilele afectate garanției constituite în favoarea A.V.A.S. nu se mai află în patrimoniul debitoarei.

Pe de altă parte, judecătorul sindic a făcut o greșită aplicare a dispozițiilor art. 41 alin. (2) raportat la art. 39 alin. (1) lit. A din Legea nr. 85/2006, motiv de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ. Astfel, potrivit art. 41 alin. (2) din lege, creanțele garantate se înscriu în tabelul definitiv și/sau tabelul definitiv consolidat, după caz, la valoarea garanțiilor evaluată în conformitate cu art. 39 alin. (1) lit. A.

Conform art. 39 alin. (1) lit. A, valoarea obiectului garanției se determină de un evaluator, conform standardelor internaționale de evaluare.

Or, judecătorul sindic, încălcând textul de lege sus-arătat, a dispus înscrierea unei creanțe garantate în sumă de 12.193 lei, raportându-se nu la valoarea celor două imobile ipotecate, determinată de un evaluator, în cadrul procedurii, ci la o valoare de inventar a acestora, stabilită la nivelul anilor 1996 – 1997 (data perfectării contractelor de ipotecă).

O atare modalitate de evaluare a garanțiilor, pe baza valorii de inventar a acestora, stabilită cu peste 10 ani în urmă, este contrară legii și vădit prejudiciabilă pentru creditorul garantat.

Față de considerentele ce preced, s-a reținut că judecătorul sindic, procedând la soluționarea contestației, nu a administrat proba cu înscrisuri, pentru a stabili care dintre imobilele ipotecate în favoarea B.A. SA se mai află în averea debitoarei, pe de o parte, iar pe de altă parte, nu a stabilit valoarea actuală a obiectului garanției (și, pe cale de consecință, a creanței garantate), pe baza unei expertize efectuate de evaluatori conform standardelor internaționale de evaluare.

Prin urmare, în condițiile art. 304 pct. 3 teza ultimă și art. 304 pct. 5 raportat la art. 304[1] C.proc.civ., constatând că judecătorul sindic practic a soluționat contestația fără a intra în cercetarea fondului pricinii și că este necesară administrarea de probe (unele, în speță expertiza tehnică imobiliară, incompatibile cu judecata prezentei căi de atac – art. 305 C.proc.civ.), Curtea a admis recursul și a casat sentința recurată, cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare, la aceeași instanță.

3. Creanță garantată. Ipotecă asupra imobilului proprietatea debitoarei. Citare obligatorie a creditorului ipotecar

C.proc.civ., art. 312 alin. (5)
C.civ., art. 1790-1791

În conformitate cu dispozițiile art. 1790 C.civ., ipoteca, ca garanție reală, dă dreptul creditorului ipotecar să urmărească bunul ipotecat în mâna oricui

s-ar afla, iar dispozițiile art. 1791 și urm. C.civ. obligă noul proprietar la a respecta întocmai clauzele și condițiile acceptate de primul debitor.

Prin urmare, judecătorul sindic are obligația, pentru a putea discuta intabularea dreptului de proprietate al debitoarei falite asupra imobilului și eventuala radiere a ipotecii creditorului garantat, să citeze acest creditor, pentru ca aceasta să-și poată exprima punctul de vedere și să poată, în condiții de contradictorialitate, să-și apere drepturile rezultate din contractul de ipotecă încheiat cu privire la imobilul în litigiu.

C.A. Timișoara, Secția comercială, decizia nr. 278 din 5 martie 2007

Prin sentința civilă nr. 2271 din 16.10.2006, pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 606/2005, s-a aprobat raportul administratorului judiciar și în consecință: s-a admis propunerea administratorului judiciar SC E. SA Arad, s-a dispus intabularea dreptului de proprietate al societății debitoare SC C.A. SA asupra imobilului înscris în CF 610 Românași, jud. Sălaj, nr. top. 101/1/1/1, înscris sub A1, top. 101/1/1/2/1 de sub A2 și 100/1/b de sub A3, precum și radierea ipotecii și a interdicției de înstrăinare a imobilului mai sus arătat, înscrise în favoarea SC B.P. SA Simeria sub B6 și C3; s-a dispus, în sarcina administratorului judiciar, notificarea SC B.P. SA Simeria, în vederea depunerii declarației de creanță, ca și creditor ipotecar al debitoarei.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că la 22.11.2001 a fost autentificat sub nr. 1244 la BNP M.N. din Sibiu, contractul de vânzare-cumpărare încheiat între SC C.A. SA Sibiu și cumpărătoarea SC C.A. SA Arad, contract prin care aceasta din urmă a dobândit imobilele situate în localitatea Românași, jud. Sălaj, înscrise în CF 610 Românași.

Instanța de fond a mai reținut că prin acest contract, vânzătoarea a consimțit la intabularea dreptului de proprietate în favoarea cumpărătoarei, potrivit contractului, vânzătoarea făcând și predarea bunurilor vândute. De asemenea, prin contractul autentic, cumpărătoarea a fost de acord cu preluarea imobilului în condițiile existenței unui drept de ipotecă pentru suma de 1.200.000.000 și marja de risc, constituit în favoarea SC B.P. SA, părțile convenind asupra unui preț de vânzare de 4.378.220.222, fără TVA, iar cu TVA de 5.210.082.064 lei, din care a mai rămas de plătit suma de 389.444.564 lei, cu termen de plată cel mai târziu la 31 decembrie 2002.

S-a mai reținut că reprezentantul cumpărătorului, D.I., a declarat în mod expres în conținutul contractului că a cumpărat imobilul în numele și pentru societate, în acest sens urmând a se face și intabularea. Astfel cum rezultă din extrasul CF, debitoarea nu și-a mai îndeplinit însă, obligația de intabulare a imobilului dobândit, astfel că și la momentul pronunțării sentinței atacate, proprietarul imobilului înscris sub B6 în CF 610 Românași, este vânzătoarea SC C.A. SA Sibiu.

Astfel, având în vedere această stare de fapt, ce nu a fost contestată în temeiul prevederilor art. 22 raportat la art. 20 şi art. 21 din Legea nr. 7/1996 a cadastrului şi publicităţii imobiliare, precum şi prevederile art. 11 din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a admis cererea administratorului judiciar şi a dispus intabularea dreptului de proprietate în favoarea debitoarei asupra imobilului descris mai sus, imobil ce a intrat în proprietatea debitoarei anterior deschiderii procedurii, dar pentru care nu s-au mai făcut formele de publicitate imobiliară, cu efectul opozabilităţii faţă de terţi.

Judecătorul sindic a constatat că în cauză vânzătoarea nu a formulat vreo notificare privind denunţarea contractului de vânzare-cumpărare, deşi debitoarea aflată în procedură nu a achitat întregul preţ al imobilului, vânzarea fiind considerată ca executată de către aceasta, în condiţiile prevederilor art. 86 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, cu atât mai mult cu cât cumpărătoarea însăşi a recunoscut efectele actului autentic, depunând declaraţie de creanţă pentru diferenţa de preţ rămasă neachitată.

Faţă de dispoziţiile art. 53 şi art. 86 din Legea nr. 85/2006, care pretind administratorului judiciar maximizarea valorii bunurilor din averea debitoarei, în vederea valorificării lor, judecătorul sindic a admis şi cererea conexă formulată de acesta, în sensul radierii din CF-ul de mai sus a menţiunii referitoare la ipoteca înscrisă în favoarea SC B.P. SA Simeria, precum şi a interdicţiei de înstrăinare şi grevare, înscrise în favoarea aceleiaşi creditoare, cu privire la care s-a dispus de către instanţă a fi notificată pentru a-şi depune declaraţia de creanţă, ca urmare a recunoaşterii caracterului garantat al creanţei sale, de către debitoare, prin însuşi contractul de vânzare-cumpărare mai sus menţionat.

Împotriva acestei sentinţe a formulat recurs creditoarea SC B.P. SA, înregistrat pe rolul Curţii de Apel Timişoara sub nr. 7383/59/2006, solicitând modificarea, în baza art. 304 pct. 5 C.proc.civ., în tot a sentinţei atacate, în sensul respingerii capătului de cerere al administratorului judiciar SC E. SA, de radiere a ipotecii şi a interdicţiei de înstrăinare notate în CF 610 Românaşi, nr. top. 101/1/1/1, 101/1/1/2/1 şi 100/1/b, iar în baza art. 304 pct. 5 C.proc.civ., casarea sentinţei atacate ca fiind dată cu încălcarea dispoziţiilor art. 105 alin. (2), apreciind că este vătămat interesul recurentei, întrucât sentinţa a fost dată fără citarea acesteia şi fără a i se da dreptul la apărare.

Examinând recursul prin prisma motivelor invocate şi, din oficiu, pentru motivele de ordine publică, dar şi în raport de prevederile art. 304^1 C.proc.civ., Curtea a constatat că acesta este întemeiat.

Este neîndoielnic că asupra imobilului în litigiu pârâta recurentă avea înscrisă o garanţie reală, respectiv o ipotecă, fapt reţinut chiar de judecătorul sindic prin sentinţa recurată. Astfel, în mod corect s-a reţinut că, urmare a contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1244/22.11.2001 de BNP M.N., debitoarea, în calitate de cumpărător, a fost de acord cu preluarea

imobilului în condiţiile existenţei unui drept de ipotecă pentru suma de 1.200.000.000 şi marja de risc, constituit în favoarea SC B.P. SA.

În conformitate cu dispoziţiile art. 1790 C.civ., ipoteca, ca garanţie reală, dă dreptul creditorului ipotecar să urmărească bunul ipotecat în mâna oricui s-ar afla, iar dispoziţiile art. 1791 şi urm. C.civ. obligă noul proprietar la a respecta întocmai clauzele şi condiţiile acceptate de primul debitor.

Prin urmare, judecătorul sindic avea obligaţia, pentru a putea discuta intabularea dreptului de proprietate al debitoarei falite asupra imobilului şi eventuala radiere a ipotecii, să citeze recurenta, pentru ca aceasta să-şi poată exprima punctul de vedere şi să poată, în condiţii de contradictorialitate, să-şi apere drepturile rezultate din contractul de ipotecă încheiat cu privire la imobilul în litigiu.

Curtea a considerat că, pornind de la constatarea faptului că recurenta avea înscrisă o garanţie reală asupra imobilului, era de obligaţia judecătorului sindic să dispună citarea recurentei, pentru a i se permite să-şi exprime punctul de vedere referitor la radierea ipotecii şi a interdicţiei de înstrăinare.

În aceste condiţii, întrucât recurenta nu a fost citată la soluţionarea cererii formulate de administratorul judiciar privind intabularea imobilului în litigiu pe numele debitoarei, radierea ipotecii şi a interdicţiei de înstrăinare, în baza art. 312 alin. (5) C.proc.civ., Curtea a admis recursul declarat de recurenta SC B.P. SA Bucureşti, a casat sentinţa recurată şi a trimis cauza spre rejudecare la Tribunalul Arad, prin judecător sindic.

4. Creanţă garantată. Lipsa obiectului garanţiei. Act fraudulos al debitorului. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 73, art. 121 alin. (2)

Dacă bunurile care au constituit obiectul garanţiei, respectiv părţile sociale asupra cărora creditoarea recurentă avea instituit un sechestru, au fost înstrăinate şi deci nu se mai găsesc în averea debitorului, creditoarea garantată nu poate fi plătită cu prioritate din sumele obţinute prin valorificarea bunurilor din averea debitorului, atâta timp cât printre aceste bunuri nu se mai află părţile sociale în cauză.

Înstrăinarea ilegală şi frauduloasă a bunurilor asupra cărora creditoarea avea înscris sechestru nu determină însă pierderea privilegiului său şi înscrierea sa pe lista creditorilor chirografari.

Actul fraudulos de înstrăinare a părţilor sociale sechestrate este unul dintre acele acte ale debitorului supuse cenzurii în cursul procedurii falimentului. Nelegalitatea şi caracterul lezionar al acestui act de transfer sunt evidente, deoarece debitoarea a dispus în mod ilicit de bunuri aflate sub sechestrul instituit în favoarea unui creditor.

În aceste condiții creanța creditoarei respective este și rămâne garantată, chiar dacă debitorul a încercat să înlăture bunurile din averea sa, iar în cazul în care actul de înstrăinare va fi menținut, garanția sa va fi ineficace. Efectele garanției acestei creditoare sunt condiționate de anularea transferului patrimonial privind părțile sociale, soluția corectă fiind înscrierea creanței sale în tabelul creanțelor garantate, cu mențiunea că efectele garanției vor fi condiționate de anularea actului de transfer.

C.A. Timișoara, Secția comercială, decizia nr. 325 din 7 aprilie 2008

Prin sentința comercială nr. 2634/13.11.2007 pronunțată în dosarul nr. 2349/108/2007, Tribunalul Arad a respins contestația formulată de creditoarea SC F.I.E. SRL la tabelul preliminar al creanțelor.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a constatat că la data de 18.09.2007, a fost depusă la dosar de către creditoarea SC F.I.E. SRL o contestație împotriva înscrierii acesteia în tabelul preliminar ca și creditor chirografar.

În motivare s-a arătat că această creditoare a sechestrat din averea debitorului un număr de 130.770 părți sociale pe care debitorul le deține la SC P.A. SRL, sechestrul fiind înscris în arhiva electronică de garanții reale imobiliare, ceea ce îi conferă un privilegiu la plata cu prioritate a creanței din suma obținută ca urmare a valorificării acestor bunuri. În mod greșit lichidatorul a considerat că înstrăinarea ilegală și frauduloasă a bunurilor asupra cărora s-a înscris sechestrul determină pierderea privilegiului și înscrierea contestatorului pe lista creditorilor chirografari. În realitate, creanța este și rămâne garantată, chiar dacă debitorul a încercat să înlăture în mod fraudulos bunurile din averea sa. În cazul în care actul de înstrăinare va fi menținut, garanția va fi ineficace, dar câtă vreme a dovedit caracterul garantat al creanței sale, refuzul lichidatorului de a o înscrie ca atare în tabelul preliminar al creanțelor este nejustificat. De asemenea, actul de înstrăinare a părților sociale sechestrate este unul dintre acele acte ale debitorului supuse cenzurii în cursul procedurii falimentului. Nelegalitatea și caracterul lezionar al acestui act de transfer este evidentă, deoarece debitorul a dispus în mod ilicit de bunuri aflate sub sechestrul instituit în favoarea unui creditor.

Cu privire la contestația formulată de SC F.I.E. SRL, judecătorul sindic a constatat că bunul obiect al garanției – acțiunile în cauză – a fost înstrăinat și deci nu se mai găsește în averea debitorului, iar contestatorul nu poate fi plătit cu prioritate din sumele obținute prin valorificarea bunurilor din averea debitorului, bunuri printre care nu se mai află acțiunile în cauză, că referirea contestatorului la caracterul vădit nelegal al actului de înstrăinare, nu are nicio relevanță juridică atâta timp cât nu a fost constatată nulitatea sau altă cauză de ineficiență a acestui act, considerând că acțiunile respective pot constitui eventual obiect al garanției raportat la averea altui proprietar.

Împotriva acestei hotărâri a formulat recurs creditoarea SC F.I.E. SRL Arad, solicitând admiterea recursului, modificarea sentinței atacate, admiterea contestației acestei creditoare şi să se dispună înscrierea sa în tabelul preliminar al creanțelor ca şi „creditor garantat".

În motivarea recursului s-a arătat că în mod greşit Tribunalul Arad a considerat că înstrăinarea ilegală şi frauduloasă a bunurilor asupra cărora această recurentă a înscris sechestru determină pierderea privilegiului său şi înscrierea sa pe lista creditorilor chirografari, astfel că tribunalul a considerat că este irelevant caracterul fraudulos al înstrăinării şi nu prezintă importanță decât lipsa bunurilor din patrimoniul debitoarei, adică consecința înstrăinării.

Examinând recursul declarat în cauză, Curtea a constatat că acesta este întemeiat.

Astfel, judecătorul sindic a reținut în mod corect că bunul obiect al garanției, respectiv părțile sociale asupra cărora creditoarea recurentă avea instituit un sechestru, a fost înstrăinat şi deci nu se mai găseşte în averea debitorului.

De asemenea, este corectă afirmația că creditoarea contestatoare nu poate fi plătită cu prioritate din sumele obținute prin valorificarea bunurilor din averea debitorului, atâta timp cât printre aceste bunuri nu se mai află părțile sociale în cauză.

În mod greşit însă judecătorul sindic a considerat că înstrăinarea ilegală şi frauduloasă a bunurilor asupra cărora această recurentă avea înscris sechestru determină pierderea privilegiului său şi înscrierea sa pe lista creditorilor chirografari.

Actul fraudulos de înstrăinare a părților sociale sechestrate este unul dintre acele acte ale debitorului supuse cenzurii în cursul procedurii falimentului. Nelegalitatea şi caracterul lezionar al acestui act de transfer sunt evidente, deoarece debitoarea a dispus în mod ilicit de bunuri aflate sub sechestrul instituit în favoarea unui creditor.

În aceste condiții, creanța creditoarei recurente este şi rămâne garantată, chiar dacă debitorul a încercat să înlăture bunurile din averea sa, iar în cazul în care actul de înstrăinare va fi menținut, garanția sa va fi ineficace. Această garanție există şi nu este contestată şi sunt în discuție doar efectele garanției datorită unui act de transfer patrimonial al debitorului.

Curtea a reținut că efectele garanției acestei creditoare sunt condiționate de anularea transferului patrimonial privind părțile sociale, soluția corectă fiind înscrierea creanței sale în tabelul creanțelor garantate, cu mențiunea că efectele garanției vor fi condiționate de anularea actului de transfer.

În consecință, întrucât în mod greşit nu a fost trecută în tabelul preliminar creanța creditoarei SC F.I.E. SRL Arad ca şi creanță garantată, în baza art. 312 C.proc.civ., Curtea a admis recursul declarat de această creditoare, a modificat în parte sentința recurată, în privința contestației formulate de creditoare, pe care a admis-o şi astfel a dispus înscrierea creanței creditoarei în tabelul de creanțe al debitoarei ca şi creanță garantată.

5. Creanță garantată. Garanție imobiliară asupra bunurilor unei terțe persoane. Lipsa înregistrării gajului în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 9
Legea nr. 99/1999, art. 28, art. 29

Existența unei garanții reale imobiliare asupra bunurilor unei terțe persoane care a acceptat instituirea unei ipoteci pe apartamentul său, pentru a garanta contractul de împrumut al debitoarei falite, nu conferă caracterul privilegiat al creanței împrumutătorului în raport cu debitoarea.

De asemenea, în lipsa înregistrării gajului asupra bunurilor mobile ale debitoarei în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, așa cum prevăd dispozițiile art. 28 și art. 29 din Legea nr. 99/1999, acesta nu este opozabil celorlalți creditori și nu îi conferă caracterul de creanță privilegiată.

C.A. Pitești, Secția comercială, decizia nr. 191 din 15 februarie 2008

Prin sentința comercială nr. 707 din 20 septembrie 2007 a Tribunalului Vâlcea, Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, a fost admisă contestația formulată de creditoarea B.C.C. SA în contradictoriu cu SC V.C. SRL Rm. Vâlcea, lichidator al SC D.T. SRL Rm. Vâlcea și a fost dispusă înscrierea contestatoarei în tabloul creditorilor din 2 mai 2007, ca și creditor garantat.

Pentru a decide astfel, judecătorul-sindic a constatat că B.C.C. SA a contestat tabloul definitiv consolidat al creanțelor întocmit de lichidator în procedura insolvenței deschisă față de debitoarea SC D.T. SRL, solicitând să fie trecută în tablou cu o creanță garantată și nu chirografară, sub motiv că reclamanta a fost trecută în tablou cu o creanță chirografară de 19.698,18 lei, în loc de creanță garantată, calitate dobândită prin contractele de garanție imobiliară nr. 535/2004 și nr. 535/2005.

Analizând contestația, judecătorul-sindic a constatat că pretenția reclamantului este întemeiată întrucât aceasta are un contract de garanție, garantul fiind N.A. ce a acceptat instituirea unei ipoteci pe apartamentul său pentru a garanta contractul de împrumut al debitoarei, împrumutător fiind reclamanta.

Judecătorul-sindic a constatat, de asemenea, că reclamanta are și un drept de gaj cu deposedare pe bunurile mobile proprietatea debitoarei.

În drept, judecătorul-sindic a constatat că pretenția reclamantei se încadrează în dispozițiile art. 3 pct. 9 din Legea nr. 85/2006, contractele de garanție invocate de aceasta dându-i dreptul să fie înscrisă în categoria creditorilor privilegiați.

La 2.11.2007, SC D.T SRL – reprezentată prin lichidator SC V.C. SRL – a declarat recurs, criticând soluția primei instanțe ca nelegală. Se susține că greșit judecătorul-sindic a atribuit reclamantei calitatea de creditor privilegiat pe temeiul contractului de garanție reală imobiliară asupra bunurilor unei terțe persoane, respectiv ale lui N.A. Recurenta susține că reclamanta poate să pretindă acest caracter al creanței sale în raport cu terța persoană, nu însă și cu reclamanta.

De asemenea, recurenta susține că bunurile mobile ce au făcut obiectul gajului au fost înstrăinate înainte de deschiderea procedurii față de falita SC D.T. SRL.

Curtea a constatat că recursul este fondat.

Astfel, este fondată critica recurentei, încadrată corect de aceasta în motivul prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

Curtea a constatat că reclamanta nu are un drept real accesoriu asupra bunurilor debitoarei, ci asupra bunurilor unei terțe persoane, respectiv N.A., căci aceasta și-a luat obligația de a garanta cu apartamentul său creanța debitoarei față de reclamantă. În concluzie, curtea a statuat că reclamanta nu se poate prevala de niciun text legal pentru a pretinde caracterul privilegiat al creanței sale în raport cu debitoarea.

Este fondată și a doua critică, încadrată corect de recurentă în motivul prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

Curtea a constatat că gajul reclamantei asupra bunurilor mobile ale debitoarei nu a fost înregistrat în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, așa cum prevăd art. 28 și art. 29 din Legea nr. 99/1999 și în lipsa acestei înscrieri, gajul reclamantei nu este opozabil celorlalți creditori, în raport cu care reclamanta pretinde privilegiul conferit de dreptul real de gaj asupra bunurilor mobile. În concluzie, Curtea a stabilit că în lipsa caracterului opozabil al gajului reclamantei, aceasta nu poate fi înscrisă în tabloul creditorilor cu o creanță privilegiată.

Văzând și dispozițiile art. 312 alin. (3) C.proc.civ.,s-a admis recursul și s-a modificat în tot sentința primei instanțe, în sensul că pe fond s-a respins contestația ca nefondată.

6. Creanță garantată. Contestație la tabelul preliminar de creanțe. Contracte de gaj și ipotecă asupra bunurilor din averea debitoarei. Sechestru aplicat bunurilor debitoarei conform Codului de procedură fiscală

Legea nr. 85/2006, art. 64, art. 70, art. 121 alin. (1) pct. 2
C.proc.fisc., art. 138 alin. (6), art. 150 alin. (5)-(7)

Dacă un creditor dovedește că are un drept de ipotecă, respectiv un drept real de gaj asupra bunurilor debitoarei și a soldului contului curent, care se

întind până la concurența creditului, a dobânzilor aferente, alte costuri și comisioane, precum și cheltuieli de orice fel, în temeiul art. 121 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 85/2006, fondurile obținute din averea debitorului, grevate în favoarea creditorului de ipoteci, gajuri sau alte garanții reale mobiliare ori drepturi de retenție de orice fel, vor fi distribuite creditorilor garantați, cuprinzând tot capitalul, dobânzile, majorările și penalitățile de orice fel, precum și cheltuielile.

Conform art. 150 alin. (5)-(7) C.proc.fisc., sechestrul aplicat de executorul fiscal constituie ipotecă legală și conferă creditorilor bugetari drepturi similare în raporturile cu ceilalți creditori garantați, potrivit dreptului comun.

Având în vedere faptul că dreptul de ipotecă legală a fost înscris în cartea funciară numai până la concurența debitului și nu se menționează valoarea dobânzilor, penalităților și majorărilor aferente, nu se poate accepta creanța în întregime ca fiind o creanță garantată, întrucât, fiind vorba de un act de executare, în concret de sechestrul aplicat de executorul fiscal asupra unui bun imobil, dreptul de ipotecă legală al creditorului garantat presupune în mod obligatoriu existența unui titlu executoriu privind dobânzile, penalitățile sau majorările pretinse.

Trib. Comercial Mureș, sentința nr. 2731 din 1 noiembrie 2006

Prin contestația înregistrată la data de 23 octombrie 2006, creditoarea B.C.R. SA Sucursala Mureș a contestat tabelul preliminar întocmit de administratorul judiciar și a solicitat înscrierea sa în tabelul definitiv al creanțelor cu valoarea totală a creanței declarate la categoria de creanțe garantate, la cap. II – conform art. 121 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 85/2006 –, arătând în motivare că are un drept real de gaj și ipotecă asupra bunurilor din averea debitoarei care se sting numai în condițiile art. 1788 și art. 1814 C.civ. și nu este admisibilă privarea creditorului garantat de garanția sa, deoarece această instituție juridică se bucură de protecție juridică de legislația în vigoare.

În susținerea contestației creditoarea a invocat prevederile Legii nr. 99/1999, Legii nr. 58/1998, Legii nr. 85/2006, art. 1725 C.civ.

Examinând contestația creditoarei se apreciază că este întemeiată, pentru următoarele considerente:

În temeiul art. 121 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 85/2006, fondurile obținute din averea debitorului, grevate în favoarea creditorului de ipoteci, gajuri sau alte garanții reale mobiliare ori drepturi de retenție de orice fel, vor fi distribuite creditorilor garantați, cuprinzând tot capitalul, dobânzile, majorările și penalitățile de orice fel, precum și cheltuielile.

Potrivit clauzelor contractelor de garanție imobiliară și mobiliară anexate contestației, așa cum au fost enumerate mai sus, creditoarea are un drept de ipotecă, respectiv gaj asupra bunurilor debitoarei și a soldului contului curent,

care se întind până la concurenţa creditului, a dobânzilor aferente, alte costuri şi comisioane, precum şi cheltuieli de orice fel.

În tabelul preliminar al creanţelor, creanţa creditoarei a fost înscrisă la categoria creditorilor garantaţi conform art. 121 alin. (1) pct. 2 cu valoare de 900.000 lei şi la categoria creanţelor chirografare conform art. 123 pct. 7 din Legea nr. 85/2006, cu o valoare de 122.026,82 lei.

Faţă de cele reţinute în cele de mai sus, administratorul judiciar în mod eronat a înscris creanţa creditoarei la categoria creanţelor chirografare, pentru dobânzi şi celelalte accesorii. Creanţa creditoarei trebuia înscrisă, pentru întreaga valoare declarată, la categoria creanţelor garantate.

Prin contestaţia înregistrată la data de 19 octombrie 2006, creditoarea D.G.F.P. Mureş a contestat tabelul preliminar întocmit de administratorul judiciar şi a solicitat înscrierea creanţei sale la categoria creanţelor garantate, arătând că creanţa sa a fost cuprinsă în mod greşit la categoria creanţelor bugetare, în condiţiile în care toate actele de executare efectuate în vederea recuperării sumelor datorate la bugetul general consolidat al statului au fost notate în C.F. nr. 2577 Sărăţeni, în C.F. nr. 2562 Sărăţeni şi C.F. nr. 494 Sărăţeni. Din anexele depuse la cererea de admitere a creanţei rezultă existenţa unei creanţe garantate, iar dacă administratorul judiciar avea nelămuriri cu privire la prioritatea creanţei, putea să solicite informaţii şi documente suplimentare, potrivit art. 87 din Legea nr. 85/2006.

Cu privire la această contestaţie instanţa a reţinut că în tabelul preliminar al creanţelor creanţa contestatoarei a fost înregistrată la categoria creanţe bugetare, la cap. IV, conform art. 123 pct. 4 din Legea nr. 85/2006, cu o valoare de 846.126 lei.

Potrivit extraselor de carte funciară anexate contestaţiei D.G.F.P. Mureş, A.F.P. Sovata deţine un drept de ipotecă de rangul II pentru mai multe bunuri proprietatea debitoarei.

Conform art. 150 alin. (5)-(7) C.proc.fisc., sechestrul aplicat de executorul fiscal constituie ipotecă legală şi conferă creditorilor bugetari drepturi similare în raporturile cu ceilalţi creditori garantaţi, potrivit dreptului comun.

Cu toate acestea, având în vedere faptul că dreptul de ipotecă legală a fost înscris în carte funciară numai până la concurenţa debitului şi nu se menţionează valoarea dobânzilor, penalităţilor şi majorărilor aferente, s-a dispus înregistrarea creanţei creditoarei la categoria creanţelor garantate, la cap. II – conform art. 121 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 85/2006 – cu o valoare de 582.370 lei, iar pentru diferenţa de valoare, până la concurenţa sumei admise, s-a menţinut înregistrarea la categoria creanţelor bugetare.

Argumentul instanţei, pentru neacceptarea creanţei în întregime ca fiind o creanţă garantată, a constat în aceea că, fiind vorba de un act de executare, în concret de sechestrul aplicat de executorul fiscal asupra unui bun imobil, dreptul de ipotecă legală a creditorului garantat presupune în mod obligatoriu

existenţa unui titlu executoriu (privind dobânzile, penalităţile, majorările), a unui proces-verbal de instituire a sechestrului, precum şi notarea acestuia în cartea funciară, pentru a fi opozabil terţilor.

Astfel, potrivit art. 138 alin. (6) C.proc.fisc.: „În cazul în care prin titlul executoriu sunt prevăzute, după caz, dobânzi, penalităţi de întârziere sau alte sume, fără să fi fost stabilit cuantumul acestora, ele vor fi calculate de către organul de executare şi consemnate într-un proces-verbal care constituie titlu executoriu, care se comunică debitorului".

Existând titlul executoriu pentru dobânzile, penalităţile şi majorările calculate asupra creanţelor bugetare, executorul bugetar trebuia să instituie sechestrul pentru aceste creanţe, iar neexistând acest act de executare, nici dreptul de ipotecă nu se poate naşte în favoarea creditorului bugetar.

Notă: Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară a fost abrogată prin O.U.G. nr. 99/2006 privind instituţiile de credit şi adecvarea capitalului.

7. Creanţă garantată. Contestaţie la tabelul preliminar de creanţe. Sechestru aplicat asupra bunurilor imobile – ipotecă legală, conform Codului de procedură fiscală

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 9, art. 73
C.proc.fisc., art. 150 alin. (6)

Dacă în baza unui contract de concesiune încheiat cu un creditor bugetar s-a procedat la încheierea unui proces-verbal de aplicare a sechestrului şi acesta a fost înscris în cartea funciară, potrivit prevederilor art. 150 alin. (6) C.proc.fisc., sechestrul aplicat asupra bunurilor imobile în temeiul alin. (5) constituie ipotecă legală, iar acesta conferă creditorului fiscal în raport cu alţi creditori, aceleaşi drepturi ca şi dreptul de ipotecă, în sensul prevederilor dreptului comun.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială, decizia nr. 739 din 4 iulie 2007

Prin sentinţa nr. 45 din 6 martie 2007, Tribunalul Buzău, Secţia comercială şi de contencios administrativ, a respins excepţia tardivităţii formulării contestaţiei la tabelul preliminar al creanţelor de către administratorul judiciar SC R.S. SRL, a admis în parte contestaţia formulată de A.D.S. la tabelul preliminar al creanţelor, a dispus înscrierea în tabelul creanţelor a debitoarei SC S. SA Buzău, a creditoarei A.D.S. Bucureşti, cu suma de 421.434,71 lei, aferentă contractului de concesiune nr. 365/22.04.2000, creanţă bugetară şi cu suma de 1.141.658,73 lei aferentă contractului de concesiune nr. 29 din 17.06.2002, creanţă bugetară.

Prin aceeaşi hotărâre a respins cererea A.D.S. Bucureşti de înscriere în tabelul creditorilor cu suma de 57.037,88 lei şi 3266 dolari SUA aferentă contractului de vânzare-cumpărare de acţiuni nr. 29/12.04.2002, încheiat cu Asociaţia PAS S., precum şi înscrierea A.D.S. Bucureşti cu suma de 1.141.658,73 lei aferentă contractului de concesiune nr. 29/2002, ca şi creanţă garantată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă a reţinut că, în ce priveşte excepţia tardivităţii formulării contestaţiei la tabelul preliminar invocată de administratorul judiciar, aceasta este neîntemeiată, deoarece prin sentinţa de deschidere a procedurii de insolvenţă s-a stabilit ca termen maxim de depunere a contestaţiilor la tabelul preliminar, data de 3 ianuarie 2007, iar contestaţia formulată de A.D.S. Bucureşti a fost înregistrată la data de 3 ianuarie 2007, deci în termenul legal, astfel încât prima instanţă a respins excepţia ca neîntemeiată.

Se reţine prin hotărâre că, în ce priveşte cererea creditoarei A.D.S. Bucureşti de înscriere a creanţei în sumă de 421.437,71 lei aferentă contractului de concesiune nr. 365/22.04.2000, aceasta este întemeiată; prin sentinţa comercială nr. 5847/19.06.2006, Tribunalul Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, a admis în parte cererea formulată de reclamanta A.D.S. Bucureşti în contradictoriu cu pârâta SC S. SA, în sensul achitării redevenţei pentru perioada 1 martie 2000 – 31 august 2007, precum şi plata penalităţilor de întârziere, până la plata integrală a debitului principal şi potrivit dispoziţiilor art. 720^{8} C.proc.civ., hotărârile date în procesele şi cererile în materie comercială sunt executorii, astfel încât creditoarea deţine o creanţă certă, lichidă şi exigibilă şi trebuie înscrisă în tabelul preliminar cu creanţa datorată de debitoare.

Şi cea de a doua cerere a creditoarei, privind înscrierea în tabelul creditorilor, se reţine prin hotărâre, a creanţei de 1.141.658,73 lei, este întemeiată având în vedere faptul că prin contractul de concesiune nr. 29/27.06.2002, debitoarea a dobândit dreptul de exploatare asupra terenului agricol, în suprafaţă de 925 ha, precum şi transmiterea dreptului de exploatare şi a obligaţiei de întreţinere a suprafeţei de 5,50 ha teren neagricol, astfel încât a dispus înscrierea acestei creanţe în tabel, ca o creanţă bugetară, a respins ca neîntemeiat capătul de cerere al A.D.S. privind înscrierea în tabelul creditorilor cu suma de 57.038,88 lei reprezentând penalităţi pentru nerealizarea obligaţiilor anilor 2003, 2004 şi 2005 şi a sumei de 3.266 dolari SUA reprezentând penalităţi pentru perioada 30.06.2006 – 13.09.2006, pe motiv că titularul contractului de vânzare-cumpărare de acţiuni nr. 29/12.04.2002 este Asociaţia salariaţilor din cadrul SC S. SA Buzău care nu se identifică cu societatea debitoare.

În ceea ce priveşte categoria de creanţă, prin sentinţă se reţine că creanţele A.D.S. Bucureşti sunt creanţe bugetare, cererea creditoarei A.D.S. Bucureşti de înscriere a creanţei aferente contractului de concesiune nr. 29/17.06.2002,

în categoria creanțelor garantate pe considerentul că prin încheierea 12758/15.06.2006 a Oficiului de Cadastru şi Publicitate Imobiliară Buzău, s-a dispus înscrierea sechestrului în cartea funciară, nu schimbă categoria de creanță în creanță garantată, deoarece sechestrul înscris în cartea funciară este o măsură asiguratorie prevăzută de Codul de procedură civilă, având menirea de indisponibilizare a bunurilor, ceea ce nu se confundă cu garanţiile prevăzute de Codul civil, respectiv gajul, ipoteca, privilegiile.

Împotriva sentinței au declarat recurs creditoarea A.D.S. Bucureşti şi prin administratorul judiciar, criticând-o ca nelegală şi netemeinică.

Curtea, examinând sentința prin prisma criticilor din cele două recursuri, în raport de actele şi lucrările dosarului şi de dispoziţiile legale ce au incidență în cauză, a constatat în ce priveşte recursul declarat de A.D.S. Bucureşti, că primul motiv de recurs invocat de recurentă, în sensul că greşit a respins cererea sa de înscriere în tabelul creditorilor cu suma de 57.037,88 lei şi 3.266 dolari SUA aferentă contractului de vânzare cumpărare acțiuni nr. 29/12.04.2002, este nefondat.

Contractul de vânzare-cumpărare acțiuni nr. 29/12.04.2002 este încheiat de recurentă cu Asociația PAS S., care are personalitate juridică, aşa cum arată şi recurenta în recursul său, şi este distinctă de societatea debitoare SC S. SA Buzău, pentru care s-a întocmit în cadrul procedurii insolvenței tabelul creanțelor, astfel încât, fiind o cu totul altă persoană juridică decât debitoarea, cererea recurentei de înscriere în tabelul creanțelor cu suma aferentă contractului de vânzare-cumpărare acțiuni, în mod corect şi legal a fost respinsă de către prima instanță.

Cel de al doilea motiv de recurs privind categoria creanței de 1.141.658,73 lei aferentă contractului de concesiune nr. 29/17.06.2002, este fondat.

Pentru debitul înregistrat de către debitoare, în baza contractului de concesiune nr. 29/17.06.2002, s-a procedat la încheierea unui proces-verbal de aplicare a sechestrului nr. 47/29.05.2006 şi prin încheierea nr. 12758/15.06.2006, pronunțată în dosarul nr. 12758/2006 al Oficiului de Cadastru şi Publicitate Imobiliară Buzău, s-a admis cererea formulată de A.D.S. Bucureşti, privind înscrierea sechestrului în Cartea funciară în baza procesului-verbal de sechestru şi potrivit prevederilor art. 150 alin. (6) C.proc.fisc., sechestrul aplicat asupra bunurilor imobile în temeiul alin. (5), constituie ipotecă legală, iar potrivit art. 150 alin. (6) din acelaşi cod, se prevede că dreptul de ipotecă conferă creditorului fiscal în raport cu alţi creditori, aceleaşi drepturi ca şi dreptul de ipotecă, în sensul prevederilor dreptului comun.

Prin urmare, existând un sechestru asupra bunurilor imobile, înscris la Cartea funciară, creanța recurentei creditoare derivând din contractul de concesiune nr. 29/17.06.2002 era o creanță garantată; în mod greşit prima instanță a considerat că această creanță este doar bugetară pe motiv că sechestrul înscris în cartea funciară este doar o măsură asiguratorie, care nu

se poate confunda cu garanţiile prevăzute de Codul civil, între care se înscrie şi ipoteca.

Pentru aceste considerente, recursul creditoarei A.D.S. Bucureşti a fost admis, fiind incident în cauză motivul de recurs prevăzut de dispoziţiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ., astfel încât în temeiul dispoziţiilor art. 312 alin. (1) şi (2) C.proc.civ., Curtea, admiţând recursul creditoarei, a modificat în parte sentinţa recurată, în sensul că a dispus înscrierea creanţei recurentei de 1.141.658,73 lei aferentă contractului de concesiune nr. 29/17.06.2002, ca fiind creanţă garantată şi nu bugetară.

Cu privire la recursul declarat de debitoare prin administrator judiciar, criticile aduse sentinţei de recurentă sunt nefondate.

Creanţa creditoarei A.D.S. Bucureşti de 421.437,71 lei aferentă contractului de concesiune nr. 365/22.04.2000, este datorată de debitoare în baza sentinţei nr. 5847/19.06.2006 pronunţată în dosarul nr. 17236/3/2006 al Tribunalului Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, sentinţă ce potrivit art. 720^8 C.proc.civ. este executorie, astfel încât corect şi legal prima instanţă a dispus înscrierea în tabelul creditorilor a acestei creanţe aparţinând A.D.S. Bucureşti, considerente pentru care nu se impune şi nu se impunea efectuarea unei expertize pentru calcularea redevenţei, aşa cum greşit susţine recurenta, creanţa creditoarei A.D.S. Bucureşti fiind stabilită în baza unui titlu executoriu şi este datorată de către debitoare.

Aşa fiind, pentru considerentele arătate, recursul declarat de debitoare prin administratorul judiciar a fost considerat ca nefondat şi în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ., a fost respins ca atare.

8. Creanţă garantată. Cerere de valorificare imediată a garanţiei. Inadmisibilitatea valorificării în afara procedurii insolvenţei

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 9, art. 39

Potrivit art. 39 din Legea nr. 85/2006, „creditorul titular al unei creanţe garantate poate solicita judecătorului sindic ridicarea suspendării prevăzute la art. 36 cu privire la creanţa sa şi valorificarea sa imediată, în cadrul procedurii, cu aplicarea corespunzătoare a art. 116-118". Procedura specială prevăzută de acest text legal are în vedere o valorificare imediată a bunului ce constituie obiect al unei garanţii mobiliare sau imobiliare, valorificare ce se poate realiza numai în cadrul procedurii insolvenţei, prin intermediul lichidatorului judiciar, iar nu de către un executor judecătoresc, în afara procedurii insolvenţei.

Trib. Dolj, Secţia comercială, sentinţa nr. 312 din 21 iunie 2007

Prin cererea formulată şi înregistrată în cadrul dosarului nr. 3/63/2003 privind pe debitoarea SC B. SA, creditoarea SC T. SA a solicitat instanței ca, în contradictoriu cu pârâta SC T.D.I. SRL, să o oblige pe aceasta să restituie autoturismul marca V., număr de înmatriculare X.

În motivarea cererii creditoarea a arătat că autoturismul în cauză era gajat în favoarea sa, gajul fiind înscris la Arhiva Electronică de Garanţii Reale Mobiliare, dar a fost înstrăinat de către debitoare, aflându-se în prezent în posesia pârâtei.

S-a mai solicitat şi faptul ca autoturismul gajat în favoarea sa să fie inclus în masa credală, valorificat, iar suma obţinută să îi fie distribuită.

La data de 26 februarie 2007, creditoarea şi-a precizat cererea, solicitând instanței ca, în conformitate cu dispozițiile art. 39 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, să o autorizeze să execute prin executor judecătoresc bunul gajat în favoarea sa, respectiv autoturismul marca V., cu nr. de înmatriculare X, înscris la Arhiva Electronică de Garanţii Reale Mobiliare ID document din 20 iunie 2002. În motivarea cererii, aceasta a arătat că, în condițiile înstrăinării bunului gajat, doreşte valorificarea imediată a acestuia.

Cererea a mai fost ulterior precizată, creditoarea solicitând autorizarea sa să execute prin executor judecătoresc creanța sa, în mâna oricui se află bunul gajat.

Faţă de precizarea cererii şi de temeiul juridic invocat pentru susţinerea acestuia, instanța a constatat că din eroare s-a dispus citarea în cauză în calitate de pârât a SC T.D.I. SRL, aceasta neavând calitate în cadrul procedurii speciale prevăzute la art. 39 din Legea nr. 85/2006, procedură derulată doar în contradictoriu cu debitoarea reprezentată prin lichidatorul judiciar desemnat.

Din analiza ansamblului actelor depuse la dosarul cauzei, instanța a reținut că, în fapt, SC T. SA este inclusă în tabelul definitiv al creanțelor întocmit cu privire la debitoarea SC B. SA, creanța sa fiind una garantată. Astfel, aceasta este titulara unui drept de gaj, gaj ce poartă asupra unui autoturism, respectiv autoturismul marca V., cu nr. de înmatriculare X, înscris la Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare ID document din 20 iunie 2002.

Potrivit art. 39 Legea nr. 85/2006, „creditorul titular al unei creanțe garantate poate solicita judecătorului sindic ridicarea suspendării prevăzute la art. 36 cu privire la creanța sa şi valorificarea sa imediată, în cadrul procedurii, cu aplicarea corespunzătoare a art. 116-118".

Instanța constată astfel că procedura specială prevăzută de acest text legal are în vedere o valorificare imediată a bunului ce constituie obiect al unei garanţii mobiliare sau imobiliare, valorificare ce se poate realiza numai în cadrul procedurii, prin intermediul lichidatorului judiciar, iar nu de către un executor judecătoresc, în afara procedurii insolvenței.

Se consideră, prin urmare, că deşi invocă în susţinerea cererii sale această dispoziţie legală, creditoarea urmăreşte prin cererea sa valorificarea separată, în afara procedurii insolvenţei, a bunului ce formează obiectul dreptului său de gaj, valorificare ce ar urma să fie realizată în cadrul unei proceduri de executare silită derulată în mod independent de prezenta procedură, de către un executor judecătoresc.

În consecinţă, apreciind că o executare a unui bun aparţinând unei debitoare supuse procedurii reglementate prin Legea nr. 85/2006 nu se poate realiza decât în cadrul acesteia, iar nu prin executor judecătoresc, judecătorul sindic neputând autoriza urmărirea bunului în mâinile oricui s-ar afla acesta – prerogativă conferită de altfel creditorului în virtutea dreptului său de gaj –, instanţa, în raport de cadrul strict al art. 39 din Legea nr. 85/2006, a respins cererea ca fiind neîntemeiată.

9. Creanţă garantată. Contestaţie la tabelul preliminar de creanţe. Contract de gaj fără deposedare asupra unor bunuri din averea debitorului. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 9, art. 121, art. 123

Creditorul garantat trebuie să se îndestuleze din valoarea bunurilor grevate de o garanţie, potrivit art. 121 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006. În coroborare cu aceste dispoziţii sunt şi prevederile art. 39 alin. (1) şi art. 121 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

În consecinţă, în cazul în care sumele realizate din vânzarea bunurilor grevate sunt insuficiente pentru plata creanţei garantate, creditorul are pentru diferenţă o creanţă chirografară, care vine în concurs cu celelalte creanţe din această categorie, potrivit naturii lor, conform art. 123 din Legea nr. 85/2006.

Astfel, în cadrul procedurii insolvenţei garanţia reală trebuie să presupună şi existenţa bunului grevat în patrimoniul debitorului, iar valoarea acestuia de valorificare, potrivit art. 116 şi art. 117 din Legea nr. 85/2006, trebuie să fie de natură să acopere această creanţă, în caz contrar pentru diferenţă creanţa devine una chirografară.

Trib. Braşov, Secţia comercială, sentinţa nr. 783 din 31 octombrie 2007

Împotriva tabelului preliminar al creanţelor debitorului SC C.P. SRL, întocmit de administratorul judiciar desemnat în dosarul nr. 1014/62/2006, afişat la uşa instanţei la data de 14.06.2007, creditorul B.C. S.P.I.B.R. SA

Arad, Sucursala Braşov, a formulat contestaţie, înregistrată la grefa instanţei la data de 18.06.2007.

În motivarea contestaţiei creditorul a menţionat că a formulat cerere de creanţă la data de 18.04.2007 pentru suma de 12.928,36 lei, motivând că aceasta este o creanţă garantată, iar în tabelul creditorilor întocmit de către administratorul judiciar, creanţa în valoare de 6.356,63 lei a fost înscrisă ca şi creanţă garantată, iar creanţa în valoare de 6.571,83 lei a fost înscrisă ca şi creanţă chirografară, în realitate şi aceasta fiind o creanţă garantată.

Contestatoarea a arătat că creanţa sa este în totalitate garantată, având în vedere că s-a instituit un gaj asupra disponibilităţilor băneşti ale debitoarei din contul curent deschis la creditoare, de asemenea s-a instituit un gaj fără deposedare asupra fondului de comerţ al debitoarei şi s-a instituit un gaj fără deposedare asupra unor bunuri mobile ale debitoarei, toate aceste contracte de garanţie reală fiind înscrise la Arhiva Electronică.

În drept au fost invocate prevederile art. 121, art. 73 din Legea nr. 85/2006.

De asemenea, împotriva tabelului preliminar al creanţelor debitorului SC C.P. SRL – în insolvenţă – creditorul D.G.F.P. Braşov a formulat contestaţie, înregistrată la grefa instanţei la data de 25.06.2007.

În motivare creditorul a arătat că are faţă de debitor o creanţă garantată, având în vedere că faţă de debitor s-au instituit sechestre asiguratorii înscrise la Arhiva Electronică. În acest sens creditorul a evocat prevederile art. 148, art. 150 şi art. 198 din O.G. nr. 92/2003, precum şi prevederile art. 98 din Legea nr. 99/1999 modificată prin Legea nr. 161/2003. Administratorul judiciar a înscris în tabelul creditorilor creanţa sa, invocată prin cererea de deschidere a procedurii insolvenţei, ca fiind o creanţă prioritară bugetară.

Administratorul judiciar, prin rapoartele de activitate întocmite în dosarul de faliment, a solicitat respingerea contestaţiilor arătând că creditorii contestatori nu au o garanţie reală asupra bunurilor din averea debitoarei pentru sumele solicitate.

Analizând actele şi lucrările dosarului, judecătorul sindic a reţinut că contestaţiile formulate sunt nefondate pentru următoarele considerente:

În ceea ce priveşte contestaţia formulată de către creditorul B.C. S.P.I.B.R. SA Arad, Sucursala Braşov, s-a reţinut că susţinerile aduse prin contestaţia formulată nu sunt întemeiate.

În primul rând, creditorul nu a dovedit care sunt bunurile pentru care s-au instituit garanţiile reale despre care se face vorbire în contestaţie. Analizând contractele de gaj fără deposedare, se constată că prin contractul de garanţie reală mobiliară nr. 122/18.01.2004 s-a instituit o garanţie reală asupra unor bunuri mobile ale debitorului, care fac parte din fondul de comerţ al acestuia, până la concurenţa sumei de 10.000.000.000 ROL, conform unei liste anexe la contract. Prin contractul de garanţie reală mobiliară nr. 124/18.02.2004 s-a instituit o garanţie reală asupra disponibilităţilor băneşti ale debitorului aflate

într-un cont curent deschis la creditorul contestator. Prin contractul de garanție reală mobiliară nr. 300/31.12.2004 s-a instituit o garanție reală asupra unor bunuri mobile – mobilier pentru suma de 7.996.449.575,76 lei. Aceste garanții s-au constituit pentru împrumutul acordat debitoarei potrivit contractului de linie de credit nr. 314/18.02.2004 în valoare de 8.000.000.000 ROL (plafon maxim).

Administratorul judiciar a precizat că creditorul contestator are de recuperat de la debitorul în insolvență o sumă relativ redusă față de valoarea împrumutului, dat fiind că acesta a executat, pe calea dreptului comun, anterior deschiderii procedurii insolvenței, garanțiile mobiliare, respectiv sumele aflate în contul bancar și bunurile mobile cuprinse în fondul de comerț. Acesta a menționat că pentru suma înscrisă în tabelul creditorilor ca și creanță garantată a identificat bunuri mobile – mobilier, care sunt cuprinse în lista anexă la contractul de garanție reală imobiliară. În consecință, numai pentru această valoare din creanță, aceasta are un caracter garantat.

Judecătorul sindic apreciază că susținerile administratorului judiciar sunt întemeiate, deoarece creditorul garantat trebuie să se îndestuleze din valoarea bunurilor grevate de o garanție, potrivit art. 121 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2006. În coroborare cu aceste dispoziții sunt și prevederile art. 39 alin. (1) și art. 121 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

În consecință, în cazul în care sumele realizate din vânzarea bunurilor grevate sunt insuficiente pentru plata creanței garantate, creditorul are pentru diferență o creanță chirografară, care vine în concurs cu celelalte creanțe din această categorie, potrivit naturii lor, conform art. 123 din Legea nr. 85/2006.

În consecință, în cadrul procedurii insolvenței garanția reală trebuie să presupună și existența bunului grevat în patrimoniul debitorului, iar valoarea acestuia de valorificare, potrivit art. 116 și art. 117 din Legea nr. 85/2006, trebuie să fie de natură să acopere această creanță, în caz contrar pentru diferență creanța devine una chirografară.

Pentru dovedirea contestației formulate creditorul contestator nu a probat că în averea debitorului există bunuri grevate până la concurența creanței invocate prin cererea de creanță.

Analizând, fără a prezenta relevanță în speță, deoarece judecătorul sindic nu este învestit să analizeze valabilitatea contractelor de garanție reală mobiliară, se constată că potrivit art. 6 alin. (1) din Titlul VI privind regimul juridic al garanțiilor reale mobiliare din Legea nr. 99/1999, se consideră cuprinse în domeniul de aplicare al prezentului titlu toate bunurile mobile, corporale sau necorporale. Potrivit alin. (5) lit. b) al aceluiași articol, intră sub incidența prezentului titlu următoarele bunuri: soldurile creditoare ale conturilor de depozit, depunerile de economii ori depozitele la termen deschise la instituții bancare sau financiare.

Din analiza textului de lege de ansamblu, rezultă că sumele de bani aflate într-un cont curent nu pot face obiectul unei garanții reale mobiliare, deoarece acestea sunt supuse unor fluctuații. Contractul de garanție reală mobiliară evocat de creditor referitor la grevarea disponibilităților bănești aflate în contul bancar al debitorului (fără deposedare) nu cuprinde nici măcar valoarea contului la data încheierii convenției, în schimb este specificată valoarea împrumutată garantată de 8.000.000.000 ROL.

În ceea ce privește contestația formulată de către creditorul D.G.F.P. Brașov, se constată că dispozițiile art. 121 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2006 sunt dispoziții speciale și în consecință derogatorii de la dreptul comun. În consecință, deși dispozițiile art. 148 și art. 198 din O.G. nr. 92/2003 conferă calitatea de creanță privilegiată pentru creanțele creditorilor fiscali care au înființat sechestre asupra unor bunuri mobile ori imobile, în sensul dreptului comun, în materia insolvenței creanța este garantată numai pentru partea care poate fi acoperită din valoarea bunurilor grevate. În speță, administratorul judiciar nu a identificat bunuri mobile ori imobile pentru acoperirea creanței acestui creditor asupra cărora să fie instituite sechestre. În consecință, acest creditor nu poate fi înscris în tabelul creditorilor cu o creanță garantată privilegiată.

Față de cele prezentate judecătorul sindic a respins contestațiile formulate de către creditorii contestatori ca fiind nefondate.

10. Creanță garantată. Înregistrarea în tabelul preliminar suplimentar a accesoriilor calculate la o creanță garantată. Mod de calcul

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 9, art. 39, art. 41

În temeiul dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu va putea fi adăugată creanțelor născute anterior deschiderii procedurii. Prin alin. (2) al aceluiași articol se instituie o excepție de la regula generală formulată, excepție ce privește creanțele garantate.

În conformitate cu această normă juridică, creanțele garantate se înregistrează în tabelul definitiv/tabelul definitiv consolidat, după caz, la valoarea garanțiilor, evaluată în conformitate cu art. 39 alin. (1) lit. A din lege, dar nu mai mult decât valoarea totală a creanței garantate de acea garanție.

Potrivit acestor dispoziții, la înregistrarea în tabelul preliminar suplimentar a accesoriilor calculate la o creanță garantată se vor avea în vedere atât valoarea obiectului garanției, cât și valoarea totală a creanței garantate de acea garanție.

În această ordine de idei, înregistrarea accesoriilor calculate la creanțele garantate nu se efectuează în mod necondiționat și nelimitat, ci având în vedere limitele valorice conferite de valoarea obiectului garanției și valoarea creanței garantate.

Trib. Mureș, Secția comercială, sentința nr. 275 din 16 martie 2007

Prin sentința nr. 1487/19.07.2006 s-a admis cererea formulată de creditoarea SC E. SA Transilvania Sud Brașov, s-a dispus deschiderea procedurii de reorganizare judiciară și a falimentului față de debitoarea SC F. SRL și numirea în calitate de administrator judiciar a SC G.M.C. SRL.

Prin contestația înregistrată la data de 1.03.2007, creditoarea D.G.F.P. Mureș a solicitat modificarea tabelului preliminar suplimentar nr. 207/12.02.2007 al creanțelor asupra averii debitoarei, arătând în motivare că în mod eronat a fost înregistrată creanța sa la categoria creanțelor bugetare cu suma de 42.094 lei, în condițiile în care, până la soluționarea irevocabilă contestațiilor împotriva tabelului preliminar și tabelului definitiv, creanța sa a fost înscrisă în cele două tabele cu suma de 582.370 lei la creanțe garantate și diferența de 263.756 lei la creanțe bugetare.

Creditoarea a mai arătat că la cererea lichidatorului judiciar a refăcut calculul, iar prin adresa nr. 1744/13.02.2007, a calculat în mod distinct accesoriile, suma de 37.514 lei reprezentând accesorii la creanțe garantate, iar 4.580 lei fiind creanțe bugetare, sens în care urmează să fie înregistrată creanța sa în tabelul preliminar suplimentar.

Prin întâmpinarea formulată, lichidatorul judiciar al debitoarei a învederat instanței că a înregistrat creanța contestatoarei în tabelul preliminar suplimentar nr. 207/12.02.2007 cu o valoare de 42.094 lei, la ordinea de preferință prevăzută la art. 123 pct. 4 din Legea nr. 85/2006, cu mențiunea creanță sub condiție, conform dispozițiilor art. 64 alin. (4) din același act normativ, întrucât creditoarea, la data formulării cererii de admitere a creanțelor născute ulterior deschiderii procedurii, nu a indicat exact partea de creanță, garantată sau bugetară, asupra căreia au fost calculate dobânzile, majorările ori penalitățile de întârziere.

Lichidatorul a mai arătat că în urma contestației formulate, prin care creditoarea și-a precizat creanța, a înregistrat în mod distinct partea de creanță garantată și partea de creanță bugetară, rectificând în acest sens tabelul preliminar suplimentar.

Examinând contestația creditoarei, judecătorul sindic a constatat că prin precizarea la cererea de admitere a creanței, formulată de creditoarea D.G.F.P. Mureș la data de 25.01.2007, se solicită înregistrarea în tabelul suplimentar a creanței în valoare de 42.092 lei, reprezentând creanțe calculate în perioada 19.07.2006 – 13.12.2006, anexând cererii titlurile de creanțe aferente.

Analizând titlurile de creanțe depuse, se constată că suma pretinsă a fi înregistrată în tabelul suplimentar reprezintă creanțe bugetare accesorii (dobânzi şi penalități) şi nu creanțe fiscale propriu-zise, născute ulterior deschiderii procedurii generale.

În conformitate cu definiția dată de art. 3 pct. 18 din Legea nr. 85/2006 noțiunii de tabel suplimentar, acesta cuprinde toate creanțele născute după data deschiderii procedurii generale şi până la deschiderea falimentului. Din această definiție nu rezultă că în tabelul suplimentar s-ar cuprinde dobânzile, penalitățile sau majorările calculate după data deschiderii procedurii generale.

Creanța creditoarei D.G.F.P. Mureş a fost înregistrată în tabelul preliminar suplimentar nr. 207/12.02.2007 cu o valoare de 42.094 lei, la ordinea de preferință prevăzută la art. 123 pct. 4 din Legea nr. 85/2006, cu mențiunea creanță sub condiție, conform dispozițiilor art. 64 alin. (4) din acelaşi act normativ.

În urma contestației formulate de creditoare, prin care a precizat cuantumul accesoriilor calculate, în mod distinct pentru creanțele garantate şi separat pentru partea de creanță negarantată, lichidatorul a refăcut tabelul preliminar suplimentar.

Astfel, în tabelul preliminar suplimentar refăcut nr. 356/13.03.2007, creanța creditoarei a fost înregistrată cu o valoare de 37.514 lei la categoria creanțelor creditorilor garantați şi cu suma de 4.580 lei la categoria creanțelor bugetare.

Această abordare a problemei nu este în concordanță cu dispozițiile art. 41 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006, pentru următoarele considerente:

În temeiul dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu va putea fi adăugată creanțelor născute anterior deschiderii procedurii.

Prin alin. (2) al aceluiaşi articol se instituie o excepție de la regula generală formulată, excepție ce priveşte creanțele garantate.

În conformitate cu această normă juridică, creanțele garantate se înregistrează în tabelul definitiv/tabelul definitiv consolidat, după caz, la valoarea garanțiilor, evaluată în conformitate cu art. 39 alin. (1) lit. A din lege, dar nu mai mult decât valoarea totală a creanței garantate de acea garanție.

Potrivit acestor dispoziții, la înregistrarea în tabelul preliminar suplimentar a accesoriilor calculate la o creanță garantată, se va avea în vedere atât valoarea obiectului garanției, cât şi valoarea totală a creanței garantate de acea garanție.

În această ordine de idei, înregistrarea accesoriilor calculate la creanțele garantate nu se efectuează în mod necondiționat şi nelimitat, ci având în vedere limitele valorice conferite de valoarea obiectului garanției şi valoarea creanței garantate.

În cauza de față creditoarea contestatoare are o creanță garantată, înregistrată în tabelul definitiv, în valoare de 582.379 lei și o creanță înregistrată la categoria creanțelor bugetare în valoare de 263.756 lei.

În acest sens trebuie relevat că prin sentința comercială nr. 2731/ 01.11.2006, pronunțată de judecătorul sindic, irevocabilă prin decizia nr. 339/R din 20.03.2007 a Curții de Apel Tg. Mureș, s-a admis contestația creditoarei D.G.F.P. Mureș împotriva Tabelului preliminar și s-a dispus înregistrarea creanței acesteia la categoria creanțelor garantate cu o valoare de 582.370 lei, pe considerentul că numai până la concurența acestei sume s-a înscris în favoarea creditoarei dreptul de ipotecă legală în cartea funciară. S-a apreciat că în privința accesoriilor calculate, în valoare de 263.756 lei, nefiind înscris în CF sechestrul aplicat de executorul fiscal, care să-i confere creditoarei dreptul de ipotecă legală, potrivit art. 150 alin. (5)-(7) C.proc.fisc., creanța constituie o creanță bugetară negarantată.

Drept consecință, în privința creditoarei D.G.F.P. Mureș, creanța garantată necuprinzând și accesoriile (dobânzi și penalități), se apreciază că aceasta nu poate beneficia de dispozițiile speciale prevăzute de alin. (2) al art. 41 din Legea nr. 85/2006.

Situația ar fi fost alta numai dacă executorul fiscal ar fi înscris sechestrul aplicat în cartea funciară și pentru creanțele reprezentând accesorii la debitul principal, așa cum se procedează la încheierea contractelor de ipotecă convențională, unde respectarea principiului specializării impune să se stipuleze imobilul ipotecat și suma garantată (debitul principal și dobânzile calculate) în conformitate cu prevederile art. 1774 și art. 1776 C.civ.

În concluzie, creanța contestatoarei trebuie înregistrată în tabelul preliminar suplimentar la categoria creanțelor bugetare, pentru a nu înrăutăți situația acesteia în urma propriei contestații. Trebuie însă precizat că lichidatorul în mod eronat a înregistrat creanța acestei creditoare în tabelul suplimentar cu o valoare de 42.094 lei, creditoarea nefiind îndreptățită să pretindă accesorii după data deschiderii procedurii generale și până la data deschiderii falimentului.

11. Creanță garantată. Contract de garanție imobiliară. Nerespectarea graficului de rambursare a creditului

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 9, art. 121

Raportat la contractele de credit, contractele de garanție reală mobiliară fără deposedare și contractele de ipotecă au un caracter accesoriu. Dacă în cuprinsul acestora se prevede în mod expres că neîndeplinirea de către împrumutat a obligațiilor ce îi revin potrivit contractelor de credit dă dreptul

băncii de a declara exigibilă întreaga sumă garantată şi de a trece la executarea garanției reale conform prevederilor Legii nr. 99/1999 sau Codului de procedură civilă, neplata unor sume datorate dă dreptul creditoarei de a declara scadentă anticipat întreaga sumă împrumutată în cazul în care nu se respectă graficul de rambursare.

Naşterea dreptului de opțiune în favoarea creditoarei presupune, prin prisma acestei prevederi contractuale, îndeplinirea unei singure condiții: nerespectarea graficului de rambursare a sumei împrumutate.

Trib. Bihor, Secția comercială, sentința nr. 255 din 4 februarie 2009

Prin cererea înregistrată pe rolul instanței la data de 13.11.2008, debitoarea SC V.&V. SRL a formulat în contradictoriu cu creditoarea B.C.R., regiunea Cluj, contestație la tabloul preliminar, solicitând înscrierea doar parțial a creanței acesteia.

În motivare s-a arătat că între cele două părți au fost încheiate două contracte de credit privind suma de 55.000 euro, respectiv 180.000 euro. Potrivit clauzelor inserate în cuprinsul acestora nu s-a prevăzut posibilitatea declarării scadente anticipat a sumelor ce se impun a fi rambursate, astfel încât se impune înscrierea cu titlu provizoriu pentru suma de 171.822 euro. Admiterea în întregime a sumei ar lăsa fără orice efecte intenția de reorganizare exprimată încă din data de 18.04.2008.

Prin întâmpinarea depusă, creditoarea B.C.R., regiunea Cluj, a solicitat respingerea contestației ca nefondată, arătând că ea avea posibilitatea, în baza pct. 7.3 din Condițiile generale, de a declara scadent anticipat întregul debit.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanța a reținut în fapt că în tabloul preliminar creditoarea B.C.R. a fost înscrisă cu suma de 884.782,29 lei. Temeiul formulării pretenției sale îl reprezintă contractul de credit nr. 126/4766/28.03.2007 şi contractul de credit nr. 124/4766/28.03.2007.

Examinând cuprinsul acestora, rezultă că debitoarei i-a fost acordată suma de 180.000 euro ce urma să fie rambursată într-un interval de 10 luni, respectiv suma de 55.000 euro ce urma să fie rambursată într-o perioadă de un an.

În cuprinsul acestora nu se prevede în mod expres posibilitatea pentru creditoare de a declara scadentă anticipat întreaga sumă în cazul în care nu se respectă graficul de rambursare. În vederea asigurării rambursării în întregime şi la termen a sumei acordate, părțile au încheiat contracte de garanție reală mobiliară fără deposedare şi contracte de ipotecă.

Raportat la contractele de credit, ele au un caracter accesoriu, prin intermediul lor părțile inserând o serie de dispoziții suplimentare în vederea atingerii acestui obiectiv. În acest sens, la art. 11 din contractele de garanție mobiliară fără deposedare constituite de părți, se prevede în mod expres că

neîndeplinirea de către împrumutat a obligațiilor ce îi revin potrivit contractelor de credit dă dreptul băncii de a declara exigibilă întreaga sumă garantată şi de a trece la executarea garanției reale conform prevederilor Legii nr. 99/1999 sau Codului de procedură civilă.

Naşterea dreptului de opțiune în favoarea creditoarei presupune, prin prisma acestei prevederi contractuale, îndeplinirea unei singure condiții: nerespectarea graficului de rambursare a sumei. Adăugarea unei condiții suplimentare ar duce la ignorarea voinței părților contrar prevederilor art. 969 alin. (1) C.civ.

Ca atare, raportat la suma scadentă la data formulării cererii de deschidere a procedurii insolvenței, instanța a considerat că în mod corect a fost înscrisă în tabloul preliminar creanța creditoarei B.C.R., regiunea Cluj, contestația debitoarei fiind nefondată, urmând a fi respinsă în consecință.

12. Creanță garantată. Definirea şi clasificarea garanțiilor. Garanții personale şi garanții reale. Înscriere în tabelul de creanțe

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 9, art. 121

Garanțiile sunt mijloace juridice care, dincolo de limitele dreptului de gaj general şi în plus față de acest drept, conferă creditorului garantat anumite prerogative suplimentare, constând fie într-o prioritate față de ceilalți creditori, fie în posibilitatea ca în caz de neexecutare din partea debitorului să urmărească o altă persoană care s-a angajat să execute obligația ce revenea debitorului.

Garanțiile se clasifică în personale, care constau în angajamentul pe care o altă persoană decât debitorul principal şi le asumă față de creditor de a executa obligația – cazul fideiusiunii – şi garanții reale (gajul, ipoteca, privilegiile reale), constând în afectarea specială a unui bun pentru garantarea obligației în instituirea unui drept real accesoriu, de garanție, cu privire la acest bun. Din acest drept real decurge pentru creditor atât un drept de preferință, cât şi un drept de urmărire.

Trib. Bucureşti, sentința comercială nr. 685 din 6 februarie 2009

Prin cererea introdusă pe rolul acestei instanțe sub nr. 4888/3/2008, creditoarea SC O.M.V. R.M. SRL a solicitat deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 împotriva debitoarei SC I.I. SRL pentru o creanță în sumă de 105.750,82 lei.

Prin sentința comercială nr. 1518/28.03.2008 instanța a admis cererea creditoarei şi în baza art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 a deschis pro-

cedura de insolvență generală împotriva societății debitoare, desemnând administrator judiciar.

În baza dispozițiilor art. 72 din Legea nr. 85/2006 administratorul a procedat la întocmirea tabelului obligațiilor societății debitoare în care creditoarea SC C. SRL Bragadiru a fost înscrisă cu creanța în sumă de 1886 580,25 lei, creanță chirografară.

La data de 7.11.2008 creditoarea SC C. SRL Bragadiru a formulat contestație împotriva tabelului preliminar al obligațiilor creditoarei, arătând că administratorul judiciar nu a procedat la verificarea regularității formale a garanției, ce rezulta din existența unui contract de garanție reală înscris în Arhiva Electronică sub nr. X.

În susținerea contestației a fost invocat contractul de garanție reală perfectat la data de 13.11.2007, prin care societatea debitoare SC I.I. SRL a recunoscut debitele rezultate din contractele nr. 101/25.07.2007 și nr. 103/30.08.2007 și a garantat cu bunurile mobile și viitoare plata contravalorii mărfii nelivrate din custodie și a mărfii răscumpărate.

Examinând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut că potrivit dispozițiilor art. 72 din Legea insolvenței, ca rezultat al verificărilor făcute, administratorul/lichidatorul judiciar va întocmi și va înregistra la tribunal un tabel preliminar cuprinzând toate creanțele împotriva averii debitorului, precizând că sunt: chirografare, garantate, cu priorități, sub condiție sau nescadente, suma solicitată de creditor și suma acceptată de administratorul judiciar, la creanțele garantate urmând să se arate titlul din care izvorăște garanția și rangul acesteia.

Cât privește natura creanței invocată de către creditoarea SC C. SRL Bragadiru, instanța a constatat că respectiva creanță, ce a rezultat urmare a perfectării contractelor nr. 101/25.07.2007 și nr. 103/30.08.2007, a fost garantată prin încheierea unui contract de fideiusiune și contract de garanție reală mobiliară, convenție ce a fost înregistrată la Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare cu avizul de garanție sub nr. X.

Analizând obiectul contractului de garanție reala mobiliară, s-a constatat că acesta este susceptibil de afectare ca și garanție, fiind incidente sub acest aspect dispozițiile art. 6 pct. 5 lit. a) și i) din Legea nr. 99/1999.

Garanțiile sunt mijloace juridice care, dincolo de limitele dreptului de gaj general și în plus față de acest drept, conferă creditorului garantat anumite prerogative suplimentare, constând fie într-o prioritate față de ceilalți creditori, fie în posibilitatea ca în caz de neexecutare din partea debitorului să urmărească o altă persoană care s-a angajat să execute obligația ce revenea debitorului.

Garanțiile se clasifică în personale, care constau în angajamentul pe care o altă persoană decât debitorul principal și le asumă față de creditor de a executa obligația – cazul fideiusiunii – și garanții reale, constând în afectarea

specială a unui bun pentru garantarea obligaţiei în instituirea unui drept real accesoriu, de garanţie, cu privire la acest bun. Din acest drept real decurge pentru creditor atât un drept de preferinţă, cât şi un drept de urmărire: gajul, ipoteca, privilegiile reale.

Faţă de înscrisurile de la dosar, instanţa a apreciat că societatea creditoare a efectuat dovada existenţei unor garanţii asupra creanţei înscrise la masa credală, fiind totodată îndeplinită condiţia publicităţii prin înscrierea avizului de garanţie reală la Arhiva Electronică de Garanţii Reale Mobiliare.

Raportat la aceste considerente a fost admisă contestaţia şi s-a dispus în sarcina administratorului judiciar să efectueze înscrierea creditoarei în tabelul obligaţiilor societăţii debitoare la ordinea de preferinţă prevăzută de art. 121 alin. (1) pct. 2 din Legea insolvenţei.

13. Creanţă garantată. Garanţie personală. Fideiusiune. Drept de regres al fideiusorului faţă de debitorul principal

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 9
C.civ., art. 1652-1684

În condiţiile în care printr-o convenţie de fideiusiune, fideiusorul s-a obligat unilateral şi cu titlu gratuit de a îndeplini el însuşi obligaţia asumată de debitoare faţă de creditoare prin contractul principal de credit – acela de a restitui împrumutul şi spezele lui – în situaţia în care debitorul principal ar fi în imposibilitate financiară ori nu şi-ar îndeplini-o culpabil şi, în vederea garantării îndeplinirii propriei obligaţii asumate prin fideiusiune – obligaţie distinctă de cea a debitoarei, fideiusorul a acceptat recunoaşterea convenţională a unui drept de ipotecă asupra imobilului proprietatea sa, dacă fideiusorul şi-a îndeplinit obligaţia asumată prin fideiusiune, îndestulând creditoarea cu preţul ipotecii, dreptul de ipotecă astfel constituit s-a stins, în condiţiile prescrise de dispoziţiile art. 1800 C.civ. în mod direct.

Este evident că această convenţie încheiată între fideiusor şi creditor nu este nicidecum opozabilă debitorului fideiusiunii şi, implicit, nici celorlalţi creditori ai acestuia din urmă, nefiind opozabilă aşadar nici procedurii judiciare speciale deschisă faţă de debitoarea în insolvenţă pendinte.

Dreptul de regres al fideiusorului faţă de debitorul principal există, însă respectiva creanţă nu mai beneficiază de nicio garanţie recunoscută iniţial de debitorul principal creditorului, convenţia de fideiusiune ce constituia o astfel de garanţie stingându-se.

Trib. Comercial Mureş, sentinţa comercială nr. 206 din 21 ianuarie 2009

Sub nr. 969/1371/16.12.2008 a fost înregistrată contestația promovată de creditoarea-contestator SC C.F.I.F.N. SA București, în contradictoriu cu creditoarea-intimat G.M.S., față de tabelul preliminar al obligațiilor debitoarei SC M.T. SRL întocmit de administratorul judiciar, prin care a solicitat înscrierea creanței recunoscute acesteia din urmă ca o creanță chirografară, iar nu ca una garantată.

În esență, contestatoarea-creditor a arătat că administratorul judiciar desemnat în beneficiul debitoarei ei s-a aflat într-o eroare esențială atunci când a acceptat creanța creditoarei intimat ca și garantată în cuantum de 330.000 lei, în loc să o accepte ca și creanță chirografară.

Aceasta a evidențiat că, inițial, debitoarea a încheiat un contract de împrumut cu B.T., printre alte garanții fiind constituită și fideiusiunea însușită de creditoarea intimat G.M.S. care a acceptat instituirea unei ipoteci asupra imobilului ce îi aparținea înscris în CF nr. X Tg. Mureș evaluat convențional la 330.000 lei. Pentru a-și proteja imobilul, odată cu deschiderea procedurii judiciare a insolvenței față de debitoare, cu acordul B.T., a executivului debitoarei și a administratorului judiciar, creditoarea intimat a îndestulat banca creditoare cu suma expusă ca și valoare a acelui imobil, creanța B.T. diminuându-se în acest fel cu suma de 330.000 lei.

Judecătorul sindic a reținut că la cererea debitoarei SC M.T. SRL Tg. Mureș înregistrată sub nr. 969/27.08.2008, s-a deschis față de ea procedura generală a insolvenței reglementată de dispozițiile Legii nr. 85/2006 prin încheierea nr. 838/29.08.2008.

Creditoarea-intimat a solicitat înscrierea la masa credală a insolvenței cu o creanță garantată în cuantum de 330.000 lei, născută în urma pretinsei subrogări legale în drepturile creditorului garantat B.T. SA Cluj-Napoca.

Contestațiunea pendinte își găsește temeiul juridic în reglementările cuprinse în art. 73 alin. (1)-(3) din Legea nr. 85/2006. Instituția fideiusiunii este reglementată de dispozițiile art. 1652-1684 C.civ.

Situația conflictuală dedusă judecății pendinte prin pricina alegată presupune ca premisă inițială existența unei fideiusiuni convenționale ce prezintă caracter consensual, esențialmente unilateral, cu titlu gratuit, accesoriu, părțile fideiusiunii fiind B.T. SA – creditor, SC M.T. SRL – debitor și G.M.S. – fideiusor.

Prin această convenție de fideiusiune, fideiusorul G.M.S. s-a obligat unilateral și cu titlu gratuit de a îndeplini el însuși obligația asumată de debitoare față de creditoare prin contractul principal de credit – acela de a restitui împrumutul și spezele lui – în situația în care debitorul principal ar fi în imposibilitate financiară ori nu și-ar îndeplini-o culpabil.

Trebuie observat că, în vederea garantării îndeplinirii propriei obligații asumate prin fideiusiune – obligație distinctă de cea a debitoarei, fideiusorul G.M.S. a acceptat recunoașterea convențională a unui drept de ipotecă asupra

imobilului despre care s-a făcut vorbire în beneficiul creditoarei, preţul ipotecii fiind de 330.000 lei.

Cum debitoarea-fideiusor şi-a îndeplinit obligaţia asumată prin fideiusiune, îndestulând creditoarea cu preţul ipotecii, dreptul de ipotecă astfel constituit s-a stins, în condiţiile prescrise de dispoziţiile art. 1800 C.civ. în mod direct.

Este evident că această convenţie încheiată între fideiusor şi creditor nu este nicidecum opozabilă debitorului fideiusiunii şi, implicit, nici celorlalţi creditori ai acestuia din urmă, nefiind opozabilă aşadar nici procedurii judiciare speciale deschisă faţă de debitoarea-insolvent pendinte.

Între debitoare şi fideiusor efectele fideiusiunii sunt cele reglementate de dispoziţiile art. 1669-1673 C.civ., respectiv naşterea dreptului de regres în patrimoniul fideiusorului care a plătit datoria debitorului pentru restituirea prestaţiei executate. În acest scop la îndemâna fideiusorului legiuitorul a pus două acţiuni judiciare apte a fi îndreptate de acesta în contra debitorului, adică o acţiune personală întemeiată pe mandat sau gestiunea afacerilor şi o acţiune subrogatorie în locul creditorului plătit.

Este mai mult decât evident că creditoarea-intimat a înţeles să se prevaleze de această din urmă posibilitate judiciară – adică a unei acţiuni de subrogare în drepturile creditorului pe care anterior l-a îndestulat cu suma de 330.000 lei ce reprezenta preţul ipotecii şi cu care s-au diminuat debitele înregistrate de debitoare faţă de creditor.

Trebuie observat însă că, prin respectiva operaţiune juridică, fideiusorul a beneficiat de beneficiul de diviziune, creditorul urmărind doar o parte a creanţelor deţinute în contra debitoarei, iar nu a tuturor creanţelor evidenţiate şi acceptate şi în prezent la masa ei credală în cuantum total de 3.437.023,18 lei. Pentru creanţele în cuantum de 330.000 lei creditorul a acceptat garanţie tocmai convenţia de fideiusiune disputată, la rândul ei garantată de dreptul de ipotecă asupra imobilului litigios al fideiusorului care s-a stins simultan. În acest fel, toate celelalte garanţii afectate de debitorul principal creditorului rămân în fiinţă în considerarea creanţelor nestinse.

În privinţa creanţei debitorului principal stinsă în limita sumei de 330.000 lei de către fideiusor, s-au stins simultan şi garanţiile creditorului principal afectate acesteia de către debitoarea-insolvent, respectiv convenţia de fideiusiune. Aşadar, dreptul de regres al fideiusorului faţă de debitorul principal există, însă respectiva creanţă nu mai beneficiază de nicio garanţie recunoscută iniţial de debitorul principal creditorului, convenţia de fideiusiune ce constituia o astfel de garanţie stingându-se.

În consecinţă, judecătorul sindic a constatat că nu sunt întrunite cumulativ condiţiile prescrise de dispoziţiile art. 1106-1108 C.civ. Astfel, chiar dacă fideiusorul a stins o obligaţie asumată de debitoarea principală faţă de creditoare, şi-a îndeplinit obligaţia asumată convenţional cu titlu gratuit şi acce-

soriu de a îndeplini ea însăşi faţă de creditoare respectiva obligaţie asumată iniţial de debitoarea principală.

Este evident din referatul pe care chiar creditoarea-intimat fideiusor l-a înfăţişat, că creditoarea B.T. SA nu a înţeles să renunţe la niciuna dintre garanţiile afectate de debitoarea principală în considerarea creanţelor garantate rămase nestinse în limita sumei de 3.437.023,18 lei – astfel că dispoziţiile art. 1107 alin. (1) pct. 1 C.civ. nu îi profită nicidecum creditoarei-intimat de a accesa poziţia procesuală de creditor garantat, cedarea garanţiilor de către creditor trebuind să fie expresă.

Nici situaţia prescrisă de dispoziţiile art. 1107 alin. (1) pct. 2 C.civ. nu este incidentă pricinii, atâta vreme cât debitoarea nu a încheiat niciun împrumut cu fideiusorul – creditor intimat – pentru a stinge creanţa ce îi incumbă faţă de creditorul principal.

Creditorul-intimat se află înaintea unei subrogaţii de drept circumscrisă dispoziţiilor art. 1108 alin. (1) pct. 3 C.civ., însă pretenţiile sale sunt afectate de dispoziţiile art. 1109 C.civ. atâta vreme cât creditorul principal nu a fost satisfăcut decât în parte, practic subrogaţia operând chiar în contra fideiusorului/creditor-intimat.

Faţă de toate aceste consideraţii procesuale şi *de iure*, judecătorul sindic a admis contestaţia promovată de contestatoarea SC C.F.I.F.N. SA, în contradictoriu cu intimata creditor G.M.S. şi faţă de tabelul preliminar de creanţe întocmit de administratorul judiciar în beneficiul insolventei pe care l-a definitivat în forma şi conţinutul rezultat din dispoziţiile hotărârii judecătoreşti de faţă, adică înscrierea creanţei pretinse de creditorul intimat în cuantum de 330.000 lei ca şi creanţă chirografară, iar nu garantată asemenea creanţei recunoscute creditorului garantat B.T. SA.

Secţiunea a 2-a. Creanţe bugetare

14. Creanţă bugetară. Taxa de menţinere a valorilor mobiliare. Contestaţie la tabelul de creanţe

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7, art. 11, art. 73, art. 123

Prin creditor se înţelege persoana fizică sau juridică ce deţine un drept de creanţă asupra averii debitorului şi care a solicitat, în mod expres, instanţei să îi fie înregistrată creanţa în tabelul definitiv de creanţe sau în tabelul consolidat de creanţe şi care poate face dovada creanţei sale faţă de patrimoniul debitorului, în condiţiile legii (art. 3 pct. 7 din Legea nr. 85/2006).

Creanţele bugetare reprezintă creanţele constând în impozite, taxe, contribuţii, amenzi şi alte venituri bugetare, precum şi accesoriile acestora (art. 3 pct. 11 din Legea insolvenţei).

Atâta timp cât debitoarea, aflată în procedura insolvenţei, a fost o societate comercială ale cărei acţiuni au fost admise la tranzacţionare, pe o piaţă reglementată, după înregistrarea la C.N.V.M., în raport de capitalul social, ea datorează conform legii taxe de menţinere a valorilor mobiliare în schimbul serviciului prestat. Aceste taxe au caracter bugetar şi trebuie achitate anual.

C.A. Timişoara, Secţia comercială, decizia civilă nr. 397 din 24 aprilie 2008

Prin sentinţa civilă nr. 131 din 30 ianuarie 2008 pronunţată în dosarul nr. 8257/108/2006, Tribunalul Arad a respins contestaţia formulată de C.N.V.M. Bucureşti împotriva tabelului preliminar al creanţelor întocmit de lichidatorul judiciar al debitoarei SC A.S.A. Chişineu Criş.

Instituţia creditoare a solicitat înregistrarea în tabelul creditorilor a creanţei sale în valoare totală de 3.905 lei, potrivit dispoziţiilor art. 121 alin. (2) şi art. 123 şi urm. din Legea nr. 85/2006, precum şi repunerea în termenul de depunere a cererii conform art. 7 pct. 4 din acelaşi act normativ, text care statuează că judecătorul-sindic comunică hotărârea de deschidere a procedurii către Comisie dacă debitorul este o societate tranzacţionată pe o piaţă reglementată. La data de 6 iunie 2007 creditoarea a formulat o contestaţie prin care a solicitat înscrierea sa în tabelul creditorilor bugetari cu suma menţionată. Deşi iniţial contestaţia i-a fost respinsă ca tardivă, prin decizia civilă nr. 1127/R din 8 octombrie 2007, C.A. Timişoara a casat hotărârea tribunalului, trimiţând cauza spre rejudecare aceleiaşi instanţe, reţinând că cererea a fost introdusă în termenul legal. Prin sentinţa civilă nr. 131 din 30 ianuarie 2008 contestaţia a fost respinsă ca neîntemeiată întrucât procedura a fost deschisă la cererea debitorului, iar în lista care a însoţit-o, cu numele şi adresele creditorilor, nu se regăsea şi creanţa C.N.V.M. Bucureşti, practicianul desemnat, în urma examinării activităţii debitorului, neconstatând ca în contabilitate să apară şi această creanţă.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs contestatoarea, solicitând modificarea hotărârii în sensul înscrierii creanţei sale în tabelul creditorilor bugetari în conformitate cu art. 123 şi urm. din Legea nr. 85/2006.

Prin decizia civilă nr. 397 din 24 aprilie 2008, C.A. Timişoara, admiţând recursul creditoarei, a modificat în tot sentinţa civilă nr. 131 din 30 ianuarie 2008 a Tribunalului Arad în sensul că a admis contestaţia creditoarei C.N.V.M. Bucureşti la tabelul preliminar al creanţelor împotriva debitoarei SC A.S.A. Chişineu Criş întocmit de lichidatorul judiciar A. I.P.U.R.L. Arad

şi a dispus ca practicianul să înscrie instituţia creditoare în acest tabel cu o creanţă bugetară de 3.905 lei.

Pentru a hotărî astfel, instanţa de control judiciar a reţinut că sentinţa judecătorului-sindic a fost dată cu încălcarea şi aplicarea greşită a legii, motiv de modificare prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

Conform art. 3 pct. 7 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, prin creditor se înţelege persoana fizică sau juridică ce deţine un drept de creanţă asupra averii debitorului şi care a solicitat în mod expres instanţei să îi fie înregistrată creanţa în tabelul definitiv de creanţe sau în tabelul consolidat de creanţe şi care poate face dovada creanţei sale faţă de patrimoniul debitorului în condiţiile legii. Articolul 3 pct. 11 din aceeaşi lege statuează că creanţele bugetare reprezintă creanţele constând în impozite, taxe, contribuţii, amenzi şi alte venituri bugetare, precum şi accesoriile acestora. Prin urmare, în speţă contestatoarea trebuia să îndeplinească condiţiile cerute de aceste prevederi, respectiv că a solicitat înscrierea creanţei, că a dovedit-o cu orice mijloc de probă admis de lege şi că aceasta are caracter bugetar.

Analizând în concret cerinţele menţionate, Curtea a constatat că, în raport cu recurenta, ele sunt îndeplinite întrucât aceasta a solicitat expres, prin cererea din 4 aprilie 2007, înscrierea în tabelul creditorilor, a dovedit existenţa şi cuantumul creanţei care, de altfel, nu a fost contestat, atâta timp cât debitoarea a fost o societate comercială ale cărei acţiuni sunt admise la tranzacţionare, pe o piaţă reglementată şi astfel după înregistrarea la Comisie, în raport de capitalul social, datorează conform legii taxe de menţinere a valorilor mobiliare în schimbul serviciului prestat.

Aceste taxe au caracter bugetar şi trebuie achitate anual, iar societatea debitoare nu a virat sumele aferente anilor 2005-2007, la care s-au adăugat majorări de întârziere, rezultând în final o creanţă de 3.905 lei.

Nici debitoarea prin lichidator şi nici judecătorul-sindic nu aduc niciun argument legal pentru neplata tarifului de menţinere a valorilor mobiliare sau de scutire de la plată, iar afirmaţia din sentinţă potrivit căreia Comisia trebuia să prezinte dovada neplăţii acestei taxe este eronată, contrară principiilor care guvernează sarcina probei într-un proces civil.

Practicianul s-a oprit nejustificat, punct de vedere însuşit şi de judecătorul-sindic, la analiza doar a listei creditorilor sau a actelor contabile, nesocotind art. 64, art. 66 şi art. 67 din Legea insolvenţei, care, de altfel, nu limitează dreptul de a dobândi calitatea de creditor doar la aceste înscrisuri.

15. Creanţă bugetară. Penalităţi de întârziere. Data încetării curgerii acestora

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 23, art. 41 alin. (1), art. 66

Faţă de caracterul egalitar al procedurii insolvenţei înscris în dispoziţiile art. 3 pct. 23, dar şi faţă de dispoziţiile art. 66 din Legea nr. 85/2006, conform cărora creanţele constatate prin titluri executorii nu sunt supuse verificării de către administratorul judiciar, art. 41 alin. (1) trebuie interpretat în sensul că legiuitorul a urmărit stoparea accesoriilor la momentul deschiderii procedurii, nu anterior acestui moment.

Trib. Dolj, Secţia comercială, sentinţa nr. 164 din 22 martie 2007

La data de 16.11.2006 s-a deschis procedura insolvenţei împotriva debitoarei SC R.G. SRL, iar la data de 15.02.2007 s-a trecut la faliment. La data de 5.02.2007, creditoarea A.F.P. Craiova a formulat contestaţie la tabelul preliminar înregistrat la aceeaşi dată. A arătat că a depus în termenul legal declaraţie de creanţă pentru suma de 2.481.303 lei, calculată până la data de 9.01.2007, iar înlăturarea sumei de 1.412.279 lei de către lichidatorul judiciar nu este justificată în totalitate, în raport de dispoziţiile art. 41 pct. 1 din Legea nr. 85/2006.

Contestaţia a fost precizată ulterior, arătându-se că debitoarea are obligaţia legală de a achita dobânzile şi penalităţile aferente debitului, calculate până la data deschiderii procedurii, în conformitate cu dispoziţiile art. 115, art. 21 lit. b) şi 22 lit. d) din O.G. nr. 92/2003, interpretarea dată de către lichidatorul judiciar dispoziţiilor art. 41 din Legea nr. 85/2006 fiind eronată. A arătat că suma de 2.481.303 lei cu care s-a înscris la masa credală reprezintă debitul, dobânzile şi penalităţile aferente, calculate până la 16.11.2006.

Judecătorul-sindic a reţinut că la data de 16.11.2006, prin sentinţa nr. 685/16.11.2006 s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC R.G. SRL Craiova, fiind admisă cererea creditoarei A.F.P. Craiova, care a invocat o creanţă în cuantum de 14.843.135.469 ROL. Existenţa acestei creanţe şi îndeplinirea condiţiilor cerute de lege (art. 3 pct. 6 şi 12 din Legea nr. 85/2006) au fost examinate de instanţă la acel moment, constatându-se că A.F.P. Craiova deţine o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, în cuantumul invocat, dovedită cu titlurile executorii depuse la dosar.

La data de 16.01.2007, în termenul legal, A.F.P. Craiova a depus declaraţie de creanţă pentru suma de 2.481.303 lei, compusă din debitul de 1.412.279 lei, dobânzi de 905.768 lei şi penalităţi de 163.256 lei, calculate până la 9.01.2007. La acest termen s-a precizat că din eroare a fost men-

ționată data de 9.01.2007, în realitate accesoriile fiind calculate până la data deschiderii procedurii. În tabelul preliminar creditoarea a fost înscrisă numai cu suma de 1.412.279 lei, invocându-se dispozițiile art. 41 din Legea insolvenței, sumă reprezentând exclusiv debitul.

Instanța a apreciat că este întemeiată contestația formulată de A.F.P. Craiova.

În primul rând, la data deschiderii procedurii, s-a stabilit în mod definitiv existența creanței de 1.484.313,55 lei, situație în care lichidatorul judiciar nu putea să o înscrie pe creditoare în tabel cu o sumă mai mică.

În al doilea rând, este adevărat că potrivit art. 41 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu va putea fi adăugată creanțelor născute anterior datei deschiderii procedurii, însă acest articol trebuie interpretat sistematic, în funcție de celelalte prevederi ale legii și ale art. 41; alin. (1) al acestui articol reprezintă norma generală referitoare la calcularea penalităților, iar alineatele următoare reprezintă dispoziții derogatorii, aplicabile în situațiile strict enumerate.

Se constată că, în conformitate cu dispozițiile art. 41 alin. (2), creanțele garantate vor fi înscrise în tabel la valoarea garanției, dar nu mai mult decât valoarea totală a creanței garantate. De asemenea, se vor calcula accesoriile până la data vânzării bunului ce a constituit obiectul garanției, dacă prețul obținut este mai mare decât valoarea garanției. Or, de regulă, garanția este afectată atât debitului, cât și dobânzilor. Pentru creanțele născute ulterior datei deschiderii, accesoriile se achită în conformitate cu prevederile planului de reorganizare, în ipoteza în care acesta este confirmat (alin. 3).

Instanța a apreciat că față de caracterul egalitar al procedurii falimentului, înscris în dispozițiile art. 3 pct. 23, dar și față de dispozițiile art. 66 din Legea nr. 85/2006, conform cărora creanțele constatate prin titluri executorii nu sunt supuse verificării de către administratorul judiciar, art. 41 alin. (1) trebuie interpretat în sensul că legiuitorul a urmărit stoparea accesoriilor la momentul deschiderii procedurii, nu anterior acestui moment. Titlul executoriu poate cuprinde debitul și dobânzile sau penalitățile datorate și nu ar fi echitabil ca un creditor să recupereze în cadrul procedurii și accesoriile, conform titlului ce-l deține, iar un altul să nu poată recupera decât debitul fără accesorii, pe considerentul că nu deține un titlu.

Suma datorată, potrivit art. 65, se referă la debit și accesorii. În acest sens, art. 371[1] C.proc.civ. dispune că executarea silită are loc până la realizarea dreptului recunoscut prin titlu, achitarea dobânzilor, penalităților sau a altor sume, acordate potrivit legii, cuantumul acestora putând fi stabilit chiar de către executorul judecătoresc.

Procedura falimentului reprezintă o formă de executare silită, care are ca scop acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență, iar în conformitate

cu dispoziţiile art. 36 din lege, acţiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanţelor împotriva debitorului se stopează, termenele de prescripţie fiind suspendate.

Creditorii, inclusiv cei ce au demarat procedura de drept comun de executare silită, se pot înscrie la masa credală, putând exista situaţii în care unii dintre aceştia să fi recuperat sume de bani în procedura comună. În conformitate cu dispoziţiile art. 1111 C.civ., plata parţială se impută mai întâi asupra dobânzii, în afară de situaţia în care creditorul consimte altfel. S-ar ivi din nou situaţia în care un creditor să fi recuperat dobânzile anterior deschiderii procedurii împotriva debitorului, iar în faliment să obţină acoperirea debitului neachitat, iar alţii să nu obţină decât debitul, evident, când există suficiente bunuri şi creanţe de recuperat. O astfel de disproporţie este incompatibilă cu tratamentul egal de care trebuie să beneficieze toţi creditorii.

Pentru aceste considerente, instanţa a apreciat că legea stabileşte ca dată a încetării curgerii accesoriilor data deschiderii procedurii, până la acest moment adăugarea acestora fiind permisă.

În consecinţă, a fost admisă contestaţia formulată de creditoarea A.F.P. Craiova, care a fost înscrisă în tabelul cuprinzând obligaţiile debitoarei cu suma de 2.481.303 lei, conform art. 123 pct. 4 din lege.

16. Creanţe bugetare. Penalităţi de întârziere. Momentul până la care se pot calcula

Legea nr. 85/2006, art. 41 alin. (1)

Potrivit art. 41 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, „Nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu putea fi adăugată creanţelor născute anterior datei deschiderii procedurii". Norma instituită de acest text legal este aplicabilă indiferent de natura creanţelor, deoarece are un caracter special faţă de alte reglementări care se referă doar la procedurile de executare individuală şi mai mult, în cadrul procedurii speciale reglementate de Legea nr. 85/2006, nu pot fi aplicate dispoziţii dintr-o altă lege care reglementează o altă procedură de calcul al accesoriilor.

În aceste condiţii, întrucât creanţele creditorilor bugetari nu sunt creanţe garantate, pentru care Legea insolvenţei permite prin excepţie calcularea accesoriilor şi ulterior deschiderii procedurii, pentru creanţele bugetare nu se mai pot calcula accesorii după data deschiderii procedurii, întrucât s-ar încălca caracterele concursual, egalitar şi unitar ale procedurii insolvenţei.

C.A. Timişoara, Secţia comercială, decizia nr. 364 din 26 martie 2007

Prin sentința civilă nr. 2942 din 22.11.2006 pronunțată în dosarul nr. 3447/2005 al Tribunalului Arad, judecătorul sindic a respins contestațiile la tabelul preliminar suplimentar formulate de creditorii I.T.M. Arad și A.N.A.F. București.

Pentru a pronunța această sentință, s-a constatat că prin contestația înregistrată în data de 15.09.2006, creditorul I.T.M. Arad a solicitat includerea în tabelul suplimentar a declarației de creanță suplimentară formulată în baza procesului-verbal de control nr. 16630/13.07.2006, pentru o creanță totală de 1.127 lei, arătând că nu este de acord cu aplicarea prevederilor art. 41 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 întrucât deschiderea procedurii a avut loc sub imperiul Legii nr. 64/1995.

Prin contestația înregistrată în data de 18.09.2006, creditorul A.N.A.F. București prin A.F.P. a municipiului Arad a solicitat înscrierea în tabelul suplimentar a sumei de 43.740 lei, întrucât potrivit art. 92 pct. 7 din Legea nr. 64/1995, republicată, debitorul datorează majorări de întârziere conform legii speciale în materie, până la data achitării acestora, sau după caz, până la data intrării în faliment.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Astfel, potrivit art. 41 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, „Nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu putea fi adăugată creanțelor născute anterior datei deschiderii procedurii".

Norma instituită de acest temei de drept este aplicabilă indiferent de natura creanțelor, deoarece are un caracter special față de alte reglementări care se referă doar la procedurile de executare individuală și mai mult, în cadrul procedurii speciale reglementate de Legea nr. 85/2006 nu pot fi aplicate dispoziții dintr-o altă lege care reglementează o altă procedură de calcul al accesoriilor.

Cum orice derogare de la regulile stabilite prin legea a cărei aplicare se face trebuie prevăzută chiar în dispozițiile acestei legi, iar Legea nr. 85/2006 reglementând procedura de executare colectivă nu face diferențe de tratament după natura creanțelor, este evident că dispozițiile din această lege referitoare la modul de calcul al accesoriilor, sunt aplicabile și în cazul creanțelor creditorilor bugetari.

Împotriva sentinței în termen legal și motivat au declarat recurs creditorii bugetari I.T.M. Arad și A.N.A.F. București, solicitând admiterea recursului, modificarea hotărârii atacate în sensul de a dispune admiterea declarației de creanță suplimentară astfel cum a fost formulată.

Examinând recursurile declarate de creditoare prin prisma motivelor de recurs și a prevederilor art. 304^{1} C.proc.civ., Curtea de Apel Timișoara a constatat că acestea sunt nefondate, judecătorul sindic pronunțând o sentință temeinică și legală, conformă cu probele de la dosar.

Astfel, criticile formulate de cele două creditoare vizează pe de o parte aplicabilitatea prevederilor Legii nr. 85/2006 în cauză, iar pe de altă parte neînscrierea creanţelor creditoarelor în tabelul suplimentar de creanţe.

În ceea ce priveşte aplicabilitatea prevederilor Legii nr. 85/2006 în prezenta cauză, Curtea a constatat că contestaţiile creditoarelor au fost formulate la 15.09.2006 şi respectiv la 18.09.2006, deci erau în vigoare prevederile Legii nr. 85/2006 şi în mod corect au fost avute în vedere aceste prevederi la soluţionarea contestaţiilor de către judecătorul sindic, noua lege a insolvenţei fiind de imediată aplicare.

Potrivit art. 41 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, „Nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu putea fi adăugată creanţelor născute anterior datei deschiderii procedurii" .

În mod corect judecătorul sindic a reţinut că norma instituită de acest text legal este aplicabilă indiferent de natura creanţelor, deoarece are un caracter special faţă de alte reglementări care se referă doar la procedurile de executare individuală şi mai mult, în cadrul procedurii speciale reglementate de Legea nr. 85/2006, nu pot fi aplicate dispoziţii dintr-o altă lege care reglementează o altă procedură de calcul al accesoriilor.

De altfel, şi sub imperiul vechii reglementări, Curtea a apreciat că prevederile art. 45 din Legea nr. 64/1995 se aplicau tuturor creditorilor, acest text de lege interzicând calcularea de accesorii la creanţe după deschiderea procedurii, cu excepţia creanţelor garantate.

Potrivit art. 45 din Legea nr. 64/1995, „nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială nu va putea fi adăugată creanţelor născute anterior deschiderii procedurii şi negarantate cu ipotecă, gaj sau altă garanţie reală mobiliară ori drept de retenţie, de orice fel, sau părţilor negarantate din creanţele garantate cu astfel de garanţii, de la data deschiderii procedurii".

În aceste condiţii, întrucât creanţele creditoarelor nu sunt creanţe garantate, nu se mai pot calcula accesorii după data deschiderii procedurii, întrucât s-ar încălca caracterele concursual, egalitar şi unitar ale procedurii insolvenţei.

Susţinerea creditoarelor că sunt aplicabile în cauză prevederile art. 117 alin. (4) C.proc.fisc. care permit calculul accesoriilor creanţei până la data intrării în faliment pentru creanţele bugetare, nu este întemeiată, întrucât formulând cereri în cadrul procedurii insolvenţei reglementată de Legea nr. 64/1995 sau Legea nr. 85/2006, creditoarele trebuie să se supună prevederilor acestor legi.

Aşa fiind, considerând că în cauză nu există motive pentru modificarea sau casarea sentinţei recurate, în baza art. 312 C.proc.civ., Curtea a respins ca nefondate recursurile declarate de creditoare.

Notă: În ceea ce ne privește, apreciem ca fiind justă această interpretare dată de către instanțele de judecată cu privire la incidența prevederilor din Codul de procedură fiscală asupra debitorilor aflați în procedura insolvenței reglementată anterior de Legea nr. 64/1995 și în prezent de Legea nr. 85/2006.

Astfel, în condițiile în care participă la procedura colectivă și concursuală prevăzută de Legea insolvenței nr. 85/2006, toți creditorii, deci inclusiv creditorii bugetari, trebuie să se supună în mod necondiționat prevederilor acestei legi. Acestei proceduri speciale nu îi pot fi aplicate dispoziții dintr-o altă lege, care reglementează o procedură de recuperare individuală a creanțelor, așa cum este Codul de procedură fiscală.

Cum orice derogare de la regulile stabilite prin legea a cărei aplicare se face ar trebui prevăzută chiar în dispozițiile acelei legi, iar Legea insolvenței, reglementând procedura de executare colectivă, nu face în principiu diferențe de tratament după natura creanțelor, înseamnă că sunt aplicabile pentru toți creditorii prevederile art. 41 din Legea nr. 85/2006 (fost art. 45 din Legea nr. 64/1995), care interzic calcularea de accesorii la creanțe după data deschiderii procedurii.

Interpretarea art. 118 alin. (4) C.proc.fisc. (în forma anterioară modificării prin O.G. nr. 47/2007) nu poate fi decât cea care rezultă din corelarea cu dispozițiile fostului art. 92 alin. (7) din Legea nr. 64/1995, aceste accesorii putând fi calculate până la data intrării în faliment numai în cazul în care a fost întocmit un plan de reorganizare al debitoarei și acesta a eșuat.

Mai mult, potrivit art. 122^1 C.proc.fisc. (în forma modificată prin O.G. nr. 47/2007) „pentru creanțele fiscale născute anterior sau ulterior datei deschiderii procedurii insolvenței nu se datorează și nu se calculează majorări de întârziere după data deschiderii procedurii insolvenței", ceea ce constituie un argument în plus pentru interpretarea art. II pct. 6 din O.G. nr. 47/2007 în sensul necalculării majorărilor de întârziere pentru creanțele bugetare după data deschiderii procedurii.

Ulterior, prin decizia nr. 1 din 11 noiembrie 2008 a Comisiei de proceduri fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, aprobată prin Ordinul A.N.A.F. nr. 1537 din 11 noiembrie 2008, s-a prevăzut în art. 1 că „în sensul art. 122^1 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, al art. 45 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 41 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările ulterioare, începând cu data intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, în cazul contribuabililor pentru care s-a deschis procedura reorganizării judiciare și a insolvenței, după caz, nu se mai datorează și nu se mai calculează obligații fiscale accesorii pentru creanțele înscrise la masa credală

şi pentru cele rezultate din activitatea curentă, indiferent de data deschiderii acestei proceduri".

Chiar dacă formularea de mai sus nu elimină în totalitate neclarităţile din interpretarea textelor legale fiscale, se pare că organele fiscale au acceptat în sfârşit ideea că, indiferent de momentul deschiderii procedurii (de reorganizare judiciară sau faliment ori de insolvenţă, după caz) sau de actul normativ incident (Legea nr. 64/1995 sau Legea nr. 85/2006), pentru creanţele bugetare nu pot fi calculate majorări de întârziere după data deschiderii procedurii, o asemenea interpretare fiind conformă cu cea dată de către instanţele de judecată cu privire la incidenţa prevederilor din Codul de procedură fiscală asupra debitorilor aflaţi în procedura insolvenţei, reglementată anterior de Legea nr. 64/1995 şi în prezent de Legea nr. 85/2006.

17. Creanţă bugetară. Debitoare dizolvată în baza Legii nr. 31/1990 şi intrată în procedura insolvenţei. Obligativitatea depunerii declaraţiilor de creanţă pentru toţi creditorii. Sancţiune

Legea nr. 85/2006, art. 62, art. 76

Faptul că în procedura lichidării prevăzută de Legea nr. 31/1990 creditorul bugetar a depus declaraţie de creanţă nu are nicio relevanţă în privinţa aplicării Legii insolvenţei, dat fiind că procedura insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006 este diferită şi specială faţă de procedura lichidării reglementată de Legea nr. 31/1990, neputând fi vorba despre vreo continuare a unei proceduri în cadrul alteia.

În aceste condiţii, creditorul bugetar, până la termenul fixat de judecătorul-sindic prin hotărârea de deschidere a procedurii insolvenţei, are obligaţia să se conformeze dispoziţiilor imperative ale legii insolvenţei, în sensul depunerii în condiţiile acestei legi a declaraţiei sale de creanţă, din moment ce art. 64 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 stabileşte imperativ că singura excepţie de la obligaţia de a depune declaraţie de creanţă vizează salariaţii debitorului.

C.A. Timişoara, Secţia comercială, decizia nr. 576 din 13 aprilie 2009

Prin sentinţa comercială nr. 1703/02.10.2008 pronunţată de Trib. Timiş în dosarul nr. 5215/30/2008, s-a respins contestaţia formulată de administratorul social M.C.I. împotriva tabelului preliminar al creanţelor debitoarei intimate SC R.C. SRL, în contradictoriu cu intimata creditoare A.F.P. Timişoara.

Pentru a pronunţa această sentinţă, tribunalul a reţinut următoarele:

Procedura insolvenţei faţă de debitoarea SC R.C. SRL a fost deschisă la cererea lichidatorului judiciar numit prin încheierea judecătorului delegat la O.R.C. Timiş, întrucât societatea anterior a fost dizolvată în baza art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990, republicată.

În procedura lichidării reglementată de Legea nr. 31/1990 au fost notificaţi potenţialii creditori bugetari şi dintre aceştia a depus declaraţie de creanţă D.G.F.P. Timiş, în cuantum de 70.429 lei.

În considerarea acestei declaraţii şi făcând aplicarea art. 270[1] din Legea nr. 31/1990, lichidatorul judiciar a cerut deschiderea procedurii de insolvenţă simplificată, iar judecătorul sindic a admis cererea conform art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea insolvenţei, prin sentinţa comercială nr. 196/06.02.2008.

În aceste condiţii, procedura este continuată din stadiul în care se afla la data formulării cererii, având în vedere că declaraţia de creanţă a intimatei creditoare D.G.F.P. Timiş a constituit condiţia premisă pentru admiterea cererii lichidatorului, astfel că nu mai era necesar a formula o nouă declaraţie de creanţă, după pronunţarea încheierii.

Contestatorul nu a invocat în motivele contestaţiei că, de la data pronunţării încheierii de deschidere a procedurii insolvenţei până la depunerea contestaţiei, 29.04.2008, a fost îndestulat creditorul bugetar prin plata voluntară a creanţei sau prin executarea silită de către lichidatorul judiciar.

Împotriva acestei sentinţe, în termen legal, a declarat recurs administratorul social al debitoarei M.C.I., solicitând admiterea acestuia şi modificarea sentinţei recurate în sensul admiterii contestaţiei sale şi modificarea Tabelului preliminar de creanţe întocmit de lichidator la data de 22.04.2008, în sensul înlăturării din tabel a creditorului A.F.P. Timişoara.

Examinând recursul declarat de debitoare prin administratorul social prin prisma motivelor de recurs şi a prevederilor art. 304[1] C.proc.civ., Curtea a constatat că acesta este întemeiat, judecătorul sindic pronunţând o hotărâre netemeinică şi nelegală.

Astfel, judecătorul sindic a considerat în mod greşit că procedura insolvenţei este continuată din stadiul în care se afla la data formulării cererii, având în vedere că declaraţia de creanţă a D.G.F.P. Timiş a constituit condiţia premisă pentru admiterea cererii lichidatorului judiciar, astfel că nu mai era necesar a formula o nouă declaraţie de creanţă după pronunţarea hotărârii de deschidere a procedurii insolvenţei.

Curtea a constatat că procedura insolvenţei faţă de debitoarea SC R.C. SRL a fost deschisă la cererea lichidatorului judiciar numit prin încheierea judecătorului delegat la O.R.C. Timiş, întrucât societatea anterior a fost dizolvată de drept în baza art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990.

Faptul că în procedura lichidării prevăzută de Legea nr. 31/1990, D.G.F.P. Timiş a depus declaraţie de creanţă, nu are nicio relevanţă în prezenta cauză, dat fiind că procedura insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006 este dife-

rită şi specială faţă de procedura lichidării reglementată de Legea nr. 31/1990, neputând fi vorba despre vreo continuare a unei proceduri în cadrul alteia.

Aşa cum s-a reţinut cu valoare de principiu şi de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie prin Decizia în interesul legii nr. XII din 20 martie 2006, în cazul declanşării procedurii insolvenţei împotriva unui debitor, orice creditor trebuie să se supună dispoziţiilor acestei legi, prin care este reglementată o procedură specială, colectivă, egalitară şi concursuală; în cadrul acestei proceduri speciale nu pot fi aplicate dispoziţii dintr-o altă lege, care reglementează o altă procedură de recuperare a creanţelor.

Cum orice derogare de la regulile stabilite prin legea a cărei aplicare se face ar trebui prevăzută chiar în dispoziţiile acelei legi, iar Legea insolvenţei nr. 85/2006, reglementând procedura de executare colectivă, nu face diferenţe de tratament după natura creanţelor, este evident că dispoziţiile din această lege, referitoare la modul de înregistrare a valorii creanţelor, sunt aplicabile şi în cazul creanţelor bugetare.

În aceste condiţii, creditorul bugetar, până la termenul fixat de judecătorul-sindic prin încheierea nr. 196/06.02.2008, adică până la 7.04.2008, avea obligaţia să se conformeze dispoziţiilor imperative ale legii insolvenţei, în sensul depunerii în condiţiile acestei legi a declaraţiei sale de creanţă, din moment ce art. 64 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 stabileşte imperativ că singura excepţie de la obligaţia de a depune declaraţie de creanţă vizează salariaţii debitorului.

Deşi lichidatorul şi-a îndeplinit în conformitate cu dispoziţiile legale atribuţiile privind comunicarea notificărilor în legătură cu deschiderea procedurii simplificate de faliment, respectiv potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă si prin intermediul Buletinului procedurilor de insolvenţă, A.F.P. Timişoara sau D.G.F.P. Timiş au interpretat greşit prevederile legii insolvenţei în privinţa înregistrării declaraţiei de creanţă.

Declaraţia de creanţă este considerată ca fiind o veritabilă acţiune în justiţie, astfel încât, dacă partea nu o formulează, nicio altă persoană nu are dreptul de a o formula în numele şi pe seama acesteia, mai ales în condiţiile în care partea a fost notificată în condiţiile legii speciale asupra posibilităţii de exercitare a acestui drept.

Titularul de creanţe anterioare deschiderii procedurii, care nu depune cererea de admitere a creanţelor până la expirarea termenului prevăzut la art. 62 alin. (1) lit. b), este decăzut, cât priveşte creanţele respective, din următoarele drepturi: dreptul de a participa şi de a vota în cadrul adunării generale a creditorilor; dreptul de a participa la distribuirile de sume în cadrul reorganizării şi falimentului; dreptul de a-şi realiza creanţele împotriva debitorului sau a membrilor ori asociaţilor cu răspundere nelimitată ai persoanei juridice debitoare, ulterior închiderii procedurii [art. 76 alin. (1) din Legea nr. 85/2006].

Decăderea poate fi invocată oricând, de orice parte interesată, pe cale de acțiune sau excepție [art. 76 alin. (2) din Legea nr. 85/2006].

Creditoarea A.F.P. Timişoara nu a formulat declarația de creanță în termenul stabilit de judecătorul sindic, fiind astfel decăzută din drepturile prevăzute de art. 76 din Legea insolvenței.

În consecință, în baza art. 312 C.proc.civ., Curtea a admis recursul debitoarei, prin administratorul social, şi a modificat în tot hotărârea atacată, în sensul că a admis contestația acesteia împotriva tabelului preliminar al creanțelor debitoarei SC R.C. SRL şi a înlăturat din tabelul de creanțe creditorul A.F.P. Timişoara.

18. Creanță bugetară. Verificarea creanței de către judecătorul sindic la deschiderea procedurii. Inadmisibilitatea verificării ulterioare de către administratorul judiciar

Legea nr. 85/2006, art. 73, art. 123 pct. 4

Este greşită respingerea contestației formulate de o creditoare la tabelul de creanțe pe motiv că creanța acesteia nu este certă, lichidă şi exigibilă, în condițiile în care printr-o altă hotărâre acelaşi judecător sindic a admis cererea creditoarei, alături de cererea altei creditoare, şi a dispus deschiderea procedurii insolvenței față de debitoare, constatând caracterul cert, exigibil şi lichid al creanțelor creditorilor conform titlurilor executorii depuse la dosar, titluri care nu au fost contestate în procedura specială de către debitoare.

Prin faptul că a admis cererea creditoarei, a constatat caracterul cert, lichid şi exigibil al creanței acesteia şi a respins contestația debitoarei, judecătorul sindic s-a pronunțat asupra acestei creanțe, iar administratorul judiciar nu mai avea dreptul să o verifice şi să o înlăture din tabelul de creanțe ulterior, astfel încât creanța creditoarei trebuia înregistrată în tabelul de creanțe, fără a mai fi supusă verificării de către administratorul judiciar, întrucât ea a fost analizată de judecătorul sindic la data deschiderii procedurii insolvenței față de debitoare.

C.A. Timişoara, Secția comercială, decizia nr. 479 din 23 aprilie 2007

Prin încheierea de şedință pronunțată la data de 7.12.2006 în dosarul Tribunalului Timiş cu nr. 131/S/2006, judecătorul sindic a respins contestația formulată de creditoarea A.D.S. Bucureşti împotriva tabloului creanțelor debitoarei, având în vedere că contractul de cesiune nr. 27/26.04.2000 nu constituie un titlu executoriu şi că nu s-a făcut dovada existenței creanței ca

fiind certă, lichidă şi exigibilă asupra debitoarei, creanţă care să întrunească condiţiile Codului comercial şi ale Legii nr. 85/2006.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs creditoarea A.D.S. Bucureşti solicitând admiterea recursului, modificarea încheierii de şedinţă din 7.12.2006, admiterea creanţei şi înscrierea creanţei A.D.S. în Tabelul creditorilor în sumă de 1.032.959,56 RON, reprezentând obligaţii ce decurg din contractul de concesiune nr. 27/26.04.2000.

În motivarea recursului, creditoarea A.D.S a invocat excepţia puterii lucrului judecat, arătând că prin adresa nr. 30910/31.01.2006 creditoarea a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei debitoarei pentru creanţa în cuantum total de 979.008,2114 RON, creanţă ce avea ca izvor contractul de concesiune nr. 27/26.04.2000, iar prin sentinţa comercială nr. 1851/18.05.2006 pronunţată în dosarul nr. 5764/COM/S/2005 pe rolul Tribunalului Timiş, judecătorul sindic a admis cererea formulată de creditoare împotriva debitoarei şi a respins contestaţia debitoarei SC A.C. SA Cenei.

Prin respingerea recursului formulat de către administratorul societăţii în dosarul nr. 5392/59/2006 pe rolul C.A. Timişoara, sentinţa comercială nr. 1851/18.05.2006 a devenit definitivă şi irevocabilă.

Examinând recursul declarat de creditoarea A.D.S. Bucureşti prin prisma motivelor de recurs şi a prevederilor art. 304^1 C.proc.civ., Curtea a constatat că acesta este întemeiat, judecătorul sindic pronunţând o hotărâre nelegală şi netemeinică.

Prin contestaţia înregistrată la Tribunalul Timiş la 12.09.2006, creditoarea A.D.S. Bucureşti a solicitat înscrierea creanţei sale de 1.032.959, 56 RON în tabelul de creanţe de la SC A.C. SA Cenei, conform art. 123 pct. 4 din Legea nr. 85/2006, arătând că în mod nelegal şi nejustificat administratorul judiciar a respins declaraţia de creanţă a creditoarei, atâta timp cât creanţa acesteia avea la bază două titluri executorii, respectiv contractul de concesiune şi hotărârea judecătorească de deschidere a procedurii insolvenţei.

Curtea a constatat că în mod greşit judecătorul sindic a respins contestaţia formulată de creditoare pe motiv că creanţa acesteia nu este certă, lichidă şi exigibilă, în condiţiile în care prin sentinţa civilă nr. 1851/18.05.2006 a Tribunalului Timiş acelaşi judecător sindic a admis cererea creditoarei, alături de cererea altei creditoare şi a dispus deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoare.

În considerentele sentinţei menţionate, judecătorul sindic a reţinut, în privinţa cererii creditoarei A.D.S. Bucureşti, că „Tribunalul verificând condiţiile impuse de lege, respectiv caracterul cert, exigibil şi lichid al creanţelor creditorilor… constată că, creanţa creditorilor este certă lichidă şi exigibilă, conform titlurilor executorii depuse la dosar, titluri care nu au fost contestate în procedura specială de către debitoare" şi că „în această fază judecătorul nu

verifică decât caracterul cert, lichid şi exigibil al creanţelor, precum şi starea de insolvabilitate a debitoarei".

Este adevărat că în motivarea sentinţei de deschidere a procedurii judecătorul sindic a arătat că, urmare a obiecţiilor debitoarei la creanţa A.D.S. Bucureşti, această creanţă va fi analizată şi verificată de administratorul judiciar, însă prin faptul că a admis cererea creditoarei, a constatat caracterul cert, lichid şi exigibil al creanţei acesteia şi a respins contestaţia debitoarei, judecătorul sindic s-a pronunţat asupra acestei creanţe, iar administratorul judiciar nu mai avea dreptul să o verifice şi să o înlăture din tabelul de creanţe ulterior.

Prin constatarea nulităţii recursului formulat de către administratorul societăţii în dosarul nr. 5392/59/2006 al C.A. Timişoara, sentinţa nr. 1851/18.05.2006 a devenit irevocabilă, astfel că creanţa creditoarei trebuia înregistrată în tabelul de creanţe, fără a mai fi supusă verificării de către administratorul judiciar, întrucât ea a fost analizată de judecătorul sindic la data deschiderii procedurii insolvenţei faţă de debitoare.

Aşa fiind, în baza art. 312 C.proc.civ., Curtea a admis recursul declarat de creditoarea A.D.S. Bucureşti şi a modificat încheierea recurată, în sensul că a admis contestaţia formulată de creditoare şi a dispus înscrierea creanţei creditoarei de 1.032.959,56 RON în tabelul de creanţe, conform art. 123 pct. 4 din Legea nr. 85/2006, această creanţă constând în redevenţă neachitată de către debitoare creditoarei şi din penalităţi de întârziere calculate până la data deschiderii procedurii, respectiv 18.05.2006.

19. Creanţă bugetară. Contestaţie privind înscrierea creanţei reclamate de creditor, sub aspectul mărimii, în tabelul definitiv consolidat al creanţelor asupra averii debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 41, art. 75, art. 107 alin. (4)

Potrivit art. 41 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, „nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu putea fi adăugată creanţelor născute anterior datei deschiderii procedurii", această prevedere legală fiind aplicabilă şi creanţelor bugetare.

Dacă din probele administrate în cauză rezultă că înregistrarea creanţelor bugetare în tabelul definitiv consolidat al creanţelor debitoarei s-a făcut cu sume mai mari decât cele prevăzute de lege, fiind consecinţa unei erori esenţiale în aplicarea art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, contestaţia la tabelul definitiv consolidat al creanţelor trebuie să fie admisă.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, decizia nr. 1897 din 11 octombrie 2007

Reclamanta Cooperativa de Credit C. Galați prin lichidator, a formulat la data de 14.03.2007 contestație la mărimea creanțelor D.G.F.P. Tulcea și P.M. Tulcea înscrise în tabelul definitiv consolidat al creanțelor asupra averii debitoarei SC A.C.H. SA întemeiată pe dispozițiile art. 75 și art. 107 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

În motivarea contestației s-a arătat, în esență, că D.G.F.P. Tulcea a fost înscrisă cu o creanță de o valoare mai mare decât cea care i se cuvine legal, întrucât diferența de 27,8 miliarde ROL provine din sume născute după data deschiderii procedurii, după intrarea în faliment a debitoarei, singurele sume care se mai pun în discuție fiind creanțele născute între data deschiderii procedurii și data intrării în faliment.

În ce privește P.M. Tulcea, diferența între tabelul definitiv și tabelul definitiv consolidat, de 249.218,34 RON, reprezintă dobânzi, majorări, penalități sau orice fel de accesorii și acestea, conform art. 41 alin. (1) și (4) din Legea nr. 85/2006, nu pot fi adăugate la creanțele născute anterior deschiderii procedurii.

Prin sentința civilă nr. 560/COM/17.04.2007, Tribunalul Tulcea – judecătorul sindic – a admis contestația și a dispus înscrierea în tabelul definitiv consolidat al creanțelor asupra averii debitoarei SC A.C.H. SA Tulcea, a creditoarei D.G.F.P. Tulcea, cu o creanță de 7.202.218,33 lei și a creditoarei P.M. Tulcea cu o creanță de 495.689,61 lei.

Pentru a pronunța această sentință, judecătorul sindic a reținut că, în cauză, creditoarea D.G.F.P. Tulcea a fost înscrisă în tabelul definitiv consolidat conform declarației sale de creanță din 23.12.2005, cu o creanță în care au fost incluse dobânzi și penalități calculate pentru perioada aprilie – noiembrie 2005, ceea ce contravine dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 și art. 41 alin. (4), coroborate cu art. 108 alin. (5) din lege.

În ceea ce privește pe creditoarea P.M. Tulcea, s-a reținut că diferența față de prima înscriere reprezintă dobânzi și penalități adăugate creanțelor născute după deschiderea procedurii, ceea ce nu este legal, în considerarea art. 41 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Cum din înscrisurile depuse la dosar a rezultat că înregistrarea celor două creditoare bugetare în tabelul definitiv consolidat al creanțelor debitoarei s-a făcut cu sume mai mari decât cele prevăzute de lege, fiind consecința unei erori esențiale în aplicarea art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, contestația a fost admisă.

Împotriva acestei sentințe, au declarat recurs D.G.F.P. Tulcea și P.M. Tulcea, criticând-o ca fiind nelegală și netemeinică.

În motivarea recursului său, Primăria Municipiului Tulcea arată, după prezentarea istoricului cauzei, că greșit s-a admis contestația formulată de creditoarea contestatoare, deoarece aceasta nu a prezentat niciun fel de date referitoare la taxe și impozite stabilite la bugetul local, doar a trecut în

contestaţie suma de 495.689,61 RON, fără a face precizări la modul de stabilire a acesteia, argumentele prezentate în susținerea contestației nefiind de natură a modifica suma reprezentând creanţa sa înregistrată în tabelul definitiv consolidat al creanțelor asupra averii debitoarei SC A.C.H. SA Tulcea.

În motivarea recursului său, D.G.F.P. Tulcea a arătat că greşit judecătorul sindic a admis contestaţia, schimbând înțelesul lămurit şi vădit neîndoielnic al textului de lege şi pronunţând o hotărâre fără temei legal.

Astfel, prin primul motiv de recurs se arată că greşit nu s-au respectat condiţiile de contradictorialitate, ca regulă procesuală care impune ca toate elementele procesului să fie supuse dezbaterii părţilor, judecătorul sindic nedând posibilitatea D.G.F.P. de a justifica prin proba cu înscrisuri, creanţa sa de 9.835.609 RON cu care lichidatorul a înscris-o în tabelul definitiv consolidat actualizat al creanţelor debitoarei falite SC A.C.H. SA Tulcea.

În raport de situaţia de fapt, arată că dispoziţiile art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 nu sunt aplicabile, întrucât suma de 2.781.753,3 lei reprezentând diferența de creanță dintre suma înscrisă la data deschiderii procedurii – 8.04.2005 – şi suma înscrisă la data intrării în faliment – 4.11.2005 – se compune din suma de 1.850.125 lei rezultată din decizia de impunere şi rapoarte de inspecţie fiscală semnate de debitorul falit şi suma de 931.628 lei care reiese din decizii de calcul accesorii aferente obligaţiilor de plată la buget în perioada 1.06.2005 – 14.11.2005, declaraţii de impozit, procese-verbale de constatare şi sancţionare a contravenţiilor, acestea fiind verificate de lichidatorul judiciar, care a procedat la verificarea tuturor creanţelor, inclusiv a celor născute după data deschiderii procedurii, comunicând în acest sens adresa nr. 400/15.02.2007.

Curtea de Apel Constanţa a reţinut că recursurile sunt nefondate; acestea au fost analizate împreună, întrucât se referă la motive de nelegalitate comune, deşi cu o exprimare diferită.

În raport de situaţia de fapt şi temeiul legal al contestaţiei formulate, se constată că instanţa corect a admis-o, cu motivarea că, prin încălcarea dispoziţiilor art. 41 alin. (1) şi (4) din Legea nr. 85/2006, în tabelul definitiv consolidat al creanţelor falitei SC A.C.H. SA Tulcea s-au prevăzut sume nedatorate, atât pentru D.G.F.P., cât şi pentru P.M. Tulcea, singurele sume care ar mai fi putut fi calculate fiind creanţele născute între data deschiderii procedurii şi data intrării în faliment.

Astfel, reţinând cele de mai sus, contestaţia formulată în temeiul art. 75 alin. (1) legal a fost admisă, reţinându-se că greşit s-au înscris ca fiind datorate sume calculate cu încălcarea dispoziţiilor art. 41 din Legea nr. 85/2006.

În ce priveşte suma de 9.835.609 lei, se constată că, în cauză, au fost anexate înscrisurile la declaraţiile de creanţă, iar suma de 2.781.753,30 lei, în compunerea precizată, nu se face dovada că reprezintă o creanţă născută între

data deschiderii procedurii de insolvenţă şi data deschiderii procedurii de faliment (1.06.2005 – 14.11.2005), suma de 931.628 lei fiind calculată pentru o perioadă după data deschiderii procedurii insolvenţei (8.04.2005), deci cu încălcarea dispoziţiilor art. 41 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

În ce priveşte susţinerile P.M. Tulcea, se constată că sunt nefondate, deoarece diferenţa de sumă calculată (249.218,34 lei) reprezintă o creanţă calculată nelegal, pentru o perioadă de după deschiderea procedurii, creanţa legală fiind de 495.689,61 lei, cum corect a stabilit prima instanţă în analizarea contestaţiei.

Având în vedere aceste considerente, cât şi împrejurarea că prima instanţă a acordat termene pentru pregătirea apărării, făcând şi aplicarea art. 156 alin. (2) C.proc.civ., Curtea a constatat că toate criticile aduse hotărârii recurate sunt nefondate şi în baza art. 312 alin. (1) C.proc.civ., recursurile au fost respinse ca nefondate.

20. Creanţă bugetară. Solicitare de înscriere a creanţei consolidate în valută în tabelul de creanţe. Înregistrare în lei la cursul B.N.R. de la data deschiderii procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7, art. 73, art. 69 alin. (2)

Potrivit art. 69 alin. (2) din Legea nr. 85/2006: „creanţele exprimate sau consolidate în valută vor fi înregistrate la valoarea lor în lei, la cursul B.N.R. existent la data deschiderii procedurii".

Formulând cereri sau acţiuni în baza Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, orice creditor se supune prevederilor acestei legi, având în vedere că procedura insolvenţei este o procedură colectivă, egalitară şi concursuală de realizare a creanţelor creditorilor.

Legea nr. 85/2006 nu prevede nicio reglementare din care să rezulte că pentru vreun creditor, făcând trimitere la o calitate aparte, s-ar aplica un tratament special. Înregistrarea creanţei A.V.A.S. Bucureşti în tabelul creanţelor debitoarei în valută ar crea un tratament de favoare, ceea ce ar crea un mod discriminatoriu, de inegalitate faţă de ceilalţi creditori.

Trib. Hunedoara, Secţia comercială, sentinţa nr. 421 din 9 noiembrie 2006

Prin contestaţia înregistrată sub nr. 207/97/2005 creditoarea A.V.A.S. Bucureşti a solicitat modificarea creanţei bugetare înscrisă în tabelul obligaţiilor debitoarei SC R. SRL din valoarea de 1.521.792,08 RON în valoarea de 462.323,72 dolari SUA aşa cum a fost solicitată prin cererea nr. P 4128/05.07.2006. În susţinerea contestaţiei se arată că suma de

462.323,72 dolari SUA a fost preluată astfel de la C.A.S. Hunedoara şi Timiş, ce are o natură şi un caracter special având temei norme juridice speciale, derogatorii de la dreptul comun, privind conservarea şi valorificarea conform O.U.G. nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, aprobată prin Legea nr. 409/2001 modificată prin O.U.G. nr. 23/2004 şi de O.U.G. nr. 95/2003 aprobată prin Legea nr. 557/2003.

Judecătorul sindic, analizând contestaţia creditoarei, a constatat că administratorul judiciar al debitoarei a întocmit tabelul preliminar al creanţelor acesteia înscriind creanţa creditoarei A.V.A.S. Bucureşti cu suma de 1.521.792,08 RON, echivalentul a 462.323,72 dolari SUA la data deschiderii procedurii.

S-a reţinut că, formulând cereri sau acţiuni în baza Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, orice creditor, deci şi A.V.A.S. Bucureşti, se supune prevederilor acestei legi, având în vedere că procedura insolvenţei este o procedură colectivă, egalitară şi concursuală de realizare a creanţelor creditorilor.

Legea nr. 85/2006 nu prevede nicio reglementare din care să rezulte că pentru vreun creditor, făcând trimitere la o calitate aparte, s-ar aplica un tratament special. O.U.G. nr. 51/1998 şi O.U.G. nr. 95/2003 reglementează procedura de valorificare a creanţelor preluate de A.V.A.S. Bucureşti prin executare silită individuală a debitorilor cedaţi, instituind astfel o procedură diferită de cea reglementată de Legea nr. 85/2006.

Mai mult, art. 69 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 prevede: „creanţele exprimate sau consolidate în valută vor fi înregistrate la valoare lor în lei, la cursul B.N.R. existent la data deschiderii procedurii".

Înscrierea creanţei A.V.A.S. Bucureşti în tabelul creanţelor debitoarei în valută ar crea un tratament de favoare, ceea ce ar crea un mod discriminatoriu, de inegalitate faţă de ceilalţi creditori.

Pentru considerentele mai sus arătate s-a respins contestaţia formulată de creditoarea A.V.A.S. Bucureşti faţă de tabelul preliminar al creanţelor înregistrate ale debitoarei SC R. SRL Simeria.

Notă: Aşa cum s-a reţinut cu valoare de principiu şi de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie prin Decizia în interesul legii nr. XII din 20 martie 2006, în cazul declanşării procedurii insolvenţei împotriva unui debitor, orice creditor trebuie să se supună dispoziţiilor acestei legi, prin care este reglementată o procedură specială, colectivă, egalitară şi concursuală şi că în cadrul acestei proceduri speciale nu pot fi aplicate dispoziţii dintr-o altă lege, care reglementează o altă procedură de recuperare a creanţelor.

Instanţa supremă a reţinut, cu privire la reglementarea acestei chestiuni sub imperiul Legii nr. 64/1995 privind reorganizarea judiciară şi falimentul, că în cadrul acestei proceduri speciale nu pot fi aplicate dispoziţii dintr-o altă

lege, care reglementează o procedură de recuperare individuală a creanțelor preluate de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului.

Cum orice derogare de la regulile stabilite prin legea a cărei aplicare se face ar trebui prevăzută chiar în dispozițiile acelei legi, iar Legea insolvenței, reglementând procedura de executare colectivă, nu face diferențe de tratament după natura creanțelor, este evident că dispozițiile din această lege, referitoare la modul de înregistrare a valorii creanțelor, sunt aplicabile și în cazul creanțelor A.V.A.S.

De aceea, nu pot fi considerate dispoziții speciale textele din Ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 51/1998 și nr. 95/2003 referitoare la consolidarea creanțelor în valută, în raport cu Legea nr. 64/1995, deoarece acele texte se referă la cazurile de executare silită individuală, iar executarea concursuală, prevăzută în această din urmă lege, este o situație juridică specială față de aceea a executării silite individuale.

În această privință, este de observat că potrivit art. 83 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, republicată, „creanțele exprimate în valută vor fi înregistrate cu valoarea lor în lei, la cursul Băncii Naționale a României existent la data deschiderii procedurii".

De altfel, însuși sensul noțiunii de creanță bugetară, aplicabil în materia insolvenței, ca și împrejurarea că aceste creanțe se regăsesc la ordinea de priorități prevăzută în art. 122 pct. 4 din Legea nr. 64/1995, pentru care este aplicabilă procedura de executare colectivă, care nu permite favorizarea unor creditori în dauna altora, impun înregistrarea lor în lei, conform prevederii legale sus-menționate.

Ca urmare, exprimarea creanțelor în valută, apărând ca o verificare a unor creanțe care nu sunt supuse unei atare operațiuni, ar încălca prevederile art. 45 din Legea nr. 64/1995 și ale art. 83 alin. (2) din aceeași lege, care nu îngăduie nicio derogare de la obligația înregistrării creanțelor în lei la data deschiderii procedurii.

Așa fiind, concluzia care s-a impus a fost aceea că și în cazul creanțelor în valută preluate de A.V.A.S. sunt aplicabile dispozițiile art. 83 din Legea nr. 64/1995 referitoare la obligativitatea înregistrării, cu valoarea lor în lei, la cursul B.N.R. existent la data deschiderii procedurii.

21. Creanță bugetară. Contestație la tabelul definitiv de creanțe. Declarație suplimentară de creanță. Tardivitate. Efecte

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7, art. 62, art. 75, art. 76
C.proc.civ., art. 103

Sancțiunea nerespectării termenului de depunere a declarației de creanțe, astfel cum acest termen este reglementat de norma specială și consfințit

printr-o încheiere a judecătorului sindic, rezidă în decăderea creditorului din dreptul de a mai formula o declarație de creanță suplimentară.

Termenele privind depunerea declarațiilor de creanță în cadrul procedurii insolvenței sunt termene procedurale, imperative, a căror nerespectare determină caracterul tardiv al declarației de creanță, cu consecința decăderii atât din dreptul de a mai formula o declarație de creanță suplimentară, cât și din drepturile legale conferite de calitatea de creditor, titular al unei creanțe certe, lichide și exigibile, legal înscrisă în tabelul de creanțe.

Trib. Comercial Mureș, sentința nr. 2785 din 8 noiembrie 2006

Prin contestația la tabelul definitiv al obligațiilor de plată ale debitoarei SC S. SA formulată de către creditoarea D.G.F.P. Mureș s-a solicitat modificarea tabelului definitiv, în sensul înscrierii contestatoarei cu suma de 1.625.616 RON, cu titlu de creanță bugetară.

În motivarea contestației s-a arătat că, deși la data de 25.05.2006 aceasta a formulat o declarație de creanță suplimentară, prin care a solicitat înscrierea în tabelul definitiv a unei creanțe suplimentare de 1.289.052,40 RON, creanță constatată prin Raportul de inspecție fiscală nr. 1/22.05.2006, administratorul judiciar a înscris doar creanța parțială de 336.563 RON, fără a înregistra în vreun fel diferența.

Creditoarea a mai arătat că suma de 1.625.616 RON este o creanță născută anterior deschiderii procedurii insolvenței, declarația suplimentară de creanță nefiind tardivă, motiv pentru care se impune înscrierea acestei sume în tabel, ca fiind o creanță certă, lichidă și exigibilă.

Analizând actele și lucrările dosarului, judecătorul-sindic a respins contestația creditoarei D.G.F.P. Mureș pentru următoarele considerente:

La data de 15.06.2005 creditoarea D.G.F.P. Mureș a fost notificată în vederea depunerii declarației de creanță, termenul limită de depunere fiind stabilit pentru data de 27.07.2005 și ca urmare a acestui fapt a formulat declarația de creanță nr. 14.375/04.07.2005 prin care a solicitat înscrierea în tabelul de obligații al debitoarei cu suma de 336.563,60 RON.

Declarația de creanță menționată mai sus a fost admisă, sens în care creditoarea D.G.F.P. Mureș a fost înscrisă în tabelul de obligații cu suma de 336.563,60 RON, cu titlu de creanță bugetară, certă, lichidă și exigibilă.

Ulterior, la aproximativ 10 luni calendaristice de la data expirării termenului imperativ de depunere a declarațiilor de creanță, creditoarea a înregistrat la dosarul cauzei o declarație suplimentară de creanță prin care solicită înscrierea în tabelul de obligații al debitoarei falite și cu suma de 1.289.052,40 RON (creanță suplimentară constatată prin Raportul de inspecție fiscală nr. 1/22.05.2006), solicitând înscrierea în tabel cu creanța bugetară totală de 1.625.616 RON.

Potrivit dispoziţiilor art. 76 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare şi a falimentului, respectiv art. 62 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, termenul limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanţelor asupra averii debitorului este de maximum 60 de zile de la deschiderea procedurii, în cauza de faţă acest termen fiind stabilit pentru data de 27.07.2005.

Din coroborarea acestui text de lege cu dispoziţiile art. 90 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare şi a falimentului, respectiv art. 76 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, judecătorul-sindic a concluzionat că sancţiunea nerespectării termenului de depunere a declaraţiilor de creanţe, astfel cum acest termen este reglementat de norma specială şi consfinţit printr-o încheiere a judecătorului sindic, rezidă în decăderea creditorului din dreptul de a mai formula o declaraţie de creanţă suplimentară.

De altfel, doctrina şi jurisprudenţa au statuat în unanimitate faptul că termenele privind depunerea declaraţiilor de creanţă în cadrul procedurii insolvenţei sunt termene procedurale, imperative, a căror nerespectare determină caracterul tardiv al declaraţiei de creanţă, cu consecinţa decăderii atât din dreptul de a mai formula o declaraţie de creanţă suplimentară, cât şi din drepturile legale conferite de calitatea de creditor, titular al unei creanţe certe, lichide şi exigibile, legal înscrisă în tabelul de obligaţii, astfel cum aceste drepturi sunt statuate prin dispoziţiile art. 90 din Legea nr. 64/1995, respectiv art. 76 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, sancţiunea decăderii determinând stingerea unui drept procedural care nu a fost exercitat în termenul prevăzut de lege.

Din dispoziţiile art. 103 C.proc.civ. rezultă că pentru existenţa decăderii din drept trebuie întrunite cumulativ următoarele condiţii: existenţa unui termen imperativ care să impună obligaţia exercitării dreptului înăuntrul său, neexercitarea dreptului procesual în acel termen, inexistenţa unei derogări exprese de la sancţiunea decăderii.

În conformitate cu cele reţinute mai sus, judecătorul-sindic a apreciat că cele trei condiţii ale decăderii sunt îndeplinite, fiind mai mult decât evident faptul că D.G.F.P. Mureş a formulat declaraţia suplimentară de creanţă în mod tardiv, pentru care se impune constatarea decăderii acesteia din dreptul de a formula o declaraţie de creanţă ulterior datei de 27.07.2005.

Mai trebuie remarcat faptul că obligaţia de a depune o declaraţie de creanţă în termenul legal, astfel cum acesta este reglementat de dispoziţiile art. 76 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare şi a falimentului, respectiv art. 62 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, incumbă oricărui creditor ale cărui creanţe s-au născut anterior deschiderii procedurii, inclusiv creditoarei D.G.F.P. Mureş, fără a fi admisă vreo excepţie de natură a genera discriminări.

22. Creanță bugetară. Contestație la tabelul preliminar de creanțe. Necomunicarea contestației. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7, art. 73
C.proc.civ., art. 105, art. 108

Dispozițiile art. 105 alin. (2) C.proc.civ. prevăd că vătămarea se prezumă până la dovada contrarie doar în cazul nulităților exprese. Necomunicarea contestației la tabelul preliminar de creanțe nu este prevăzută de lege sub sancțiunea nulității pentru a se prezuma vătămarea, astfel încât recurenta trebuia să facă dovada vătămării ce i s-a adus prin neîndeplinirea acestui act.

Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor art. 108 alin. (3) C.proc.civ., neregularitatea actelor de procedură se acoperă dacă partea nu a invocat-o la prima zi de înfățișare ce a urmat după această neregularitate și înainte de a pune concluzii în fond, deci partea interesată are posibilitatea să invoce necomunicarea contestației doar până la prima zi de înfățișare și nu direct în recurs.

C.A. Craiova, Secția comercială, decizia nr. 170 din 14 februarie 2007

Prin sentința nr. 812 din 13 octombrie 2006, pronunțată de Tribunalul Gorj în dosarul nr. 591/F/2005, a fost admisă în parte contestația debitoarei SC D. SRL Tg. Jiu împotriva cererii de creanță a creditorului A.V.A.S. București, constatându-se achitată de către debitoarea SC D. SRL Tg. Jiu creanța preluată de A.V.A.S. București în sumă de 31.120.100 lei, contabilizată în Trezoreria Tg. Jiu în contul 16126001; s-a dispus înscrierea provizorie a creanței A.V.A.S. în tabelele de creanțe ale debitoarei până va fi virată suma în contul corespunzător.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a constatat că s-a achitat creanța în sumă de 31.120.100 lei datorată de debitoare către C.A.S.S. Gorj, conform dispoziției de încasare nr. 1015/28.07.2003 – în mod silit – în contul 30.1511.34855 deschis la Trezoreria Tg. Jiu, iar între timp, creanțele Caselor de sănătate au fost preluate de A.V.A.S.

S-a reținut că decontarea efectivă s-a efectuat la 20 ianuarie 2004, conform extrasului de cont nr. 2/21.01.2004 emis de B.C.R. Tg. Jiu pe contul debitoarei deschis la Trezoreria Tg. Jiu, iar suma de 31.120.100 lei a rămas contabilizată în contul 26121601 – contribuție asigurări de sănătate angajator.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs creditoarea A.V.A.S. București, susținând că prin hotărârea criticată instanța a încălcat formele de procedură stabilite sub sancțiunea nulității de art. 105 alin. (2) C.proc.civ., motiv de recurs prevăzut de art. 304 pct. 5 C.proc.civ. și că hotărârea a fost dată cu

încălcarea sau aplicarea greşită a legii, motiv de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

În dezvoltarea primului motiv de recurs, creditoarea a arătat că nu i s-a comunicat contestaţia ce a făcut obiectul analizei judecătorului sindic şi nici nu s-a publicat contestaţia în Buletinul procedurilor de insolvenţă, astfel încât a fost pusă în situaţia de a nu-şi putea formula întâmpinarea şi susţine apărările ce se impuneau.

Dezvoltând cel de-al doilea motiv de recurs, creditoarea a arătat că, potrivit O.U.G. nr. 95/2003, aprobată prin Legea nr. 557/2003, între A.V.A.S. Bucureşti, C.N.A.S. şi C.A.S. Gorj s-a încheiat Protocolul nr. 4/23.02.2004, prin care A.V.A.S. a preluat creanţa aferentă SC D. SRL, în cuantum de 3.351,45 RON, sumă cu care a solicitat înscrierea în tabelul preliminar al creanţelor.

A criticat susţinerea instanţei, potrivit căreia debitoarea a achitat această sumă, precizând că, din moment ce banii se află şi în prezent la Trezoreria Tg.Jiu şi nu au fost viraţi în conturile A.V.A.S., debitul există, astfel încât se impunea respingerea contestaţiei debitoarei.

Curtea a reţinut că recursul este nefondat.

Examinând actele şi lucrările dosarului, Curtea a constatat că recurenta a fost citată pe parcursul derulării procesului la instanţa de fond, existând la dosar dovezile de primire şi procesele-verbale încheiate de agentul procedural. Citaţiile cuprind menţiunile prevăzute de art. 88 alin. (1) C.proc.civ., iar înmânarea citaţiilor s-a realizat conform dispoziţiilor art. 91 C.proc.civ.

Din moment ce debitoarea a învestit judecătorul sindic cu soluţionarea contestaţiei la data de 30 mai 2006, citarea părţilor şi comunicarea actelor de procedură s-au realizat corect conform Codului de procedură civilă şi nu potrivit dispoziţiilor art. 7 din Legea nr. 85/2006, lege intrată în vigoare la data de 21 iulie 2006. Citarea părţii a permis acesteia să se prezinte în instanţă, personal sau prin mandatar, sau să solicite să-i fie comunicate actele de procedură care-i erau necesare pentru a-şi pregăti apărarea.

Dispoziţiile art. 105 alin. (2) C.proc.civ., invocate de către recurentă în motivarea cererii de recurs, prevăd că vătămarea se prezumă până la dovada contrarie doar în cazul nulităţilor exprese. Necomunicarea contestaţiei nu este prevăzută de lege sub sancţiunea nulităţii pentru a se prezuma vătămarea, potrivit dispoziţiilor art. 105 alin. (2) C.proc.civ., astfel încât recurenta trebuia să facă dovada vătămării ce i s-a adus prin neîndeplinirea acestui act, dovadă ce nu a fost administrată.

Pe de altă parte, potrivit dispoziţiilor art. 108 alin. (3) C.proc.civ., neregularitatea actelor de procedură se acoperă dacă partea nu a invocat-o la prima zi de înfăţişare ce a urmat după această neregularitate şi înainte de a pune concluzii în fond, deci recurenta avea posibilitatea să invoce neco-

municarea contestației doar până la prima zi de înfățișare și nu direct în recurs.

Susținerile recurentei potrivit cărora instanța a considerat greșit că debitoarea a achitat A.V.A.S. suma de 31.120.100 ROL, nu pot fi primite, întrucât nu corespund considerentelor sentinței recurate.

Astfel, în considerente instanța de fond a reținut corect că suma de 31.120.100 lei a fost achitată la data de 20.01.2004 către beneficiar C.A.S. Gorj și nu către recurentă. Nevirarea sumei în conturile creditoarei recurente a fost reținută, de asemenea, de către judecătorul sindic, care, având în vedere tocmai această situație, a și dispus înscrierea provizorie a creanței A.V.A.S. în tabelele de creanțe ale debitoarei până va fi virată suma în contul corespunzător, deși a constatat achitarea debitului datorat C.A.S. Gorj de către SC D. SRL Tg. Jiu. Din moment ce creanța recurentei este înscrisă provizoriu în tabelele de creanțe ale intimatei debitoare, criticile recurentei dezvoltate prin cel de-al doilea motiv de recurs sunt neîntemeiate.

Față de considerentele expuse mai sus, potrivit dispozițiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ., recursul a fost respins ca nefondat.

23. Creanță bugetară. Contestație la tabelul definitiv de creanțe. Forța majoră – cauză exoneratoare de răspundere

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7, art. 18 lit. c), art. 75
C.civ., art. 1082, art. 1083

Articolul 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 deschide pentru orice parte interesată, posibilitatea de a contesta trecerea unei creanțe în tabelul definitiv dacă actul înscrierii este rezultatul unei erori esențiale care a determinat admiterea creanței, acest drept fiind recunoscut administratorului special prin art. 18 lit. c) din lege.

Articolul 1083 C.civ. definește forța majoră ca o cauză străină, neimputabilă debitorului, constând într-un fenomen natural, de nebiruit, imprevizibil. Aprecierea cazului de forță majoră se face in abstracto, prin raportare la posibilitățile debitorului de a înlătura în mod obiectiv efectele evenimentului calificat ca atare. O secetă prelungită pe 3 ani nu poate fi declarată previzibilă și de învins, motiv pentru care succesiunea calamităților naturale în perioada de executare a contractului poate fi apreciată drept cauză exoneratoare de răspundere, raportat la art. 1082 C.civ.

Trib. Dâmbovița, Secția comercială, sentința nr. 44 din 23 martie 2007

În urma notificării deschiderii procedurii, creditoarea A.D.S. București a solicitat înscrierea la masa credală a debitoarei SC C.D. SA cu suma de

11.666.605.873 ROL, datorată în baza contractului de concesiune nr. 93/19.12.2000. În tabelul preliminar al creanţelor, administratorul judiciar a menţionat că declaraţia de creanţă a fost depusă peste termen.

În urma contestaţiei A.D.S. Bucureşti, prin sentinţa nr. 175 din 12 noiembrie 2004, judecătorul-sindic a admis în parte contestaţia, în sensul că a admis în mod provizoriu înscrierea în tabelul definitiv a creanţei A.D.S. Bucureşti pentru suma de 9.975.465.883 ROL, urmând ca determinarea cuantumului exact al creanţei să se facă în baza unei expertize contabile dispuse în acest scop şi au fost respinse ca rămase fără obiect celelalte capete ale contestaţiei.

În urma expertizei contabile efectuate în cauză, expertiză ce nu a înregistrat obiecţiuni din partea niciuneia dintre părţi, s-a constatat într-o variantă că suma datorată este de 8.347.966.149 ROL, într-o altă variantă în care s-a luat în calcul şi TVA colectat aferent facturii nr. 4483338/31.07.2002, că suma datorată este de 6.616.724.127 ROL redevenţă şi 880.909.061 ROL penalităţi de întârziere.

La data de 5 octombrie 2006, debitoarea SC C.D. SA, reprezentată de administratorul special, a contestat tabelul definitiv, solicitând să se constate că este exonerată de răspundere pentru întreaga sumă pretinsă de creditoarea A.D.S. Bucureşti, pe motiv de forţă majoră.

Debitoarea a relevat că în contractul de concesiune nr. 93/19.12.2000, la art. 12 părţile au înţeles să stabilească o departajare între forţa majoră şi motive întemeiate, evenimente care produc efecte diferite în privinţa obligaţiilor debitoarei, în sensul că forţa majoră este cea definită de Codul civil, cu efect exonerativ de răspundere, iar în motivele întemeiate enumerate limitativ, sunt incluse calamităţile naturale, cu efectul acordării unei perioade de graţie pentru plata redevenţei.

Susţine debitoarea că în perioada celor 3 ani anteriori deschiderii procedurii a înregistrat o succesiune de calamităţi naturale, împrejurare ce constituie caz de forţă majoră şi nu motive întemeiate de amânare a executării obligaţiei de plată a redevenţei, de vreme ce prin succesiunea lor au afectat semnificativ fiecare recoltă.

Mai susţine contestatoarea că reţinerea de către administratorul judiciar în tabelul creanţelor a sumei de 9.957.465.883 ROL în favoarea A.D.S. Bucureşti, fără analizarea clauzelor contractului sub aspectul exonerării de răspundere în caz de forţă majoră, reprezintă o eroare esenţială prevăzută de art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

În baza acestor argumente, debitoarea a solicitat respingerea în totalitate a cererii de admitere a creanţei formulate de Agenţia Domeniilor Statului Bucureşti, înlăturarea acesteia din tabelul creanţelor şi respingerea contestaţiei A.D.S. Bucureşti la tabelul creanţelor.

Prin întâmpinare creditoarea A.D.S. Bucureşti a menţionat că invocarea forţei majore ca şi cauză de exonerare de răspundere este condiţionată atât de

existența unei clauze contractuale, cât și de îndeplinirea condițiilor pentru ca evenimentul să poată fi considerat ca atare, adică să fie o situație excepțională, imprevizibilă, de nepreîntâmpinat și invincibilă și care îl pune pe debitor în imposibilitate absolută de a-și executa obligația (art. 1083 C.civ.).

Creditoarea a precizat că nu poate fi invocată forța majoră pentru neexecutarea obligațiilor ce constau în sume de bani, în virtutea principiului *genera non pereunt* și pentru că nu există o clauză contractuală exoneratoare a plății redevenței.

Din examinarea actelor dosarului, judecătorul-sindic a reținut că art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 deschide pentru orice parte interesată, posibilitatea de a contesta trecerea unei creanțe în tabelul definitiv dacă actul înscrierii este rezultatul unei erori esențiale care a determinat admiterea creanței, acest drept fiind recunoscut administratorului special prin art. 18 lit. c) din lege.

S-a reținut că din anul 2001 până în anul 2003, culturile practicate de debitoare pe terenurile concesionate de la A.D.S. București au fost calamitate în procent de 80-100%. Potrivit art. 91 din contractul de concesiune, nerespectarea de către părțile contractante a obligațiilor cuprinse în contract atrage răspunderea contractuală a părții în culpă, cu excepția forței majore.

Articolul 12.1 din același contract definește forța majoră în termenii Codului civil, iar în noțiunea de motive întemeiate a inclus calamitățile naturale. Distincția făcută de părți între cele două evenimente trebuie făcută prin prisma condițiilor art. 1083 C.civ. care vorbește de forța majoră ca o cauză străină, neimputabilă debitorului constând într-un fenomen natural, de nebiruit, imprevizibil. Aprecierea cazului de forță majoră se face *in abstracto*, prin raportare la posibilitățile debitorului de a înlătura în mod obiectiv efectele evenimentului calificat ca atare.

Or, o secetă prelungită pe 3 ani nu poate fi declarată previzibilă și de învins, motiv pentru care succesiunea calamităților naturale în perioada de executare a contractului va fi apreciată drept cauză exoneratoare de răspundere în baza art. 9 pct. 1 din contract, raportat la art. 1082 C.civ.

Tribunalul a înlăturat apărarea creditoarei A.D.S. București privind neaplicarea efectelor forței majore pentru plata sumelor de bani în virtutea principiului *genera non pereunt* întrucât obligația rezultă dintr-un contract sinalagmatic în care părțile au stipulat cu titlu de excepție că forța majoră nu atrage răspunderea contractuală, cu atât mai mult cu cât nu s-a dovedit culpa debitorului pentru neexecutarea obligației.

Față de aceste considerente, tribunalul a admis contestația debitorului îndreptată împotriva trecerii creanței A.D.S. București în tabelul definitiv și, drept urmare, a dispus înlăturarea creanței acestuia din tabel. Pentru argumentele enunțate, tribunalul a respins și contestația creditorului A.D.S. București la tabelul preliminar de creanțe.

24. Creanță bugetară. Contestație la tabelul definitiv de creanțe. Verificarea creanțelor bugetare în faza falimentului. Sarcina probei

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7, art. 107, art. 108, art. 109 alin. (3)
C.civ., art. 1069

Invocarea prevederilor art. 66 alin. (2) şi (3) şi art. 67 din Legea nr. 85/2006, care privesc obligaţia de a nu se verifica creanţele bugetare rezultând dintr-un titlu executoriu necontestat în termenele prevăzute de legi speciale, nu au aplicabilitate în cazul creanţelor înscrise în tabelul suplimentar, întrucât conform art. 107 alin. (3) şi (4) şi art. 108 din Legea insolvenţei în acest tabel se înscriu numai creanţele născute între data deschiderii procedurii şi data intrării în faliment. Potrivit prevederilor art. 109 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, se supun verificării toate creanţele asupra averii debitorului, inclusiv cele bugetare născute după data deschiderii procedurii.

Nu este corectă susţinerea unui creditor că, în cazul în care lichidatorul judiciar ar fi constatat lipsa unor titluri şi a unor dovezi a garanţiilor, era obligat să le solicite, deoarece creditorului care formulează declaraţia de creanţă îi revine obligaţia de a-şi dovedi susţinerile conform art. 31 din Legea nr. 85/2006, toate creanţele fiind supuse procedurii de verificare de către lichidator conform art. 66 din lege, după care se întocmeşte tabelul preliminar şi se pot face contestaţii de către cei nemulţumiţi, toate aceste măsuri şi operaţiuni neputându-se efectua decât pe baza documentaţiei depuse de creditori, potrivit obligaţiei generale ce revine celui ce face o alegaţie în fața instanţei, conform art. 1069 C.civ.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială, decizia nr. 594 din 30 mai 2007

Prin sentinţa recurată, pronunţată de Tribunalul Prahova în dosarul de faliment nr. 8868/105/2005, privind debitoarea SC I.C. SRL Ploieşti, judecătorul-sindic a respins contestaţia formulată de creditoarea D.G.F.P. Prahova, la tabelul suplimentar al creanţelor, ca nefondată.

Pentru a pronunța această soluţie, judecătorul-sindic a constatat că la 31.03.2006 s-a afişat la uşa instanţei tabelul preliminar al creanţelor, în care D.G.F.P. Prahova a fost înscrisă cu creanța garantată de 286.157 lei, iar prin sentința nr. 510 din 3.11.2006 s-a dispus trecerea în faliment a debitoarei, stabilindu-se termene limită pentru depunerea cererilor de creanţă născute în cursul procedurii – 8.12.2006 – şi pentru depunerea contestaţiilor la creanţele născute în cursul procedurii – 12.01.2007.

În urma verificării acestor creanţe, la data de 12.01.2007 lichidatorul a învederat instanţei că a întocmit tabel suplimentar, în care a înscris creanța

creditoarei D.G.F.P. Prahova de 1.005.308 lei, prioritară, față de 1.508.156 lei solicitată, iar creditoarea a formulat contestație la tabelul suplimentar.

Judecătorul-sindic a respins contestația, constatând că potrivit dispozițiilor art. 107 alin. (3) și (4) și art. 108 din Legea nr. 85/2006, în tabelul suplimentar al creanțelor se înscriu numai creanțele născute între data deschiderii procedurii și data intrării în faliment, or, recurenta creditoare a solicitat la data de 7.12.2006, înscrierea în tabelul definitiv a sumei de 1.508.156 lei, în baza adresei nr. 11067 din 28.11.2006 a A.F.P.M. Câmpina, anexând cererii titluri executorii care nu acopereau această sumă, ci numai suma de 1.120.934 lei, incluzând și debitele anterioare datei de 11.01.2006 – data deschiderii procedurii, însă aceste creanțe nu mai pot fi înscrise în tabelul suplimentar, ci numai în cel definitiv unde au fost trecute în baza cererii creditoarei, eventuala contestare a tabelului definitiv nemaiputându-se face decât în condițiile art. 75 din Legea nr. 85/2006, care însă nu au fost invocate de către creditoare.

Pe de altă parte, s-a stabilit că titlurile executorii emise pentru suma de 216.691 lei, depuse ulterior validării creanței, rețin debite constând în majorări de întârziere, accesorii, care potrivit dispozițiilor art. 41 din legea insolvenței, nu mai pot fi adăugate creanțelor născute anterior datei deschiderii procedurii.

Cu privire la rangul de preferință al creanței, judecătorul sindic a constatat că suma garantată, pentru care s-au depus procese-verbale de sechestru, înscrise în cartea funciară și aviz de garanție, este de 286.157 lei, nefiind probat caracterul garantat al diferenței de creanță, până la suma solicitată de creditoare pe calea contestației.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs creditoarea D.G.F.P. Prahova, care a criticat-o pentru nelegalitate și netemeinicie, susținând că în tabelul preliminar a solicitat înscrierea cu suma de 286.157 lei, însă la data deschiderii procedurii insolvenței debitoarei, era în desfășurare controlul de fond al A.C.F. Prahova, definitivat la 15.03.2006, iar în tabelul suplimentar a solicitat înscrierea cu suma totală de 1.508.156 RON, diferența de 1.221.999 RON rezultând în urma controlului și nefiind contestată de debitoare, suma nefiind validată în totalitate, ci numai o parte a acesteia, respectiv 1.005.308 RON, motiv pentru care a formulat contestație în temeiul art. 75 din Legea nr. 85/2006.

Recurenta a învederat că administratorul judiciar desemnat în cauză a încălcat prevederile art. 66 alin. (2) și (3) din Legea nr. 85/2006, creanțele bugetare fiind prezumate corecte, câtă vreme nu au fost contestate, precum și prevederile art. 67 din Legea nr. 85/2006, deoarece dacă s-ar fi constatat lipsa unor titluri de creanță, trebuiau solicitate organului fiscal.

S-a mai arătat că tabelul definitiv s-a întocmit greșit, înainte ca instanța de fond să soluționeze contestația formulată de creditoare împotriva tabelului

preliminar suplimentar, încălcându-se dispoziţiile art. 74 din Legea nr. 85/2006, fără a se trece în tabelul definitiv decât suma de 286.157 lei, deşi validase şi suma din tabelul preliminar suplimentar, mai puţin suma de 216.691 lei, solicitându-se admiterea recursului şi casarea sentinţei cu trimiterea cauzei pentru rejudecare.

Analizând sentinţa criticată, prin prisma motivelor din recurs, ţinând cont de actele şi lucrările dosarului, precum şi de dispoziţiile legale incidente, Curtea a constatat că nu este afectată legalitatea şi temeinicia acesteia, după cum se va arăta în continuare:

Susţinerea recurentei privind încălcarea, de către administratorul judiciar al debitoarei, a mai multor dispoziţii legale, respectiv a prevederilor art. 66 alin. (2) şi (3) şi art. 67 din Legea nr. 85/2006, ce privesc obligaţia de a nu se verifica creanţele bugetare rezultând dintr-un titlu executoriu necontestat în termenele prevăzute de legi speciale, este nefondată.

Dispoziţiile legale invocate de recurentă nu au aplicabilitate în situaţia de faţă, deoarece contestaţia recurentei creditoare priveşte numai creanţa înscrisă în tabelul suplimentar, iar conform art. 107 alin. (3) şi (4) şi art. 108 din legea insolvenţei, în acest tabel se înscriu numai creanţele născute între data deschiderii procedurii şi data intrării în faliment.

Potrivit prevederilor art. 109 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, se supun verificării toate creanţele asupra averii debitorului, inclusiv cele bugetare născute după data deschiderii procedurii.

În rapoartele nr. 10 şi 12 privind operaţiunile de lichidare, lichidatorul debitoarei a explicat că nu se pot înscrie în tabelul definitiv, cu titlu de creanţe garantate, aşa cum a solicitat recurenta creditoare, decât sumele menţionate în declaraţia de creanţă iniţială de 286.157 lei, pentru care s-a făcut dovada garanţiei, cu procese-verbale de sechestru. Diferenţa până la suma de 1.508.156 lei menţionată în contestaţia recurentei, priveşte obligaţii de plată ale debitoarei, anterioare deschiderii procedurii, care nu pot fi înscrise în tabelul suplimentar şi pentru care nu există titluri executorii.

În aceste condiţii, în mod corect s-a procedat la menţionarea în tabelul definitiv numai a valorii creanţei dovedite cu titluri anterioare deschiderii procedurii, garantate cu procesele-verbale de sechestru depuse de recurenta creditoare la dosar.

Nu este corectă susţinerea recurentei, cum că, în cazul în care lichidatorul ar fi constatat lipsa unor titluri şi a unor dovezi ale garanţiilor, era obligat să le solicite, deoarece creditorului care formulează declaraţia de creanţă îi revine obligaţia de a-şi dovedi susţinerile conform art. 31 din Legea nr. 85/2006, toate creanţele fiind supuse procedurii de verificare de către lichidator conform art. 66 din lege, după care se întocmeşte tabelul preliminar şi se pot face contestaţii de către cei nemulţumiţi, toate aceste măsuri şi operaţiuni neputându-se efectua decât pe baza documentaţiei depuse de creditori,

potrivit obligației generale ce revine celui ce face o alegație în fata instanței, conform art. 1069 C.civ.

Întocmirea tabelului definitiv de către lichidator înaintea soluționării contestației formulate de recurenta-creditoare nu este un motiv de nelegalitate, care să atragă casarea sentinței, din moment ce suma înscrisă în tabel a fost corect determinată, cu respectarea tuturor dispozițiilor Legii nr. 85/2006.

Constatând că sentința atacată nu este afectată de niciunul dintre motivele de casare sau de modificare prevăzute de art. 304 C.proc.civ., în temeiul dispozițiilor art. 312 C.proc.civ., Curtea a respins recursul creditoarei ca nefondat.

25. Creanță bugetară. Contestație la tabelul preliminar de creanțe. Lipsa caracterului cert și lichid al creanței

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7, art. 73
C.proc.civ., art. 379 alin. (3) și (4)

Conform art. 379 alin. (3) C.proc.civ., „creanța certă este aceea a cărei existență rezultă din însuşi actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emanate de la debitor sau recunoscute de dânsul". Aceasta presupune existența unei creanțe necontestate din punct de vedere juridic și care rezultă în cele mai multe cazuri din chiar titlul de creanță. În cazul în care creanța rezultă din alte acte, chiar neautentice, acestea trebuie să emane de la debitor sau să fie recunoscute de acesta.

Creanța este lichidă, potrivit art. 379 alin. (4) C.proc.civ., atunci când câtimea ei este determinată prin însuşi actul de creanță sau când este determinabilă cu ajutorul actului de creanță sau al altor acte neautentice, admițându-se în mod excepțional ca determinarea sa să fie făcută ulterior prin administrarea de probe.

Dacă expertiza tehnică efectuată în cauză a reținut că nu s-a putut identifica o situație centralizată a parcelelor pentru care s-ar putea calcula redevență conform contractului de concesiune, iar divergențele dintre părți privesc valoarea redevenței datorate, creanța invocată de creditoare nu are caracter cert și lichid, astfel că nu poate fi înscrisă în tabelul de creanțe.

C.A. Constanța, Secția comercială, decizia nr. 4 din 11 ianuarie 2007

Creditoarea A.D.S. Bucureşti a formulat contestația înregistrată sub nr. 6318/14.10.2004 la Tribunalul Constanța, în contradictoriu cu lichidatorul judiciar al debitoarei SC N.O. SA, criticând măsura înlăturării creanței sale din tabelul creanțelor asupra averii falitei.

Creditoarea a susținut că creanța sa în sumă de 2.418.212.973 ROL reprezintă redevență datorată de debitoarea SC N.O. SA, TVA aferent și penalități calculate până la 25.07.2003. Veniturile creditoarei fiind venituri bugetare, lichidatorul judiciar în mod nelegal a verificat creanța și a dispus înlăturarea acesteia din tabel.

A.D.S. a cerut înscrierea în tabel în baza unui titlu – contractul de concesiune nr. 409/27.04.2000 – prin care debitoarea s-a obligat la plata redevenței de 520 kg grâu STAS/ha/anual (art. 4 din contract).

Prin Protocolul nr. 82301/16.12.2002, A.D.S. a predat către Arhiepiscopia Tomisului suprafața de 350 ha, suprafață ce a fost scăzută din obiectul contractului, debitul pârâtei către A.D.S. fiind diminuat corespunzător. După predarea acestei suprafețe, societatea debitoare a mai rămas cu teren în patrimoniu, deoarece contractul de concesiune a fost încheiat pentru suprafața de 579 ha, fiind ținută să plătească redevență către A.D.S. până la deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată, respectiv până la 25.07.2003.

Prin întâmpinare, lichidatorul judiciar desemnat a administra procedura falimentului debitoarei a solicitat respingerea contestației ca nefondată, cu motivarea, în esență, că cererea formulată nu întrunește condițiile legale de înscriere în tabelul suplimentar sau definitiv consolidat, iar pe cale de excepție a invocat excepția tardivității introducerii cererii de admitere a creanței.

Prin sentința civilă nr. 2515/COM/05.05.2005, Trib. Constanța a respins excepția de tardivitate a depunerii cererii de admitere a creanței invocate de către intimata lichidator judiciar, respingând ca nefondată contestația formulată de creditoarea A.D.S.

Pentru a aprecia de această manieră, instanța a reținut că excepția este nefondată deoarece, în speță, nu au fost respectate dispozițiile alin. (2) al art. 6 din Legea nr. 64/1995, respectiv îndeplinirea actelor menționate la alin. (1) din același text de lege, prin publicitate, în condițiile art. 95 C.proc.civ., astfel încât sancțiunea decăderii creditoarei contestatoare din dreptul de a depune cerere de admitere a creanței nu poate opera.

Pe fond, se reține că, în speță, creditoarea A.D.S. nu a probat caracterul cert și neîndoielnic al creanței în valoare de 241.821,29 RON, nu a înfățișat instanței contractul de concesiune nr. 409/27.04.2000 invocat ca fundament al creanței, iar rezultatele expertizei tehnice efectuate în cauză concluzionează, în esență, că nu se pot determina cu exactitate suprafețele de teren transmise concesionarei debitoare în temeiul contractului de concesiune nr. 409/2000.

Împotriva acestei hotărâri în termen a formulat recurs creditoarea A.D.S., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, arătând că s-a făcut o greșită apreciere a probelor administrate în cauză, deoarece în conformitate cu dispozițiile art. 7 din O.U.G. nr. 198/1999, A.D.S. a preluat terenurile aflate în

administrarea societății debitoare în baza Protocolului nr. 409/27.04.2000 pentru suprafața de 579 ha teren agricol.

Ulterior apariției Legii nr. 268/2001 și a Normelor de aplicare a acesteia aprobate prin H.G. nr. 626/2001, A.D.S. a predat din suprafața de teren ce făcea obiectul contractului de concesiune, către Ministerul Culturii și Cultelor, suprafața de 350 ha, pentru aceasta între cele două părți perfectându-se Protocolul nr. 82301/16.12.2002, iar redevența datorată de către debitoare a fost diminuată corespunzător.

Curtea a reținut că recursul este nefondat, urmând a fi respins conform art. 312 C.proc.civ., pentru următoarele considerente:

Recurenta reclamantă A.D.S. a formulat contestație împotriva măsurii înlăturării creanței sale în valoare de 241.821,29 RON – reprezentând redevență datorată, al cărei fundament se regăsește în contractul de concesiune nr. 409/27.04.2000 intervenit între părți – din tabelul creanțelor asupra averii debitoarei.

S-a reținut că cererea de înregistrare a creanței formulate de contestatoare a fost apreciată în mod legal și temeinic de către instanța de fond ca fiind neprobată sub aspectul caracterului cert și neîndoielnic al valorii, odată ce, în absența situației centralizatoare a parcelelor, nu se pot determina cu exactitate suprafețele de teren transmise în concesiune, în temeiul contractului nr. 409/2000 și nici modificările intervenite ulterior în derularea contractului.

Se are în vedere împrejurarea că, în conformitate cu dispozițiile art. 7 din O.U.G. nr. 198/1999, A.D.S. a preluat terenurile aflate în administrarea societății debitoare în baza Protocolului intervenit între părți și încheiat sub nr. 409/27.04.2000 pentru suprafața totală de 579 ha teren, pentru această suprafață de teren perfectându-se și contractul de concesiune nr. 409 din aceeași dată.

Ulterior apariției Legii nr. 268/2001 și a Normelor de aplicare a acesteia aprobate prin H.G. nr. 626/2001, A.D.S. a predat din suprafața de teren ce face obiectul contractului de concesiune, către Ministerul Cultelor, suprafața de 350 ha teren, pentru care s-a încheiat Protocolul nr. 82301/16.12.2002.

Față de aspectele sus-enunțate, precum și față de probatoriul administrat în cauză, s-a reținut că, într-adevăr, în speță, nu s-a probat caracterul cert al creanței, astfel cum impun dispozițiile art. 379 alin. (3) C.proc.civ., conform cu care „creanța certă este aceea a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emanate de la debitor sau recunoscute de dânsul".

Prima condiție vizează, așadar, existența unei creanțe necontestate din punct de vedere juridic și care rezultă în cele mai multe cazuri din chiar titlul de creanță. În cazul în care creanța rezultă din alte acte, chiar neautentice, acestea trebuie să emane de la debitor sau să fie recunoscute de acesta.

Caracterul cert al unei creanțe nu este suficient pentru a determina – cum este situația în speță – înscrierea în tabelul creanțelor asupra averii falitei, deoarece este necesar ca aceasta să fie incontestabilă şi în privința câtimii sale.

Creanța este lichidă, astfel cum precizează art. 379 alin. (4) C.proc.civ., atunci când câtimea ei este determinată prin însuşi actul de creanță sau când este determinabilă cu ajutorul actului de creanță sau al altor acte neautentice, admițându-se în mod excepțional ca determinarea sa să fie făcută ulterior prin administrarea de probe.

Expertiza tehnică efectuată în cauză reține, fără putință de tăgadă, că nu s-a putut identifica o situație centralizată a parcelelor pentru care s-ar putea calcula redevență, iar analiza legalității proceselor-verbale de predare a terenurilor întocmite după momentul încheierii contractului de concesiune, într-adevăr, astfel cum reține şi instanța de fond, excede cadrului procesual stabilit prin contestație.

De altfel, divergențele dintre părți privesc valoarea redevenței datorate, aceasta în condițiile în care debitoarea intimată prin lichidator invocă stingerea obligațiilor prin plată ori compensare, sub acest aspect recurenta neadministrând probatorii.

Într-o atare situație, cum nu sunt motive pentru a se dispune reformarea hotărârii recurate, văzând şi dispozițiile art. 312 C.proc.civ., s-a respins recursul ca nefondat.

26. Creanță bugetară. Contestație la tabelul suplimentar de creanțe. Creanță constând în diferență de impozit pe clădiri născută înainte de data deschiderii procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7, art. 108

Potrivit art. 108 alin. (2) lit. a) şi alin. (3) din Legea nr. 85/2006, în tabelul suplimentar de creanțe se înscriu creanțele născute după data deschiderii procedurii; suma invocată de creditorul bugetar, reprezentând diferența de impozit pe clădiri pe perioada anterioară deschiderii procedurii, nu poate fi considerată ca fiind născută în timpul procedurii.

În condițiile în care impozitul se datorează cu începere din luna următoare celei în care a avut loc reevaluarea unei clădiri, diferența de impozit constituie o creanță anterioară deschiderii procedurii, iar aceasta nu s-a născut la momentul când autoritatea administrației publice a luat cunoştință de operațiunea reevaluării.

C.A. Craiova, Secția comercială, decizia nr. 497 din 30 mai 2007

Lichidatorul judiciar a întocmit la data de 14.11.2006 raportul lunar privind modul de îndeplinire a atribuțiilor şi justificarea cheltuielilor efectuate în condițiile art. 121 alin. (1) şi art. 123 din Legea nr. 85/2006, precum şi punctul de vedere al acestuia cu privire la cererea creditorului D.P.V. de înscriere la masa credală cu creanța în sumă de 16.925,49 lei.

La data de 27.11.2006, creditoarea D.P.V. a formulat contestație la acest raport, susținând că în mod greşit lichidatorul judiciar nu a acceptat la masa credală suma de 6.445 lei, reprezentând impozit pe clădiri din perioada 2001 – trimestrul I 2005 cu motivarea că nu se încadrează în prevederile art. 118 alin. (4) C.proc.fisc., în condițiile în care, deşi din anul 2000 debitorul a calculat şi înregistrat în contabilitate reevaluarea clădirilor, aceasta nu a fost declarată la sediul creditorului din anul 2001.

Prin sentința nr. 993/12.12.2006, pronunțată de Tribunalul Gorj în dosarul nr. 11/F/2005, s-a respins contestația formulată de creditoarea D.P.V. Tg. Jiu la raportul lichidatorului judiciar întocmit la 14.11.2006 şi a fost aprobat raportul lichidatorului judiciar întocmit la data de 14.11.2006, privind descrierea modului de îndeplinire a atribuțiilor şi justificarea cheltuielilor efectuate în condițiile art. 121 alin. (1) şi art. 123 din Legea nr. 85/2006.

Pentru a se pronunța astfel, Tribunalul Gorj a reținut că la data de 18.02.2005 a fost deschisă procedura reorganizării judiciare şi a falimentului împotriva debitoarei SC C. SA Tg. Jiu. Prin cererea nr. 9571/31.03.2005, creditorul C.L. Tg. Jiu – D.V.P. a solicitat înscrierea la masa credală cu suma de 107.736,516 lei, reprezentând taxe şi impozite datorate bugetului local, născute anterior deschiderii procedurii. Cu această sumă lichidatorul a dispus înscrierea la masa credală, făcându-se plăți parțiale.

Procedura falimentului împotriva debitoarei SC C. SA Tg. Jiu. a fost deschisă la data de 23.05.2005 prin încheierea nr. 426/23.05.2005.

Ulterior, pe parcursul derulării procedurii falimentului, acelaşi creditor a solicitat prin cererea înregistrată sub nr. 33872/16.10.2006, înscrierea la masa credală cu suma totală de 16.925,49 lei, din care suma de 6.445 lei reprezintă impozit pe clădiri din perioada 2001 – trimestrul I 2005, deci anterioară deschiderii procedurii reorganizării judiciare.

În mod corect lichidatorul a reținut că nu se poate dispune înscrierea în tabelul suplimentar al creanțelor în procedura falimentului decât a creanțelor născute pe parcursul derulării acestei proceduri.

Împotriva sentinței a declarat recurs creditoarea D.P.V. Tg. Jiu, solicitând modificarea hotărârii în sensul înscrierii în tabelul suplimentar cu suma solicitată.

S-a arătat că în anul 2000, debitorul a calculat şi înregistrat în contabilitate reevaluarea clădirilor, fără a depune declarații de impunere, iar suma de 6.445 lei neacceptată de lichidator, reprezintă diferența de impozit pe clădiri pentru perioada: trimestrul I 2001 – trimestrul I 2005, ca urmare a nede-

clarării de către debitor a reevaluării clădirilor, aşa încât culpa aparţine debitorului, iar creanţa este născută în timpul procedurii, când s-a înregistrat reevaluarea.

Curtea a reţinut că recursul este nefondat.

Potrivit art. 108 alin. (2) lit. a) şi alin. (3) din Legea nr. 85/2006, în tabelul suplimentar se înscriu creanţele născute după data deschiderii procedurii, or, suma de 6.445 lei reprezentând diferenţa de impozit pe clădiri pe perioada: trimestrul I 2001 – trimestrul I 2005, nu poate fi considerată ca fiind născută în timpul procedurii.

Chiar recurenta creditoare a precizat că impozitul se datorează cu începere din luna următoare celei în care a avut loc reevaluarea, astfel că diferenţa de impozit constituie o creanţă anterioară deschiderii procedurii, aceasta nu s-a născut când autoritatea administraţiei publice a luat cunoştinţă de operaţiunea evaluării. Necunoaşterea de către recurenta creditoare a operaţiunii de reevaluare nu-i este imputabilă în exclusivitate doar debitorului.

Din documentele contabile depuse de societatea debitoare la instituţiile prevăzute de lege (Administraţia Financiară şi ORC) pe perioada 2000-2005, cât şi din actele depuse la dosar la 1 aprilie 2005, recurenta creditoare avea posibilitatea să cunoască valoarea clădirilor şi să calculeze impozitul datorat pe perioada anterioară deschiderii procedurii şi să-şi declare creanţa prin cererea iniţială din martie 2005.

În concluzie, suma de 6.445 lei, reprezentând diferenţa de impozit pentru perioada mai sus arătată, nu poate fi asociată cu o creanţă născută în timpul procedurii, cum greşit susţine recurenta creditoare, raportându-se doar la momentul subiectiv când reprezentanţii săi au aflat efectiv de operaţiunea reevaluării.

Constatându-se că judecătorul sindic a respins în mod corect contestaţia recurentei creditoare privind suma de 6.445 lei ce reprezintă diferenţa de impozit pentru perioada: trimestrul I 2001 – trimestrul I 2005, în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ., s-a respins recursul ca nefondat.

27. Creanţă bugetară. Modificarea creanţei între momentul formulării cererii introductive şi cel al deschiderii procedurii. Verificarea în cadrul procedurii insolvenţei dacă la data deschiderii procedurii creanţa bugetară era contestată

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7, art. 41, art. 66 alin. (1) şi (2)

Nu poate fi invocată nelegalitatea deschiderii procedurii în cazul unei contestaţii la tabelul de creanţe, pe motiv că nu sunt îndeplinite cele două condiţii (existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile şi starea de încetare

de plăţi), întrucât neîndeplinirea acestor condiţii trebuia invocată în recursul exercitat împotriva hotărârii de deschidere a procedurii, nemaiputând fi invocată ulterior, deoarece numai la acel moment se putea analiza legalitatea deschiderii procedurii.

Nici faptul că prin cererea introductivă s-a invocat un anumit cuantum al creanţei, iar ulterior, prin declaraţia de creanţă, s-a solicitat înscrierea la masa pasivă cu o creanţă majorată, nu prezintă relevanţă. Ceea ce trebuie luat în considerare la stabilirea masei pasive este declaraţia de creanţă, deoarece între data formulării cererii introductive şi data deschiderii procedurii trece un interval de timp, mai mare sau mai mic, după caz, timp în care pot apărea creanţe noi sau se poate modifica cuantumul creanţei prin adăugarea de accesorii.

Pe de altă parte, conform art. 66 din Legea nr. 85/2006, nu sunt supuse verificării creanţele bugetare rezultând dintr-un titlu executoriu necontestat. Or, dacă la data deschiderii procedurii creanţa bugetară era contestată, numai că la acea dată litigiul nu era soluţionat de către instanţa de contencios administrativ, creanţa trebuie verificată şi stabilită în cursul procedurii insolvenţei, abandonându-se procedura de drept comun care poate necesita timp îndelungat, legea prevăzând că stabilirea tuturor creanţelor, cu excepţia celor constatate prin titluri executorii irevocabile, se face în procedură, conform prevederilor secţiunii a 3-a din lege.

C.A. Craiova, Secţia comercială, decizia nr. 635 din 26 iunie 2007

La data de 13.11.2006, administratorul judiciar B.V., desemnat să administreze procedura insolvenţei debitoarei SC J. SRL Slatina, a formulat contestaţie faţă de creanţa înregistrată de D.G.F.P. Olt în tabelul creanţelor împotriva debitoarei, în cuantum de 98.197 lei, contestând atât existenţa acesteia, cât şi calculul accesoriilor.

Ulterior, administratorul judiciar şi-a precizat contestaţia, solicitând înscrierea creditorului bugetar în tabelul creanţelor doar cu suma de 10.313 lei, sumă ce corespunde cererii nr. 17.555 din 11.08.2005, fără accesorii şi fără TVA nefinalizat de verificat.

Prin sentinţa nr. 69 din 12 februarie 2007, judecătorul-sindic a respins ca neîntemeiată contestaţia administratorului judiciar.

Judecătorul-sindic a apreciat că sunt aplicabile prevederile art. 66 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006, încât creanţa creditorului bugetar, nefiind contestată în termenele prevăzute de legea specială, nu poate fi verificată în cadrul procedurii insolvenţei. Astfel, a reţinut că partea din creanţă reprezentând TVA a fost contestată potrivit legii speciale, însă s-a emis decizia nr. 130 din 1 martie 2004 de către organul fiscal competent care nu a fost

anulată, debitoarea renunţând la contestaţia formulată, aflată pe rolul instanţei de contencios administrativ competente.

Judecătorul-sindic a mai reţinut că accesoriile la creanţele bugetare au fost calculate numai până la data deschiderii procedurii, cu respectarea dispoziţiilor art. 41 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Împotriva sentinţei a formulat recurs administratorul judiciar, criticând-o ca netemeinică şi nelegală.

Recurentul susţine că intimata creditoare nu face dovada unei creanţe certe, lichide şi exigibile, titlul de creanţă fiind litigios, şi nici dovada încetării plăţilor, însă judecătorul-sindic nu a ţinut seama de niciunul din aceste argumente la data deschiderii procedurii. Totodată, arată că declaraţia de creanţă a creditoarei cuprinde o sumă mai mare cu 20.746 lei în raport cu cea declarată prin cererea introductivă de deschidere a procedurii şi că judecătorul-sindic a apreciat greşit că nu poate fi verificată creanţa deoarece la data deschiderii procedurii aceasta nu era definitivă, titlul emis de organul fiscal fiind contestat în faţa instanţei judecătoreşti.

Totodată, arată că în mod greşit au fost calculate accesoriile la creanţa bugetară, în dezacord cu prevederile art. 41 din lege.

Curtea a reţinut că recursul este fondat pentru cele ce se vor arăta în continuare:

Primul motiv de recurs referitor la nelegalitatea deschiderii procedurii faţă de faptul că nu sunt îndeplinite cele două condiţii – existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile şi a stării de încetare de plăţi, excede obiectului judecăţii de faţă. Neîndeplinirea acestor condiţii trebuia invocată în recursul exercitat împotriva hotărârii de deschidere a procedurii, nemaiputând fi invocată ulterior, deoarece numai la acel moment se putea analiza legalitatea deschiderii procedurii.

Nici faptul că prin cererea introductivă s-a invocat un anumit cuantum al creanţei, iar ulterior, prin declaraţia de creanţă, s-a solicitat înscrierea la masa pasivă cu o creanţă majorată, nu prezintă relevanţă. Ceea ce trebuie luat în considerare la stabilirea masei pasive este declaraţia de creanţă, deoarece între data formulării cererii introductive şi data deschiderii procedurii trece un interval de timp, mai mare sau mai mic, după caz, timp în care pot apărea creanţe noi sau se poate modifica cuantumul creanţei prin adăugarea de accesorii.

Soluţia judecătorului sindic este însă nelegală sub aspectul aprecierii faptului că nu este supusă procedurii de verificare în cadrul procedurii creanţa depusă de DGFP. Soluţia se întemeiază pe interpretarea eronată a dispoziţiilor art. 66 din Legea nr. 85/2006. Potrivit textului, nu sunt supuse verificării creanţele bugetare rezultând dintr-un titlu executoriu necontestat. Or, la data deschiderii procedurii creanţa bugetară era contestată, numai că la acea dată litigiul nu era soluţionat de către instanţa de contencios admi-

nistrativ. În aceste condiții, creanța trebuie verificată și stabilită în cursul procedurii insolvenței, abandonându-se procedura de drept comun care poate necesita timp îndelungat, legea prevăzând că stabilirea tuturor creanțelor, cu excepția celor constatate prin titluri executorii irevocabile, se face în procedură, conform prevederilor secțiunii a 3-a din lege.

Față de aceste considerente, întrucât judecătorul-sindic a soluționat cauza fără a cerceta fondul, adică fără a verifica existența, întinderea și caracterul creanței, Curtea a admis recursul și, în temeiul art. 297 C.proc.civ., a casat sentința și a trimis cauza pentru rejudecare judecătorului-sindic, pentru a se administra toate probele necesare și utile cauzei pentru a stabili atât existența și întinderea creanței propriu zise, cât și a accesoriilor acesteia, care se raportează la întinderea creanței, la data scadenței și la data deschiderii procedurii.

28. Creanțe bugetare. Creanță analizată cu ocazia deschiderii procedurii. Inadmisibilitatea verificării ulterioare. Penalități de întârziere izvorâte din contractul părților

Legea nr. 85/2006, art. 41 alin. (1), art. 73

În condițiile în care creanța invocată de un creditor a fost verificată de judecătorul sindic la data deschiderii procedurii insolvenței, ca urmare a efectului pozitiv al puterii lucrului judecat, creanța stabilită ca fiind certă, lichidă și exigibilă la momentul deschiderii procedurii nu mai poate fi examinată și nici nu poate fi diminuată de către administratorul judiciar.

Creditorul este în drept să solicite înscrierea în tabelul creditorilor și a altor creanțe care nu au fost solicitate prin cererea introductivă, solicitând în plus față de cererea inițială penalități de întârziere calculate, potrivit dispozițiilor art. 41 din Legea nr. 85/2006, până la data deschiderii procedurii.

C.A. Constanța, Secția comercială, decizia nr. 1718 din 26 septembrie 2007

Prin cererea înregistrată sub nr. 5376 din 11 septembrie 2006 la Tribunalul Constanța, creditoarea A.D.S. a formulat, în temeiul art. 73 din Legea nr. 85/2006, contestație la tabelul preliminar al creanțelor, prin care a solicitat modificarea acestuia și înscrierea sa cu o creanță în cuantum de 202.957,14 lei, conform declarației de creanță. În motivare, creditoarea a învederat că administratorul judiciar a notificat-o asupra măsurii admiterii parțiale a creanței sale, motivat de împrejurarea că la calculul creanței nu s-au avut în vedere dispozițiile deciziilor nr. 280 și nr. 286/2004 ale Curții de Apel Constanța, fapt ce a dus la un calcul eronat al penalităților.

Creditoarea a apreciat ca neîntemeiată măsura înlăturării parțiale a creanței declarate, întrucât la calculul acesteia a avut în vedere actualizarea

contravalorii cantităţii de 41.155 tone grâu aferente termenelor scadente din 30.09.2002 şi 31.12.2002, precum şi penalităţile de întârziere calculate până la data de 15.05.5006.

De asemenea, a considerat că administratorul judiciar, în mod greşit a înlăturat suma de 95.062,25 lei, întrucât diferenţa dintre creanţa pretinsă şi cea înscrisă este reprezentată de penalităţile de întârziere calculate până la data deschiderii procedurii şi de contravaloarea cantităţii de 41,155 tone grâu.

Creditoarea a arătat că, asupra caracterului cert, lichid şi exigibil al creanţei sale, s-a pronunţat instanţa prin hotărârea de deschidere a procedurii, aspect asupra căruia administratorul judiciar nu se mai poate pronunţa.

Prin sentinţa civilă nr. 2994/25.05.2007 pronunţată de Tribunalul Constanţa a fost admisă în parte contestaţia formulată de creditoarea A.D.S. Bucureşti, judecătorul sindic dispunând ca intimata să înscrie în tabelul definitiv al creanţelor asupra averii debitoarei SC A.M. SRL creanţa creditoarei în cuantum de 176.508,12 lei, la ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 4.

Pentru a pronunţa această soluţie instanţa a reţinut că, în urma examinării cererilor de admitere a creanţelor asupra averii debitoarei şi a înscrisurilor doveditoare, administratorul judiciar a trecut parţial creanţa creditoarei A.D.S. în tabelul preliminar, respectiv numai cu suma de 107.894,89 lei, sens în care i-a trimis o notificare.

Potrivit cererii de admitere a creanţei, izvorul creanţei invocate de creditoarea A.D.S. este reprezentat de două decizii civile pronunţate de Curtea de Apel Constanţa.

Prin decizia civilă nr. 280/COM/11.10.2004, s-a admis apelul declarat de reclamanta A.D.S. împotriva sentinţei civile nr. 1742/COM/2004 a Tribunalului Constanţa şi, în consecinţă, s-a schimbat în tot hotărârea atacată, în sensul că pârâta SC A.M. SRL a fost obligată la plata către reclamantă a sumei de 97.784.655 lei reprezentând redevenţă şi penalităţi de întârziere calculate până la data de 30.09.2002 şi a sumei reprezentând echivalentul în lei pentru cantitatea de 41.155 tone grâu aferentă termenelor scadente din 30.09.2002 şi 31.12.2002.

Totodată, s-a constatat reziliat contractul de concesiune nr. 70/2000 încheiat între părţi. Potrivit expertizei contabile efectuate în cauză, contravaloarea cantităţii de 41.155 tone grâu la care a fost obligată debitoarea este de 129.612.281 lei, ceea ce înseamnă că valoarea totală a creanţei constatată prin decizia civilă nr. 280/2004 este de 22.739,7 lei (227.396.936 ROL).

Contestatoarea a pretins şi penalităţile de întârziere calculate de la data de 1.10.2002 până la data deschiderii procedurii insolvenţei, însă acestea sunt neîntemeiate, întrucât prin decizia civilă nr. 280/2004 nu sunt acordate penalităţi în continuare, până la data achitării integrale a datoriei, ci numai penalităţi calculate până la data de 30.09.2002.

Conform concluziilor expertului contabil, contravaloarea penalităților de întârziere acordate de instanță până la data plății integrale a creanței sunt de 55.551 lei, astfel că cuantumul creanței totale stabilit prin decizia civilă nr. 286/2004 este de 153.667,42 lei (98.116,41+55.551).

Judecătorul sindic a reținut că intimata, în stabilirea întinderii creanței contestatoarei, nu a ținut seama de dispozițiile deciziei civile nr. 280/2004 prin care debitoarea a fost obligată şi la plata echivalentului în lei a cantității de 41.155 tone grâu aferente termenelor scadente la 30.09.2002 şi 31.12.2002 şi nici de cele ale deciziei nr. 286/2004 referitor la penalităţile de întârziere acordate până la data plății integrale a datoriei, iar din această perspectivă, măsura administratorului judiciar privind înlăturarea parţială a creanței pentru motivele prezentate în notificare şi în întâmpinare este netemeinică.

Împotriva sentinței mai sus menționate a declarat recurs contestatoarea A.D.S. Bucureşti, criticând-o ca fiind nelegală motivat de faptul că în mod greşit au fost înlăturate penalităţile calculate până la deschiderea procedurii – 15.05.2006 – în condițiile în care în contractele de concesiune a fost prevăzută de părţi o asemenea sancţiune.

De asemenea, s-a arătat că instanța nu putea stabili o sumă mai mică decât cea pentru care s-a deschis procedura prin sentința civilă nr. 2714/COM/15.05.2006, existând autoritate de lucru judecat. Recursul a fost întemeiat pe dispozițiile art. 304^1 C.proc.civ.

Examinând recursul prin prisma criticilor aduse hotărârii, Curtea a constatat că este fondat pentru următoarele considerente:

Prin sentința civilă nr. 2714/COM/15.05.2006, Tribunalul Constanța prin judecător sindic a admis cererea formulată de creditoarea A.D.S., reţinând că sunt îndeplinite cerinţele instituite de art. 36 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 pentru o creanță certă, lichidă şi exigibilă în valoare de 193.770,86 lei izvorâtă din contractele de concesiune nr. 28/2000 şi nr. 70/2000, creanță constatată prin titluri executorii, respectiv deciziile civile nr. 280/2004 şi nr. 286/2004. Tot prin această hotărâre s-a luat act de achiesarea debitoarei la pretențiile creditoarei.

În atare situaţie, ca urmare a efectului pozitiv al puterii lucrului judecat, creanţa stabilită ca fiind certă, lichidă şi exigibilă la momentul deschiderii procedurii nu mai putea fi examinată şi nici nu putea fi diminuată de către administratorul judiciar aşa cum s-a procedat în cauză

Potrivit art. 45 din Legea nr. 64/1995, în vigoare la acel moment, „nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială nu va putea fi adăugată creanţelor născute anterior deschiderii procedurii şi negarantate cu ipotecă, gaj sau altă garanţie reală mobiliară ori drept de retenție, de orice fel, sau părţilor negarantate din creanţele garantate cu astfel de garanţii, de la data deschiderii procedurii”.

Creditoarea era în drept să solicite înscrierea în tabelul creditorilor şi a altor creanțe care nu au fost solicitate prin cererea introductivă, ceea ce a şi făcut la data de 29.06.2006, solicitând în plus față de cererea inițială penalități de întârziere calculate, potrivit dispozițiilor mai sus arătate, până la data deschiderii procedurii.

Reținerea instanței că sumele calculate de creditoare sunt eronate, deoarece prin titlurile executorii – hotărârile judecătoreşti – nu au fost acordate penalități de întârziere în continuare, este greşită întrucât prin contractele de concesiune încheiate, şi care potrivit art. 969 C.civ. constituie legea părților, a fost prevăzută sancțiunea plății penalităților de întârziere în cazul neachitării redevenței la scadență.

De altfel, prin decizia civilă nr. 286/COM/2004 a C.A. Constanța au fost acordate în baza contractului de concesiune nr. 28/2000 penalități de întârziere în continuare, calculate până la data efectuării plății.

Aşa cum rezultă din expertiza contabilă efectuată în cauză, întreaga creanță a recurentei se ridică la suma de 203.456 lei, inclusiv penalitățile de întârziere calculate până la 15.05.2006.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 312 C.proc.civ. a fost admis recursul şi modificată în parte sentința civilă nr. 2994/25.05.2007 în sensul că s-a dispus înscrierea contestatoarei în tabelul definitiv al creanțelor debitoarei cu suma de 203.456 lei, fiind menținute celelalte dispoziții din hotărârea recurată.

29. Creanță bugetară. Contestație la tabelul definitiv de creanțe. Solicitarea de majorare a creanței înscrise în tabel

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7, art. 75, art. 76

Articolul 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 creează posibilitatea contestării unei creanțe înregistrate deja în tabelul obligațiilor (mărimea sau dreptul de preferință aferent) numai în cazul în care admiterea acesteia a fost determinată de existența unui fals, dol sau a unei erori esențiale.

Faptul depunerii unei cereri de admitere a creanței în termen nu dă posibilitatea creditorului ca, ulterior, ori de câte ori constată că ar mai deține şi alte creanțe anterioare deschiderii procedurii împotriva debitorului, să ceară majorarea creanței înscrise deja pe tabloul obligațiilor, întrucât, potrivit dispozițiilor legale invocate, o astfel de cerere ulterioară echivalează cu nedeclararea creanței în termenul stabilit.

C.A. Constanța, Secția comercială, decizia nr. 509 din 27 aprilie 2009

Prin cererea înregistrată sub nr. 2677/88/2008, A.V.A.S. București a formulat contestație împotriva tabelului preliminar al creanțelor debitoarei SC V. și B.T. SA (actuala SC I.V. SA) Tulcea.

În motivare, contestatoarea a arătat că, prin O.U.G. nr. 95/2003 aprobată prin Legea nr. 557/2003 a fost reglementată cesiunea creanțelor bugetare restante existente în evidențele C.N.A.S. la data de 30 iunie 2003, pentru care aceasta deține titluri executorii legal constituite, către A.V.A.S.

Ținând seama de prevederile legale imperative menționate anterior, între A.V.A.S. și C.A.S. Tulcea s-a încheiat Protocolul nr. 1 din 10 noiembrie 2003, prin care a fost preluată creanța aferentă debitoarei SC V. și B.T. SA (actuala SC I.V. SA) în cuantum de 304.946,33 RON, echivalent a 87.658,48 dolari SUA.

Prin cererea din data de 10 septembrie 2008, A.V.A.S. a formulat precizare la creanța declarată, solicitând înscrierea în tabelul creanțelor debitoarei și cu suma de 27.500 RON, reprezentând fond de restructurare acordat în baza Convenției nr. 944 din 28 octombrie 1996, încheiată în conformitate cu prevederile Legii nr. 58/1991, rămas nerecuperat din dividendele suplimentare, creanță privilegiată prevăzută de art. 123 pct. 4 din Legea nr. 85/2006, creanță ce nu a fost înregistrată în tabel.

Prin sentința civilă nr. 2560/28.11.2008, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Tulcea a respins contestația împotriva tabelului preliminar formulată de creditoarea A.V.A.S. București împotriva SC I.V. SA cu sediul în Tulcea, reprezentată prin lichidator judiciar R. I.P.U.R.L., ca nefondată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs creditoarea arătând că creanța creditoarei-recurente este în sumă de 304.946,33 RON, iar aceasta nu a fost recuperată; recurenta s-a înscris cu această creanță la masa credală la 19.08.2008, data declarării creanței. La 10.09.2008 A.V.A.S. și-a precizat creanța declarată solicitând înscrierea în tabelul creanțelor debitoarei și cu suma de 27.500 RON, sumă ce a reprezentat fond de restructurare acordat în baza convenției nr. 944/1996, rămas nerecuperat; lichidatorul judiciar a trecut în tabelul creanțelor numai creanța în sumă de 304.946,33 lei, înlăturând-o pe cea de 27.500 lei ca fiind tardivă.

S-a arătat că creanța suplimentară este constatată prin titluri executorii, fiind o creanță bugetară ce nu trebuie verificată. În cauză, prin precizările de la 10.09.2008, A.V.A.S. a modificat cuantumul creanței, câtimea sumei cu care s-a înscris la 19.08.2008, nefiind vorba despre o declarație de creanță de sine stătătoare, suplimentară, ci numai o precizare la declarația de creanță deja formulată.

Analizând criticile aduse, Curtea a reținut că recursul este nefondat.

Astfel, prin sentința civilă nr. 2560/28.11.2008, pronunțată în dosarul nr. 267788/2008 al Tribunalului Tulcea, judecătorul sindic a reținut în mod temeinic faptul că, prin cererea de admitere a creanței nr. 23295/19.08.2008,

înregistrată la sediul R. I.P.U.R.L. sub nr. 3353/04.09.2008, creditoarea A.V.A.S. a solicitat înscrierea acestei instituţii în tabelul preliminar al creanţelor debitoarei SC I.V. SA Tulcea cu suma de 304.946,33 lei.

Ulterior, prin precizarea nr. 25144/10.09.2008, înregistrată la sediul administratorului judiciar sub nr. 3600/29.09.2008, recurenta a solicitat înscrierea în tabloul creditorilor şi cu suma de 27.500 lei, reprezentând fond de restructurare acordat în baza convenţiei nr. 944/28.10.1996.

Lichidatorul judiciar, în îndeplinirea atribuţiilor stabilite de Legea nr. 85/2006, a procedat la verificarea creanţei şi a constatat că suma de 27.500 lei, solicitată prin precizarea nr. 25144/10.09.2008, a fost înregistrată tardiv în raport de termenul limită pentru declararea creanţelor stabilit de judecătorul sindic prin sentinţa de deschidere a procedurii insolvenţei, respectiv 29.08.2008.

De asemenea, întrucât contestaţia recurentei s-a întemeiat pe dispoziţiile art.75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic în mod corect a reţinut că aceste dispoziţii legale creează posibilitatea contestării unei creanţe înregistrate deja în tabelul obligaţiilor (mărimea sau dreptul de preferinţă aferent) şi numai în cazul în care admiterea acesteia a fost determinată de existenţa unui fals, dol sau a unei erori esenţiale şi nicidecum textul de lege invocat nu oferea posibilitatea recurentei ca, prin aplicarea acestuia, să-şi înregistreze propria creanţă în tabelul de creanţe.

Titularul de creanţă anterioară deschiderii procedurii care nu depune cererea de admitere a creanţei în termenul stabilit de judecătorul sindic prin sentinţa de deschidere a procedurii este decăzut, cât priveşte suma respectivă, printre altele, din dreptul a-şi realiza creanţa împotriva debitorului.

Faptul depunerii unei cereri de admitere a creanţei în termen nu dă posibilitatea creditorului ca, ulterior, ori de câte ori constată că ar mai deţine şi alte creanţe anterioare deschiderii procedurii împotriva debitorului, să ceară majorarea creanţei înscrise deja pe tabloul obligaţiilor, întrucât, potrivit dispoziţiilor legale invocate, o astfel de cerere ulterioară echivalează cu nedeclararea creanţei în termenul stabilit.

Nu poate fi primită critica privind faptul că s-a modificat doar câtimea creanţei, atâta vreme cât din probe a reieşit că este vorba despre creanţe diferite, derivate din operaţiuni juridice diferite constatate prin înscrisuri diferite. Nici susţinerea potrivit cu care, fiind vorba despre o creanţă bugetară, aceasta nu trebuie verificată, nu e de natură a conduce la reformarea soluţiei judecătorului sindic, întrucât declararea în termen a creanţei de către creditori reprezintă o condiţie pe care trebuie să o îndeplinească toţi cei interesaţi fără ca legea să instituie excepţii.

Faţă de cele arătate, Curtea a respins recursul formulat ca nefondat.

30. Creanță bugetară. Contestație la tabelul definitiv de creanțe. Neînscrierea unei creanțe pe motiv de tardivitate

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7, art. 75, art. 76

Procedura insolvenței este o procedură concursuală, scopul legii insolvenței fiind instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului, conform art. 2 din Legea nr. 85/2006. În consecință, niciun creditor care, ulterior termenelor defipte de judecătorul sindic prin sentința de deschidere a procedurii (procedură generală ori simplificată), constată că nu și-a formulat cererea de creanță corespunzător, nu poate, în afara acestora, să își modifice cererea de creanță, invocând găsirea unor înscrisuri noi, care să justifice existența altei creanțe față de debitor.

Chiar dacă în cauză este vorba despre un creditor prioritar (bugetar), acesta nu beneficiază de un tratament juridic mai favorabil față de ceilalți creditori (privilegiați ori chirografari) în cadrul procedurii insolvenței debitorului. În consecință, invocarea unui act de control fiscal, întocmit ulterior deschiderii procedurii insolvenței debitorului, nu justifică modificarea cuantumului creanței în tabelul creanțelor debitorului.

Trib. Brașov, Secția comercială, sentința nr. 221 din 28 ianuarie 2009

În dosarul nr. 21/62/2007 s-a formulat o contestație de către creditorul D.G.F.P. Brașov, înregistrată la grefa instanței la data de 9.12.2008, împotriva tabelului definitiv consolidat al creanțelor debitorului, întocmit de către lichidatorul T.E. S.P.R.L. și afișat la ușa instanței la data de 11.09.2008, privind debitorul SC A.&S.S. SRL – în faliment, respectiv împotriva măsurii lichidatorului de neînscriere a creanței invocate prin precizarea cererii de chemare în judecată, înregistrată la grefa instanței la data de 20.11.2008.

În motivarea contestației creditorul a arătat că are o creanță certă, lichidă și exigibilă în valoare de 111.950 lei față de debitor, iar aceasta a fost constatată prin raportul de inspecție fiscală nr. 9317/A/17.04.2008. Această sumă reprezintă obligații fiscale ale debitorului către bugetul consolidat al statului până la data deschiderii procedurii insolvenței, respectiv 21.02.2007. Creditorul a arătat că lichidatorul a procedat la neînscrierea acestei creanțe în tabel definitiv consolidat al creanțelor debitorului în mod neîntemeiat.

Prin raportul de activitate înregistrat la grefa instanței la data de 22.01.2009 lichidatorul judiciar a solicitat respingerea contestației creditorului. În motivarea solicitării lichidatorul a menționat că contestația debitorului este tardivă având în vedere că termenul limită pentru depunerea cererilor de creanță a fost stabilit la data de 4.04.2007, iar termenul limită pentru

depunerea cererilor suplimentare de creanță a fost 19.09.2007. Creditorul a depus precizarea cererii de chemare în judecată la data de 20.11.2008.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut faptul că contestația formulată este neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Procedura insolvenței debitorului s-a deschis prin sentința civilă nr. 152/21.02.2007.

Creditorul D.G.F.P. Brașov a formulat cerere de creanță la data de 20.03.2007 pentru suma de 25.031 lei, cu această sumă fiind înscris și în tabelul creanțelor debitorului întocmit de către administratorul judiciar (tabel preliminar cu proces-verbal de afișare la ușa instanței la data de 25.04.2007 și tabel definitiv cu proces-verbal de afișare la ușa instanței la data de 16.05.2007).

Prin sentința civilă nr. 622/12.09.2007 s-a dispus intrarea debitorului în procedură simplificată de faliment.

Creditorul D.G.F.P. Brașov a formulat la data de 17.10.2007 cerere de creanță suplimentară pentru suma de 27.124 lei, iar cu această sumă a fost înscris în tabelul creanțelor debitorului (tabel suplimentar al creanțelor cu proces-verbal de afișare la ușa instanței la data de 7.11.2007 și tabel consolidat al creanțelor cu proces-verbal de afișare la ușa instanței la data de 28.11.2007).

Lichidatorul a întocmit raportul final de activitate care a fost afișat la ușa instanței la data de 4.02.2008.

Creditorul – contestator a formulat precizarea cererii de creanță la data 5.06.2008 solicitând înscrierea sa în tabelul definitiv consolidat al creanțelor debitorului cu suma totală de 107.566 lei. În motivare a invocat existența unei decizii de impunere nr. 271/18.04.2008 și a unui act de control fiscal întocmit de către creditor față de debitor nr. 9317A la data de 17.04.2008. Anexat precizării cererii de creanță, creditorul a depus înscrisuri din cuprinsul acestora rezultând că „situația obligațiilor restante la data deschiderii procedurii de faliment 12.09.2007" este de 27.117 lei, „situația obligațiilor suplimentare constatate prin procesul-verbal nr. 9317A/17.04.2008 (decizia de impunere nr. 271/17.04.2008) cu accesorii calculate până la 21.02.2007, obligații cu scadență la plată la data de 20.05.2008" este de 69.691 lei, iar „situația obligațiilor totale la data de 26.05.2008" este de 107.566 lei.

La data de 19.09.2008 creditorul D.G.F.P. Brașov a formulat o nouă precizare a cererii de chemare în judecată prin care a solicitat înscrierea sa în tabelul definitiv consolidat al creanțelor debitorului cu suma de 107.566 lei.

La data de 20.11.2008 creditorul D.G.F.P. Brașov a formulat o nouă precizare a cererii de chemare în judecată prin care a solicitat înscrierea sa în tabelul definitiv consolidat al creanțelor debitorului cu suma de 111.950 lei.

Lichidatorul judiciar a refuzat înscrierea creditorului cu suma solicitată prin precizările aduse cererii de creanță, invocând tardivitatea acestora.

Judecătorul sindic a reţinut că sumele de bani solicitate pentru o parte din precizarea de cerere de creanţă depusă la dosarul cauzei la data de 5.06.2008 vizează perioada anterioară intrării debitorului în procedură simplificată de faliment, adică 27.117 lei. Cu această sumă creditorul a fost înscris în tabelul definitiv consolidat al creanţelor debitorului.

Pentru suma aferentă perioadei 20.05.2008 – 26.05.2008, compusă din debit principal şi accesorii, cererea creditorului nu poate fi primită, dat fiind că de la data deschiderii procedurii insolvenţei debitorului curgerea oricărei penalităţi ori majorări de întârziere se sistează, această dată fiind 21.02.2007, conform art. 41 alin. (1) din Legea nr. 85/2006. Creditorul D.G.F.P. Braşov nu este exclus de la aplicarea acestei prevederi legale.

Constatarea unor eventuale datorii ale debitorului (deoarece din precizarea de cerere de creanţă şi din înscrisurile anexate nu rezultă dacă debitul principal până la data de 21.02.2007 este superior sumei de 27.117 lei) ulterior deschiderii procedurii insolvenţei debitorului (prin acte de control fiscale şi decizii de impunere) nu prezintă relevanţă în cauză, dat fiind că contestatorul prin astfel de susţineri îşi invocă propria culpă.

Judecătorul sindic a considerat că procedura insolvenţei este o procedură concursuală, scopul legii insolvenţei fiind instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului, conform art. 2 din Legea nr. 85/2006. În consecinţă, niciun creditor care, ulterior termenelor defipte de judecătorul sindic prin sentinţa de deschidere a procedurii (procedură generală ori simplificată), constată că nu şi-a formulat cererea de creanţă corespunzător, nu poate, în afara acestora, să îşi modifice cererea de creanţă, invocând găsirea unor înscrisuri noi, care să justifice existenţa altei creanţe faţă de debitor.

Creditorul D.G.F.P. Braşov, chiar dacă este un creditor prioritar (bugetar), nu beneficiază de un tratament juridic mai favorabil faţă de ceilalţi creditori (privilegiaţi ori chirografari) în cadrul procedurii insolvenţei debitorului. În consecinţă, invocarea unui act de control fiscal, întocmit ulterior deschiderii procedurii insolvenţei debitorului, nu justifică modificarea cuantumului creanţei în tabelul creanţelor debitorului. De asemenea, niciun alt creditor înscris în tabelul creanţelor debitorului nu va putea solicita modificarea creanţei sale înscrisă în tabelul creanţelor debitorului cu motivarea că, după cca un an şi jumătate de la data deschiderii procedurii insolvenţei debitorului, a constatat că valoarea creanţei sale era superioară cele înscrise în tabel.

Cât timp creditorul D.G.F.P. Braşov a formulat prima cerere de creanţă pentru suma de 25.031 lei, admisă, iar ulterior a formulat cerere suplimentară de creanţă pentru suma de 27.117 lei, iar cu această din urmă sumă creditorul a fost înscris în tabelul definitiv consolidat al creanţelor, niciuna dintre precizările cererilor de creanţă nu pot fi primite, pe de o parte pentru că se referă la accesorii la creanţa principală după deschiderea procedurii insolvenţei debitorului, iar pe de altă parte pentru că modificarea creanţei este tardivă faţă de

termenele defipte de lege și de judecătorul sindic pentru înregistrarea cererilor de creanță.

Față de cele prezentate, judecătorul sindic a apreciat că lichidatorul a procedat corect la neînscrierea în tabelul definitiv consolidat al creanțelor debitorului a precizării de creanță a D.G.F.P. Brașov și în consecință contestația creditorului a fost respinsă.

31. Creanță bugetară. Titlu executoriu. Contestarea legalității și temeiniciei procesului-verbal de contravenție care stă la baza creanței. Inadmisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 72 alin. (4), art. 73
O.G. nr. 2/2001

Motivele invocate de debitoare prin contestația formulată cu privire la legalitatea și temeinicia procesului-verbal de contravenție nu pot face obiectul analizei judecătorului sindic în cadrul procedurii insolvenței, controlul judiciar al actului constatator al contravenției urmând a se face numai în cadrul special stabilit de O.G. nr. 2/2001, de către instanța competentă, și anume judecătoria.

Trib. Brașov, Secția comercială, sentința nr. 2214 din 19 noiembrie 2009

Prin contestația împotriva tabelului preliminar al creanțelor, debitoarea SC A.D.B. S. SRL a solicitat înlăturarea creanței D.G.F.P. Brașov din tabelul preliminar de creanțe. În motivarea contestației s-a arătat că procesul-verbal de contravenție nr. 65109/07.06.2006, prin care i-a fost aplicată debitoarei o amendă contravențională în cuantum de 10.000 lei, nu i-a fost comunicat acesteia, astfel că se află înăuntrul termenului de contestare a procesului-verbal prevăzut de art. 31 din O.G. nr. 2/2001.

Prin intermediul acestei contestații debitoarea a solicitat instanței să constate că măsura aplicată prin procesul-verbal de contravenție nu a fost comunicată, debitoarea luând cunoștință despre această sancțiune odată cu comunicarea tabelului de creanțe de către administratorul judiciar; să repună debitoarea în termenul legal de contestare a procesului-verbal de contravenție; să constate că amenda contravențională a fost aplicată în mod ilegal în cuantum maxim, cu toate că motivul sancțiunii este nedepunerea declarațiilor fiscale pentru luna martie 2006; să anuleze procesul-verbal de contravenție nr. 65109/07.06.2006 și să dispună modificarea tabelului creanțelor în mod corespunzător.

Examinând înscrisurile existente la dosar, judecătorul sindic a constatat următoarele:

Administratorul judiciar numit în cauză a întocmit tabelul preliminar al creanțelor debitoarei înscriind creanța pentru care creditoarea D.G.F.P. Brașov a formulat cererea de deschidere a procedurii insolvenței.

Debitoarea, deși a fost legal citată la sediul care figurează în evidențele O.R.C. Brașov, comunicându-i-se cererea de chemare în judecată și înscrisurile depuse în susținerea acesteia, inclusiv procesul-verbal de contravenție nr. 65109/07.06.2006, nu a formulat contestație împotriva acestei cereri, astfel cum impune art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 și nu a răsturnat prezumția de insolvență, astfel că în mod corect administratorul judiciar, în exercitarea atribuțiilor sale, în baza unei sentințe definitive și irevocabile, a întocmit tabelul creditorilor incluzând creanța pentru care a fost deschisă procedura insolvenței.

Motivele invocate de debitoare prin contestația formulată cu privire la legalitatea și temeinicia procesului-verbal de contravenție nu pot face obiectul analizei judecătorului sindic în cadrul procedurii insolvenței, controlul judiciar al actului constatator al contravenției urmând a se face în cadrul special stabilit de O.G. nr. 2/2001 de către instanța competentă, anume judecătoria.

Pentru aceste considerente, judecătorul sindic a respins contestația formulată de debitoare împotriva tabelului preliminar al creditorilor ca neîntemeiată.

32. Creanță bugetară. Contestație la tabelul definitiv de creanțe. Tardivitate declarație de creanță suplimentară. Calculul termenului. Verificare creanțe născute după data deschiderii procedurii insolvenței. Taxe și impozite plătite pentru un imobil care nu mai este proprietatea debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 75, art. 108 alin. (3)
C.proc.civ., art. 101

Sunt incidente prevederile art. 75 alin. (1) din Legea insolvenței, în sensul existenței unei erori esențiale care a determinat admiterea creanței unei creditoare, în condițiile în care declarația de creanță suplimentară a acesteia a fost tardivă și, deci, creanța nu trebuia să fie înscrisă în tabelul definitiv de creanțe.

Susținerea unei creditoare bugetare că debitul pretins de la debitoare are la bază titluri executorii care nu mai pot fi contestate, cât timp acestea nu au fost atacate la instanța de contencios administrativ, este nefondată, având în

vedere că, pentru întocmirea tabelului definitiv de creanţe, potrivit art. 108 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, „vor fi supuse verificării toate creanţele asupra averii debitorului, inclusiv cele bugetare, născute după data deschiderii procedurii", creanţa pretinsă de această creditoare fiind născută după data deschiderii procedurii faţă de debitoare.

Este nefondată cererea de înscriere în tabelul de creanţe a unei creanţe bugetare pretinse de o creditoare, creanţă alcătuită din impozit pe teren şi clădiri, în condiţiile în care pentru acest imobil au fost achitate toate taxele şi impozitele până la sfârşitul anului 2008, iar acest imobil nu mai este proprietatea debitoarei încă din anul 2003, fiind proprietatea unei alte societăţi comerciale.

C.A. Timişoara, Secţia comercială, decizia civilă nr. 1625 din 14 decembrie 2009

Prin sentinţa comercială nr. 1101/02.06.2009, pronunţată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 2089/108/2004, s-a admis excepţia de tardivitate şi s-a admis în parte contestaţia formulată de creditoarea-contestatoare SC A.T.R. SRL împotriva tabelului suplimentar şi a tabelului definitiv al creanţelor debitoarei falite SC A.P. 2003 SRL, întocmit de lichidatorul judiciar E. S.P.R.L. Arad; s-a respins contestaţia creditoarei contestatoare SC A.T.R. SRL Arad cu privire la creanţa înscrisă în tabelul de creanţe al debitoarei falite în ceea ce priveşte creanţa creditorului M. Arad, prin D.F. a P. Arad, dar aceasta va fi înscrisă sub condiţie până la data soluţionării irevocabile a dosarului comercial nr. 6557/2004 al Tribunalului Arad; s-a respins contestaţia la tabelul suplimentar al creanţelor debitoarei falite formulată de contestatoarea-creditoare A.N.A.F. prin A.F.P. Arad; s-a modificat tabelul suplimentar al creanţelor acestei debitoare în sensul îndepărtării din tabel a creanţei creditorului A.N.A.F. prin A.F.P. Arad, creanţă trecută în acest tabel ca urmare a depunerii la dosar a declaraţiei de creanţă din data de 14.11.2005; s-a modificat tabelul definitiv de creanţe al aceleiaşi debitoare prin micşorarea creanţei creditoarei A.N.A.F. prin A.F.P. Arad cu suma nedovedită de 61.178 RON şi s-a respins contestaţia formulată de contestatoarea A.N.V. prin D.R.A.O.V. Timişoara.

Împotriva acestei sentinţe, în termen legal, a declarat recurs creditoarea SC A.T.R. SRL Arad solicitând admiterea recursului, modificarea în parte a sentinţei recurate în sensul admiterii contestaţiei şi în ce priveşte creanţa creditoarei M. Arad, iar pe cale de consecinţă modificarea tabelului definitiv şi a celui suplimentar al creanţelor debitoarei în sensul îndepărtării din tabel a creanţei creditoarei M. Arad prin D.F., în sumă de 115.336,16 lei, ca nedovedită.

Împotriva aceleiaşi sentinţe, în termen legal, a declarat recurs şi creditoarea A.N.A.F. prin A.F.P. Arad, solicitând, în principal, admiterea recursului

şi casarea sentinţei cu trimitere spre rejudecare, iar, în subsidiar, modificarea sentinţei recurate în sensul admiterii contestaţiei sale şi dispunerea înscrierii sale în tabelul suplimentar al creanţelor cu suma de 2.598.120 RON şi respingerea contestaţiei formulate de către SC A.T.R. SRL.

Împotriva aceleiaşi sentinţe, în termen legal a declarat recurs şi creditoarea Direcţia Regională pentru Accize şi Operaţiuni Vamale Timişoara, solicitând admiterea recursului şi modificarea sentinţei recurate în sensul obligării lichidatorului la înscrierea în tabelul creanţelor a debitului în cuantum de 1.974.879 lei.

Examinând recursul declarat de creditoarea A.N.A.F. Bucureşti prin A.F.P. Arad, prin prisma motivelor de recurs şi a prevederilor art. 304^1 C.proc.civ., Curtea a constatat că acesta este nefondat, în mod corect judecătorul sindic reţinând tardivitatea declaraţiei de creanţă suplimentară a acestei creditoare.

Astfel, declaraţia de creanţă suplimentară a creditoarei A.N.A.F. prin A.F.P. Arad a fost formulată la data de 14.11.2008, pentru creanţa de 2.028.382 lei. Curtea a reţinut, la fel ca şi prima instanţă, că la data de 11.04.2005, prin încheierea nr. 425 a Tribunalului Arad, a fost deschisă procedura falimentului faţă de debitoarea SC A.P. 2003 SRL Arad. Prin această încheiere a fost stabilit termenul pentru depunerea declaraţiilor suplimentare de creanţă în 45 de zile de la data deschiderii procedurii, astfel cum prevedea art. 107 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 64/1995, republicată, în forma sa în vigoare la acea dată.

Calculând termenul până la care se puteau depune declaraţiile de creanţă suplimentare, începând cu data deschiderii procedurii de faliment, pe zile libere, conform art. 101 C.proc.civ., a rezultat că data până la care se putea depune declaraţia de creanţă suplimentară de oricare dintre creditori, inclusiv de A.N.A.F. prin A.F.P. Arad, era 27 mai 2005.

Pe de altă parte, efectuându-se cercetări penale şi dispunându-se începerea urmăririi penale faţă de mai multe persoane fizice care aveau diferite calităţi în cadrul societăţii debitoare, urmărire penală finalizată cu propunerea trimiterii în judecată a acestora, s-a ajuns în situaţia în care a fost efectuat un nou control fiscal în cadrul acestei societăţi, control finalizat cu întocmirea Raportului de inspecţie fiscală din data de 6.10.2006.

Chiar dacă termenul ar curge începând cu data la care creditoarea A.N.A.F. prin A.F.P. Arad a cunoscut despre aceste creanţe suplimentare, respectiv 6.10.2006, declaraţia de creanţă suplimentară este tot tardivă, întrucât termenul până la care se putea depune era 21.11.2006.

Având în vedere aceste considerente, în mod corect judecătorul sindic a admis excepţia de tardivitate şi a dispus modificarea tabelului de creanţe al debitoarei prin neluarea în considerare a declaraţiei suplimentare de creanţă a

A.N.A.F. Bucureşti prin A.F.P. Arad de la data de 14.11.2008, pentru creanţa de 2.028.382 lei, pe care a îndepărtat-o din tabel.

Susţinerea creditoarei recurente că ar fi trebuit să fie respinsă ca inadmisibilă contestaţia creditoarei SC A.T.R. SRL Arad, întrucât nu sunt îndeplinite în cauză condiţiile prevăzute de art. 75 din Legea nr. 85/2006, este nefondată.

În acest sens, potrivit art. 75 alin. (1) din Legea insolvenţei, „după expirarea termenului de depunere a contestaţiilor, prevăzut la art. 73 alin. (2), şi până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate face contestaţie împotriva trecerii unei creanţe sau a unui drept de preferinţă în tabel definitiv de creanţe, în cazul descoperirii existenţei unui fals, dol sau unei erori esenţiale care au determinat admiterea creanţei sau a dreptului de preferinţă, precum şi în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare şi până atunci necunoscute".

Este evident că în cauză ne aflăm în prezenţa unei erori esenţiale care a determinat admiterea creanţei creditoarei recurente, în condiţiile în care, aşa cum s-a arătat mai sus, declaraţia de creanţă suplimentară a acesteia a fost tardivă şi, deci, creanţa nu trebuia să fie înscrisă în tabelul de creanţe.

Examinarea celorlalte motive de recurs, care vizează fondul cauzei, respectiv temeinicia pretenţiilor acestei creditoare, este de prisos, având în vedere că, pentru motivele de mai sus, declaraţia de creanţă suplimentară a creditoarei recurente este tardivă, astfel încât, în baza art. 312 C.proc.civ., recursul este nefondat şi a fost respins ca atare.

În ceea ce priveşte recursul declarat de creditoarea A.N.V. prin D.R.A.O.V. Timişoara, Curtea a reţinut că şi acest recurs este nefondat, în mod corect judecătorul sindic respingând contestaţia acestei creditoare.

Astfel, în mod corect s-a constatat că creanţele pretinse de această creditoare au fost calculate ca urmare a pretinselor încălcări ale regimului vamal pentru bunuri conform autorizaţiei de admitere temporară şi anume nerespectarea termenului de încheiere acordat de B.V. Arad pentru operaţiunile de leasing încheiate de debitoare cu SC A.T.C. C., însă aceste contracte de leasing au fost reziliate ca urmare a adreselor din 8.09.2006 şi 24.10.2006, astfel că nu mai există niciun temei legal pentru calcularea oricăror taxe vamale, deoarece contractele de leasing nu au mai existat după data de 24.10.2006.

Susţinerea creditoarei recurente că debitul pretins de aceasta de la debitoare are la bază titluri executorii care nu mai pot fi contestate, cât timp nu au fost atacate la instanţa de contencios administrativ, este nefondată, având în vedere că, pentru întocmirea tabelului definitiv de creanţe, potrivit art. 108 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, „vor fi supuse verificării toate creanţele asupra averii debitorului, inclusiv cele bugetare, născute după data deschiderii procedurii sau, după caz, al căror cuantum a fost modificat faţă de

tabelul definitiv de creanțe sau față de programul de plată din planul de reorganizare, ca urmare a plăților făcute după deschiderea procedurii", creanța pretinsă de această creditoare fiind născută după data deschiderii procedurii față de debitoare.

Aşa fiind, constatând că recursul declarat de creditoarea D.R.A.O.V. Timişoara este nefondat, în baza art. 312 C.proc.civ. Curtea l-a respins ca atare.

Examinând recursul declarat de creditoarea SC A.T.R. SRL Arad prin prisma motivelor de recurs şi a prevederilor art. 304[1] C.proc.civ., Curtea a constatat că acesta este întemeiat.

Astfel, creditoarea M. Arad prin D.F. a fost înscrisă în tabelul definitiv al creanțelor şi în cel suplimentar cu suma de 115.336,16 lei dintr-o eroare esențială, fără ca această creanță să fie verificată de către administratorul judiciar, creditoarea nefăcând dovada existenței acestei creanțe, neavând depus la dosar niciun titlu executoriu în acest sens, fiind astfel îndeplinite condițiile prevăzute de art. 75 din Legea nr. 85/2006.

Curtea constată că creanța pretinsă de această creditoare este alcătuită din impozit pe teren şi clădiri, respectiv pentru imobilul situat în Arad, str. C.L. (fostul sediu al debitoarei), însă pentru acest imobil au fost achitate toate taxele şi impozitele până la sfârşitul anului 2008, iar acest imobil nu mai este proprietatea debitoarei încă din anul 2003, fiind proprietatea contestatoarei recurente.

În mod greşit judecătorul sindic, prin interpretarea şi aplicarea greşită a legii, a respins contestația recurentei SC A.T.R. SRL Arad în ceea ce priveşte creditoarea M. Arad prin D.F., considerând că se impune înscrierea creanței sub condiție, până la soluționarea dosarului având ca obiect anularea actului de dare în plată privind acest imobil, nearătând în considerentele hotărârii care este, în concret, această legătură între creanța contestată şi dosarul nr. 6557/2004 al Tribunalului Arad.

Aşa fiind, întrucât pentru imobilul arătat mai sus, taxele şi impozitele aferente erau achitate integral la data formulării declarației de creanță, iar debitoarea nu mai este proprietara acestui imobil încă din anul 2003, în mod greşit această creditoare a fost înscrisă în tabelul definitiv de creanțe al debitoarei.

În consecință, în baza art. 312 C.proc.civ., Curtea a admis recursul declarat de creditoarea SC A.T.R. SRL Arad şi a modificat în parte sentința recurată, în sensul că a admis în totalitate contestația formulată de creditoarea SC A.T.R. SRL Arad şi a dispus înlăturarea din tabelul de creanțe al debitoarei a creanței de 115.336,16 lei, pretinsă de creditorul M. Arad prin D.F. Arad.

33. Creanță bugetară. Termenul de prescripție special de 7 ani aplicabil creanțelor preluate de A.V.A.S. Întreruperea cursului prescripției

O.U.G. nr. 51/1998, art. 13 alin. (5)
Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 6

Dacă termenul de prescripţie special de 7 ani, prevăzut de O.U.G. nr. 51/1998 pentru creanţele neperformante preluate de A.V.A.S. Bucureşti, a fost întrerupt prin executarea silită asupra bunurilor aparţinând debitoarei şi a garanţilor ipotecari, finalizată prin distribuirea sumelor conform planului de distribuire, după întrerupere a început să curgă un nou termen, astfel încât, în aceste condiţii, creanţa A.V.A.S. Bucureşti nu este prescrisă.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, decizia nr. 463 din 28 mai 2008

Prin sentinţa civilă nr. 6405/COM/17.12.2007 a fost respinsă ca nefondată cererea formulată de creditoarea A.V.A.S. Bucureşti în contradictoriu cu debitoarea SC B&V. H. SA, reţinându-se că este prescrisă creanţa pretinsă asupra debitoarei, întrucât scadenţa a intervenit la 5.05.1998, iar prin aplicarea termenului prevăzut de art. 13 alin. (5) din O.U.G. nr. 51/1998 dreptul creditoarei s-a prescris la data de 5.05.2005.

Faţă de împrejurarea că nu s-a dovedit existenţa vreunei cauze de întrerupere a cursului prescripţiei, a apreciat judecătorul sindic că nu sunt întrunite cumulativ cerinţele prevăzute de art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, fapt pentru care s-a respins ca nefondată cererea de deschidere a procedurii insolvenţei asupra debitoarei SC B&V. H. SA.

Împotriva acestei sentinţe a formulat recurs creditoarea A.V.A.S. Bucureşti, arătând, în esenţă, că termenul de prescripţie de 7 ani, instituit prin O.U.G. nr. 51/1998, a fost întrerupt prin executarea silită începută asupra debitoarei SC B&V. H. SA, iar după întrerupere a început să curgă un nou termen ce nu era împlinit la data formulării cererii de chemare în judecată.

În drept au fost indicate prevederile art. 304 pct. 9 şi ale art. 304[1] C.proc.civ.

Examinând recursul în conformitate cu prevederile art. 304[1] C.proc.civ., Curtea a reţinut caracterul său fondat pentru următoarele considerente:

Termenul de prescripţie de 7 ani, prevăzut de O.U.G. nr. 51/1998 pentru creanţele neperformante preluate de A.V.A.S. Bucureşti, a fost întrerupt prin executarea silită asupra bunurilor aparţinând debitoarei şi garanţilor ipotecari B.V. şi B.S.C., finalizată prin distribuirea sumelor conform planului depus la dosar.

În aceste condiţii creanţa invocată de creditoarea A.V.A.S. Bucureşti prin cererea de deschidere a procedurii insolvenţei nu este prescrisă, urmând a fi analizate de judecătorul sindic celelalte cerinţe prevăzute de art. 3 din Legea nr. 85/2006.

În conformitate cu dispoziţiile art. 312 C.proc.civ., dată fiind necercetarea fondului cauzei sub toate aspectele, instanţa a admis recursul formulat de A.V.A.S. Bucureşti şi a casat sentinţa civilă nr. 6405/COM/17.12.2007 pentru soluţionarea în fond a cererii de deschidere a procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC B&V. H. SA, în raport de cerinţele prevăzute cumulativ în legea insolvenţei.

34. Creanţă bugetară. Proces-verbal de control necomunicat debitoarei. Act inopozabil debitoarei aflate în procedura insolvenţei

Legea nr. 85/2006, art. 66 alin. (2)
O.G. nr. 92/2003, art. 28 alin. (5), art. 44, art. 45

Dacă procesul-verbal de control evocat de un creditor bugetar ca temei al creanţei sale nu a fost comunicat societăţii debitoare cu respectarea prevederilor art. 28 alin. (5) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, în raport de prevederile art. 44 şi art. 45 din aceeaşi ordonanţă, creanţa având la bază acest act de control este inopozabilă debitoarei. Comunicarea ulterioară a titlurilor executorii izvorâte din acest act de control nu este de natură a acoperi inopozabilitatea actului de control invocat.

C.A. Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, decizia nr. 507 din 29 aprilie 2008

Actele şi lucrările cauzei, inclusiv înscrisurile depuse în calea de atac, atestă faptul că procesul-verbal de control nr. 18906/24.12.2002 evocat de recurentă ca temei al creanţei care a format obiectul contestaţiei deduse judecăţii, nu a fost comunicat societăţii debitoare, cu respectarea prevederilor art. 28 alin. (5) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, astfel încât în mod corect prima instanţă a hotărât în raport de prevederile art. 44 şi art. 45 din aceeaşi ordonanţă, inopozabilitatea creanţei având la bază acest act de control.

Curtea a constatat totodată că înseşi organele de executare bugetară ale creditoarei-recurente, prin concluziile notei de constatare nr. 1304/27.09.2005, menţionează expres: „urmare analizei proceselor-verbale încheiate de Agenţia Municipală pentru Ocuparea Forţei de Muncă şi, respectiv, de Casa de Pensii a Municipiului Bucureşti, se constată că acestea nu sunt semnate,

ştampilate şi înregistrate la societatea debitoare", respectivele înscrisuri nefiind predate – comunicate nici cu această ocazie, reprezentantului societăţii debitoare.

Deşi recurenta a susţinut că a comunicat societăţii în insolvenţă înscrisul care a stat la baza creanţei ce a format obiectul contestaţiei, Curtea a reţinut din conţinutul acestei comunicări efectuate prin intermediul organelor poştale, că a fost transmis titlul executoriu nr. 191/2003, iar nu procesul-verbal de control nr. 18906/24.12.2002 întocmit de D.G.M.S.S., iar din conţinutul acestui ultim înscris, nu rezultă comunicarea sa către societatea debitoare-contribuabil, nefiind completat alineatul ultim al actului de control, care inserează expres menţiunea datei înregistrării şi numărul de înregistrare în evidenţa persoanei juridice verificate.

În raport de situaţia de fapt mai sus prezentată, Curtea a apreciat că în mod justificat instanţa fondului a reţinut inopozabilitatea actului de control invocat de creditoarea-recurentă ca temei al creanţei care a format obiectul contestaţiei, cu atât mai mult cu cât prin înseşi motivele de recurs, se menţionează de către contestatoarea-recurentă „necesitatea punerii de acord a evidenţei sale fiscale cu evidenţa contabilă a societăţii debitoare", astfel încât în mod corect, în raport şi de prevederile art. 66 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, soluţia respingerii contestaţiei apare întemeiată. Pentru considerentele expuse, în temeiul dispoziţiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ., Curtea a respins recursul ca nefondat.

Secţiunea a 3-a. Creanţe salariale

35. Creanţe salariale. Reactualizarea sumei datorate de debitoarea intrată în procedura insolvenţei. Rectificarea înscrierilor în carnetul de muncă. Competenţă

Legea nr. 85/2006, art. 6, art. 11
C.proc.civ., art. 304 pct. 3

Reactualizarea creanţelor nu este posibilă în procedura falimentului întrucât aceasta este o procedură specială, ce nu permite o astfel de operaţiune. În această procedură, plata creanţelor se efectuează la momentul în care lichidatorul judiciar reuşeşte să vândă bunurile debitorului, iar sumele obţinute se distribuie potrivit Legii insolvenţei.

Judecătorul sindic nu este competent să se pronunţe asupra cererilor privind înscrierea menţiunilor în carnetul de muncă. În această materie, singura

instanță competentă, potrivit legii speciale (Codul muncii), să se pronunțe este instanța specializată în conflicte de muncă și asigurări sociale, chiar dacă litigiul vizează o societate comercială aflată în procedura prevăzută de Legea insolvenței.

C.A. Craiova, Secția comercială, decizia nr. 1224 din 19 septembrie 2006

Prin cererea înregistrată pe rolul Secției civile a Tribunalului Olt sub nr. 1041/C/2006, reclamantul T.N. a chemat în judecată SC S. SA Caracal, reprezentată prin lichidator judiciar, solicitând ca prin sentința ce se va pronunța, să se dispună reactualizarea sumei de 10.150.000 ROL, precum și daune civile cuprinse între 250.000.000 și 1.000.000.000 ROL pentru faptul că aceasta a declanșat conflictul de muncă soluționat prin sentința civilă nr. 1514 din data de 4 mai 2000.

Prin încheierea din data de 18 aprilie 2006, Secția civilă a Tribunalului Olt a dispus scoaterea cauzei de pe rol și înaintarea acesteia Secției comerciale și de contencios administrativ pentru a fi atașată la dosarul de faliment nr. 102/F/1997.

Prin cererea înregistrată la nr. 102/F/1997/6/06, la care s-a dispus atașarea și a dosarului nr. 1041/C/2006, reclamantul T.N. a solicitat și rectificarea carnetului de muncă.

Reclamantul a depus la dosar copia sentinței civile nr. 1514/04.05.2000 pronunțată de Judecătoria Caracal în dosarul nr. 531/2000, copia cererilor adresate lichidatorului judiciar, copia carnetului de muncă, decizia de recalculare a pensiei.

Lichidatorul judiciar a arătat în raportul întocmit la data de 15 mai 2006 că reclamantul a fost salariatul SC S. SA Caracal până în anul 1999 când i-a fost desfăcut contractul de muncă ca urmare a intrării debitoarei în lichidare judiciară, iar în baza sentinței civile nr. 1514/04.05.2000 i-au fost calculate drepturi bănești în sumă de 10.150.000 ROL, sumă pe care a primit-o integral. Cu privire la reintegrarea în muncă a reclamantului, lichidatorul a învederat faptul că acest lucru nu a mai fost posibil, întrucât debitoarea fusese dizolvată și se afla în lichidare judiciară.

Prin sentința nr. 422/12.06.2006, pronunțată de Trib. Olt, Secția comercială și de contencios administrativ în dosarul nr. 102/F/97/6/2006, a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamantul T.N. privind rectificarea carnetului de muncă, precum și reactualizarea drepturilor bănești acordate.

Pentru a se pronunța astfel, judecătorul sindic a reținut că reclamantul a fost încadrat la SC S. SA Caracal pe postul de tehnician cu securitatea muncii, iar în anul 1997, societatea a intrat în procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995, încercându-se reorganizarea judiciară care însă nu a reușit.

Pentru acest motiv în anul 1999, judecătorul sindic a dispus trecerea angajaților pe post de paznici cu un salariu minim pe economie, așa cum se menționează și în carnetul de muncă al reclamantului la poziția 62.

Ulterior, reclamantului i-a fost desfăcut contractul de muncă în conformitate cu dispozițiile art. 130 lit. a) C.muncii, respectiv la data de 13 decembrie 1999.

Judecătorul sindic a reținut că susținerile reclamantului referitoare la înregistrările eronate în carnetul de muncă sunt neîntemeiate, iar salariile stabilite nu puteau să țină cont de negocierile dintre Cartelul ALFA București și Patronat, așa cum se susține.

Cât privește capătul de cerere privind reactualizarea sumei de 10.150.000 ROL, se constată că, prin sentința civilă nr. 1514/2000 s-a dispus plata acestei sume care a și fost achitată reclamantului, însă nu se mai poate dispune reactualizarea acesteia și nici reintegrarea pe postul avut anterior, deoarece societatea este în lichidare judiciară și nu mai desfășoară nicio activitate.

Judecătorul sindic a mai apreciat că nu pot fi acordate daune atâta vreme cât nu s-a dovedit existența unui prejudiciu, iar activitatea lichidatorului judiciar a fost desfășurată în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 64/1995.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul T.N. care a criticat-o pentru nelegalitate și netemeinicie, susținând că aceasta este nemotivată atât în fapt, cât și în drept.

Susține recurentul că, deși au fost reținute corect capetele de cerere menționate în acțiune, judecătorul sindic nu a motivat în niciun fel pentru ce considerente nu a dispus reactualizarea sumei de 10.150.000 ROL care i-a fost achitată la doi ani după pronunțarea sentinței nr. 1514/2000.

În ceea ce privește rectificarea carnetului de muncă, recurentul arată că instanța a reținut în mod eronat faptul că înregistrările sunt reale, deși în realitate i-a fost diminuată retribuția lunară pe perioada aprilie – decembrie 1999.

Pe de altă parte, nu a fost operată în carnetul de muncă modificarea funcției, respectiv trecerea de la tehnician principal cu protecția muncii, la aceea de paznic. Ca urmare a acestor erori, recurentul susține că a fost prejudiciat la calcularea pensiei.

Curtea, analizând recursul prin prisma criticilor formulate și a probelor aflate la dosarul cauzei, a reținut că acesta este fondat în parte.

Astfel, judecătorul sindic a procedat în mod greșit la soluționarea tuturor capetelor de cerere formulate de recurentul-reclamant, deoarece acesta nu era competent să se pronunțe asupra cererilor privind înscrierea mențiunilor în carnetul de muncă.

În această materie, singura instanță competentă, potrivit legii speciale (Codul muncii), să se pronunțe este instanța specializată în conflicte de muncă și asigurări sociale, chiar dacă litigiul vizează o societate comercială aflată în procedura prevăzută de Legea insolvenței.

De asemenea, nu putea fi soluționat nici capătul de cerere ce vizează plata daunelor, întrucât acesta este subsecvent celui ce vizează înscrierile eronate în carnetul de muncă și refuzului lichidatorului de a modifica cuantumul retribuției lunare pe perioada aprilie – decembrie 1999, așa cum a solicitat recurentul-reclamant.

În ceea ce privește celelalte motive de recurs, Curtea a apreciat că acestea nu sunt fondate, deoarece judecătorul sindic a reținut în mod corect că lichidatorul judiciar a achitat suma de 10.150.000 ROL reclamantului, stabilită prin sentința nr. 1514/2000. Reactualizarea creanțelor nu este posibilă în procedura falimentului întrucât aceasta este o procedură specială, ce nu permite o astfel de operațiune. În această procedură, plata creanțelor se efectuează la momentul în care lichidatorul judiciar reușește să vândă bunurile debitorului, iar sumele obținute se distribuie potrivit Legii insolvenței.

În consecință, Curtea, constatând că în speță operează motivul de casare prevăzut de art. 304 pct. 3 C.proc.civ., în baza art. 312 alin. (6) C.proc.civ., a admis recursul, a casat sentința în parte numai cu privire la capătul de cerere ce vizează rectificarea înscrierilor în carnetul de muncă, trimițând cauza spre competentă soluționare, Tribunalului Olt, Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, și menținând restul dispozițiilor sentinței recurate.

36. Creanțe salariale. Debitoare aflată în procedura insolvenței. Drepturi bănești cuvenite conform contractului colectiv de muncă. Competență. Revizuire

Legea nr. 85/2006, art. 11, art. 66
C.proc.civ., art. 322 pct. 2

Drepturile bănești cuvenite conform contractului colectiv de muncă, solicitate de foștii salariați ai unei debitoare aflate în procedura insolvenței, reprezintă creanțe izvorâte din raporturi de muncă, care vor fi supuse procedurii de verificare prevăzute de Legea insolvenței, cu excepția creanțelor constatate prin titluri executorii (art. 66 din Legea nr. 85/2006).

Nu este nevoie ca respectivii creditori care se înscriu la masa credală să dispună de titluri executorii, judecătorul sindic având obligația să analizeze probele și să se pronunțe cu privire la temeinicia pretențiilor, întocmai ca și instanța de conflicte de muncă, în cazul foștilor salariați.

Principalele atribuții ale judecătorului sindic sunt stabilite prin art. 11 în Legea nr. 85/2006, însă acestea nu sunt limitative, celelalte atribuții decurgând din diverse prevederi ale legii insolvenței.

Potrivit art. 322 C.proc.civ., sunt supuse revizuirii hotărârile rămase definitive în instanța de apel sau prin neapelare, precum și hotărârile date de

instanţa de recurs atunci când evocă fondul. Revizuirea are drept scop, de regulă, îndreptarea erorilor săvârşite în legătură cu starea de fapt stabilită prin hotărârea definitivă, iar nu o nouă judecată pe fond a cauzei.

C.A. Craiova, Secţia comercială, decizia civilă nr. 1637 din 26 octombrie 2006

Prin cererea formulată de reclamanţi s-a solicitat Tribunalului Gorj obligarea pârâtei SC S. SRL Tg. Jiu la plata drepturilor băneşti cuvenite conform contractului colectiv de muncă modificat prin actul adiţional pe anii 2004-2005 cu nr. 6913/11.04.2005.

S-a argumentat de către reclamanţi că au desfăşurat activitate în cadrul SC U. SA Rovinari, aşa cum rezultă din copia carnetelor de muncă şi că s-a dispus desfacerea contractelor de muncă în baza art. 56 lit. c) C.muncii, fără să primească însă drepturile cuvenite conform art. 161 alin. (2) C.muncii.

Prin întâmpinarea depusă de către SC S. SRL Tg. Jiu, s-a invocat lipsa calităţii procesuale pasive întrucât raporturile de muncă ale reclamanţilor nu au fost încheiate cu lichidatorul judiciar şi acesta a acţionat doar ca reprezentant al SC U. SA Rovinari, care se află în faza falimentului.

Cât priveşte fondul cauzei, s-a susţinut că acţiunile formulate de reclamanţi nu pot fi promovate, faţă de prevederile Legii nr. 64/1995, ţinând cont de faptul că, prin încheierea nr. 84/14.02.2005 pronunţată de judecătorul sindic şi rămasă irevocabilă, s-a dispus intrarea în faliment a societăţii debitoare SC U. SA Rovinari.

Prin sentinţa nr. 1102/07.11.2005, Tribunalul Gorj, Secţia comercială şi de contencios administrativ, a respins ca nefondate acţiunile formulate de reclamanţi, reţinându-se în acest context că în cazul debitoarei s-a dispus procedura lichidării judiciare, prin încheierea nr. 84/14.02.2005 şi în consecinţă s-a dispus încetarea contractelor individuale de muncă, eşalonat, începând cu 10.06.2005 şi până la 11.07.2005.

Contractul colectiv de muncă pe anii 2004-2005 încheiat de unitate între patronat şi sindicat a fost înregistrat sub nr. 903/28.01.2004, având valabilitate un an, după care urma să fie încheiat un alt contract de muncă.

Cum debitoarea se află în lichidare judiciară, nu a fost posibilă încheierea unui nou contract colectiv de muncă şi chiar de ar fi fost încheiat un astfel de contract, acesta ar fi încetat de drept începând cu data deschiderii procedurii falimentului şi nu ar fi putut produce efecte juridice conform art. 33 lit. b) din Legea nr. 130/1996. Reclamanţii nu ar fi putut beneficia de acordarea celor 1-3 salarii prevăzute în Contractul colectiv de muncă din moment ce acesta a încetat.

Beneficiau de aceste drepturi băneşti doar salariaţii ale căror contracte încetează în baza art. 65-68 C.muncii, or, în speţă, contractele au încetat în baza art. 56 lit. c) C.muncii.

Împotriva acestei hotărâri au formulat recurs reclamanţii, care au învederat că au fost încălcate normele privind competenţa, în sensul că cererile ar fi trebuit soluţionate de Secţia conflicte de muncă a Tribunalului Gorj.

De asemenea, în mod greşit au fost conexate toate acţiunile formulate de către salariaţi într-un singur dosar, în condiţiile în care fiecare acţiune avea ca obiect drepturi băneşti distincte.

În opinia recurenţilor, instanţa de judecată a procedat în mod greşit la soluţionarea cauzei în contradictoriu cu lichidatorul judiciar, atâta timp cât în cadrul dezbaterilor s-a prezentat ca reprezentant al societăţii debitoare. Tribunalul Gorj a încălcat prevederile art. 129 alin. ultim C.proc.civ., în sensul că nu a administrat probe şi nu s-a pronunţat cu privire la obiectul cererilor.

Tot instanţa de fond a pronunţat o hotărâre care cuprinde motive contradictorii, care sunt contrazise de probele de la dosarul cauzei, în sensul că, deşi s-a reţinut că nu există contractul colectiv de muncă datorită intrării în faliment a SC U. SA Rovinari, în realitate contractele colective de muncă pe anii 2005-2006 au fost înregistrate la debitoare sub nr. 7468/19.04.2005 şi la D.D.F.S.S. Gorj urmare a cererii cu nr. 7469/19.04.2005.

Curtea de Apel Craiova, Secţia comercială, a pronunţat la 8.05.2006 decizia nr. 627 prin care a respins recursul reclamanţilor.

S-a constatat că, în mod corect Secţia conflicte de muncă şi-a declinat competenţa în favoarea Secţiei comerciale şi de contencios administrativ, în condiţiile în care acţiunile care au ca obiect obligarea debitoarei la plata drepturilor compensatorii reprezintă în fapt acţiuni pentru realizarea creanţei şi privesc strict procedura falimentului.

Măsura conexării dosarelor este legală în raport de dispoziţiile art. 164 C.proc.civ., ce arată că părţile vor putea cere întrunirea mai multor pricini ce se află înaintate aceleiaşi instanţe sau la instanţe diferite, de acelaşi grad în care sunt aceleaşi părţi sau chiar împreună cu aceleaşi părţi şi al căror obiect şi cauză au între ele o strânsă legătură.

În cauză s-a procedat corect, având în vedere că există 100 de cereri de creanţă ale salariaţilor, având în esenţă acelaşi obiect, această măsură luată de instanţă impunându-se şi pentru soluţionarea cu celeritate a cauzelor şi pentru a preîntâmpina pronunţarea unor soluţii contradictorii.

Critica referitoare la faptul că respectiva cauză nu s-a soluţionat în contradictoriu cu lichidatorul judiciar nu poate fi reţinută, întrucât acesta a fost citat în cauză, iar pe de altă parte instanţa s-a pronunţat cu privire la lipsa calităţii procesuale pasive, considerând în mod corect că debitoarea nu are calitate procesuală pasivă. De altfel, în cadrul judecăţii, a formulat întâmpinare şi societatea debitoare, prin reprezentantul său legal SC S. SRL Tg Jiu.

S-au apreciat ca neîntemeiate şi criticile formulate pe fondul cauzei. În mod corect, judecătorul sindic a reţinut că, chiar în situaţia în care ar exista

un contract colectiv de muncă în vigoare, începând cu data deschiderii falimentului acesta încetează şi nu poate produce efecte juridice.

Totodată, prin sentinţa civilă nr. 980/05.04.2006 pronunţată de Tribunalul Gorj, Secţia conflicte de muncă şi asigurări sociale, s-a constatat nulitatea absolută a contractului colectiv de muncă pentru anii 2005-2006, iar recurenţii au formulat recurs împotriva acestei sentinţe.

Împrejurarea că măsura desfacerii contractului de muncă al salariaţilor recurentei s-a luat la data de 11.07.2005 prin dispoziţia nr. 1587/15557, nu prezintă relevanţă juridică în cauză faţă de dispoziţiile art. 33 lit. b) din Legea nr. 130/1996, republicată, contractele de muncă ale salariaţilor încetând de drept la data trecerii în faliment (14.02.2005).

Nemulţumită de soluţia instanţei de recurs, împotriva acestei hotărâri a promovat cerere de revizuire reclamanta I.N., care a invocat dispoziţiile art. 322 pct. 2 C.proc.civ., în sensul nepronunţării cu privire la totalitatea motivelor de recurs, în condiţiile în care se impunea examinarea cauzei sub toate aspectele.

Astfel, instanţa de recurs s-a limitat la a susţine doar faptul că începând cu data deschiderii falimentului contractul colectiv de muncă încetează de drept, uitând însă să precizeze că acest contract nu mai poate produce efecte juridice în viitor, nu şi pentru trecut.

În mod greşit instanţa de recurs a soluționat excepţia ridicată cu privire la competenţa materială a instanţei de judecată, în măsura în care s-a reţinut că acţiunea ar fi fost una în realizarea unei creanţe şi nu una de obţinere a unei hotărâri care prin învestire să devină titlu executoriu. Pentru a putea trece la faza de executare a debitoarei, salariaţii, conform art. 372 C.proc.civ., trebuiau să obţină o hotărâre judecătorească care să constituie titlu executoriu.

Instanţa de recurs a reţinut greşit faptul că acţiunile salariaţilor ar fi acţiuni de realizare a unor creanţe, din moment ce prin declinarea competenţei de către Tribunalul Gorj, Secţia conflicte de muncă, s-au stopat acţiunile salariaţilor de a obţine hotărâri judecătoreşti care urmau să devină titluri executorii. Mergând pe aceeaşi optică greşită, instanţa de recurs a făcut o aplicare greşită a prevederilor art. 6 din Legea nr. 64/1995, republicată, atunci când a susţinut că toate cauzele salariaţilor sunt de competenţa judecătorului sindic.

Analizând actele şi lucrările dosarului, în raport de motivele invocate în cauză, Curtea de Apel Craiova a apreciat cererea de revizuire ca fiind fondată.

Potrivit art. 322 C.proc.civ., sunt supuse revizuirii hotărârile rămase definitive în instanţa de apel sau prin neapelare, precum şi hotărârile date de instanţa de recurs atunci când evocă fondul.

Revizuirea are drept scop, de regulă, îndreptarea erorilor săvârşite în legătură cu starea de fapt stabilită prin hotărârea definitivă.

În aplicarea principiului disponibilităţii, instanţa nu poate, sub sancţiunea desfiinţării hotărârii, să depăşească obiectul cererii, în acelaşi timp pronunţându-se asupra tuturor cererilor formulate în proces (art. 322 pct. 2 C.proc.civ.).

Cât priveşte speţa de faţă, se constată că instanţa de recurs a răspuns punctual la toate motivele invocate de revizuentă. Nemulţumirea principală a revizuentei, după cum reiese din considerentele cererii, este legată de aspectul privind instanţa competentă, considerând că nu judecătorul sindic era cel abilitat legal să soluţioneze acţiunea sa în pretenţii, ci instanţa de conflicte de muncă şi asigurări sociale.

Revizuenta se pare că nu înţelege că, atâta timp cât împotriva debitoarei s-a declanşat procedura reglementată de legea insolvenţei, se suspendă toate acţiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanţelor asupra debitorului sau bunurilor sale.

Or, este cert că acţiunile promovate de foştii salariaţi sunt creanţe izvorâte din raporturi de muncă, care vor fi supuse procedurii de verificare, cu excepţia creanţelor constatate prin titluri executorii (art. 66 din Legea nr. 85/2006).

Altfel spus, nu este nevoie ca respectivii creditori care se înscriu la masa credală să dispună de titluri executorii, judecătorul sindic având obligaţia să analizeze probele şi să se pronunţe cu privire la temeinicia pretenţiilor, întocmai ca şi instanţa de conflicte de muncă, în cazul foştilor salariaţi.

Principalele atribuţii ale judecătorului sindic este adevărat că sunt stabilite prin art. 10 din Legea nr. 64/1995 (art. 11 în Legea nr. 85/2006), însă acestea nu sunt limitative, celelalte atribuţii decurgând din diverse prevederi ale legii insolvenţei.

Faţă de aceste considerente, instanţa, în raport de dispoziţiile art. 322-328 C.proc.civ., a respins ca nefondată cererea de revizuire.

37. Creanțe salariale. Încetarea de drept a contractului colectiv de muncă. Salarii compensatorii pentru salariații disponibilizați ca urmare a intrării în faliment

Legea nr. 85/2006, art. 11
C.muncii, art. 67, art. 245 lit. b)

Nu există autoritate de lucru judecat atunci când prima cerere a fost formulată de sindicatul salariaţilor, iar cea de-a doua de salariaţi personal, pentru că sindicatul nu reprezintă pe toţi foştii salariaţi ai societăţii, ci numai pe membrii acestuia. În faliment nu îşi găseşte aplicarea procedura de acordare a măsurilor de protecţie socială prevăzute de O.U.G. nr. 98/1999, ci sunt aplicabile prevederile Codului muncii şi ale contractului colectiv de muncă.

La data dizolvării şi intrării în lichidare judiciară a angajatorului intervine încetarea de drept a contractului colectiv de muncă, conform art. 245 lit. b) C.muncii, pentru că angajatorul îşi restrânge personalitatea juridică la

operațiunile de lichidare, încât nu mai are capacitatea prevăzută de lege pentru a fi parte în acest contract. Contractele individuale de muncă rămân, însă, în continuare în derulare, până ce lichidatorul emite deciziile de concediere sau până la încetarea de drept, la data radierii societății debitoare.

În consecință, se înregistrează o diferență în timp între momentul încetării de drept a contractului colectiv și momentul încetării contractelor individuale de muncă, prin manifestarea unilaterală de voință a lichidatorului angajatorului.

Cu toate acestea, nu se poate aprecia că salariații societății intrate în lichidare rămân lipsiți de compensațiile prevăzute de art. 67 C.muncii și determinate în mod concret în contractul colectiv de muncă. Măsura desfacerii contractului individual de muncă este determinată tocmai de încetarea de drept a contractului colectiv de muncă, având aceeași cauză, și anume dizolvarea și intrarea în lichidare judiciară a angajatorului, chiar dacă cele două contracte încetează la momente diferite.

C.A. Craiova, Secția comercială, decizia nr. 28 din 18 ianuarie 2007

Prin sentințele pronunțate în dosarele nr. 530/F/2005 – 645/F/2005 și 737/F/2005 – 764/F/2005, judecătorul sindic de la Tribunalul Gorj a admis cererile foștilor salariați privind acordarea plăților compensatorii ca urmare a concedierii colective de la debitoarea SC G. SA.

Împotriva acestor sentințe a declarat recurs creditoarea D.G.A.M.C. București; Curtea de Apel Craiova, Secția comercială, a casat hotărârile atacate pentru necitarea acestei creditoare, iar în rejudecare toate cererile foștilor salariați s-au conexat, soluționându-se prin sentința nr. 748 din 22.09.2006, pronunțată în dosarul nr. 93/4/F/2005, prin care s-a dispus acordarea plăților compensatorii conform art. 130 din contractul colectiv de muncă pe anul 2005.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs lichidatorul pentru debitoare și creditoarea D.G.F.P. Gorj. Recursurile sunt nefondate și au fost respinse ca atare.

Curtea, prin decizia pronunțată, a examinat cauza prin prisma motivelor de nelegalitate conform art. 304 pct. 9 C.proc.civ., iar celelalte aspecte de nelegalitate și netemeinicie invocate au fost analizate potrivit dispozițiilor art. 304[1] C.proc.civ.

Astfel, se reține că în cauză nu există autoritate de lucru judecat, nefiind întrunită tripla identitate prevăzută de art. 1201 C.civ., în condițiile în care nu există identitate de părți, deoarece prin sentința nr. 1194 din 22.11.2005, pronunțată de judecătorul sindic de la Tribunalul Gorj în dosarul nr. 93/3/F/2005, s-au soluționat cererile formulate de Sindicatul Liber G. SA și Sindicatul Salariaților G. SA, sindicate ce nu reprezintă pe toți foștii salariați ai societății debitoare.

Pe fond, se reține că în speță nu sunt întrunite condițiile și, prin urmare, nu își găsește aplicarea nici procedura de acordare a măsurilor de protecție socială prevăzute de O.U.G. nr. 98/1999, ce se aplică exclusiv salariaților încadrați cu contract individual de muncă pe durată nedeterminată disponibilizați prin concedieri colective efectuate în procesele de restructurare, reorganizare, închidere operațională parțială sau totală a activității, privatizare sau lichidare, de către societăți comerciale, companii naționale, societăți naționale, precum și regii autonome ori alte unități aflate sub autoritatea administrației publice centrale sau locale, unități și instituții finanțate din fonduri bugetare și extrabugetare, la care statul este acționar, cuprinse în programe de restructurare aprobate.

Ca urmare, judecătorul sindic a apreciat în mod just că drepturile salariaților SC G. SA la plăți compensatorii se analizează în raport de normele dreptului comun în materie, și anume dispozițiile Codului muncii, precum și în raport de clauzele contractului colectiv de muncă.

În aceste condiții, se reține că potrivit art. 55 C.muncii, contractul individual de muncă poate înceta: de drept, ca urmare a acordului părților, sau ca urmare a voinței unilaterale a uneia dintre părți.

Articolul 56 lit. c) C.muncii (în vigoare la data emiterii deciziilor analizate) prevede drept cauză a încetării de drept a contractului individual de muncă dizolvarea angajatorului persoană juridică, iar ca moment al încetării, data la care persoana juridică își încetează existența.

Data încetării existenței societății comerciale este, așa cum corect a reținut judecătorul sindic, data radierii din registrul comerțului, deoarece pe toată durata lichidării personalitatea juridică a debitoarei se păstrează, chiar dacă are caracter restrâns la operațiunile lichidării, potrivit art. 233 alin. (4) din Legea nr. 31/1990, lege specială, ce se aplică prioritar față de normele cu caracter general ale Decretului nr. 31/1954.

În speță, însă, nu a operat încetarea de drept, prin efectul legii și fără manifestarea de voință a părților, la data radierii SC G. SA din registrul comerțului, ci încetarea ca urmare a manifestării unilaterale de voință a lichidatorului angajatorului, prin emiterea deciziilor de desfacere a contractelor de muncă.

Cu privire la caracterul neimputabil al concedierilor, judecătorul sindic a reținut în mod corect că ori de câte ori contractul individual de muncă încetează pentru motive care nu țin de persoana salariatului, respectiv desființarea locului de muncă urmare a dificultăților economice, transformărilor economice sau reorganizării activității, fără ca legea să distingă cu privire la posibilele cauze ale dificultăților economice, acesta poate beneficia de compensațiile prevăzute în contractul de muncă, potrivit dispozițiilor art. 65-67 C.muncii.

Totodată, în considerentele hotărârii atacate, s-a reținut în mod just caracterul colectiv al concedierii, conform prevederilor art. 68 C.muncii, potrivit cărora prin concediere colectivă se înțelege concedierea, într-o perioadă de 30 de zile calendaristice, dispusă din unul sau mai multe motive dintre cele prevăzute la art. 65 alin. (1), a unui număr de:

a. cel puțin 5 salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați mai mult de 20 de salariați și mai puțin de 100 de salariați;

b. cel puțin 10% din salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați cel puțin 100 de salariați, dar mai puțin de 300 de salariați;

c. cel puțin 30 de salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați cel puțin 300 de salariați.

Prin urmare, în cauză, își găsesc aplicarea prevederile art. 130 din contractul colectiv de muncă încheiat de SC G. SA, potrivit cărora, în cazul concedierilor pentru motive care nu țin de persoana salariatului, determinate de desființarea locului de muncă ocupat de salariat, ca urmare a dificultăților economice, a transformărilor tehnologice sau a reorganizării activității, se acordă plăți compensatorii astfel: 6 salarii tarifare medii pe întreprindere pentru salariații cu vechime sub 5 ani, 9 salarii tarifare medii pe întreprindere pentru salariații cu vechime între 5 ani și 15 ani și 12 salarii tarifare medii pe întreprindere pentru salariații cu vechime peste 15 ani și se constată că legea nu condiționează dreptul foștilor salariați la plăți compensatorii de calcularea concretă a cuantumului despăgubirilor în fiecare dintre declarațiile de creanță.

Legea nr. 85/2006 a intrat în vigoare după concedierea colectivă analizată în speță, dar dispozițiile art. 86 alin. (6) din legea insolvenței, invocate în apărare de către lichidatorul judiciar, sunt relevante sub aspectul examinat. Textul demonstrează însă, contrar celor susținute de reprezentantul recurentei debitoare, că legiuitorul a înțeles ca în procedura simplificată, precum și în cazul intrării în faliment în procedura generală, să nu mai prevadă necesitatea parcurgerii procedurii de concediere colectivă (ca unică derogare de la Legea nr. 53/2003 – Codul muncii), excepție de la dreptul comun justificată de urgența măsurii desfacerii contractelor individuale de muncă în procedura insolvenței. Excepția este de strictă interpretare și nu se extinde cu privire la drepturile salariaților concediați la compensațiile cuvenite conform legii ori contractului colectiv de muncă aplicabil.

Cât privește contractul colectiv de muncă, este de necontestat că la data dizolvării și intrării în lichidare judiciară a angajatorului intervine încetarea de drept, așa cum prevede art. 245 lit. b) C.muncii, pentru că angajatorul își restrânge personalitatea juridică la operațiunile de lichidare, astfel încât nu mai are capacitatea prevăzută de lege pentru a fi parte în contractul colectiv de muncă.

Contractele individuale de muncă rămân, însă, în continuare în derulare, până ce lichidatorul emite deciziile de concediere sau până la încetarea de drept, la data radierii societății debitoare.

Ca urmare, în toate cazurile, se înregistrează o diferență în timp între momentul încetării de drept a contractului colectiv și cele ale încetării contractelor individuale de muncă, prin manifestarea unilaterală de voință a lichidatorului angajatorului.

Cu toate acestea, nu se poate aprecia că salariații societății intrate în lichidare rămân lipsiți de compensațiile prevăzute de art. 67 C.muncii și determinate în mod concret în contractul colectiv de muncă.

Desfacerea contractului individual de muncă nu a putut interveni simultan cu încetarea contractului colectiv, deoarece legea a prevăzut obligația angajatorului de a respecta termenul de preaviz pentru încetarea contractului individual de muncă. Măsura desfacerii contractului individual de muncă este, însă, determinată tocmai de încetarea de drept a contractului colectiv de muncă, având aceeași cauză, și anume dizolvarea și intrarea în lichidare judiciară a angajatorului, chiar dacă cele două contracte încetează la momente diferite.

38. Creanțe salariale. Contestație la tabelul definitiv de creanțe. Interpretarea sintagmei „trecerii unei creanțe" din art. 75 din Legea insolvenței

Legea nr. 85/2006, art. 73, art. 75

Interpretarea sintagmei „trecerii unei creanțe" din art. 75 din Legea nr. 85/2006, în sensul că se referă la drepturi deja menționate, deși corectă din punct de vedere literal, apare ca fiind în contradicție cu intenția legiuitorului și cu rațiunea textului legal.

Din economia dispozițiilor art. 73 și art. 75 din Legea insolvenței se deduce că termenului de „trecere" din aceste texte legale trebuie să i se dea sensul larg, potrivit căruia este posibil să se conteste nu numai creanțele sau drepturile de preferință înscrise în tabelul definitiv de creanțe, solicitându-se reducerea sau ștergerea lor, dar și neînscrierea în totalitate a unei creanțe sau a unui drept de preferință.

C.A. Pitești, Secția comercială, decizia nr. 529 din 16 mai 2008

Prin sentința nr. 127/F/2008, Trib. Comercial Argeș a respins contestațiile formulate de foștii salariați ca inadmisibile, reținând că aceștia nu au contestat tabelul preliminar și tabelul preliminar suplimentar, iar în condițiile art. 75 din Legea nr. 85/2006, este permisă doar eliminarea sau reducerea unor drepturi înscrise în tabelul definitiv și nu înscrierea sau majorarea sumelor recunoscute creditorilor.

Împotriva acestei sentințe au formulat recurs creditorii foști salariați, criticând-o pentru motive încadrabile în prevederile art. 304 pct. 9 și art. 304[1] C.proc.civ.

Astfel, s-a susținut că dispozițiile art. 75 din Legea nr. 85/2006, dispoziții precizate ca reprezentând temeiul pretențiilor formulate de către creditori, permit nu numai eliminarea unor sume greșit înscrise în tabelul definitiv, dar și introducerea unor noi creanțe în acesta.

Cum, în cauză, nu se mai putea uza de prevederile art. 73 care privesc numai tabelul preliminar și există o eroare esențială asupra valorii creanțelor înregistrate, se impune admiterea contestației.

Examinând criticile formulate, Curtea a constatat că ele sunt fondate pentru cele ce se vor arăta mai jos.

Așa cum s-a precizat în ultima contestație cu care a fost învestită instanța și s-a susținut în recurs, temeiul pretențiilor formulate de recurenți este reprezentat de dispozițiile art. 75 din Legea nr. 85/2006.

Potrivit acestor prevederi legale, „după expirarea termenului de depunere a contestațiilor, prevăzut la art. 73 alin. (2) și până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate face contestație împotriva trecerii unei creanțe sau unui drept de preferință în tabel definitiv de creanțe în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau a unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare și până atunci necunoscute".

Articolul 73, la care trimite textul precitat, recunoaște dreptul debitorului, creditorilor și oricărei alte părți interesate să formuleze contestație cu privire la creanțele și drepturile trecute de administratorul sau lichidatorul judiciar în tabelul preliminar de creanțe.

Judecătorul sindic a interpretat folosirea termenului „trecerii" în art. 75 în sensul că nu este posibil să se conteste, pentru motivele expres enunțate, tabelul definitiv, decât sub aspectul drepturilor deja menționate, înscrise. De aceea, s-a susținut că este inadmisibil să se ceară altceva decât reducerea sau înlăturarea unor drepturi.

Această interpretare, deși corectă din punct de vedere literal, apare ca fiind în contradicție cu intenția legiuitorului și cu rațiunea celor două texte legale.

Astfel, în art. 73 se recunoaște dreptul la contestarea tabelului preliminar și se acceptă de către instanță că este posibil să se solicite și majorarea sau înscrierea unor creanțe nereținute de practicianul în lichidare, deși textul folosește, de asemenea, noțiunea de „trecute".

Articolul 75 folosește același termen și dă dreptul ca în situații de excepție, respectiv fals, dol sau eroare esențială, să fie contestat și tabelul definitiv.

A susține că de această dată nu se poate cere înscrierea sau majorarea unei creanțe, înseamnă a interpreta același termen în mod diferit, deși nu există o rațiune pentru această diferențiere.

Din economia dispoziţiilor art. 73 şi art. 75, se apreciază că termenului de „trecere" trebuie să i se dea sensul larg, potrivit căruia este posibil să se conteste nu numai creanţele sau drepturile de preferinţă înscrise, solicitându-se reducerea sau ştergerea lor, dar şi neînscrierea în totalitate a unei creanţe sau a unui drept de preferinţă.

O altă interpretare ar intra în contradicţie şi cu dispoziţiile din alin. (3) şi (4) ale art. 73 şi ar face imposibilă contestarea, fie şi a tabelului preliminar, atunci când practicianul în lichidare a refuzat să înscrie o creanţă sau un drept.

Ar fi, de asemenea, lipsită de raţiune prevederea din alin. (4) al art. 72 care obligă la afişarea tabelului preliminar şi la comunicarea notificărilor către creditori, din moment ce aceştia oricum nu ar putea să conteste decât trecerea.

De subliniat că nu se poate accepta ca aceluiaşi termen să i se dea interpretări diferite, când este folosit în art. 73 decât atunci când este utilizat în art. 75.

În concluzie, se apreciază că este admisibilă contestaţia formulată de creditori în temeiul art. 75 din lege, chiar dacă se solicită înscrierea ori majorarea unei creanţe sau a unui drept de preferinţă în tabelul definitiv, rămânând părţii să dovedească îndeplinirea celorlalte condiţii impuse de textul de lege.

Astfel, în temeiul art. 312 alin. (5) C.proc.civ., a fost admis recursul, casată sentinţa şi trimisă cauza spre rejudecare pentru a se observa dacă, contestaţia formulată de foştii salariaţi este întemeiată sub aspectul îndeplinirii cerinţelor privind „existenţa unui fals, dol sau a unei erori esenţiale care au determinat admiterea creanţei sau a dreptului de preferinţă, precum şi în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare şi până atunci necunoscute". Numai în măsura în care se dovedeşte îndeplinirea acestor condiţii, urmează a se verifica fondul susţinerilor formulate de contestatori, în sensul că le-a fost înscrisă o creanţă sub valoare.

39. Creanţe salariale. Salarii compensatorii pentru salariaţii disponibilizaţi ca urmare a intrării în faliment. Înscriere în tabelul de creanţe

Legea nr. 85/2006, art. 123 pct. 2
C.muncii, art. 56 lit. c)

Creanţele constând în plăţi compensatorii prevăzute de contractul colectiv de muncă, fiind creanţe izvorâte din raporturile de muncă, trebuie înscrise în tabelul de creanţe la ordinea de preferinţă prevăzută de legiuitor la

art. 123 pct. 2 din Legea nr. 85/2006 şi nu la pct. 8, la categoria „alte creanţe chirografare".

C.A. Târgu Mureş, Secţia comercială, decizia nr. 272 din 20 martie 2008

Prin sentinţa nr. 2412 pronunţată la data de 24.09.2007 de Tribunalul Harghita în dosarul nr. 733/2005, s-a dispus, printre altele, admiterea contestaţiilor formulate de salariaţii debitoarei împotriva tabelului suplimentar de creanţe al debitoarei SC H. SA şi, în consecinţă, s-a dispus înscrierea creanţelor declarate reprezentând salarii compensatorii în tabelul suplimentar de creanţe la „alte creanţe chirografare".

Pentru a pronunţa această soluţie, judecătorul sindic a reţinut că prin încheierea nr. 738/13.02.2006 s-a dispus intrarea în faliment a debitoarei, creanţele celor 19 salariaţi contestatori născându-se la această dată. Cum, potrivit dispoziţiilor art. 56 lit. c) C.muncii, contractul individual de muncă încetează de drept ca urmare a dizolvării angajatorului, raportând la dispoziţiile art. 65, art. 66 şi art. 68 lit. a) din acelaşi act normativ, rezultă că această încetare a contractului de muncă reprezintă o concediere colectivă pentru motive ce nu ţin de persoana salariaţilor. În mod greşit lichidatorul nu a înscris creanţele în tabelul suplimentar, creanţele acestora fiind exigibile în condiţiile art. 73 alin. (3) din contractul colectiv de muncă nr. 689/11.01.2006. Dacă aceştia ar fi formulat declaraţiile de creanţă anterior declanşării falimentului, acestea ar fi fost premature, cum de altfel s-a şi pronunţat Tribunalul Harghita prin sentinţa nr. 1608/11.01.2006. Pentru aceste motive, judecătorul sindic a admis contestaţiile celor 19 salariaţi şi a dispus înscrierea creanţelor acestora la categoria „alte creanţe chirografare" în baza art. 123 alin. (8) din Legea nr. 85/2006.

Împotriva sentinţei au formulat recurs salariaţii debitoarei.

În motivarea recursului salariaţilor se arată că, creanţele lor, reprezentând salarii compensatorii, trebuiau înscrise la rangul de preferinţe prevăzut de art. 123 pct. 2 din Legea nr. 85/2006 întrucât sunt datorate conform contractului colectiv de muncă, fiind creanţe izvorâte din raporturi de muncă.

Examinând recursul salariaţilor prin prisma motivelor invocate, dar şi din oficiu în raport de dispoziţiile art. 304^1 C.proc.civ., Curtea a apreciat că acesta este întemeiat doar în parte, pentru următoarele considerente:

Astfel, Curtea a constatat că recurenţii M.M., S.V., N.A., J.E., P.I., A.C., J.E. şi A.G. nu au calitate procesuală, întrucât aceştia nu au formulat contestaţii la tabelul suplimentar de creanţe al debitoarei, sentinţa atacată nefiindu-le opozabilă.

Cât priveşte recursul formulat de contestatarii recurenţi, acesta este fondat, motiv pentru care a fost admis.

Astfel, indiscutabil creanța pe care aceştia o au împotriva debitoarei este o creanță izvorâtă din raporturile de muncă, aşa cum de altfel a şi stabilit judecătorul sindic. Creanțele constând în plăți compensatorii, drepturi cuprinse în art. 73 alin. (3) din contractul colectiv de muncă, fiind catalogate ca fiind izvorâte din raporturile de muncă ale contestatorilor cu debitoarea, ele trebuie a fi înscrise în tabelul de creanțe la ordinea de preferință prevăzută de legiuitor la art. 123 pct. 2 din Legea nr. 85/2006 şi nu la pct. 8, alte creanțe chirografare.

Dispunând înscrierea creanțelor la art. 123 pct. 8 din lege, judecătorul sindic a împărțit astfel foştii salariați ai debitoarei în 2 categorii: o parte, care au fost disponibilizați la data deschiderii procedurii şi cărora li s-au recunoscut drepturile prevăzute în contractul colectiv de muncă, fiind înscrişi în tabelul de creanțe conform ordinii de preferință prevăzute la art. 123 pct. 2, iar cealaltă parte, menținuți în funcție până la intrarea în faliment a debitoarei, cărora li s-au recunoscut aceleaşi drepturi, dar înscrişi în tabelul de creanțe conform art. 123 pct. 8. Cum această împărțire este artificială, în fond fiind vorba, dincolo de momentul naşterii drepturilor de creanță, de aceleaşi drepturi derivând din acelaşi contract colectiv de muncă, sentința judecătorului sindic a fost modificată în parte, în ceea ce-i priveşte pe contestatarii recurenți, şi s-a dispus înscrierea creanțelor lor conform celor de mai sus.

40. Creanțe salariale. Încetarea raporturilor de muncă. Contract colectiv de muncă lovit de nulitate. Calitate procesuală pasivă

Legea nr. 85/2006, art. 123 pct. 2
C.muncii, art. 56 lit. c)

Într-un litigiu în care se invocă creanțe salariale, lichidatorul judiciar nu are calitate procesuală pasivă de a sta în proces în nume propriu, având în vedere faptul că debitoarea pe care o reprezintă, chiar dacă se află în curs de lichidare, îşi păstrează personalitatea juridică până la terminarea operațiunilor de lichidare, deci poate sta în proces în nume propriu, iar raporturile contractuale de muncă au existat între salariat şi această societate.

Dacă contractul individual de muncă al unui salariat a încetat după încetarea contractului colectiv de muncă sau dacă acesta din urmă este lovit de nulitate absolută, nulitate constatată prin hotărâre judecătorească irevocabilă, salariatul nu este îndreptățit să beneficieze de prevederile contractului colectiv de muncă.

C.A. Craiova, Secția comercială, decizia nr. 1915 din 4 decembrie 2006

Prin cererea formulată la data de 22 august 2005, petiționarul B.C. a solicitat instanței ca, în contradictoriu cu intimata SC S. SRL, administrator al debitoarei SC U.R. SA, să se dispună obligarea acesteia la plata drepturilor salariale reprezentând primă de uzină și sărbători, conform contractului colectiv de muncă, precum și plata a trei salarii, având o vechime în muncă de peste 15 ani.

În motivarea acțiunii, s-a arătat că în perioada 1987-2005 a fost angajat al debitoarei, până la data de 11 iulie 2005, când i-a fost desfăcut contractul de muncă în baza art. 56 lit. c) C.muncii.

Prin întâmpinarea depusă la data de 2.09.2005, administratorul judiciar al debitoarei a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive, motivând că raporturile de muncă nu au fost încheiate cu acesta, ci cu debitoarea, care în prezent este dizolvată, ca urmare a deschiderii falimentului, prin încheierea nr. 4 din 14 februarie 2005, pronunțată de Trib. Gorj – judecător sindic, irevocabilă prin decizia nr. 1075 din 10 iunie 2005, pronunțată de C.A. Craiova.

Prin sentința nr. 1146 din 14 noiembrie 2005, pronunțată de Trib. Gorj, Secția comercială și de contencios administrativ în dosarul nr. F/508/2005, a fost admisă excepția lipsei calității procesuale invocată de pârâta SC S. SRL Tg. Jiu și a fost respinsă acțiunea formulată de reclamantul B.C. împotriva pârâtelor.

În considerentele sentinței sus-menționate, judecătorul sindic a reținut faptul că lichidatorul judiciar nu are calitate procesuală pasivă având în vedere faptul că debitoarea, chiar dacă se află în curs de lichidare, își păstrează personalitatea juridică până la terminarea operațiunilor de lichidare, deci poate sta în proces în nume propriu, iar raporturile contractuale de muncă au existat între reclamant și această societate.

De asemenea, s-a mai reținut că reclamantului i-a fost desfăcut contractul de muncă conform art. 56 lit. c) C.muncii, la o dată când acesta nu-și mai producea efecte juridice, respectiv, 11 iulie 2005, având în vedere că prevederile acestuia au încetat la 1 mai 2005, iar negocierea unui nou contract colectiv de muncă nu a mai fost posibilă datorită intrării societății în faliment, la data de 14 februarie 2005.

S-a mai avut în vedere că, întrucât contractul individual de muncă a încetat la data de 11 iulie 2005, reclamantul nu ar fi putut beneficia de acordarea a 1-3 salarii, deoarece valabilitatea contractului a încetat la 1 mai 2005, anterior datei încetării contractului individual de muncă, dată la care nu a mai existat nicio prevedere care să îndreptățească pe reclamant să solicite drepturile bănești, chiar și în situația în care unitatea nu ar fi fost în lichidare judiciară.

De asemenea, s-a apreciat că nu se puteau acorda drepturile prevăzute de art. 161 din contractul colectiv de muncă, beneficiarii acestui articol fiind

doar salariații ale căror contracte ar înceta în baza art. 65-68 C.muncii, însă în speță, contractul de muncă a încetat în baza art. 56 lit. c) C.muncii, reclamantul având posibilitatea înscrierii la masa credală, în condițiile în care debitoarea se afla în reorganizare judiciară și faliment de la data de 10 mai 2004.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie. Recurentul reclamant a invocat faptul că judecătorul sindic, la pronunțarea hotărârii, nu a luat în considerare contractul colectiv de muncă pe 2005-2006, depus la dosarul cauzei, și nici actul adițional de prelungire a contractului colectiv de muncă pe 2004-2005, încheiat în aprilie 2005.

Analizând sentința pronunțată de Tribunalul Gorj prin prisma motivelor de recurs și a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea a constatat că recursul este nefondat pentru următoarele considerente:

Prin încheierea nr. 84 pronunțată la data de 14 februarie 2005, rămasă definitivă și irevocabilă prin decizia nr. 1075 pronunțată de C.A. Craiova la data de 10 iunie 2005, s-a dispus deschiderea procedurii insolvenței în privința debitoarei.

Datorită acestui fapt, în conformitate cu dispozițiile art. 56 lit. c) C.muncii, la data de 11 iulie 2005, recurentului reclamant i-a fost desfăcut contractul de muncă, contract ce încetase să-și producă efecte, de altfel, la data de 1 mai 2005.

Deși la data de 20 ianuarie 2005 a fost încheiat protocolul nr. 431 între administratorul judiciar al debitoarei și sindicat, ce a fost înregistrat la D.M.S.S.F. Gorj sub nr. 426, acesta și-a produs efecte doar pe perioada prevăzută, până la 30 aprilie 2005. În ceea ce privește actul adițional nr. 6913 încheiat ulterior, acesta nu și-a produs efecte juridice nefiind înregistrat la D.M.S.S.F. Gorj, așa cum prevăd dispozițiile art. 25 alin. (3) din Legea nr. 130/1996, republicată.

În acest context, Curtea a constatat că sunt nefondate criticile formulate în acest sens de recurentul reclamant, judecătorul sindic reținând în mod corect că actele încheiate ulterior încetării contractului colectiv de muncă 2004-2005 nu au produs niciun efect juridic.

În ceea ce privește critica referitoare la faptul că instanța de fond nu a avut în vedere contractul colectiv de muncă încheiat pe 2005-2006, Curtea a constatat că și aceasta este nefondată, întrucât, așa cum reiese din examinarea sentinței civile nr. 980 pronunțată la data de 5 aprilie 2006 de Trib. Gorj, rămasă definitivă și irevocabilă prin decizia nr. 3722 pronunțată la 7 noiembrie 2006, s-a constatat nulitatea absolută a acestui contract.

De asemenea, faptul că au fost menționate eronat perioadele de vechime în muncă nu are nicio relevanță asupra speței de față, întrucât nu modifică cu nimic substanța dreptului pretins de recurentul reclamant.

În consecinţă, având în vedere considerentele expuse, Curtea a constatat că recursul este nefondat, judecătorul sindic făcând o corectă aplicare a dispoziţiilor legale invocate şi o apreciere corectă a materialului probator.

41. Creanţe salariale. Salariat rechemat la serviciu în perioada concediului de odihnă. Dovadă

Legea nr. 85/2006, art. 123 pct. 2, art. 64
C.muncii, art. 146 alin. (2)

Dacă a fost necesară rechemarea la serviciu în perioada concediului de odihnă a unui salariat, în cazul în care societatea debitoare se află în procedura insolvenţei şi încetând contractul de muncă al acestuia, nu a mai fost posibilă aplicarea dispoziţiilor art. 141 alin. (1)-(3) C.muncii, în această situaţie se impune compensarea în bani a concediului de odihnă.

Plata drepturilor cuvenite salariatului este prevăzută de art. 146 alin. (2) C.muncii, potrivit căruia „angajatorul poate rechema salariatul din concediul de odihnă în caz de forţă majoră sau pentru interese urgente care impun prezenţa salariatului la locul de muncă. În acest caz angajatorul are obligaţia de a suporta toate cheltuielile salariatului şi ale familiei sale, necesare în vederea revenirii la locul de muncă, precum şi eventualele prejudicii suferite de acesta ca urmare a întreruperii concediului de odihnă".

Chiar dacă rechemarea salariatului la serviciu nu a fost făcută în formă scrisă, dacă există dovezi că acesta a prestat munca în perioada pretinsă şi a semnat condica de prezenţă, el este îndreptăţit la compensarea în bani a concediului de odihnă.

C.A. Craiova, Secţia comercială, decizia nr. 2004 din 13 decembrie 2006

Prin cererea formulată la 12 mai 2006 petentul C.V. a chemat în judecată pe debitoarea SC R. SA Rovinari reprezentată de lichidator SC S. SRL Tg. Jiu, pentru a fi obligată la plata sumei de 1.757 lei reprezentând drepturile sale salariale în perioada 15 noiembrie 2005 – 29 decembrie 2005.

În motivare a arătat că a avut calitatea de angajat al pârâtei, în calitate de contabil-şef, iar în perioada 15 noiembrie 2005 – 29 decembrie 2005, în conformitate cu prevederile din Codul muncii, trebuia să fie în concediu de odihnă, însă, fiind chemat de directorul societăţii, a fost prezent la serviciu conform programului, pentru că în acea perioadă societatea, fiind în reorganizare judiciară, era supusă unui control din partea D.G.F.P. Gorj.

Prin încheierea din 22 iunie 2006 a Tribunalului Gorj, cauza a fost scoasă de pe rolul Secţiei conflicte de muncă şi asigurări sociale şi înaintată spre competentă soluţionare Secţiei comerciale – judecătorului sindic.

Prin sentinţa nr. 655 din 12 iulie 2006 a Tribunalului Gorj, pronunţată în dosarul nr. 21/F/2005, judecătorul sindic a respins cererea petiţionarului C.V., reţinând că nu s-a impus chemarea din concediu a petentului dat fiind stadiul reorganizării judiciare a debitoarei la acel moment, nefiind deci necesară o înţelegere cu conducătorul unităţii, iar pe de altă parte, petentul nu a primit nicio înştiinţare oficială de rechemare din concediul de odihnă, acesta primind drepturile salariale aferente concediului.

Împotriva acestei sentinţe în termen legal a declarat recurs petentul C.V. şi a criticat-o ca netemeinică şi nelegală, arătând că în perioada 15 noiembrie 2005 – 29 decembrie 2005 figura în concediu de odihnă şi a fost chemat de către conducătorul unităţii ca urmare a controlului efectuat de către D.G.F.P. Gorj şi, chiar dacă nu a fost o rechemare scrisă, există dovezi în legătură cu faptul că a fost prezent la serviciu, semnând condica de prezenţă, condică ce a fost vizată de către conducătorul societăţii.

Curtea a admis recursul ca fiind fondat, pentru următoarele considerente:

Prin sentinţa nr. 170 din 28 februarie 2006 a Tribunalului Gorj pronunţată în dosarul nr. 121/F/2005, s-a dispus de către judecătorul sindic trecerea debitoarei SC R. SA Rovinari la procedura falimentului, s-a dispus dizolvarea societăţii şi ridicarea dreptului de administrare pentru administratorul social.

De la data deschiderii procedurii prin sentinţa civilă nr. 622/04.07.2005 şi până la data intrării societăţii în faliment prin sentinţa mai sus menţionată, dreptul de administrare al societăţii a fost menţinut, astfel că, conducerea societăţii fără acordul administratorului judiciar a fost în drept să recheme din concediu pe salariatul său C.V., faţă de calitatea acestuia de contabil-şef şi în condiţiile în care societatea debitoare era supusă controlului D.G.F.P. Gorj.

Cum societatea se afla în procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 şi încetând contractul de muncă al petentului, nu a mai fost posibilă aplicarea dispoziţiilor art. 141 alin. (1)-(3) C.muncii, în această situaţie se impunea compensarea în bani a concediului de odihnă.

Plata drepturilor cuvenite salariatului este prevăzută şi de art. 146 alin. (2) C.muncii, potrivit căruia *„angajatorul poate rechema salariatul din concediul de odihnă în caz de forţă majoră sau pentru interese urgente care impun prezenţa salariatului la locul de muncă. În acest caz angajatorul are obligaţia de a suporta toate cheltuielile salariatului şi ale familiei sale, necesare în vederea revenirii la locul de muncă, precum şi eventualele prejudicii suferite de acesta ca urmare a întreruperii concediului de odihnă"*.

Chiar dacă rechemarea recurentului la serviciu nu a fost făcută în formă scrisă, sunt dovezi că acesta a prestat munca în perioada pretinsă, respectiv condica de prezenţă.

În această situaţie, se impunea plata drepturilor salariale ale recurentului şi, potrivit art. 78 din Legea nr. 64/1995 (actualmente art. 64 din Legea nr. 85/2006), administratorul judiciar avea obligaţia să înregistreze creanţa

din oficiu, astfel că nu se pune problema unei tardivităţi a formulării acestei cereri de către recurent. Astfel fiind, în baza dispoziţiilor art. 312 C.proc.civ., a fost admis recursul, a fost modificată sentinţa şi admisă cererea recurentului, în sensul înscrierii în tabelul definitiv consolidat cu suma de 1.757 lei, creanţă izvorâtă din drepturi de muncă.

42. Creanţe salariale. Probă. Lipsa dovezii raporturilor de muncă cu debitorul aflat în insolvenţă. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 10, art. 64

Conform art. 3 pct. 10 din Legea nr. 85/2006, creanţele salariale sunt creanţele ce izvorăsc din raporturile de muncă dintre debitor şi angajaţii acestuia. Pentru a putea solicita o creanţă salarială trebuie să se facă dovada, pe de o parte, că aceasta are la bază un raport de muncă, iar pe de altă parte că cel care o solicită avea calitatea de angajat al societăţii debitoare. Pentru a se verifica îndeplinirea acestor condiţii, trebuie verificate documentele înregistrate în evidenţa contabilă a societăţii debitoare, precum şi orice alte probe relevante.

În lipsa unor asemenea dovezi, creanţa pretinsă de o persoană care susţine că a avut calitatea de salariat al debitorului aflat în procedura insolvenţei nu poate fi acceptată şi înscrisă în tabelul de creanţe.

Trib. Gorj, Secţia comercială, sentinţa nr. 372 din 30 mai 2007

Prin cererile adresate Tribunalului Gorj, creditorii A.V.A.S. Bucureşti şi C.G. au solicitat înscrierea la masa credală a debitoarei, cu sumele de 13.713,02 dolari SUA, 55.488,34 lei, respectiv cu suma de 15.675 lei.

Referitor la creanţa A.V.A.S. Bucureşti, judecătorul sindic a avut în vedere dispoziţiile art. 65 din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora la cererea de înscriere în tabloul creditorilor vor fi anexate documente justificative.

Avându-se în vedere natura sumelor solicitate de A.V.A.S. Bucureşti, respectiv creanţe preluate de la Fondul Naţional de Restructurare Dunărea şi de la Casa de Asigurări de Sănătate Gorj, pentru a se justifica sumele, trebuiau ataşate la cerere documente din care să rezulte preluarea, respectiv actul de partaj nr. 3658/162/07.03.2007, contractul de cesiune active bancare încheiat la data de 15.07.1999 şi Protocolul nr. 4/23.02.2004 încheiat cu Casa de Asigurări de Sănătate Gorj. Deoarece aceste documente nu au fost ataşate, sumele solicitate nu sunt justificate, astfel încât cererea a fost respinsă.

În ceea ce priveşte creanţa creditorului C.G., reprezentând creanţă salarială, şi aceasta a fost respinsă pentru următoarele considerente:

Petentul a solicitat înscrierea la masa credală cu suma de 15.675 lei, reprezentând drepturi salariale pe perioada octombrie 2004 – martie 2007, susținând că a avut raporturi de muncă cu debitoarea şi a asigurat paza bunurilor acesteia.

Conform art. 3 pct. 10 din Legea nr. 85/2006, actualizată, creanțele salariale sunt creanțele ce izvorăsc din raporturi de muncă dintre debitor şi angajații acestuia. Pentru a putea solicita o creanță salarială trebuie să se facă dovada, pe de o parte, că aceasta are la bază un raport de muncă, iar pe de altă parte, că cel care o solicită avea calitatea de angajat al societății debitoare.

Pentru a se verifica îndeplinirea acestor condiții, trebuie verificate documentele înregistrate în evidența contabilă a societății debitoare.

În cauză însă nu există niciuna din condițiile impuse de lege, deoarece C.G. nu a avut calitatea de angajat al debitoarei şi nici nu s-a făcut dovada că suma solicitată are la bază un raport de muncă.

Documentele în baza cărora s-a solicitat înscrierea în tabel, respectiv adresa nr. 154900/05.04.2001 şi procesul-verbal din data de 25.01.2002 nu au fost înregistrate în evidența contabilă a debitoarei. În acest context se reține că actele depuse în susținerea cererii de creanță nu sunt acte care să facă dovada că a existat un raport de muncă.

La data intrării în procedura de lichidare, dl C.G. nu figura ca având calitatea de titular de drepturi salariale, în sensul că nu a fost găsit niciun document din care să rezulte aceasta (contract individual de muncă, convenție de colaborare).

Relativ la faptul că a asigurat paza bunurilor, din documentele aflate la dosarul cauzei se constată că paza a fost asigurată de către un paznic angajat de către lichidatorul judiciar.

43. Creanțe salariale. Tabel definitiv de creanțe. Imposibilitatea contestării lui de către lichidatorul judiciar

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 10, art. 73

Potrivit art. 73 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, debitorul, creditorii şi orice parte interesată pot formula contestație cu privire la creanțele şi drepturile de preferință trecute de administratorul/lichidatorul judiciar în tabelul preliminar de creanțe.

Din textul legal rezultă că printre cei care pot contesta creanțele înscrise în tabel nu este inclus şi administratorul/lichidatorul judiciar. Lichidatorul judiciar nu poate să conteste creanțele înscrise la grefă din moment ce acesta este îndrituit de lege să le verifice, iar după verificare să le înregistreze sau

nu în tabelul preliminar, fiind exclus ca el să formuleze o contestaţie cu privire la modul de îndeplinire a unei atribuţii care chiar lui îi revine potrivit legii.

Trib. Botoşani, Secţia comercială, sentinţa nr. 11 din 9 ianuarie 2007

Prin contestaţia înregistrată la data de 5 decembrie 2006 în dosar nr. 32/F/2003 aflat pe rolul Tribunalului Botoşani, Secţia comercială şi de contencios administrativ – judecător sindic, SC A. SA Botoşani (în faliment) prin lichidator judiciar N.G., a formulat contestaţie la creanţa în sumă de 48.000.000 ROL înscrisă în tabelul de creanţe privind pe pârâtul I.A. cu titlu de drepturi salariale pentru orele suplimentare efectuate în calitate de şef al formaţiunii de pază al debitoarei în perioada 10.07.2003 – 5.02.2005.

În fapt s-a arătat că după intrarea în insolvenţă a debitoarei, cu aprobarea judecătorului sindic au fost menţinuţi în activitate un număr de 42 salariaţi necesari activităţii de lichidare, printre aceştia fiind şi pârâtul I.A.

Se precizează că potrivit contractului de muncă încheiat, pârâtul avea ca atribuţii de serviciu asigurarea planificării urgenţelor de pază conform planului de pază şi realizarea obligaţiilor pe această linie prevăzute în fişa postului.

Contestatoarea a arătat că pârâtul realiza activitatea de îndrumare a serviciilor de pază în prima zi lucrătoare din săptămână când presta efectiv 8 ore, în restul zilelor lucrătoare activitatea acestuia legată de schimbarea turelor şi efectuarea controlului asupra agenţilor de pază necesitând 5-6 ore/zi. Diferenţa de timp până la 8 ore/zi a fost compensată pentru activităţile desfăşurate în zilele libere, motiv pentru care contestatoarea apreciază că fostul salariat I.A. nu poate fi înscris în tabel cu suma de 48.000.000 ROL reprezentând drepturi salariale cuvenite pentru orele suplimentare lucrate.

În dovedirea celor susţinute, contestatoarea a depus la dosar: contractul individual de muncă nr. 81240/20.01.2000 şi actul adiţional la contract, statul de funcţii, alte înscrisuri.

Analizând actele şi lucrările dosarului, judecătorul sindic a reţinut următoarele:

Potrivit art. 73 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, debitorul, creditorii şi orice parte interesată pot formula contestaţie cu privire la creanţele şi drepturile de preferinţă trecute de administratorul/lichidatorul judiciar în tabelul preliminar de creanţe.

Din acest text al legii se observă că printre cei care pot contesta creanţele nu este inclus şi administratorul/lichidatorul judiciar. Lichidatorul judiciar nu poate să conteste creanţele înscrise la grefă din moment ce acesta este îndrituit de lege să le verifice, iar după verificare să le înregistreze sau nu în tabelul preliminar.

Dacă înregistrarea sau neînregistrarea sunt apreciate de cel interesat că nu s-au făcut corect, acesta are, potrivit art. 73 alin. (1) din lege, dreptul să formuleze contestaţie tocmai la ceea ce administratorul/lichidatorul judiciar a verificat, astfel că este exclus ca acesta din urmă să formuleze o contestaţie cu privire la modul de îndeplinire a unei atribuţii care potrivit legii chiar lui îi revine.

Prin urmare judecătorul sindic a reţinut că administratorul/lichidatorul judiciar nu îşi poate contesta propriile verificări la care este obligat prin lege, motiv pentru care contestaţia acestuia a fost respinsă.

44. Creanţe salariale. Indemnizaţie pentru creşterea copilului. Înregistrare din oficiu în tabelul de creanţe de către lichidatorul judiciar

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 10, art. 64

În conformitate cu dispoziţiile art. 64 din Legea nr. 85/2006, ca expresie a principiului disponibilităţii ce guvernează implicit şi procesul de insolvenţă, toţi creditorii cu creanţe anterioare deschiderii procedurii vor depune cereri de admitere a creanţelor pe care le solicită. Singura excepţie prevăzută de norma legală invocată o constituie categoria salariaţilor ale căror creanţe vor fi înregistrate de către administratorul judiciar/lichidator, în conformitate cu evidenţele contabile ale debitoarei.

Creanţa constând în indemnizaţia pentru creşterea copilului trebuie înregistrată de lichidator în tabelul de creanţe, în conformitate cu evidenţele contabile ale debitoarei, întrucât creditoarea face parte din categoria salariaţilor debitoarei, care, potrivit art. 64 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, este exceptată de la îndeplinirea formalităţii procedurale a depunerii cererii de admitere a creanţei.

Cum legiuitorul nu a făcut nicio distincţie între salariaţii debitoarei, cei cărora contractele de muncă le-au încetat anterior pentru alte cauze sau ca efect al deschiderii procedurii insolvenţei, nici judecătorul sindic nu o poate face.

C.A. Craiova, Secţia comercială, decizia nr. 600 din 19 iunie 2007

Prin cererea formulată la data de 26 februarie 2007, creditoarea C.M. a solicitat înscrierea în tabelul creditorilor debitoarei SC C.I. SRL Craiova, cu suma de 23.325.641 lei, reactualizată la data plăţii, reprezentând indemnizaţie pentru creşterea copilului până la vârsta de 2 ani.

Prin încheierea nr. 10 pronunțată la data de 12 martie 2007 de Trib. Dolj, judecătorul sindic a admis cererea creditoarei A.V.A.S. București, a dispus rectificarea tabelului definitiv consolidat al creanțelor prin înscrierea creanței de 28.134,25 lei aparținând A.V.A.S. București și a respins cererea creditoarei C.M.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reținut că la data deschiderii procedurii insolvenței, 23 noiembrie 2005, împotriva debitoarei SC C.I. SRL Craiova, creditoarea C.M. nu mai avea calitatea de salariat, astfel încât a fost notificată în ceea ce privește deschiderea acestei proceduri și termenul limită pentru înregistrarea creanțelor asupra averii debitoarei, respectiv 11 ianuarie 2006, iar în aceste condiții cererea acesteia, formulată abia la data de 26 februarie 2007, este tardivă.

Referitor la cererea formulată de creditoarea A.V.A.S. București, judecătorul sindic a reținut că această creditoare a preluat creanța de la C.A.S. Dolj, subrogându-se în drepturile sale și, cum nici aceasta din urmă și nici A.V.A.S. București nu au fost notificate privind deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitoarei, declarația sa de creanță este întemeiată.

Împotriva încheierii pronunțate de Tribunalul Dolj a formulat recurs, în termen legal, creditoarea C.M., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivele de recurs, creditoarea a invocat faptul că în mod greșit judecătorul sindic a reținut că cererea sa de admitere a creanței este tardiv formulată, întrucât această creanță a fost stabilită prin sentința nr. 1770 pronunțată la data de 28 noiembrie 2003, constând în indemnizația pentru creșterea copilului, proces în care societatea debitoare a fost parte și pentru care nu mai era necesară formularea unei noi cereri de admitere la masa credală.

Analizând sentința pronunțată de Tribunalul Dolj prin prisma motivelor de recurs invocate și a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea a constatat că recursul este fondat pentru următoarele considerente:

La data de 26 februarie 2007, creditoarea C.M. a formulat cerere de admitere a creanței, în cuantum de 23.325.641 lei, asupra averii debitoarei SC C.I. SRL Craiova. Această creanță a fost constatată prin titlu executoriu, constând în sentința nr. 1170 pronunțată la data de 28 noiembrie 2003, rămasă definitivă și irevocabilă.

În conformitate cu dispozițiile art. 64 din Legea nr. 85/2006, ca expresie a principiului disponibilității ce guvernează implicit și procesul de insolvență, toți creditorii cu creanțe anterioare deschiderii procedurii vor depune cereri de admitere a creanțelor pe care le solicită. Singura excepție prevăzută de norma legală invocată o constituie categoria salariaților ale căror creanțe vor fi înregistrate de către administratorul judiciar/lichidator, în conformitate cu evidențele contabile ale debitoarei.

Or, în speță, Curtea constată că judecătorul sindic a făcut o greșită interpretare și aplicare a dispozițiilor legale invocate, reținând în mod eronat că

cererea creditoarei C.M. de admitere a creanței este tardivă, întrucât a fost formulată peste termenul limită stabilit prin sentința de deschidere a procedurii insolvenței împotriva debitoarei, criticile formulate în acest sens de recurenta creditoare fiind fondate.

Această creanță trebuia înregistrată de lichidator, în conformitate cu evidențele contabile ale debitoarei, întrucât recurenta creditoare face parte din categoria salariaților debitoarei, care, potrivit art. 64 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, este exceptată de la îndeplinirea formalității procedurale a depunerii cererii de admitere a creanței.

Cum legiuitorul nu a făcut nicio distincție între salariații debitoarei, cei cărora contractele de muncă le-au încetat anterior pentru alte cauze sau ca efect al deschiderii procedurii insolvenței, nici judecătorul sindic nu o poate face.

Faptul că această creanță nu s-a găsit în evidențele contabile ale debitoarei, nu îi este imputabil recurentei creditoare, întrucât fiind constatată prin sentința nr. 1770 pronunțată la data de 28 noiembrie 2003 în dosarul nr. 1232/CM/2003, în urma litigiului cu debitoarea, aceasta trebuia să fie înregistrată în aceste evidențe, în caz contrar, creanța salarială va fi evaluată după orice mijloc de plată, respectiv copia sentinței nr. 1770 din 28 noiembrie 2003 și trecută în tabelul de creanță.

În consecință, având în vedere considerentele expuse, Curtea a constatat că recursul formulat de recurenta creditoare este fondat, în cauză fiind incidente dispozițiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ. și în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ. l-a admis, a modificat sentința în sensul că a admis cererea creditoarei și a dispus înscrierea în tabelul definitiv consolidat al creanțelor împotriva debitoarei cu suma de 23.325.641. lei.

45. Creanțe salariale. Debitoare aflată în procedura insolvenței. Drepturi bănești cuvenite conform contractului colectiv de muncă. Modalitate de calcul

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 10, art. 64
C.muncii, art. 67

Drepturile salariale stabilite în contractul colectiv de muncă, cuvenite salariaților în cazul concedierii colective, reprezentând salarii compensatorii, se acordă și în cazul falimentului debitorului, în condițiile dispozițiilor art. 67 C.muncii. Salariul mediu brut luat în considerare de lichidatorul judiciar este salariul mediu de până la data deschiderii procedurii falimentului.

Trib. Comercial Mureș, sentința nr. 1239 din 29 iunie 2007

Prin contestația înregistrată având ca obiect procedura de insolvență a debitoarei SC R. SA Luduş, creditorii C.E. şi N.E., în calitate de reprezentanți ai salariaților debitoarei, au contestat tabelul suplimentar de obligații întocmit în cadrul procedurii de faliment de către lichidatorul C.C. S.P.P.I., solicitând judecătorului sindic să dispună înscrierea unei creanțe în cuantum total de 774.091,08 lei cu luarea în considerare a unui salariu mediu brut pe societate de 1.072 lei sau a unei creanțe de 753.701,76 lei cu luarea în considerare a unui salariu de 1.101 lei.

În motivarea contestației promovate, creditorii au învederat că lichidatorul a înscris în tabelul suplimentar de obligații, salariații debitoarei, luând în considerare un salariu mediu brut pe societate de 754,28 lei, sumă care reprezintă salariul negociat pentru fiecare salariat pe luna mai 2007. Acest salariu nu corespunde cu sumele care rezultă din centralizatorul privind plățile salariaților transmise la Oficiul de Statistică Mureş, evidențe potrivit cărora salariul brut pe societate este de 1.101 lei. Potrivit unei alte metode de calcul, luând în considerare luna aprilie 2007, lună în care s-a dispus trecerea la procedura falimentului, rezultă un salariu brut de 1.072 lei. Ambele modalități de calcul sunt mai obiective decât calculul efectuat de lichidator, întrucât au în vedere atât caracterul sezonier al producției realizate de debitoare, cât şi faptul că țin cont de numărul mediu scriptic de salariați.

Față de contestația formulată, lichidatorul a învederat că suma cu care aceşti salariați au fost înscrişi în tabelul suplimentar de obligații a rezultat prin luarea în considerare, ca bază de calcul, a salariului mediu pe societate din luna mai 2007. În ceea ce priveşte cuantumul salariilor restante în lunile aprilie, mai, iunie 2007, suma totală de plată este de 114.937 lei care se compune din 100.309 lei restanțe salariale la care se adaugă suma de 114.937 lei datorată salariaților O.V. şi O.A. Față de calculul contestatorilor există o diferență de 1.519 lei care poate fi acceptată în tabelul suplimentar al creanțelor.

Având în vedere actele şi lucrările dosarului, judecătorul sindic a reținut că salariații debitoarei falite au fost înscrişi din oficiu în conformitate cu dispozițiile art. 64 din Legea nr. 85/2006, în tabelul suplimentar de obligații de către lichidator, cu o creanță în cuantum de 528.418,40 lei. Baza de calcul pentru stabilirea drepturilor salariale luată în considerare de către lichidator a fost salariul mediu pe societate în luna mai 2007, în cuantum de 754,28 lei. Suma înscrisă ca şi creanță salarială reprezenta drepturile salariale stabilite în contractul colectiv de muncă, cuvenite salariaților în cazul concedierii colective.

Potrivit art. 118 din contractul colectiv de muncă, în cazul concedierilor colective, angajatorul va acorda salariile compensatorii în condițiile dispozițiilor art. 67 C.muncii, constând în 3, 6, 9 sau 12 salarii medii brute pe societate în funcție de vechimea salariaților. Salariul mediu brut luat în con-

siderare de lichidator este salariul mediu după deschiderea procedurii falimentului.

În atare condiții se apreciază că, calculul efectuat de salariați ia în considerare perioada premergătoare deschiderii procedurii falimentului, respectiv perioada mai 2006 – aprilie 2007, care trebuie să fie perioada de raportare în cazul calculării drepturilor salariale și nu perioada după deschiderea falimentului. Sumele luate în considerare de salariați rezultă din datele trimise Oficiului de Statistică, pe o perioadă de un an anterior deschiderii procedurii falimentului, fiind conformă cu dispozițiile contractului colectiv de muncă.

Pentru considerentele menționate, potrivit dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a admis contestația promovată de reprezentanții salariaților și, în consecință, a dispus înscrierea în tabelul definitiv consolidat al debitoarei SC R. SA a creanței deținute de salariații debitoarei, constând în salariile compensatorii cu luarea în considerare a unui salariu mediu brut pe societate, potrivit primei variante de calcul, respectiv pe perioada mai 2006 – aprilie 2007.

46. Creanțe salariale. Dovada derulării raporturilor de muncă. Contract individual de muncă. Contract de asociere în participațiune

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 10, art. 64

Având în vedere că între părți s-a încheiat un contract individual de muncă înregistrat la Inspectoratul teritorial de muncă, acest contract și statele de plată în care sunt înscrise orele de lucru pontate pentru salariat fac dovada existenței raporturilor de muncă existente între cele două părți.

Prin urmare, în baza acestora, societatea debitoare era obligată la plata către contestator a drepturilor salariale. Situația că, în fapt, astfel cum susține debitoarea, contestatorul nu a prestat în baza contractului de muncă nicio activitate, ar fi trebuit să ducă la desfacerea contractului de muncă al acestuia imediat ce au apărut condițiile care îndreptățeau la acest demers, iar împrejurarea că în această direcție nu a fost făcut niciun demers de către societatea debitoare nu este de natură să dovedească inexistența obligației sale de a achita drepturile salariale ale angajaților săi.

Trib. Brașov, Secția comercială, sentința nr. 1062 din 30 octombrie 2008

Împotriva tabelului preliminar al creditorilor debitoarei SC P. SRL au formulat contestații creditoarea SC I. SRL și debitoarea SC P. SRL.

În motivarea contestației creditoarei SC I. SRL se arată că a fost formulată cererea de admitere a creanței pentru suma de 14.330,98 lei, sumă rămasă neachitată din factura fiscală nr. 070275/18.08.2007, astfel că această creditoare deține față de debitoare o creanță certă, lichidă şi exigibilă, care îi conferă dreptul de a figura în tabelul definitiv al creanțelor.

Cu privire la această contestație, administratorul judiciar numit în cauză a precizat că în urma analizei documentelor depuse de creditoare la dosar, corelate cu cele rezultate din evidența debitoarei, creanța a fost corect precizată, astfel că suma va fi înscrisă în tabel aşa cum a fost solicitată. Având în vedere aceste considerente, contestația creditoarei SC I. SRL a fost respinsă ca rămasă fără obiect.

În motivarea contestației formulate de debitoare împotriva înscrierii creanței creditorului H.R.T. se arată că acesta nu a fost un simplu angajat al societății, ci şi asociat în baza contractului de asociere în participațiune nr. 14/14.01.2007, care din motive de lipsă de organizare nu s-a derulat.

Contractul individual de muncă înregistrat la I.T.M. Braşov sub nr. 18447/02.05.2007 a fost pur formal, doar încheiat şi niciodată executat. Scopul încheierii acestui contract de muncă şi numirii în funcția de director a fost de a-i conferi creditorului autoritatea necesară față de muncitori, titulatura şi prestanța în relațiile cu clienții, vechime în muncă şi, nu în ultimul rând, accesarea de credite bancare pentru nevoi personale, fapt ce s-a petrecut înainte de lichidare.

Acest aspect rezultă şi din capitolul III pct. 3 alin. ultim din contractul de asociere, or, dacă acest contract nu şi-a atins scopul şi nu s-a derulat, nici contractul individual de muncă nu s-a derulat. Creditorul nu poate dovedi prezența la serviciu, activități desfăşurate în folosul societății conform fişei postului sau orice beneficiu adus firmei, pentru care ar fi îndreptățit să fie remunerat.

Toate statele de plată au fost depuse „pe zero" la I.T.M. Braşov, tocmai datorită lipsei totale de activitate, iar contractul de muncă, chiar dacă a fost semnat de părți, nu are valoare dacă nu a şi fost executat.

În probațiune au fost depuse la dosar state de plată emise de societatea debitoare pentru perioada octombrie 2007 – februarie 2008, cererea formulată de creditorul H.R.T. pentru încetarea contractului individual de muncă începând cu data de 15.04.2008.

Examinând înscrisurile existente la dosar, judecătorul sindic a constatat următoarele:

Potrivit contractului individual de muncă înregistrat la I.T.M. Braşov sub nr. 18447/02.05.2007, creditorul H.R.T. a avut calitatea de salariat al SC P. SRL începând cu data de 18.04.2007, salariul lunar fiind stabilit la 1.500 lei.

Atât acest contract, cât şi statele de plată depuse de debitoare la I.T.M. Braşov şi în care sunt înscrise orele de lucru pontate pentru salariatul H.R.T., fac dovada existenței raporturilor de muncă existente între cele două părți.

Prin urmare, în baza acestora, societatea debitoare era obligată la plata către contestator a drepturilor salariale. Situația că, în fapt, astfel cum susține debitoarea, contestatorul nu a prestat în baza contractului de muncă nicio activitate, ar fi trebuit să ducă la desfacerea contractului de muncă al acestuia imediat ce au apărut condițiile care îndreptățeau la acest demers, iar împrejurarea că în această direcție nu a fost făcut niciun demers de către societatea debitoare nu este de natură să dovedească inexistența obligației sale de a achita drepturile salariale ale angajaților săi.

Pentru aceste considerente, judecătorul sindic a respins contestația formulată de debitoare și a menținut măsura administratorului judiciar de înscriere în tabel a creanței creditorului H.R.T. în baza cererii de admitere a creanței formulată de acesta.

47. Creanțe salariale. Debitoare aflată în procedura insolvenței. Drepturi bănești cuvenite conform contractului colectiv de muncă. Momentul de la care se pot solicita

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 10, art. 64
C.muncii, art. 67

Legea insolvenței conferă un regim special creanțelor salariale, care constă în obligația lichidatorului de a le înscrie din oficiu în tabelul de creanțe, iar în condițiile în care în contractul colectiv de muncă pe unitate dreptul salariaților la plata a 36 salarii tarifare de încadrare în caz de faliment este prevăzut expres, aceștia vor trebui să fie înscriși în tabelul creanțelor după calcularea drepturilor bănești cuvenite fiecăruia.

Trib. Brașov, Secția comercială, sentința nr. 1064 din 30 octombrie 2008

Împotriva tabelului preliminar suplimentar al creditorilor debitoarei CN R. SA – Filiala SC U.P.S.F. SA, au formulat contestații creditorii B.O.I., C.D.I., S.I.L., B.C., P.M., precum și Sindicatul Liber R.

Prin contestația formulată, creditorii B.O.I., C.D.I., S.I.L., B.C., P.M. au solicitat înscrierea creanțelor lor, astfel cum au fost formulate prin cererile de admitere a creanțelor, la categoria creanțe salariale, motivând că acestea reprezintă salarii compensatorii acordate în caz de faliment, lichidare judiciară, administrativă sau voluntară stabilite prin art. 52 alin. (2) din contractul colectiv de muncă la nivel de unitate pe anii 2006-2009, astfel cum a fost modificat prin actul adițional și protocolul încheiate la data de 22.08.2007 între Patronat – SC U.P.S.F. SA și Sindicatul Liber R.

Prin notificarea trimisă acestor creditori ca urmare a neînscrierii creanţelor lor în tabelul creditorilor, lichidatorul a precizat faptul că art. 52 alin. (1) din contractul colectiv de muncă prevede o condiţie esenţială pentru acordarea de măsuri active şi de compensaţii şi anume aceea de a fi concediaţi pentru motive ce nu ţin de persoana salariatului, condiţie pe care aceştia nu o îndeplineau la data formulării declaraţiei de creanţă şi nici ulterior, contractele de muncă fiind în vigoare la acea dată.

Legea aplicabilă, aşa cum se prevede în art. 6 al contractului colectiv de muncă, în privinţa încetării contractului colectiv de muncă, este art. 245 lit. b) C.muncii şi art. 33 lit. b) din Legea nr. 130/1996. Potrivit acestor dispoziţii, contractul colectiv de muncă la nivel de unitate a încetat la data deschiderii procedurii falimentului debitoarei U.P.S. F. SA, respectiv la data de 5.06.2008.

Examinând declaraţiile de creanţă formulate, în raport cu actele existente la dosar, judecătorul sindic a constatat următoarele:

Creditorii au formulat cereri de înscriere a creanţelor la data de 25.06.2008, ulterior datei deschiderii procedurii falimentului, astfel că susţinerea lichidatorului, potrivit căreia contractul individual de muncă era în vigoare la data înregistrării cererii de înscriere a creanţei este nefondată. Este irelevantă, în speţă, distincţia între statutul creditorilor salariali, de concediat sau persoană căreia i-a încetat contractul de muncă, de vreme ce condiţia necesară care îndrituieşte salariaţii la plata salariilor compensatorii prevăzute în contractul colectiv de muncă, respectiv deschiderea procedurii falimentului, s-a produs.

Legea insolvenţei conferă un regim special creanţelor salariale, care constă în obligaţia lichidatorului de a le înscrie din oficiu în tabelul de creanţe, iar în condiţiile în care în contractul colectiv de muncă pe unitate dreptul salariaţilor la plata a 36 salarii tarifare de încadrare în caz de faliment este prevăzut expres, aceştia vor trebui să fie înscrişi în tabelul creanţelor după calcularea drepturilor băneşti cuvenite fiecăruia.

Pentru aceste considerente contestaţia formulată de creditori va fi admisă, aceştia urmând a fi înscrişi în tabelul creditorilor cu suma cuvenită fiecăruia, reprezentând 36 salarii tarifare de încadrare.

În privinţa contestaţiei formulate de creditorul Sindicatul Liber R., se constată că lichidatorul a refuzat înscrierea creanţei acestui creditor, considerând că cererea de înscriere a fost formulată tardiv faţă de procedura de notificare efectuată prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă.

În condiţiile în care creanţa acestui creditor figura în evidenţele contabile ale debitoarei, lichidatorul avea obligaţia, în aplicarea dispoziţiilor art. 7 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, să efectueze procedura de notificare potrivit Codului de procedură civilă, cu atât mai mult cu cât acest creditor nu are calitatea de comerciant şi nu se poate justifica impunerea faţă de acesta a obligaţiei de a urmări Buletinul Procedurilor de Insolvenţă.

Prin urmare, considerând că față de dispozițiile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, cererea de creanță a Sindicatului Liber R. a fost înregistrată în termen, contestația acestuia va fi admisă sub acest aspect, lichidatorul urmând a analiza temeinicia acesteia conform art. 67 din Legea nr. 85/2006.

48. Creanțe salariale. Salarii compensatorii. Modalitate de calcul. Data de la care se calculează. Persoană angajată şi în perioada de observație

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 10, art. 64
C.muncii, art. 67

În condițiile în care contractul colectiv de muncă prevede că plățile compensatorii se calculează la nivelul salariului avut la momentul încetării raporturilor de muncă, faptul că într-o anumită perioadă a activității sale un salariat al debitoarei a avut un salariu mai mare nu-l îndreptățeşte pe acesta să solicite calcularea plăților compensatorii la nivelul salariului cel mai mare.

Sub aspectul cuantumului salariilor compensatorii, acestea se stabilesc conform contractului colectiv de muncă şi se raportează la salariul avut de contestator la momentul încetării raporturilor de muncă, în speță aceasta având loc la data intrării debitoarei în procedura falimentului.

C.A. Iaşi, Secția comercială, decizia nr. 917 din 6 aprilie 2009

Prin sentința civilă nr. 501/F/12.12.2008 pronunțată de Tribunalul Vaslui – judecător sindic – a fost respinsă contestația formulată de creditorul P.E. la tabelul de creanțe al debitoarei SC M. SA.

Pentru a se pronunța în acest sens, tribunalul a reținut următoarele:

Contestatorul a lucrat în calitate de director general la firma debitoare până în martie 2007, cu un salariu de 3.000 lei/lună, când urmare a intrării în procedură de faliment, contestatorului, rămas în aceeaşi funcție de director, alături de alte 7 persoane, restul salariaților fiind concediați, i s-a diminuat salariul la 1.500 lei lunar.

În tabelul de creanțe contestatorul a fost înscris cu suma de 6.000 lei, sumă reprezentând patru salarii compensatorii calculate la valoarea de 1.500 lei, reprezentând salariul acestuia la data încetării raporturilor de muncă.

Faptul că într-o anumită perioadă a activității sale contestatorul a avut un salariu de 3.000 lei nu-l îndreptățeşte pe acesta să solicite calcularea plăților compensatorii la nivelul salariului cel mai mare.

Contractul colectiv de muncă prevede că plățile compensatorii se calculează la nivelul salariului avut la momentul încetării raporturilor de muncă. Or, la data încetării raporturilor de muncă contestatorul avea un salariu de 1.500 lei.

Dacă contestatorul nu ar fi acceptat continuarea raporturilor de muncă la 1 martie 2007, atunci, desigur, plata salariilor compensatorii s-ar fi făcut la nivelul salariului de 3.000 lei avut la data intrării în procedură de faliment.

Cât priveşte nulitatea absolută invocată de contestator, aceasta nu este fondată.

Tabelul suplimentar nu conține dispoziţii care să limiteze dreptul salariaţilor la plata compensaţiilor salariale. Excepţia tardivității contestației nu este întemeiată şi a fost respinsă implicit prin respingerea ca neîntemeiată a contestaţiei şi nu ca tardivă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs contestatorul P.E. susţinând că nu i s-a răspuns la capătul de cerere privind stabilirea eronată a drepturilor de preferință pentru creanța lui salarială născută ca urmare a aplicării procedurii falimentului, respectiv cele 4 salarii compensatorii, hotărârea necuprinzând astfel motivele pe care se sprijină.

A solicitat îndreptarea erorii şi încadrarea dreptului de preferință pentru creanța salarială în cadrul drepturilor din perioada de observație, potrivit art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006.

Greşit a reținut instanța că el a rămas în aceeaşi funcție de director deoarece, până la intrarea în faliment avea funcția de „director general" şi preşedinte al Consiliului de administrație, iar ulterior, în noua schemă a societății a avut funcția de „director" cu un alt salariu şi fără atribuţii în administrarea societății.

Cum raporturile de muncă cu SC M. SA au încetat la data intrării acesteia în faliment, fiind ulterior angajat în funcția de director, salariile compensatorii trebuie raportate la acest moment în care salariul său era de 3.000 lei, creanța reprezentând cele 4 salarii compensatorii, fiind de 12.000 lei, iar rangul de preferință fiind în cadrul drepturilor din perioada de observație potrivit art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006.

Analizând actele şi lucrările dosarului prin prisma motivelor de recurs invocate, Curtea a reținut următoarele:

Motivele de recurs se încadrează în dispozițiile art. 304 pct. 7 C.proc.civ., hotărârea necuprinzând motivele pe care se sprijină, în sensul că instanța nu ar fi precizat care sunt considerentele ce au condus la stabilirea cuantumului salariilor compensatorii de 6.000 lei, în condițiile în care suma corectă ar fi fost de 12.000 lei.

Potrivit art. 261 alin. (1) pct. 5 C.proc.civ., hotărârea va cuprinde şi motivele de fapt şi de drept care au format convingerea instanţei, cât şi cele pentru care s-au înlăturat cererile părților.

Motivarea hotărârii constituie o garanție împotriva arbitrariului judecătoresc și oferă instanței superioare posibilitatea de a exercita controlul judiciar al judecății primelor instanțe. Motivarea trebuie să fie clară, fluentă și inteligibilă, să se refere la probele administrate în cauză, enunțând probele care au condus la crearea convingerii instanței și exprimând considerentele care au impus aplicarea dispozițiilor legale la care s-a făcut trimitere. Hotărârea supusă analizei întrunește exigențele anterior menționate.

Sub aspectul cuantumului celor 4 salarii compensatorii, acestea se stabilesc conform contractului colectiv de muncă în vigoare la data deschiderii procedurii insolvenței împotriva debitoarei și se raportează la cuantumul salariului avut de contestator la momentul încetării raporturilor de muncă cu SC M. SA, care era de 1.500 lei lunar. Sub aspectul în discuție este irelevantă împrejurarea că la o dată anterioară deschiderii procedurii contestatorul ar fi avut un salariu de 3.000 lei lunar.

Față de cele expuse anterior, motivul de modificare prevăzut de art. 304 C.proc.civ. nu este operant în cauză, astfel încât în baza dispozițiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ. a fost respins recursul contestatorului P.E. împotriva sentinței civile nr. 501/F/12.12.2008 a Tribunalului Vaslui, hotărâre ce a fost menținută ca legală și temeinică.

49. Plăți făcute de un terț ca ajutor social pentru angajații debitoarei prin intermediul sindicatului salariaților. Lipsa calității de creditor în procedura insolvenței

Legea nr. 85/2006, art. 64, art. 65
C.civ., art. 973, art. 987

Din examinarea coroborată a prevederilor art. 64 și art. 65 din Legea nr. 85/2006 rezultă că orice persoană care are calitatea de creditoare față de debitoarea aflată în stare de insolvență are obligația de a formula cerere în vederea înscrierii sale în tabelul preliminar de creanțe. Admiterea unei asemenea cereri presupune ca și condiție prealabilă și obligatorie calitatea de creditoare a respectivei persoane. În măsura în care între aceasta și debitoare nu au fost stabilite anterior raporturi juridice, participarea sa la procedura colectivă de insolvență nu își are niciun temei.

Dacă din înscrisurile depuse de către creditoare în susținerea cererii sale rezultă că sumele de bani au fost plătite organizației sindicale din cadrul debitoarei, iar în cuprinsul celor patru ordine de plată se face mențiunea că ele reprezintă ajutoare sociale pe luna octombrie 2005, fiind o modalitate de stingere a unei obligații preexistente sau de naștere a uneia noi, plata efectuată de către creditoare poate da naștere la raporturi juridice numai

între cele două părţi. Admiterea soluţiei contrare ar duce la încălcarea dispoziţiilor art. 973 C.civ. şi la impunerea unei obligaţii în sarcina unui terţ, fără ca acesta să-şi fi manifestat în prealabil acordul de voinţă în acest sens.

Trib. Bihor, Secţia comercială, sentinţa nr. 1432 din 12 iunie 2009

Prin decizia nr. 360/C/2008 pronunţată de C.A. Oradea au fost admise în parte recursurile declarate de recurenta SC P. SA Bucureşti şi cei 164 de foşti salariaţi ai SC P. SA Balc împotriva sentinţei nr. 105/F/2008 pronunţată de Trib. Bihor, ce a fost casată în parte în ceea ce priveşte contestaţia formulată de Federaţia P. şi pentru stabilirea creanţei în privinţa căreia a fost înscrisă în tabelul de creanţe creditoarea SC P. SA Bucureşti.

S-a statuat de către instanţa de control judiciar că nu s-a analizat de către judecătorul sindic dacă sumele au fost plătite de către creditoarea Federaţia P. debitoarei aflate în faliment sau unei terţe persoane sau dacă între debitoare şi cel care a încasat suma ar exista vreun raport juridic. În plus, s-a reţinut că nu s-a stabilit cuantumul creanţei creditoarei SC P. SA şi nu a fost pusă în discuţie proba prin expertiză, deşi ea a fost reţinută.

Procedând la analizarea contestaţiilor formulate prin prisma considerentelor amintite în raport de prevederile art. 315 alin. (1) C.proc.civ., în rejudecare, instanţa de fond a reţinut că prin cererea înregistrată la data de 6.07.2006 creditoarea Federaţia P. a solicitat înscrierea sa în tabelul de creanţe al debitoarei cu suma de 597.990 lei. În motivarea cererii s-a arătat că aceasta a acordat pe o perioadă de cinci luni sprijin material salariaţilor SC P. SA, care la acel moment aveau neplătite salariile din aprilie 2005.

Din examinarea coroborată a prevederilor art. 64 şi art. 65 din Legea nr. 85/2006 rezultă că orice persoană care are calitatea de creditoare faţă de debitoarea aflată în stare de insolvenţă are obligaţia de a formula cerere în vederea înscrierii sale în tabelul preliminar de creanţe. Admiterea unei asemenea cereri presupune ca şi condiţie prealabilă şi obligatorie calitatea de creditoare a respectivei persoane. În măsura în care între aceasta şi debitoare nu au fost stabilite anterior raporturi juridice, participarea sa la procedura colectivă de insolvenţă nu îşi are niciun temei.

Astfel, din înscrisurile depuse de către creditoare în susţinerea cererii sale rezultă că sumele de bani au fost plătite Sindicatului Liber P. SA, în cuprinsul celor patru ordine de plată făcându-se menţiunea că ele reprezintă ajutoare sociale pe luna octombrie 2005. Fiind o modalitate de stingere a unei obligaţii preexistente sau de naştere a uneia noi, plata efectuată de către creditoare poate da naştere la raporturi juridice numai între cele două părţi. Admiterea soluţiei contrare ar duce la încălcarea dispoziţiilor art. 973 C.civ. şi la impunerea unei obligaţii în sarcina unui terţ, fără ca acesta să-şi fi manifestat în prealabil acordul de voinţă în acest sens.

Cât priveşte susținerea contestatoarei că plata a fost făcută în temeiul gestiunii de afaceri, trebuie precizat că potrivit art. 987 C.civ. aceasta presupune în mod obligatoriu ca actul juridic să fie încheiat de către gerant în nume propriu, dar cu intenția de a profita geratului. Determinarea elementului volitiv se impune să decurgă chiar din natura actului juridic întrucât toate elementele se raportează la acel moment.

Examinând cuprinsul ordinelor de plată nu se poate trage concluzia certă că plata a fost făcută de către contestatoare cu intenția de a profita debitoarei falite, ci pentru a sprijini material salariații care se aflau într-o situație socială dificilă. Mai mult, prin plata efectuată debitoarea nu a evitat suportarea unei pierderi materiale iminente întrucât ea nu a dus în mod direct la conservarea unei valori patrimoniale. Tocmai de aceea, instanța a considerat că în mod corect lichidatorul judiciar a procedat la respingerea cererii formulate de către creditoare, contestația formulată împotriva tabelului preliminar fiind nefondată.

În ceea ce priveşte contestația formulată de cei 164 de foşti salariați ai SC P. SA față de declarația de creanță a SC P. SA, instanța a reținut că în cauză a fost efectuată o expertiză contabilă judiciară de către expert K.E.E., care a stabilit că aceasta se ridică la suma de 83.807.348,67 lei. Experta desemnată în cauză şi-a menținut concluziile chiar dacă au fost formulate o serie de obiecțiuni de către creditoare.

Fiind vorba de o probă administrată în condiții de contradictorialitate care a răspuns la o serie de aspecte de ordin contabil, instanța consideră că în vederea stabilirii valorii reale a creanței SC P. SA Bucureşti față de debitoarea SC P. SA Balc se impune reținerea concluziilor din raportul de expertiză contabilă. Pe cale de consecință, a fost admisă contestația şi s-a stabilit cuantumul creanței la suma de 83.807.348,67 lei.

50. Creanțe salariale. Ordinea de prioritate. Succesiune de legi în timp. Neretroactivitate

Legea nr. 64/1995, art. 108 pct. 9
Legea nr. 85/2006, art. 75, art. 123 pct. 2

La data intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006 a fost abrogată explicit Legea nr. 64/1995, astfel că, în succesiunea acestor acte normative care reglementează insolvența comercianților, îşi găseşte aplicare principiul neretroactivității legii civile noi. Potrivit acestui principiu, o lege civilă nouă se aplică numai situațiilor care se ivesc în practică după adoptarea ei, nu şi situațiilor anterioare, ce au fost reglementate de o altă lege.

Principiul înscris în art. 1 C.civ., potrivit căruia legea dispune numai pentru viitor, ea neavând putere retroactivă, este valabil deopotrivă pentru

raporturile de drept civil, materiale și procesuale. În virtutea acestui principiu, situațiile juridice ce preced apariția legii noi nu pot fi atinse de ea, iar toate actele efectuate sub imperiul legii vechi pot fi examinate numai în raport de dispozițiile acesteia.

C.A. Constanța, Secția comercială, decizia nr. 730 din 27 octombrie 2008

Prin sentința civilă nr. 1286/COM /19.05.2008 a Tribunalului Constanța a fost respinsă ca nefondată contestația formulată de creditorul G.I.D. în contradictoriu cu intimatul lichidator judiciar al debitoarei SC N. SA.

Pentru a pronunța această sentință, a reținut judecătorul sindic că a fost învestit cu acțiunea creditorului G.I.D. prin care a contestat măsura lichidatorului judiciar de trecere a creanței sale în tabelul definitiv de creanțe la ordinea de prioritate prevăzută de art. 108 pct. 9 din Legea nr. 64/1995.

În motivarea contestației, creditorul a susținut existența unei erori esențiale în ceea ce privește înscrierea creanței sale în valoare de 18.930 dolari SUA, rezultată din raporturi de muncă, la ordinea de preferință prevăzută de art. 108 pct. 9 din Legea nr. 64/1995.

Ca efect al abrogării Legii nr. 64/1995 și al aplicării imediate a Legii nr. 85/2006, creanța rezultată din raporturi de muncă trebuia să se regăsească la ordinea de prioritate reglementată prin art. 123 pct. 2 din acest ultim act normativ. Întrucât procedura falimentului C.N.M. N. SA nu s-a finalizat, distribuirile urmau a fi efectuate conform prevederilor legii noi. A solicitat contestatorul admiterea contestației și înscrierea creanței în valoare de 18.930 dolari SUA la ordinea de preferință instituită prin art. 123 pct. 2 din Legea nr. 85/2006.

În drept, creditorul contestator a invocat norma art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Pe calea întâmpinării, intimatul lichidator judiciar P.C.B.R.S. IPURL a solicitat respingerea contestației, apreciind că situația succesiunii legilor în timp nu poate fi considerată o eroare esențială, care să determine aplicarea normei art. 75 din Legea nr. 85/2006.

A mai învederat intimatul că distribuirea sumelor rezultate din valorificarea activelor a avut la bază tabelul definitiv al creanțelor, iar schimbarea ordinii de prioritate stabilită în raport de dispozițiile Legii nr. 64/1995 cu una mai favorabilă, în lumina prevederilor Legii nr. 85/2006, ar încălca atât caracterul concursual al procedurii insolvenței, cât și legalitatea și echitatea tratamentului creditorilor.

Instanța de fond a reținut caracterul nefondat al contestației, argumentând că, la data de 4 mai 2000, prin sentința comercială nr. 1296 (dosar nr. 97/COM/2000), judecătorul sindic a respins, ca nefondată, contestația formulată de lichidatorul judiciar al falitei C.N.M. N. SA la creanța prezentată

de creditor și a stabilit că G.I.D. are împotriva debitoarei o creanță în cuantum de 18.930 dolari SUA reprezentând drepturi bănești, înscrisă în tabelul obligațiilor debitoarei la poziția prevăzută de art. 108 pct. 9 din Legea nr. 64/1995.

În executarea hotărârii judecătorești, în tabelul definitiv al creanțelor asupra averii debitoarei C.N.M. N. S.A., întocmit și depus în dosarul nr. 2643/COM/1998 la 4.12.2000, contestatorul creditor avea înscrisă creanța în valoare de 18.930 dolari SUA, chirografară, la ordinea de prioritate instituită prin art. 108 pct. 9, iar modificarea ordinii de preferință a creanței, pe temeiul normei art. 75 din Legea nr. 85/2006, nu poate fi realizată.

Titular al unei creanțe constând în drepturi bănești aferente perioadei 11.01.1996 – 14.12.1996, în raport de reglementarea Legii nr. 64/1995 – în vigoare la data soluționării contestației și la momentul întocmirii tabelului – creditorul a fost înscris, prin sentința judecătorului sindic, la ordinea consacrată de art. 108 pct. 9.

Nu a putut fi reținută existența unei erori esențiale, care să fi determinat admiterea creanței ori stabilirea dreptului de preferință, condiție instituită prin art. 75 din Legea nr. 85/2006 și care ar fi permis o cercetare a acestor aspecte pe calea deschisă de dispoziția legală enunțată.

Împrejurarea că Legea nr. 85/2006, sub imperiul căreia se derulează în prezent procedura falimentului C.N.M. N. SA, a creat, pentru creanțele izvorâte din raporturi de muncă, o ordine de preferință mai favorabilă, nu justifică schimbarea rangului de prioritate recunoscut creanței contestatorului.

Principiul înscris în art. 1 C.civ., potrivit căruia legea dispune numai pentru viitor, ea neavând putere retroactivă, este valabil deopotrivă pentru raporturile de drept civil, materiale și procesuale.

În virtutea acestui principiu, situațiile juridice ce preced apariția legii noi nu pot fi atinse de ea, iar toate actele efectuate sub imperiul legii vechi pot fi examinate numai în raport de dispozițiile acesteia.

Dacă ceea ce s-a îndeplinit cu respectarea legii în vigoare – în speță, stabilirea ordinii de prioritate a creanței în raport de dispozițiile Legii nr. 64/1995, aplicabilă la acea dată – ar putea fi în mod continuu schimbat prin apariția unor legi noi, ar fi cu neputință orice prevedere în timp, iar stabilitatea circuitului civil ar fi compromisă.

Pentru considerentele arătate, instanța a respins contestația ca nefondată.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs creditorul G.I.D., solicitând admiterea cererii sale și modificarea în tot a sentinței atacate, în sensul admiterii contestației.

A arătat recurentul că temeiul juridic al contestației sale îl reprezintă dispozițiile art. 75 alin. (1) din legea insolvenței, pentru că încadrarea creanței sale în cadrul creanțelor chirografare este o eroare esențială în ceea ce privește ordinea de preferință în tabelul creditorilor, considerând că actuala lege

îl îndreptăţeşte la distribuţie conform noii legi, neputând fi achitată creanţa sa în temeiul unei legi abrogate.

În drept recursul a fost întemeiat pe dispoziţiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

Legal citat intimatul P.C.B.R.S. IPURL a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, susţinând că în mod judicios a apreciat judecătorul sindic cu privire la neretroactivitatea legii noi, pe de o parte, şi la ultraactivitatea legii vechi faţă de actele efectuate sub imperiul acesteia din urmă.

S-a mai învederat în cuprinsul întâmpinării că nu poate fi realizată distribuţia preţului după două legi diferite, iar prin promovarea unor creditori la o ordine de prioritate mai favorabilă, în raport de actualele dispoziţii ale Legii nr. 85/2006, s-ar încălca în mod evident caracterul concursual al procedurii şi echitatea tratamentului creditorilor chirografari.

Examinând recursul în conformitate cu prevederile art. 304^1 C.proc.civ., Curtea a reţinut caracterul său nefondat pentru următoarele considerente:

La data intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006 a fost abrogată explicit Legea nr. 64/1995, astfel că, în succesiunea acestor acte normative care reglementează insolvenţa comercianţilor, îşi găseşte aplicare principiul neretroactivităţii legii civile noi.

Potrivit acestui principiu, o lege civilă nouă se aplică numai situaţiilor care se ivesc în practică după adoptarea ei, nu şi situaţiilor anterioare, ce au fost reglementate de o altă lege.

Tabelul definitiv de creanţe pentru debitoarea SC N. SA a fost întocmit sub imperiul Legii nr. 64/1995, iar ordinea de preferinţă inserată în acel tabel urmează a fi avută în vedere la realizarea distribuţiilor de preţ, fără a putea fi invocată în prezent incidenţa unor noi dispoziţii apte să schimbe ordinea juridică prestabilită conform dispoziţiilor legale contemporane momentului la care s-a realizat acest act de procedură.

Cât timp legea nouă a insolvenţei nu a prevăzut derogări care să conducă la posibilitatea aplicării principiului retroactivităţii acestei legi ori a ultraactivităţii legii vechi, nu ne aflăm în faţa niciunei situaţii de excepţie pentru care să poată fi modificată ordinea de preferinţă în tabelul definitiv al creanţelor înregistrate împotriva debitoarei SC N. SA.

Prin urmare, în mod judicios a apreciat judecătorul sindic asupra caracterului neîntemeiat al contestaţiei formulate de creditorul G.I.D., nefiind vorba despre o eroare esenţială, ci despre succesiunea legilor în timp şi efectele aplicării temporale, ce reclamă păstrarea securităţii raporturilor juridice civile preexistente legii noi.

Pentru aceste considerente, Curtea a menţinut ca legală şi temeinică sentinţa recurată, reţinând că motivele de recurs invocate de recurentul G.I.D. sunt nefondate, ceea ce a determinat, în conformitate cu dispoziţiile art. 312 C.proc.civ., respingerea recursului său.

51. Creanţe salariale. Plăţi compensatorii. Natură juridică de drepturi salariale

Legea nr. 85/2006, art. 123 pct. 2

Plăţile compensatorii izvorăsc din raporturi juridice de dreptul muncii şi au natura juridică de drepturi salariale. Acordarea lor este reglementată în contractul colectiv de munca pe unitate, act juridic incontestabil de dreptul muncii, iar menirea acestora este de a compensa stingerea unor raporturi juridice de dreptul muncii şi anume desfacerea contractului individual de muncă din iniţiativa unităţii.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sentinţa nr. 4978 din 21 decembrie 2008

Prin cererea introdusă pe rolul acestei instanţe la 19.07.2007 creditoarea D.G.F.P. Bucureşti a depus contestaţie împotriva ordinii de preferinţă a înscrierii creanţelor în tabel. În motivarea contestaţiei, se arătau, în esenţă, următoarele: plăţile compensatorii nu au natura drepturilor salariale izvorâte din raportul de muncă şi nu pot fi încadrate în dispoziţiile art. 123 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 85/2006, ci sunt creanţe chirografare, încadrându-se la ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 alin. (1) pct. 8 din Legea nr. 85/2006.

Instanţa a apreciat că plăţile compensatorii izvorăsc din raporturi juridice de dreptul muncii şi au natura juridică de drepturi salariale. Acordarea lor este, de altfel, reglementată de art. 36 alin. (3) din contractul colectiv de muncă pe unitate, act juridic incontestabil de dreptul muncii, iar menirea acestora este de a compensa stingerea unor raporturi juridice de dreptul muncii, şi anume desfacerea contractului individual de muncă din iniţiativa unităţii.

Mai scurt, plăţile compensatorii sunt o creanţă non-comercială, o creanţă izvorâtă din pierderea locului de muncă. De altfel, un alt argument că plăţile compensatorii izvorăsc din raporturi juridice de dreptul muncii şi au natura de drepturi salariale o constituie sentinţa civilă nr. 1871/10.11.2004, care i-a recunoscut reclamantei V.L. drepturi salariale izvorâte din desfacerea contractului individual de muncă.

Fiind drepturi salariale, plăţile compensatorii au natura juridică a unor creanţe privilegiate, în conformitate cu Codul muncii. Aşa fiind, în mod corect a procedat lichidatorul înscriindu-le în tabel la rubrica creanţe privilegiate, a căror achitare se va face înaintea creanţei creditoarei D.G.F.P. Bucureşti. Pentru toate aceste considerente, instanţa a respins ca neîntemeiată şi contestaţia creditoarei D.G.F.P. Bucureşti.

Secţiunea a 4-a. Alte creanţe

52. Creanţă prioritară. Contestaţie împotriva măsurii lichidatorului judiciar de înlăturare parţială a creanţei reclamate de creditor din tabelul preliminar suplimentar al debitoarei. Creanţă născută după deschiderea procedurii. Rangul creanţei

Legea nr. 85/2006, art. 107 alin. (4), art. 108, art. 123 pct. 3

Dacă creanţa este născută după data deschiderii procedurii faţă de debitoare şi este rezultată din continuarea activităţii acestei societăţi în perioada în care s-a derulat planul de reorganizare, aceasta trebuie achitată cu prioritate.

Creanţele rezultate din continuarea activităţii după deschiderea procedurii vor fi plătite, în cazul falimentului, conform ordinii de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 3 din Legea nr. 85/2006.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, decizia nr. 1103 din 7 iunie 2007

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanţa la data de 10.04.2006, SC A.A. SA a formulat contestaţie împotriva măsurii lichidatorului judiciar al societăţii debitoare SC A.A. SRL de înlăturare parţială a creanţei sale din tabelul preliminar suplimentar al debitoarei.

În motivarea cererii s-a arătat că, în perioada martie 2004 – noiembrie 2004, cele două societăţi au derulat în comun lucrări agricole, în baza unui contract de asociere în participaţiune, pentru cultivarea şi recoltarea suprafeţei de 600 ha teren şi pentru comercializarea producţiei obţinute. Din derularea acestui contract SC A.A. SRL a achitat o parte din sumele rezultate din deconturile de venituri şi cheltuieli transmise, rămânând un rest de plată în sumă de 296.894.224 lei.

Ulterior, intimata a refăcut unilateral evidenţa contabilă a asocierii, observându-se o creştere nejustificată a cheltuielilor. În plus, debitoarea nu a luat în calcul aportul SC A.A. SA în producţie neterminată în valoare de 646.000.000 lei.

În cadrul unui alt raport comercial, SC A.A. SA a prestat în favoarea debitoarei diverse lucrări agricole, pentru care debitoarea datorează suma de 1.084.564.463 lei, în total, aceasta datorând creditoarei suma de 138.145,87 ROL, sumă cu care aceasta din urmă a solicitat să fie înscrisă în tabelul obligaţiilor debitoarei.

Prin întâmpinare, debitoarea, prin lichidator, a solicitat respingerea contestației ca nefondată, cu motivarea că, potrivit evidenței contabile a debitoarei, rezultatul asocierii în participațiune a fost de 41.931,76 lei, participarea părților conform contractului de asociere în participațiune fiind de 50%, astfel creanța cu care SC A.A. SA a fost înscrisă în tabelul obligațiilor debitoarei este 20.966,38 lei. Referitor la facturile de prestări servicii efectuate în afara contractului de asociere, lichidatorul judiciar a arătat că acestea nu se regăsesc în evidența contabilă a societății debitoare.

În cauză au fost administrate proba cu înscrisuri și proba cu expertiză tehnică contabilă.

Prin sentința civilă nr. 866/2007, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Constanța a admis în parte contestația formulată de contestatoarea creditoare SC A.A. SA, în contradictoriu cu intimata SC A.A. SRL prin lichidator judiciar, a dispus înscrierea creditoarei SC A.A. SA în tabelul obligațiilor debitoarei SC A.A. SRL cu o creanță în cuantum de 63.620 lei, la ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 8 din Legea nr. 85/2006 și a încuviințat cererea expertului M.F. de majorare a onorariilor cu suma de 1.700 lei. Pentru a pronunța această soluție, instanța a reținut că, potrivit raportului de expertiză, raportat la clauzele contractuale, creditoarea este îndreptățită doar la suma de 63.620 lei.

Împotriva acestei soluții, a declarat recurs creditoarea, susținând că, în mod greșit, nu s-a dispus înregistrarea și a creanței de 646.000.000 ROL, reprezentând diferență cheltuieli efectuate până la 31.12.2003. De asemenea, în mod greșit s-a dispus înscrierea recurentei în tabelul creditorilor la ordinea de distribuție prevăzută de art. 123 pct. 8 și nu la pct. 3.

Verificând legalitatea și temeinicia sentinței civile recurate, Curtea a constatat că recursul este întemeiat numai în ceea ce privește al doilea motiv.

În legătură cu primul motiv de recurs, instanța reține următoarele:

Potrivit concluziilor expertizei, SC A.A. SA are o creanță față de SC A.A. SRL în cuantum de 636.202.742 ROL, echivalentul a 63.620 RON.

În legătură cu suma de 646.000.000 ROL, se reține că aceasta a fost evidențiată în raportul întocmit în luna martie (1.209.770.681 lei – în această sumă fiind inclusă și cea de 646.000.000 lei).

În schimb, SC A.A. SA a înregistrat, conform notei contabile, numai suma de 86.923,012 lei; nerecunoscând și nepreluând în calcul 50% din producția neterminată aferentă asociatei, conform clauzelor contractuale, a denaturat rezultatele asocierii.

Întrucât debitoarea a înțeles să suporte 50% valoarea acestora, conform clauzelor contractuale, SC A.A. SA nu este îndreptățită la restituirea acestei sume, reține Curtea.

Referitor la ordinea de prioritate a creanței recurentei, se apreciază că însăși debitoarea, prin concluziile scrise, este de acord că aceasta este cea

prevăzută de art. 123 pct. 3 din Legea nr. 85/2006 (fostul art. 122 pct. 2 din Legea nr. 64/1995).

Din probele administrate în cauză rezultă că, în speță, creanța este născută după data deschiderii procedurii față de debitoare și este rezultată din continuarea activității acestei societăți în perioada în care s-a derulat planul de reorganizare.

Creanțele rezultate din continuarea activității după deschiderea procedurii vor fi plătite, în cazul falimentului, conform ordinii de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 3 din Legea nr. 85/2006.

Ca atare, având în vedere considerentele expuse, în baza art. 312 C.proc.civ., Curtea a admis recursul și a modificat în parte sentința civilă nr. 866/COM/2007, numai în legătură cu stabilirea ordinii de prioritate privind plata creanței.

53. Creanță prioritară. Contestație la tabelul suplimentar de creanțe. Cheltuieli necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului. Efectuarea lor de lichidatorul judiciar al debitorului și nu de creditorul contestator

Legea nr. 85/2006, art. 108 alin. (4), art. 123 pct. 1

În condițiile în care valoarea lucrărilor privind branșarea definitivă și racordarea unui imobil proprietatea debitoarei la energie electrică a fost suportată de către debitoare prin lichidatorul judiciar, sunt nefondate pretențiile unui creditor, care solicită înscrierea la masa credală cu o sumă de bani rezultată din lucrările efectuate de acesta, lucrări care erau în scopul furnizării energiei electrice pentru organizare de șantier și aveau caracter provizoriu, pe termen determinat, și anume cât timp țineau lucrările de șantier.

Trib. Comercial Argeș, sentința nr. 997 din 24 octombrie 2007

La data de 20.06.2007 SC A.T.C. SA a formulat declarație de creanță, solicitând înscrierea la masa credală a debitoarei SC A.C.T.I. SRL cu suma de 53.198,80 lei reprezentând cheltuieli pentru branșarea imobilului din str. M.E. la rețeaua electrică.

Prin încheierea din 20.06.2007 s-a pus în vedere lichidatorului verificarea creanței.

La data de 6.09.2007 lichidatorul judiciar a depus tabelul suplimentar completator al creanțelor declarate împotriva debitorului, tabel în care nu a fost cuprinsă suma solicitată. Lichidatorul judiciar a motivat această decizie

considerând că suma reprezintă o cheltuială de procedură şi nu ar trebui înscrisă în tabelul creanţelor, fiind astfel inadmisibilă, iar pe fond a arătat că cererea este neîntemeiată.

Împotriva tabelului suplimentar completator a formulat contestaţie SC A.T.C. SA solicitând înscrierea în tabelul de creanţe cu suma solicitată prin declaraţie în cuantum de 53.194.8 lei. În motivarea contestaţiei se arată că s-a solicitat înscrierea creanţei la masa credală în conformitate cu prevederile art. 123 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, aceasta reprezentând cheltuieli necesare pentru conservarea şi administrarea bunurilor din averea debitorului.

În ceea ce priveşte temeinicia cererii, contestatorul arată că la data valorificării imobilului în cadrul procedurii executării silite acesta era alimentat cu energie electrică în baza lucrărilor efectuate din surse proprii, conform convenţiei încheiate între părţi.

Mai arată contestatorul că lichidatorul nu a făcut decât să racordeze imobilul la reţeaua de energie electrică prin realizarea instalaţiei de racordare, infrastructura electrică necesară fiind efectuată de SC A.T.C. SA.

Lichidatorul judiciar a solicitat respingerea contestaţiei, arătând că întreaga lucrare, începând de la proiect până la finalizare, a fost realizată de către lichidatorul judiciar din fondurile şi în numele debitorului.

Din actele şi lucrările dosarului instanţa a reţinut următoarele:

În cadrul procedurii executării silite a fost valorificat imobilul din str. M.E., nr. 8 prin vânzarea către persoane fizice a unor unităţi locative distincte, respectiv apartamente şi garsoniere. Deşi în imobil existau utilizatori casnici, alimentarea apartamentelor se făcea cu cabluri improvizate. Prin actul adiţional de care face vorbire contestatoarea era furnizată energie electrică numai pentru alimentarea lucrărilor de şantier, nu pentru unităţile locative.

Întrucât lucrarea era foarte costisitoare, deşi între debitoare şi creditoare a existat o convenţie conform căreia obligaţia de branşare electrică revenea SC A.T.C. SRL, lichidatorul judiciar a convenit să avanseze 30.000 lei din preţul încasat pentru realizarea urgentă a lucrării. În aceste condiţii G.D., reprezentantul SC A.T.C., a comunicat că nu înţelege să mai execute lucrarea de branşare electrică.

În consecinţă, lichidatorul judiciar, în numele debitorului, a întocmit şi a înaintat la SC E. SA documentaţia, a obţinut certificatul de urbanism, a luat avizele solicitate, în baza cărora a obţinut autorizaţia, încheindu-se contractul de racordare nr. 908 E/2007. După ce s-a întocmit proiectul şi devizul de lucrări, s-a obţinut şi ordinul de execuţie şi s-a realizat branşarea la energia electrică.

Lucrările efectuate de contestator erau în scopul furnizării energiei electrice pentru organizare de şantier, lucrări care aveau caracter provizoriu, pe termen determinat, şi anume cât timp ţineau lucrările de şantier.

Contractul invocat de contestator era încheiat pentru consum, nu pentru racordarea imobilului. În baza unui astfel de contract nu se poate furniza energie electrică unităţilor locative şi comerciale, deoarece imobilul nu era racordat la energia electrică, astfel că nu se pot încheia contracte individuale.

Faţă de cele expuse instanţa a apreciat că valoarea lucrărilor privind branşarea şi racordarea imobilului la energie electrică au fost suportate de către debitoare prin lichidatorul judiciar, astfel că, în baza art. 108 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, a fost respinsă contestaţia.

54. Creanţă prioritară. Cheltuieli efectuate pentru conservarea bunurilor debitoarei după deschiderea procedurii insolvenţei

Legea nr. 85/2006, art. 123 pct. 1

În condiţiile în care suma pretinsă pentru înscrierea în tabelul de creanţe reprezintă cheltuieli ce au fost necesare pentru conservarea unui bun din averea debitorului, aceasta constituie o creanţă prioritară, care urmează a fi plătită cu prioritate conform dispoziţiilor art. 123 pct. 1 din Legea nr. 85/2006.

Trib. Neamţ, Secţia comercială, sentinţa nr. 1216 din 25 noiembrie 2008

La data de 26.08.2008 numitul L.V. a formulat cerere de admitere a creanţei sale în cuantum de 5.075,04 lei reprezentând cheltuieli generate în cursul procedurii de conservare şi administrare a unui chioşc proprietatea debitorului.

În motivarea cererii a arătat că, odată cu intrarea SC L.I. SRL în procedura de lichidare judiciară, în anul 2005, i s-au dat în custodie de către lichidatorul judiciar, spre păstrare şi conservare, mijloacele fixe constând în două chioşcuri şi un autoturism. Pentru conservarea chioşcului situat în gara din Roman a fost nevoit să încheie un contract de închiriere pentru suprafaţa de 10 mp cu Regionala CFR Iaşi, achitând pentru doi ani o chirie în cuantum de 5.075,04 lei.

În drept au fost indicate dispoziţiile art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

În susţinerea cererii a depus la dosar chitanţe, o factură fiscală, autorizaţie de funcţionare eliberată de Primăria municipiului Roman, certificat de înregistrare eliberat de O.R.C. de pe lângă Tribunalul Neamţ, contract de închiriere nr. 5033/01.07.2006.

Lichidatorul judiciar P.M. IPURL Roman a solicitat respingerea cererii de înscriere a creanţei. A arătat că nu are niciun raport juridic cu P.F. L.V. care este parte contractantă în contractul de închiriere, iar obligaţiile asumate de acesta nu îi pot fi opozabile.

Analizând cererea, instanţa a reţinut următoarele:

Debitorul SC L.I. SRL Roman deţine în patrimoniu un chioşc metalic amplasat pe terenul aparţinând Regionalei CFR Iaşi, în incinta gării din municipiul Roman. Pentru conservarea acestui chioşc fostul administrator al societăţii debitoare, L.V., a încheiat cu proprietarul terenului contractul de închiriere nr. 5033/01.07.2006. A fost achitată cu titlu de chirie suma de 3.806,28 lei, iar după expirarea contractului numitul L.V. a achitat suma de 845,86 lei cu titlu de daune-interese, către Sucursala Regională de Căi Ferate Iaşi, conform chitanţelor aflate la dosar. La această sumă se adaugă şi taxele poştale aferente plăţilor efectuate prin mandat poştal, astfel că numitul L.V. face dovada plăţii sumei de 4.684.81 lei reprezentând chirie şi daune-interese pentru terenul ocupat de chioşcul proprietatea societăţii debitoare.

Instanţa a constatat că această sumă reprezintă cheltuieli ce au fost necesare pentru conservarea unui bun din averea debitorului, în condiţiile în care chioşcul nu a fost valorificat în nicio modalitate de către lichidatorul judiciar, astfel că urmează a fi plătite cu prioritate conform dispoziţiilor art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, urmând a admite cererea în parte.

Este adevărat faptul că contractul de închiriere a fost încheiat de numitul L.V. în calitate de persoană fizică autorizată, însă nu ne aflăm în prezenţa a două persoane de drept distincte.

Deoarece persoana fizică autorizată să desfăşoare activităţi comerciale nu are personalitate distinctă, s-a dispus înscrierea în tabelul definitiv al creanţelor a numitului L.V. cu o creanţă în cuantum de 4.684,81 lei.

55. Creanţă prioritară. Contract de leasing financiar. Înscrierea creanţei în tabelul de creanţe

Legea nr. 85/2006, art. 123 pct. 7
O.G. nr. 51/1997

Dacă un creditor s-a înscris la masa credală cu o sumă de bani ce derivă dintr-un contract de leasing financiar, conform O.G. nr. 28/2006 privind reglementarea unor măsuri financiar fiscale, contractul de leasing financiar este un contract de creditare.

Potrivit O.G. nr. 51/1997 privind operaţiunile de leasing şi societăţile de leasing, contractul de leasing financiar poate fi interpretat ca fiind un contract de prestării servicii având în vedere că se transmite un drept de folosinţă în schimbul unor plăţi periodice, astfel că se impune înscrierea creanţei la ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 7 din Legea nr. 85/2006.

Trib. Gorj, Secţia comercială, sentinţa nr. 437 din 25 martie 2009

La data de 17.03.2009 s-a înregistrat contestaţia formulată de SC U.L.R. SA la tabelul preliminar depus la dosar la data de 4.03.2009 şi afişat la aceeaşi dată. În motivarea contestaţiei se arată că la 25.02.2009 creditoarea a depus cerere de creanţă conform sentinţei nr. 34 pronunţată în dosarul de faţă prin care s-a deschis procedura insolvenţei, că în tabelul preliminar administratorul judiciar a înscris creanţa conform cererii sale cu precizarea că titlul creanţei este contractul de leasing financiar încheiat cu debitoarea.

Se susţine că, ţinând cont de prevederile O.G. nr. 51/1997, contractul de leasing financiar poate fi interpretat ca un contract de prestării servicii deoarece transmite un drept de folosinţă asupra unor plăţi periodice. Se arată că administratorul judiciar nu a calificat corect creanţa, ci a inclus-o în grupa altor creanţe chirografare, atâta timp cât trebuie înscrisă la ordinea de prioritate prevăzută de art. 23 pct. 7 din Legea nr. 85/2006.

Administratorul judiciar a depus la dosar întâmpinare prin care arată că în speţă creanţa solicitată de 214.445,13 lei are două componente, respectiv: o creanţă exigibilă până la data deschiderii procedurii, respectiv 14.01.2009, în sumă de 138971,11 lei care a fost înscrisă în tabelul preliminar al creanţelor la grupa de alte creanţe chirografare conform priorităţii stabilite de art. 123 pct. 8 din Legea nr. 85/2006 şi o creanţă nescadentă la deschiderea procedurii în sumă de 75.474,02 lei înscrisă în tabelul preliminar la grupa creanţelor provizorii, conform priorităţii stabilite de art. 64 pct. 4 din Legea nr. 85/2006.

Analizând contestaţia formulată de creditor, judecătorul sindic a constatat că aceasta este întemeiată, urmând să fie admisă şi să dispună modificarea tabelului de creanţe în sensul înscrierii creanţei la ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 7 din Legea nr. 85/2006.

Astfel, creditorul s-a înscris la masa credală cu o sumă de bani ce derivă dintr-un contract de leasing financiar. Conform O.G. nr. 28/2006 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, contractul de leasing financiar este un contract de creditare.

Conform O.G. nr. 51/1997 privind operaţiunile de leasing şi societăţile de leasing, contractul de leasing financiar poate fi interpretat ca fiind un contract de prestării servicii având în vedere că se transmite un drept de folosinţă în schimbul unor plăţi periodice.

Concluzia care se desprinde este că se impune înscrierea creanţei la ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 7 din Legea nr. 85/2006.

56. Creanţă chirografară. Contestaţie împotriva tabelului definitiv al creanţelor. Înscrierea unei creanţe mai mici decât cea solicitată

Legea nr. 85/2006, art. 72 alin. (4), art. 73, art. 75

Creditorul care, în conformitate cu art. 72 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, a fost notificat cu privire la reducerea creanţei sale şi motivele pentru care s-a procedat astfel, nu a formulat contestaţie cu privire la creanţele şi drepturile de preferinţă trecute de administratorul judiciar/lichidator în tabelul preliminar de creanţe cu cel puţin 10 zile înainte de data stabilită prin sentinţa de deschidere a procedurii pentru definitivarea tabelului de creanţe, nu mai poate, ulterior definitivării tabelului de creanţe, să solicite înscrierea creanţei sale în întregime.

În ceea ce priveşte prevederile art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, formularea unei contestaţii în baza acestui text legal are un caracter excepţional, ea putând fi introdusă chiar până la închiderea procedurii, însă numai în condiţiile strict prevăzute de textul de lege (contestaţia să fie formulată de orice parte interesată împotriva trecerii unei creanţe sau drept de preferinţă în tabelul definitiv de creanţe, dar numai în cazul descoperirii existenţei unui fals, dol sau unei erori esenţiale care au determinat admiterea creanţei sau a dreptului de preferinţă, precum şi în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare şi până atunci necunoscute).

C.A. Constanţa, Secţia comercială, decizia nr. 1896 din 11 octombrie 2007

Reclamantul B.D. a formulat la data de 19.03.2007 contestaţie împotriva tabelului definitiv de creanţe al SC A.C.H. SA Tulcea în faliment, întocmit de către lichidatorul judiciar al acesteia, solicitând ca urmare a admiterii contestaţiei să se dispună înscrierea sa în calitate de creditor garantat în tabelul definitiv al debitoarei cu o creanţă în sumă de 369.759 lei.

În motivarea cererii sale, contestatorul a arătat că a împrumutat conform contractului de împrumut nr. 4/04.11.2003 şi a contractului de gaj din 17.03.2004, o sumă de bani debitoarei, pe care, datorită intrării debitoarei în procedura insolvenţei, nu a mai putut-o recupera, iar lichidatorul judiciar nu a procedat la înscrierea creanţei sale în tabelul obligaţiilor debitoarei, fiind în eroare în ceea ce priveşte plăţile efectuate de debitoare către contestator.

Contestatorul a mai arătat că, datorită situaţiei contabile eronate a debitoarei, şi tabelul definitiv al creanţelor a fost viciat, prin săvârşirea unor falsuri de către P.C., în perioada cât a fost angajat al debitoarei şi de asemenea alte persoane au semnat în numele său, pe chitanţele de plată, privind restituirea sumei împrumutate.

Prin sentinţa civilă nr. 802/COM/01.06.2007, Tribunalul Tulcea – judecător sindic – a respins contestaţia formulată de B.D. împotriva tabelului definitiv de creanţe al debitoarei SC A.C.H. SA Tulcea în insolvenţă, ca inadmisibilă.

Pentru a pronunţa această hotărâre, instanţa a reţinut că prin cererea sa, B.D. contestă tabelul definitiv al creanţelor debitoarei SC A.C.H. SA Tulcea întocmit de lichidatorul judiciar R. IPURL Tulcea, solicitând înscrierea sa în acest tabel cu suma de 369.750 lei, în calitate de creditor garantat, întemeindu-şi contestaţia pe dispoziţiile art. 73 alin. (2), coroborat cu art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Or, în aplicarea art. 73 alin. (2) şi (3) din lege, contestatorul avea posibilitatea de a contesta orice creanţă sau drept de preferinţă trecute în tabelul preliminar, cu cel puţin 10 zile înainte de termenul stabilit prin hotărârea de deschidere a procedurii insolvenţei pentru definitivarea tabelului de creanţe, respectiv 5.09.2005, ceea ce în cauză nu s-a întâmplat, contestatorul susţinând că a constatat existenţa acestei creanţe în timpul soluţionării dosarului nr. 2297/2005, deci termenul de 10 zile prevăzut de art. 73 alin. (2) din lege ar curge de la data de 12.03.2007, când i-a fost comunicată decizia civilă nr. 657/26.10.2006.

Această susţinere, însă, nu poate fi luată în considerare, întrucât legea stabileşte în mod clar şi neechivoc termenul de depunere a contestaţiei, care este legat de data stabilită pentru definitivarea tabelului de creanţe, prin hotărârea de deschidere a procedurii şi mai mult decât atât, contestaţia vizează neînregistrarea creanţei contestatorului în tabelul preliminar şi nu alte creanţe sau drepturi de preferinţă înscrise în tabelul preliminar, aşa cum prevede textul art. 73 alin. (1) din lege.

În ceea ce priveşte al doilea temei de drept invocat, art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, s-a reţinut că, în considerarea acestui text de lege, formularea unei astfel de contestaţii are un caracter excepţional, ea putând fi introdusă chiar până la închiderea procedurii, însă în condiţiile strict prevăzute de textul de lege (contestaţia să fie formulată de orice parte interesată, împotriva trecerii unei creanţe sau drept de preferinţă în tabelul definitiv de creanţe, dar numai în situaţia descoperirii unor titluri hotărâtoare şi până atunci necunoscute).

În cauză însă, contestatorul nu are calitatea de parte interesată, participant la procedură, întrucât nu a formulat cerere de admitere a creanţei, iar ceea ce înţelege să conteste este neînscrierea creanţei sale în tabel şi nu creanţele deja înregistrate, mărimea sau dreptul de preferinţă al acestora, iar aspectele invocate în legătură cu neînscrierea creanţei sale de 369.759 lei în tabel nu se identifică cu cele două cazuri limitativ prevăzute de dispoziţiile art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs contestatorul B.D., arătând că aceasta este nelegală şi netemeinică, fiind criticabilă prin prisma art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

Curtea a apreciat că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

În cauză, în raport de situaţia de fapt, conform căreia creditorul recurent B.D. a formulat contestaţie la tabelul definitiv de creanţe al debitoarei în faliment SC A.C.H. SA Tulcea, invocând iniţial dispoziţiile art. 75 din Legea nr. 85/2006 şi apoi prin „precizări" art. 73 alin. (2) din lege, se constată că legal Tribunalul Tulcea – judecător sindic – a respins contestaţia, cu motivarea că nu s-a formulat cu respectarea termenului de 10 zile prevăzut de legiuitor pentru formularea acesteia, iar în referire la art. 75, pentru că nu sunt îndeplinite condiţiile reglementate expres pentru a o formula.

Astfel, recurentul a solicitat la data de 3.06.2005 înscrierea sa în tabelul obligaţiilor debitoarei cu o creanţă ce rezulta din împrumutul acordat prin două contracte, din care unul cu gaj (din 4.11.2003 şi 17.03.2004) şi drepturi salariale neachitate şi urmare verificării cererii, administratorul judiciar a dispus înregistrarea creditorului cu o creanţă mai mică decât suma solicitată.

Creditorul, în ceea ce priveşte această creanţă, deşi în conformitate cu art. 86 alin. (4) din Legea nr. 64/1995 a fost notificat cu privire la reducerea creanţei şi motivele pentru care s-a procedat astfel, nu a formulat contestaţie, deşi dispoziţiile art. 87 din Legea nr. 64/1995 permiteau formularea acesteia, cu cel puţin 10 zile înainte de data stabilită prin sentinţa de deschidere a procedurii pentru definitivarea tabelului de creanţe.

În raport de această situaţie de fapt, este evident că susţinerea recurentului, potrivit căreia termenul de 10 zile prevăzut de art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 [fost art. 87 alin. (2) din Legea nr. 64/1995] ar curge de la data când i s-a comunicat decizia civilă nr. 657/26.10.2006 a Curţii de Apel Constanţa, este nefondată, întrucât legiuitorul a prevăzut expres termenul de depunere a contestaţiilor la tabelul preliminar de creanţe, ca fiind de 10 zile înainte de data stabilită, prin sentinţa de deschidere a procedurii, pentru definitivarea tabelului de creanţe şi care în cauză a fost 5.09.2005.

Acestea, cu atât mai mult cu cât în cauză, în raport de dispoziţiile art. 73 din Legea nr. 85/2006, contestaţia recurentului se referă la neînscrierea unei creanţe şi nu la creanţe şi drepturi de preferinţă trecute de lichidator în tabelul preliminar de creanţe.

În ce priveşte susţinerile din recurs conform cărora dispoziţiile art. 75 alin. (1), cu trimitere la art. 3 pct. 17 din Legea nr. 85/2006, reglementează o situaţie de excepţie, în care în unele cazuri prevăzute expres de lege contestatorul se referă la neînscrierea unei creanţe în tabelul definitiv, se constată de asemenea că acestea sunt nefondate, întrucât în cauză, contestaţia prevăzută de acest text de lege, cum legal a stabilit şi judecătorul sindic, nu se

poate referi decât la trecerea unei creanţe sau drept de preferinţă în tabelul definitiv de creanţe, iar critica să privească descoperirea unor titluri hotărâtoare şi până atunci necunoscute.

Cum, în cauză, contestatorul nu a formulat cerere de admitere a creanţei sale, nu poate avea şi calitatea de parte interesată, iar în ce priveşte îndeplinirea celorlalte condiţii, acestea nu sunt întrunite, fiind limitate la descoperirea unor titluri hotărâtoare, necunoscute, în cauză, contestatorul putând formula contestaţie în măsura intervenirii unei hotărâri judecătoreşti definitive de condamnare pentru fals cu consecinţa anulării plăţilor, pretins falsificate.

Pentru aceste considerente, s-a constatat că toate criticile aduse hotărârii recurate sunt nefondate şi în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ. a fost respins recursul ca nefondat.

57. Creanţă chirografară. Contestaţie la tabelul preliminar de creanţe. Transfer patrimonial fraudulos anulat. Reaua-credinţă a terţului dobânditor. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 73 alin. (1), art. 83
C.civ., art. 1339

Articolul 73 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 permite creditorilor şi oricărei alte părţi interesate să formuleze contestaţie cu privire la creanţele şi dreptul de preferinţă trecute de administratorul judiciar/lichidator în tabelul de creanţe.

Potrivit art. 83 alin. (1) din acelaşi act normativ, terţul dobânditor în cadrul unui transfer patrimonial anulat conform art. 80, va trebui să restituie averii debitorului bunul transferat sau dacă bunul nu mai există, valoarea acestuia de la data transferului efectuat de către debitor. În acest caz el va avea împotriva averii o creanţă de aceeaşi valoare, cu condiţia ca terţul să fi acceptat transferul cu bună-credinţă.

În cazul în care terţul a fost de rea-credinţă, el pierde creanţa sau bunul rezultat din repunerea în situaţia anterioară în favoarea averii debitorului.

C.A. Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, decizia nr. 1261 din 14 noiembrie 2008

Prin sentinţa comercială nr. 2522/30.05.2008 pronunţată de Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, s-a respins ca neîntemeiată contestaţia formulată de SC T.T. SRL împotriva tabelului creanţelor întocmit de lichidatorul judiciar R.V.A. I.S. SPRL al debitoarei SC R. SA.

În motivarea acestei sentinţe s-a reţinut că sumele cu care contestatoarea a cerut instanţei înscrierea în tabelul de creanţe sunt sume ce reprezintă preţul plătit de aceasta în temeiul unor contracte de vânzare-cumpărare ce au fost anulate de instanţa de judecată prin sentinţa comercială nr. 3044/17.11.2006 prin care s-a reţinut şi reaua-credinţă a contestatoarei şi intenţia acesteia de a frauda creditorii, precum şi prin decizia Curţii de Apel Bucureşti nr. 1482/03.10.2007 pentru aceleaşi motive.

S-a mai reţinut sancţiunea ce intervine în aceste situaţii conform art. 83 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 faţă de terţul dobânditor care nu mai are nici măcar o creanţă egală cu preţul pe care l-a plătit.

Reţinând că, în condiţiile arătate, este evidentă reaua-credinţă a SC T.T. SRL, contestatoarea nu mai are nicio creanţă faţă de debitoare decurgând din contractele anulate prin sentinţele comerciale menţionate.

Împotriva sentinţei comerciale nr. 2522/30.05.2008 a declarat recurs creditoarea SC T.T. SRL criticând sentinţa atacată pe care o consideră ca fiind netemeinică şi nelegală deoarece hotărârea pronunţată a fost dată cu aplicarea greşită a legii, considerând că în speţă s-ar aplica prevederile art. 1339 C.civ. privitoare la răspunderea pentru evicţiunea vânzătorului. Cum existenţa acestei răspunderi a fost acceptată chiar şi de lichidatorul judiciar, având în vedere că la masa credală ar fi fost admise o serie de creanţe având acelaşi temei, respectiv valoarea impozitelor achitate pentru unul din active şi investiţiile pentru modernizare, a cerut Curţii să constate faptul că hotărârea pronunţată de judecătorul sindic a fost dată cu aplicarea greşită a legii, ignorându-se dispoziţii legale pe deplin aplicabile.

Curtea de Apel Bucureşti a constatat că recursul este nefondat, reţinând că prin contestaţia făcută în temeiul art. 73 din Legea nr. 85/2006 la tabelul preliminar de creanţe, creditoarea recurentă a cerut judecătorului sindic să dispună admiterea la masa credală a unor creanţe pe care aceasta le are împotriva debitoarei, rezultate din preţul plătit pentru bunurile ce au făcut obiectul transferurilor patrimoniale anulate, invocând dispoziţiile art. 1339 C.civ. privitoare la răspunderea vânzătorului pentru evicţiune.

În speţă însă nu sunt aplicabile dispoziţiile invocate de recurentă, deoarece contractele ce au stat la baza vânzării produselor în cauză au fost anulate prin hotărâri judecătoreşti irevocabile, care au constatat reaua-credinţă a cumpărătoarei SC T.T. SRL şi intenţia sa de a frauda creditorii, deoarece la data cumpărării cunoştea starea de insolvenţă a vânzătoarei-debitoare.

În atare situaţie, în speţă îşi au aplicabilitate dispoziţiile art. 83 alin. (2) potrivit cărora în cazul în care s-a dovedit reaua-credinţă, terţul dobânditor pierde creanţa sau bunul rezultat din repunerea în situaţia anterioară în favoarea averii debitorului, sentinţa instanţei de fond fiind astfel temeinică şi legală.

58. Creanţă chirografară. Contestaţie la tabelul preliminar suplimentar de creanţe. Invocarea din oficiu a nulităţii absolute. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 73 alin. (1), art. 79-80

În cadrul unei contestaţii la tabelul preliminar suplimentar de creanţe, judecătorul sindic îşi depăşeşte limitele învestirii atunci când invocă din oficiu excepţia nulităţii absolute a contractelor ale căror efecte au fost vizate în contestaţie. Nulitatea poate fi invocată doar în cadrul unui proces ce vizează actul a cărui nulitate se invocă, or, obiectul contestaţiei vizează tabelul de creanţe suplimentar, nicidecum contractul.

Pronunţarea asupra excepţiei şi admiterea ei doar prin motivare, nu şi prin dispozitiv, cu atât mai mult cu cât admiterea contestaţiei a avut la bază doar analiza excepţiei invocate din oficiu, impune casarea cu trimitere spre rejudecare. În plus, nu există legătură între admiterea contestaţiei şi înlăturarea creanţei din tabelul de obligaţii cu atât mai mult cu cât singurele situaţii în care se poate dispune anularea unor acte frauduloase sunt cele reglementate de art. 79-80 din Legea nr. 85/2006.

C.A. Târgu Mureş, Secţia comercială, decizia nr. 460 din 20 mai 2008

Prin sentinţa nr. 210/04032008 pronunţată de Trib. Comercial Mureş în dosarul nr. 1137/1371/2007, s-a admis în parte contestaţia disjunsă formulată de creditoarea SC T.I. SRL Braşov împotriva tabelului suplimentar de creanţe al debitoarei SC C.F. SA Târnăveni, în sensul eliminării integrale a creanţei în cuantum de 941.439,85 lei înscrisă în favoarea intimatei SC C.T. SA Târnăveni, societate în faliment şi s-a respins contestaţia formulată în contradictoriu cu P.C.C. M.C. S.R.O. Cehia.

Pentru a pronunţa această sentinţă, prima instanţă a reţinut că în cauză, la termenul din 28.02.2008, judecătorul sindic a invocat din oficiu excepţia nulităţii absolute a izvorului raportului juridic dintre cele două societăţi, excepţie care a cauzat ineficacitatea contractului şi ca urmare a eliminat creanţa SC C.T. SA Târnăveni înscrisă în tabelul suplimentar de obligaţii al debitoarei. A reţinut că cele două societăţi au procedat la încheierea unui contract prin încălcarea unor dispoziţii imperative privind incompatibilitatea reprezentanţilor firmelor.

Judecătorul sindic a menţionat că printre cauzele ajungerii debitoarei în insolvenţă se află şi încheierea contractului nr. 14003/2002 încheiat între debitoare şi creditoare, contract ale cărui efecte au fost atacate în contestaţia supusă analizei.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs creditoarea SC C.T. SA Târnăveni şi a solicitat admiterea recursului, modificarea în parte a hotărârii, respectiv în ceea ce priveşte contestația formulată de SC T.C.I. SRL împotriva creanței SC C.T. SA Târnăveni şi respingerea contestației.

În motivarea recursului s-a menționat că prima instanță a invocat textul de lege cuprins în art. 145 din Legea nr. 31/1990, pentru a constata nulitatea absolută a contractului, deşi acest text de lege nu prevede o astfel de sancțiune. Articolul 145 are menirea de a proteja interesele acționarilor, fiind vorba astfel de un interes personal, iar nulitatea absolută intervine numai în cazul nerespectării unei norme care ocroteşte un interes obştesc.

Articolul 34 alin. (2) din Decretul nr. 31/1954 reținut de instanța de fond, s-a menționat că nu are aplicabilitate în cauză, deoarece persoana juridică nu se poate confunda cu persoanele fizice care compun organele sale colegiale, iar principiul specialității capacității civile nu a fost încălcat deoarece contractul în discuție se încadrează în sfera actelor comerciale ce pot fi încheiate de societățile comerciale.

S-a arătat că acest contract nu a fost contestat de nimeni şi că eventual acționarii debitoarei ar fi putut trage la răspundere consiliul de administrație pentru încheierea unor acte prejudiciabile pentru societate, ceea ce însă nu s-a întâmplat.

Analizând cererea de recurs prin prisma motivelor invocate şi a dispozițiilor art. 304^1 C.proc.civ., Curtea a reținut următoarele:

În cadrul procedurii de faliment, se pot formula mai multe cereri de către părțile implicate în procedură. Creditoarea SC T.I. SRL a formulat o contestație împotriva tabelului suplimentar de obligații ale debitoarei. Obiectul acestei contestații este verificarea creanței creditoarei SC C.T. SA Târnăveni. Aceasta este acțiunea cu care a fost învestit judecătorul sindic în vederea soluționării.

Față de acest obiect se apreciază că judecătorul sindic şi-a depăşit limitele învestirii, invocând din oficiu excepția nulității absolute a contractului nr. 14003/01.11.2002, încheiat între creditoarea SC C.T. SA Târnăveni şi debitoare.

Nulitatea absolută poate fi invocată doar în cadrul unui proces ce vizează actul a cărui nulitate se invocă, or, în speță, obiectul procesului vizează tabelul de obligații, nicidecum contractul mai sus menționat. În asemenea situație, judecătorul sindic şi-a depăşit limitele învestirii şi s-a pronunțat astfel pe ceea ce nu s-a cerut.

Deşi a admis contestația ca urmare a admiterii excepției (întreaga motivare bazându-se pe constatarea nulității absolute a contractului), numai prin motivare s-a pronunțat pe excepție, nu şi prin dispozitiv. În această situație, judecătorul sindic nu a motivat admiterea contestației, neanalizând pe fond contestația, ci numai excepția invocată din oficiu. Nu există nicio legătură între admiterea contestației şi înlăturarea creanței.

De altfel, judecătorul sindic nu a ţinut seama de faptul că singurele situaţii în care se poate dispune anularea unor acte frauduloase sunt cele reglementate de art. 79-80 din Legea nr. 85/2006. Aici sunt prevăzute condiţii speciale, termene etc.

În consecinţă, în baza art. 312 alin. (5) C.proc.civ., instanţa a admis recursul, deoarece procesul s-a soluţionat fără a se intra în cercetarea fondului, a casat hotărârea atacată şi a trimis cauza spre rejudecare primei instanţe.

59. Creanţă chirografară. Contestaţie împotriva tabelului definitiv al creanţelor. Administrator statutar al debitoarei. Calitate procesuală activă

Legea nr. 85/2006, art. 73, art. 75

Potrivit dispoziţiilor art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, după expirarea termenului de depunere a contestaţiilor şi până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate face contestaţie împotriva trecerii unei creanţe sau a unui drept de preferinţă în tabel definitiv de creanţe, în cazul descoperirii existenţei unui fals, dol sau unei erori esenţiale care au determinat admiterea creanţei sau a dreptului de preferinţă, precum şi în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare şi până atunci necunoscute.

Dacă în motivarea contestaţiei împotriva tabelului definitiv al creanţelor, formulată de administratorul statutar al debitoarei în calitate de parte interesată, se invocă săvârşirea de către un creditor a infracţiunii de fals, cu actele depuse la dosarul cauzei făcându-se dovada că în legătură cu această infracţiune există un proces penal în curs, creanţa contestată va fi înscrisă în tabelul de creanţe în mod provizoriu, sub condiţia soluţionării irevocabile a procesului penal.

Trib. Iaşi, Secţia comercială, sentinţa nr. 332 din 8 noiembrie 2006

La data de 24.03.2006, lichidatorul judiciar desemnat în cauză a depus la dosar tabelul definitiv şi consolidat al obligaţiilor debitorului falit SC C.H.I. SRL. Tabelul a fost înregistrat şi afişat la uşa instanţei.

La data 17.05.2006, cu privire la creanţa creditorului M.C.C. înscrisă în tabel a formulat contestaţie T.B.I., în calitate de unic asociat şi administrator al debitorului, susţinând, în esenţă, că sus-numitul creditor a indus în eroare instanţa, întemeindu-şi creanţa sa pe documente pentru care a fost trimis în judecată prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Iaşi nr. 117/P/22.05.2005, pentru săvârşirea infracţiunilor de folosire cu rea-credinţă a bunurilor sau creditelor de care se bucură societatea şi fals în înscrisuri

sub semnătură privată, cauza făcând obiectul dosarului penal nr. 10626/2005 aflat pe rolul Judecătoriei Iaşi, precum şi a infracţiunii de uz de fals, cauza făcând obiectul dosarului penal nr. 1375/P/2006 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Iaşi. În consecinţă, se solicită respingerea de la masa credală a creanţei declarate de M.C.C., înlăturarea acestuia din tabelul creditorilor, precum şi diminuarea cuantumului total al creanţelor admise.

Creditorul-pârât M.C.C. a depus întâmpinare, invocând excepţiile lipsei calităţii procesuale active a contestatorului-reclamant, a tardivităţii şi inadmisibilităţii contestaţiei, iar pe fond, solicitând respingerea contestaţiei ca fiind netemeinică şi nelegală.

Analizând cu prioritate excepţiile invocate prin prisma dispoziţiilor legale incidente, acestea s-au dovedit a fi neîntemeiate şi au fost respinse în totalitate, pentru următoarele motive:

Potrivit dispoziţiilor art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, după expirarea termenului de depunere a contestaţiilor şi până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate face contestaţie împotriva trecerii unei creanţe în tabel, în cazul descoperirii existenţei unui fals, dol sau erori esenţiale care au determinat admiterea creanţei. Or, în speţă, în motivarea contestaţiei se invocă săvârşirea infracţiunii de fals, cu actele depuse la dosarul cauzei făcându-se dovada că în legătură cu această infracţiune există un proces penal în curs. În consecinţă, până la închiderea procedurii, reclamantul, ca şi orice parte interesată, este îndrituit să formuleze contestaţie cu privire la creanţa creditorului-pârât. Faţă de dispoziţiile legale sus menţionate, nu poate fi primită nici excepţia inadmisibilităţii, deoarece dispoziţiile art. 108 alin. (4) limitează numai dreptul lichidatorului de a verifica creanţele deja înscrise în tabelul definitiv şi nu dreptul instanţei de a soluţiona contestaţiile cu privire la tabel.

Analizând pe fond contestaţia prin prisma probelor administrate în cauză, aceasta s-a dovedit a fi în parte întemeiată şi a fost admisă ca atare, pe cale de consecinţă urmând a se dispune modificarea tabelului, în sensul înscrierii creanţei contestate în mod provizoriu, sub condiţia soluţionării irevocabile a dosarelor penale menţionate. Legea nr. 85/2006 prevede la art. 73 alin. (3) că vor fi admise în mod provizoriu creanţele pentru care este necesar a se administra noi probe. În speţă, proba indubitabilă asupra creanţei declarate de creditorul-pârât va putea fi făcută numai după soluţionarea irevocabilă a cauzelor penale în care acesta este parte.

60. Creanţă chirografară. Contestaţie la tabelul preliminar de creanţe. Creanţă izvorâtă dintr-un contract de asistenţă juridică. Reducere onorariu de avocat

Legea nr. 85/2006, art. 73 alin. (1)

Este nefondată contestaţia la tabelul preliminar de creanţe, prin care se solicită înscrierea la masa credală în întregime a onorariului de avocat, constatat prin titlul executoriu reprezentat de contractul de asistenţă juridică, în condiţiile în care printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă anterioară s-a apreciat că valoarea contractului de asistenţă juridică depăşeşte valoarea prestaţiei depuse, reducându-se valoarea acestuia la suma înscrisă în tabel.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sentinţa nr. 407 din 8 februarie 2007

Prin contestaţia la tabelul preliminar de creanţe, Cabinetul individual de avocatură A.O. a contestat valoarea creanţei înscrise în tabelul obligaţiilor debitorului SC S.C. 2000 SRL.

În fapt s-a motivat că administratorul judiciar i-a redus parţial creanţa depusă la dosarul cauzei în conformitate cu art. 66 şi art. 67 din Legea nr. 85/2006. Astfel, contestatoarea a depus cerere de înscriere la masa credală cu suma de 135.171 RON constatată prin titlul executoriu reprezentat de contractul de asistenţă juridică nr. 145824/30.08.2005, administratorul judiciar reducând creanţa în mod nejustificat la suma de 13.882,21 RON.

Analizând contestaţia formulată instanţa a constatat următoarele:

Cererea de creanţă a contestatoarei a avut ca temei contractul de asistenţă juridică nr. 45824/30.08.2005. Prin sentinţa comercială nr. 590/16.02.2006 pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, instanţa a apreciat că valoarea contractului de asistenţă juridică nr. 45824/30.08.2004 depăşeşte valoarea prestaţiei depuse, reducând valoarea acestuia la suma de 13.832.100 ROL.

Faţă de faptul că printr-o hotărâre judecătorească (sentinţa nr. 590/ 16.02.2006 pronunţată de Trib. Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, în dosarul nr. 31355/3/2005) a fost redus cuantumul creanţei solicitate de contestatoare, judecătorul sindic a apreciat că în mod corect administratorul judiciar a redus creanţa la suma de 13.882.100 ROL, sumă stabilită printr-o hotărâre irevocabilă.

Aşa fiind, instanţa a respins contestaţia ca neîntemeiată, menţinând înscrierea creanţei contestatoarei în tabelul obligaţiilor debitoarei în cuantum de 13.882.100 ROL.

61. Creanță chirografară. Cerere de admitere a creanței. Proba creanței pretinse. Rolul creditorului și al practicianului în insolvență

Legea nr. 85/2006, art. 67, art. 73 alin. (1)

Procedura de verificare a declarațiilor de creanță constă în examinarea fiecărei cereri de admitere a creanței depuse și a documentelor justificative anexate pentru a se stabili legitimitatea, valoarea exactă și prioritatea fiecărei creanțe. În acest scop administratorul judiciar poate solicita explicații de la debitor sau creditor. Totodată, contactarea creditorului pentru explicații și lămuriri devine chiar necesară în situația în care cererea de admitere a creanței formulată de creditor este incompletă, iar existența creanței, mărimea și natura acesteia sau accesoriile nu rezultă cu claritate din documentele anexate.

Însă înregistrarea cererii de admitere a creanței este și atributul libertății de voință a creditorului, care trebuie să-și dovedească creanța, manifestând rol activ. Cererea de admitere a creanței trebuie făcută chiar dacă aceasta nu este stabilită printr-un titlu, însă această normă legală nu o exonerează pe creditoare să-și dovedească creanța pretinsă.

Trib. Constanța, Secția comercială, sentința nr. 112 din 23 februarie 2007

La data de 10.07.2006 creditoarea SC V.S. SRL prin lichidator judiciar a învestit judecătorul sindic cu soluționarea contestației împotriva măsurii administratorului judiciar de a nu proceda la înscrierea creanței sale în tabloul obligațional al debitoarei SC C.S. SRL.

În motivare s-a arătat de creditoare că, deși a depus declarația de creanță prin care a solicitat înscrierea la masa credală cu suma de 246.034 lei, practicianul în reorganizare nu a procedat la înscrierea creanței, comunicându-i o notificare în acest sens. În opinia creditoarei măsura luată nu are caracter legal, atât timp cât alături de declarația de creanță, s-au depus înscrisuri doveditoare.

În probațiune, s-a folosit de proba cu înscrisuri și expertiză tehnică de specialitate.

Prin întâmpinarea formulată, administratorul judiciar al debitoarei a relevat următoarele:

- în referire la suma de 156.057,71 lei se consideră că, deși este datorată, ea se va putea înscrie cu condiția restituirii către debitoare a două autovehicule;
- cu privire la dobânda legală creditoarea nu a prezentat modalitatea și nici baza de calcul;

- referitor la suma de 3.000 lei nu a fost anexat niciun document justificativ;
- cu privire la suma de 93.540 lei reprezentând daune prin neîndeplinirea procedurii legale în vederea rambursării TVA, nu a fost prezentat niciun document justificativ şi nici făcută dovada existenţei acestora.

Expertiza contabilă, instrumentată în cauză relativ la câtimea dobânzilor legale solicitate de către creditoare, confirmă modalitatea de calcul, statuând că dobânda legală este în cuantum de 4.5519,46 lei.

În referire la suma de 93.540 lei cu titlu de daune reprezentând TVA de rambursat, expertiza a relevat că nu poate conchide dacă societatea ar fi avut câştig de cauză în cazul în care contestaţia ar fi fost promovată în termen legal.

În raport de această nouă împrejurare, practicianul în reorganizare şi-a reconsiderat poziţia procesuală, solicitând admiterea în parte a contestaţiei cu consecinţa înscrierii în tabloul obligaţional al debitoarei a sumei de 201.577,17 lei la ordinea de prioritate reglementată de dispoziţiile art. 123 pct. 8 din Legea nr. 85/2006.

Judecătorul sindic a constatat că contestaţia este fondată în parte pentru următoarele considerente:

Procedura de verificare constă în examinarea fiecărei cereri de admitere a creanţei depuse în dosar şi a documentelor justificative anexate pentru a se stabili legitimitatea, valoarea exactă şi prioritatea fiecărei creanţe. În acest scop administratorul judiciar poate solicita explicaţii de la debitor sau creditor. Totodată, contractarea creditorului pentru explicaţii şi lămuriri devine chiar necesară în situaţia în care cererea de admitere a creanţei formulată de creditor este incompletă, iar existenţa creanţei, mărimea şi natura acesteia sau accesoriile nu rezultă cu claritate din documentele anexate.

Însă înregistrarea cererii de admitere a creanţelor este şi atributul libertăţii de voinţă a creditorului care trebuie să-şi dovedească creanţa, manifestând rol activ.

În speţă, se constată că creditoarea şi-a dovedit creanţa doar până la concurenţa sumei de 201.577,17 lei – creanţă subsumată astfel: 156.057,71 lei creanţă principală şi 45.519,46 lei cu titlu de dobânzi legale, calculate până la data deschiderii procedurii insolvenţei – modalitate de calcul reconfirmată şi de concluziile raportului de expertiză contabilă instrumentat în cauză.

Cât priveşte înscrierea sumei de 3.000 lei cu titlu de cheltuieli de executare, se constată că aceasta nu are suport probator şi în acest context corect practicianul în reorganizare nu a procedat la înscrierea sa.

Incontestabil, cererea de admitere a creanţelor trebuie făcută chiar dacă acestea nu sunt stabilite printr-un titlu, însă această normă legală nu o exonerează pe creditoare să-şi dovedească creanţa pretinsă, prin depunerea unui document justificativ, aspect omis de către aceasta.

Nici înscrierea sumei de 93.450 lei cu titlu de daune nu are caracter fondat, ca urmare a nepromovării unei contestații pe cale administrativ-jurisdicțională, într-un termen legal, întrucât, în opinia judecătorului sindic, nu se poate statua retroactiv asupra unei soluții ce ar viza dezlegarea eventuală a unei situații litigioase. Astfel spus, pornind de la specificitatea declanșării mecanismului judiciar, nu se poate garanta ipotetic asupra unui verdict anume prestabilit. Totodată, punctul de vedere al expertului, chiar în condițiile unui răspuns pozitiv, nu poate echivala cu punctul de vedere al unei autorități judiciare materializat printr-o sentință în accepțiunea legii procesuale civile. Așadar, creanța în cuantum de 93.450 lei nu-și găsește legitimarea nici sub aspect probator și nici sub aspectul izvorului juridic, care să o îndreptățească pe creditoare să o solicite.

Pentru considerentele expuse, s-a admis în parte contestația cu consecința înscrierii în tabloul obligațional al debitoarei doar a creanței de 201.577,17 lei la ordinea de prioritate reglementată de art. 123 pct. 8 din Legea nr. 85/2006.

62. Creanță chirografară. Contestație la tabelul preliminar de creanțe. Creanță prescrisă. Recunoașterea unei alte datorii de către debitor

Legea nr. 85/2006, art. 67, art. 73 alin. (1)
Decretul nr. 167/1958, art. 3

Pentru ca prescripția să fie întreruptă prin recunoașterea datoriei de către debitor, este necesar ca această recunoaștere să privească creanțele pretinse de către creditoare prin cererea de admitere a creanțelor, iar nu alte creanțe, izvorâte dintr-un alt contract încheiat între părți.

Dacă dreptul creditoarei de a-și recupera creanța împotriva debitoarei nu a fost exercitat în termenul general de prescripție de trei ani, rezultă că în mod legal creanța pretinsă a fost înlăturată din tabelul de creanțe motivat de faptul că a intervenit prescripția.

Trib. Constanța, Secția comercială, sentința nr. 995 din 19 februarie 2007

Creditoarea SC O. SA, în temeiul art. 73 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, a contestat înlăturarea de către administratorul judiciar D. SPRL a creanței în valoare de 56.473,87 lei din tabelul creanțelor debitoarei SC P. SRL.

În motivarea contestației, creditoarea a arătat că motivul înlăturării creanței, constând în prescrierea dreptului de a solicita acoperirea acesteia, este nefondat. Prin delegația imperfectă din data de 19.11.2003, debitoarea a recunoscut sumele datorate SC O. SA, până la concurența sumei de 110.000 dolari SUA, astfel că termenul de prescripție s-a întrerupt.

Totodată, prin deschiderea procedurii insolvenţei, au fost suspendate termenele de prescripţie ale acţiunilor prevăzute de lege.

Intimata D. SPRL, lichidator judiciar al debitoarei, a solicitat respingerea contestaţiei, susţinând că facturile în baza cărora a fost majorat cuantumul creanţei sunt anterioare încheierii contractului nr. 353/7129/2003 şi, prin urmare, nu au făcut obiectul delegaţiei imperfecte încheiate la data de 19.11.2003.

Examinând contestaţia, din actele şi lucrările dosarului, judecătorul sindic a reţinut că prin sentinţa civilă nr. 3606/COM/12.06.2006 pronunţată în dosarul nr. 394/118/2005, judecătorul sindic a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului faţă de debitoarea SC P. SRL Galaţi.

Pe rolul instanţei a fost înregistrată sub nr. 4362/COM/2006, cererea de deschidere a procedurii insolvenţei faţă de aceeaşi debitoare, formulată de creditoarea SC O. SA, cauza fiind conexată, prin încheierea pronunţată la data de 13.11.2006, la dosarul nr. 394/118/2005.

Creditoarea a solicitat aplicarea procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006, susţinând că este titulara unei creanţe în valoare de 252.836,65 lei, în dovedirea căreia a depus facturi fiscale emise în perioada 16.02.2002 – 21.08.2002. Această creanţă a fost înscrisă de administratorul judiciar în tabelul definitiv actualizat al creanţelor înregistrat sub nr. 182/06.12.2006.

Ulterior, respectiv la data de 9.11.2006, cu adresa nr. 13075, creditoarea SC O. SA a formulat cerere prin care a solicitat admiterea unei creanţe în valoare de 56.473,87 lei, născută anterior deschiderii procedurii, în dovedirea căreia a invocat facturile nr. 7237373/24.04.2001 şi nr. 6007070/2000.

Dreptul creditoarei de a solicita recuperarea creanţei în procedura insolvenţei este prescris. Este adevărat că prin convenţia încheiată la data de 19.11.2003 conform art. 1132 C.civ., debitoarea a recunoscut o datorie de 110.000 dolari SUA şi că termenul de prescripţie a fost întrerupt prin această recunoaştere. Se constată, însă, că datoria recunoscută de falită îşi are izvorul în contractul nr. 353/129/2003. Or, facturile în temeiul cărora se solicită admiterea creanţei în cuantum de 56.473,87 lei sunt emise cu mult înainte de încheierea acestui contract, astfel că acestea nu au făcut obiectul convenţiei mai sus arătate.

Dreptul creditoarei de a-şi recupera creanţa nu a fost exercitat în termenul general de prescripţie de trei ani, ce a început să curgă de la data emiterii facturilor nr. 7237373/24.04.2001 şi nr. 6007070/2000, astfel că în mod legal creanţa a fost înlăturată motivat de faptul că a intervenit prescripţia.

Faţă de considerentele expuse, judecătorul sindic a respins contestaţia ca nefondată.

63. Creanță chirografară. Cerere de admitere a creanței depusă la lichidatorul judiciar. Consecințe. Gajul general al creditorilor

Legea nr. 85/2006, art. 64, art. 123 pct. 8
C.civ., art. 1718

Articolul 64 din Legea nr. 85/2006 prevede că se va depune cererea de admitere a creanțelor la termenul fixat în sentința de deschidere a procedurii, fără să menționeze în mod expres că această depunere se face la tribunal. Atâta timp cât este dovedită materializarea intenției creditorului de înscriere în tabelul creanțelor debitoarei, intenție manifestată în termenul statornicit, și în condițiile în care Legea nr. 85/2006 nu prevede vreo sancțiune pentru neînregistrarea declarației la tribunal, faptul înaintării acesteia direct la lichidatorul judiciar nu este de natură să ducă la nulitatea sau inexistența acesteia.

Lichidatorul judiciar al debitoarei are obligația implicită de a înștiința judecătorul sindic de existența declarației de creanță și de a o depune la dosarul cauzei, în vederea înregistrării în registrul la care face referire art. 64 alin. (1) din Legea insolvenței. Dreptul creditorilor de a participa la procedura colectivă a insolvenței nu ia naștere în momentul înregistrării creanței în acel registru special, ci în momentul în care creditorul face dovada că actele au fost înaintate în acest scop.

Nu sunt incidente dispozițiile art. 121 din Legea nr. 85/2006, în condițiile în care creditoarea invocă gajul general instituit prin art. 1718 C.civ., care este un gaj comun, aparținând deopotrivă tuturor creditorilor chirografari care au o poziție egală față de bunurile supuse executării în cadrul procedurii.

Trib. Harghita, Secția civilă, sentința nr. 312 din 5 martie 2007

Prin contestația la tabelul definitiv al datoriilor debitoarei SC S.R. SRL, înregistrată la data de 11.01.2007, creditoarea SC H.V. SRL prin lichidator judiciar a solicitat înscrierea cu suma de 235.901,50 lei, în calitate de creditor garantat.

În motivare s-a arătat că prin notificarea nr. 2/05.01.2007 transmisă prin fax, lichidatorul debitoarei a înștiințat creditoarea că nu s-a admis creanța deoarece declarația a fost transmisă doar la punctul de lucru al lichidatorului judiciar, nu și la Tribunalul Harghita.

Contestatoarea apreciază că excluderea creanței este netemeinică și nelegală, deoarece declarația de creanță și actele doveditoare au fost expediate

Tribunalului Harghita la data de 28.09.2006, iar societății lichidatoare i-au fost transmise prin fax. Astfel, declarația de creanță s-a depus cu respectarea prevederilor art. 64 din Legea nr. 85/2006.

Examinând contestația formulată, judecătorul sindic a reținut că la data de 20.09.2006, lichidatorul creditoarei SC H.V. SRL a fost notificat în sensul că are posibilitatea să se înscrie la masa credală a debitoarei SC S.R. SRL, în termen de 10 zile. La data de 2.09.2006, lichidatorul debitoarei a primit prin fax declarația de creanță, fapt necontestat de aceasta. Contestatoarea a susținut că a înaintat și instanței declarația împreună cu actele doveditoare prin scrisoare recomandată nr. 18437/27.09.2006. Deși copia recipisei exista, actele la care se făcea referire nu se aflau la dosar și, în urma verificărilor întreprinse pe linie administrativă, nu au fost identificate alte documente care ar fi putut să formeze conținutul recomandatei și care să fie înregistrate la Tribunalul Harghita, din partea contestatoarei.

Chiar făcând abstracție de prezumția care a luat naștere în favoarea creditoarei, în sensul că declarația de creanță a fost înaintată și instanței, judecătorul sindic apreciază că solicitarea de înscriere în tabelul datoriilor s-a făcut în conformitate cu art. 64 alin. (1) din Legea nr. 85/2006. Astfel, acest text legal prevede că se va depune cererea de admitere a creanțelor la termenul fixat în sentința de deschidere a procedurii, fără să menționeze în mod expres că această depunere se face la tribunal. Atâta timp cât este dovedită materializarea intenției creditorului de înscriere în tabelul datoriilor debitoarei, intenție manifestată în termenul statornicit, și în condițiile în care Legea nr. 85/2006 nu prevede vreo sancțiune pentru neînregistrarea declarației la tribunal, faptul înaintării acesteia direct la lichidator nu este de natură a determina nulitatea ei și a considera că nici nu există.

Lichidatorul judiciar al debitoarei avea obligația implicită de a înștiința judecătorul sindic de existența declarației de creanță și de a o depune la dosarul cauzei, în vederea înregistrării în registrul la care face referire art. 64 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 (cum, de altfel, nu o dată s-a întâmplat în practica instanței).

Dreptul creditorilor de a participa la procedura colectivă a insolvenței nu ia naștere în momentul înregistrării creanței în acel registru special, ci în momentul în care creditorul face dovada că actele au fost înaintate în acest scop.

Prin similitudine, ca exemplu, precizăm că verificarea respectării termenului de depunere a declarației se face raportat la data expedierii, nu la data primirii corespondenței din partea creditorilor. Obligația implicită de care vorbeam, rezultă din conținutul art. 5 din Legea nr. 85/2006 potrivit căruia administratorul judiciar și lichidatorul sunt organe care aplică procedura, alături de instanțele judecătorești și judecătorul sindic. În calitate de organe care aplică procedura (din rândul cărora legea îi exclude pe creditori), art. 5

alin. (2) le impune, printre altele, obligaţia de a asigura realizarea în condiţiile legii a drepturilor şi obligaţiilor celorlalţi participanţi la actele şi operaţiunile specifice.

Nu se poate vorbi de asigurarea dreptului unui creditor de a se îndestula din averea debitoarei, dacă i se refuză cererea de înscriere la masa credală, numai pentru motivul că aceasta nu a fost înregistrată la instanţă. În fond, administratorul judiciar şi lichidatorul sunt, aşa cum am arătat, organe care „trebuie să asigure efectuarea cu celeritate a actelor şi operaţiunilor" prevăzute de Legea nr. 85/2006, deci nu sunt persoane sau instituţii străine de procedură şi care ar fi îndreptăţite să ignore o cerere pentru motivul că nu sunt competente să o rezolve.

Administratorul judiciar şi lichidatorul sunt obligaţi să verifice declaraţiile de creanţă (iar nu judecătorul sindic), potrivit art. 20 alin. (1) lit. k) şi art. 25 lit. f), iar această analiză este extrem de importantă în procedură, având în vedere consecinţele ce decurg din definitivarea situaţiei creditorilor şi a valorii ori rangului creanţelor, pe când înregistrarea declaraţiilor în registrul special are doar scop de evidenţă şi nu generează în sine efecte juridice legate de acoperirea pasivului debitoarei.

După cum am arătat, art. 64 alin. (1) nu prevede unde anume se înregistrează cererea de admitere a creanţei (la tribunal sau la lichidator). De asemenea, nici art. 62 alin. (1) lit. b) nu cuprinde dispoziţii în acest sens, referindu-se doar la termenul limită de înregistrare a creanţelor asupra averii debitoarei. Prin urmare, în lipsa unei dispoziţii exprese, judecătorul sindic sau alt participant la procedură nu poate stabili sau invoca artificial sancţiunea nulităţii cererii de creanţă pentru motivul depunerii ei la un organ care aplică procedura, altul decât instanţa judecătorească.

Mai mult, notificările făcute în prezenta cauză potrivit art. 61 şi art. 62 nu indică locul depunerii declaraţiilor de creanţă, deci este previzibil ca unii creditori (nu are importanţă dacă la rândul lor sunt în lichidare, deci reprezentaţi de practicieni în insolvenţă) să-şi înregistreze declaraţiile de creanţă la persoanele care le-au făcut înştiinţarea că pot intra în procedură, şi nu la tribunal.

Lichidatorul debitoarei susţine că declaraţia de creanţă a SC H.V. SRL este nedovedită deoarece nu a fost însoţită de actele doveditoare cu ocazia transmiterii prin fax. Această susţinere nu poate fi reţinută întrucât s-ar încălca dispoziţiile art. 67 alin. (2) care prevăd că administratorul judiciar, în îndeplinirea atribuţiei de verificare a creanţelor, „va putea solicita explicaţii de la debitor, va putea să poarte discuţii cu fiecare creditor, solicitându-i, dacă consideră necesar, informaţii şi documente suplimentare". Aceste demersuri nu au fost realizate, deşi se impuneau, deoarece actele contabile ale debitoarei ofereau indicii ale existenţei acestei creanţe, atâta timp cât credi-

toarea a fost identificată în evidenţele contabile, dovada în acest sens fiind notificarea înaintată la data de 20.09.2006.

Faţă de cele arătate, judecătorul sindic a admis contestaţia formulată de lichidatorul creditoarei SC H.V. SRL Miercurea Ciuc şi va dispune rectificarea tabelului definitiv al datoriilor debitoarei SC S.R. SRL în sensul includerii acestei creditoare cu suma de 235.901,50 lei, la rangul de prioritate prevăzut de art. 123 pct. 8 din Legea nr. 85/2006.

De precizat că asupra creanţei solicitate nu sunt incidente dispoziţiile art. 121 din Legea nr. 85/2006, deoarece creditoarea invocă un gaj general instituit practic prin art. 1718 C.civ., care este un gaj comun, aparţinând deopotrivă tuturor creditorilor chirografari care au o poziţie egală faţă de bunurile supuse executării în cadrul procedurii.

64. Creanţă chirografară. Tabel definitiv de creanţe. Nerecunoaşterea în România a hotărârii judecătoreşti străine care constată creanţa creditorului. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 75
Legea nr. 105/1992, art. 167

Dacă instanţele româneşti, prin hotărâre irevocabilă, nu au recunoscut pe teritoriul României hotărârea unei instanţe străine, în mod corect a fost respinsă declaraţia de creanţă a unei creditoare, al cărei titlu este reprezentat de acea hotărâre, reţinându-se că această creanţă nu este dovedită cu acte justificative în condiţiile art. 31 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, recunoscute potrivit legislaţiei române. Prin urmare, creditoarea nu poate fi titulara unui drept patrimonial care să angajeze un drept obligaţional pentru debitoare.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sentinţa nr. 1027 din 21 martie 2007

Prin cererea înregistrată la data de 15.11.2006, SC T.M.O.C. SA a formulat contestaţie la tabelul definitiv al creanţelor debitoarei SC N. SA, ca urmare a respingerii contestaţiilor debitoarei prin sentinţele nr. 442/09.03.2005, nr. 1441/20.07.2005 şi nr. 2382/23.11.2006 şi înscrierea creanţei în cuantum de 1.875.582 RON reprezentând contravaloare mărfuri livrate şi neachitate.

În motivarea cererii contestatoarea a arătat că a livrat debitoarei diverse cantităţi de combustibil şi lubrifianţi, dar aceasta n-a achitat contravaloarea lor în termen de 20 de zile de la data primirii mărfii. Creditoarea a obţinut hotărârea nr. 1847/29.03.2002 a Tribunalului de Primă Instanţă Pireu – Grecia prin care debitoarea a fost obligată la plata sumei de 332.759,74 euro

şi dobânda legală începând din ziua următoare formulării acţiunii şi cheltuieli de judecată în cuantum de 17.500 euro.

Prin sentinţa nr. 718/04.06.2004, judecătorul sindic a dispus înregistrarea creanţei în tabelul creditorilor sub condiţie suspensivă până la obţinerea recunoaşterii hotărârii nr. 1847/2002. La data de 4.10.2004 debitoarea a formulat contestaţie la creanţa creditoarei, contestaţie care a fost respinsă prin sentinţa nr. 442/09.03.2005, ca tardiv formulată.

Prin sentinţa nr. 2382/23.11.2005 instanţa a respins ca neîntemeiată declaraţia de creanţă a creditoarei SC T.M.O.C. SA, menţionând că nu a fost îndeplinită condiţia suspensivă. Împotriva acestei sentinţe creditoarea a formulat recurs care a fost respins prin decizia nr. 2139/R/20.06.2006 a Curţii de Apel Bucureşti.

Creditoarea arată că hotărârea nr. 1847/2002 constituie titlu şi în baza Legii nr. 187/2003 privind competenţa de jurisdicţie, recunoaşterea şi executarea în România a hotărârii în materie civilă şi comercială pronunţată în statele membre U.E. sunt recunoscute de plin drept în România, cu excepţia cazurilor prevăzute de art. 37-38 din Legea nr. 187/2003.

La data de 14.03.2007 debitoarea şi lichidatorul judiciar au invocat excepţia lipsei calităţii procesuale active a creditoarei întrucât nu mai are drepturi şi obligaţii în plan procesual. Prin sentinţa nr. 2382/23.11.2005 Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, a hotărât neînscrierea creanţei creditoarei în tabelul de obligaţii al debitoarei SC N. SA pentru că instanţele române nu au recunoscut pe teritoriul României hotărârea nr. 1847/2002. Prin decizia civilă nr. 2139R/20.08.2006 a Curţii de Apel Bucureşti, această sentinţă a devenit irevocabilă şi prin urmare contestatoarea nu mai este titulară a dreptului şi, respectiv, a obligaţiei calităţii de creditoare.

Analizând probatoriul administrat în cauză, tribunalul a reţinu că prin sentinţa civilă nr. 777/14.09.2004 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, rămasă irevocabilă prin decizia civilă nr. 141/26.01.2005 a Curţii de Apel Bucureşti, instanţele româneşti nu au recunoscut hotărârea nr. 1847/2002 a Tribunalului de Primă Instanţă Pireu, în temeiul art. 167 din Legea nr. 105/1992 pentru recunoaşterea hotărârilor străine, iar judecătorul sindic a respins declaraţia de creanţă a acestei creditoare întrucât nu s-a îndeplinit această condiţie.

În aceste condiţii, tribunalul a admis excepţia invocată de debitoare şi a respins contestaţia creditoarei, reţinând că această creanţă nu este dovedită cu acte justificative, în condiţiile art. 31 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, recunoscute în condiţiile legislaţiei române.

65. Creanţă chirografară. Distribuirea sumelor către creditorii cu acelaşi rang de prioritate. Proporţionalitate

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13, art. 124

Conform art. 3 pct. 13 din Legea nr. 85/2006, creditorii chirografari sunt aceia care nu au constituite garanţii faţă de patrimoniul debitorului şi care nu au privilegii însoţite de drepturi de retenţie, cei ale căror creanţe sunt curente la data deschiderii procedurii, precum şi cei care deţin creanţe noi aferente activităţilor curente în perioada de observaţie.

În tabelul preliminar de creanţe sunt cuprinse toate creanţele născute înainte de data deschiderii procedurii, acceptate de către administratorul judiciar în urma verificării acestora, cu menţionarea sumei solicitate de către creditori, a sumei acceptate şi rangul de preferinţă, conform art. 3 pct. 16 din acelaşi act normativ.

Conform art. 124 din lege, sumele de distribuit între creditori cu acelaşi rang de prioritate vor fi acordate proporţional cu suma alocată pentru fiecare creanţă prin tabelul menţionat la art. 108 alin. (2) lit. d), neavând nicio relevanţă ordinea de fapt în care au fost menţionaţi creditorii chirografari în această categorie.

Trib. Comercial Cluj, încheierea nr. 2215 din 27 martie 2007

Prin sentinţa comercială nr. 396/C/2006 s-a admis cererea unor creditori şi s-a dispus deschiderea procedurii judiciare prevăzute de Legea nr. 64/1995 a debitoarei SC K.M.T.O. SRL, fiind desemnat în calitate de administrator judiciar SC H.I. SRL.

La data de 17 octombrie 2006, prin încheierea nr. 4457/C/2006 a fost anulată ca netimbrată contestaţia formulată de creditoarea C.N.I.N. SA împotriva tabelului preliminar de creanţe al debitoarei.

Prin aceeaşi hotărâre a fost aprobat raportul administratorului judiciar şi a fost definitivat tabelul creditorilor debitoarei. Totodată, s-a dispus deschiderea procedurii falimentului în procedură simplificată a debitoarei, fiind desemnat în calitate de lichidator judiciar SC H.I. SRL.

Prin decizia civilă nr. 92/16.01.2007 a Curţii de Apel Cluj, pronunţată în dosarul nr. 243/1285/2006, a fost admis recursul declarat de către creditoarea C.N.I.N. SA împotriva încheierii comerciale nr. 4457/17.10.2006 a judecătorului sindic, hotărârea fiind casată şi cauza fiind trimisă spre rejudecare aceleiaşi instanţe.

Se reţine că în speţă judecătorul sindic nu este incompatibil în a analiza contestaţia formulată de către creditoare la tabelul preliminar al creanţelor

debitoarei, deoarece a soluţionat contestaţia doar pe excepţia nelegalei timbrări, nepronunţându-se pe fondul contestaţiei.

Analizând contestaţia formulată de către creditoarea C.N.I.N. SA la tabelul creanţelor, judecătorul sindic a respins-o ca nefondată în temeiul art. 73 din Legea nr. 85/2006.

S-a reţinut că prin contestaţia formulată creditoarea contestă faptul că ocupă ultima poziţie în categoria creditorilor chirografari, deşi susţine că ar trebui să ocupe prima poziţie ca amplasare în această grupă, raportat la faptul că are un titlu de creanţă ce constă într-o hotărâre definitivă şi irevocabilă, precum şi bilete la ordin învestite cu formulă executorie, iar creanţa sa este cea mai mare creanţă faţă de cele ale celorlalţi creditori.

Conform art. 3 pct. 13 din Legea nr. 85/2006, creditorii chirografari sunt aceia care nu au constituite garanţii faţă de patrimoniul debitorului şi care nu au privilegii însoţite de drepturi de retenţie, cei ale căror creanţe sunt curente la data deschiderii procedurii, precum şi cei care deţin creanţe noi aferente activităţilor curente în perioada de observaţie.

În tabelul preliminar de creanţe sunt cuprinse toate creanţele născute înainte de data deschiderii procedurii, acceptate de către administratorul judiciar în urma verificării acestora, cu menţionarea sumei solicitate de către creditori, a sumei acceptate şi rangul de preferinţă, conform art. 3 pct. 16 din acelaşi act normativ.

Conform art. 124 din lege, sumele de distribuit între creditori cu acelaşi rang de prioritate vor fi acordate proporţional cu suma alocată pentru fiecare creanţă prin tabelul menţionat la art. 108 alin. (2) lit. d), iar art. 125 menţionează că titularilor de creanţe dintr-o categorie li se vor putea distribui sume numai după deplina îndestulare a titularilor de creanţe din categoria ierarhic superioară, potrivit ordinii prevăzute la art. 123, urmând ca în cazul insuficienţei sumelor necesare acoperirii valorii integrale a creanţelor cu acelaşi rang de prioritate, titularii acestora să primească o cotă falimentară, reprezentând suma proporţională cu procentul pe care creanţa lor îl deţine în categoria creanţelor respective.

În speţă, creanţa solicitată de către creditoare a fost acceptată în urma verificării, fiind înscrisă în grupa creditorilor chirografari, neavând nicio relevanţă ordinea de fapt în care au fost menţionaţi creditorii chirografari în această categorie, raportat la dispoziţiile legale menţionate mai sus.

Pentru aceste motive, a fost respinsă ca nefondată contestaţia formulată de către creditoarea C.N.I.N. SA la tabelul preliminar al creanţelor debitoarei SC K.M.T.O. SRL.

66. Creanţă chirografară. Invocarea unei creanţe având ca temei Legea nr. 10/2001. Procedură specială de acordare a despăgubirilor

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13, art. 65, art. 67
Legea nr. 10/2001, art. 21, art. 26

Cererea de admitere a creanţei formulată de un creditor pentru contravaloarea unui teren în aflat în posesia societăţii debitoare, pe care creditorul l-a revendicat potrivit procedurii prevăzute de Legea nr. 10/2001, nu îndeplineşte cerinţele prevăzute de dispoziţiile art. 65 din Legea nr. 85/2006, nefiind dovedit temeiul acesteia. În aceste condiţii, procedând la verificarea creanţei, în ceea ce priveşte legitimitatea şi valoarea exactă a acesteia, conform art. 67 din aceeaşi lege, în mod corect lichidatorul a constatat că aceasta nu a fost probată, nefiind prezentat niciun înscris doveditor şi nu a înscris-o în tabelul suplimentar al creanţelor.

În acest caz creditorul trebuie să urmeze procedura specială prevăzută de Legea nr. 10/2001, iar în situaţia în care s-ar obţine o decizie privind acordarea de despăgubiri pentru imobilul revendicat, acestea vor fi primite de către creditor potrivit art. 26 şi urm. din aceeaşi lege.

C.A. Craiova, Secţia comercială, decizia nr. 290 din 22 martie 2007

Prin cererea promovată la data de 18 octombrie 2006, creditorul B.C.F. a contestat tabelul preliminar suplimentar întocmit de lichidatorul judiciar al debitoarei SC C.O. SA, afişat la data de 10 octombrie 2006, potrivit căruia creanţa sa în cuantum de 87.500 lei, nu a fost admisă.

În motivarea în fapt a contestaţiei, creditorul a invocat faptul că cererea sa de creanţă era întocmită în raport de înscrisurile depuse, astfel încât respingerea acesteia fără nicio motivare din partea lichidatorului şi fără a-i comunica dacă terenul revendicat, în suprafaţă de 125 mp, se află sau nu în patrimoniul societăţii debitoare, este greşită.

Tribunalul Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, prin sentinţa nr. 765 din 18 decembrie 2006, pronunţată în dosarul nr. 181/F/02/8/2006, a respins contestaţia ca neîntemeiată.

Pentru a pronunţa această hotărâre, judecătorul sindic a reţinut că deşi contestatorul B.C.F. a solicitat înscrierea la masa credală a debitoarei cu suma de 87.500 lei, reprezentând contravaloarea terenului în suprafaţă de 125 mp aflat în posesia societăţii debitoare, pe care l-a revendicat potrivit procedurii prevăzute de Legea nr. 10/2001, nu a prezentat niciun titlu, respectiv o decizie, dispoziţie motivată de restituire în natură a terenului, de

acordare de despăgubiri pentru acest teren, întrucât dispoziția nr. 362 din 31 ianuarie 2005 a Primăriei municipiului Slatina se referă la alte suprafețe, astfel încât cererea sa de creanță este prematură.

Împotriva sentinței pronunțate de Tribunalul Olt, a declarat recurs, în termen legal, contestatorul B.C.F., criticând-o ca netemeinică și nelegală.

În motivele de recurs, contestatorul a invocat faptul că în mod greșit, judecătorul sindic a respins contestația sa la tabelul suplimentar al creanțelor, întrucât deși suprafața de 125 mp este deținută de societatea debitoare, care a fost notificată în acest sens și prin lichidator, conform procedurii prevăzute de Legea nr. 10/2001, nu a primit niciun răspuns și nicio decizie din partea acesteia, astfel încât nu poate fi sancționat cu respingerea ca prematură a cererii.

De asemenea, a mai invocat că cererea sa de creanță a fost respinsă în mod nejustificat și fără nicio motivare din partea lichidatorului, nefiind clarificat faptul că terenul în litigiu se află sau nu în patrimoniul societății debitoare.

Analizând sentința pronunțată de Tribunalul Olt prin prisma motivelor de recurs invocate și a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea a constatat că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Prin cererea promovată la data de 21 aprilie 2006, recurentul B.C.F. a solicitat admiterea creanței sale, în cuantum de 87.500 lei, la masa credală a societății debitoare, reprezentând contravaloarea terenului revendicat în suprafață de 125 mp deținut de aceasta și revendicat potrivit procedurii reglementate de dispozițiile Legii nr. 10/2001.

Cererea de admitere a creanței formulată însă de recurentul contestator nu îndeplinește cerințele prevăzute de dispozițiile art. 65 din Legea nr. 85/2006, nefiind dovedit temeiul acesteia, cum în mod corect a reținut judecătorul sindic. În aceste condiții, procedând la verificarea creanței, în ceea ce privește legitimitatea și valoarea exactă a acesteia, conform art. 67 din aceeași lege, lichidatorul a constatat că aceasta nu a fost probată, nefiind prezentat niciun înscris doveditor și în mod justificat nu a înscris-o în tabelul suplimentar al creanțelor.

De asemenea, în mod corect a reținut judecătorul sindic că în speță contestatorul trebuia să urmeze procedura prevăzută de Legea nr. 10/2001. Chiar dacă recurentul contestator a notificat societatea debitoare prin lichidator, Curtea constată că sunt nefondate criticile privind refuzul de a-i emite o decizie în acest sens, întrucât societatea debitoare nu se înscrie în acele societăți prevăzute de art. 21 din Legea nr. 10/2001. Și în situația în care s-ar obține o decizie privind acordarea de despăgubiri pentru imobilul revendicat, acestea vor fi primite de către recurentul contestator, potrivit art. 26 și urm. din aceeași lege.

Astfel acordarea despăgubirilor constituie obligaţia şi intră în atribuţiile Primăriei municipiului Slatina, şi nu ale societăţii debitoare, împotriva căreia recurentul contestator nu are nicio creanţă.

Astfel, Curtea a constatat că judecătorul sindic a pronunţat o soluţie legală şi temeinică, făcând o corectă aplicare a dispoziţiilor legale invocate şi a dat o corectă dezlegare pricinii. În consecinţă, având în vedere considerentele expuse, Curtea a reţinut că recursul este nefondat şi, prin urmare, în temeiul art. 312 C.proc.civ. l-a respins.

67. Creanţă chirografară. Lipsa notificării privind înregistrarea creanţei. Consecinţe. Calculul penalităţilor de întârziere. Natura creanţei

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13, art. 41, art. 76
C.proc.fisc., art. 15-23

Dacă un creditor nu a fost notificat pentru înregistrarea declaraţiei de creanţă, nu sunt incidente în cauză dispoziţiile art. 76 din Legea nr. 85/2006, motiv pentru care acestui creditor nu i se poate opune excepţia tardivităţii înregistrării creanţei.

Privitor la dobânzile şi penalităţile de întârziere solicitate de creditor, dacă acestea au fost calculate pe perioada aferentă după deschiderea procedurii, ele nu pot fi pretinse, întrucât contravin dispoziţiilor art. 41 din Legea nr. 85/2006.

Conform dispoziţiilor art. 3 pct. 11 din Legea nr. 85/ 2006, creanţele bugetare constau în impozite, taxe, contribuţii, amenzi şi alte venituri bugetare precum şi accesoriile acestora, iar Codul de procedură fiscală prin dispoziţiile art. 15-23 statuează în ceea ce priveşte subiecţii raportului de drept fiscal, potrivit cărora calitatea de creditor în cadrul acestui raport o are Statul prin Agenţia Naţională de Administrare Fiscală şi unităţile sale teritoriale, denumite organe fiscale. În consecinţă, nu poate fi vorba despre o creanţă bugetară dacă un creditor a achitat pentru debitoare sume datorate de aceasta din urmă bugetului de stat.

Trib. Comercial Mureş, sentinţa nr. 262 din 15 martie 2007

Prin contestaţia înregistrată în data de 26 februarie 2007, creditoarea SC R. SA Bucureşti a contestat tabelul definitiv de obligaţii întocmit în cadrul procedurii de insolvenţă a debitoarei SC R. SA în ceea ce priveşte natura creanţei înscrise de administratorul judiciar în acest tabel.

Creditoarea a învederat în motivarea cererii că a solicitat prin declarația de creanță înregistrată la data de 21.06.2006, înscrierea în tabelul definitiv de obligații a unei creanțe în cuantum de 564.749.462 lei având natura unei creanțe bugetare. Această sumă reprezintă taxe vamale, dobânzi şi penalități aferente taxelor vamale, precum şi TVA, sume achitate pe seama debitoarei de către SC R. SA în calitate de comisionar, pentru încheierea regimului vamal suspensiv. În baza contractului de comision încheiat cu debitoarea, creditoarea SC R. SA nu a avut obligația contractuală de a face demersuri pentru încheierea operațiunii de antrepozit vamal. Astfel, taxele vamale şi accesoriile aferente se datorează direct bugetului de stat de către debitoare care a încheiat în nume propriu operațiunea de antrepozit şi care nu a respectat termenele de încheiere a regimului vamal suspensiv. Din actele încheiate de debitoare rezultă că aceasta, deşi a inițiat şi încheiat în nume propriu operațiunea de antrepozit, a folosit în fals antetul SC R., dar aplicând ştampila şi semnătura SC R. SA, motive pentru care suma achitată de SC R. SA pe seama debitoarei are natura unei creanțe bugetare.

Având în vedere actele şi lucrările dosarului judecătorul sindic a reținut în fapt următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 12.05.2006, creditoarea SC R. SA a solicitat înscrierea în tabelul definitiv de obligații a unei creanțe în cuantum de 564.749.462 ROL în categoria creanțelor bugetare.

Administratorul judiciar a procedat la înscrierea creditoarei în categoria creanțelor chirografare cu suma solicitată.

Judecătorul sindic a apreciat că administratorul judiciar, în mod corect, în conformitate cu dispozițiile art. 3 pct. 11 şi 13 din Legea nr. 85/2006, a procedat la înscrierea creditoarei în categoria creanțelor chirografare.

Astfel creditoarea SC R. SA nu a fost notificată pentru înregistrarea declarației de creanță. În atare condiții, judecătorul sindic apreciază că nu sunt incidente dispozițiile art. 76 din Legea nr. 85/2006, motiv pentru care acestui creditor nu i se poate opune excepția tardivității înregistrării creanței.

Creanța declarată de creditoare rezultă din sentința civilă nr. 1714/2005 a Tribunalului Bucureşti, sentință prin care debitoarea a fost obligată în favoarea creditoarei la plata sumei de 414.502.936 ROL. Diferența de sumă reprezintă dobânzi şi penalități de întârziere calculate de creditoare din data de 1.09.2004 până la data de 2.02.2006. Potrivit dispozițiilor sentinței nr. 1714/2005 a Tribunalului Bucureşti, suma de 414.502.936 ROL a fost achitată de creditoare pe seama debitoarei, deşi aceasta nu şi-a asumat prin contractul de comision încheiat între părți această obligație. S-a reținut în considerentele hotărârii că, întrucât creditoarea nu avea obligația contractuală de a suporta taxele vamale aferente importurilor efectuate de debitoare, este îndreptățită să solicite restituirea sumei achitate în locul debitoarei.

Privitor la dobânzile şi penalitățile de întârziere solicitate de creditor, judecătorul sindic a reținut că ele au fost calculate pe perioada aferentă după deschiderea procedurii, motiv pentru care nu pot fi pretinse, întrucât contravin dispozițiilor art. 41 din Legea nr. 85/2006.

Reținând potrivit hotărârii sus menționate şi care constituie titlul de creanță înfățişat de creditor, că creanța invocată nu are natura unei creanțe garantate şi nici natura unei creanțe bugetare, judecătorul sindic a apreciat că creanța invocată nu poate fi încadrată în niciuna din aceste categorii, motiv pentru care nu poate fi înscrisă în categoria creanțelor bugetare. Pentru creditoare aceasta constituie doar o creanță chirografară, astfel cum rezultă din dispozitivul hotărârii sus menționate.

Se reține în acest sens că, potrivit dispozițiilor art. 3 pct. 11 din Legea nr. 85/2006, creanțele bugetare constau în impozite, taxe, contribuții, amenzi şi alte venituri bugetare precum şi accesoriile acestora, iar Codul de procedură fiscală prin dispozițiile art. 15-23 statuează în ceea ce priveşte subiecții raportului de drept fiscal, potrivit cărora calitatea de creditor în cadrul acestui raport o are Statul prin Agenția Națională de Administrare Fiscală şi unitățile sale teritoriale, denumite organe fiscale. Creditoarea SC R. SA nu se încadrează în categoria organelor fiscale în conformitate cu dispozițiile legale menționate, pentru a putea fi titularul unei creanțe bugetare.

Pentru considerentele menționate, judecătorul sindic a respins contestația promovată împotriva tabelului definitiv de obligații ca nefondată.

68. Creanță chirografară. Creditor care nu a fost notificat pentru înregistrarea creanței. Consecințe. Procedura de verificare a creanței

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13, art. 66, art. 67, art. 76, art. 108

Dacă lichidatorul judiciar nu face dovada că s-a aflat în imposibilitate de a cunoaşte calitatea de creditoare a unei societăți comerciale care derulase afaceri cu debitorul insolvent, nu se poate considera că notificarea publicată în ziar este suficientă pentru aplicarea prevederilor art. 76 din Legea nr. 85/2006.

Ținând seama de faptul că lichidatorul judiciar a luat măsura neînscrierii creanței în baza unei excepții şi nu a procedat la verificarea creanței potrivit art. 66 şi art. 108 alin. (3) din legea insolvenței, admițând că declarația de creanță a fost formulată în termen, judecătorul sindic nu putea să dispună în mod direct înscrierea creanței în tabelul definitiv al creditorilor, ci trebuia să dispună verificarea acesteia de către lichidator.

C.A. Constanța, Secția comercială, decizia nr. 30 din 18 ianuarie 2007

Prin încheierea nr. 1877/27.06.2006 pronunțată de judecătorul sindic în dosarul nr. 3617/2005 al Tribunalului Tulcea, a fost admisă contestația formulată de Asociația de Proprietari A.B.R.P. Voluntari și s-a dispus înscrierea contestatoarei în tabelul definitiv al creditorilor debitoarei SC B. SRL Măcin, jud. Tulcea.

Pentru a pronunța această soluție, judecătorul sindic a reținut că prin cererea adresată instanței la data de 14.04.2006 contestatoarea Asociația de Proprietari A.B.R.P. Voluntari, jud. Ilfov, a solicitat admiterea cererii de înscriere a creanței sale în tabelul definitiv consolidat al debitoarei.

Întrucât contestatoarea nu a fost notificată potrivit art. 75 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 64/1995, astfel cum rezultă din concluziile scrise depuse de lichidator, instanța a apreciat întemeiată contestația și a dispus înscrierea creanței invocate de contestatoare în tabelul definitiv al creditorilor.

Împotriva sentinței menționate a declarat recurs lichidatorul judiciar al debitoarei, care a criticat soluția judecătorului sindic ca fiind netemeinică.

A susținut lichidatorul că a depus la dosarul cauzei înscrisuri din care rezultă că au fost transmise intimatei contestatoare toate datele și informațiile cerute de dispozițiile art. 76 din Legea nr. 64/1995, înscrisuri pe care instanța nu le-a avut în vedere. De asemenea, instanța de fond nu a ținut cont de faptul că administratorul judiciar a efectuat notificarea prin publicitate lărgită în data de 29.08.2003 prin ziarul de largă circulație „România liberă", conform art. 75 alin. (3) din Legea nr. 64/1995, astfel că declarația de creanță formulată de intimata contestatoare la data de 23.02.2005 este depusă tardiv.

A mai susținut recurenta că judecătorul sindic a dispus înscrierea în tabelul definitiv al creditorilor a întregii creanțe solicitate de contestatoare, fără a analiza conținutul acestei creanțe și fără a observa că vilele 33 și 34 au ieșit din patrimoniul debitoarei la data de 13.01.2004, fiind vândute în cadrul executării silite, o serie de facturi vizau sume ce reprezentau creanță născută după deschiderea procedurii, iar penalitățile au fost calculate și după data deschiderii procedurii, respectiv după data de 20.06.2003.

Analizând cauza sub aspectul motivelor invocate, Curtea a constatat că recursul este fondat în parte.

Astfel, creditoarea Asociația de Proprietari A.B.R.P. Voluntari a formulat contestație împotriva măsurii lichidatorului judiciar al debitoarei, care a refuzat înscrierea în tabelul creanțelor debitoarei SC B. SRL a creanței în sumă de 969.443.361 ROL, cuprinsă în declarația de creanță depusă la data de 23.02.2005. Din adresa nr. 1316/19.07.2005 rezultă că lichidatorul a respins cererea de înscriere a creanței pe motiv că aceasta este tardiv formulată.

Potrivit art. 75 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, în vigoare la momentul deschiderii procedurii față de debitoare, administratorul era obligat să trimită o notificare tuturor creditorilor menționați în lista depusă de debitor în conformitate cu art. 33 sau art. 39. Potrivit alin. (3), „Notificarea prevăzută la

alin. (1) se va publica totodată, pe cheltuiala averii debitorului, într-un ziar de largă circulaţie".

Lichidatorul a susţinut că nu a notificat-o în mod expres pe creditoare imediat după deschiderea procedurii datorită faptului că nu s-a depus în timp util documentaţia contabilă, în conformitate cu dispoziţiile art. 39 din lege. Lichidatorul nu a arătat momentul la care a fost depusă totuşi documentaţia contabilă de către debitoare având în vedere şi faptul că, astfel cum însuşi susţine, termenul de declarare a creanţelor stabilit iniţial pentru data de 20.09.2003 a fost prelungit cu încă 30 de zile.

Având în vedere că lichidatorul nu a făcut dovada că s-a aflat în imposibilitate de a cunoaşte calitatea de creditoare a contestatoarei, nu se poate considera că notificarea publicată în ziar la data de 29.08.2003 justifică eludarea dispozițiilor art. 75 alin. (1).

Într-o atare situație, în mod corect a apreciat judecătorul sindic că Asociația de Proprietari A.B.R.P. Voluntari nu a fost decăzută din dreptul de a depune declarația de creanţă, nefiind notificată cu privire la deschiderea procedurii conform dispozițiilor legale.

Aceleaşi argumente sunt valabile şi pentru creanţa născută după data deschiderii procedurii, având în vedere că lichidatorul nu a făcut dovada notificării creditoarei în condiţiile art. 107 din Legea nr. 64/1995.

În ceea ce priveşte întinderea creanţei, motivele invocate de recurentă sunt întemeiate. Se constată că judecătorul sindic a dispus înscrierea creanţei afirmate de creditoare, fără ca aceasta să fie verificată în prealabil.

Potrivit art. 66 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, „Toate creanţele vor fi supuse procedurii de verificare prevăzute de prezenta lege, cu excepţia creanţelor constatate prin titluri executorii", iar art. 67 prevede că:

„(1) Administratorul judiciar va proceda de îndată la verificarea fiecărei cereri şi a documentelor depuse şi va efectua o cercetare amănunţită pentru a stabili legitimitatea, valoarea exactă şi prioritatea fiecărei creanţe.

(2) În vederea îndeplinirii atribuţiei prevăzute la alin. (1), administratorul judiciar va putea solicita explicaţii de la debitor, va putea să poarte discuţii cu fiecare creditor, solicitându-i, dacă consideră necesar, informaţii şi documente suplimentare".

De asemenea, art. 108 alin. (3) arată că „Vor fi supuse verificării toate creanţele asupra averii debitorului, inclusiv cele bugetare, născute după data deschiderii procedurii (...)".

Ţinând seama de faptul că lichidatorul a luat măsura neînscrierii creanţei în baza unei excepţii şi nu a procedat la verificarea creanţei potrivit dispoziţiilor menţionate, Curtea a apreciat că, admiţând că declaraţia de creanţă a fost formulată în termen, judecătorul sindic nu putea să dispună în mod direct înscrierea creanţei în tabelul definitiv al creditorilor, ci trebuia să dispună verificarea acesteia de către lichidator.

Pentru considerentele expuse, apreciind motivele invocate de recurentă fondate în parte, a fost admis recursul în baza art. 312 alin. (1) și art. 304[1] C.proc.civ. și a fost modificată în parte sentința atacată în sensul că s-a dispus verificarea creanței de către lichidator.

69. Creanță chirografară. Tabel preliminar suplimentar de creanțe. Notificare. Contract de executare silită

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13, art. 61, art. 62
Legea nr. 188/2000, art. 33

Cererea de creanță formulată de către un creditor este considerată a fi depusă în termen în raport de dispozițiile art. 62 lit. b) din Legea nr. 85/2006, în condițiile în care acest creditor nu a fost notificat așa cum cer dispozițiile art. 61 și urm. din lege.

Contractul de executare silită încheiat de un executor judecătoresc cu debitorul nu reprezintă o creanță în ceea ce privește onorariul fixat în procente din creanța pe care executorul judecătoresc urma să o recupereze pentru debitor conform contractului, în condițiile în care debitorul și-a executat singur creanța prin compensare.

În acest sens, dispozițiile art. 33 din Legea nr. 188/2000 referitoare la drepturile și obligațiile executorilor judecătorești, în ce privește plata onorariilor stabilesc că onorariul perceput în procente se realizează numai din sumele efectiv încasate de către executorul judecătoresc.

Trib. Olt, Secția comercială, sentința nr. 40 din 29 ianuarie 2007

Prin cererea înregistrată sub nr. 102/F/2004/3/2006, contestatorul Biroul individual executor judecătoresc M.M. a formulat contestație la tabelul preliminar suplimentar întocmit de administratorul judiciar B.V. pentru debitoarea SC I.D. SNC Slatina prin care s-a respins cererea de înscriere la masa credală pentru suma de 65.112.696 ROL, cât și cheltuielile de judecată.

Se motivează contestația potrivit art. 73 din Legea nr. 85/2006, în sensul că, prin adresa din 11 decembrie 2006, administratorul judiciar al debitoarei a comunicat tabelul preliminar suplimentar al acestuia din care rezulta că nu a acceptat creanța cu care creditoarea a solicitat să fie înscrisă la masa credală, menționând creanța acceptată 0, iar rangul acesteia ca fiind chirografară.

Administratorul judiciar nu a motivat respingerea cererii de creanță, dar pe fondul cauzei se precizează că, între creditoare și societatea falită s-a încheiat contractul de executare silită nr. 943/30.07.2003, având ca obiect executarea silită a unei creanțe pe care o avea față de societatea agricolă A.S. în cuantum de 791.126.964 ROL.

Onorariul executoriului judecătoresc pentru recuperarea acestei creanțe a fost stabilit la suma de 1.000.000 ROL plus 10% din creanță, respectiv suma de 79.112.696 ROL şi din aceasta debitoarea a achitat suma de 1.000.000 ROL, cu chitanța nr. 43 din 30.07.2003, iar la data de 13 mai 2004, a mai achitat 14.000.000 ROL, astfel că a rămas un rest de onorariu de 65.112.696 ROL şi pentru care creditoarea a formulat cerere de creanță în dosarul de faliment. Cu privire la natura creanței, creditorul consideră că aceasta este o creanță privilegiată, deoarece a luat naştere în urma unei cereri de executare silită.

Administratorul judiciar al debitoarei a depus la dosar concluzii scrise, invocând prescrierea dreptului de a recupera creanța de către creditoare, deoarece de la data încheierii contractului şi până la data formulării cererii în cadrul dosarului de faliment, au trecut mai mult de 3 ani, astfel că dreptul este prescris, iar pe de altă parte, cererea de creanță depusă în dosarul nr. 102/F/2004, privind pe debitoare, este tardivă, în raport de dispozițiile legii falimentului, creditorul neinvocând faptul că nu ar fi fost notificat.

Pe fondul cauzei, solicită să se respingă cererea de creanță ca neîntemeiată, deoarece contractul de executare silită menționat nu reprezintă un drept de creanță; în Legea nr. 188/2000 ce reglementează statutul executorilor judecătoreşti, sunt menționate drepturile şi obligațiile acestora, iar onorariile se stabilesc conform Ordinului M.J. nr. 2848, care prevede că onorariul în procent se percepe din sumele efectiv încasate.

În cauză, creditorul nu a prezentat niciun act, respectiv proces-verbal din care să rezulte ce sume de bani a încasat din executarea silită, precum şi dovada realizării acesteia. Creanța solicitată de creditor este una chirografară, deoarece nu este o obligație datorată la bugetul statului pentru a avea caracterul de privilegiată.

Tribunalul a reținut că excepția invocată de către administratorul judiciar al cauzei, sub ambele aspecte, este neîntemeiată, urmând să fie respinsă.

În dosarul de faliment nr. 102/F/2004, la anexa privind cereri de creanță, se constată că la data de 29.06.2006, s-a înregistrat cererea de creanță a creditorului Biroul individual executor judecătoresc M.M., pentru suma de 65.481.696 ROL, titlul reprezentându-l contractul de executare silită nr. 943 din 30.07.2003, care la art. 2 prevede onorariul de 1.000.000 ROL plus 10% din creanță, achitându-se avansul de 1.000.000 ROL cu chitanța nr. 43 din 30.06.2003, iar restul onorariului fiind de 79.112.696 ROL.

Având în vedere data contractului din 30.07.2003 şi chitanța nr. 43 din aceeaşi dată de achitare a avansului, termenul de a solicita valorificarea creanței este de 3 ani cu începere de la această dată, potrivit art. 6 din Decretul nr. 167/1958.

Față de data formulării cererii de creanță în dosarul de faliment – 29.06.2006 – se constată că aceasta este introdusă în termenul de 3 ani men-

ționat anterior, situație în care dreptul creditoarei nu este prescris, iar excepția invocată sub acest aspect este neîntemeiată.

Cererea de creanță formulată de către creditor este considerată a fi depusă în termen în raport de dispozițiile art. 62 lit. b) din Legea nr. 85/2006, deoarece această creditoare nu a fost notificată așa cum cer dispozițiile art. 61 și urm. din lege, astfel că cererea nu este tardivă și excepția invocată de administratorul judiciar sub acest aspect, este de asemenea neîntemeiată.

Pe fondul cauzei, se reține însă că contestația la tabelul preliminar suplimentar întocmit de administratorul judiciar la data de 11 decembrie 2006, este neîntemeiată, urmând să fie respinsă.

Chiar dacă administratorul judiciar nu a motivat respingerea cererii de creanță, neacceptând-o la masa credală conform mențiunilor de pe tabel potrivit înscrisurilor aflate la dosar, creanța creditorului nu are suport probator.

Simplul contract de executare silită încheiat cu debitoarea la 30.07.2003 nu reprezintă o creanță, deoarece onorariul fixat reprezintă 10% din creanța pe care executorul judecătoresc urma să o recupereze pentru debitoare conform contractului, pentru aceasta, urma să facă acte de executare silită și să finalizeze procedura de executare conform dispozițiilor art. 406 și urm., precum și art. 488 și urm. C.proc.civ.

Din actele depuse la dosar rezultă însă că debitoarea SC I.D. SNC Slatina și-a executat singură creanța prin procesul-verbal de compensare din 15.03.2004, urmată de factura fiscală din aceeași dată, iar cu adresa nr. 170 din 3.03.2004, este informat executorul judecătoresc sub acest aspect.

Pe de altă parte sunt incidente în cauză și dispozițiile art. 33 din Legea nr. 188/2000 referitoare la drepturile și obligațiile executorilor judecătorești în ce privește plata onorariilor, ce se stabilesc conform Ordinului M.J. nr. 2848, stabilind că onorariul perceput în procente se realizează numai din sumele efectiv încasate, de către executorul judecătoresc, or, în cauza de față, acesta nu a făcut dovada încasării vreunei sume de bani din executarea silită pentru care a încheiat contractul cu debitoarea.

Pentru considerentele expuse, contestația creditoarei la tabelul preliminar suplimentar al creanțelor privind pe societatea debitoare a fost respinsă ca neîntemeiată, creditoarea nefăcând dovada creanței sale pentru a avea posibilitatea înscrierii la masa credală în condițiile legii insolvenței.

70. Creanţă chirografară. Contestaţie la tabelul preliminar de creanţe. Invocarea excepţiei prescripţiei. Creanţă rezultată din contract de împrumut

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13, art. 72
Decretul nr. 167/1958, art. 3

Nu este întemeiată excepţia prescripţiei extinctive, în condiţiile în care între părţi s-a încheiat un contract de împrumut, iar faţă de data prevăzută ca scadenţă pentru rambursarea sumei împrumutate nu era împlinit termenul de prescripţie, neavând relevanţă data încheierii contractului.

În mod greşit lichidatorul judiciar nu a înscris creanţa unui creditor în tabelul creanţelor societăţii debitoare, deşi potrivit contractului încheiat de creditor cu societatea debitoare se dovedeşte că acesta a împrumutat debitoarea cu suma solicitată, sumă ce se regăseşte în contabilitatea societăţii, în balanţele lunare aferente lunilor în care a creditat societatea, fără a se proba rambursarea sumei de către societatea debitoare.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sentinţa nr. 2697 din 6 iulie 2007

Prin cererea înregistrată sub nr. 24891/3/2006, creditoarea SC I.O.R. SA a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei împotriva societăţii debitoare SC D.C.P. SRL pentru o creanţă în sumă de 482.202,5 RON.

Prin sentinţa comercială nr. 89/12.01.2007 instanţa a admis cererea creditoarei şi a dispus deschiderea procedurii de insolvenţă în baza art. 1 alin. (2) lit. e) raportat la art. 3 alin. (1) pct. 25 din Legea nr. 85/2006, fiind desemnat lichidator judiciar.

La data de 2.03.2007 creditorul I.M. a solicitat înscrierea la masa credală a societăţii debitoare cu suma de 24.985 RON reprezentând contravaloarea sumei cu care a creditat societatea. În motivarea cererii se arată că a procedat la creditarea societăţii debitoare conform contractului nr. 2/15.09.2005 şi actului adiţional nr. 1/01.06.2006 cu suma de 29.200 RON, fiindu-i rambursată o parte din credit, diferenţa nerestituită fiind în cuantum de 24.985 RON. În probaţiune creditorul a depus la dosar copie a contractului de creditare nr. 2/2005.

Dând curs dispoziţiilor art. 72 din Legea nr. 85/2006, lichidatorul judiciar a procedat la analizarea creanţei cu care creditorul I.M. solicită înscrierea la masa credală, procedând la neînscrierea acestuia în tabelul obligaţiilor societăţii debitoare cu creanţa solicitată pe motivul că respectiva creanţă nu este certă, lichidă şi exigibilă, nefiind dovedită prin niciun mijloc de probă; contractul de creditare nu face decât dovada raportului contractual cu societatea debitoare.

Creditorul I.M. a formulat contestație la neînscrierea în tabelul preliminar al obligațiilor, arătând că în mod greșit lichidatorul judiciar nu a înscris creanța sa în tabelul obligațiilor societății debitoare, deși potrivit contractului încheiat cu societatea se dovedește că a împrumutat societatea debitoare cu creanța solicitată, sumă ce se regăsește în contabilitatea societății, în balanțele lunare aferente lunilor în care a creditat societatea.

La ultimul termen de judecată lichidatorul judiciar a invocat excepția prescripției dreptului la acțiune, excepție unită de instanță cu fondul cauzei.

Examinând cu prioritate excepția invocată, raportat la dispozițiile art. 137 C.proc.civ. și înscrisurile depuse la dosarul cauzei, instanța a respins excepția reținând că titlul constatator al creanței de care se prevalează creditorul îl constituie contractul de creditare nr. 2/15.09.2005, creditul fiind acordat pe un termen de 12 luni cu începere de la 15.09.2005, rambursarea sumei împrumutate urmând a fi efectuată eșalonat, dar până la data expirării contractului. Raportat la această clauză contractuală instanța reține că termenul scadent pentru rambursarea sumei împrumutate a fost în data de 15.09.2006, dată de la care a început să curgă termenul prescripției. Având în vedere data depunerii declarației de creanță la dosarul cauzei, respectiv 2.03.2007, instanța a reținut că declarația de creanță a fost depusă înăuntrul termenului de prescripție de 3 ani, astfel încât excepția a fost respinsă.

Pe fondul cauzei instanța a reținut că prin contractul de creditare nr. 2/15.09.2005 creditorul I.M. a acordat un credit în valoare de 29.200 RON societății debitoare pe o perioadă de 12 luni, creditul aflându-se la dispoziția creditorului până la data de 31.12.2005. Raportat la clauzele contractuale, instanța reține că societatea debitoare a primit cu titlu de împrumut de la contestator suma de 29.200 RON, fără a se proba rambursarea sumei de către societatea debitoare, societatea achitându-i o parte din contravaloarea creditului, rezultând o diferență în valoare de 24.985 RON.

Pentru considerentele expuse, instanța, reținând caracterul cert, lichid și exigibil al creanței solicitate, în temeiul art. 1169-1170 și art. 969 C.civ. a dispus înscrierea creditorului I.M. în tabelul obligațiilor societății creditoare cu creanța în sumă de 24.985 RON.

71. Creanță chirografară. Calificarea juridică a raporturilor dintre părți. Diferența între contractul de mandat și cel de comision

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13, art. 72
C.civ., art. 1532, art. 1548

Contractul de comision este o varietate a mandatului comercial, mai exact un mandat comercial fără reprezentare sau cu reprezentare indirectă.

Prin urmare, de esența contractului de comision este încheierea de către comisionar de acte juridice cu terții, în nume propriu, dar pe seama comitentului.

În cauză, contractul de vânzare-cumpărare pentru care s-a solicitat intermedierea s-a încheiat direct de „comitent" cu terțul cumpărător, prin urmare acesta din urmă a avut tot timpul reprezentarea faptului că se negociază de către intermediar în numele vânzătorului, fiind vorba deci de un contract de mandat.

Chiar și în cazul în care s-ar aprecia că între debitor și creditor s-a încheiat un contract de comision, subzistă obligația comitentului de a plăti remunerația datorată comisionarului din momentul în care acesta și-a executat obligația contractuală.

C.A. Constanța, Secția comercială, decizia nr. 1663 din 17 septembrie 2007

Prin sentința civilă nr. 1343/2007 judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Constanța, Secția comercială, a admis contestația formulată de creditoarea SC G.T.C. SRL, dispunând înscrierea creditoarei în tabelul obligațiilor debitoarei SC F. SA cu o creanță totală de 152.016,12 lei la ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 7 din Legea nr. 85/2006.

Pentru a dispune astfel, a reținut judecătorul-sindic că între creditoare și debitoare a fost încheiat un contract de comision, iar comisionul a fost stabilit de părți la 5 dolari SUA + TVA/tonă din cantitatea totală ce face obiectul contractului de vânzare-cumpărare între comitent și clientul contractant, comision negociat de către comisionar.

S-a reținut de către judecătorul-sindic că, deși părțile și-au intitulat contractul ca fiind de comision, în realitate este unul de mandat cu reprezentare, mandatarul acționând în numele și pe seama mandantului; în acest context debitoarea datorează comisionul raportat la cantitatea prevăzută a fi vândută pe lună de 3.500 tone.

Împotriva acestei hotărâri, în termen legal, a declarat recurs lichidatorul judiciar susținând următoarele:

- greșit a interpretat prima instanță contractul ca fiind unul de mandat încălcând voința părților;
- nu s-a determinat clar caracterul cert, lichid și exigibil al creanței creditoarei;
- chiar hotărârea Comisiei de Arbitraj de pe lângă C.C.I.N.A. nu a obligat-o pe debitoare decât la plata comisionului datorat urmare a derulării contractului și nu a făcut vreo referire la plata de daune-interese pentru neexecutarea contractului.

Verificând hotărârea recurată în raport de criticile aduse, Curtea a reținut că acestea sunt nefondate pentru următoarele considerente:

Relativ la prima critică instanța a reținut că aceasta este neîntemeiată având în vedere că doctrina juridică în materie este unanimă în a considera contractul de comision drept o varietate a mandatului comercial, mai exact un mandat comercial fără reprezentare sau cu reprezentare indirectă. Prin urmare, de esența contractului de comision este încheierea de către comisionar de acte juridice cu terții, în nume propriu, dar pe seama comitentului.

În cauză, contractul de vânzare-cumpărare s-a încheiat direct de „comitent" cu terțul cumpărător, prin urmare acesta din urmă a avut tot timpul reprezentarea faptului că se negociază de către SC G.T.C. SRL în numele vânzătorului SC F. SA.

Mai mult, comisionarul se obligă direct şi personal fată de terț şi nu se nasc raporturi juridice între comitent şi terț, ceea ce nu este cazul în speță. Nu se poate vorbi, aşadar, despre un contract de comision.

Chiar şi în cazul în care s-ar aprecia acest contract drept unul de comision, obligația comitentului este de a plăti remunerația datorată comisionarului din momentul în care acesta şi-a executat obligația contractuală.

În mod corect a reținut judecătorul sindic că există obligația mandantului (comitentului) SC F. SA de a remunera pe mandatar (comisionar) cu întreaga remunerație datorată în baza contractului. În lumina principiilor Codului civil (art. 1548), mandatarul nu a fost în culpă. Legea nu distinge după cum mandatul este cu sau fără reprezentare.

În ceea ce priveşte hotărârea arbitrală invocată de administratorul judiciar, aceasta priveşte o parte din sumele la care creditoarea este îndreptățită în temeiul contractului încheiat cu debitoarea. Hotărârea a fost pronunțată în limita a ceea ce s-a cerut de către creditoarea SC G.T.C. SRL.

Față de cele arătate, Curtea a reținut că sunt neîntemeiate criticile aduse, astfel că în temeiul dispozițiilor art. 312 C.proc.civ., a respins recursul ca nefondat.

72. Creanță chirografară. Creanță aferentă activității după deschiderea procedurii falimentului. Limitele învestirii instanței. Cerere nouă formulată în recurs

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13, art. 75
C.proc.civ., art. 129

Potrivit art. 3 pct. 13 din Legea nr. 85/2006, creditorii chirografari sunt creditorii debitorului care nu au constituite garanții față de patrimoniul debitorului şi care nu au privilegii însoțite de drepturi de retenție, ale căror creanțe sunt curente la data deschiderii procedurii, precum şi creanțe noi aferente activităților curente în perioada de observație.

Este, astfel, chirografară creanţa unei creditoare, în condiţiile în care aceasta nu are constituite garanţii faţă de patrimoniul debitorului, nu are privilegii însoţite de drepturi de retenţie, ea fiind o creanţă nouă aferentă activităţii după deschiderea procedurii falimentului.

Pe de altă parte, dacă prima instanţă s-a pronunţat în limitele sesizării în condiţiile art. 129 alin. (6) C.proc.civ., obiectul cererii fiind contestaţie la înscrierea în tabelul definitiv consolidat al creanţelor împotriva debitorului şi nici în cererea de chemare în judecată şi nici în concluziile la fond, creditoarea nu a solicitat înscrierea unei creanţe prioritare, o asemenea cerere, formulată pentru prima dată în recurs, nu este admisibilă.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, decizia nr. 1658 din 13 septembrie 2007

Reclamanta-creditoare SC F.G.M.C. SRL Piatra Neamţ a formulat contestaţie împotriva hotărârii de acceptare a tabelului definitiv consolidat al creanţelor împotriva averii debitoarei SC A.C.H. SA Tulcea, solicitând înscrierea creanţei sale în valoare de 77.858 RON. În motivarea contestaţiei, petenta a arătat că, în baza contractelor de prestări servicii nr. 13, 14, 15 şi 16 din 27.04.2005, a prestat servicii de pază şi protecţie a bunurilor şi persoanelor pentru debitoare, însă aceasta, prin lichidator judiciar, nu şi-a îndeplinit obligaţiile corelative de plată.

Contestatoarea a arătat că a solicitat lichidatorului înscrierea pe lista creditorilor, însă acesta nu a inclus creanţa sa în tabel, pretinzând că cererea nu a fost depusă în termenul stabilit prin hotărârea de deschidere a procedurii.

S-a mai arătat de către contestatoare că nu a fost legal citată, întrucât are sediul în Piatra Neamţ, Bd. D., şi nu pe str. I., nr. 10, unde a fost citată de către lichidator. În consecinţă s-a solicitat admiterea contestaţiei şi înscrierea contestatoarei în tabelul creditorilor debitoarei.

Intimata SC A.C.H. SA prin lichidator SC R. SRL Tulcea a depus întâmpinare, prin care a invocat tardivitatea contestaţiei, solicitând respingerea acesteia ca atare, depunând şi înscrisuri doveditoare în acest sens.

Prin sentinţa civilă nr. 2712/06.10.2006, Tribunalul Tulcea – judecător sindic – a respins contestaţia formulată ca fiind tardivă.

Împotriva acestei hotărâri, în termen legal, a formulat recurs contestatoarea, criticând-o sub aspectul greşitei aprecieri a datelor reţinute de instanţă, iar prin decizia civilă nr. 105/COM/08.02.2007, C.A. Constanţa a admis recursul şi a casat hotărârea atacată, trimiţând cauza aceleiaşi instanţe în vederea judecării fondului.

Instanţa de recurs a apreciat că, prin adresa nr. 712/22.03.2006 înaintată la sediul debitoarei, creditoarea a solicitat înscrierea pe lista creditorilor pentru recuperarea creanţei pe care debitoarea o are faţă de aceasta, însă lichidatorul a refuzat înscrierea cu motivarea că depunerea cererii de înscriere în tabelul

preliminar al obligațiilor a fost făcută cu depășirea termenului stabilit de judecătorul sindic prin hotărârea de intrare în faliment.

Prin sentința civilă nr. 754/18.05.2007, Trib. Tulcea a admis contestația formulată de creditoare și a dispus înscrierea creditoarei în tabelul definitiv al creanțelor debitoarei cu o creanță chirografară în valoare de 77.858 lei.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut următoarele:

Între contestatoarea SC F.G.M.C. SRL Piatra Neamț și debitoare au intervenit contractele de prestări servicii nr. 13, 14, 15 și 16, toate încheiate la data de 27 aprilie 2005, având ca obiect prestări servicii de pază și protecție la diferite obiective aparținând debitoarei, pe o durată de un an, de către contestatoare.

Conform facturilor emise de către SC F.G.M.C. SRL Piatra Neamț în baza acestor contracte aflate la dosar, debitoarea datorează contestatoarei suma de 77.850 lei reprezentând contravaloarea serviciilor de pază prestate.

Întrucât debitoarea SC A.C.H. SA Tulcea nu a produs niciun fel de dovezi din care să rezulte că a achitat suma de bani datorată, prin apărare susținându-se doar aspectul tardivității contestației formulate, instanța a apreciat că cererea este întemeiată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta, susținând că în mod greșit instanța a reținut că este chirografară creanța sa, în loc de prioritară în condițiile art. 123 pct. 1 din Legea nr. 85/2006.

Recursul este nefondat.

Potrivit art. 3 pct. 13 din Legea nr. 85/2006, creditorii chirografari sunt creditorii debitorului care nu au constituite garanții față de patrimoniul debitorului și care nu au privilegii însoțite de drepturi de retenție, ale căror creanțe sunt curente la data deschiderii procedurii, precum și creanțe noi aferente activităților curente în perioada de observație.

În cauză, așa după cum bine a reținut prima instanță, creanța reclamantei este chirografară pentru că nu are constituite garanții față de patrimoniul debitorului, nu are privilegii însoțite de drepturi de retenție, ea este o creanță nouă aferentă activității după deschiderea procedurii falimentului.

Pe de altă parte, instanța s-a pronunțat în limitele sesizării în condițiile art. 129 alin. (6) C.proc.civ. – obiectul cererii fiind contestație la înscrierea în tabelul definitiv consolidat al creanțelor împotriva debitorului. Nici în cererea de chemare în judecată și nici în concluziile la fond, reclamanta nu a solicitat înscrierea unei creanțe prioritare.

Cum în recurs nu se poate schimba obiectul cererii, cererea reclamantei de a trece creanța sa ca fiind prioritară, pentru prima dată în recurs, nu este admisibilă.

În fine, art. 123 din Legea nr. 85/2006 face vorbire de distribuirea sumelor realizate în urma lichidării și ordinea în care creanțele vor fi plătite. Or, în cauză, temeiul de drept al cererii de chemare în judecată nu l-a

constituit art. 123 din Legea nr. 85/2006 – invocat pentru prima oară în recurs –, ci art. 73 din Legea nr. 85/2006 referitor la contestațiile împotriva tabelului de creanță.

Ordinea plății creanțelor se stabileşte ulterior întocmirii tabelului definitiv de creanță, în condițiile art. 123 din Legea nr. 85/2006, iar creditorii au posibilitatea în condițiile art. 129 din lege să formuleze obiecțiuni la raportul final întocmit de lichidator.

Aşa fiind, s-a constatat că recursul este nefondat, astfel încât în baza art. 312 C.proc.civ. a fost respins ca atare.

73. Creanță chirografară. Contestație la tabelul preliminar de creanțe. Bunuri vândute unui creditor pentru plata altor creditori. Închiriere ulterioară a acestora

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13, art. 73
Legea nr. 31/1990, art. 272 alin. (2)

Nu este nelegală vânzarea unor bunuri din patrimoniul debitoarei, urmată de închirierea lor de la cumpărător, pentru continuarea activității de transport intern şi internațional, în condițiile în care veniturile obținute din această activitate au intrat în patrimoniul societății debitoare şi deci nu se poate reține că cumpărătorul a desfăşurat activitatea prin intermediul societății debitoare, sustrăgându-se astfel de la plata impozitelor şi taxelor, atâta timp cât din veniturile obținute societatea debitoare a plătit cheltuielile aferente şi unele datorii către creditori.

Trib. Comercial Argeş, sentința nr. 1010 din 30 octombrie 2007

La data de 12.09.2007 creditorul SC T.A. SRL a formulat contestație la tabelul preliminar de creanțe al debitorului SC T.J. SRL, solicitând înscrierea creanței sale în sumă de 197.862,34 lei în tabelul definitiv.

În motivarea contestației creditorul arată că înlăturarea creanței sale din tabelul preliminar este nelegală întrucât în cauză nu pot fi aplicate prevederile art. 272 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, republicată, iar nelegitimitatea creanței nu poate fi reținută deoarece semiremorcile proprietatea debitorului au fost vândute creditorului care le-a cuplat la trei capete tractor, după care le-a închiriat debitorului care şi-a continuat activitatea şi a reuşit să-şi achite datoriile către toți creditorii, în afara creditorului introductiv.

Mai arată creditorul că respingerea creanței sale se întemeiază pe prevederile art. 79 şi art. 80 din legea insolvenței, însă înregistrarea declarației de creanțe în tabel urmăreşte prevederile art. 61-76 din aceeaşi lege.

Administratorul judiciar al debitoarei a depus la dosar un istoric al colaborării între creditoare și debitoare, iar la solicitarea judecătorului sindic a formulat un punct de vedere cu privire la contestația formulată de SC T.A. SRL.

Examinând contestația în raport de actele aflate la dosar, precum și de prevederile art. 61-76 din legea insolvenței, judecătorul sindic a constatat următoarele:

Creditorul SC T.A. SRL a formulat declarație de creanță pentru suma de 197.862,34 lei reprezentând contravaloarea a 3 facturi pentru chirie mijloace de transport. După verificarea acestei declarații administratorul judiciar a îndepărtat-o din tabelul preliminar de creanțe al debitorului pe considerentul că această creanță provine din efectuarea unor acte și fapte de comerț prohibite de lege, contrare intereselor debitoarei, încadrându-se în dispozițiile art. 272 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, republicată. De asemenea, respingerea acestei creanțe s-a făcut și cu motivarea că nu ar avea caracter cert.

Ulterior, după verificarea documentelor justificative depuse la dosarul cauzei de către societatea contestatoare, administratorul judiciar a concluzionat că datoria invocată de către această societate are caracter cert, însă și-a menținut punctul de vedere cu privire la nelegitimitatea sa.

Administratorul judiciar își axează motivarea de nelegitimitate a creanței pe faptul înstrăinării de către debitoare către contestatoare a celor 4 semiremorci și o mașină de spălat cu presiune, bunuri care ulterior, împreună cu 4 capete tractor proprietatea SC T.A. SRL, au fost închiriate către societatea debitoare și aceasta și-a desfășurat activitatea de transport intern și internațional.

Veniturile obținute din această activitate au fost folosite în vederea acoperirii cheltuielilor aferente transporturilor, ridicate o parte de către asociați în contul unor creditări ale societății, iar o parte au fost încasate direct de către contestatoare prin girarea unor bilete la ordin. Creanța în discuție este reprezentată de 3 facturi de chirie.

În susținerea acestui punct de vedere administratorul judiciar a invocat și plata cu întârziere a bunurilor înstrăinate de către societatea debitoare.

Analizând situația în speță, judecătorul sindic a constatat că în adevăr societatea debitoare a înstrăinat către societatea contestatoare toate bunurile sale, respectiv 4 semiremorci și 1 mașină de spălat cu presiune, iar prețul acestui transfer patrimonial a fost acoperit ulterior prin plata făcută la 31.05.2006 de către societatea contestatoare a creditului contractat de către debitoare la B.P. în sumă totală de 586.355,61 lei.

În acest fel societatea debitoare a încasat contravaloarea și și-a acoperit o datorie către un creditor important.

Bunurile respective la care s-au adăugat 4 capete tractor, proprietatea societății contestatoare, au fost închiriate înapoi societății debitoare, care și-a continuat activitatea de transport intern și internațional.

Veniturile obţinute din această activitate au intrat în patrimoniul societăţii debitoare şi deci nu se poate reţine că societatea contestatoare a desfăşurat activitatea prin intermediul societăţii debitoare, sustrăgându-se astfel de la plata impozitelor şi taxelor, atâta timp cât din veniturile obţinute societatea debitoare a plătit cheltuielile aferente.

Nu se susţine nici afirmaţia că în mod nelegal nu s-a operat o compensare legală între cele două societăţi ce aveau obligaţii reciproce, având în vedere că societatea debitoare a făcut plăţi potrivit unor facturi emise de societatea contestatoare şi abia la câteva luni, societatea contestatoare a făcut plata către societatea debitoare prin achitarea creditului bancar contractat de aceasta din urmă.

Nu se susţine nici afirmaţia administratorului judiciar că prin neplata preţului din transferul patrimonial s-au acumulat dobânzi bancare în sumă de 204.003,10 lei, întrucât, potrivit afirmaţiilor administratorului judiciar, societatea contestatoare a achitat pentru societatea debitoare la 31.05.2007 atât debitul bancar în sumă de 382.352,51 lei, cât şi dobânzile bancare în sumă de 204.003,10 lei.

În sfârşit, şi critica privind plata efectuată către creditorul B.P. este nefondată întrucât prin această plată s-a stins obligaţia de achitare a preţului şi a fost achitată în întregime o datorie a societăţii debitoare, diminuând în acest fel masa pasivă a acesteia.

Faţă de toate aceste considerente, judecătorul sindic a constatat că motivele pentru care a fost îndepărtată creanţa societăţii contestatoare de la trecerea în tabelul preliminar sunt nefondate, această creanţă fiind legitimă, certă, lichidă şi exigibilă.

Ca urmare, judecătorul sindic a admis contestaţia formulată de SC T.A. SRL şi a dispus înscrierea creanţei chirografare deţinută de această societate în sumă de 197.862,34 lei în tabelul definitiv de creanţe împotriva debitorului.

74. Creanţă chirografară. Lipsa notificării legale a creditorilor. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 7, art. 61 alin. (3), art. 75, art. 76

Potrivit dispoziţiilor art. 76 din Legea nr. 85/2006, sancţiunea decăderii din drepturile prevăzute de alin. (1) al aceluiaşi articol nu operează în situaţia în care notificarea deschiderii procedurii s-a făcut cu încălcarea dispoziţiilor art. 7 din lege, care impune în acelaşi timp notificarea creditorilor atât prin Buletinul procedurilor de insolvenţă, cât şi potrivit Codului de procedură civilă.

Această sancţiune nu operează faţă de creditorul care înregistrează declaraţia de creanţă după expirarea termenului prevăzut de lege, în cazul neidentificării actelor contabile ale debitoarei şi al imposibilităţii emiterii notificărilor pentru fiecare creditor.

Legea trebuie să acorde acelaşi tratament tuturor creditorilor sub aspectul drepturilor lor procedurale, or, nu se poate sancţiona creditorul care nu a fost notificat din cauza lipsei evidenţelor contabile ale debitoarei, în raport cu creditorul care este înscris în aceste evidenţe şi căruia i se asigură posibilitatea depunerii declaraţiei de creanţă prin notificarea acestuia potrivit Codului de procedură civilă.

Trib. Comercial Mureş, sentinţa nr. 1482 din 25 octombrie 2007

Prin cererile înregistrate la data de 4 mai 2007, creditoarea SC E. SA a solicitat judecătorului sindic repunerea în termenul de înregistrare a creanţelor în cadrul procedurii de insolvenţă a debitoarei SC M.C. SRL.

În motivarea cererii promovate s-a învederat că, după deschiderea procedurii de insolvenţă a debitoarei, administratorul judiciar F.C. IPURL nu a procedat la notificarea acestui creditor în conformitate cu dispoziţiile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, respectiv în conformitate cu dispoziţiile Codului de procedură civilă, considerent pentru care se poate aprecia că faţă de această parte nu s-a realizat procedura de notificare. În atare condiţii creditoarea a fost împiedecată să îşi formuleze cerere de admitere a creanţei. Lipsa evidenţelor contabile fidele din partea debitoarei nu poate să priveze creditorul de dreptul acestuia la recuperarea creanţei. Neîndeplinirea defectuoasă a procedurii atrage sancţiunea nulităţii; ca efect al acesteia, administratorul judiciar va trebui să repete notificările în raport cu normele legale incidente.

Creditoarea a formulat şi cerere de înregistrare a creanţei deţinute faţă de debitoare, pentru o creanţă în cuantum de 9.407,11 lei, rezultând din ordonanţa nr. 1300/2005.

Administratorul judiciar nominalizat în cauză a învederat, cu privire la cererile formulate, că nu a notificat acest creditor datorită lipsei evidenţelor contabile ale debitoarei; notificările au fost publicate în Buletinul procedurilor de insolvenţă, motiv pentru care sunt incidente dispoziţiile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Având în vedere actele şi lucrările dosarului, judecătorul sindic a reţinut următoarele:

Împotriva debitoarei SC M.C. SRL a fost deschisă procedura insolvenţei prin sentinţa nr. 1690/2006 a Tribunalului Comercial Mureş. Tabelul preliminar de obligaţii a fost afişat la tribunal la data de 9 noiembrie 2006, iar tabelul definitiv de obligaţii, la data de 6.12.2006, potrivit dovezii depuse la dosar. Creditoarea SC E. SA nu a fost înregistrată în tabelul definitiv de obli-

gaţii, neformulând declaraţie de creanţă în termenul stabilit prin hotărârea de deschidere a procedurii insolvenţei.

Creanţa creditoarei SC E. SA rezultă din facturile fiscale depuse la dosar, facturi acceptate de debitoare.

Referitor la contestaţia promovată împotriva tabelului definitiv de creanţe, judecătorul sindic a reţinut, potrivit celor precizate de reprezentantul lichidatorului în şedinţa din data de 25 octombrie 2007, că acest creditor nu a fost notificat în conformitate cu dispoziţiile art. 61 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, pentru înregistrarea declaraţiei de creanţă.

Potrivit dispoziţiilor art. 76 din Legea nr. 85/2006, sancţiunea decăderii din drepturile prevăzute de alin. (1) al aceluiaşi articol nu operează în situaţia în care notificarea deschiderii procedurii s-a făcut cu încălcarea dispoziţiilor art. 7 din lege, care impune în acelaşi timp notificarea creditorilor atât prin Buletinul procedurilor de insolvenţă, cât şi potrivit Codului de procedură civilă.

Potrivit dispoziţiilor art. 75 din Legea nr. 85/2006, după expirarea termenului de depunere a contestaţiilor şi până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate face contestaţie împotriva trecerii unei creanţe sau a unui drept de preferinţă în tabelul definitiv de creanţe, în cazul descoperirii unui fals, dol sau a unei erori esenţiale care au determinat admiterea creanţei sau a dreptului de preferinţă, precum şi în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare şi până atunci necunoscute. Coroborând textele de lege enunţate cu dispoziţiile art. 7 din Legea nr. 85/2006, se apreciază că sancţiunea decăderii nu poate fi invocată faţă de creditorul care înregistrează declaraţia de creanţă după expirarea termenului prevăzut de art. 62 alin. (1) lit. b) din lege, în cazul neidentificării actelor contabile ale debitoarei şi al imposibilităţii emiterii notificărilor pentru fiecare creditor.

Aceasta în considerarea faptului că, potrivit dispoziţiilor art. 61 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, notificarea deschiderii procedurii se va realiza şi potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă. În condiţiile neemiterii unei notificări potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă, notificarea creditorului s-a realizat evident cu încălcarea dispoziţiilor art. 7 din lege. Se impune, în acest sens, a se lua în considerare şi faptul că legea trebuie să acorde acelaşi tratament tuturor creditorilor sub aspectul drepturilor lor procedurale, or, nu se poate sancţiona creditorul care nu a fost notificat din cauza lipsei evidenţelor contabile ale debitoarei, cu decăderea din drepturile prevăzute de art. 76 din lege, în raport cu creditorul care este înscris în aceste evidenţe şi căruia i se asigură posibilitatea depunerii declaraţiei de creanţă şi prin înştiinţarea acestuia potrivit Codului de procedură civilă. O astfel de interpretare ar echivala cu lăsarea, la discreţia debitoarei, a stabilirii creditorilor care vor fi îndreptăţiţi să participe la procedură, prin simpla omisiune a acestora din evidenţele contabile, cu bună sau rea-credinţă.

Nu se poate reține în argumentarea poziției exprimate de administratorul judiciar nici faptul că, în condițiile în care intenția legiuitorului a fost aceea de a simplifica modalitatea de realizare a procedurilor de citare şi comunicare, prin înființarea Buletinului procedurilor de insolvență, ar opera prezumția de cunoaştere a deschiderii procedurii în conformitate cu dispozițiile art. 7 alin. (7), prin notificarea deschiderii procedurii prin Buletin, întrucât caracterul public al acestui Buletin nu este de natură a aduce atingere dreptului creditorilor la recuperarea creanței, a cărei realizare trebuie asigurată în mod egal tuturor creditorilor şi prin prisma dispozițiilor art. 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale. În acest sens trebuie reținut că, chiar şi legiuitorul a prevăzut obligativitatea îndeplinirii procedurii de citare şi comunicare a actelor de procedură, în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură civilă, până la deschiderea procedurii, inclusiv a notificării de deschidere a procedurii, numai pentru actele ulterioare prevăzându-se procedura de citare şi comunicare prin Buletinul procedurilor de insolvență, prezumându-se faptul că, creditorii care au cunoştință de deschiderea procedurii urmăresc publicațiile din Buletin.

Pentru acest considerent judecătorul sindic a apreciat că cererea de repunere în termen este întemeiată, urmând ca în temeiul dispozițiilor art. 103 C.proc.civ. sa fie admisă cu consecința repunerii creditoarei în termenul de înregistrare a creanței.

În temeiul dispozițiilor art. 66 din Legea nr. 85/2006 s-a stabilit în sarcina administratorului judiciar atribuția de a proceda la verificarea creanței înregistrate de creditoarea SC E. SA.

75. Creanță chirografară. Creditor care a formulat cerere de deschidere a procedurii insolvenței. Lipsa cererii ulterioare de declarare a creanței

Legea nr. 85/2006, art. 31, art. 64, art. 73

Potrivit art. 2 din legea insolvenței, scopul acesteia este instituirea unei proceduri colective în care creditorii recunoscuți participă împreună la urmărirea şi recuperarea creanțelor lor. Creditorii recunoscuți sunt atât cei care au formulat cererea introductivă, de deschidere a procedurii, potrivit art. 31, cât şi cei care au formulat cerere de declarare a creanței potrivit art. 64, precum şi salariații debitoarei.

Odată pronunțată sentința de deschidere a procedurii insolvenței, creditorul care a formulat cererea introductivă va fi înscris în tabelul creditorilor, fără a mai fi necesară o nouă cerere în acest sens, deoarece jude-

cătorul sindic a stabilit, cu autoritate de lucru judecat, că acesta are asupra averii debitoarei o creanţă certă, lichidă şi exigibilă.

Or, prin formularea cererii în temeiul art. 64 din lege, un creditor nu solicită altceva decât să se constate că este îndreptăţit să participe la procedura insolvenţei deschisă la solicitarea unui alt creditor al debitoarei sale, legitimitatea, valoarea exactă şi prioritatea fiecărei creanţe urmând să fie cercetată de administratorul judiciar şi supusă apoi cenzurii judecătorului sindic în situaţia în care se formulează contestaţii.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, decizia nr. 1632 din 12 septembrie 2007

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Tulcea sub nr. 264/88/23.01.2007, creditoarea contestatoare SC S.P.C. SRL Tulcea a formulat contestaţie împotriva tabelului preliminar al creditorilor debitoarei SC D. 2000 SRL Tulcea întocmit de administratorul judiciar R.N. SPRL Tulcea, prin care a solicitat ca judecătorul sindic să se pronunţe în sensul înlăturării din acest tabel a creditoarei SC Ş.P. SRL. Bucureşti pentru nedepunerea cererii de admitere a creanţei în termenul legal, cu consecinţa decăderii din dreptul de a participa şi vota în cadrul adunării generale a creditorilor, dreptul de a participa la vreo redistribuire de sume, dreptul de a-şi realiza creanţele.

În motivarea contestaţiei s-a arătat că prin hotărârea de deschidere a procedurii insolvenţei a fost fixată data limită pentru depunerea cererilor privind admiterea creanţelor la 8 decembrie 2006, sens în care societatea SC Ş.P. SRL Bucureşti a fost notificată, existând dovada confirmării primirii notificării, însă aceasta nu a înţeles să formuleze o astfel de cerere, care să cuprindă cerinţele prevăzute de art. 65 din Legea nr. 85/2006.

La data de 23 martie 2007 intimata SC Ş.P. SRL Bucureşti a depus întâmpinare prin care a susţinut că faţă de data la care s-a dispus deschiderea procedurii de insolvenţă în forma generală – 16.10.2006, contestaţia promovată de SC S.P.C. SRL Tulcea este tardivă având în vedere dispoziţiile art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Totodată, a invocat şi excepţia inadmisibilităţii contestaţiei motivat de faptul că orice parte interesată poate solicita decăderea oricând, însă pe calea unei acţiuni sau ca excepţie, nu pe calea contestaţiei, cum în mod eronat s-a procedat în cauza de faţă.

De asemenea, a considerat că nu se impunea formularea unei cereri de admitere a creanţei atât timp cât a fost cea care a promovat cererea de deschidere a procedurii, admisă de instanţă potrivit sentinţei civile nr. 2761/16.10.2006.

Prin sentinţa civilă nr. 655/04.05.2007 judecătorul sindic a respins excepţiile invocate cât şi contestaţia ca nefondate. Pentru a pronunţa această hotărâre, judecătorul sindic a reţinut următoarele:

Cu privire la excepția tardivității introducerii contestației, aceasta nu a fost găsită întemeiată deoarece termenul de 10 zile prevăzut de art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 se referă la contestațiile formulate împotriva tabelului definitiv, iar în speță fost contestat tabelul preliminar.

Cu privire la excepția inadmisibilității contestației, aceasta nu a fost găsită întemeiată deoarece în cauză nu sunt incidente prevederile art. 76 din lege, iar contestația formulată de către SC S.P.C. SRL este o contestație pură și simplă împotriva tabelului preliminar.

Pe fondul cauzei, s-a constatat că intimata a fost aceea care a formulat acțiune pentru deschiderea procedurii insolvenței față de debitoarea SC D. 2000 SRL, admisă prin sentința civilă nr. 2761/16.10.2006.

Astfel, judecătorul sindic a concluzionat că, din moment ce există cerere pentru deschiderea procedurii insolvenței, nu mai este necesar să se mai formuleze o altă cerere de admitere a creanței. Cererea de chemare în judecată prin care s-a solicitat deschiderea procedurii insolvenței a îndeplinit toate cerințele prevăzute de lege, în speță art. 65 din Legea 85/2006.

Împotriva sentinței arătate a declarat recurs contestatoarea, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie doar în ceea ce privește fondul cererii, solicitând casarea acesteia cu consecința admiterii acțiunii așa cum a fost formulată.

În motivarea recursului s-a arătat că judecătorul sindic în mod greșit a apreciat că nu mai era necesar ca SC Ș.P. SRL București să formuleze cerere de admitere a creanței atât timp cât a formulat cererea de deschidere a procedurii, deoarece, în primul rând cele două cereri au temeiuri juridice diferite, art. 31 și respectiv art. 64 din lege, iar în al doilea rând în registrul Tribunalului Tulcea nu este înregistrată în termenul legal.

Intimata SC Ș.P. SRL București a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, motivând că în mod corect judecătorul sindic a apreciat că nu mai era necesar să se formuleze o cerere de admitere a creanței în condițiile în care creditoarea a formulat cererea de deschidere a procedurii insolvenței.

Examinând cauza prin prisma motivelor invocate ce pot fi încadrate în prevederile art. 304 pct. 9 C.proc.civ., Curtea a constatat că recursul nu este fondat.

Potrivit art. 2 din legea insolvenței, scopul acesteia este instituirea unei proceduri colective în care creditorii recunoscuți participă împreună la urmărirea și recuperarea creanțelor lor. Creditorii recunoscuți sunt atât cei care au formulat cererea introductivă, de deschidere a procedurii, potrivit art. 31, cât și cei care au formulat cerere de declarare a creanței, potrivit art. 64, precum și salariații debitoarei.

Odată pronunțată sentința de deschidere a procedurii insolvenței, creditorul care a formulat cererea introductivă va fi înscris în tabelul creditorilor,

fără a mai fi necesară o nouă cerere în acest sens deoarece judecătorul sindic a stabilit, cu autoritate de lucru judecat, că acesta are asupra averii debitoarei o creanţă certă, lichidă şi exigibilă.

Or, prin formularea cererii în temeiul art. 64 din lege, un creditor nu solicită altceva decât să se constate că este îndreptăţit să participe la procedura insolvenţei deschisă la solicitarea unui alt creditor al debitoarei sale, legitimitatea, valoarea exactă şi prioritatea fiecărei creanţe urmând să fie cercetată de administratorul judiciar şi supusă apoi cenzurii judecătorului sindic în situaţia în care se formulează contestaţii.

De asemenea, Curtea aminteşte că în aplicarea principiului disponibilităţii, se poate lua act de renunţarea unui creditor la judecată sau la dreptul pretins numai în condiţiile prevăzute de Codul de procedură civilă, or, în speţă, nu a fost formulată o asemenea cerere din partea creditoarei SC Ş.P. SRL Bucureşti.

Pentru considerentele expuse, Curtea a constatat că judecătorul sindic a făcut o corectă aplicare a normei de drept la situaţia de fapt, pronunţând o hotărâre legală şi temeinică, astfel că, în temeiul dispoziţiilor art. 312 C.proc.civ., a respins recursul ca nefondat.

76. Creanţă chirografară. Proces-verbal de sechestru din faza executării silite. Lipsa caracterului garantat al creanţei

Legea nr. 85/2006, art. 39, art. 75
Legea nr. 99/1999, art. 13, art. 14

Potrivit art. 13 şi art. 14 din Legea nr. 99/1999, Titlul V, garanţia reală se constituie numai pe baza unui contract de garanţie care se încheie în formă autentică sau prin înscris sub semnătură privată şi care trebuie semnat de debitoare.

Dacă între părţi nu a intervenit vreun contract de garanţie reală mobiliară asupra navelor aflate în proprietatea debitoarei, procesul-verbal de sechestru întocmit în procedura executării silite a debitoarei a avut scopul de a asigura opozabilitatea faţă de terţii interesaţi a măsurii de indisponibilizare prin sechestru a navelor şi nu conferă creditorului care a solicitat transcrierea calitatea de creditor garantat.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, decizia nr. 1741 din 27 septembrie 2007

Reclamanta SC H. SA Brăila a solicitat la data de 20.12.2006, în calitate de creditoare a debitoarei în faliment SC A.C.H. SA Tulcea, ridicarea suspendării acţiunilor judiciare şi extrajudiciare pentru realizarea creanţelor şi

valorificarea imediată a mai multor bunuri mobile supuse garanției, respectiv nave, remorchere, șalupă servitute și inspecție și pentru care are transcrise procese-verbale de sechestru, urmare pronunțării sentinței civile nr. 4955/ 25.11.2004 și prin care debitoarea a fost obligată la plata sumei de 739.945.475 lei reprezentând contravaloare marfă și prestări serviciu, 13.319.019 lei majorări de întârziere și 345.000 lei cheltuieli de judecată, la a cărei executare silită a procedat, în consecință solicitând în temeiul art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, înscrierea sa la masa credală la ordinea de preferință a creditorilor privilegiați, având creanță garantată.

În motivarea acțiunii, arată că a formulat cerere de înscriere la masa credală a debitoarei și a solicitat Căpităniei Portului Tulcea eliberarea certificatelor prin care se solicită transcrierea proceselor-verbale de sechestru din 7.03.2005, deci este îndreptățită a fi înscrisă în temeiul art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 la masa credală la ordinea de preferință a creditorilor privilegiați și în temeiul art. 39 alin. (1) lit. A) – a), suspendarea acțiunilor judiciare și extrajudiciare pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului și valorificarea imediată a bunurilor mobile supuse garanției.

Prin sentința civilă nr. 352/02.03.2007, Tribunalul Tulcea – judecător sindic – a respins acțiunea reclamantei, ca nefondată.

Pentru a pronunța această sentință, judecătorul sindic a reținut că, referitor la capătul de cerere privind înscrierea reclamantei SC H. SA Brăila în tabelul debitoarei SC A.C.H. SA Tulcea, la ordinea de preferință a creditorilor privilegiați, cerere formulată în temeiul art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, potrivit acestui text de lege, după expirarea termenului de depunere a contestației la tabelul definitiv al creanțelor și până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate formula contestație împotriva trecerii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul creditorilor definitiv de creanțe, în situația descoperirii existenței unui fals, dol sau a unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare și până atunci necunoscute.

Prin urmare, contestația formulată în baza art. 75 alin. (1) din lege nu este tardivă, reclamanta având posibilitatea legală de a introduce această cerere până la închiderea procedurii insolvenței.

Pe fondul cauzei, s-a reținut că celelalte solicitări ale reclamantei nu sunt întemeiate, deoarece în susținerea acestora se invocă un proces-verbal de sechestru transcris în registrul matricol al Căpităniei Tulcea asupra navelor proprietatea debitoarei, care i-ar conferi calitatea de creditor garantat și prin urmare, un rang de prioritate a creanței sale în tabelul creditorilor, dar acest proces-verbal de sechestru, instituit prin intermediul executorului judecătoresc, nu reprezintă un act juridic care să îi confere reclamantei creditoare vreun drept real de garanție asupra acestor bunuri.

Or, potrivit art. 13 şi art. 14 din Legea nr. 99/1999, Titlul V, garanţia reală se constituie numai pe baza unui contract de garanţie care se încheie în formă autentică sau prin înscris sub semnătură privată şi care trebuie semnat de debitoare, iar în cauză, între părţi, nu a intervenit vreun contract de garanţie reală mobiliară, asupra navelor aflate în proprietatea debitoarei SC A.C.H. SA Tulcea.

Procesul-verbal de sechestru întocmit în procedura executării silite a debitoarei a avut scopul de a asigura opozabilitatea faţă de terţii interesaţi a măsurii de indisponibilizare prin sechestru, a navelor şi nu conferă creditorului care a solicitat transcrierea, calitatea de creditor garantat, această concluzie rezultând şi din reglementarea distinctă în textul art. 15 din H.G. nr. 245/2003, a obligaţiei de transcriere în registrul matricol al navelor, a datelor cu privire la constituirea drepturilor reale, de obligaţie de transcriere a proceselor-verbale de sechestru.

În ce priveşte cererea de ridicarea suspendării acţiunilor judiciare şi extrajudiciare în temeiul art. 36 şi art. 39 alin. (1) lit. A) – a) din Legea nr. 85/2006, instanţa a reţinut că în considerarea celor sus expuse, reclamanta are calitatea de creditor titular al unei creanţe garantate cu gaj, ipotecă sau altă garanţie reală mobiliară, ori drept de retenţie şi nici nu a făcut dovezi cu privire la valoarea totală a creanţei sale în raport de valoarea navelor.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs creditoarea, arătând că hotărârea a fost pronunţată prin interpretarea greşită a actului juridic dedus judecăţii şi aplicarea greşită a legii.

În motivarea recursului, se arată, în esenţă, că reţinându-se de către instanţa de fond că potrivit dispoziţiilor art. 13 şi art. 14 din Legea nr. 99/1999 – Titlul VI, „garanţia reală mobiliară se constituie numai în baza unui contract de garanţie care trebuie semnat de debitor", instanţa nu a avut în vedere dispoziţiile art. 1 şi art. 2 lit. b) din Legea nr. 99/1999 şi în considerarea cărora, procesul-verbal de sechestru instituit cu executorul judecătoresc reprezintă o sarcină reală constituită asupra navelor proprietatea debitoarei şi având în vedere şi prevederile art. 21 coroborate cu prevederile art. 28 din Legea nr. 99/1999, de asemenea procesul-verbal de sechestru instituit în cadrul procedurii de executare judecătorească reprezintă o sarcină reală care trebuie să îndeplinească cerinţele Titlului VI din Legea nr. 99/1999, având rangul de prioritate din momentul în care au fost făcute publice.

De asemenea, în aplicarea art. 29 şi art. 30 din Legea nr. 99/1999, garanţia reală sau sarcina constituită asupra navelor a fost făcută publică prin înregistrarea în registrul în care se află înregistrat titlul de proprietate asupra acestora, fiind aplicabile şi dispoziţiile art. 37 din lege, cu obligaţia îndeplinirii condiţiilor de publicitate menţionate.

Se mai arată că, analizând dispoziţiile legale cuprinse în art. 591 şi art. 593 C.proc.civ., rezultă că şi sechestrul instituit asupra bunurilor mobile

trebuie să îndeplinească condiția de publicitate prin înscrierea în Arhiva de garanții reale imobiliare, odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 99/1999, de aici rezultând că procesul-verbal de sechestru întocmit în cadrul procedurii de executare silită reprezintă o sarcină reală dacă îndeplinește condițiile de publicitate prevăzute de art. 28 din Legea nr. 99/1999.

În cauză sunt aplicabile și dispozițiile art. 36 și art. 37 din Legea nr. 99/1999, din aceste texte de lege rezultând că procesul-verbal de sechestru întocmit în cadrul procedurii de executare silită reprezintă o sarcină reală, făcând dovada că a îndeplinit condițiile de publicitate prevăzute de art. 28 din Legea nr. 99/1999, sarcina reală fiind opozabilă tuturor creditorilor care și-au înscris ulterior creanțele și îi dă dreptul de a fi înscris în tabelul creditorilor la poziția „creditori privilegiați".

Curtea a reținut că recursul este nefondat.

În cauză, în raport de obiectul acțiunii și capetele de cerere cu care a fost învestită instanța, Tribunalul Tulcea – judecător sindic, se constată că legal s-a reținut că, formulând o cerere întemeiată pe dispozițiile art. 39 din Legea nr. 85/2006, reclamanta creditoare nu îndeplinește condițiile pentru a avea calitatea de titulară a unei creanțe garantate cu ipotecă, gaj sau altă garanție reală mobiliară ori drept de retenție de orice fel.

Legea nr. 99/1999 în Titlul VI, denumit „Regimul juridic al garanțiilor reale mobiliare", în art. 1 alin. (1) prevede: „Prezentul titlu reglementează regimul juridic al garanțiilor reale mobiliare, destinate să asigure îndeplinirea unei obligații civile sau comerciale născute din orice contract încheiat între persoane fizice sau juridice", iar art. 9 din lege definește garanția reală care se reglementează prin acest titlu, art. 13 alin. (1) prevăzând că „Garanția reală mobiliară se constituie numai pe baza unui contract de garanție".

Prin urmare, procesul-verbal de sechestru instituit de executorul judecătoresc în faza executării silite a unui alt titlu executoriu, ca și transcrierea acestuia în registrul matricol nu au valoarea unui act juridic de constituire în favoarea creditorului a unui drept real de garanție, pentru a fi aplicabile și dispozițiile art. 21, art. 28, art. 29 din Legea nr. 99/1999, art. 37 din Legea nr. 99/1999 făcând referire tot la bunurile suspuse regimului prevăzut de această lege, operațiunile asigurând numai opozabilitatea față de terți a măsurii de indisponibilizare a bunului și nu are rolul de a conferi creditorului și calitatea de creditor garantat în cadrul procedurii de executare silită.

De asemenea, nici invocarea textelor din Codul de procedură civilă, referitoare la reglementarea sechestrului asigurător, nu are relevanță în cauză, având în vedere solicitările recurentei, cărora nu le sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 99/1999, bunurile asupra cărora există procesul-verbal de sechestru nefiind bunuri supuse garanției, formalitățile de publicitate care însoțesc această măsură producând efecte prin aceea că asigură opozabilitatea față de terți a măsurii și nu constituie niciun drept real asupra bunurilor.

Astfel, cum efectele juridice ale celor două acte: actul de executare (procesul-verbal de sechestru şi actul de constituire a unei garanţii reale – contractul de gaj), sunt diferite, pentru cele mai sus exprimate, este neîntemeiată susţinerea recurentei că are calitatea de creditor al unei obligaţii garantate şi prin urmare, nu îndeplineşte nici condiţiile prevăzute de art. 39 alin. (1) lit. A) – a) din Legea nr. 85/2006.

Pentru aceste considerente, s-a constatat că toate criticile aduse hotărârii recurate sunt nefondate, iar în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ., recursul a fost respins ca nefondat.

77. Creanţă chirografară. Contestaţie la tabelul preliminar suplimentar al creanţelor. Examinarea momentului naşterii creanţei – anterior sau ulterior deschiderii procedurii. Autoritate de lucru judecat

Legea nr. 85/2006, art. 107 alin. (4), art. 108
C.civ., art. 1201
C.proc.civ., art. 166

În cazul unei contestaţii la tabelul preliminar suplimentar al creanţelor, judecătorul sindic trebuie să analizeze momentul naşterii creanţei şi, dacă constată că este vorba de o creanţă ulterioară deschiderii procedurii, să dispună verificarea ei de către lichidatorul judiciar.

Fiind vorba de o creanţă ulterioară deschiderii procedurii, chiar dacă aceasta a mai făcut obiectul unei declaraţii de creanţă a creditoarei la întocmirea tabelului preliminar de creanţe, nu se poate reţine în cauză autoritatea de lucru judecat.

Aceasta, pentru că instanţa nu s-a pronunţat anterior asupra momentului la care creanţa a luat naştere, respectiv înainte sau după deschiderea procedurii, ci doar a apreciat că cererea de înscriere a creanţei a fost tardiv formulată, astfel că nu se putea dispune înscrierea ei în tabelul preliminar.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, decizia nr. 783 din 10 mai 2007

Prin sentinţa civilă nr. 7744/COM/2006 pronunţată de judecătorul sindic în dosarul nr. 6657/COM/2006 al Tribunalului Constanţa, a fost admisă în parte contestaţia formulată de SC R. SA Bucureşti în contradictoriu cu intimata debitoare SC T.E. SA, s-a dispus înscrierea creditoarei SC R. SA în tabelul suplimentar al creanţelor împotriva debitoarei cu suma de 2.576 lei la ordinea de prioritate reglementată de art. 123 pct. 7 din Legea nr. 85/2006, a fost admisă excepţia autorităţii de lucru judecat şi a fost respinsă – ca efect al

intervenirii autorității de lucru judecat – contestația având ca obiect înscrierea aceluiași creditor în tabelul preliminar suplimentar cu suma de 7.701 euro. A fost obligată intimata la plata cheltuielilor de judecată către reclamanta creditoare.

Pentru a pronunța această soluție, judecătorul sindic a reținut că împotriva debitoarei SC T.E. SA s-a declanșat procedura reorganizării judiciare și a falimentului în condițiile Legii nr. 64/1995, iar prin încheierea nr. 4083/30.06.2006 s-a dispus deschiderea procedurii falimentului, fiind stabilit termenul pentru depunerea declarațiilor de creanță născute după data deschiderii procedurii la data de 13.08.2006.

Prin cererea depusă în termenul menționat, creditoarea SC R. SA a solicitat înscrierea sa în tabelul preliminar suplimentar al creanțelor cu sumele de 2.615,3 lei și 7.701 euro la ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 7 din Legea nr. 85/2006, fiind depuse facturi fiscale și făcându-se trimitere la documentația care fundamenta existența pretinsei creanțe de 7.701 euro și care fusese deja prezentată administratorului judiciar. Lichidatorul judiciar a refuzat înscrierea debitoarei în tabel apreciind că dreptul de creanță nu are caracter cert, lichid și exigibil.

Judecătorul sindic a considerat contestația întemeiată în parte, doar în ceea ce privește creanța în sumă de 2.576 lei reprezentând contravaloare prestații telefonice.

Cu privire la suma de 7.701 euro reprezentând contravaloarea remedierilor efectuate pentru defecțiunile constatate în perioada de garanție și datorate joncțiunilor realizate necorespunzător de către debitoare, conform devizului general de cheltuieli datat 14.05.2004, s-a reținut că aceasta a făcut obiectul unei alte contestații la tabelul preliminar al creanțelor (cuprinzând creanțe anterioare deschiderii procedurii), soluționate de judecătorul sindic al Tribunalului Constanța prin sentința civilă nr. 3227/COM/2005 modificată prin decizia civilă nr. 34/COM/2006 a Curții de Apel Constanța. S-a reținut că instanța de recurs a stabilit irevocabil că dreptul de creanță în valoare de 7.701 euro nu mai poate fi recunoscut în favoarea creditoarei datorită tardivității cererii. Judecătorul sindic a reținut incidența dispozițiilor art. 1201 C.civ. și ale art. 166 C.proc.civ. privind autoritatea de lucru judecat. S-a apreciat că, deși prezenta contestație urmărește înscrierea creanței în tabelul preliminar suplimentar, atât timp cât creanța este născută anterior deschiderii procedurii, iar scopul final îl constituie înscrierea dreptului patrimonial în tabelul definitiv consolidat al creanțelor împotriva debitoarei, puterea lucrului judecat este operantă sub aspectul identității de obiect.

Împotriva sentinței menționate a declarat recurs reclamanta creditoare care a criticat soluția instanței de fond ca fiind nelegală în ceea ce privește respingerea contestației pentru suma de 7.701 euro.

A susţinut recurenta că prin cererea de admitere a creanţei nr. 100/02/351 din 10.02.2004 a declarat creanţele născute înainte de data deschiderii procedurii conform notificării administratorului judiciar. Această cerere a fost ulterior precizată prin adresele nr. 100/02/1271 din 24.05.2004 şi nr. 100/02/1307 din 28.05.2006. Prin ultima precizare recurenta a declarat şi suma de 7.701 euro, sumă ce nu a fost cuprinsă în tabelul preliminar al debitoarei. A motivat recurenta că prin decizia civilă nr. 34/COM/2006 a C.A. Constanța i-a fost respinsă contestația cu privire la înscrierea acestei sume din motive procedurale, respectiv pentru tardivitatea înscrierii creanţei faţă de faza în care se afla dosarul la momentul respectiv, şi anume reorganizarea judiciară a debitoarei. Întrucât ulterior a fost declarată debitoarea în faliment, consideră recurenta că împrejurările pentru care creanța a fost respinsă de Curtea de Apel Constanța nu mai există. Fiind în termenul de declarare a creanţelor născute după data deschiderii procedurii, a arătat recurenta că avea dreptul şi posibilitatea legală de a declara şi această creanță.

A motivat recurenta că nu există autoritate de lucru judecat deoarece suma de 7.701 euro reprezintă o creanță născută ulterior deschiderii procedurii, dovadă fiind devizul general privind cheltuielile efectuate pentru remedierile defecţiunilor, datat 14.05.2006, iar temeiul juridic invocat este diferit, respectiv art. 108 din Legea nr. 85/2006.

Analizând cauza sub aspectul motivelor invocate, Curtea a constatat că recursul este întemeiat. Astfel, recurenta creditoare SC R. SA Bucureşti a solicitat, în termenul prevăzut în sentința de intrare a debitoarei SC T.E. SA în faliment, înscrierea în tabelul preliminar suplimentar cu suma de 7.701 euro reprezentând contravaloarea remedierilor efectuate de către creditoare la obiectivele de investiţii aprobate pentru anul 2000, finalizate şi puse în funcţiune în anul 2001, lucrări determinate de joncţiunile necorespunzătoare efectuate de debitoare. Creditoarea a prezentat în dovedirea creanţei sale devizul general privind cheltuielile necesare realizării lucrărilor din data de 14.05.2006.

Se reţine că, faţă de data deschiderii procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, respectiv 17.12.2003, şi având în vedere înscrisurile justificative depuse la dosar, creanța invocată de recurentă nu este o creanță anterioară deschiderii procedurii, astfel cum a reținut instanța de fond. Dreptul creditoarei de a pretinde contravaloarea remedierilor efectuate se naşte la momentul efectuării lucrărilor, doar atunci putându-se afirma o eventuală creanță certă, lichidă şi exigibilă. Or, din corespondența purtată între părţi rezultă că lucrările au fost executate după deschiderea procedurii, debitoarea fiind invitată prin numeroase adrese să procedeze la remedierea defecţiunilor începând cu data de 27.05.2003 şi până la data de 22.01.2004.

Fiind vorba de o creanță ulterioară deschiderii procedurii, chiar dacă aceasta a mai făcut obiectul unei declarații de creanță, nu se poate reține în

cauză autoritatea de lucru judecat. Prin decizia civilă nr. 34/COM/2006 a C.A. Constanța a fost respinsă contestația creditoarei privind refuzul administratorului judiciar de a înscrie aceeaşi creanță în tabelul preliminar al creanțelor, însă motivul care a stat la baza unei astfel de soluții a fost acela că declarația de creanță a fost făcută peste termenul stabilit în hotărârea de deschidere a procedurii. Instanța nu a analizat pe fond existența creanței şi caracterul cert, lichid şi exigibil al acesteia, deci nu a statuat în mod irevocabil asupra dreptului creditoarei. De asemenea, instanța nu s-a pronunțat asupra momentului la care creanța a luat naştere, respectiv înainte sau după deschiderea procedurii, ci doar a apreciat că cererea de înscriere a creanței a fost tardiv formulată, astfel că nu se poate dispune înscrierea ei în tabelul preliminar.

În cauză nu sunt îndeplinite condițiile autorității de lucru judecat întrucât nu există identitatea de cauză şi nu s-a soluționat pricina pe fond.

Prin urmare, judecătorul sindic trebuia să analizeze momentul naşterii creanței şi, constatând că este vorba de o creanță ulterioară deschiderii procedurii, să dispună verificarea ei de către lichidatorul judiciar.

Pentru considerentele expuse, apreciind că motivele invocate de recurentă sunt întemeiate, iar instanța de fond, soluționând în mod greşit cauza în temeiul excepției autorității de lucru judecat, nu a intrat în cercetarea fondului, Curtea a admis recursul în baza art. 312 alin. (1) şi (5) C.proc.civ. şi a casat în parte hotărârea în ceea ce priveşte respingerea contestației pentru suma de 7.701 euro cu trimiterea cauzei spre rejudecare.

78. Creanță chirografară. Contract de arendă. Imposibilitatea punerii în discuție a valabilității contractului. Pretinse falsuri săvârşite de debitoare

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7, art. 73

Atunci când sunt verificate declarațiile de creanță, nu poate fi pusă în discuție situația juridică a contractelor de arendă, care stau la baza cererii de admitere a creanței unui creditor, în acest cadru procesual o analiză a valabilității contractelor nefiind posibilă.

De asemenea, pretinsele falsuri săvârşite de debitoare nu pot fi analizate în acest cadru procesual, ele putând fi invocate pe calea unor plângeri penale împotriva persoanelor care au săvârşit falsurile invocate.

C.A. Suceava, Secția comercială, decizia nr. 682 din 17 mai 2007

Prin cererea adresată Tribunalului Suceava şi înregistrată sub nr. 31F din data de 20.09.2005, Asociația Ş. Rădăşeni a formulat cerere de admitere a

creanţelor prin care a solicitat înscrierea la masa credală a debitorului SC P. SA Fălticeni cu suma de 389.340 RON, sumă corespunzătoare anilor 2003, 2004 şi 2005 şi acordarea de penalităţi de întârziere de la data formulării cererii în funcţie de inflaţie.

În motivarea cererii s-a arătat că SC P. SA a administrat 259,56 ha terenuri aflate sub luciu de apă de pe raza comunei Rădăşeni pentru care deţin titluri şi adeverinţe de proprietate 486 cetăţeni, suma solicitată reprezentând contravaloare peşte „fitofag".

S-a mai arătat că până în anul 2002 inclusiv au primit dividende câte 1 kg peşte „fitofag" pe ar de teren, iar în anii 2003 şi 2004 s-au efectuat plăţi numai pentru cei care au încheiat contracte de arendă.

Lichidatorul judiciar, prin raportul întocmit, a arătat că terenul de sub luciu de apă, a cărui proprietate o invocă o parte din persoanele din anexa 19, nu a fost niciodată în proprietatea SC P. SA Fălticeni, ci a Statului Român.

S-a mai arătat că hotărârile Comisiei judeţene de aplicare a Legii nr. 18/1991 Suceava au devenit nule ulterior, prin hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă, situaţia juridică a terenului urmând să fie soluţionată conform Legii nr. 247/2005.

S-a menţionat, de asemenea, că contractele de arendă au fost încheiate ca un act de voinţă bilaterală cu cetăţenii care au donat acest luciu, iar după ce hotărârea Comisiei judeţene de aplicare a Legii nr. 18/1991 a devenit nulă în 2003, până la găsirea unei soluţii legale, prin adresa prefecturii nr. 4136 din data de 1.03.2004 s-a dispus ca cetăţenii în cauză să beneficieze de o compensaţie în natură sub formă de peşte, echivalentul a 600 kg grâu la hectar.

S-a precizat, în plus, că, după predarea patrimoniului SC P. SA către C.N.A.P.P. – 10.04.2003 – SC P. SA Fălticeni a rămas cu pasivul societăţii, inclusiv cu obligaţia de a plăti compensaţiile conform contractelor de arendă, dar odată cu predarea celor 413 ha teren de la A.D.S. la C.N.A.F.P. în baza O.U.G. nr. 69/2004, predare ce a avut loc conform procesului verbal nr. 5129 din data de 25.07.2003, obligaţia plăţii arendei a revenit noului administrator, iar SC P. SA Fălticeni la sfârşitul lunii aprilie 2006 a notificat încetarea contractelor şi astfel SC P. SA Fălticeni nu are obligaţii restante faţă de cetăţenii care au încheiat contractele de arendare.

Prin sentinţa nr. 422 din 20.10.2006, Tribunalul Suceava a admis în parte cererea de creanţă înscriind creditoarea Asociaţia Ş. în tabelul creditorilor cu suma de 15.805 lei, reţinând în esenţă următoarele:

Asociaţia Ş. a formulat precizări la cererea de creanţă solicitând admiterea unei creanţe în cuantum de 23.870 RON, stabilirea situaţiei juridice a contractelor de arendă şi acordarea de penalităţi de întârziere începând cu data de 20.09.2005, iar pentru persoanele enumerate în tabelul nominal de la dosar a depus copie după titlurile de proprietate şi adeverinţele de proprietate.

Judecătorul sindic a apreciat astfel că debitorul datorează Asociației Ş. pentru anul 2003 şi 2004 suma de 4.535 RON (2335 + 2200).

Referitor la anul 2005 s-a constatat că prin procesul-verbal nr. 5129 din data de 25.07.2005 s-au predat cele 413 ha teren rămase pentru plata dividendelor de la A.D.S. la C.N.A.F.P. în baza O.U.G. nr. 69/2004 aprobată prin Legea nr. 113/2005 şi astfel obligaţia de plată pentru anul 2005 revine debitorului SC P. SA Fălticeni numai până la această dată.

Astfel, pentru cele 7 luni ale anului 2005 se datorează suma de 1.995 RON, în total pe cei 3 ani suma de 6.530 RON.

Privitor la tabelul de la dosar cu cetățenii care dețin teren în perimetrul SC P. SRL Fălticeni, creditorul Asociaţia Ş. se va înscrie numai cu creanţa corespunzătoare primelor 7 luni ale anului 2005, şi anume cu suma de 9.275 RON.

Împotriva sentinței a declarat recurs creditoarea, arătând în esenţă că în mod greşit instanţa a reţinut că SC P. SA datorează despăgubiri numai pentru perioada 2003, 2004 şi primele 7 luni ale anului 2005, acestea trebuind acordate pentru întreg anul 2005, că contractele de arendă sunt nule de drept, că SC P. SA s-a folosit de falsuri, că s-a obligat la a se adresa tribunalului pentru a fi supusă legii falimentului.

Recursul a fost apreciat neîntemeiat şi a fost respins pentru următoarele considerente:

În ce priveşte prima critică, Curtea a observat că, într-adevăr, la data de 25.07.2005 terenul aflat sub luciu de apă administrat de SC P. SA a fost predat către C.N.A.F.P., astfel încât de la această dată, debitoarea nu mai avea obligații față de creditoarea Asociația Ş.

În ceea ce priveşte situaţia juridică a contractelor de arendă, aşa cum a observat şi judecătorul sindic, în acest cadru procesual o analiză a valabilității contractelor nu este posibilă.

De asemenea, pretinsele falsuri săvârşite de SC P. SA Fălticeni nu pot fi analizate în acest cadru procesual, ele putând fi invocate pe calea unor plângeri penale împotriva persoanelor fizice ce le-au întocmit.

În consecință, constatând că în cauză nu sunt date motive de modificare sau casare a hotărârii judecătorului sindic, în temeiul art. 312 C.proc.civ., recursul a fost respins ca nefondat.

79. Creanță chirografară. Contestație la tabelul preliminar de creanțe. Creanță prescrisă. Data începerii curgerii termenului de prescripție

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13, art. 73
Decretul nr. 167/1958, art. 8

Dacă între părți s-au derulat relații comerciale, iar ulterior a intervenit rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare, marfa debitoarei fiind resti-

tuită ca marfă necorespunzătoare calitativ, la momentul întocmirii avizelor de expediţie pentru returnarea produselor achitate creditoarea era îndreptăţită să solicite contravaloarea acestor bunuri, acesta fiind momentul de la care a început să curgă termenul de prescripţie de trei ani prevăzut de dispoziţiile art. 8 din Decretul nr. 167/1958.

În raport de aceste prevederi legale, data începerii cursului prescripţiei este stabilită în funcţie de data la care cel păgubit a cunoscut sau trebuia să cunoască paguba şi pe cel răspunzător de producerea sa, nicidecum de la data întocmirii facturii fiscale care, în acest context, are doar rolul de document justificativ în contabilitatea creditoarei, nu de izvor de drepturi şi obligaţii pentru părţile contractante.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, decizia nr. 957 din 15 decembrie 2008

Prin sentinţa civilă nr. 1440/02.06.2008 a Tribunalului Constanţa a fost respinsă ca nefondată contestaţia formulată de creditoarea SC O. SA în contradictoriu cu intimata R. IPURL, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei SC A.C.E. SRL.

Judecătorul sindic a fost învestit cu cererea creditoarei de înlăturare a măsurii dispuse de lichidatorul judiciar privind respingerea cererii sale de declarare a creanţei în cuantum de 58.903,38 lei, ca fiind prescrisă.

În motivarea contestaţiei s-a arătat că debitoarea, în cadrul relaţiilor comerciale stabilite între părţi, a livrat către SC O. SA robineţi, restituiţi de către aceasta ca fiind necorespunzători calitativ, în baza avizelor de expediţie nr. 0326106/03.03.2003, nr. 0326105/25.02.2003, nr. 0326113/09.04.2003.

Întrucât robineţii fuseseră achitaţi prin compensare, au fost facturaţi după înapoierea lor de către SC O. SA cu factura fiscală nr. 6351359/01.04.2004, valoarea fiind de 589.033.803 ROL, factură neachitată până în prezent. Suma la plata căreia era obligată debitoarea rezulta din cuprinsul acestei facturi fiscale, cu termen scadent 1.05.2004, dată de la care a început să curgă termenul de prescripţie.

În drept s-au invocat dispoziţiile art. 73 din Legea nr. 85/2006.

Prin întâmpinare, lichidatorul judiciar a solicitat respingerea contestaţiei ca nefondată, susţinând că dreptul la acţiune al creditoarei s-a prescris, momentul de la care a început să curgă termenul de prescripţie fiind cel în care acesta a cunoscut că plata este nedatorată, respectiv momentul emiterii primului aviz de însoţire – 25.02.2003.

Analizând lucrările dosarului, instanţa a reţinut că pretenţiile creditoarei contestatoare s-au întemeiat pe o răspundere civilă contractuală, respectiv rezoluţiunea contractului de vânzare-cumpărare cu repunerea părţilor în situaţia anterioară. Rezoluţiunea a avut la bază fapta debitorului care nu şi-a îndeplinit sau şi-a îndeplinit necorespunzător obligaţiile contractuale.

Potrivit art. 8 din Decretul nr. 167/1958, „Prescripţia dreptului la acţiune în repararea pagubei pricinuite prin fapta ilicită, începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât şi pe cel care răspunde de ea".

În speţă, creditoarea a cunoscut îndeplinirea necorespunzătoare a obligaţiei de către debitoare cel târziu la data emiterii avizelor de însoţire pentru restituirea mărfii ce nu era de calitatea convenită, respectiv 25.02.2003, 3.03.2003 şi 9.04.2003. Termenul de prescripţie de 3 ani a început să curgă de la aceste momente şi s-a împlinit cel mai târziu la data de 9.04.2006, cererea de declarare a creanţei fiind depusă la instanţă cu mult peste acest termen.

Faţă de aceste considerente instanţa a constatat că dreptul la acţiune al creditoarei s-a prescris şi a respins contestaţia ca nefondată.

Împotriva acestei sentinţe a formulat recurs creditoarea SC O. SA Râmnicu Vâlcea, solicitând modificarea hotărârii atacate în sensul înscrierii contestatoarei la masa credală a debitoarei SC A.C.E. SRL cu suma de 58.903,38 lei.

A motivat recurenta că, în vederea recuperării acestei sume de la debitoare, a formulat cerere de chemare în judecată la Judecătoria Constanţa, cerere care a fost respinsă, dreptul la acţiune fiind prescris, apreciindu-se că termenul a început să curgă de la data la care societatea reclamantă a cunoscut că plata era nedatorată.

În prezentul recurs a învederat creditoarea contestatoare că suma la plata căreia a solicitat obligarea intimatei era datorată în baza facturii fiscale nr. 6351359/01.04.2004, scadenţa fiind la 30 de zile de la facturare, astfel că termenul a început să curgă din 2.05.2004.

În drept, recursul a fost întemeiat pe dispoziţiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

Examinând recursul în conformitate cu dispoziţiile art. 304^1 C.proc.civ., Curtea a reţinut caracterul său nefondat pentru următoarele considerente:

Declaraţia de creanţă a creditoarei SC O. SA Râmnicu Vâlcea a fost formulată în cadrul dosarului de faliment al debitoarei SC A.C.E. SRL Constanţa, înregistrat pe rolul Tribunalului Constanţa sub nr. 2190/118/2007, dreptul pretins fiind în sumă de 58.903,38 lei, conform facturii fiscale nr. 6351359/01.04.2004.

Corect a stabilit judecătorul sindic că între părţi s-au derulat relaţii comerciale în urma cărora a intervenit rezoluţiunea contractului de vânzare-cumpărare de robineţi, restituiţi debitoarei SC A.C.E. SRL ca marfă necorespunzătoare calitativ.

La momentul întocmirii avizelor de expediţie pentru returnarea produselor achitate iniţial prin compensare, creditoarea era îndreptăţită să solicite contravaloarea acestor bunuri, acesta fiind momentul de la care a început să curgă termenul de prescripţie de trei ani prevăzut de dispoziţiile art. 8 din Decretul nr. 167/1958.

În raport de aceste prevederi legale, data începerii cursului prescripţiei este stabilită în funcţie de data la care cel păgubit a cunoscut sau trebuia să cunoască paguba şi pe cel răspunzător de producerea sa, nicidecum de la data întocmirii facturii fiscale care, în acest context, are doar rolul de document justificativ în contabilitatea creditoarei, nu de izvor de drepturi şi obligaţii pentru părţile contractante.

Prin urmare, termenul de trei ani s-a împlinit pentru creanţa pretinsă de SC O. SA Râmnicu Vâlcea la data de 9.04.2006, anterior deschiderii procedurii insolvenţei debitoarei SC A.C.E. SRL.

Astfel, motivul de recurs invocat în prezenta cale de atac, referitor la data de la care trebuia să fie calculată începerea cursului prescripţiei, este evident neîntemeiat, în conformitate cu prevederile imperative referitoare la prescripţia extinctivă (art. 8 din Decretul nr. 167/1958).

În virtutea acestor considerente s-a reţinut că recursul formulat de contestatoarea SC O. SA Râmnicu Vâlcea este nefondat, fiind menţinută sentinţa civilă nr. 1440/02.06.2008 a Tribunalului Constanţa ca fiind legală şi temeinică.

80. Creanţă chirografară. Contestaţie la tabelul preliminar de creanţe. Creanţă rezultând dintr-un contract de asistenţă juridică. Clarificarea raporturilor juridice dintre părţi

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13, art. 66

Deşi contractul încheiat între părţi a fost intitulat „de asistenţă juridică", obiectul acestuia îl reprezintă intermedierea vânzării unui imobil. La art. 3 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea şi exercitarea profesiei de avocat sunt prevăzute activităţile prin care se realizează profesia de avocat, intermedierea unei vânzări nenumărându-se printre acestea, astfel încât în cauză este vorba despre un contract nenumit căruia îi sunt aplicabile dispoziţiile generale ale Codului civil cu privire la contracte.

În art. 5 din contract este prevăzută o condiţie în ceea ce priveşte executarea contractului şi anume că acesta „se consideră executat în momentul facerii vânzării imobilului şi plăţii onorariului".

Deşi obiectul contractului îl reprezintă intermedierea vânzării (o obligaţie de diligenţă), creditorul a acceptat prin semnare şi existenţa unui rezultat, respectiv vânzarea efectivă. Cum potrivit art. 969 C.civ. „convenţiile legal făcute au putere de lege între părţile contractante", iar vânzarea nu s-a mai realizat, pretenţiile creditorului de a fi înscris în tabelul de creanţe al debitoarei sunt nefondate.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, decizia nr. 746 din 30 octombrie 2008

Prin cererea înregistrată sub nr. 408/88/2008 pe rolul Tribunalului Tulcea, contestatorii C.I.V. şi A.A.S., asociaţi ai debitoarei SC P.T. SRL Tulcea, au contestat creanța declarată de P.L. în baza celor două contracte încheiate cu debitoarea sub nr. 36/28.03.2007 în valoare de 673.560 lei şi nr. 35/ 28.03.2007 în valoare de 2.410 lei.

În motivarea cererii s-a arătat cu privire la contractul nr. 36/28.03.2007 privind acordarea asistenței juridice în fața organelor competente, instituțiilor publice, consultanță, intermediere cu persoane private pentru imobilul din Tulcea, str. P., nr. 42, inclusiv acte de vânzare pentru clientul P.T. SRL pentru un onorariu în valoare de 673.560 lei cu scadență la 1.06.2007, că în conformitate cu art. 6 din contractul de asistență juridică care este intitulat „clauze speciale", „neplata onorariului în cuantumul şi la termenele fixate, potrivit art. 2 din contract, precum şi neachitarea contravalorii cheltuielilor efectuate potrivit art. 3 din contract, dau dreptul la rezilierea de plin drept a contractului de față". În acest sens solicită a se avea în vedere că potrivit art. 5 pct. 2 „contractul se consideră executat în momentul facerii vânzării imobilului".

În consecință, se solicită a se avea în vedere că intimatul nu a intermediat în niciun fel vânzarea imobilului de pe str. P., nr. 42, deci contractul nu poate fi considerat a fi executat şi în consecință onorariul pretins nu este justificat.

Prin sentința civilă nr. 1130/29.05.2008 a fost admisă contestația şi s-a dispus înscrierea în tabelul preliminar al creditorilor a creanței în sumă de 2.410 lei aparținând creditorului P.L.

S-au avut în vedere următoarele considerente:

Contractul cu nr. 36/28.03.2007 nu şi-a produs efectele deoarece contestatorii nu au achitat prima rată stipulată în contract, iar în conformitate cu art. 6 din contractul de asistență juridică care este intitulat „clauze speciale", „neplata onorariului în cuantumul şi la termenele fixate, potrivit art. 2 din contract, precum şi neachitarea contravalorii cheltuielilor efectuate potrivit art. 3 din contract, dau dreptul la rezilierea de plin drept a contractului de față". Potrivit art. 5 pct. 2 „contractul se consideră executat în momentul facerii vânzării imobilului".

La dosar nu s-a depus niciun început de dovadă scrisă din care să rezulte că s-a achitat măcar prima rată stipulată în contract, sens în care rezultă că, potrivit art. 2, neachitarea contravalorii cheltuielilor efectuate potrivit „art. 3 din contract, dau dreptul la rezilierea de plin drept a contractului".

Cum contractul nr. 36/28.03.2007 nu s-a executat de ambele părți, nu se poate considera că există o creanță care să îndeplinească condiţiile unei creanțe „certe, lichide şi exigibile", avându-se în vedere şi prevederile art. 5 pct. 2 din contract.

Soluția a fost atacată cu recurs de către creditorul P.L.

Prin motivele de recurs se face un istoric al faptelor care au declanşat litigiul şi se formulează următoarele critici împotriva hotărârii primei instanţe:

1. Hotărârea cuprinde motive contradictorii şi străine de natura pricinii.

Astfel, contractul nr. 36 nu prevede achitarea onorariului în rate, ci într-o singură tranşă scadentă la 1.07.2007. Dovada achitării acestuia nu incumbă creditorului şi tocmai neachitarea a determinat formularea cererii de înscriere în tabelul creanţelor. Faptul că terenul nu a fost vândut nu poate fi imputat creditorului, debitorul având această obligaţie în calitate de proprietar.

2. Instanţa a interpretat greşit actul juridic dedus judecăţii, a schimbat natura şi înţelesul lămurit al acestuia. Cu privire la acest motiv de recurs se susţine că rezilierea nu poate opera la iniţiativa părţii în culpă. Obligaţiile avocatului sunt obligaţii de diligenţă şi nu de rezultat, iar vânzarea efectivă a terenului ţine de conduita proprietarului.

3. Hotărârea este lipsită de temei legal – nu face referire la niciun temei legal.

4. Hotărârea a fost dată cu încălcarea legii – au fost încălcate prevederile Legii nr. 51/1995 – şi cu aplicarea greşită a legii – art. 977 şi urm. C.civ.

În fine, recurentul susţine caracterul cert, lichid şi exigibil al creanţei.

Recursul a fost respins de Curte pentru următoarele considerente:

În speţă este în discuţie contractul intitulat „de asistenţă juridică" cu nr. 36/28.03.2007, creanţa rezultând din contractul nr. 35/28.03.2007 fiind înscrisă în tabelul preliminar al creditorilor.

Potrivit art. 66 din Legea nr. 85/2006, toate creanţele prezentate pentru a fi admise şi înregistrate la grefa tribunalului vor fi prezumate valabile şi corecte dacă nu sunt contestate de către debitor, administrator judiciar sau creditori.

Din textul de lege sus-citat rezultă că în cazul în care creanţa unui creditor este contestată, judecătorul sindic este obligat să facă o verificare nu numai asupra caracterului cert şi exigibil al creanţei declarate, ci şi asupra temeiniciei ei.

Obiectul contractului nr. 36/28.03.2007 îl reprezintă „asistenţa şi reprezentarea în faţa organelor competente, instituţiilor publice, consultanţă, intermediere cu persoane private pentru imobilul din Tulcea, str. P., nr. 42, inclusiv acte de vânzare" în schimbul unui onorariu de 673.560 lei care urmează să fie achitat integral la 1.06.2007. Părţile au convenit totodată ca acest contract să se considere executat în momentul facerii vânzării imobilului şi plăţii onorariului. Având în vedere această ultimă cauză, rezultă că singurul obiect al contractului este intermedierea vânzării.

La art. 3 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea şi exercitarea profesiei de avocat sunt prevăzute activităţile prin care se realizează profesia de avocat, intermedierea unei vânzări nenumărându-se printre acestea. Concluzia este că ne aflăm în prezenţa unui contract nenumit căruia nu îi sunt aplicabile

prevederile Legii nr. 51/1995, astfel că toate criticile recurentului referitoare la încălcarea acestei legi sunt nefondate.

În art. 5 din contract este prevăzută o condiție în ceea ce privește executarea contractului, și anume că acesta „se consideră executat în momentul facerii vânzării imobilului și plății onorariului". Potrivit contractului onorariul trebuia plătit până la 1.06.2007.

Analizând titlul de creanță, respectiv contractul intitulat „de asistență juridică", în condițiile art. 66 din Legea nr. 85/2006, se constată că până la data de 1.06.2007 când trebuia să fie plătit onorariul reclamantului trebuia îndeplinită și condiția perfectării actelor de vânzare-cumpărare pentru imobilul situat în Tulcea, str. P., nr. 4, numai în acest fel contractul considerându-se executat.

Deși obiectul contractului îl reprezintă intermedierea vânzării (o obligație de diligență), recurentul a acceptat prin semnare și existența unui rezultat, respectiv vânzarea efectivă. Cum, potrivit art. 969 C.civ., „convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante", se constată că niciuna dintre părți nu și-a îndeplinit obligația, deci contractul nu s-a executat.

Ca atare, reclamantul nu poate să ceară înscrierea sumei de 673.560 lei în tabelul preliminar, neexecutându-și propria obligație. Așa fiind, s-a constatat că recursul este nefondat, fiind respins în baza art. 312 C.proc.civ.

81. Creanță chirografară. Contestație la tabelul preliminar de creanțe. Pretenții izvorâte din calitatea de acționar. Drepturi reziduale

Legea nr. 85/2006, art. 64, art. 133 alin. (2)

Acționarii sunt titularii drepturilor reziduale derivând din cota de participare la capitalul social al societății. În această calitate ei nu pot pretinde să fie considerați creditori, cu drepturile cuvenite acestora în caz de insolvență a societății la care sunt acționari.

Aceste drepturi reziduale iau naștere doar în măsura în care din lichidarea averii debitoarei s-ar obține suficiente lichidități pentru a acoperi întreaga masă pasivă, iar eventualele sume reziduale urmează a fi puse la dispoziția acționarilor potrivit art. 133 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, cu mențiunea că dreptul acționarilor de a primi contravaloarea drepturilor reziduale își produce efectele fără a fi necesară înscrierea în tabelul creditorilor.

C.A. Ploiești, Secția comercială, decizia nr. 155 din 29 ianuarie 2009

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Buzău în data de 13.12.2007, contestatoarea S.I.F. T. SA a formulat contestație împotriva

modului de soluționare a declarației de creanță a acesteia de către lichidatorul judiciar al debitoarei SC R.R.S. SA, solicitând admiterea contestației și pe cale de consecință înscrierea societății în tabelul creditorilor cu suma de 220.999,72 lei, urmând ca achitarea creanței declarate să se facă potrivit prevederilor art. 123 pct. 8 din Legea nr. 85/2006.

În motivarea contestației, creditoarea acționară a arătat că lichidatorul judiciar susține că cererea sa de creanță nu întrunește condițiile de admisibilitate cerute de art. 3 pct. 6 și 7 și de art. 133 lit. b) din Legea nr. 85/2006, iar pe de altă parte, în raport de dispozițiile art. 256 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, este prematur formulată. În opinia lichidatorului, suma indicată de acționara creditoare ca fiind drept de creanță reprezintă expresia capitalului social subscris la debitoare, care însă nu se confundă cu patrimoniul societății, care este proprietatea acesteia.

S-a arătat că, în opinia lichidatorului, din conținutul art. 123 din Legea nr. 85/2006 nu rezultă că această creditoare s-ar afla printre persoanele îndreptățite la distribuirea sumelor rezultate din valorificarea bunurilor debitoarei.

Totodată, acționara creditoare a arătat că acționarii au calitatea de creditori chirografari, creanța acestora reprezentând ponderea pe care o dețin din capitalul social, element pasiv al patrimoniului debitorului, aceștia beneficiind de sumele reziduale rămase după distribuțiile făcute celorlalți creditori, cu acoperirea integrală a creanțelor acestora, similar creanțelor subordonate.

Tribunalul Buzău, prin sentința nr. 721/23.10.2008, a admis în parte contestația, a dispus înscrierea creditoarei S.I.F. T. SA Brașov în tabelul definitiv al creanțelor cu suma de 13.095,72 lei, datorată în baza sentinței nr. 799/04.08.1998, ca și creanță chirografară. A fost respins capătul de cerere privind înscrierea în tabelul definitiv al creanțelor cu suma de 207.865 lei reprezentând contravaloarea pachetului de 83.146 acțiuni.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut că este întemeiată cererea de înscriere în tabelul definitiv al creanțelor, ca și creanță chirografară, a sumei de 13.095,72 lei datorată de debitoare în baza sentinței nr. 799/04.08.1998, care reprezintă titlu executoriu.

În ce privește suma de 207.865 lei reprezentând contravaloarea pachetului de 83.146 acțiuni, instanța de fond a reținut că S.I.F. T. SA deține la societatea debitoare acțiuni nominative și nu acțiuni la purtător, dispozițiile legii insolvenței făcând referire în mod expres numai la titularii acestor acțiuni în sensul că pot formula astfel de cereri, în caz contrar rămânând necunoscuți.

Articolul 123 din Legea nr. 85/2006 reglementează ordinea în care vor fi distribuite sumele de bani realizate în urma lichidării prin valorificarea bunurilor din averea debitorului în vederea acoperirii creanțelor și la pct. 9 lit. a) din acest articol este prevăzută categoria creanțelor reprezentând creditele acordate persoanei juridice debitoare de către un acționar deținând cel

puțin 10% din capitalul social, fiind lesne de înțeles că achitarea creanței datorate de S.I.F. T. SA nu se poate face potrivit art. 123 pct. 8 din Legea nr. 85/2006.

Potrivit dispozițiilor art. 133 lit. b) din Legea nr. 85/2006, numai după lichidarea integrală a bunurilor din averea debitorului și urmare a distribuirii finale prin care s-au acoperit integral creanțele creditorilor, S.I.F. T. SA, în calitate de acționar, participă la distribuirea sumelor de bani disponibile, denumite de legiuitor sume reziduale, sume care vor fi depuse de către lichidatorul judiciar într-un cont, la dispoziția acestuia.

Împotriva sentinței a declarat recurs S.I.F. T. SA, solicitând admiterea recursului, modificarea sentinței și, pe cale de consecință, înscrierea societății în tabelul creditorilor cu suma totală de 221.399,72 lei, urmând ca achitarea să se facă potrivit prevederilor art. 123 pct. 8 din Legea nr. 85/2006.

Examinând sentința recurată prin prisma criticilor formulate și a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea a reținut că susținerea recurentei privind aplicarea în cauză a dispozițiilor art. 64 și art. 95 din Legea nr. 85/2006 este nefondată.

Astfel, prevederile alin. (2) al art. 64 trebuie coroborate cu prevederile alin. (1) al aceluiași articol care se referă la creanțele pe care titularii de acțiuni la purtător ar putea să le aibă asupra averii debitoarei și care pot să provină din creditări ale societății sau din dividende nedistribuite, și nu din drepturile societare rezultând din calitatea de acționar.

Pentru a se elimina eventualele interpretări eronate ale acestui text [art. 64 alin. (2)] prin O.U.G. nr. 173/2008 a fost abrogat în mod expres. Ca atare, interpretarea dată de instanța de fond a fost temeinică și legală.

Nici interpretarea dată de recurentă dispozițiilor art. 133 din Legea nr. 85/2006 nu este în spiritul legii. Legea nr. 85/2006 face distincție între creditori și acționari, permițând acționarilor să intervină în cadrul procedurii numai prin intermediul unui singur reprezentant, și anume administratorul special, ale cărui atribuții sunt în mod expres și limitativ prevăzute de lege.

Așa cum a reținut și instanța de fond, acționarii sunt titularii drepturilor reziduale derivând din cota de participare la capitalul social al societății. În această calitate ei nu pot pretinde să fie considerați creditori, cu drepturile cuvenite acestora. Dacă s-ar fi dorit acest lucru legiuitorul nu ar mai fi introdus un organ reprezentativ al acționarilor.

Mai mult decât atât, creanța solicitată de recurentă nu reprezintă o creanță în sine împotriva debitoarei, în sensul art. 3 alin. (1) pct. 7 din Legea nr. 85/2006. Drepturile reziduale iau naștere doar în măsura în care din lichidarea averii debitoarei s-ar obține suficiente lichidități pentru a acoperi întreaga masă pasivă, iar eventualele sume reziduale urmează a fi puse la dispoziția asociaților potrivit art. 133 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, cu menți-

unea că drepturile acţionarilor de a primi contravaloarea drepturilor reziduale îşi produc efectele fără a fi necesară înscrierea în tabelul creditorilor.

S-a respins susţinerea recurentei referitoare la faptul că are o creanţă chirografară împotriva debitoarei şi că trebuie înscrisă în tabelul creditorilor, având în vedere că art. 133 din Legea nr. 85/2006 prevede în mod expres că distribuirile către asociaţi se vor efectua dacă creanţele au fost complet acoperite prin distribuirile făcute, deci şi „celelalte creanţe chirografare" prevăzute de pct. 8 al art. 123, invocat de recurentă.

Pentru considerentele ce preced, în temeiul art. 312 C.proc.civ. s-a respins ca nefondat recursul, nefiind afectată legalitatea şi temeinicia sentinţei pronunţate.

82. Creanţă chirografară. Contestaţie la tabelul preliminar de creanţe. Contracte de leasing reziliate

Legea nr. 85/2006, art. 64

Sunt nefondate pretenţiile unei creditoare de a fi înscrisă în tabelul preliminar de creanţe în baza unor contracte de leasing, în condiţiile în care chiar creditoarea a recunoscut că a considerat contractele ca fiind reziliate pentru neîndeplinirea tuturor obligaţiilor asumate de către debitoare şi că nu a mai emis facturi în continuare, luând în considerare şi că până la încetarea raporturilor contractuale cu privire la acele convenţii de leasing toate datoriile debitoarei au fost plătite.

Indiferent de ce contracte a încheiat debitoarea cu privire la bunurile luate în leasing, intenţia de cumpărare a acestora trebuia, conform contractelor de leasing, exprimată expres şi doar în această situaţie creanţele pretinse ar fi putut fi acceptate.

Trib. Comercial Cluj, încheierea nr. 891 din 9 martie 2009

Prin contestaţia la termenul din data de 2 februarie 2009, creditoarea SC B.T.L.T. I.F.N. SA a contestat măsura luată de către lichidatorul judiciar al debitoarei SC D&D I. SRL Cluj-Napoca de respingere a cererii de înscriere a creanţei în tabelul creditorilor.

În motivarea contestaţiei creditoarea a arătat că a încheiat cu debitoarea contractele de leasing financiar nr. 2176LE/2004, valoarea totală a acestuia fiind de 39.516 euro + TVA aşa cum reiese din art. IV, lit. b) din contract şi nr. 2893LE/2004, valoarea totală a acestuia fiind de 26.785 euro + TVA, aşa cum reiese din art. IV, lit. b) din contract. Ambele contracte au fost reziliate în data de 28.05.2007, prin scrisoarea de reziliere nr. J259/28.05.2007 odată

cu scrisoarea de reziliere transmițându-se și somația de predare a bunurilor care au făcut obiectul contractelor de leasing. Facturi s-au emis în cazul ambelor contracte de leasing doar până la data rezilierii lor, ulterior nu s-au mai emis facturi deoarece acestea nu pot fi emise pentru un contract reziliat.

Din valoarea totală a contractelor arătată, debitoarea mai are de achitat pentru contractul nr. 2176LE/2004 suma de 30.234,26 lei și pentru contractul nr. 2893LE/2004 suma de 37.330,35 lei. La aceste sume se adaugă pentru contractul nr. 2176LE/2004 valoarea reziduală în cuantum de 7.140 euro și obligațiile vamale în cuantum de 71,40 lei și pentru contractul nr. 2893LE/2004 valoarea reziduală în cuantum de 4.760 euro și obligațiile vamale în cuantum de 29,75 euro. În total, creanța se ridică la cuantumul de 67.636,01 lei și 11.929,75 euro și cheltuielile de judecată.

Debitoarea a fost somată să-i predea creditoarei bunurile prin somația emisă odată cu scrisoarea de reziliere a contractului de leasing, a doua oară de către executorul judecătoresc și a treia oară de către executorul propriu al creditoarei. Nici până la această dată nu a reușit să-și recupereze bunurile care au făcut obiectul contractelor de leasing, respectiv autoutilitara M. și autoutilitara I., iar pe parcursul efectuării procedurii de executare silită, executorul a intrat în posesia a două contracte, unul de închiriere din data de 29.05.2008 încheiat între debitoare și SC B.R. SRL prin care autoutilitara M. era închiriată pe perioada de un an societății arătate și altul de vânzare-cumpărare prin care aceeași autoutilitară M. era vândută de către P.D. (în calitate de vânzător) domnului R.T.

Referitor la celălalt bun, autoutilitara I., creditoarea a arătat că nici până la această dată nu a putut fi recuperat, neavând cunoștință unde se află, ceea ce o îndreptățește să considere pe bună dreptate că are aceeași soartă ca și autoutilitara M.

Creditoarea a mai susținut că au fost efectuate acte de dispoziție de către utilizatorul SC D&D I. SRL cu privire la bunurile care au făcut obiectul contractelor de leasing, astfel că este indubitabil că utilizatorul SC D&D I. SRL a decis să achiziționeze de la creditoare bunurile care au făcut obiectul contractelor de leasing, având în vedere că deși a fost somată în trei rânduri, aceasta nu a predat bunurile. În speță este total nefondată susținerea administratorului judiciar în sensul că utilizatorul nu și-ar fi exprimat intenția de a cumpăra bunurile. Orice act de dispoziție făcut induce intenția clară a debitoarei de a deveni proprietara bunului, în caz contrar fiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor de abuz de încredere și înșelăciune atât față de creditoare, cât și față de cumpărătorul bunului.

Prin raportul depus la dosar la data de 6 martie 2009, administratorul judiciar a solicitat respingerea contestației debitoarei, arătând că în cuprinsul contestației creditoarea recunoaște că a reziliat ambele contracte de leasing la data de 28.05.2007 și că nu s-au mai emis facturi deoarece acestea nu pot fi

emise pentru un contract reziliat. În anexele prezentate sunt precizate ratele lunare şi data scadenţei, începând cu luna iunie 2007 şi până în luna mai 2008, pentru unul dintre contracte, respectiv iunie 2007 – septembrie 2008 pentru celălalt contract, adică pentru intervalele de 16 şi 12 luni de la data rezilierii contractelor, nefigurând nicio rată sau sumă restantă anterior datei rezilierii contractelor, ceea ce demonstrează că sumele datorate până la momentul rezilierii contractelor au fost achitate de către debitoare, rămânând în sarcina acesteia doar obligaţia de predare a bunurilor.

Analizând contestaţia formulată de către creditoarea SC B.T.L.T. I.F.N. SA, judecătorul sindic a respins-o ca neîntemeiată, întrucât sumele de bani pretinse de către contestatoare ulterior rezilierii convenţiei cu debitoarea nu mai sunt datorate. Până la încetarea raporturilor contractuale cu privire la acele convenţii de leasing, toate datoriile debitoarei au fost plătite. Creditoarea mai trebuia doar să intre în posesia bunurilor respective, conform contractelor, doar această datorie având-o debitoarea de îndeplinit. Niciodată debitoarea nu şi-a exprimat intenţia de a cumpăra autovehiculele, prin urmare ea nemaidatorând nimic băncii. Indiferent de ce contracte a încheiat debitoarea cu privire la autovehicule, intenţia de cumpărare trebuia exprimată expres şi doar în această situaţie creanţele pretinse de către contestatoare ar fi putut fi acceptate. Însăşi creditoarea a recunoscut că a considerat contractele ca fiind reziliate pentru neîndeplinirea tuturor obligaţiilor asumate de către debitoare şi că nu a mai emis facturi în continuare, nemaiavând niciun temei legal pentru a proceda aşa.

Pentru eventualele prejudicii aduse băncii prin folosirea în continuare a bunurilor de către debitoare, declaraţia de creanţă ar fi trebuit să aibă alt temei pentru a fi admisă şi nu acele contracte ce nu mai există în fapt.

83. Creanţă chirografară. Contestaţie la tabelul suplimentar de creanţe. Cheltuieli de judecată efectuate de un creditor în cursul perioadei de observaţie. Rang de preferinţă

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 18, art. 123

Potrivit art. 3 pct. 18 din Legea nr. 85/2006, tabelul suplimentar al creanţelor cuprinde toate creanţele născute după data deschiderii procedurii generale şi până la data începerii procedurii falimentului. Cheltuielile efectuate de un creditor reprezentând onorariul avocatului în cursul procedurii de observaţie se includ în această categorie şi trebuie înscrise în tabelul suplimentar.

În ce priveşte rangul de preferinţă, aceste cheltuieli nu pot fi trecute în categoria celor prevăzute de art. 123 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, deoarece

nu sunt cheltuieli aferente procedurii, ci sunt cheltuieli făcute de creditoare. În categoria creanțelor prevăzute de art. 123 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 nu se pot include decât cheltuielile făcute cu procedura insolvenței debitoarei, necesare pentru desfășurarea procedurii, lichidarea patrimoniului debitoarei etc.

Trib. Brașov, Secția comercială, sentința nr. 789 din 30 martie 2009

Prin contestația înregistrată la Tribunalul Brașov la data de 12.02.2009, creditoarea SC C.R.M. SRL a solicitat admiterea integrală a creanței acesteia în cuantum de 6.711,65 RON și menționarea acesteia în cadrul tabelului suplimentar al creditorilor la poziția reglementată de art. 123 pct. 1 din legea insolvenței.

În contestație creditoarea arată că la data de 17.12.2008 a depus declarația suplimentară de creanță, pentru suma de 6.711,65 lei, reprezentând drepturi de creanță născute ulterior deschiderii procedurii generale de insolvență împotriva debitoarei, împreună cu toate documentele justificative ale acestei creanțe. Lichidatorul i-a respins cererea cu motivarea că cheltuielile care se achită cu prioritate sunt cele angajate doar de către judecătorul sindic, administratorul judiciar sau lichidatorul, pe parcursul desfășurării întregii proceduri și nu de către creditorii înscriși la masa credală și că nu se justifică înscrierea acestei creanțe în niciuna dintre categoriile de creanțe prevăzute la art. 123, deoarece facturile sunt emise de către S.C.A. Ț.&A. către creditoare și nu către debitoare.

Aceste susțineri ale lichidatorului judiciar nu sunt întemeiate, deoarece creanțele de care face vorbire art. 3 pct. 18 din legea insolvenței sunt efectuate de creditori, iar singura modalitate legală de a-și recupera cheltuielile efectuate în cursul procedurii este înscrierea acestei creanțe în tabelul suplimentar. Creanța solicitată de creditoare a fi înscrisă în tabelul suplimentar reprezintă cheltuieli ale creditorului efectuate în cursul procedurii. Creanța este certă, lichidă și exigibilă, nefiind necesară existența unui titlu executoriu. Potrivit art. 64 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, cererea de admitere a creanțelor trebuie făcută chiar dacă acestea nu sunt stabilite printr-un titlu.

Prin întâmpinare la contestație lichidatorul T.E. SPRL a invocat excepția tardivității, deoarece nu a fost depusă la grefă potrivit art. 108 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 85/2006 cu cel puțin 10 zile înainte de data stabilită prin încheierea de intrare în faliment.

Pe fond se susține că în categoria art. 123 pct. 1 se pot include taxele, timbrele plătite de administrator/lichidator, cheltuieli ocazionate de realizarea procedurii insolvenței, cheltuieli necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor făcute de lichidator și plata remunerațiilor persoanelor angajate doar la propunerea administratorului sau lichidatorului și desemnate de jude-

cătorul sindic. Nu se justifică înscrierea acestei creanțe în niciuna din categoriile de creanțe prevăzute la art. 123 din Legea nr. 85/2006 deoarece facturile reprezintă cheltuieli de judecată ulterioare deschiderii procedurii, sunt emise de S.C.A. T.Z. şi A. şi nu sunt obținute printr-o sentință.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanța a constatat că excepția tardivității nu este întemeiată, iar contestația creditoarei SC C.R.M. SRL este întemeiată în parte, motiv pentru care aceasta a fost admisă în parte.

În ce priveşte excepția tardivității, s-a constatat că prin încheierea de deschidere a falimentului s-a stabilit termen de depunere a contestațiilor la 5.02.2009, iar aceasta este data depunerii la poştă a contestației, conform ştampilei de pe plicul anexat contestației. Cum contestația a fost depusă la poştă în termen, se va considera făcută în termen, potrivit art. 104 C.proc.civ.

Cu privire la temeinicia contestației, se constată că creditoarea a efectuat în cursul procedurii insolvenței debitoarei cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu avocat, dovedit cu facturile emise de S.C.A. T.Z. şi A. Potrivit art. 3 pct. 18 din lege, tabelul suplimentar cuprinde toate creanțele născute după data deschiderii procedurii generale şi până la data începerii procedurii falimentului. Deci cheltuielile reprezentând onorariul avocatului în cursul procedurii de observație se includ în această categorie şi trebuie incluse în tabelul suplimentar. Acestea sunt dovedite cu factura emisă de cabinetul de avocați pe numele creditoarei, nefiind necesar ca factura să fie emisă de creditoare pe numele debitoarei, pentru a fi înscrisă în tabel.

În ce priveşte însă rangul de preferință, aceste cheltuieli nu pot fi trecute în categoria celor prevăzute de art. 123 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, deoarece nu sunt cheltuieli aferente procedurii, ci sunt cheltuieli făcute de creditoare. În categoria creanțelor prevăzute de art. 123 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 nu se pot include decât cheltuielile făcute cu procedura insolvenței debitoarei, necesare pentru desfăşurarea procedurii, lichidarea patrimoniului debitoarei etc. Deci e vorba doar de cheltuielile făcute în interesul procedurii de insolvență, nu al unui creditor.

84. Creanță chirografară. Contestație la tabelul suplimentar de creanțe. Pact comisoriu expres de grad IV. Reziliere contract de leasing

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13
C.civ., art. 969

În condițiile în care între părți s-a încheiat un pact comisoriu de grad IV, creditorul care şi-a îndeplinit obligațiile contractuale este în drept să invoce rezilierea de drept a contractului şi să solicite despăgubiri pentru acoperirea

prejudiciilor suferite. Având în vedere aceste prevederi contractuale, dar şi faptul că bunurile obiect al contractului de leasing nu au fost găsite de către lichidatorul judiciar pentru a putea fi restituite creditorului, acesta este îndreptăţit să ceară a se constata ca fiind reziliat contractul de leasing încheiat cu debitorul, precum şi plata tuturor costurilor rezultate din încheierea contractului.

Ca urmare, creanța pretinsă de creditor trebuie privită în întregul ei, ca fiind prejudiciul suferit de creditor ca urmare a rezilierii contractului de leasing din culpa debitorului, care nu şi-a îndeplinit obligaţiile asumate la semnarea contractului, şi nu ca valoare a unui număr de rate ajunse la scadență până la momentul înregistrării creanţei.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sentința nr. 2465 din 7 mai 2009

La data de 23.01.2009, creditorul SC C.L.I.F.N. SA a formulat contestaţie împotriva înscrierii parţiale a creanţei sale în tabelul suplimentar. În motivare creditorul a arătat că prin adresa nr. 58/13.01.2009 lichidatorul judiciar l-a înştiinţat despre faptul că declaraţia de creanță înregistrată pentru suma de 189.414,41 euro şi 69.053,46 lei a fost admisă parțial, pentru suma de 54.180,35 lei reprezentând rate de leasing exigibile între data deschiderii procedurii de insolvenţă şi data intrării debitorului în faliment.

Se face referire la prevederile art. 969 C.civ., conform cărora contractul este legea părţilor, iar potrivit art. 12.1 din contract, în cazul în care utilizatorul este notificat în scris cu privire la apariţia unui caz de culpă, finanţatorul poate să declare scadente ratele de leasing rămase de achitat până la expirarea contractului cu titlu de daune-interese, astfel că se solicită admiterea în întregime a creanţei sale.

Lichidatorul judiciar IPCMG R. SPRL a formulat întâmpinare, solicitând respingerea contestaţiei. În motivare arată că a procedat la verificarea creanţei şi a constatat că doar ratele nr. 6-9 sunt exigibile în perioada cuprinsă între data deschiderii procedurii – 26.06.2008 – şi data intrării în faliment – 30.10.2008. Aceste rate sunt în sumă de 14.941,36 euro, reprezentând 54.180,35 lei la cursul valutar BNR din ziua trecerii la faliment. Celelalte rate nu sunt exigibile, motiv pentru care nu au fost înscrise în tabel. Au fost avute în vedere prevederile art. 42 şi art. 2.1 din contractul de leasing financiar. Exigibilitatea ratelor de leasing a operat la datele prevăzute în graficul de plăţi – anexa A a contractului. Ratele de leasing scadente anterior datei deschiderii procedurii de insolvență ar fi putut fi trecute în tabelul preliminar, însă creditorul nu a depus o declarație de creanță pentru această perioadă. De asemenea, creditorul nu a menţionat că a reziliat contractul de leasing şi nu a dovedit acest lucru.

Analizând actele și lucrările dosarului de faliment, instanța a reținut că prin sentința comercială nr. 4555/30.10.2008 a fost aprobat raportul de activitate al administratorului judiciar, întocmit în baza art. 54 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și s-a dispus trecerea la faliment prin procedură simplificată a debitorului SC D.B.S. SRL.

După această dată, respectiv la 23.12.2008, creditorul SC C.L.I.F.N. SA a declarat creanța sa în sumă de 189.414,41 euro și 69.053,46 lei, reprezentând capital principal al contractului de leasing și facturi emise și neîncasate.

Creanța izvorăște din contractul de leasing nr. 1/1233/2008 încheiat de debitor, prin care creditorul l-a finanțat cu suma de 200.240 euro pentru achiziționarea în sistem de leasing a unor echipamente.

După încheierea contractului, debitorul nu a mai achitat ratele de leasing, pentru care creditorul a emis facturile fiscale enumerate în situația întocmită la data de 22.12.2008. Neplata la scadență a ratelor reprezintă un caz de culpă, așa cum părțile l-au prevăzut la art. 8.1 lit. a) din contract, care atrage sancțiunile enumerate la art. 12.1 din contract.

La această împrejurare se adaugă și cea prevăzută la art. 11.1 și art. 11.3 lit. b) din contract, respectiv declanșarea procedurii de faliment, ceea ce conferă dreptul finanțatorului-creditor de a pretinde restituirea imediată a bunului, precum și dreptul de a rezilia contractul, de plin drept, fără nicio formalitate prealabilă și fără punerea în întârziere a debitorului.

Este vorba de un pact comisoriu de grad IV, creditorul care în cazul de față și-a îndeplinit obligațiile contractuale fiind în drept a solicita rezilierea contractului și de a solicita despăgubiri pentru acoperirea prejudiciilor suferite. Având în vedere aceste prevederi contractuale, dar și faptul că bunurile obiect al contractului de leasing nu au fost găsite de către lichidatorul judiciar pentru a putea fi restituite creditorului, acesta este îndreptățit să ceară a se constata ca fiind reziliat contractul de leasing încheiat cu debitorul, precum și plata tuturor costurilor rezultate din încheierea contractului.

Ca urmare, creanța pretinsă de contestator trebuie privită în întregul ei, ca fiind prejudiciul suferit de creditor ca urmare a rezilierii contractului de leasing din culpa debitorului, care nu și-a îndeplinit obligațiile asumate la semnarea contractului, și nu ca valoare a unui număr de rate ajunse la scadență până la momentul înregistrării creanței. Acceptarea parțială a creanței, doar pentru ratele de leasing ajunse la scadență conform graficului de plăți, ar însemna menținerea contractului de leasing a cărui derulare se întinde până la data de 25.01.2012, ceea ce ar însemna lipsirea creditorului de dreptul de a-și recupera pagubele în situația în care procedura de insolvență s-ar închide anterior acestei date, iar pe de altă parte, înseamnă a ignora prevederile contractului referitoare la cauzele de reziliere a contractului, respectiv voința părților.

Față de cele prezentate, contestația creditorului este întemeiată, astfel că a fost admisă, iar creanța pretinsă de acesta a fost înscrisă în tabelul obligațiilor debitoarei în întregime.

85. Creanță chirografară. Contestație la tabelul preliminar de creanțe. Lipsa caracterului cert, lichid și exigibil al creanței pretinse de creditor

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13
C.proc.civ., art. 379 alin. (3)

O creanță nu este certă atunci când ea nu este constatată printr-un titlu de creanță sau printr-un alt act emanat de la debitor sau recunoscut de acesta, așa cum prevăd dispozițiile art. 379 alin. (3) C.proc.civ., în condițiile în care debitorul a negat că suma reprezintă obligație de plată.

Dacă suma solicitată de un creditor ca o creanță față de debitor pentru a fi înscrisă în tabelul de creanță rezultă numai dintr-o „notă de debitare", acest document nu poate reprezenta un titlu de creanță și nu poate fi opozabil debitorului, deoarece el reprezintă un document care circulă în contabilitatea emitentului, dar nu este opozabil terților și prin urmare debitorului, iar pentru această sumă nu este emisă nici factură fiscală așa cum prevăd reglementările fiscale.

C.A. Ploiești, Secția comercială, decizia nr. 712 din 6 mai 2009

Prin încheierea din 24 octombrie 2008, Tribunalul Prahova, Secția comercială și de contencios administrativ, a încuviințat cererea creditoarei F.J.E.T.G. M.B.B. și a dispus înscrierea creditorului în tabelul de creanță cu suma solicitată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că creditoarea a formulat cerere de înscriere a creanței sale la data de 7.04.2008 pentru suma de 74.120 euro, ce decurge din derularea contractului de vânzare-cumpărare nr. 5556/2004, încheiat între părți, creanța nefiind înscrisă pe tabelul de creanțe și nici nu s-a efectuat notificarea creditoarei potrivit art. 72 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 și nu i s-au comunicat motivele pentru care creanța sa nu a fost acceptată, precum și că declarația sa de creanță nu este tardivă pentru că petentul creditor are sediul social în Austria și nu a fost notificat potrivit art. 7 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2006, considerente pentru care a dispus înscrierea creditorului în tabelul creanțelor cu suma solicitată.

Împotriva încheierii a declarat recurs debitoarea SC C.P. SRL, prin administrator special, criticând încheierea pentru nelegalitate și netemeinicie, ară-

tând în esență că în mod greșit s-a dispus înscrierea creanței în tabelul de creanțe, deoarece creanța intimatei creditoare nu este certă, lichidă și exigibilă, suma de 74.120 euro pentru care intimata a solicitat înscrierea creanței în tabelul de creanță nu îndeplinește condițiile prevăzute de dispozițiile art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, intimata neavând calitate de creditor îndreptățit să solicite înscrierea pe tabelul de creanță conform art. 3 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, creanța sa nefiind certă, lichidă și exigibilă.

Cu actul nr. 107/04.05.2009, intimata creditoare F.J.E.T.G. M.B.B., a formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursului ca nefondat, deoarece între părți la data de 29.11.2009 s-a încheiat un contract de vânzare-cumpărare nr. 5556, în baza căruia a livrat recurentei marfă pe care aceasta a refuzat-o și nerecepționarea mărfii a dus la înregistrarea de costuri suplimentare ocazionate de transport și depozitarea mărfii, astfel încât cererea de admitere a creanței era întemeiată.

Curtea, examinând încheierea, prin prisma criticilor din recurs, în raport de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale ce au incidență în cauză, a constatat următoarele:

Criticile aduse încheierii de către recurentă în sensul că creanța invocată de intimată de 74.120 euro nu este o creanță certă, lichidă și exigibilă și că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 31 alin. (1) și art. 3 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, sunt fondate.

Creanța solicitată de către intimată a fi înscrisă în tabelul de creanță nu este certă, lichidă și exigibilă, ea nu este constatată printr-un titlu de creanță sau printr-un alt act emanat de la debitor sau recunoscut de acesta, așa cum prevăd dispozițiile art. 379 alin. (3) C.proc.civ., recurenta debitoare nerecunoscând că suma reprezintă obligație de plată.

Suma de 74.120 euro, solicitată de intimată ca o creanță față de recurenta debitoare pentru a fi înscrisă în tabelul de creanță, din documentația depusă la cererea de admitere a creanței, este înscrisă într-o „notă de debitare" emisă de către intimată, însă acest document nu poate reprezenta un titlu de creanță, nu poate fi opozabil recurentei debitoare, el reprezintă un document care circulă în contabilitatea emitentului, dar nu este opozabil terților și prin urmare recurentei, pentru această sumă nu este emisă nici factură fiscală așa cum se prevede în Codul fiscal, astfel încât greșit prima instanță a dispus admiterea cererii și înscrierea creanței în tabelul de creanțe, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 3 alin. (1) pct. 6 și art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

Față de cele de preced, recursul declarat de debitoare este fondat și în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. (1) și (2) C.proc.civ. a fost admis ca atare și pe cale de consecință s-a modificat în tot încheierea, în sensul că s-a respins cererea creditoarei de înscriere în tabelul de creanțe cu suma solicitată.

86. Creanță chirografară. Promisiune de vânzare-cumpărare. Clauză penală. Culpa ambelor părți contractante

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13
C.civ., art. 969

Antecontractul de vânzare-cumpărare este o un contract prin care părțile se obligă să încheie în viitor, la prețul stabilit, contractul de vânzare-cumpărare. O promisiune de vânzare-cumpărare este un contract distinct, ce nu este totuşi o vânzare (şi deci nu poate produce efectele specifice ale contractului de vânzare-cumpărare). Dacă între creditoare şi debitoare s-a încheiat o promisiune de vânzare-cumpărare, această convenție a părților nu a dus la transferul dreptului de proprietate, deşi creditoarea a intrat în posesia terenului de la data autentificării antecontractului, ci a dat naştere unor drepturi de creanță.

Dacă părțile au introdus în cuprinsul convenției o clauză penală pentru situația neexecutării culpabile a obligației asumate de către una din ele, este incidentă această clauză, însă numai în condițiile în care numai una din părți să fie în culpă, iar nu ambele.

C.A. Constanța, Secția comercială, decizia nr. 579 din 7 mai 2009

Prin sentința civilă nr. 2629/05.12.2008, pronunțată de Tribunalul Tulcea, s-a respins contestația împotriva creanței intimatei SC K.I. SRL formulată de contestatorii: C.I.V., asociat al debitoarei SC P.T. SRL Tulcea şi A.A.S., asociat al debitoarei SC P.T. SRL Tulcea, ca nefondată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond, în baza materialului probator administrat în cauză, a reținut următoarele:

Prin cererea adresată acestei instanțe la data de 15 ianuarie 2008, contestatorii C.I.V. şi A.A.S., în calitate de administratori statutari ai debitoarei SC P.T. SRL Tulcea, au contestat creanța pretinsă de intimata SC K.I. SRL Tulcea, ca nefiind datorată de debitoarea SC P.T. SRL Tulcea şi au solicitat radierea acesteia din tabelul preliminar al creanțelor debitoarei.

În motivarea cererii contestatorii au arătat că între aceştia în calitate de administratori statutari ai SC P.T. SRL Tulcea şi intimata SC K.I. SRL s-a încheiat antecontractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1431 din 6.06.2007 la BNP E.F., prin care contestatorii în calitate de promitenți vânzători se obligau să vândă intimatei SC K.I. SRL o porțiune de 2.000 mp teren fără construcții situat în Tulcea, str. P., nr. 42, la prețul de 700.000 lei, din care s-a achitat în avans suma de 300.000 lei.

Se mai arată că prin declaraţia notarială nr. 1434 din 6.06.2007, intimata cunoştea că pe rolul instanţei se află o cauză prin care urma a se deschide procedura insolvenţei debitoarei SC P.T. SRL Tulcea.

De asemenea, prin antecontractul de vânzare-cumpărare încheiat s-a stipulat ca dată de perfectare a actului autentic data de 6.09.2007, ora 12.00, la BNP E.F. Totodată, precizează că la data stabilită prin antecontract, intimata nu s-a prezentat, motiv pentru care s-a încheiat încheierea de certificare nr. 4833/06.09.2007 eliberată de BNP E.F. În acest sens solicită a se reţine că neperfectarea actului autentic s-a datorat culpei creditoarei care nu a înţeles să-şi execute obligaţia contractuală.

R.N. IPURL Tulcea, în calitate de administrator judiciar al debitoarei, prin concluziile scrise, a arătat că din antecontractul încheiat a rezultat că intimata a achitat suma de 300.000 RON, înaintea încheierii antecontractului de vânzare-cumpărare, dar ulterior încheierii acestuia s-a semnat şi declaraţia prin care se arată că intimata avea cunoştinţă că la O.C.P.I. Tulcea s-a notat solicitarea de deschidere a procedurii insolvenţei.

De asemenea, arată că la data când trebuia încheiat actul de vânzare-cumpărare autentic, A.I. l-a sunat pe A.C. şi A.V. şi le-a comunicat că nu au finalizat documentele privind titlul de proprietate asupra terenului şi clădirilor şi nu se mai duc la notar, urmând a le comunica data la care vor fi gata documentele. La data de 16.10.2007 vânzarea nu a putut fi perfectată, deoarece contestatorii nu au prezentat actele, dar se şi declanşase procedura insolvenţei debitoarei SC P.T. SRL Tulcea.

Prima instanţă a reţinut că părţile au încheiat un antecontract de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1431 din 6 iunie 2007, prin care contestatorii în calitate de vânzători, se obligau să vândă intimatei SC K.I. SRL Tulcea o porţiune de teren în suprafaţă de 2.000 mp fără construcţii situat în Tulcea, str. P., nr. 42, la preţul de 700.000 lei, teren ce aparţine debitoarei SC P.T. SRL Tulcea.

Antecontractul de vânzare-cumpărare este o promisiune bilaterală prin care părţile se obligă să încheie în viitor, la preţul stabilit, contractul de vânzare-cumpărare. O promisiune de vânzare este neîndoielnic un contract distinct, ce nu este totuşi o vânzare (şi deci nu poate produce efectele specifice ale contractului de vânzare-cumpărare) şi nu un act unilateral de voinţă.

Promisiunea de vânzare (sau de cumpărare) dă naştere la un drept de creanţă, una dintre părţi fiind obligată faţă de cealaltă parte să vândă în viitor un anumit bun.

Promisiunea bilaterală (sinalagmatică) de vânzare-cumpărare este atunci când ambele părţi se obligă să încheie în viitor, la preţul stabilit, contractul de vânzare-cumpărare.

Astfel, se reţine că în cauză s-a născut un drept de creanţă odată cu achitarea avansului de 300.000 lei de către intimată, iar în conformitate cu art. 36

din Legea nr. 85/2006, de la data deschiderii procedurii insolvenței se suspendă toate acțiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanțelor debitorului sau bunurilor sale.

Mai mult de atât, în conformitate cu art. 44 din Legea nr. 85/2006, debitorul are obligația de a pune la dispoziția administratorului judiciar, toate informațiile cerute de acesta, precum şi toate informațiile apreciate ca necesare cu privire la activitatea şi averea sa, precum şi lista cuprinzând plățile şi transferurile patrimoniale făcute de el în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii.

În cauză s-a făcut dovada achitării avansului în sumă de 300.000 lei de către intimată, fapt necontestat de către ambele părți contractante şi cum la data de 5 octombrie 2008, s-a dispus deschiderea procedurii insolvenței în formă generală a debitoarei SC P.T. SRL Tulcea, se constată că sunt îndeplinite prevederile unei creanțe certe, lichide şi exigibile, care îndeplineşte condițiile înscrierii în tabelul preliminar al creditorilor, ca rezultat al verificării de către lichidator a înscrisurilor şi a întocmirii tabelului preliminar al creanțelor debitoarei SC P.T. SRL Tulcea.

În consecință, nu se pot analiza în prezenta cauză, care are ca obiect o procedură specială, efectele antecontractului, în raport de clauzele stipulate, ci doar dacă creanța care a luat naştere prin semnarea antecontractului între SC P.T. SRL Tulcea şi SC K.I. SRL Tulcea, are caracterul unei creanțe certe, lichide şi exigibile, aşa cum este prevăzut în Legea nr. 85/2006, precum şi dacă prețul stipulat în antecontract a fost plătit în vederea încheierii contractului de vânzare-cumpărare în formă autentică.

S-a reținut, astfel, că prețul stipulat în antecontractul de vânzare-cumpărare încheiat de către debitoarea SC P.T. SRL Tulcea şi intimata creditoare SC K.I. SRL Tulcea a fost plătit de către intimată, iar aceasta are o creanță certă, lichidă şi exigibilă, conform Legii nr. 85/2006, fapt pentru care a fost respinsă contestația împotriva creanței pretinse de intimata SC K.I. SRL Tulcea ca nefondată.

Împotriva acestei sentințe au formulat recurs asociații C.I.V. şi A.A.S., criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, învederând că hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal şi a fost dată cu încălcarea şi aplicarea greşită a legii, aceasta cuprinde motive străine de natura pricinii, instanța neapreciind în mod corect probele administrate, a interpretat greşit actul dedus judecății. Aceste motive de modificare a hotărârii sunt prevăzute la art. 309 pct. 7, 8 şi 9 C.proc.civ.

Respectând regula impusă de art. 137 C.proc.civ., Curtea va proceda mai întâi la soluționarea excepțiilor de care este ținută, în cazul de față cea a lipsei calității procesual active a asociaților C.I.V. şi A.A.S.

Potrivit art. 18 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, după deschiderea procedurii, adunarea generală a acționarilor/asociaților debitorului, persoană juri-

dică, va desemna, pe cheltuiala acestora, un reprezentant, persoană fizică sau juridică, administrator special, care să reprezinte interesele societăţii şi ale acestora şi să participe la procedură, pe seama debitorului. După ridicarea dreptului de administrare, debitorul este reprezentat de administratorul judiciar/lichidator care îi conduce şi activitatea comercială, iar mandatul administratorului special va fi redus la a reprezenta interesele acţionarilor/asociaţilor.

Totodată, potrivit art. 73 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, „Debitorul, creditorii şi orice altă parte interesată vor putea să formuleze contestaţii cu privire la creanţele şi drepturile de preferinţă trecute de administratorul judiciar/lichidator în tabelul preliminar de creanţe".

În speţă, potrivit procesului-verbal de şedinţă din 13.05.2008 încheiat la punctul de lucru al lichidatorului judiciar din Tulcea cu ocazia Adunării Generale Extraordinare a Asociaţilor, administratorul special a fost ales în persoana numitei A.I. care este şi mandatarul asociatului A.A.S. De asemenea, recurenţii se încadrează în noţiunea de „parte interesată". Rezultă, aşadar, că excepţia lipsei calităţii procesual active a celor doi asociaţi este nefondată.

Referitor la fondul cauzei, instanţa de recurs a reţinut că părţile au încheiat o convenţie, respectiv un antecontract de vânzare-cumpărare având ca obiect un bun imobil, teren.

Acest antecontract a fost încheiat în formă autentică la notarul public la data de 6.06.2007, ocazie cu care promitenta cumpărătoare, în cazul de faţă intimata pârâtă, a plătit promitentei vânzătoare, în cazul de faţă, recurenta contestatoare, un avans de 300.000 lei din preţul total stabilit la suma de 700.000 lei. Diferenţa de 400.000 lei intimata urma să o achite la data de 6.09.2007 considerată ca dată limită până la care părţile urmau a se prezenta din nou în faţa aceluiaşi notar pentru încheierea contractului de vânzare-cumpărare.

Aşa cum în mod corect a reţinut instanţa de fond, această convenţie a părţilor nu a dus la transferul dreptului de proprietate, deşi intimata a intrat în posesia terenului de la data autentificării antecontractului, ci a dat naştere unor drepturi de creanţă.

Aceste drepturi de creanţă iau naştere la momentul în care una dintre părţi nu şi-a îndeplinit propria obligaţie asumată.

Astfel, până la data limită stabilită la 6.09.2007, promitenta vânzătoare s-a obligat a obţine toată documentaţia necesară întocmirii actului de vânzare-cumpărare a terenului, respectiv certificate de urbanism şi fiscal, documentaţia cadastrală şi actul de dezmembrare, în timp ce promitenta cumpărătoare se obliga a achita diferenţa de preţ din creditul ce i se va acorda de R.B. SA, Sucursala Judeţeană Tulcea.

Părţile au introdus în cuprinsul convenţiei o clauză penală pentru situaţia neexecutării culpabile a obligaţiei asumate de către una din ele, clauză prevăzută de art. 1298 C.civ. şi cunoscută în limbajul popular drept „arvună".

Astfel, dacă vinderea nu s-a executat prin culpa uneia dintre părţile contractante, aceasta va pierde arvuna dată sau o va întoarce îndoită, având-o primită, dacă partea care nu este în culpă nu ar alege mai bine să ceară executarea vinderii.

Din probatoriile administrate la fond a rezultat că părţile nu au mai încheiat vânzarea-cumpărarea, iar ulterior promitenta vânzătoare a intrat în procedura lichidării judiciare.

Administratorul judiciar astfel desemnat de judecătorul sindic a trecut în tabelul preliminar cererea creditorului SC K.I. SRL Tulcea pentru o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în sumă de 300.000 lei, respectiv arvuna achitată de aceasta.

Deşi la data de 6.09.2007 în faţa notarului public s-au prezentat numai reprezentanţii recurentei reclamante, aceştia nu au putut face dovada faptului că şi-au îndeplinit obligaţia asumată, respectiv obţinerea documentaţiilor care să-i permită perfectarea vânzării. Mai mult, la momentul luării interogatoriului de către intimată celor doi asociaţi ai recurentei aceştia s-au eschivat, neputând prezenta această documentaţie.

În ce priveşte obligaţia corelativă asumată de intimata pârâtă de a asigura diferenţa prin creditul ce-l va obţine, instanţa nu a făcut cercetări deoarece nu s-a solicitat acest lucru.

Potrivit principiului de drept *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, recurenta reclamantă nu poate invoca propria incorectitudine pentru a obţine beneficiul unui drept, incorectitudine care în cazul de faţă se traduce cu neexecutarea obligaţiei asumate.

În consecinţă, Curtea a considerat recursul ca nefondat, situaţie în care l-a respins şi a menţinut sentinţa primei instanţe ca legală şi temeinică.

87. Creanţă chirografară. Contestaţie la tabelul preliminar de creanţe. Creanţă certă, lichidă şi exigibilă. Imobil restituit fostului proprietar. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13
C.proc.civ., art. 379 alin. (3) şi (4)
Legea nr. 10/2001, art. 25
O.U.G. nr. 40/1999, art. 1, art. 7, art. 9

Pentru stabilirea caracterului cert, lichid şi exigibil al creanţei trebuie pornit de la definirea acestor noţiuni juridice, conform art. 379 alin. (3) şi

(4) C.proc.civ. Caracterul cert al creanţei poate să rezulte din contractul de închiriere încheiat între creditoare şi debitoare, modificat prin acte adiţionale, precum şi din facturile emise în baza acestui contract.

Conform art. 25 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, decizia sau, după caz, dispoziţia de aprobare a restituirii în natură a imobilului face dovada proprietăţii persoanei îndreptăţite asupra acestuia, are forţa probantă a unui înscris autentic şi constituie titlu executoriu pentru punerea în posesie, după îndeplinirea formalităţilor de publicitate imobiliară.

Contractul de închiriere îşi menţine valabilitatea până la predarea imobilului către adevăratul proprietar, fapt care rezultă şi din dispoziţiile art. 1, art. 7 şi art. 9 din O.U.G. nr. 40/1999, potrivit cărora unitatea deţinătoare a imobilului transmite proprietarului imobilului contractul de închiriere al spaţiului pentru încheierea unui nou contract, iar dacă proprietarul imobilului refuză încheierea noului contract, contractul existent se prelungeşte de drept.

Trib. Comercial Mureş, sentinţa comercială nr. 1510 din 17 iunie 2009

Prin contestaţia înregistrată la data de 27 februarie 2009, debitoarea în insolvenţă SC U. SRL a solicitat în contradictoriu cu creditoarea SC L. SA ca prin hotărârea ce se va pronunţa să se constate că suma de 58.514,29 lei, reprezentând creanţa creditoarei pârâte, nu îndeplineşte cerinţele legale pentru a fi admisă în tabelul preliminar de obligaţii, în sensul că nu reprezintă o creanţă certă, lichidă şi exigibilă şi pe cale de consecinţă să se dispună neînscrierea acestei creanţe în tabelul preliminar de obligaţii al debitoarei.

În motivarea contestaţiei, s-a arătat că prin încheierea comercială nr. 2030 din 4 decembrie 2008 s-a admis cererea creditoarei SC L. SA şi pe cale de consecinţă s-a dispus deschiderea procedurii simplificate a falimentului faţă de debitoarea SC U. SRL.

Arată că, în pofida acestei dispoziţii, creanţa invocată ca temei juridic al pretenţiilor creditoarei SC L. SA nu este certă, lichidă şi exigibilă, cerinţele dispoziţiilor art. 379 alin. (3), (4) C.proc.civ. raportat la art. 1026 C.civ. nefiind îndeplinite în speţă. Sub acest aspect învederează judecătorului sindic că suma pretinsă de creditoare nu este cuprinsă în niciun titlul executoriu, fiind întemeiată doar pe facturi fiscale emise după durata de valabilitate a contractului de închiriere intervenit între părţi şi care nu au fost însuşite prin semnătură de reprezentantul debitoarei.

În drept şi-a bazat contestaţia pe dispoziţiile legale menţionate deja coroborate cu art. 73 din Legea nr. 85/2006.

Creditoarea SC L. SA prin întâmpinarea depusă a solicitat respingerea contestaţiei formulate de creditoare ca nefondată.

Lichidatorul judiciar al debitoarei, oral a susținut că lasă soluționarea contestației la aprecierea instanței după ce în prealabil a susținut în scris netemeinicia contestației.

Analizând actele și lucrările dosarului, judecătorul sindic a reținut că prin încheierea comercială nr. 2030 din 4 decembrie 2008 s-a admis cererea creditoarei SC L. SA și s-a dispus deschiderea procedurii simplificate a falimentului față de debitoarea SC U. SRL, luându-se totodată măsurile procesuale aferente acestei faze de judecată și prevăzute expres de dispozițiile Legii nr. 85/2006.

În procedură, s-a întocmit tabelul preliminar de obligații, creditoarea SC L. SA fiind înscrisă în tabel la rangul de prioritate prevăzut de art. 123 pct. 7 din Legea nr. 85/2006, cu o creanță admisă în sumă de 58.514,26 lei.

Existența acestei creanțe, caracterul cert, lichid și exigibil al acesteia au fost justificate de creditoare cu contractul de închiriere nr. 101/1999 și modificat prin actele adiționale nr. 1/26.08.2002 nr. 2/27.07.2005 și nr. 3/21.07.2006, precum și cu facturile fiscale emise în baza acestui contract de închiriere pe perioada 1 iulie 2007 – 1 iunie 2008 inclusiv.

Debitoarea susține că nu datorează creditoarei suma solicitată întrucât contractul de închiriere a expirat la data de 1 august 2007 conform actului adițional nr. 3 la contractul de închiriere.

Pe de altă parte, ea susține că imobilul ce a făcut obiectul închirierii până la data de 1.08.2007 a fost restituit foștilor proprietari în temeiul Legii nr. 10/2001, modificată și completată și ca urmare perceperea chiriei ulterior lunii iulie 2007 nu are niciun suport legal sau contractual valabil.

Față de susținerile părților, față de materialul probator administrat în cauză pentru soluționarea contestației, judecătorul sindic a respins contestația debitoarei împotriva tabelului preliminar de obligații și vizând înscrierea în tabel a creanței SC L. SA, ca nefondată.

Pentru a pronunța această hotărâre, în primul rând s-a reținut că SC L. SA a dovedit cu facturile fiscale emise în baza contractului de închiriere nr. 101/1999, modificat prin actele adiționale nr. 1, 2, 3, că a facturat debitoarei suma totală de 58.514,29 lei cu titlul de chirie și penalități de întârziere contractuale pentru neachitarea la scadență a prețului închirierii. Debitoarea apreciază că prețul închirierii și accesoriile, în cuantum de 58.514,29 lei, nu reprezintă o creanță certă, lichidă și exigibilă și că în mod abuziv creditoarea i-a facturat prețul închirierii imobilului în condițiile în care imobilul închiriat a fost restituit în temeiul Legii nr. 10/2001, fostului proprietar.

Pentru stabilirea caracterului cert, lichid și exigibil al creanței, judecătorul sindic a arătat că definirea acestor noțiuni juridice este prevăzută de art. 379 alin. (3), (4) C.proc.civ. Caracterul cert al creanței rezultă din contractul de închiriere modificat prin acte adiționale, precum și din facturile emise în baza acestui contract.

Acest contract de închiriere a fost însuşit de debitoare prin semnătură şi valabil potrivit actelor adiţionale, până la data de 8 iulie 2007. Din cuprinsul facturilor emise pentru încasarea preţului închirierii, rezultă că acestea au fost emise pentru perioada 1 august 2007 până la 30 iunie 2008.

Susţinerea debitoarei potrivit căreia acest contract de închiriere modificat prin acte adiţionale şi-a pierdut valabilitatea în momentul emiterii de către Primarul Municipiului Tg. Mureş a dispoziţiei nr. 4727/07.05.2007 prin care a dispus restituirea imobilului situat în Tg. Mureş, str. T., nr. 15, jud. Mureş – închiriat debitoarei – adevăratului proprietar, respectiv numitei F.A., nu a fost primită de instanţă întrucât contravine dispoziţiilor art. 25 alin. (4) din Legea nr. 10/2001.

Potrivit acestor dispoziţii legale, decizia sau după caz dispoziţia de aprobare a restituirii în natură a imobilului face dovada proprietăţii persoanei îndreptăţite asupra acestuia, are forţa probantă a unui înscris autentic şi constituie titlu executoriu pentru punerea în posesie, după îndeplinirea formalităţilor de publicitate imobiliară.

În speţă, formalităţile de publicitate imobiliară au fost îndeplinite la data de 24 septembrie 2007, aspect ce rezultă din consemnările cuprinse în foaia CF 122583 Tg. Mureş. Ulterior îndeplinirii acestei formalităţi, s-a procedat la punerea în posesie a numitei F.A. cu imobilul retrocedat, dovada fiind procesul-verbal de predare-primire a imobilului, proces-verbal înregistrat sub nr. 2334/15.07.2008.

Ca urmare, abia la data de 15.07.2008 a încetat dreptul de administrare al creditoarei SC L. SA asupra imobilului închiriat şi inclusiv contractul de închiriere cu debitoarea.

În concluzie, pe perioada 1 iulie 2007 – 15.07.2008 contractul de închiriere a spaţiului era valabil, iar în baza acestui contract debitoarea datorează creditoarei preţul închirierii şi penalităţile de întârziere pentru neachitarea la scadenţă a preţului.

Faptul că acest contract şi-a menţinut valabilitatea până la predarea imobilului către adevăratul proprietar rezultă şi din dispoziţiile art. 1, art. 7 şi art. 9 din O.U.G. nr. 40/1999, potrivit cărora unitatea deţinătoare a imobilului transmite proprietarului imobilului contractul de închiriere a spaţiului pentru încheierea unui nou contract, iar dacă proprietarul imobilului refuză încheierea noului contract, contractul existent se prelungeşte de drept.

Nu se poate reţine nici argumentul potrivit căruia contractul de închiriere a spaţiului intervenit între părţile litigante ar fi expirat la data de 1 august 2007 conform actului adiţional nr. 3/2006, întrucât prin actul adiţional la contract nr. 1/2002, părţile contractante au convenit în sensul încetării de drept a contractului, în momentul rămânerii definitive şi irevocabile a unei sentinţe sau decizii de restituire a imobilului care face obiectul contractului.

Faţă de voinţa părţilor exprimată prin contract şi care are putere de lege conform dispoziţiilor art. 969 C.civ., faţă de dispoziţiile legale invocate pe parcursul prezentelor considerente, debitoarea datorează creditoarei suma admisă în tabelul preliminar de obligaţii şi ca urmare contestaţia nu poate fi admisă.

88. Creanţă chirografară. Contract de asociere în participaţiune. Accesiunea imobiliară prevăzută de art. 494 C.civ.

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13
C.civ., art. 494

Dacă terenul pe care a fost edificată construcţia a devenit încă dinainte de edificarea acesteia proprietatea societăţii debitoare, potrivit principiului accesiunii prevăzut de art. 494 C.civ. construcţia edificată ulterior a devenit proprietatea aceleiaşi persoane juridice.

Dacă atât la momentul încheierii contractului de asociere în participaţiune, cât şi la momentul înfiinţării societăţii debitoare construcţia nu era edificată, creditorul nu poate susţine că această construcţie nu a ieşit niciodată din patrimoniul său, întrucât construcţia nu s-a aflat niciodată din punct de vedere juridic în proprietatea sa.

Împrejurarea că certificatul de urbanism şi autorizaţia de construire au fost emise pe numele creditorului nu poate conduce la o altă concluzie, deoarece la momentul emiterii lor acesta era proprietarul terenului. Dacă din cuprinsul autorizaţiei de construcţie şi a înscrisurilor existente nu rezultă că la momentul înfiinţării societăţii construcţia era edificată, nu se poate susţine că aceasta se afla în patrimoniul creditorului la momentul încheierii contractului de asociere în participaţiune.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială, decizia nr. 950 din 16 iunie 2009

Prin încheierea de şedinţă din data de 28 ianuarie 2009, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Prahova a respins probele cu expertiza şi interogatoriul celorlalţi asociaţi, solicitate de creditorul L.D. pentru a-şi dovedi calitatea de proprietar şi prin sentinţa nr. 692 pronunţată în data de 27 martie 2009 instanţa de fond a respins ca neîntemeiată cererea creditorului L.D. cu privire la creanţa înscrisă de lichidatorul judiciar E.L.C. IPURL de acordare a despăgubirilor pentru construcţia situată pe terenul în suprafaţă de 1.450 mp situat în Comarnic, str. P., nr. 41, jud. Prahova.

Pentru a pronunţa această sentinţă, judecătorul sindic a reţinut că prin contractele de vânzare-cumpărare autentificate sub nr. 423/23.07.1997 şi

3173/23.12.1998, L.D. a dobândit prin cumpărare două terenuri situate în Comarnic, str. P.; ulterior dobândirii acestor terenuri, petentul a efectuat demersuri în vederea edificării unei construcţii, sens în care a obţinut certificatul de urbanism, autorizaţia de construire, memoriul tehnic şi planurile de situaţie necesare, iar la data de 17.04.2004 s-a încheiat un contract de asociere în participaţiune între SC B.S.P. SRL şi SC N.D.M. SRL, pe de o parte, denumiţi asociaţi principali, iar pe de altă parte L.D., G.M., G.N. şi A.R., denumiţi în contract asociaţi terţi, ce a avut ca obiect executarea unei clădiri amplasate în Comarnic, str. P., nr. 41, în stil rustic, având destinaţia de pensiune.

În contract s-a menţionat că asociaţii terţi au obligaţia să pună la dispoziţia asociaţilor principali terenul destinat edificării construcţiei şi construcţia în stadiul existent, iar aceiaşi asociaţi terţi se obligau să îşi constituie o societate comercială care să preia obligaţiile asumate prin acest contract, iar odată cu constituirea societăţii, urmând să reglementeze situaţia juridică a terenului şi a construcţiei edificate pe acesta. În baza contractului asociaţii terţi au înfiinţat societatea comercială P.R. SRL, iar prin hotărârea adunării generale a asociaţilor din data de 8.11.2004 s-a hotărât ca societatea să achiziţioneze cele două terenuri situate în Comarnic, str. P., proprietatea lui L.D.

Astfel, judecătorul sindic a constatat că terenul pe care a fost edificată construcţia a devenit încă din anul 2004 proprietatea societăţii debitoare, iar potrivit principiului accesiunii prevăzut de art. 494 C.civ., construcţia edificată ulterior a devenit proprietatea aceleiaşi persoane juridice şi că, atât la momentul încheierii contractului de asociere în participaţiune, cât şi la momentul înfiinţării societăţii, construcţia nu era edificată, astfel că petentul-creditor nu poate susţine că aceasta nu a ieşit niciodată din patrimoniul său, întrucât potrivit principiului citat mai sus, construcţia nu s-a aflat niciodată din punct de vedere juridic în proprietatea sa. Împrejurarea că certificatul de urbanism şi autorizaţia de construire au fost emise pe numele lui L.D. nu poate conduce la o altă concluzie, deoarece la momentul emiterii lor, acesta era proprietarul terenului.

Pe cale de consecinţă, tribunalul a respins cererea petentului creditor de acordare a despăgubirilor pentru construcţia edificată pe teren, în raport de considerentele expuse mai sus.

Împotriva încheierii din data de 28 ianuarie 2009 şi a sentinţei nr. 692 din 27 martie 2009 a formulat recurs creditorul L.D., considerând că sunt aplicabile dispoziţiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ., respectiv că sentinţa pronunţată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greşită a legii.

Examinând sentinţa recurată prin prisma criticilor formulate şi a temeiurilor prevăzute de art. 304 C.proc.civ., precum şi sub toate aspectele potrivit

art. 304[1] C.proc.civ., Curtea a reținut că recursul este nefondat, potrivit considerentelor ce urmează:

Din examinarea înscrisurilor existente la dosarul cauzei rezultă că prin contractele de vânzare-cumpărare nr. 423/1997 și 3173/1998 recurentul a dobândit în proprietate 2 terenuri amplasate în Comarnic, str. P.

Ulterior, prin contractul de asociere în participațiune emis la data de 17.04.2004, s-a stabilit ca asociații să desfășoare activități generatoare de profit prin executarea unei clădiri amplasate în Comarnic, str. P., nr. 41, în stil rustic, având destinația de pensiune și dotarea acesteia conform normativelor în vigoare, în scopul de a o face aptă destinației.

S-a arătat, de asemenea, că lucrarea se va realiza de către asociatul prim și asociatul secund și este evaluată la suma totală de 289.894 euro, care urmează a fi plătită de către asociații terți eșalonat, într-un termen de 10 ani, cu începere de la data semnării prezentului contract.

La data de 10.05.2004, ulterior semnării acestui contract, a fost emisă autorizația de construire pentru imobil pe str. P., nr. 41, stipulându-se că durata de execuție a lucrărilor este de 24 de luni de la data începerii efective a lucrărilor, situație în care perioada de valabilitate a autorizației se extinde pe întreaga durată de execuție a lucrărilor autorizate.

Expertiza tehnică-construcție din februarie 2004 se referă la o construcție existentă pe acest teren, anterioară emiterii autorizației de construcție, astfel că nu este vorba despre construcția în litigiu. Astfel, este de remarcat că terenul pe care a fost edificată construcția a devenit încă din anul 2004 proprietatea societății debitoare, care, în conformitate cu principiul accesiunii stipulat expres în art. 494 C.civ., este proprietara acestei construcții (autorizația de construcție fiind emisă în anul 2004).

Din cuprinsul autorizației de construcție și a înscrisurilor existente nu rezultă că la momentul înființării societății construcția era edificată, context în care nu se poate susține că aceasta se afla în patrimoniul recurentului, la momentul încheierii contractului de asociere în participațiune.

În acest context, dată fiind situația juridică a imobilului, faptul că în cauză operează principiul accesiunii prevăzut de art. 494 C.civ., nu se pot administra probe de natură a lămuri situația juridică a unui imobil, care este deja stabilită prin înscrisurile existente la dosarul cauzei.

Dat fiind cele expuse anterior și apreciind că sunt neîntemeiate criticile formulate, Curtea, în baza art. 312 C.proc.civ., a respins ca nefondat recursul formulat.

89. Creanţă chirografară. Contestaţie împotriva tabelului preliminar al creanţelor. Daune-interese pentru lipsa de folosinţă a imobilului proprietatea creditoarei

Legea nr. 85/2006, art. 64 alin. (3), art. 72 alin. (4), art. 73
C.proc.civ., art. 518 alin. (1)

În situaţia în care, în urma unei licitaţii publice, creditoarea a adjudecat un imobil aparţinând debitoarei şi în baza procesului-verbal de adjudecare şi-a înscris dreptul de proprietate asupra imobilului în Cartea funciară, iar debitoarea, deşi notificată în repetate rânduri, a refuzat să elibereze imobilul, creditoarea este îndreptăţită să solicite daune-interese, echivalente lipsei de folosinţă a imobilului adjudecat, ca urmare a refuzului debitoarei de a-l elibera. Astfel, de la data actului de adjudecare, care constituie titlu de proprietate, adjudecatara are dreptul la „fructe şi venituri" conform art. 518 alin. (1) C.proc.civ.

Pentru valorificarea creanţelor unui creditor în procedura insolvenţei nu este necesar ca acestea să fie constatate printr-un titlu executoriu, fiind suficiente înscrisurile sau alte mijloace de probă cu care să se dovedească existenţa şi întinderea lor, astfel cum rezultă din conţinutul dispoziţiilor art. 64 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, decizia nr. 588 din 18 septembrie 2008

Creditoarea SC A.G.C. SRL a formulat contestaţie împotriva refuzului administratorului judiciar de a include în tabelul preliminar de creanţe împotriva averii debitoarei SC A. SA a creanţei sale în sumă de 203.519 lei reprezentând daune echivalente lipsei de folosinţă (199.319 lei) şi cheltuieli de judecată (4.200 lei).

S-a arătat că în urma licitaţiei publice de la data de 15.11.2006 contestatoarea a adjudecat imobilul „Sediu administrativ" aparţinând debitoarei, compus din clădire P+2E cu birouri şi spaţii de depozitare, fără teren, în suprafaţă construită de 1.879,94 mp şi desfăşurată de 5.639,82 mp. În baza procesului-verbal de adjudecare, contestatoarea şi-a înscris dreptul de proprietate asupra imobilului în Cartea funciară. Deşi notificată în repetate rânduri, debitoarea a refuzat să elibereze imobilul.

Aceasta a ocupat în mod nelegal, fără niciun titlu, imobilul în cauză, în perioada 16.11.2006 – 20.12.2006. După data de 20.12.2006, debitoarea a eliberat anumite spaţii în decursul mai multor luni, fără a elibera complet imobilul, până în luna iunie 2007.

Contestatoarea a învestit Judecătoria Constanţa cu o acţiune în daune echivalente lipsei de folosinţă, a cărei judecată a fost suspendată conform art. 36

din Legea nr. 85/2006, la data de 20.06.2007. Raportul de expertiză judiciară efectuat în dosarul nr. 9418/212/2006 al Judecătoriei Constanța a stabilit valoarea prejudiciului cauzat societății proprietare, prin lipsirea sa de folosința imobilului, la suma de 199.319 lei.

În raport de prevederile art. 64 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, refuzul intimatei administrator judiciar de a înscrie creanța creditoarei, motivat de lipsa unui titlu executoriu, este nejustificat.

Prin sentința civilă nr. 6281/COM/06.12.2007, Tribunalul Constanța, Secția comercială – judecătorul sindic – a admis contestația formulată de creditoare, dispunând înscrierea creditoarei contestatoare în tabelul creanțelor asupra averii debitoarei SC A. SA cu o creanță în valoare de 203.519 lei reprezentând daune echivalente lipsei de folosință (199.319 lei) și cheltuieli de judecată (4.200 lei), la ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 8 din Legea nr. 85/2006.

Împotriva acestei hotărâri, în termen a promovat recurs C.C.I. IPURL, administrator judiciar al debitoarei SC A. SA, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, cu indicarea temeiurilor de drept prevăzute de art. 304 pct. 8 și 9 C.proc.civ., cu următoarea motivare, în esență:

- creanța reclamantei nu este certă, lichidă și exigibilă și deoarece s-a apreciat de către administratorul judiciar că reclamanta nu deține un titlu valabil, s-a luat măsura înlăturării din tabel a acesteia, reținerile instanței de fond sub aspectul redat fiind nelegale și netemeinice;

- nu s-a avut în vedere că punerea în posesie a fost efectuată de către executorul judecătoresc la data de 6.12.2006, când creditoarea a intrat în posesia imobilului adjudecat, moment după care a împiedicat-o pe debitoare să-și ridice bunurile aflate în sediu;

- în mod eronat judecătorul sindic a apreciat că intimata nu a eliberat cu rea-credință imobilul, întrucât în realitate, debitoarea a fost în imposibilitatea de a elibera spațiul a doua zi după adjudecare.

Curtea de Apel Constanța a constatat că recursul este nefondat, urmând a fi respins conform art. 312 C.proc.civ., pentru următoarele considerente:

Probatoriul administrat în cauză face dovada că intimata a adjudecat „Sediu administrativ – clădire P+2E compus din birouri și spații de depozitare fără teren”, proprietatea debitoarei, la licitația organizată de D.R.V. Constanța, pentru ca prin actul de adjudecare reprezentat de procesul-verbal încheiat la data de 16.11.2006, conform proceselor-verbale de licitație nr. 27515/10.11.2006 și 27872/15.11.2006, proprietatea imobilului să se fi transmis de la debitoare la adjudecatară.

Este fără putință de tăgadă că creditoarea este titulara unei creanțe în valoare de 199.319 lei, ce are caracter cert, lichid și exigibil, reprezentând daunele echivalente lipsei de folosință a imobilului adjudecat, în urma unei proceduri de executare silită, ca urmare a refuzului debitoarei de a-l elibera,

aspecte ce au făcut obiectul acțiunii în justiție promovată de creditoarea contestatoare în dosar nr. 9418/212/2006 al Judecătoriei Constanța, a cărei judecată a fost suspendată în temeiul art. 36 din Legea nr. 85/2006. Cuantumul daunelor a fost stabilit prin raportul de expertiză întocmit de către expertul C.G., în dosarul nr. 9418/212/2006.

De la data actului de adjudecare, care constituie titlu de proprietate, adjudecatara are dreptul la „fructe şi venituri" conform art. 518 alin. (1) C.proc.civ. În atare situație, în mod legal şi temeinic instanța de fond a reținut că, atât timp cât SC A. SA a avut calitatea de debitoare în procedura de executare silită, în cadrul căreia s-a adjudecat imobilul, nu îşi poate fundamenta apărarea pe inopozabilitatea față de terți a dreptului real dobândit de creditoare până la înscrierea în Cartea funciară.

Susținerile recurentei referitoare la refuzul contestatoarei de a-i permite accesul în imobil pentru a-şi prelua bunurile mobile aflate în incintă, nu au fost primite de instanță deoarece nu au fost produse dovezi în sensul art. 1169 C.civ. în referire la o astfel de situație.

Dimpotrivă, procesele-verbale de constatare întocmite ulterior adjudecării spațiului de către contestatoare, reprezintă dovezi în sensul dispozițiilor textului de lege sus-citat, ce relevă împrejurarea că imobilul este impropriu folosinței datorită refuzului debitoarei de a-l elibera, prin preluarea bunurilor proprietatea sa.

În mod legal şi temeinic, constatând culpa debitoarei în lipsirea creditoarei adjudecatar de folosința imobilului, instanța de fond a făcut aplicarea dispozițiilor art. 518 alin. (1) C.proc.civ.

Pe de altă parte, Curtea a reținut că, pentru valorificarea creanțelor în procedura insolvenței, nu este necesar ca acestea să fie constatate printr-un titlu executoriu, fiind suficiente înscrisurile sau alte mijloace de probă cu care să se dovedească existența şi întinderea lor, astfel cum rezultă din conținutul dispozițiilor art. 64 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

De altfel, nici pentru declanşarea procedurii insolvenței nu se cere ca creanțele să fie constatate printr-un titlu executoriu, astfel că şi titularii creanțelor neconstatate printr-un titlu vor putea depune cerere de admitere a creanțelor.

În atare condiții, Curtea a reținut că în mod legal şi temeinic instanța de fond a procedat la înlăturarea apărării debitoarei conform căreia actul de adjudecare nu i-ar fi opozabil până la înscrierea în Cartea funciară, atât timp cât debitoarea nu este un terț față de executarea silită finalizată cu adjudecarea către contestatoarea intimată a imobilului litigios.

Cum nu sunt motive pentru a dispune reformarea hotărârii recurate, văzând şi dispozițiile art. 312 C.proc.civ., s-a respins recursul ca nefondat.

90. Creanță chirografară. Contestație împotriva tabelului definitiv al creanțelor. Condiții pentru admisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 73, art. 75

Calea contestației prevăzută la art. 75 din Legea nr. 85/2006 este deschisă doar debitoarei și acelor creditori care după data definitivării tabelului de obligații al debitoarei au descoperit existența unui fals, dol sau a unei erori esențiale, precum și a unor titluri hotărâtoare necunoscute până atunci, care au determinat înscrierea unei creanțe în tabel.

Textul legal impune două condiții pentru admisibilitatea unei astfel de contestații și anume: descoperirea împrejurării esențiale să fie ulterioară datei definitivării tabelului de obligații și lipsa oricărei culpe pentru identificarea cu întârziere a acestei împrejurări din partea celui care o invocă. O astfel de reglementare este în corelare cu dispozițiile art. 73 din lege, întrucât dacă creditorii sau debitoarea cunoșteau împrejurarea respectivă înainte de definitivarea tabelului de obligații aveau deschisă calea contestației la tabelul preliminar de creanțe.

Trib. Comercial Mureș, sentința nr. 1524 din 18 iunie 2009

Prin contestația înregistrată la 17.04.2009 debitoarea SC A.M. SRL a solicitat să fie radiată din tabelul definitiv de creanțe întocmit de administratorul judiciar creanța creditoarei SC S.C. 2000 SRL în sumă de 600.000 lei. În motivarea contestației sale, debitoarea a arătat că a promovat o contestație la executare împotriva actelor de executare silită ce au fost efectuate în cauză de BEJ O.T.T. Această contestație a fost respinsă prin sentința comercială nr. 12703/21.11.2008 pronunțată de Trib. București, Secția a VI-a comercială, însă împotriva acestei hotărâri a fost declarat recurs, iar prin decizia nr. 338/R/05.03.2009, C.A. București, Secția a VI-a comercială, a admis recursul și a modificat în tot sentința atacată în sensul că admis contestația la executare.

În aceste condiții, debitoarea consideră că a fost desființat titlul de creanță al creditoarei, astfel că această creanță nu mai întrunește condițiile de înscriere în tabelul definitiv de creanțe, motiv pentru care trebuie radiată din acest tabel.

Judecătorul sindic, verificând susținerile debitoarei din cuprinsul contestației și ținând seama de poziția administratorului judiciar, precum și de actele depuse la dosarul cauzei, a respins ca neîntemeiată contestația debitoarei.

Astfel, în baza titlului executoriu reprezentat de sentința comercială nr. 592/04.02.2005 pronunțată de Trib. București, Secția a VI-a comercială,

creditoarea SC S.C. 2000 SRL a solicitat deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitoarei, susținând că are o creanță certă, lichidă și exigibilă împotriva acesteia în cuantum de 600.000 lei.

Inițial, prin sentința comercială nr. 3042/24.11.2006, Trib. Comercial Mureș a respins cererea creditoarei, considerând că această creanță nu este certă; însă împotriva acestei hotărâri a declarat recurs creditoarea, iar C.A. Târgu-Mureș, prin decizia nr. 297/R/08.03.2007 a modificat în tot sentința atacată, dispunând judecătorului sindic să deschidă procedura insolvenței.

Ca urmare a deciziei obligatorii a instanței de recurs, judecătorul sindic a dispus, prin sentința nr. 1398/03.10.2007 a Tribunalului Comercial Mureș, deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitoarei.

Apoi, în baza declarației de creanță depusă de creditoarea SC S.C. 2000 SRL, în care era invocat ca titlu de creanță tot sentința comercială nr. 592/04.02.2005 pronunțată de Trib. București, Secția a VI-a comercială, administratorul judiciar a dispus înscrierea acesteia în tabelul preliminar de obligații al debitoarei în categoria creditorilor chirografari cu o creanță în cuantum de 600.000 lei. Aceasta este creanța cu care creditoarea SC S.C. 2000 SRL este înscrisă și în tabelul definitiv de obligații al debitoarei.

Debitoarea și-a întemeiat contestația pe dispozițiile art. 75 din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora „după expirarea termenului de depunere a contestațiilor, prevăzut la art. 73 alin. (2), și până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate face contestație împotriva trecerii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabel definitiv de creanțe, în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare și până atunci necunoscute".

Examinând contestația debitoarei, judecătorul sindic a constatat că aceasta nu se încadrează în niciunul dintre cazurile prevăzute în mod expres și limitativ în textul art. 75 din lege. Calea contestației prevăzută la art. 75 din lege este deschisă doar debitoarei și acelor creditori care după data definitivării tabelului de obligații al debitoarei au descoperit existența unui fals, dol sau a unei erori esențiale, precum și a unor titluri hotărâtoare necunoscute până atunci, care au determinat înscrierea unei creanțe în tabel.

Prin urmare, textul art. 75 din lege impune două condiții pentru admisibilitatea unei astfel de contestații, și anume: descoperirea împrejurării esențiale să fie ulterioară datei definitivării tabelului de obligații și lipsa oricărei culpe pentru identificarea cu întârziere a acestei împrejurări din partea celui care o invocă. O astfel de reglementare este în corelare cu dispozițiile art. 73 din lege, întrucât dacă creditorii sau debitoarea cunoșteau împrejurarea respectivă înainte de definitivarea tabelului de obligații aveau deschisă calea contestației la tabelul preliminar.

În speță, debitoarea a invocat în susținerea contestației sale, ca împrejurare nouă, necunoscută până la momentul definitivării tabelului de obligații, decizia nr. 338/R/2009 a Curții de Apel București, Secția a VI-a comercială, susținând că prin această decizie a fost desființat practic titlul de creanță al creditoarei, care este sentința comercială nr. 592/04.02.2005 pronunțată de Trib. București, Secția a VI-a comercială.

Examinând atât considerentele, cât și dispozitivul deciziei nr. 338/R/2009 a C.A. București, Secția a VI-a comercială, judecătorul sindic a reținut că nu s-a dispus desființarea sentinței comerciale nr. 592/04.02.2005 a Trib. București, Secția a VI-a comercială, ci contestația la executare a fost admisă pentru că împotriva debitoarei a fost deschisă procedura insolvenței prin sentința nr. 1398/03.10.2007 a Trib. Comercial Mureș. În aceste condiții, instanța de recurs a reținut că sunt incidente dispozițiile art. 36 din Legea nr. 85/2006, nemaifiind posibilă continuarea executării silite, astfel că a dispus suspendarea executării silite pornită în dosarul de executare nr. 21/E/2007 al BEJ O.T.T.

Prin urmare, judecătorul sindic a constatat că împrejurarea invocată de debitoare ca temei al contestației sale nu a adus nicio modificare titlului de creanță al creditoarei, astfel că nu se impune modificarea tabelului definitiv de obligații întocmit de administratorul judiciar.

Pentru aceste considerente, în baza art. 75 din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a respins contestația formulată de debitoare, prin administrator special T.Ș., împotriva tabelului definitiv de creanțe întocmit de lichidatorul judiciar S.A.T., cu privire la înscrierea creanței creditoarei SC S.C. 2000 SRL, ca neîntemeiată.

91. Creanță chirografară. Recuperarea unei părți din creanță pe calea executării silite. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 41 alin. (1), art. 66

Potrivit art. 66 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, creanțele constatate prin titluri executorii nu sunt supuse verificării. În situația în care titlul executoriu invocat nu poate fi valorificat în întregime, deoarece creditoarea a recuperat o mare parte din sumă pe calea executării silite, se aplică prevederile art. 66 alin. (3), respectiv creanța este supusă verificării.

Diferența de creanță rămasă neacoperită după vânzarea bunurilor supuse garanției va fi înscrisă pe tabelul creanțelor ca și creanță chirografară. Având în vedere caracterul chirografar al creanței, nu se mai pot solicita dobânzi, majorări și penalități, fiind aplicabile dispozițiile art. 41 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, în raport cu care nicio majorare sau pena-

litate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu va putea fi adăugată creanțelor născute anterior datei deschiderii procedurii.

C.A. Ploiești, Secția comercială, decizia nr. 254 din 21 februarie 2008

În cauza ce constituie obiectul dosarului nr. 86/120/F/2006, administratorul judiciar a depus tabelul preliminar al creanțelor împotriva averii debitorului SC C.P. SRL, în care a fost cuprinsă creanța D.G.F.P. Dâmbovița, în cuantum de 73,112 lei, negarantată, iar creditoarea B.C.R. SA Sucursala Sector 5 București a fost menționată cu suma de 112.000 lei ca și creanță chirografară.

Împotriva tabelului preliminar a formulat contestație creditoarea B.C.R. SA Sucursala Sector 5 București, atât sub aspectul cuantumului creanței cu care a fost înscrisă în tabel, cât și sub aspectul caracterului creanței și al ordinului de prioritate.

În ședința publică din 18.09.2007 reprezentantul creditoarei B.C.R. Sucursala Sector 5 București a arătat că este de acord cu menținerea în tabelul preliminar a creanței, ca și chirografară, însă cuantumul să fie cel solicitat de 657.281,28 lei.

În vederea stabilirii valorii creanței invocate de creditoarea B.C.R. SA Sucursala Sector 5 București, instanța de fond a încuviințat efectuarea unei expertize contabile.

Urmare administrării probatoriilor, prin sentința nr. 209 din 27 noiembrie 2007 Trib. Dâmbovița a respins contestația formulată de B.C.R. Sucursala Sector 5 București, reținându-se de instanța de fond că din concluziile raportului de expertiză, la care a achiesat și expertul consilier, a rezultat că aceasta este neîntemeiată, cuantumul creanței fiind cel menționat de administratorul judiciar în tabelul preliminar de creanțe, și anume în suma de 112.000 lei.

Tribunalul, față de aceste concluzii ale raportului de expertiză și având în vedere că administratorul judiciar a menționat-o pe creditoare în tabel cu această sumă, a respins contestația ca neîntemeiată.

Împotriva sentinței pronunțate de Tribunalul Dâmbovița a declarat recurs creditoarea B.C.R. SA Sucursala Sector 5 București, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitând admiterea recursului, modificarea hotărârii recurate în sensul admiterii contestației la tabelul preliminar al creanțelor împotriva averii debitoarei SC C.P. SRL și înscrierii creanței B.C.R. Sucursala Sector 5 București pe tabelul definitiv al creanțelor pentru suma de 650.803,68 lei.

În motivarea recursului contestatoarea a criticat sentința Tribunalului Dâmbovița pe considerentul că aceasta nu cuprinde motivele pe care se sprijină, instanța limitându-se a reține numai concluziile raportului de expertiză contabilă judiciară efectuată în dosarul de insolvență.

Recurenta a criticat sentința instanței de fond, în esență, pe două aspecte, şi anume în ceea ce priveşte cuantumul creanței şi natura acesteia, invocând nerespectarea dispozițiilor art. 66 alin. (1) şi art. 41 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Astfel, a arătat recurenta, la data deschiderii procedurii insovenței față de debitoare, creanța sa era în cuantum de 650.803,68 lei, ca diferență între creanță reală de 1.090.803,68 lei şi cea recuperată prin executarea silită asupra bunurilor cu care era garantată, de 440.000 lei. Or, potrivit art. 66 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, creanțele constatate prin titluri executorii nu sunt supuse verificării.

Ca atare, a susținut recurenta, atât expertiza făcută în cauză, cât şi tabelul preliminar de creanțe întocmit de administratorul judiciar încalcă dispozițiile legale sus-citate, la fel şi judecătorul-sindic prin sentința pronunțată.

Recurenta a susținut totodată că, dat fiind caracterul creanței sale ca fiind una garantată potrivit art. 41 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, dobânzile se calculează în continuare până la achitarea integrală a debitului.

Curtea, analizând sentința pronunțată de instanța de fond prin prisma motivelor de recurs invocate, având în vedere actele şi lucrările dosarului şi dispozițiile legale în materie, a constatat că recursul este nefondat, urmând a fi respins pentru următoarele considerente:

Verificând înscrisurile dosarului, cu precădere expertizele dispuse în cauză, rezultă că inițial, recurenta a solicitat înscrierea în tabelul preliminar de creanțe privind pe debitoarea SC C.P. SRL cu o creanță garantată în cuantum total de 657.281,28 lei.

Dar, din înscrisurile depuse la dosar a rezultat că valoarea reală a creanței cu care recurenta poate fi înscrisă în tabelul preliminar de creanțe este de 112.000 lei.

Conform înscrisurilor depuse la dosar, recurenta a acordat debitoarei un credit în valoare de 202.000 lei conform contractului nr. 201/2003 şi 350.000 lei cu contractul nr. 202/2003, din care pe calea executării silite de drept comun prin vânzarea bunurilor cu care creditele erau garantate a recuperat 440.000 lei, rămânând o diferență de 112.000 lei cu care a fost înscrisă legal în tabelul preliminar al creanțelor, caracterul creanței fiind chirografară.

Având în vedere caracterul chirografar al creanței, recurenta creditoare nu mai putea solicita dobânzi, majorări şi penalități, aplicabile fiind dispozițiile art. 41 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, în raport cu care nicio majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu va putea fi adăugată creanțelor născute anterior datei deschiderii procedurii.

Față de actele dosarului şi probele administrate, respectiv expertizele ale căror concluzii nu au fost contestate de creditoare, rezultă că susținerile recurentei privind încălcarea de către judecătorul-sindic a dispozițiilor art. 66 alin. (1) şi art. 41 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, nu sunt întemeiate.

În cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 41 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, ci art. 41 alin. (1), aşa cum s-a arătat mai înainte, deoarece s-a stabilit corect că înscrierea în tabelul preliminar al creanței ca una chirografară este corectă, situație care nu mai permite adăugarea accesoriilor.

Nici art. 66 alin. (1) nu este aplicabil în cauză, ci art. 66 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, întrucât se impunea verificarea creanței recurentei deoarece aceasta recuperase deja o mare parte din sumă pe calea executării silite, titlul executoriu depus neputând fi valorificat în întregime.

92. Creanță chirografară. Tardivitatea formulării contestației la tabelul preliminar de creanțe. Obligația lichidatorului judiciar de a notifica creditorilor înlăturarea de pe tabel a creanței

Legea nr. 85/2006, art. 73 alin. (2), art. 72 alin. (4)

Potrivit art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, creditorii pot formula contestații cu privire la creanțele şi drepturile de preferință trecute de lichidatorul judiciar în tabelul preliminar de creanțe cu cel puțin 10 zile înainte de data stabilită prin sentința de deschidere a procedurii pentru definitivarea tabelului de creanțe.

Termenul înăuntrul căruia se pot formula contestații la tabelul preliminar nu începe să curgă de la notificarea lichidatorului către creditor, conform art. 72 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, ci decurge din calculul făcut în cauză, prin raportarea la termenul fixat de judecătorul sindic pentru definitivarea tabelului de creanțe.

C.A. Constanța, Secția comercială, decizia nr. 659 din 16 octombrie 2008

Prin cererea adresată instanței la data de 22.05.2008, creditoarea S.I.F. T. SA a formulat contestație împotriva măsurii lichidatorului judiciar desemnat al societății debitoare SC C. SA – C.I. IPURL împotriva măsurii de înscriere parțială a creanței sale în tabelul obligațiilor debitoarei.

Prin întâmpinare lichidatorul judiciar a invocat excepția tardivității formulării contestației, arătându-se că, potrivit art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, creditorii pot formula contestație cu privire la creanțele şi drepturile de preferință trecute de lichidatorul judiciar în tabelul preliminar cu cel puțin 10 zile înainte de data stabilită prin sentința de deschidere a procedurii pentru definitivarea tabelului de creanțe.

Prin sentința civilă nr. 1877/30.06.2008, Trib. Constanța – judecător sindic – a admis excepția tardivității formulării contestației şi a respins ca tar-

divă contestația formulată de contestatoarea S.I.F. T. SA în contradictoriu cu lichidatorul judiciar al debitoarei SC C. SA – C.I. IPURL.

Pentru a pronunța această sentință, instanța a reținut că, potrivit art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, „Contestațiile trebuie depuse la tribunal cu cel puțin 10 zile înainte de data stabilită prin sentința de deschidere a procedurii, pentru definitivarea tabelului de creanțe atât în procedura generală, cât și în procedura simplificată".

Or, în speță, tabelul definitiv a fost înregistrat la Tribunalul Constanța la data de 23.05.2008, termenul limită pentru depunerea contestației împotriva tabelului preliminar fiind 13.05.2008, iar contestația de față a fost trimisă Tribunalului Constanța prin fax la data de 21.05.2008 cu depășirea termenului limită prevăzut de lege.

Contestația nefiind formulată în termenul legal, instanța a constatat că SIF T. este decăzută din dreptul de a formula contestație și admițând excepția, s-a respins contestația ca tardiv formulată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs contestatoarea S.I.F. T. SA, criticând-o ca fiind nelegală și netemeinică prin prisma art. 304 pct. 9 și art. 304^1 C.proc.civ.

În motivarea recursului se arată că soluția a fost pronunțată fiind fundamentată pe o greșită aplicare a legii, deoarece instanța a avut în vedere numai un singur text de lege pe care l-a aplicat unilateral și greșit, fără a-l corobora cu niciun alt text de lege care reglementează materia acestui tip de contestație și fără a avea în vedere situația de fapt în ansamblu, care a determinat formularea contestației după data de 13.05.2008, fără a se ține cont de reaua-credință a lichidatorului care nu a trimis în termenul legal notificarea, aceasta fiind transmisă la 19.05.2008.

Astfel, conform art. 73 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, lichidatorul avea obligația de a trimite de îndată notificări creditorilor ale căror creanțe sau drepturi de preferință au fost trecute parțial în tabelul preliminar de creanțe sau înlăturate, precizând și motivele.

Cum tabelul preliminar a fost afișat în data de 9.05.2008, iar notificarea a fost trimisă de lichidator în data de 19.05.2008, lichidatorul nu și-a respectat obligația legală.

Astfel, obiectiv nu s-a putut formula o contestație înainte de a lua cunoștință de faptul că o creanță a fost total sau parțial înlăturată, ca și motivele care au determinat aceasta.

Soluția instanței consacră exercitarea cu rea-credință a drepturilor procedurale și încălcarea legii de către lichidatorul judiciar, ceea ce înseamnă ca și dreptul de contestare a măsurilor luate de acesta să fie lăsat la liberul arbitru al lichidatorului, cu atât mai mult cu cât legiuitorul a prevăzut ca notificarea să fie adresată numai acelor creditori cărora nu le-a fost admisă creanța în întregime.

Curtea a reţinut că recursul este nefondat. Prin încheierea nr. 471/COM/ 25.02.2008 Trib. Constanţa – judecător sindic – a admis cererea debitorului SC C. SA pentru deschiderea procedurii simplificate de insolvenţă, a fost fixat termenul limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanţelor la 25.04.2008, termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 9.05.2008 şi a stabilit termenul pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 23.05.2008.

Potrivit art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, creditorii pot formula contestaţii cu privire la creanţele şi drepturile de preferinţă trecute de lichidatorul judiciar în tabelul preliminar cu cel puţin 10 zile înainte de data stabilită prin sentinţa de deschidere a procedurii pentru definitivarea tabelului de creanţe.

Termenul până la care se pot formula contestaţii a fost stabilit expres, fără nicio altă condiţionare de către legiuitor, în sensul că acesta va fi cu cel puţin 10 zile înainte de data stabilită prin sentinţa de deschidere a procedurii pentru definitivarea tabelului de creanţe.

În cauză, termenul pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor a fost stabilit prin hotărârea judecătorului sindic la 23.05.2008, ceea ce înseamnă că termenul până la care se puteau formula contestaţii era cu 10 zile înainte de 23.05.2008, adică 13.05.2008, potrivit art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Tabelul preliminar al creanţelor a fost afişat la 9.05.2008, dată de la care recurenta contestatoare avea cunoştinţă de cuantumul creanţei sale în ceea ce priveşte valoarea acesteia.

Termenul înăuntrul căruia se pot formula contestaţii la tabelul preliminar nu începe să curgă de la notificarea lichidatorului către creditor, conform art. 72 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, ci decurge din calculul făcut în cauză, prin raportarea la termenul fixat de judecătorul sindic pentru definitivarea tabelului de creanţe.

Având în vedere că termenul pentru formularea contestaţiilor a fost stabilit expres de legiuitor prin dispoziţiile art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, fără ca acesta să prevadă alte dispoziţii privind prelungirea acestuia, legal prima instanţă a respins ca tardiv formulată contestaţia S.I.F. T. SA.

Pentru aceste considerente şi cum legiuitorul nu a prevăzut obligaţii exprese în sarcina lichidatorului urmate de sancţiuni, în referire la notificarea reglementată de art. 72 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, şi celelalte critici formulate în recurs sunt nefondate şi vor fi înlăturate.

În raport de cele sus-arătate şi în aplicarea art. 312 alin. (1) C.proc.civ., recursul a fost respins ca nefondat.

93. Creanță chirografară. Neîndeplinirea obligației lichidatorului de a notifica creditorilor înlăturarea de pe tabel a creanței. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 73 alin. (2), art. 72 alin. (3) și (4), art. 107 alin. (4)

Dispozițiile art. 72 din Legea nr. 85/2006 stabilesc în sarcina lichidatorului judiciar atât obligația de afișare a tabelului preliminar de creanțe la ușa instanței și comunicarea lui debitorului, cât și obligația de notificare de îndată a creditorilor ale căror creanțe sau drepturi de preferință au fost trecute parțial în tabelul preliminar de creanțe sau înlăturate.

Dacă afișarea tabelului preliminar la ușa instanței ține loc de comunicare către creditorii ale căror creanțe au fost acceptate necondiționat de către lichidator, asigurând publicitatea doar pentru creanțele invocate de acești creditori, pentru creditorii ale căror creanțe nu au fost acceptate sau au fost acceptate parțial este impusă notificarea individuală cu arătarea motivelor ce au determinat măsura lichidatorului.

Dacă un creditor a cărui creanță a fost înlăturată nu a fost notificat potrivit dispozițiilor menționate, ci abia după împlinirea termenului de depunere a contestațiilor, nu se poate reține culpa acestuia în ceea ce privește nerespectarea termenului de contestare.

Este adevărat că aceste creditor are cunoștință de termenul de depunere a contestațiilor fixat prin sentința de intrare în faliment, însă interesul său de a formula o astfel de contestație putea să devină actual doar la momentul la care ar fi fost notificat în legătură cu respingerea creanței. Prin urmare, nu este suficientă cunoașterea termenului, ci este absolut obligatoriu ca lichidatorul să-și îndeplinească obligația de notificare, deoarece lipsa notificării echivalează cu o acceptare necondiționată a creanței și determină inacțiunea creditorului.

C.A. Constanța, Secția comercială, decizia nr. 142 din 27 februarie 2008

Prin cererea depusă la data de 7.05.2007 reclamanta creditoare A.D.S. București a formulat contestație la tabelul suplimentar al creanțelor debitoarei SC L.F. SA Tulcea, aflată în procedura falimentului prevăzută de Legea nr. 85/2006, solicitând înscrierea în tabelul suplimentar al creanțelor cu suma de 5.178,87 lei reprezentând obligații rezultate din contractul de concesiune nr. 387/27.04.2000, conform art. 123 pct. 4 din Legea nr. 85/2006.

În motivarea cererii, contestatoarea a arătat că are o creanță în sumă de 5.178,87 lei ce reprezintă penalități calculate în perioada 2.03.2006 (data deschiderii procedurii reorganizării judiciare) – 20.07.2006 (data intrării în

vigoare a Legii nr. 85/2006), creanţă care se adaugă la suma de 82.786,35 lei cu care a solicitat iniţial înscrierea la masa credală a debitoarei SC L.F. SA Tulcea. În mod eronat lichidatorul judiciar a avut în vedere prevederile art. 41 din Legea nr. 85/2006 în momentul în care a respins cererea de înscriere în tabelul suplimentar al creanţelor formulată de A.D.S. Bucureşti.

Prin sentinţa civilă nr. 1626/2007 pronunţată de judecătorul sindic a fost admisă excepţia tardivităţii formulării contestaţiei invocată de lichidatorul judiciar al debitoarei C.I. IPURL Constanţa şi a fost respinsă contestaţia ca tardiv formulată.

Pentru a pronunţa această soluţie, judecătorul sindic a reţinut că prin sentinţa civilă nr. 186/5.02.2007 pronunţată de Trib. Tulcea în dosarul nr. 2/2006/JS (1206/88/2006) s-a dispus deschiderea procedurii falimentului faţă de debitoarea SC L.F. SA Tulcea, fiind desemnat lichidator judiciar C.I. IPURL. Prin aceeaşi sentinţă s-a stabilit ca termen de verificare, întocmire, afişare şi comunicare a tabelului suplimentar al creanţelor data de 6.04.2007, termenul de depunere a tabelului definitiv consolidat la 4.05.2007.

Potrivit prevederilor art. 72 alin. (4) raportat la art. 107 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, lichidatorul judiciar are obligaţia ca odată cu afişarea tabelului suplimentar al creanţelor să notifice creditorii cu privire la respingerea creanţelor şi motivul înlăturării lor, iar conform art. 107 alin. (4) raportat la art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, contestaţiile la tabelul suplimentar pot fi formulate cu cel puţin 10 zile înainte de data stabilită prin hotărârile de deschidere a falimentului pentru întocmirea şi depunerea tabelului definitiv consolidat.

Prin urmare, termenul înăuntrul căruia se pot formula contestaţii la tabelul preliminar suplimentar nu începe să curgă de la notificarea lichidatorului efectuată către creditor, ci potrivit dispoziţiilor legale mai sus menţionate, până la data fixată de judecătorul sindic prin sentinţa de deschidere a procedurii falimentului nr. 186/05.02.2007 – 23 aprilie 2007.

A motivat instanţa de fond că, în cauză, pentru soluţionarea excepţiei invocate nu are relevanţă data la care lichidatorul judiciar a comunicat creditoarei faptul că nu i s-a înregistrat creanţa şi motivele acestei măsuri. Articolul 72 alin. (4) din lege nici nu stabileşte un termen până la care lichidatorul să efectueze notificarea. Termenul până la care se pot formula contestaţii este fixat de judecătorul sindic, iar contestatoarea creditoare avea cunoştinţă de acest termen urmare a notificării de către lichidator cu nr. 733/20.02.2007, din data de 26.02.2007. În acelaşi timp tabelul suplimentar al creanţelor debitoarei a fost înregistrat la grefa Tribunalului Tulcea la data de 10.04.2007, fiind afişat în aceeaşi zi prin procesul-verbal.

Împotriva sentinţei menţionate a declarat recurs reclamanta creditoare care a criticat soluţia instanţei de fond ca fiind nelegală şi netemeinică.

A susținut recurenta că prin sentința de deschidere a procedurii falimentului judecătorul sindic a stabilit ca termen de verificare, întocmire, afişare şi comunicare a tabelului suplimentar al creanțelor data de 6.04.2007, termenul de depunere al contestațiilor la 23.04.2007, iar termenul de depunere a tabelului definitiv consolidat 4.05.2007. În conformitate cu dispozițiile art. 72 alin. (4) raportat la art. 107 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, lichidatorul judiciar avea obligația ca odată cu afişarea tabelului suplimentar al creanțelor să o notifice pe recurentă cu privire la respingerea creanței sale, precizând totodată şi motivele pentru care aceasta a fost înlăturată.

A arătat recurenta că, întrucât lichidatorul judiciar şi-a îndeplinit obligația prevăzută de lege după împlinirea termenului de depunere a contestațiilor, respectiv la data de 25.04.2007, a fost în imposibilitate de a formula contestație în termenul stabilit de instanță, astfel că în mod greşit i-a fost respinsă contestația ca tardiv formulată.

Recurenta a mai susținut că, pe fond, contestația sa este întemeiată, creanța pentru care a solicitat înscrierea în tabelul suplimentar reprezentând penalități calculate între data deschiderii procedurii reorganizării judiciare şi data intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006.

Intimatul – lichidator judiciar C.I. IPURL Constanța, prin întâmpinare, a solicitat respingerea recursului ca nefondat susținând că, deşi cunoştea termenul stabilit de către judecătorul sindic pentru depunerea contestației încă de la data de 26.02.2007, dată la care a primit notificarea nr. 733/20.02.2007, recurenta nu a respectat termenul care nu este condiționat în niciun fel de notificarea lichidatorului judiciar, prevăzut de art. 72 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Analizând cauza sub aspectul motivelor invocate, Curtea a constatat că recursul este fondat.

Astfel, prin sentința civilă nr. 186/5.02.2007 pronunțată de judecătorul sindic s-a dispus deschiderea procedurii de insolvență în formă simplificată cu privire la debitoarea SC L.F. SA Tulcea şi intrarea societății în procedura falimentului, fiind stabilit termenul de depunere la tribunal a contestațiilor la data de 23.04.2007, iar termenul de întocmire a tabelului definitiv consolidat la data de 4.05.2007.

Potrivit art. 72 alin. (3) şi (4) din Legea nr. 85/2006, „Tabelul preliminar de creanțe va fi, totodată, afişat de grefă la uşa instanței, întocmindu-se în acest sens un proces-verbal de afişare, şi va fi comunicat debitorului.

Odată cu afişarea tabelului, administratorul judiciar/lichidatorul va trimite de îndată notificări creditorilor, ale căror creanțe sau drepturi de preferință au fost trecute parțial în tabelul preliminar de creanțe sau înlăturate, precizând totodată şi motivele".

Dispozițiile legale menționate stabilesc în sarcina lichidatorului judiciar atât obligația de afişare a tabelului preliminar de creanțe la uşa instanței şi

comunicarea lui debitorului, cât şi obligația de notificare de îndată a creditorilor ale căror creanțe sau drepturi de preferință au fost trecute parțial în tabelul preliminar de creanțe sau înlăturate.

Dacă afişarea tabelului preliminar la uşa instanței ține loc de comunicare către creditorii ale căror creanțe au fost acceptate necondiționat de către lichidator, asigurând publicitatea doar pentru creanțele invocate de aceşti creditori, pentru creditorii ale căror creanțe nu au fost acceptate sau au fost acceptate parțial este impusă notificarea individuală cu arătarea motivelor ce au determinat măsura lichidatorului.

Având în vedere că recurenta nu a fost notificată potrivit dispozițiilor menționate, ci abia la data de 2.05.2007, după împlinirea termenului de depunere a contestațiilor, nu se poate reține culpa acesteia în ceea ce priveşte nerespectarea termenului de contestare.

Este adevărat că recurenta avea cunoştință de termenul de depunere a contestațiilor fixat prin sentința de intrare în faliment, însă interesul său de a formula o astfel de contestație putea să devină actual doar la momentul la care ar fi fost notificată în legătură cu respingerea creanței. Prin urmare, nu este suficientă cunoaşterea termenului, ci este absolut obligatoriu ca lichidatorul să-şi îndeplinească obligația de notificare, deoarece lipsa notificării echivalează cu o acceptare necondiționată a creanței şi determină inacțiunea creditorului.

În contextul dat, Curtea a apreciat că nu se poate reține tardivitatea contestației atâta timp cât culpa pentru nerespectarea termenului se află în sarcina lichidatorului, iar creditoarea ar putea fi prejudiciată în acest mod.

Pentru considerentele expuse, văzând că în mod greşit judecătorul sindic a soluționat cauza fără a intra în cercetarea fondului, s-a admis recursul în baza art. 312 alin. (1) şi (5) C.proc.civ. şi s-a casat hotărârea cu trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiaşi instanțe.

94. Creanță chirografară. Depunerea declarației de creanță la sediul lichidatorului judiciar şi nu la tribunal. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 64 alin. (1), art.73 alin. (2), art. 75, art. 76

Depunerea declarației de creanță la lichidatorul judiciar nu echivalează cu o nedepunere a acestei cereri din moment ce dispozițiile legale nu exclud această posibilitate, în sensul că nu se prevede expres ca depunerea declarațiilor de creanță să aibă loc la sediul tribunalului. Articolul 64 din Legea nr. 85/2006 prevede doar că cererile de creanțe vor fi înregistrate într-un registru care se va păstra la grefa tribunalului, înregistrarea cererilor putând fi făcută şi de către lichidator.

O contestație privind o asemenea creanță poate fi admisă doar în termenul prevăzut prin sentința de deschidere a procedurii. Faptul că un alt creditor a sesizat ulterior că declarația de creanță contestată nu a fost depusă la tribunal, ci la sediul lichidatorului judiciar, nu reprezintă o „eroare esențială" în sensul art. 75 alin. (1) din lege, pentru a legitima formularea unei contestații după termenul prevăzut de art. 73 alin. (2).

C.A. Ploiești, Secția comercială, decizia nr. 817 din 12 iunie 2008

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Prahova sub nr. 228/2006, contestatoarea A.V.A.S. București a contestat tabelul definitiv al creanțelor privind pe SC C.B. SA întocmit de lichidatorul judiciar C.C. SPRL, în contradictoriu cu creditoarea SC D. SA Timișoara, solicitând instanței să se constate că aceasta nu a depus cererea de admitere a creanței, situație în care este decăzută din drepturi pentru creanțele înscrise în tabel.

În motivarea contestației s-a arătat că, în conformitate cu actele aflate la dosarul cauzei, se poate constata că nu există o cerere de admitere a creanței formulată de SC D. SA Timișoara, în cauză fiind incidente dispozițiile art. 64 alin. (1), art. 66 alin. (3) și art. 76 din Legea nr. 85/2006.

A menționat contestatoarea că, în conformitate cu dispozițiile legale menționate, consideră că SC D. SA nu a depus declarație de creanță, în termen, situație față de care este decăzută din drepturi.

La termenul de judecată din data de 19.02.2008, atât creditoarea SC D. SA, cât și lichidatorul judiciar C.C. SPRL au invocat excepția tardivității contestației formulate de A.V.A.S. București.

Prin sentința nr. 202 din 21.02.2008, Trib. Prahova a admis excepțiile tardivității contestației invocate de lichidatorul judiciar C.C. SPRL și creditoarea SC D. SA și a respins contestația formulată de creditorul A.V.A.S. ca tardivă.

Pentru a pronunța această sentință, Tribunalul a reținut că potrivit art. 75 din Legea nr. 85/2006, după expirarea termenului de depunere a contestațiilor, prevăzut la art. 73 alin. (2) și până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate face contestație împotriva trecerii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul definitiv de creanțe, în cazul descoperirii unui fals, dol sau a unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare și până atunci necunoscute.

Prin urmare, această contestare întârziată a tabelului definitiv este permisă, potrivit textului de lege menționat, numai în două cazuri: a) în cazul descoperirii, ulterioare definitivării tabelului, a existenței unui fals, dol sau a unei erori esențiale, care au determinat înscrierea acelei creanțe sau a dreptului de preferință în tabelul definitiv; b) în cazul descoperirii ulterioare definitivării tabelului a unor „titluri hotărâtoare".

De asemenea, Tribunalul a mai reţinut că în speţa de faţă creditoarea A.V.A.S. Bucureşti a formulat această contestaţie ulterioară pentru alte motive decât cele prevăzute de art. 75, situaţie faţă de care judecătorul sindic a respins cererea.

Desigur, textul de lege menţionat prevede posibilitatea contestării tabelului definitiv, „până la închiderea procedurii", dar numai în cele două cazuri prezentate mai sus, nu şi atunci când se solicită decăderea din drepturi pentru creanţele înscrise în tabel.

Mai mult, Tribunalul a reţinut că nici nu este posibilă o coroborare a textelor de lege invocate de creditoare, respectiv art. 75 şi art. 76, întrucât acestea fac referire la două situaţii juridice distincte, reglementate expres de legiuitor.

Dovadă în acest sens este alin. (2) al art. 76 în baza căruia decăderea va putea fi invocată oricând, de orice parte interesată pe cale de acţiune sau excepţie şi nicidecum pe calea contestaţiei la tabelul definitiv, reglementată de art. 75 din lege.

În situaţia invocată de contestatoare, legiuitorul a avut în vedere cazul în care titularul unei creanţe născute anterior deschiderii procedurii nu şi-a înregistrat creanţa în termenul prevăzut de lege, adică atunci când această creanţă nu a fost cuprinsă în tabelul preliminar al creanţelor şi ulterior în tabelul definitiv.

Or, în speţă, creanţa SC D. SA a fost menţionată de lichidatorul judiciar în tabelul creanţelor, fiind, deci, înregistrată în termenul prevăzut de lege, însă aceasta nu a fost contestată de creditoarea A.V.A.S. Bucureşti până în prezent.

Aceasta este şi motivaţia pentru care legiuitorul a prevăzut posibilitatea pentru orice parte interesată de a invoca oricând această decădere din drepturile prevăzute de art. 76, pentru celelalte situaţii fiind reglementată contestaţia la tabel.

Împotriva sentinţei pronunţate de Tribunalul Prahova a formulat recurs contestatoarea, A.V.A.S. Bucureşti, susţinând că aceasta este nelegală şi netemeinică şi a solicitat modificarea în tot a acesteia şi pe fond admiterea contestaţiei aşa cum a fost formulată.

În susţinerea recursului, contestatoarea susţine că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 75 din Legea nr. 85/2006, eroarea esenţială la care se referă textul de lege este dovedită în condiţiile în care lichidatorul judiciar a înţeles să includă în tabelul suplimentar un creditor, în speţă SC D. SA, în condiţiile în care nu a depus declaraţie de creanţă la dosar.

În cauză, a mai arătat recurenta, sunt incidente şi dispoziţiile art. 64 alin. (1), art. 66 alin. (3) şi art. 76 din Legea nr. 85/2006, care în esenţă reglementează termenul şi procedura de depunere a declaraţiei de creanţă, nedepunerea acesteia în termen ducând la decădere.

Curtea, analizând sentința pronunțată de instanța de fond prin prisma criticilor formulate de contestatoare, având în vedere actele dosarului și dispozițiile legale în materie, a constatat că recursul este nefondat, urmând a fi respins pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 64 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 coroborat cu art. 67 din același act normativ, în termenul fixat în sentința de deschidere a procedurii toți creditorii societății debitoare ale căror creanțe s-au născut anterior deschiderii procedurii au obligația de a depune declarație de creanțe, cu excepția salariaților, iar administratorul judiciar de a le verifica în ceea ce privește legitimitatea, valoarea exactă și prioritatea fiecărei creanțe.

Ca urmare a verificărilor făcute, administratorul judiciar/lichidatorul va întocmi și va înregistra la tribunal un tabel preliminar al creanțelor.

În speță, prin contestația formulată și prin motivele de recurs, contestatoarea a invocat faptul că în tabelul de creanțe a fost înregistrată creanța aparținând SC D. SA Timișoara fără ca această societate să depună la dosar declarație de creanță așa cum este reglementat prin art. 64 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Dar din încheierea de dezbateri din data de 19 februarie 2008 aflată în dosarul instanței de fond rezultă că de fapt creditoarea SC D. SA a depus în termen declarația de creanță, însă la biroul lichidatorului, declarație de creanță a cărei copie se află și în dosarul înaintat de instanța de fond în vederea soluționării recursului și a cărei primire poartă data de 19.02.2007.

Față de susținerile părților însă, actele dosarului și dispozițiile art. 64 și art. 67 din Legea nr. 85/2006, depunerea declarației de creanță la lichidator nu echivalează cu o nedepunere a acestei cereri din moment ce dispozițiile legale sus-citate nu exclud această posibilitate, în sensul că nu se prevede expres ca depunerea declarațiilor de creanță să aibă loc la sediul tribunalului. Articolul 64 arată doar că cererile de creanțe vor fi înregistrate într-un registru care se va păstra la grefa tribunalului, înregistrarea cererilor putând fi făcută și de către lichidator.

Ca atare, în ce privește contestația creditoarei, față de faptul că nu se poate reține existența unei erori esențiale așa cum se susține prin motivele de recurs, contestația este una la tabelul preliminar de creanțe și trebuie depusă la tribunal cu cel puțin 10 zile înainte de data stabilită prin sentința de deschidere a procedurii, pentru definitivarea tabelului de creanțe potrivit art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Nedepunerea acesteia în termen a dus la decăderea creditoarei din dreptul de a mai formula contestații, în cauză nefiind incidente dispozițiile art. 75 din Legea nr. 85/2006 așa cum susține creditoarea recurentă, pentru motivele arătate mai înainte.

Față de aceste considerente, sentința instanței de fond prin care a respins contestația ca fiind tardiv formulată este una legală, motiv pentru care în

raport cu art. 312 alin. (1) C.proc.civ. recursul contestatoarei a fost respins ca nefondat.

95. Creanță chirografară. Nepublicarea notificării de deschidere a procedurii. Încălcarea dispozițiilor prevăzute de art. 7 din Legea nr. 85/2006

Legea nr. 85/2006, art. 7 alin. (3), art. 61, art. 62 alin. (1) lit. b), art. 76 C.proc.civ., art. 92 alin. (1) şi (3)

Potrivit art. 61 alin. (3) din legea insolvenței, notificarea deschiderii procedurii insolvenței se face conform Codului de procedură civilă şi se va publica atât într-un ziar de largă circulație, cât şi în Buletinul procedurilor de insolvență.

Rațiunea notificării deschiderii procedurii şi într-un ziar de largă circulație este aceea ca creditorii care nu au fost identificați să poată lua cunoştință de deschiderea procedurii împotriva prezumtivului lor debitor.

Nu este îndeplinită condiția notificării creditoarei, dacă confirmarea de primire a acesteia nu poartă ştampila societății destinatare, iar la calitatea primitorului este trecută mențiunea „mama".

C.A. Oradea, Secția comercială, decizia nr. 266 din 26 octombrie 2008

Prin sentința nr. 181 din 28.03.2007 s-a deschis procedura insolvenței împotriva debitoarei SC E.S.E. SRL, fixându-se termen limită pentru depunerea creanțelor data de 18.04.2007.

Conform notificărilor emise celorlalți creditori ai debitorului de la dosarul primei instanțe, data indicată de administratorul judiciar în vederea depunerii cererii de admitere a creanței este 28.05.2007.

Potrivit art. 61 alin. (3) din legea insolvenței, notificarea deschiderii procedurii se face conform Codului de procedură civilă şi se va publica atât într-un ziar de largă circulație, cât şi în Buletinul procedurilor de insolvență.

Rațiunea notificării deschiderii procedurii şi într-un ziar de largă circulație este aceea ca creditorii care nu au fost identificați să poată lua cunoştință de deschiderea procedurii împotriva prezumtivului lor debitor.

În speță, se constată că dovada unei astfel de notificări nu a fost făcută de către administratorul judiciar, încălcându-se astfel dispozițiile art. 61 alin. (3) din legea insolvenței.

În ce o priveşte pe recurentă, s-a reținut de Curte că în mod greşit judecătorul sindic a apreciat că acesteia i s-a notificat deschiderea procedurii la data de 2.05.2007, când nu există nicio dovadă în acest sens. La dosarul

primei instanțe se găsește o confirmare de primire a unei corespondențe cu recurenta la data de 12.07.2007, care însă nu poartă ştampila societății destinatare, iar la calitatea primitorului este trecută mențiunea „mama".

Această confirmare de primire nu face dovada legalei notificări a deschiderii procedurii cu recurenta, potrivit dispozițiilor alin. (3) al art. 7 din legea insolvenței, coroborat cu dispozițiile art. 92 alin. (1) C.proc.civ. Dispozițiile alin. (3) din acest articol nu pot fi incidente în cauză câtă vreme în speță este vorba de o persoană juridică.

Pe de altă parte, este important de menționat faptul că, chiar dacă s-ar considera că potrivit dovezii de comunicare, recurentei i s-a notificat deschiderea procedurii la data de 12.07.2007, cererea sa de depunere a declarației de creanță nu putea fi apreciată ca tardivă cu raportare la termenul limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanțelor, data de 18.04.2007 (cea stabilită prin hotărârea de deschidere a procedurii) sau data de 28.05.2007 (menționată de administratorul judiciar în notificările celorlalți creditori), deoarece ambele date limită sunt anterioare prezumptivei notificări.

Potrivit art. 76 din Legea nr. 85/2006, titularii de creanțe anterioare deschiderii procedurii, care nu depun cerere de admitere a creanțelor până la expirarea termenului prevăzut de art. 62 alin. (1) lit. b), sunt decăzuți atât din dreptul de a-şi realiza creanțele împotriva debitorului, cât şi din dreptul de a participa la distribuiri de sume, într-un cuvânt nu pot fi participanți la procedura de insolvență. Excepția de la această dispoziție este cazul în care notificarea deschiderii procedurii s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art. 7 din legea insolvenței. În speță, așa cum s-a arătat, ne aflăm în această din urmă situație de excepție.

Cum soluția judecătorului sindic a fost pronunțată pe excepție şi nu pe fond, instanța de recurs nu se poate pronunța asupra admisibilității declarației de creanță, care este de altfel un atribut al lichidatorului.

În atare situație, în temeiul dispozițiilor art. 304 pct. 9 şi art. 312 alin. (5) C.proc.civ., Curtea de Apel a admis ca fondat recursul formulat, a casat sentința atacată şi a trimis cauza judecătorului sindic spre analizarea cererii de admitere a creanței formulată de recurentă sub aspectul admisibilității sale pe fond, care va dispune totodată lichidatorului, în temeiul art. 67 din legea insolvenței, verificarea acestei cereri şi a documentelor depuse în susținerea ei.

96. Creanță chirografară. Înlăturarea unei creanțe de pe tabel, ulterior întocmirii şi afişării acestuia. Daune cominatorii

Legea nr. 85/2006, art. 66, art. 20 lit. k), art. 67 alin. (1), art. 90

Nu este legală înlăturarea prin raportul final întocmit de lichidatorul judiciar a unei creanțe admise în tabelul definitiv, lichidatorul având obli-

gaţia conform art. 20 lit. k) şi art. 67 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 să verifice creanţele înainte de acceptare.

Potrivit art. 90 din Legea nr. 85/2006, în situaţia în care debitorul deţine marfă sau orice alt bun care aparţine altuia, la data cererii introductive, proprietarul are dreptul să îşi recupereze bunul în natură, însă atunci când bunul nu se mai poate recupera, proprietarul este îndreptăţit să aibă creanţa înregistrată în tabelul de creanţe cu valoarea pe care marfa o avea la data deschiderii procedurii de insolvenţă.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială, decizia nr. 1274 din 27 octombrie 2008

Debitoarea SC F.P. SRL Râmnicu Sărat s-a aflat în procedura insolvenţei în formă simplificată, ce a fost deschisă urmare cererii formulate la 9 august 2007. Au fost notificaţi creditorii, iar recurenta a depus cerere de admitere a creanţei sale în cuantum de 248.900 lei, ce rezulta din sentinţa civilă nr. 978 din 22 iunie 2006 pronunţată de Trib. Buzău, definitivă şi irevocabilă, hotărâre judecătorească prin care societatea debitoare fusese obligată să predea creditoarei recurente marfa înscrisă în factura nr. 6732863 din 12 decembrie 2001 şi se dispusese plata de daune cominatorii de 100 lei pe fiecare zi de întârziere.

Creanţa recurentei a fost înscrisă iniţial în tabloul preliminar al creditorilor, la acesta a formulat contestaţie societatea debitoare, care a fost respinsă ca tardivă, iar ulterior, după intrarea în posesia actelor şi situaţiilor contabile şi verificarea creanţelor, lichidatorul judiciar a înlăturat creanţa SC B.T. SRL din tabelul creditorilor, apreciind că creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă.

Din raportul lunar întocmit de lichidatorul judiciar rezultă că bunurile menţionate în factura nr. 6732863 nu figurează în patrimoniul societăţii debitoare, proprietatea lor fiind transmisă în patrimoniul SC B.T. SRL odată cu emiterea facturii, astfel că respectiva marfă nu poate fi inventariată, se află în custodia SC F.P. SRL Râmnicu Sărat, care nu are niciun bun în patrimoniu ce poate fi valorificat, conform raportului final întocmit de acelaşi lichidator judiciar.

Înlăturarea creanţei recurentei din tabelul creditorilor conform raportului final încheiat de lichidator, deşi iniţial creanţa fusese admisă, lichidatorul având obligaţia conform art. 20 lit. k) şi 67 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 să verifice creanţele înainte de acceptare, nu este legală, atât lichidatorul judiciar, cât şi judecătorul-sindic dând o interpretare greşită normelor legale ce au incidenţă în cauză.

Astfel, în cauză sunt aplicabile dispoziţiile art. 90 din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora în situaţia în care debitorul deţine marfă sau orice alt bun care aparţine altuia, la data cererii introductive, proprietarul are dreptul să îşi

recupereze bunul în natură, însă atunci când bunul nu se mai poate recupera, proprietarul este îndreptăţit să aibă creanţa înregistrată în tabelul de creanţe cu valoarea pe care marfa o avea la data deschiderii procedurii de insolvenţă.

Astfel, la momentul deschiderii procedurii de insolvenţă în formă simplificată, în posesia societăţii debitoare se afla ţeava de inox evidenţiată în factura nr. 6732863 din 12 decembrie 2001; recurenta creditoare era în imposibilitate să recupereze aceste bunuri în natură, cum rezultă din încheierea de certificare nr. 2059 din 30 mai 2007 emisă de BNP Ş.C., precum şi din constatările în teren ale lichidatorului judiciar evidenţiate în raportul lunar şi final privind societatea debitoare, astfel că era îndreptăţită să fie înscrisă în tabelul creditorilor cu contravaloarea mărfii pe care debitoarea a fost obligată să i-o predea, valoare ce se stabileşte la momentul formulării cererii de deschidere a procedurii insolvenţei, respectiv 9 august 2007, pe baza înscrisurilor deţinute de părţi sau, în situaţia în care se impune, printr-o expertiză de specialitate.

În ceea ce priveşte daunele cominatorii stabilite prin sentinţa nr. 978/2006, Curtea a constatat că în mod corect au fost înlăturate din tabelul creditorilor, întrucât acestea reprezintă un mijloc de constrângere a debitorului pentru executarea în natură a obligaţiilor sale, nu au fost schimbate în dezdăunări printr-o hotărâre judecătorească definitivă, în care să se fi stabilit prejudiciul cauzat societăţii creditoare prin neexecutarea în natură a obligației stabilite în mod definitiv şi irevocabil.

Faţă de aceste considerente, Curtea a constatat că în mod greşit Tribunalul Buzău a respins contestaţia creditoarei SC B.T. SRL, menţinând măsura lichidatorului judiciar de înlăturare a creanţei acesteia din tabelul creditorilor, că recurenta este îndreptățită să fie înscrisă în tabelul creditorilor cu valoarea mărfii evidenţiată în factura nr. 6732863 din 12 decembrie 2001, că sunt incidente dispoziţiile art. 90 din Legea nr. 85/2006, astfel încât recursul este fondat, urmând să fie admis, conform art. 312 alin. (1), (2), (3) C.proc.civ., să se modifice în tot sentința recurată, în sensul că va fi admisă contestația societăţii creditoare şi se va dispune înscrierea acesteia în tabelul creditorilor cu contravaloarea mărfii pe care debitoarea a fost obligată să o predea, stabilită la momentul cererii de deschidere a procedurii insolvenţei.

97. Creanță chirografară. Neadmiterea pe tabel a unei creanțe pretinse ca urmare a anulării unui act fraudulos. Rea-credință

Legea nr. 85/2006, art. 83 alin. (2)

Conform art. 83 alin. (2) terțul dobânditor, care a restituit averii debitorului bunul sau valoarea bunului ce-i fusese transferat de către debitor, va

avea împotriva averii o creanţă de aceeaşi valoare, cu condiţia ca terţul să fi acceptat transferul cu bună-credinţă şi fără intenţia de a-i împiedica, întârzia ori înşela pe creditorii debitorului. În caz contrar, terţul dobânditor pierde creanţa sau bunul rezultat din repunerea în situaţia anterioară, în favoarea averii debitorului. Reaua-credinţă a terţului dobânditor trebuie dovedită.

Consecinţa anulării unui transfer patrimonial, în raport de circumstanţele realizării acestuia, analizate şi calificate de instanţă, irevocabil, ca fiind „rea-credinţă", nu o îndreptăţeşte pe creditoare la recunoaşterea sumei ce a făcut obiectul transferului ca şi creanţă împotriva averii debitoarei.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, decizia nr. 270 din 24 martie 2008

Prin sentinţa civilă nr. 6390/COM/2007 judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Constanţa a admis cererea principală formulată de B.F.S. SPRL, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei SC I.S.C. SRL, fiind obligat pârâtul G.I.I. la plata către reclamantă a sumei de 42.967 lei exclusiv TVA, sumă reprezentând preţul achitat la 18.12.2002 şi actualizat cu indicele de inflaţie la 31.08.2007 pentru serviciile prestate conform facturii nr. 4754923/2002, urmare a repunerii părţilor în situaţia anterioară.

Pentru a dispune astfel, a reţinut în esenţă judecătorul sindic că, prin hotărâre judecătorească irevocabilă a Tribunalului Constanţa, s-a dispus anularea transferului încheiat între SC I.S.C. SRL şi G.I.I. cu privire la sumele reprezentând contravaloarea serviciilor de reparaţii prestate pentru imobilul din Constanţa, str. M.E., reţinându-se conivenţa celor 2 părţi contractante.

Urmare a anulării transferului, judecătorul sindic a dat eficienţă principiului de drept privind repunerea părţilor în situaţia anterioară, dispunându-se restituirea sumei stabilite prin raportul de expertiză contabilă, însuşită de ambele părţi.

În ceea ce priveşte cererea reconvenţională, aceasta a fost respinsă în raport de dispoziţiile art. 83 alin. (2) teza finală din Legea nr. 85/2006, reţinându-se şi reaua-credinţă.

Referitor la cererea subsidiară privind intervenţia compensării, la respingerea acesteia s-a avut în vedere de către judecătorul sindic, inexistenţa unor creanţe reciproce cu caracter lichid şi exigibil la data deschiderii procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului asupra debitoarei.

Împotriva acestei hotărâri în termen legal a declarat recurs pârâtul G.I.I., arătând că în prezent are şi calitatea de creditor înscris la masa credală cu suma de 255.732 lei, creanţa fiind verificată de lichidator, şi fiind înscris în tabelul definitiv al creanţelor debitoarei; creanţa este certă, lichidă şi exigibilă.

Lichidatorul judiciar a formulat întâmpinare solicitând respingerea recursului ca nefondat.

Verificând critica formulată prin raportare la hotărârea pronunțată și la ansamblul materialului probatoriu administrat în cauză, Curtea a reținut că aceasta este nefondată. Astfel, judecătorul sindic a fost învestit de către lichidatorul judiciar cu o cerere de repunere în situația anterioară realizării transferului patrimonial încheiat între debitoarea falită și G.I.I., transfer ce a vizat contravaloarea serviciilor de reparații prestate pentru imobilul din Constanța, str. M.E., pentru suma de 29.730 lei actualizată.

Reconvențional, pârâtul G.I.I. a solicitat obligarea lichidatorului judiciar să îl înscrie la masa credală cu această sumă reprezentând contravaloarea prestațiilor efectuate ca urmare a anulării transferului calificat ca fraudulos.

În tabelul definitiv al creanțelor debitoarei, G.I.I. a fost înscris cu suma de 255.732,83 lei, conform susținerilor lichidatorului judiciar, cu titlul de creditare societate înregistrată în contabilitate la 31.10.2003.

În acest context, reținut de altfel și de judecătorul sindic cu ocazia pronunțării sentinței recurate, în mod judicios cererea reconvențională a fost respinsă.

Această concluzie a judecătorului sindic este împărtășită de instanța de control și prin prisma faptului că, prin sentința civilă nr. 1890/COM/2006, irevocabilă, Trib. Constanța a dispus anularea transferului patrimonial amintit mai sus, reținându-se conivența celor 2 părți contractante, în fraudarea creditorilor societății.

Consecința anulării acestui transfer, în raport de circumstanțele realizării acestuia, analizate și calificate de instanță, irevocabil, ca fiind „rea-credință", nu îl îndreptățește pe recurent la recunoașterea sumei ce a făcut obiectul transferului ca și creanță împotriva averii debitoarei.

De aceea, critica adusă prin motivele de recurs nu este întemeiată, neatrăgând nelegalitatea hotărârii pronunțate de judecătorul sindic, întrucât creanța pretinsă nu poate fi înscrisă în tabel, ea reprezentând contravaloare servicii de reparații prestate, iar compensarea nu poate fi efectuată, ea fiind de natură a afecta drepturile celorlalți creditori înscriși la masa credală.

Față de cele arătate mai sus și cum în tabelul creditorilor recurentul pârât este înscris cu o creanță diferită decât cea solicitată prin cererea reconvențională formulată în fața judecătorului sindic, Curtea a reținut că hotărârea recurată se sustrage criticii aduse, recursul formulat urmând fiind respins ca nefondat în considerarea dispozițiilor art. 83 alin. (2) teza finală din Legea nr. 85/2006 coroborat cu art. 312 C.proc.civ.

98. Creanţă chirografară. Creanţa reprezentând garanţia de bună execuţie – creanţă sub condiţie. Persoanele care pot formula cerere de admitere provizorie a unei creanţe

Legea nr. 85/2006, art. 73 alin. (3), art. 75 alin. (3)

Admiterea în mod provizoriu la masa credală în tot sau în parte a creanţelor pentru stabilirea legitimităţii cărora sunt necesare probe este lăsată de către legiuitor la aprecierea judecătorului sindic, care, în virtutea rolului său activ, poate hotărî asupra acestui aspect, ţinând seama de împrejurările cauzei. Creanţa întemeiată pe garanţia de bună execuţie, reţinută în contul bancar de garanţii al debitoarei, va fi înscrisă pe tabel ca şi creanţă sub condiţie.

Înscrierea provizorie în tabelul creanţelor a acestor sume conferă creditoarei toate drepturile ce decurg din calitatea de creditor participant la procedură, inclusiv dreptul de a vota în Adunarea creditorilor, datorită faptului că legea nu face distincţie sub acest aspect între creanţele admise cu caracter definitiv şi cele admise în mod provizoriu la masa credală.

Cererea privind admiterea în mod provizoriu a unei creanţe contestate poate fi formulată şi de administratorul judiciar. Prin respingerea înscrierii în mod provizoriu a creanţei nu se soluţionează pe fond contestaţia şi neluarea acestei măsuri nu are ca efect neînscrierea definitivă a creanţei recurentului în tabelul definitiv.

C.A. Oradea, Secţia comercială, decizia nr. 383 din 22 octombrie 2008

Prin încheierea nr. 54/F din 19.03.2008, Trib. Satu Mare a respins cererea formulată de C.I.T. SPRL Cluj-Napoca, în calitate de administrator judiciar în dosarul de faliment de faţă, privind pe debitoarea SC K. SRL Livada, jud. Satu Mare, pentru definitivarea tabelului creanţelor debitoarei, prin înscrierea provizorie în tabel a creanţei în sumă de 2.585.188,27 euro şi 1.156.000 euro, reprezentând penalităţi de întârziere solicitate de creditoarea-contestatoare SC S.C. SRL Sibiu şi a fixat termen pentru continuarea judecării contestaţiilor creditorilor la tabelul preliminar al creanţelor.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a reţinut următoarele:

Creditoarea SC S.C. SRL Sibiu a formulat contestaţie la tabelul preliminar al creanţelor, atât în ce priveşte creanţa proprie, cât şi cu privire la creanţele altor trei creditori înscrişi pe tabel.

Astfel, prin contestaţia la creanţa proprie, această creditoare solicită modificarea tabelului preliminar, prin înscrierea în acesta a unei creanţe totale în sumă de 15.281.236,05 lei (echivalentul a 4.691.237,20 euro + 272.136,52 lei),

din care creanța de 1.739.441,59 lei, reprezentând garanție de bună execuție, să fie înscrisă în categoria creanțelor garantate.

Din memoriul întocmit de administratorul judiciar cu ocazia verificării creanțelor înregistrate în acest dosar, în vederea înscrierii lor în tabelul preliminar, rezultă că această creditoare a solicitat înscrierea în tabel cu suma de 4.691.237,20 euro (echivalentul a 15.281.236,05 lei) şi 272.136,52 lei, însă a fost înscrisă doar cu suma de 1.773.713,59 lei, din care 34.272 lei cu caracter definitiv, reprezentând cheltuieli de judecată acordate prin sentința arbitrală nr. 64/10.10.2007 a Curții de Arbitraj Timişoara şi 1.739.441,59 lei (echivalentul a 533.996,93 euro), sub condiție, reprezentând garanție de bună execuție, reținută în contul bancar de garanții al debitoarei, potrivit prevederilor contractului de antrepriză nr. 124/02.06.2006.

În ce priveşte restul creanței solicitate de această creditoare, cu titlu de penalități de întârziere în sumă de 2.585.188,27 euro şi 1.156.000 euro, s-a reținut de către administratorul judiciar că acestea fac obiectul dosarului nr. 57/2007 al Curții de Arbitraj Comercial de pe lângă Camera de Comerț şi Industrie Timişoara, dosar care a fost suspendat, conform art. 36 din Legea nr. 85/2006, ca urmare a deschiderii procedurii insolvenței, astfel că este necesară conexarea acelui dosar la dosarul de faliment de față şi administrarea de probe suplimentare pentru verificarea de către judecătorul sindic a legitimității acestor sume.

Întrucât sumele de valoare foarte mare solicitate de creditoarea-contestatoare SC S.C. SA Sibiu cu titlu de penalități de întârziere neînscrise în tabelul creanțelor fac obiectul unui litigiu, în dosarul nr. 35/2007 al Curții de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț şi Industrie Timişoara, în prezent suspendat, litigiu cu privire la care părțile au depus o parte din probe şi în dosarul de faliment de față, rezultând că raporturile contractuale dintre acestea prezintă o complexitate deosebită, s-a apreciat că se impune conexarea acelui dosar şi administrarea probatoriului suplimentar necesar pentru verificarea legitimității creanței.

Înscrierea provizorie în tabelul creanțelor a acestor sume, reprezentând peste 40% din valoarea totală a creanțelor, ar determina o situaţie de mare inechitate față de ceilalţi creditori, ale căror creanțe sunt certe la această dată, deoarece creditoarea-contestatoare ar beneficia de toate drepturile ce decurg din calitatea de creditor participant la procedură, inclusiv de dreptul de a vota în Adunarea creditorilor, ea putând astfel să întrunească în mod valabil adunarea, conform art. 15 din Legea nr. 85/2006, cu toate consecințele ce rezultă pentru restul creditorilor din procedura colectivă şi concursuală, tocmai datorită faptului că legea nu face distincţie sub acest aspect între creanţele admise cu caracter definitiv şi cele admise în mod provizoriu la masa credală.

Potrivit art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic are obligația de a soluționa deodată, printr-o singură sentință, toate contestațiile, chiar dacă pentru soluționarea unora este nevoie de administrarea de probe.

Admiterea în mod provizoriu la masa credală în tot sau în parte a creanțelor pentru stabilirea legitimității cărora sunt necesare probe, este lăsată de către legiuitor, prin textul de lege sus-menționat, la aprecierea judecătorului sindic, care, în virtutea rolului său activ, poate hotărî asupra acestui aspect, ținând seama de împrejurările cauzei.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs SC S.C. SRL Sibiu, solicitând în principal modificarea încheierii în sensul admiterii contestației și înscrierea creanței în principal cu titlu definitiv și în subsidiar cu titlu provizoriu.

În subsidiar a solicitat admiterea recursului, casarea încheierii atacate și trimiterea cauzei la prima instanță în vederea soluționării contestației.

În motivarea recursului arată că nici art. 73 alin. (3) și niciun alt text din legea insolvenței nu reglementează instituția cererii administratorului judiciar de înregistrare provizorie a creanței.

Această formulă a fost aleasă de administratorul judiciar deoarece legea nu-i permite să înscrie el însuși provizoriu creanța pe tabelul creditorilor, dar nu a dorit nici să-și asume răspunderea verificării înscrisurilor care ar fi condus la înscrierea definitivă a creanței.

Împotriva hotărârii administratorului judiciar de a nu înscrie pe tabel creanța recurentei a formulat contestație arătând că creanța putea fi înregistrată cu titlu definitiv în tabel în baza probelor existente.

Precizarea făcută de administratorul judiciar din notele de ședință de la termenul din 23.01.2008, în sensul că admiterea acestei creanțe urmează a se face provizoriu până la soluționarea irevocabilă a contestației la tabloul preliminar, este incorect utilizată, această instituție nefiind aplicabilă în speță.

Admiterea provizorie până la soluționarea contestației este prevăzută de art. 75 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 și care se referă la contestația după expirarea termenului prevăzut de lege.

Din formularea notelor de ședință rezultă că de fapt este vorba de o contestație la tabelul creditorilor.

Indiferent care ar fi calificarea acestei cereri, prin notele scrise administratorul încearcă să dobândească un drept contrar recurentei, tinzând la respingerea creanței, ceea ce nu poate îmbrăca decât forma unei contestații. Administratorii nu au formulat contestația în termen de 5 zile de la depunerea tabelului creditorilor.

Recurentul arată că judecătorul sindic nu a fost învestit decât cu o contestație la tabelul creditorilor formulată de recurentă, și nu cu o contestație a administratorilor formulată în termen și nici cu o cerere de admitere provizorie a creanței, care nu reprezintă o procedură distinctă de contestație la tabel, ci doar o posibilă soluție a contestației.

Se invocă încălcarea normelor de procedură stabilite de legea insolvenței în materia soluționării contestațiilor la creanțe.

Interpretând conținutul încheierii atacate, se poate reține că judecătorul sindic a luat o decizie care are ca efect, din punct de vedere al soluționării contestației, admiterea provizorie a creanței.

Prin soluția adoptată recurenta este privată de drepturile conferite de înscrierea provizorie, în principal de dreptul de vot în Adunarea creditorilor.

Cu privire la fondul contestației arată că prin respingerea cererii de înscriere provizorie s-a soluționat contestația la creanțe prin respingerea în mod definitiv și pentru care se impune casarea cu trimitere în vederea rejudecării.

În baza probelor de la dosar erau întrunite condițiile pentru înscrierea definitivă a creanței, existând dovada cu privire la creanță, sens în care recurentul face o analiză amplă cu privire la creanța pentru care a făcut contestație.

Verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate cu recurs sub aspectul motivelor invocate de recurentă, Curtea a constatat că recursul nu este fondat.

Admiterea în tot sau în parte a creanței în mod provizoriu în cadrul contestației formulate este reglementată de art. 73 din Legea nr. 85/2006. Potrivit acestui text de lege, judecătorul sindic, chiar din oficiu poate să dispună admiterea în tot sau în parte a creanțelor în mod provizoriu și care fac obiectul contestației.

Nimic nu împiedică însă ca orice parte participantă la procedură să atragă atenția judecătorului sindic și să solicite înscrierea acestei sume în mod provizoriu, punând concluzii în acest sens.

Legiuitorul nu reglementează nicio procedură în acest sens, doar prevede că judecătorul sindic are dreptul să admită în tot sau în parte creanțele în mod provizoriu, dar nici nu interzice părților să pună concluzii și să solicite înscrierea acestei sume.

Cererea administratorului judiciar privind admiterea în mod provizoriu a unei creanțe contestate nu poate fi considerată o contestație, așa cum corect a reținut instanța de fond.

Recurenta nu a fost prejudiciată în niciun drept deoarece, fiind parte în contestație, în cadrul căreia se poate lua această măsură, a avut posibilitatea să-și apere toate drepturile cu privire la luarea sau neluarea acestei măsuri.

Prin respingerea înscrierii în mod provizoriu a creanței nu se soluționează pe fond contestația și neluarea acestei măsuri nu are ca efect neînscrierea definitivă a creanței recurentului în tabelul definitiv.

Înscrierea sau neînscrierea în tabloul definitiv de creanțe a sumei contestate de recurentă urmează a se stabili numai prin judecarea contestației, care nu s-a făcut. Rezultă fără echivoc că instanța a stabilit termen în vederea soluționării contestației.

Din dispozitivul încheierii recurate rezultă fără echivoc că nu s-a soluţionat contestaţia prin respingerea în mod definitiv a înscrierii creanţei, pentru care nu se impune casarea sentinţei cu trimitere în vederea rejudecării.

Contestaţia nefiind soluţionată, nu se impune analizarea criticilor cu privire la existenţa sau inexistenţa creanţei recurentei referitor la care prima instanţă încă nu s-a pronunţat.

Nefiind niciun motiv care să ducă la casarea sau modificarea încheierii recurate, în baza art. 312 alin. (1) C.proc.civ. s-a respins recursul ca nefondat.

99. Creanță chirografară. Invocarea compensării judecătoreşti după data deschiderii procedurii insolvenței

Legea nr. 85/2006, art. 52
C.civ., art. 1144

Potrivit art. 52 din Legea nr. 85/2006, „deschiderea procedurii de insolvenţă nu afectează dreptul unui creditor de a invoca compensarea creanţei sale cu cea a debitorului asupra sa, atunci când condiţiile prevăzute de lege în materie de compensare legală sunt îndeplinite la data deschiderii procedurii".

Pentru a opera compensaţia legală este necesar ca, la data deschiderii procedurii insolvenţei, să fie îndeplinite următoarele condiţii cerute de art. 1144 C.civ.: existenţa unor obligaţii reciproce; acestea să aibă ca obiect bunuri fungibile; creanţele să fie certe, lichide şi exigibile.

Legea nu prevede nicio excepţie de la această reglementare, astfel încât dacă condiţiile necesare compensării legale nu sunt îndeplinite la data deschiderii procedurii, nici compensarea judecătorească nu poate opera.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, decizia nr. 166 din 28 februarie 2008

Prin sentinţa civilă nr. 5971/COM/14.11.2007 pronunţată de judecătorul sindic în dosarul nr. 10026/118/2007 al Tribunalului Constanţa, a fost admisă în parte contestaţia formulată de către creditoarea SC S.V. SA şi s-a dispus înscrierea creanţei creditoarei în cuantum de 38.101,78 lei la ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 7 din Legea nr. 85/2006.

S-a reţinut că SC S.V. SA a contestat tabelul definitiv, solicitând obligarea lichidatorului judiciar al debitoarei SC R.E. SRL să efectueze compensarea datoriilor reciproce în sumă de 17.344,12 lei, datorii derivând din următoarele titluri executorii: hotărârea nr. 11/06.02.2003 a Tribunalului arbitral şi sentinţa civilă nr. 1533/COM/23.05.2005, cu modificarea rangului creanţei. Deşi nu sunt îndeplinite condiţiile pentru compensaţia legală, sunt îndeplinite

condițiile pentru compensarea judecătorească, cele două creanțe fiind certe, lichide și exigibile, au ca obiect bunuri fungibile și sunt reciproce. Astfel, se va considera stinsă datoria reciprocă dintre părți până la concurența sumei de 17.334,21 lei, creanța rămasă urmând a fi înscrisă în tabelul definitiv consolidat al creanțelor debitoarei la ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 7 din lege.

Soluția a fost atacată cu recurs de către debitoare prin lichidator, fiind criticată pentru următoarele motive:

- instanța a acordat mai mult decât s-a cerut. Astfel, deși s-a cerut compensarea legală a datoriilor reciproce, instanța a analizat îndeplinirea condițiilor compensației judecătorești;
- hotărârea este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii. Se arată că art. 52 din Legea nr. 85/2006 permite doar compensarea legală, iar la data deschiderii procedurii nu erau îndeplinite condițiile pentru ca aceasta să opereze.

În drept sunt invocate prevederile art. 304 pct. 6 și 9 C.proc.civ.

Curtea de apel a reținut că, potrivit art. 52 din Legea nr. 85/2006, „deschiderea procedurii de insolvență nu afectează dreptul unui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu cea a debitorului asupra sa, atunci când condițiile prevăzute de lege în materie de compensare legală sunt îndeplinite la data deschiderii procedurii".

Așa cum și intimata recunoaște, la data deschiderii procedurii de insolvență nu erau îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru compensarea legală.

Pentru a opera compensația legală este necesar ca, la data deschiderii procedurii insolvenței, să fie îndeplinite următoarele condiții cerute de art. 1144 C.civ.: existența unor obligații reciproce; acestea să aibă ca obiect bunuri fungibile; creanțele să fie certe, lichide și exigibile.

Prima instanță a reținut și ea neîndeplinirea cerințelor pentru a opera compensarea legală, însă, apreciind că în speță s-a cerut compensarea creanțelor, fără indicarea tipului de compensare, poate opera compensarea judecătorească.

Se constată că intimata a solicitat totuși compensarea legală. Apărarea potrivit cu care situația în care se află este o excepție de la prevederile art. 52 din Legea nr. 85/2006 nu poate fi luată în considerare, articolul precizat neprevăzând excepții de la regulă. Mai mult, concluziile instanței de fond cu privire la neoperarea compensării legale, nu au fost contestate de către creditoare.

În ceea ce privește rangul creanței, prima instanță a reținut că ordinea este dată de către sentința civilă nr. 6416/COM/22.09.2003 a Tribunalului Constanța, neatacată, astfel că soluția cu privire la cererea de modificare a rangului creanței este de respingere, soluție neatacată.

Pentru aceste considerente recursul a fost admis, iar hotărârea instanței de fond modificată, în sensul respingerii în totalitate a contestației formulate de către SC S.V. SA.

100. Creanță chirografară. Creanță născută după data deschiderii procedurii. Reorganizare judiciară. Accesorii necuprinse în programul de plată a creanțelor

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 13, art. 41

În privința creanțelor născute ulterior deschiderii procedurii, art. 41 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 face distincție între situația în care planul de reorganizare a fost confirmat şi situația în care planul nu este confirmat.

În ipoteza în care planul eşuează, se aplică regimul creanțelor născute anterior deschiderii procedurii, potrivit căruia accesoriile nu se adaugă acestor creanțe, cu excepția celor garantate.

Numai în situația în care planul se execută şi procedura se închide ca urmare a realizării planului, iar debitorul era redat mediului de afaceri, accesoriile se datorează potrivit programului de plată a creanțelor.

Dacă accesoriile solicitate nu au fost incluse în programul de plăți, ele nu pot fi pretinse în situația în care debitoarea intră în faliment ca urmare a nerealizării planului, dar nici în cazul în care planul s-ar fi realizat.

C.A. Ploieşti, Secția comercială, decizia nr. 699 din 20 mai 2008

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Buzău la data de 8.02.2008, în cadrul dosarului de insolvență nr. 423/2007, creditoarea SC P.D.G. SRL a formulat contestație la tabelul suplimentar de creanțe, solicitând înscrierea în acest tabel a creanței sale în cuantum de 2.429.907,04 lei.

În motivarea contestației s-a susținut că la momentul deschiderii procedurii generale de insolvență – 22.02.2007, debitoarea SC G. SA figura cu suma de 640.725,91 lei din care 501.198,90 lei debit principal şi 1.390.597,01 lei penalități aferente, însă contestatoarea a continuat să furnizeze gaze naturale societății debitoare până la 3.10.2007, acumulându-se astfel un debit principal de 1.594.687,19 lei la care se adaugă penalități de întârziere în valoare de 195.639,93 lei.

Cererea a fost supusă verificării de către lichidatorul judiciar şi înscrisă în tabelul suplimentar în limita sumei de 1.594.687,19 lei, având în vedere faptul că suma de 794.994,56 lei a fost deja admisă şi înscrisă pe tabelul definitiv, dar aceasta a fost diminuată cu suma de 316.175,89 lei achitată în timpul perioadei de observație.

Contestatoarea a susținut că în mod greșit lichidatorul judiciar nu și-a argumentat motivul înlăturării penalităților și accesoriilor calculate creanței născute în timpul procedurii, în cauză fiind aplicabile dispozițiile art. 41 din Legea nr. 85/2006.

Prin sentința nr. 97 din 25 februarie 2008, Trib. Buzău a respins contestația formulată de SC P.D.G. SRL împotriva tabelului suplimentar de creanțe întocmit de lichidatorul judiciar R.S. SPRL.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reținut că pentru a beneficia de dispozițiile art. 41 alin. (2) care consacră o excepție de la suspendarea curgerii dobânzilor, majorărilor și penalităților, creanța trebuie să fie garantată în sensul celor dispuse de dispozițiile art. 3 pct. 9 din Legea nr. 85/2006.

Împotriva sentinței a declarat recurs contestatoarea SC P.D.G. SRL, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, susținând că în perioada de reorganizare (22.02.2007 – 3.10.2007), recurenta a fost obligată pe cale de ordonanță președințială prin sentința nr. 2105/06.09.2007, pronunțată de Trib. Buzău, să furnizeze gaze naturale debitoarei, sub condiția ca SC G. SA să achite facturile conform planului de reorganizare aprobat.

Având în vedere cele susținute în aplicarea prevederilor contractului nr. 2228/27.04.2006 și a actului adițional de furnizare gaze naturale, și-a îndeplinit obligația de a furniza gaze naturale debitoarei SC G. SA, iar aceasta și-a asumat obligația să achite contravaloarea prețului gazelor furnizate și penalitățile aferente, chiar și pe perioada de reorganizare, prin demersurile făcute pe cale de ordonanță președințială pentru aplicarea contractului menționat.

Totodată, având în vedere prevederile art. 41 alin. (3) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, consideră recurenta că în mod greșit au fost înlăturate penalitățile aferente debitului principal cumulat în perioada de reorganizare, întrucât s-a confirmat planul de reorganizare, iar textul de lege invocat arată că penalitățile în discuție „se achită" în conformitate cu actele din care rezultă.

Se solicită admiterea recursului, modificarea în tot a sentinței nr. 97/25.02.2008 pronunțată de Trib. Buzău, Secția comercială și de contencios administrativ în dosarul nr. 423/114/2007, iar pe fond să se admită contestația așa cum a fost formulată.

Lichidatorul judiciar a solicitat prin concluziile depuse la dosar respingerea recursului ca nefundat, susținând în esență că judecătorul-sindic a făcut o corectă aplicare a dispozițiilor legale, debitoarea intrând în faliment datorită lipsei de viabilitate a planului de reorganizare.

Examinând sentința recurată prin prisma criticilor formulate și a temeiurilor prevăzute de art. 304 C.proc.civ., precum și sub toate aspectele conform art. 304^1 C.proc.civ., Curtea a reținut că recursul este nefondat, astfel cum se va arăta în continuare:

În privința creanțelor născute ulterior deschiderii procedurii, art. 41 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 face distincție între situația în care planul de reorganizare a fost confirmat și situația în care planul nu este confirmat.

În ipoteza în care planul eșuează, cum este cazul în speță, se aplică regimul creanțelor născute anterior deschiderii procedurii, potrivit căruia accesoriile nu se adaugă acestor creanțe cu excepția celor garantate.

Numai în situația în care planul se executa și procedura se închidea urmare a realizării planului, iar debitorul era redat mediului de afaceri, accesoriile se datorau potrivit programului de plată a creanțelor.

Debitoarea a intrat în procedura falimentului datorită lipsei de viabilitate a planului de reorganizare, la propunerea adunării creditorilor. Accesoriile solicitate nu au fost incluse nici în programul de plăți, așa cum precizează lichidatorul judiciar, astfel că nu puteau fi pretinse nici în cazul în care se realiza planul.

Faptul că recurenta contestatoare a fost obligată să furnizeze gaze naturale printr-o sentință pronunțată de Tribunalul Buzău nu o îndreptățește pe aceasta să solicite plata penalităților pentru perioada respectivă, întrucât ulterior planul a eșuat și au devenit aplicabile dispozițiile art. 41 alin. (1) care interzic adăugarea accesoriilor.

Recurenta nu a făcut o interpretare corectă a dispozițiilor legale invocate, respectiv a art. 41 din lege, invocându-le trunchiat numai pe cele care o avantajează.

Lichidatorul judiciar a procedat legal atunci când a înscris în tabelul suplimentar numai debitul acumulat în perioada de reorganizare, fără să adauge acestuia penalitățile de întârziere, întrucât planul a eșuat și nu se puteau aplica dispozițiile art. 41 alin. (3), prima ipoteză, ci ale art. 41 alin. (1).

Reținând că sentința recurată este legală sub aspectul criticilor formulate, Curtea, în baza dispozițiilor art. 312 C.proc.civ., a respins recursul ca nefondat, în cauză nefiind incident niciunul dintre motivele prevăzute de art. 304 C.proc.civ.

101. Creanță chirografară. Contestații la tabelul preliminar al creanțelor. Obligativitatea citării creditorilor interesați la soluționarea contestațiilor

Legea nr. 85/2006, art. 7 alin. (2), art. 75 alin. (2)
C.proc.civ., art. 85

Potrivit art. 85 C.proc.civ.: „Judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfățișarea părților, afară numai dacă legea nu dispune altfel", iar art. 7 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 prevede că „în pro-

cedurile contencioase reglementate de prezenta lege vor fi citate în calitate de părți numai persoanele ale căror drepturi sau interese sunt supuse spre soluționare judecătorului sindic, în condiții de contradictorialitate".

Este greșită soluționarea contestațiilor la tabelul preliminar al creanțelor, în referire la cuantumul unor creanțe, administrând și probe în acest sens (expertiza), fără a proceda la citarea creditorilor vizați direct prin luarea măsurii, deținători de creanțe contestate.

C.A. Constanța, Secția comercială, decizia nr. 2194 din 15 noiembrie 2007

Contestatoarea SC P. SA în insolvență a formulat la data de 3 noiembrie 2006, prin administrator special, contestație la tabelul preliminar al creanțelor debitoarei SC P. SA Constanța, cu motivarea că a constatat diferențe în plus față de creanțele existente în evidențele contabile ale societății, declarate de unii creditori.

Prin sentința civilă nr. 3321/COM/11.06.2007, Trib. Constanța, judecător sindic, a admis contestația formulată de SC P. SA în contradictoriu cu intimata SC B.F.S. SRL – administrator judiciar al SC P. SA și a dispus înregistrarea în tabelul preliminar al obligațiilor debitoarei SC P. SA a creanțelor rezultate din expertiza contabilă efectuată în cauză.

Pentru a pronunța această hotărâre, judecătorul sindic a reținut că raportul de expertiză contabilă efectuată în cauză a relevat diferențe privind întinderea drepturilor pretinse de creditorii C.L. al Sectorului 2 București, P. Hârșova, P. Mihail Kogălniceanu, S.P.I.T – C.L. Constanța, P. Năvodari, A.D.S. București, datorate, în principal, necomunicării către SC P. SA a impozitelor și taxelor datorate pentru a fi înregistrate în evidența sa contabilă, fiind aplicabile dispozițiile art. 73 din Legea nr. 85/2006.

În concluzie, s-a dispus înscrierea în tabelul preliminar al obligațiilor debitoarei a sumelor apreciate prin expertiza contabilă a avea caracter cert, lichid și exigibil.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs creditoarea A.D.S. București, arătând că hotărârea este nelegală, întrucât instanța a încălcat mai multe principii fundamentale ale procesului civil: cel al contradictorialității și cel al dreptului la apărare.

Astfel, deși debitoarea SC P. SA a înțeles să conteste cuantumul creanței pe care A.D.S. București o are față de societate, instanța a omis să dispună citarea sa, pronunțând o hotărâre care nu îi este opozabilă, dar produce efecte asupra patrimoniului său.

În acest sens sunt și dispozițiile art. 7 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, ca și dispozițiile art. 75 alin. (2) din lege.

Curtea a constatat că recursul este fondat.

Potrivit art. 85 C.proc.civ.: „Judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfățișarea părților, afară numai dacă legea nu dispune altfel", iar art. 7 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 prevede că „În procedurile contencioase reglementate de prezenta lege vor fi citate în calitate de părți numai persoanele ale căror drepturi sau interese sunt supuse spre soluționare judecătorului sindic, în condiții de contradictorialitate".

În raport de aceste dispoziții legale, s-a constatat că în mod greșit judecătorul sindic a soluționat contestația formulată de administratorul special al SC P. SA în insolvență, la tabelul preliminar al creanțelor, în referire la cuantumul unor creanțe, administrând și probe în acest sens (expertiza), fără a proceda la citarea creditorilor vizați direct prin luarea măsurii, deținători de creanțe contestate.

Pentru aceste considerente și în aplicarea art. 312 alin. (5) C.proc.civ., s-a admis recursul, s-a casat hotărârea recurată și s-a trimis cauza Tribunalului Constanța spre rejudecare.

102. Creanță chirografară. Admiterea pe tabel a unei creanțe depuse după termenul stabilit, în situația în care creditorul nu a fost notificat în conformitate cu prevederile legii. Înțelesul expresiei „eroare esențială"

Legea nr. 85/2006, art. 73 alin. (2), art. 75

Susținerea că notificarea privind deschiderea procedurii a fost publicată într-un ziar de largă circulație sau în Buletinul procedurilor de insolvență, creditorii având obligația să se informeze, este nefondată în contextul Deciziei nr. 1137 din 4 decembrie 2007 a Curții Constituționale.

Prin această decizie, Curtea a observat că persoanele ce pot fi implicate în procedura insolvenței pot avea sau nu calitatea de comerciant, astfel că nu se poate justifica obligația tuturor de a urmări Buletinul procedurilor de insolvență doar pentru simplul motiv că au încheiat un act juridic cu o persoană care poate fi supusă procedurii insolvenței, cerința textului de lege fiind excesivă în acest caz.

Încălcarea dreptului la apărare este cu atât mai evidentă cu cât în cazul debitorilor și creditorilor legea instituie trei modalități de notificare a deschiderii procedurii, inclusiv potrivit Codului de procedură civilă.

În lipsa unei definiții exprese a legii pentru termenul „eroare esențială" prevăzut de art. 75 din Legea nr. 85/2006, acesta va fi analizat prin prisma normelor generale de drept și în contextul celorlalte motive de formulare a contestației după expirarea termenului de depunere a contestațiilor, prevăzut la art. 73 alin. (2), respectiv: falsul, dolul, descoperirea unor titluri hotă-

rătoare şi până atunci necunoscute. Prin eroare se înțelege reprezentarea falsă, inexactă a realității, cu ocazia încheierii unui act juridic. Numai în anumite condiții eroarea poate conduce la anularea sau nulitatea actului.

C.A. Ploieşti, Secția comercială, decizia nr. 664 din 14 mai 2008

Prin cererea înregistrată la data de 14.12.2007 sub nr. 142/114/2006, pe rolul Tribunalului Buzău, Secția comercială şi de contencios administrativ, administratorul special O.N. a formulat contestație împotriva măsurii de trecere a creanțelor celor doi creditori SC R. SA Galați şi SC A. SA Râmnicu Sărat în tabelul definitiv al creanțelor depus de administratorul judiciar în dosarul de insolvență nr. 142/2006.

După analizarea actelor şi lucrărilor, Tribunalul Buzău, Secția comercială şi de contencios administrativ, a pronunțat sentința nr. 69/12.02.2008 prin care a admis cererea formulată de O.N. împotriva planului de distribuire a fondurilor obținute în urma lichidării bunurilor din averea debitoarei, a respins excepțiile invocate de lichidatorul judiciar avocat N.V. şi a dispus înlăturarea din tabelul definitiv al creanțelor a creditorilor SC R. SA Galați şi SC A. SA Râmnicu Sărat.

Pentru a pronunța această hotărâre, Tribunalul Buzău a reținut că aceşti creditori nu au formulat contestații în condițiile art. 73, astfel că înscrierea acestora este rezultatul unei erori esențiale, considerente pentru care în conformitate cu dispozițiile art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 contestația a fost admisă, dispunându-se înlăturarea din tabelul definitiv al creditorilor.

Împotriva sentinței nr. 63/23.03.2006 pronunțată de Tribunalul Buzău, Secția comercială şi de contencios administrativ, a formulat recurs creditoarea SC A. SA Râmnicu Sărat, care a criticat hotărârea primei instanțe ca fiind nelegală, prin aceea că în mod greşit a dispus scoaterea societății recurente din tabelul definitiv al creanțelor întocmit de lichidatorul judiciar, societatea conformându-se dispozițiilor legale.

Față de aceste considerente, s-a solicitat admiterea recursului, modificarea în tot a sentinței şi pe cale de consecință admiterea declarației de creanță depusă la dosarul cauzei şi implicit înscrierea în tabloul definitiv al creanțelor întocmit de lichidatorul judiciar.

Analizând sentința recurată prin prisma criticilor formulate, a probelor administrate, a actelor normative ce au incidență în cauză, precum şi sub toate aspectele conform art. 304^1 C.proc.civ., Curtea a reținut următoarele:

Potrivit sentinței nr. 63/23.03.2006 a Tribunalului Buzău prin care a fost deschisă procedura de reorganizare judiciară şi faliment față de debitoarea SC R. SRL, termenul limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanțelor era 18.05.2006, termenul de afişare a tabelului preliminar era 12.06.2006,

termenul de depunere a contestaţiilor era 1.07.2006, iar termenul de definitivare a tabelului creanţelor era 10.07.2006.

Societatea recurentă a fost notificată cu privire la deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului abia la data de 19.06.2006, cu depăşirea termenului prevăzut pentru depunerea declaraţiei de creanţă şi chiar a termenului prevăzut pentru întocmirea tabelului preliminar .

Or, recurenta creditoare a depus declaraţia de creanţă la data de 1.07.2006, înainte de definitivarea tabelului, astfel că în mod corect lichidatorul, constatând că societatea nu a fost notificată în timp util pentru a depune declaraţia de creanţă în termenul prevăzut, a completat tabelul şi cu acest creditor.

Pe de altă parte, o eventuală susţinere că notificarea privind deschiderea procedurii a fost publicată într-un ziar de largă circulaţie sau în Buletinul procedurilor de insolvenţă, creditorii având obligaţia să se informeze, este cel puţin nefondată în contextul Deciziei nr. 1137 din 4 decembrie 2007 a Curţii Constituţionale.

Prin această decizie, Curtea a observat că persoanele ce pot fi implicate în procedura insolvenţei pot avea sau nu calitatea de comerciant, astfel că nu se poate justifica obligaţia tuturor acestora de a urmări Buletinul procedurilor de insolvenţă doar pentru simplul motiv că au încheiat un act juridic cu o persoană care poate fi supusă procedurii insolvenţei, cerinţa textului de lege fiind excesivă în acest caz.

S-a mai arătat că încălcarea dreptului la apărare este cu atât mai evidentă cu cât în cazul debitorilor şi creditorilor legea instituie trei modalităţi de notificare a deschiderii procedurii, inclusiv potrivit Codului de procedură civilă.

Mai mult decât atât, potrivit dispoziţiilor art. 75 din Legea nr. 85/2006, după expirarea termenului de depunere a contestaţiilor, prevăzut la art. 73 alin. (2), şi până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate face contestaţie împotriva trecerii unei creanţe sau a unui drept de preferinţă în tabelul definitiv de creanţe, în cazul descoperirii existenţei unui fals, dol sau unei erori esenţiale care au determinat admiterea creanţei sau a dreptului de preferinţă, precum şi în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare şi până atunci necunoscute.

Prima instanţă a reţinut că în cauza de faţă administratorul judiciar ar fi fost într-o eroare esenţială la momentul întocmirii tabelului definitiv.

Or, în lipsa unei definiţii exprese a legii pentru termenul „eroare esenţială", acesta va fi analizat prin prisma normelor generale de drept şi în contextul celorlalte motive de formulare a contestaţiei după expirarea termenului de depunere a contestaţiilor, prevăzut la art. 73 alin. (2), respectiv: falsul, dolul, descoperirea unor titluri hotărâtoare şi până atunci necunoscute.

Prin eroare se înţelege reprezentarea falsă, inexactă a realităţii, cu ocazia încheierii unui act juridic. Numai în anumite condiţii eroarea poate conduce la anularea sau nulitatea actului.

La societatea recurentă nu poate fi vorba de o eroare esențială, în sensul că acest comerciant nu avea calitatea de creditor, ci doar că din eroare nu a fost notificat în termen util pentru a putea depune declarația de creanță.

Pentru aceste considerente şi în temeiul art. 304[1] şi art. 312 C.proc.civ., Curtea a admis recursul şi a modificat în parte sentința recurată în sensul că a respins contestația formulată de administratorul special O.N.

103. Creanță chirografară. Efectele deschiderii procedurii insolvenței. Solicitare de compensare legală. Neîndeplinirea condițiilor legale

Legea nr. 85/2006, art. 52
C.civ., art. 1444

Potrivit art. 52 din Legea nr. 85/2006, deschiderea procedurii de insolvență nu afectează dreptul unui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu cea a debitorului asupra sa, atunci când condițiile prevăzute de lege în materie de compensare legală sunt îndeplinite la data deschiderii procedurii.

Textul legal are în vedere numai compensația legală, iar nu şi pe cea convențională sau judecătorească, compensație legală supusă regulilor prevăzute de art. 1144 C.civ. Pentru a opera compensația legală trebuie să fie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, şi anume: obligațiile să fie reciproce, respectiv ambele creanțe să existe între aceleaşi persoane care să aibă calitatea dublă de creditor şi debitor, creanțele să aibă ca obiect bunuri fungibile, iar creanța ce urmează a se compensa să fie certă, lichidă şi exigibilă.

Dacă la data deschiderii procedurii față de debitoare creanța invocată de creditor nu avea caracterul unei creanțe certe, lichide şi exigibile, nu poate opera compensarea prevăzută de art. 52 din legea insolvenței.

Trib. Prahova, Secția comercială, încheierea din 2 octombrie 2006

Prin cererea înregistrată la data de 5.06.2006, creditorul C.L. Sinaia, în contradictoriu cu debitoarea SC C.S. SA, a solicitat compensarea datoriilor existente între părți. Astfel, se arată că în dosarul de faliment creditorul figurează în tabelul de creanțe al debitoarei cu suma de 3.018.871,3457 RON, existentă la data de 17.06.2004, data deschiderii procedurii de reorganizare şi faliment, având însă o creanță reală de 4.651.859,2013 RON, dovedită cu facturile din dosar.

În urma acțiunii în pretenții promovată de lichidatorul judiciar, prin sentința civilă nr. 42/2006 pronunțată de Trib. Prahova în dosarul nr. 8243/2005, sentință rămasă definitivă prin decizia nr. 105/2006 pronunțată de C.A. Ploiești, creditorul a fost obligat la plata sumei de 740.843 euro către debitoare, sumă reprezentând contravaloarea lucrărilor de reparații și îmbunătățiri efectuate de debitoare la imobilul proprietatea creditorului.

Ținând seama că sentința definitivă este susceptibilă de a fi pusă în executare, creditorul solicită să se constate că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 1143 și urm. C.civ., privind compensarea datoriilor.

Astfel, datoria reală a debitoarei către creditor este în prezent de 4.651.859,2013 RON, în timp ce datoria creditorului către debitoare este suma de 740.843 euro, în echivalent în lei; ambele creanțe sunt lichide și exigibile și au ca obiect o sumă de bani.

În concluzie, se solicită compensarea datoriilor în baza dispozițiilor art. 52 din Legea nr. 64/1995, art. 1143 și urm. C.civ.

Lichidatorul judiciar al debitoarei a solicitat pe calea concluziilor scrise respingerea cererii de compensare, nefiind îndeplinite condițiile compensării legale la data deschiderii procedurii de faliment.

Pe de altă parte, se arată că titlul invocat nu este irevocabil, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție aflându-se recursul formulat de creditor împotriva deciziei. Lichidatorul mai menționează că în orice caz nu poate opera compensarea legală cu prejudicierea drepturilor creditorilor de același rang și a celorlalți creditori înscriși în tabelul definitiv consolidat al creanțelor.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, judecătorul sindic a reținut următoarele:

Prin sentința nr. 180/17.06.2004 a fost deschisă procedura de reorganizare judiciară și faliment față de debitoare, desemnându-se administrator judiciar cu atribuțiile prevăzute de Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului.

La termenul din data de 3.11.2004, s-a dispus intrarea în faliment și dizolvarea debitoarei, menținându-se ca lichidator fostul administrator judiciar.

În exercitarea atribuțiilor sale, administratorul judiciar, respectiv lichidatorul au analizat cauzele și împrejurările care au dus debitoarea în stare de insolvență, întocmind tabelele creanțelor împotriva averii acesteia prevăzute de Legea nr. 64/1995.

Astfel, creditorul C.L. Sinaia este înscris în tabelul definitiv consolidat cu o creanță de 3.302.365 lei RON, în categoria creditorilor privilegiați, contestația acestuia la tabel fiind respinsă prin sentința nr. 672/21.12.2005 pronunțată de judecătorul sindic.

Prin sentința nr. 42/25.01.2006 a Tribunalului Prahova, Secția comercială și de contencios administrativ, pronunțată în dosar nr. 8243/2005, creditorul a

fost obligat să-i plătească reclamantei-debitoare suma de 740.843 euro (echivalentul în lei la data efectuării plății), reprezentând lucrări de investiții efectuate la imobilul C. Sinaia; decizia nr. 105/18.04.2006 a Curții de Apel Ploiești a menținut sentința, respingând apelul creditorului ca nefondat. Împotriva acestei decizii creditorul a formulat recurs ce se află în curs de soluționare, după cum rezultă din înscrisurile depuse la dosar.

Potrivit art. 52 din Legea nr. 85/2006, aplicabil cererii formulate de creditor, deschiderea procedurii de insolvență nu afectează dreptul unui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu cea a debitorului asupra sa, atunci când condițiile prevăzute de lege în materie de compensare legală sunt îndeplinite la data deschiderii procedurii.

Textul legal are însă în vedere numai compensația legală, iar nu și pe aceea convențională și judecătorească, compensație legală supusă regulilor prevăzute de art. 1144 C.civ.

Or, sub acest aspect, se reține că pentru a opera compensația legală trebuie să fie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, și anume: obligațiile să fie reciproce, respectiv ambele creanțe să existe între aceleași persoane care să aibă calitatea dublă de creditor și debitor, creanțele să aibă ca obiect bunuri fungibile, iar creanța ce urmează a se compensa să fie certă, lichidă și exigibilă.

În cauză se constată că la data deschiderii procedurii față de debitoare creanța invocată de creditor, în sumă de 740.843 euro în echivalent în lei, nu avea caracterul unei creanțe certe, lichide și exigibile, existența sa fiind determinată pe cale judecătorească,

Astfel, prin sentința nr. 42/2006 a Tribunalului Prahova a fost stabilită obligația de plată a creditorului față de debitoare, până la această dată creanța nefiind determinată sub aspectul existenței și întinderii, a cuantumului său.

De altfel, sub un alt aspect, se reține că nici nu a fost invocată de creditor compensația legală cu ocazia întocmirii tabelului definitiv al creanțelor, dată după care tabelul nu mai poate fi contestat decât în condițiile prevăzute de art. 75 din Legea nr. 85/2006, care nu sunt incidente în speță.

Față de considerentele expuse, cererea de compensare a creanțelor formulate de creditor a apărut ca neîntemeiată și în consecință a fost respinsă în baza dispozițiilor art. 52 din lege.

Notă: Hotărârea de mai sus a rămas irevocabilă prin decizia nr. 2562/07.12.2006, pronunțată de C.A. Ploiești, Secția comercială și de contencios administrativ, în dosarul nr. 7066/42/2006, prin care a fost anulat ca netimbrat recursul declarat de creditoarea C.L. Sinaia.

Capitolul II
Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor. Menținerea sau denunțarea contractelor în curs de derulare

Secțiunea 1. Anularea actelor frauduloase

1. Anulare acte frauduloase. Neîndeplinire condiții legale. Nelezarea drepturilor creditorilor

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (1) lit. c)

Articolul 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 prevede că transferul de bunuri poate fi anulat dacă s-a făcut „cu intenția tuturor părților implicate în acesta de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori sau de a le leza în orice alt fel drepturile".

Legiuitorul a prevăzut posibilitatea anulării doar pentru situația în care transferul de bunuri este de fapt o sustragere de bunuri ce lezează drepturile creditorilor. În absența lezării intereselor creditorilor nu poate fi vorba de o sustragere de bunuri de la urmărirea lor de către aceștia.

Trib. Arad, Secția comercială, sentința nr. 2893 din 11 decembrie 2007

La data de 25.01.2007 s-a înregistrat la Tribunalul Arad cererea formulată de reclamanta E. SPRL Arad, în calitate de lichidator judiciar al debitorului SC G.T. SRL Arad, împotriva pârâtei SC E.I. SRL Arad, prin care s-a solicitat anularea transferurilor de proprietate realizate prin facturile fiscale nr. 4102411 – 4102415 din 25.04.2005, având ca obiect vânzarea a 5 autoturisme D.S. De asemenea, s-a solicitat obligarea pârâtei la restituirea celor 5 autoturisme în averea debitorului sau la plata către acesta a sumei de 85.907 lei.

În motivare se arată că debitorul avea încheiate 4 contracte de leasing financiar având ca obiect 4 autoturisme D.S. În perioada 20.04.2005 – 22.04.2005, debitorul, prin plata integrală şi chiar în avans a ratelor de leasing, a achiziționat cele 4 autoturisme, iar la 2 zile de la transferul de proprietate, respectiv în data de 25.04.2005 debitorul a înstrăinat autoturismele către pârâtă, conform facturilor fiscale amintite, la cele 4 autoturisme mai

adăugându-se încă un autoturism D.S., care era în proprietatea debitorului din data de 15.01.2004.

Lichidatorul judiciar a apreciat că sunt incidente prevederile art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, respectiv vânzarea autoturismelor s-a făcut cu intenţia părţilor de a sustrage bunurile de la urmărirea de către creditor sau de a le leza în orice fel drepturile.

Se susţine că în perioada 1.03.2005 – 30.03.2005 debitorul se afla în incapacitate de plată, având datorii faţă de mai mulţi creditori. Cu toate acestea, deşi avea datorii scadente în perioada februarie – aprilie 2005, el a achitat în aprilie 2005, cu prioritate, în totalitate, contravaloarea celor 5 autoturisme, iar pentru unele chiar ratele în avans (suma de 33.577,8 lei) şi ulterior le-a înstrăinat.

Se arată că, la momentul înstrăinării, pârâta cunoştea situaţia în care se afla debitoarea, respectiv faptul că aceasta se afla în incapacitate de plată, între cele două societăţi era o strânsă legătură, deoarece demersurile înfiinţării unui punct de lucru al pârâtei în Arad au fost realizate de către administratorul debitoarei. Mai mult decât atât, la data prezentei acţiuni, reprezentantul debitoarei este salariat al pârâtei.

Pârâta SC E.I. SRL, prin întâmpinare a solicitat respingerea cererii arătând că a achitat integral preţul celor 5 autoturisme. Ea susţine că tranzacţia a fost şi este reală, preţul plătit de aceasta fiind cu mai mult de jumătate mai mare decât cel de achiziţionare al autoturismelor.

Tribunalul Arad, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, prin sentinţa nr. 538/28.02.2007, a admis acţiunea, a anulat transferurile de proprietate şi a dispus restituirea celor 5 autoturisme sau a sumei de 85.907 lei în averea debitorului.

Curtea de Apel Timişoara, Secţia comercială, prin decizia nr. 631/31.05.2007, a casat hotărârea amintită şi a trimis cauza spre rejudecare Tribunalului Arad.

În rejudecare, având în vedere înscrisurile dosarului, judecătorul sindic a reţinut următoarele:

Debitorul SC G.T. SRL a achiziţionat de la R.L.R. patru autoturisme D.S. pe care le deţinea în baza unor contracte de leasing. Suma totală, facturată în perioada 20.04.2005 – 22.04.2005, a fost de 413.988.273 lei (ROL), scadenţa fiind, pentru două facturi, imediată, iar pentru alte două facturi la data de 30.04.2005.

Debitorul a vândut cele patru autoturisme către pârâtă cu preţul de 692.689.437 lei (ROL) plus încă un autoturism D.S., care era în proprietatea sa din 15.01.2004, cu preţul de 166.380.000 lei (ROL), cumpărătorul achitând la data de 29.04.2005 suma de 500.500.000 lei, restul de preţ fiind achitat la data de 8.02.2007, după promovarea prezentei acţiuni.

La data de 5.10.2005 debitorul SC G.T. SRL a intrat în procedura insolvenţei. Raportat la această situaţie de fapt judecătorul sindic a constatat

că nu sunt îndeplinite condiţiile art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006. argumentele reclamantului fiind nefondate. Astfel:

Articolul 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 prevede că transferul de bunuri poate fi anulat dacă s-a făcut „cu intenţia tuturor părţilor implicate în acesta de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori sau de a le leza în orice alt fel drepturile". Deci legiuitorul a prevăzut posibilitatea anulării doar pentru situaţia în care transferul de bunuri este de fapt o sustragere de bunuri ce lezează drepturile creditorilor. În absenţa lezării intereselor creditorilor nu poate fi vorba de o sustragere de bunuri de la urmărirea lor de către aceştia. Aşadar, prima condiţie este aceea de a se produce o leziune creditorilor prin acest transfer de bunuri, în absenţa leziunii neexistând de fapt nici interes în promovarea acţiunii.

Comparând sumele plătite către societatea de leasing, sume ce reprezintă valoarea estimată a vehiculelor la acea dată, cu preţul de revânzare al acestora, se observă că debitorul a realizat un profit de 67,32%

Asimilând al cincilea autovehicul cu autovehiculul cu seria de motor UA83599, pe baza faptului că sunt de acelaşi tip şi au fost revândute cu acelaşi preţ, şi ţinând seama că era achiziţionat tot de la societatea de leasing, dar la o dată anterioară celorlalte patru autovehicule, ceea ce presupune o uzură mai mare, rezultă că preţul de achiziţie al acestuia nu putea fi mai mare de 128.347.538 lei (ROL), deci şi acest autovehicul a fost vândut cu un profit de cel puţin 29,63%.

De altfel şi reclamantul a considerat vânzarea ca fiind reală, iar nu fictivă.

În aceste coordonate, ţinând seama de subrogaţia reală cu titlu particular şi de faptul că la data cumpărării pârâta a plătit o sumă foarte apropiată de cea plătită de debitor societăţii de leasing, nu se poate reţine că s-au lezat interesele creditorilor şi că a existat, cel puţin în ce priveşte cumpărătorul, intenţia de sustragere a bunurilor de la urmărire. Creditorii au putut urmări sumele încasate ca preţ, iar pentru diferenţă au avut la dispoziţie acţiunea subrogatorie.

De asemenea, absenţa de lichidităţi constituie cel mai adesea un motiv de a recurge la vânzarea de bunuri în vederea acoperirii creanţelor restante, procedeu utilizat de altfel şi în procedura insolvenţei. Acest fapt, corelat cu vinderea în profit a vehiculelor şi cu faptul îndeobşte cunoscut că preţurile obţinute în cadrul executării silite sunt mai mici decât cele obţinute în cazul unei vânzări obişnuite, duc la concluzia că nici debitorul nu a fost de rea-intenţie.

Debitorul a achitat cu prioritate contravaloarea autoturismelor, însă a şi devenit anticipat proprietar al acestora putându-le vinde imediat în condiţii avantajoase.

Cunoaşterea de către cumpărător a pretinsei incapacităţi de plată a debitorului nu constituie prin ea însăşi o dovadă de rea-intenţie la încheierea con-

tractului, în general contractele comerciale încheindu-se după o prealabilă informare asupra bunului şi a situaţiei cocontractantului, sau între persoane cunoscute, fiecare urmărind să profite cât mai mult din respectiva operaţiune. *Per a contrario* s-ar deduce că singurele contracte încheiate cu bună-credinţă ar fi cele între persoane care nu se cunosc şi nu îşi cunosc situaţia financiară, fapt contrazis de realitate.

Nici plata cu întârziere a diferenţei de preţ, chiar după înregistrarea cererii în anulare, nu constituie un indiciu de conivenţă frauduloasă, creditorii putând urmări ei, aşa cum s-a arătat anterior, această sumă. Mai mult, legea nu consideră de rea-credinţă debitorul ce plăteşte cu întârziere, ci sancţionează, prin instituţia prescripţiei, creditorul pasiv. Faţă de cele reţinute cererea lichidatorului judiciar al debitorului a fost respinsă.

2. Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor. Condiţii. Reaua-credinţă a părţilor contractante

Legea nr. 85/2006, art. 79, art. 80 alin. (1) lit. c)
C.civ., art. 1356

În temeiul dispoziţiilor art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 administratorul judiciar poate introduce la tribunal acţiune pentru anularea constituirilor sau transferurilor de drepturi patrimoniale către terţi şi pentru restituirea de către aceştia a bunurilor transmise şi a valorii altor prestaţii executate, realizate de debitor, prin acte încheiate în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenţia tuturor părţilor implicate (atât a debitorului, cât şi a terţului) de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori sau de a le leza în orice alt fel drepturile.

Există această situaţie atunci când părţile contractante, cu rea-credinţă, au încheiat un act juridic, în dauna intereselor creditorilor, cu finalitatea diminuării masei active a debitoarei şi a obţinerii unui avantaj injust de către acestea; în speţă, toate părţile implicate în această operaţiune juridică se aflau în legături de strânsă rudenie şi cunoscând situaţia societăţii debitoare, pârâţii fiind la momentul încheierii actului soţi, iar administratorul debitoarei era fiica acestora, ceea ce denotă strânsa legătură dintre aceştia şi interesul comun ca bunul în litigiu să revină în proprietatea pârâţilor, în detrimentul creditorilor societăţii, reaua-credinţă fiind dovedită şi de împrejurarea că pârâta, coproprietară a imobilului, este şi asociata societăţii debitoare, fapt care denotă că ambele părţi contractante au avut intenţia de a sustrage bunul de la urmărirea silită de către creditori.

În cauză nu putea fi vorba despre o rezoluţiune a contractului de vânzare-cumpărare atâta timp cât obligaţia de plată a preţului nu era scadentă

la data încheierii actului a cărui anulare se solicită, în consecinţă neputându-se vorbi despre o neexecutare a obligaţiilor contractuale care să justifice rezoluţiunea.

C.A. Timişoara, Secţia comercială, decizia nr. 537 din 14 mai 2007

Prin sentinţa civilă nr. 124/16.01.2007 pronunţată în dosarul nr. 247/30/2006 al Tribunalului Timiş judecătorul sindic a respins acţiunea formulată de administratorul judiciar SCP I.T.M.A. SPRL al debitoarei SC V.C. SRL împotriva pârâţilor S.I., S.A. şi SC V.C. SRL având ca obiect anularea actului de rezoluţiune a contractului de vânzare-cumpărare nr. 2109/11.06.2002 al imobilului situat în loc. T constând în teren cu casă S+P+E+M, apreciind că în speţă nu au fost încălcate prevederile art. 79 şi art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, deoarece actul nu a fost încheiat cu intenţia de a sustrage bunuri de la urmărire.

În acest sens, prima instanţă a reţinut că imobilul este proprietatea privată a pârâţilor S.I. şi S.A., din verificarea actelor de constituire a SC V.C. SRL reieşind că el nu a constituit un aport în natură la înfiinţarea acestei persoane juridice, ci a fost cumpărat de societate prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2109/11.06.2002 de la familia S., din preţul stabilit – 47.946 dolari SUA – fiind achitată doar suma de 30 dolari SUA, situaţie în care, faţă de neîndeplinirea obligaţiei principale de achitare a preţului stabilit prin contract, este temeinică hotărârea luată privitor la încheierea actului de rezoluţiune a vânzării.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs administratorul judiciar solicitând modificarea sentinţei atacate, iar pe fond admiterea acţiunii aşa cum a fost formulată, arătând, în esenţă, că prin actul de rezoluţiune contestat au fost încălcate prevederile art. 79 şi art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, deoarece acesta a fost încheiat cu intenţia tuturor părţilor implicate de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori sau de a le leza în orice alt fel drepturile, din analiza amănunţită a actului de rezoluţiune putându-se lesne observa că părţile contractante, în mod vădit de rea-credinţă, au realizat un concert fraudulos, în dauna intereselor creditorilor, cu finalitatea diminuării masei active a debitoarei şi a obţinerii unui avantaj injust de către acestea.

Prin decizia civilă nr. 537/R din 14 mai 2007, Curtea de Apel Timişoara a admis recursul administratorului judiciar, a modificat sentinţa civilă nr. 124/16.01.2007 pronunţată de Trib. Timiş în sensul că a admis cererea reclamantei, în calitate de administrator judiciar al debitoarei SC V.C. SRL, în contradictoriu cu pârâţii S.I. şi S.A., dispunând anularea actului de rezoluţiune a contractului de vânzare-cumpărare nr. 2109/11.02.2002 autentificat sub nr. 687/20.02.2004 de BNP C.M.E. având ca obiect imobilul situat în loc. T compus din casă şi teren în suprafaţă de 2.851 mp.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reţinut că în mod greşit judecătorul sindic a respins acţiunea formulată de reclamantă reţinând că imobilul în litigiu a fost proprietatea pârâţilor S.A. şi S.I. şi că în cauză rezoluţiunea contractului de vânzare-cumpărare ar fi legală.

Instanţa de control judiciar a constatat că imobilul a fost proprietatea privată a pârâţilor, împrejurare ce rezultă din extrasele C.F. de la dosar, şi că nu a constituit un aport în natură la înfiinţarea SC V.C. SRL, ci a fost cumpărat de societate prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2109/11.06.2002 de la pârâţi, fiind achitată la data încheierii convenţiei suma de 30 dolari SUA din preţul stabilit la 47.946 dolari SUA, urmând ca restul de preţ să fie plătit, în funcţie de posibilităţile financiare ale societăţii cumpărătoare, până la 11.06.2004.

Pentru îndeplinirea obiectului de activitate al societăţii debitoare, având în vedere că o parte dintre asociaţi aveau o societate de construcţii, la data de 11.06.2002 a fost încheiat între debitoare, reprezentată prin P.L., pe de o parte, şi pârâţii S.I. şi S.A., pe de altă parte, contractul de vânzare-cumpărare nr. 2109/11.06.2002 autentificat de notarul public M.D. prin care bunul imobil proprietatea pârâţilor a intrat în patrimoniul societăţii, SC E. SRL urmând să execute lucrările de amenajări interioare şi instalaţii pentru transformarea unei case familiale în pensiune, la imobil fiind efectuate lucrări în valoare de 145.871 dolari SUA. Datorită însă unor neînţelegeri apărute, asociaţii de la firma de construcţii s-au retras din SC V.C. SRL, sens în care au fost încheiate actul adiţional nr. 23/04.12.2003, contractul de cesiune de parţi sociale şi hotărârea Adunării Generale din 4.12.2003, prin care se specifica expres faptul că: „societatea, prin asociaţii rămaşi, se obligă să achite contravaloarea lucrărilor de construcţii către SC E. SRL în sumă de 145.871 dolari SUA". În consecinţă, asociaţi ai societăţii debitoare au rămas S.A. şi S.C.A., aceştia asumându-şi în mod expres obligaţia de despăgubire a fostului asociat persoană juridică cu suma menţionată reprezentând lucrări de construcţii la imobilul în litigiu.

Prin actul de rezoluţiune a contractului de vânzare-cumpărare nr. 2109/11.02.2002 autentificat sub nr. 687/20.02.2004 de BNP C.M.E., încheiat între SC V.C. SRL, reprezentată prin S.C.A., pe de o parte, şi S.I. şi S.A., pe de altă parte, de comun acord s-a rezoluţionat contractul de vânzare-cumpărare amintit, actul fiind întocmit la notarul public M.D.

În prezent, debitoarea SC V.C. SRL se află sub incidenţa Legii nr. 85/2006, procedura insolvenţei fiind deschisă sub imperiul Legii nr. 64/1995 prin sentinţa civilă nr. 729/PI/27.06.2006 pronunţată în dosarul nr. 915/COM/S/2005 al Tribunalului Timiş.

Curtea a apreciat că prin actul de rezoluţiune a contractului de vânzare-cumpărare încheiat la 20.02.2004 au fost încălcate prevederile art. 60 şi art. 61 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 64/1995, actualmente art. 79 şi art. 80

alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, deoarece actul a cărui anulare se cere a fost încheiat cu intenția tuturor părților implicate de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori sau de a le leza în orice alt fel drepturile.

Astfel, în temeiul dispozițiilor art. 61 alin. (1) lit. c) [actualmente art. 80 alin. (1) lit. c)], administratorul judiciar poate introduce la tribunal acțiune pentru anularea constituirilor sau transferurilor de drepturi patrimoniale către terți și pentru restituirea de către aceștia a bunurilor transmise și a valorii altor prestații executate, realizate de debitor, prin acte încheiate în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția tuturor părților implicate (atât a debitorului, cât și a terțului) de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori sau de a le leza în orice alt fel drepturile. Aceste dispoziții se coroborează cu cele ale art. 60 din Legea nr. 64/1995, republicată (actualmente art. 79 din Legea nr. 85/2006), potrivit cărora lichidatorul poate introduce la tribunal acțiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de către debitor în dauna drepturilor creditorilor în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii.

Din analiza amănunțită a actului de rezoluțiune care face obiectul litigiului rezultă că părțile contractante, cu rea-credință, au încheiat acest act, în dauna intereselor creditorilor, cu finalitatea diminuării masei active a debitoarei și a obținerii unui avantaj injust de către acestea. Astfel, toate părțile implicate în această operațiune juridică se aflau în legături de strânsă rudenie și cunoșteau situația societății debitoare, în sensul că aveau cunoștință de creanța SC E. SRL față de debitoare și de împrejurarea că, prin scoaterea imobilului în litigiu din proprietatea societății, datoriile către creditoare nu vor mai fi achitate, fapt ce s-a și întâmplat ulterior, debitoarea intrând în procedura insolvenței la cererea acestei creditoare, care nu a mai reușit să-și încaseze creanța, deși lucrările de construcții au fost efectuate chiar la imobilul în cauză.

Pârâții S.A. și S.I. erau la momentul încheierii actului atacat soți, iar S.C.A. era fiica acestora, ceea ce denotă strânsa legătură dintre aceștia și interesul comun ca bunul în litigiu să revină în proprietatea pârâților, în detrimentul creditorilor SC V.C. SRL. Reaua-credință a părților contractante este dovedită și de împrejurarea că pârâta S.A., coproprietară a imobilului, este și asociata societății debitoare, fapt care denotă că ambele părți contractante au avut intenția de a sustrage bunul amintit de la urmărirea silită de către creditori. De altfel, ulterior întocmirii actului de rezoluțiune, S.C.A. s-a retras din societate, iar S.A. a devenit asociat unic al debitoarei, aceasta constituind un motiv în plus de rea-credință, ținând cont de legătura de rudenie existentă între cele două, prima fiind fiica celei din urmă.

În cauză nu putea fi vorba despre o rezoluțiune a contractului de vânzare-cumpărare atâta timp cât plata prețului trebuia făcută până la data de 11.06.2004, deci obligația de plată nu era scadentă la data încheierii actului a

cărui anulare se solicită, în consecinţă neputându-se vorbi despre o neexecutare a obligaţiilor contractuale de către SC V.C. SRL.

Rezoluţiunea unui act juridic reprezintă sancţiunea care intervine în cazul neexecutării culpabile a obligaţiilor asumate de părţile actului respectiv. Este adevărat că, în prezenta cauză, s-a achitat la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare (11.06.2002) numai suma de 30 dolari SUA din preţul total de 47.946 dolari SUA, însă părţile acestui contract au prevăzut că diferenţa de preţ urmează a fi achitată în funcţie de posibilităţile financiare ale societăţii cumpărătoare până la data de 11.06.2004.

În aceste condiţii, dacă părţile au încheiat o vânzare pe credit, deci dacă s-a stabilit un termen pentru plata preţului, la scadenţă cumpărătorul, potrivit principiului indivizibilităţii plăţii prevăzut de art. 1101 C.civ., trebuie să plătească datoria în întregime. În cazul de faţă, scadenţa nu era împlinită, deci pârâţii nu puteau cere plata preţului şi nici nu puteau invoca nerespectarea acestei obligaţii de către SC V.C. SRL înainte de data de 11.06.2004.

De asemenea, chiar în situaţia în care s-ar accepta că nu s-ar fi executat această obligaţie, în caz de neplată a preţului în condiţiile stipulate, potrivit dispoziţiilor Codului civil, vânzătorul are la dispoziţie mai multe mijloace juridice: 1) executarea silită a obligaţiei de plată; 2) excepţia de neexecutare; 3) acţiunea în rezoluţiunea contractului de vânzare-cumpărare.

Acţiunea în rezoluţiunea convenţiei de vânzare pentru neplata preţului este judiciară, fapt care rezultă din prevederile art. 1365 C.civ: „dacă cumpărătorul nu plăteşte preţul, vânzătorul poate cere rezoluţiunea vânzării". Aşa cum s-a decis şi în practica judiciară sancţiunea nerespectării obligaţiei de a plăti preţul constă în facultatea acordată vânzătorului de a cere fie executarea, fie rezoluţiunea contractului pe cale judiciară (T.M.B., Secţia a III-a civilă, dec. nr. 586/1992, în Culegere de practică judiciară pe anul 1992, p. 96). Este adevărat că părţile ar fi avut posibilitatea inserării în contractul de vânzare-cumpărare a unor pacte comisorii exprese, prin care, în caz de neexecutare de obligaţii, să intervină rezoluţiunea convenţională a vânzării, însă în contractul de vânzare-cumpărare din 11.06.2002 nu s-a prevăzut un asemenea pact comisoriu.

Mai mult, părţile au prevăzut ca, în cazul în care cumpărătoarea nu achită până la termenul scadent final diferenţa de preţ, să se treacă la executarea silită, deci chiar ele nu au avut în vedere posibilitatea rezoluţiunii convenţionale a contractului în caz de neexecutare, ci aceea a executării silite.

În acest condiţii, în niciun caz părţile actului a cărui anulare se cere în prezenta cauză nu puteau, având în vedere şi circumstanţele speţei, respectiv interesul acestora de a frauda creditorii SC V.C. SRL şi faptul că scadenţa obligaţiei de plată a preţului nu se împlinise, să dispună rezoluţiunea contractului printr-un act încheiat *pro causa* la notar, condiţiile rezoluţiunii trebuind să fie supuse cenzurii instanţei judecătoreşti.

3. Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor. Ridicare de numerar din conturile bancare ale debitorului. Reaua-credință a părților contractante. Dovadă

Legea nr. 85/2006, art. 79, art. 80 alin. (1) lit. c)

Cererea formulată de lichidatorul judiciar în temeiul art. 79 şi art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea insolvenţei pentru anularea operaţiunilor de ridicare de numerar din conturile bancare ale debitoarei este admisibilă numai dacă se face dovada convenţiei frauduloase dintre terţ şi debitor.

În acest caz se cere a fi dovedită şi complicitatea terţului cocontractant la fraudă ca o condiţie pentru admiterea acţiunii. Complicitatea terţului la fraudă presupune intenţia acestuia de a prejudicia creditorii în înţelegere frauduloasă cu debitorul. Convenţia frauduloasă dintre debitor şi terţ trebuie dovedită, nefiind prezumată.

C.A. Cluj, Secţia comercială, dec. nr. 1042 din 22 mai 2007

Prin sentinţa comercială nr. 1394/28.02.2007 a Tribunalului Comercial Cluj privind procedura insolvenţei debitoarei SC A.G. SRL, judecătorul sindic a admis în parte cererea formulată şi precizată de lichidatorul judiciar al debitoarei în persoana numitei G.M., în contradictoriu cu pârâţii D.P. şi D.P. şi debitoarea SC A.G. SRL Cluj şi drept consecinţă a dispus anularea operaţiunilor de ridicare de numerar din conturile bancare ale debitoarei, reprezentând restituire împrumut/aport firmă, în perioada decembrie 2004 – aprilie 2005 şi a obligat pe pârâţii D.P. şi D.P. în solidar la restituirea sumei de 11.380.195.754 ROL ce va fi virată în contul unic al lichidării. S-au respins restul pretenţiilor formulate.

Judecătorul sindic a reţinut în esenţă că debitoarea a fost înmatriculată în Registrul Comerţului la 20 august 2002, fiind constituită de către pârâţi. La data de 8 decembrie 2004 cei doi pârâţi au cesionat toate părţile sociale către noul asociat unic P.V.M. care i-a mandatat pe cei doi pârâţi să efectueze în numele societăţii depuneri şi ridicări de numerar, ordine de plată în conturile bancare până la schimbarea specimenului de semnătură.

De asemenea, acest asociat a fost de acord ca pârâţii să-şi ridice aportul în numerar adus societăţii conform ultimei balanţe din noiembrie 2004, în limitele disponibilului, fără a perturba activitatea societară. Această împuternicire a fost semnată la data de 8 decembrie 2004.

La 6 ianuarie 2005 P.V.M. l-a împuternicit pe pârâtul D.P. prin procură autentificată să efectueze în numele societăţii orice operaţiuni în contul bancar al acesteia începând cu data de 6 ianuarie 2005 şi până la 10 aprilie 2005 şi l-a mandatat să-şi ridice aportul adus în numerar în aceeaşi perioadă.

Ca atare, cei doi pârâţi au efectuat operaţiuni de ridicări de numerar din conturile bancare ale societăţii ce ulterior au fost restituite debitoarei în sumă totală de 51.740.400.000 ROL, rămânând o diferenţă nerestituită de 11.380.195.754 ROL, neputându-se identifica în persoana căruia dintre pârâţi a fost ridicată.

De aceea, s-a apreciat că în speţă este incident textul art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 raportat la art. 42 C.com. ce impune anularea operaţiunilor de ridicare de numerar din conturile bancare ale debitoarei asupra acestei sume.

Împotriva sentinţei au declarat recurs în termenul legal pârâţii D.P. şi D.P. solicitând admiterea acestuia, modificarea hotărârii în sensul respingerii acţiunii în anulare introdusă de lichidatorul judiciar.

Recurenţii critică hotărârea instanţei de fond ca fiind nelegală arătând că nu sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege pentru anularea actelor debitorului deoarece art. 80 alin (1) lit. c) din Legea insolvenţei prevede în mod expres cerinţa existenţei unui concert fraudulos care trebuie dovedit. Actul juridic a cărui anulare se cere trebuie să fie unul bilateral, bipartit sau multipartit, debitorul fiind obligatoriu una dintre părţi.

Din cuprinsul cererii şi al probelor administrate în cauză nu rezultă nicidecum acest lucru deoarece lichidatorul a solicitat anularea unor operaţiuni bancare care sunt acte unilaterale şi care nu se încadrează în exigenţele legii, iar pe de altă parte cele reţinute de instanţă sunt contrare probelor dosarului.

În speţă, nu s-a solicitat anularea unui contract. De asemenea, s-a mai reţinut că ulterior cesiunii părţilor sociale, debitoarea nu şi-a mai continuat activitatea. Extrasele de cont depuse la dosar de către lichidatorul judiciar demonstrează contrariul. De aceea, susţin recurenţii, sunt incidente cauzei dispoziţiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ. raportat la art. 304^1 din acelaşi cod.

Lichidatorul judiciar prin întâmpinarea formulată a solicitat respingerea recursului.

Examinând recursul, Curtea de Apel a constatat că este fondat, reţinând că în speţă s-a deschis procedura judiciară de faliment împotriva societăţii debitoare prin sentinţa civilă nr. 957/06.07.2005 sub imperiul Legii nr. 64/1995, republicată, în vigoare la acea dată.

Prin acţiunea înregistrată la 27 septembrie 2006 lichidatorul judiciar desemnat în procedură a solicitat în temeiul art. 80 alin. (1) lit. c) şi alin. (2) lit. a) din Legea nr. 85/2006, cerere ce ulterior a fost precizată, obligarea pârâţilor la plata sumei de 11.478.195.754 ROL ce a fost ridicată de aceştia cu titlu de restituire împrumut, bani ce au fost ridicaţi din conturile bancare ale societăţii debitoare.

Conform art. 79 din Legea nr. 85/2006 poate fi atacat pe calea acţiunii în anulare orice act fraudulos încheiat de debitoare în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii. Articolul 80 alin. (1) lit. a)-g) enumeră actele ce pot fi

anulate şi conţine dispoziţii derogatorii faţă de cel menţionat de art. 79 care este de aplicaţie generală.

Astfel, art. 80 alin. (1) lit. c) stabileşte că administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul sindic acţiuni pentru anularea constituirilor ori a transferurilor de drepturi patrimoniale către terţi şi pentru restituirea de către aceştia a bunurilor transmise şi a valorii altor prestaţii executate, realizate de debitor prin acte încheiate în cei trei ani anterior deschiderii procedurii, cu intenţia tuturor părţilor implicate în acestea de a sustrage bunul de la urmărirea de către creditor sau de a leza în orice altfel drepturile.

Din enunţarea textului de lege de mai sus rezultă că în acest caz se cere a fi dovedită şi complicitatea terţului cocontractant la fraudă ca o condiţie pentru admiterea acţiunii. Complicitatea terţului la fraudă presupune intenţia acestuia de a prejudicia creditorii în înţelegere frauduloasă cu debitorul.

Altfel spus, este necesară existenţa unei acţiuni concertate de fraudă. Ca atare, în acest caz, convenţia frauduloasă trebuie dovedită, nefiind prezumată.

Or, în speţă, judecătorul sindic a reţinut în mod greşit că în cauză este incident textul de lege menţionat mai sus, de vreme ce nu s-a dovedit convenţia frauduloasă privind ridicarea de numerar efectuată de pârâţii-recurenţi, de conivenţă cu societăţile bancare, în calitate de terţi şi nici complicitatea acestora din urmă cu debitoarea pentru a prejudicia creditorii.

Reţinând deci că hotărârea este nelegală şi că în mod greşit s-a făcut aplicarea dispoziţiilor art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, recursul declarat de pârâţii D.P. şi D.P. urmează a fi admis ca fondat în temeiul dispoziţiilor art. 304 pct. 9 C.proc.civ. raportat la art. 304^1 C.proc.civ., sentinţa va fi modificată în sensul respingerii cererii formulate de lichidatorul judiciar al debitoarei pentru anularea operaţiunilor de ridicare de numerar din conturile bancare ale debitoarei efectuate de pârâţi.

4. Acţiunea în anularea unui transfer fraudulos încheiat anterior celor trei ani premergători deschiderii procedurii. Inaplicabilitatea termenului stabilit de art. 81 alin. (1) din Legea nr. 85/2006. Competenţă de soluţionare a acţiunii

Legea nr. 85/2006, art. 79, art. 81
C.proc.civ., art. 2 pct. 1 lit. a)

Potrivit art. 79 din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul-sindic acţiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii.

Doar unor acțiuni în anularea unor asemenea acte le sunt aplicabile dispozițiile art. 81 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora „acțiunea pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor, precum și pentru anularea constituirilor sau transferurilor de drepturi patrimoniale, la care se referă art. 79 și art. 80, poate fi introdusă de administratorul judiciar/lichidator în termen de un an de la data expirării termenului stabilit pentru întocmirea raportului prevăzut de art. 20 alin. (1) lit. b), dar nu mai târziu de 18 luni de la data deschiderii procedurii", iar acțiunea în anularea unor acte, încheiate înainte de cei trei ani anteriori deschiderii procedurii trebuie judecată pe calea dreptului comun, de către instanța comercială de drept comun.

C.A. București, Secția a VI-a comercială, dec. nr. 1055 din 9 octombrie 2008

La data de 11.03.2008, în dosarul nr. 29746/3/2006 aflat pe rolul Tribunalului București, Secția a VII-a comercială, C.C. SPRL, în calitate de administrator judiciar al debitoarei SC U. SA, a formulat o acțiune, în contradictoriu cu pârâtele SC E.P. SRL, SC E.D. SRL, reprezentată de administrator judiciar și SC T.C.C. SRL, solicitând judecătorului-sindic ca prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună anularea contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 567/09.02.2001 de BNP V.A., încheiat între debitoarea SC U. SA, în calitate de vânzătoare și SC E.D. SRL, în calitate de cumpărătoare, dar și a actelor subsecvente, respectiv a contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1559/30.05.2003 de BNP A.B.Ș., încheiat între SC E.D. SRL, în calitate de vânzătoare și SC T.C.C. SRL, în calitate de cumpărătoare, a hotărârii A.G.A. SC U. SA din data de 29.08.2003 și a contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 2242/11.10.2007 de BNP I.R., încheiat între SC E.D. SRL, în calitate de vânzătoare și SC E.P. SRL, în calitate de cumpărătoare.

Prin încheierea din data de 11.03.2008, judecătorul-sindic a disjuns cererea în anulare și, în vederea soluționării sale, a dispus alcătuirea unui nou dosar, stabilind primul termen de judecată la 1.04.2008.

Pe rolul Tribunalului București, Secția a VII-a comercială, s-a format astfel dosarul nr. 10294/3/2008.

Prin sentința comercială nr. 1953/22.04.2008, Tribunalul București, Secția a VII-a comercială, a admis excepția tardivității formulării acțiunii și, pe cale de consecință, a respins acțiunea ca tardiv promovată.

Pentru a pronunța această sentință, judecătorul-sindic a citat dispozițiile art. 79, art. 80 și art. 81 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 și a apreciat că termenul de un an pentru introducerea acțiunii în anulare începe să curgă de la data stabilită pentru depunerea raportului prevăzut de art. 20 alin. (1) lit. b) din lege. Totodată, a mai apreciat că acest termen nu se raportează la nicio situa-

ţie excepţională, el împlinindu-se şi în situaţia înlocuirii administratorului judiciar, fiind un termen de decădere, nesusceptibil de întrerupere ori suspendare.

În condiţiile în care prin sentinţa comercială nr. 2550/17.10.2006 judecătorul-sindic, după ce a deschis procedura generală a insolvenţei împotriva SC U. SA, a pus în vedere administratorului judiciar să întocmească şi să depună la dosar în termen de 30 de zile raportul prevăzut de art. 54 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006 şi în termen de 60 de zile raportul prevăzut de art. 59, prima instanţă a apreciat că raportul administratorului judiciar trebuia depus la data de 17.11.2006, astfel încât depunerea acţiunii în anulare la data de 11.03.2008, ulterior împlinirii termenului de un an prevăzut de art. 81 alin. (1), este tardivă.

Împotriva acestei sentinţe, atât administratorul special al debitoarei, cât şi cel judiciar au declarat recurs, solicitând casarea şi trimiterea cauzei, spre rejudecare, primei instanţe.

În motivare, ambii recurenţi au susţinut că fără a intra în cercetarea fondului, judecătorul-sindic a soluţionat cauza ca efect al admiterii unei excepţii, vizând tardivitatea formulării acţiunii, cu o greşită interpretare nu doar a dispoziţiilor legale, dar şi a situaţiei de fapt.

Astfel, au precizat că termenul de un an, prevăzut de art. 81 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, este legat de lege în mod expres de data la care a expirat termenul stabilit pentru întocmirea raportului la care se referă art. 20 alin. (1) lit. b), dar au arătat că un astfel de raport nu a fost depus în faţa primei instanţe. În acest context, recurenţii au arătat că judecătorul-sindic a făcut o confuzie între raportul prevăzut de art. 20 alin. (1) lit. b) şi cel prevăzut de art. 54, susţinând că, în speţă, doar raportul prevăzut de art. 54 a fost depus la dosar, dar acesta nu are nicio relevanţă legat de momentul de la care începe să curgă termenul prevăzut de art. 81.

Recurenţii au arătat şi că fostul administrator judiciar s-a aflat în imposibilitate de a întocmi raportul prevăzut de art. 20 alin. (1) lit. b), având în vedere lipsa de colaborare a administratorului statutar al debitoarei şi că, în urma unei activităţi laborioase, actualul administrator judiciar a reuşit să finalizeze raportul, pe care l-a prezentat judecătorului-sindic în luna februarie 2008. Totodată, au mai susţinut că legiuitorul, prevăzând o alternativă la termenul de 1 an, a vizat situaţiile care nu permit încadrarea obiectivă într-un astfel de termen, tocmai pentru a da posibilitate administratorului judiciar să introducă acţiunile în anulare peste acest termen, dar nu mai târziu de 18 luni de la data deschiderii procedurii. În final, au susţinut că în mod nelegal, cu încălcarea dispoziţiilor art. 103 alin. (1) C.proc.civ., prima instanţă a apreciat că termenul de un an este unul de decădere.

Analizând actele dosarului, precum şi sentinţa atacată, motivele de recurs invocate, văzând şi prevederile art. 304^1 C.proc.civ., Curtea a reţinut următoarele:

Potrivit art. 79 din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul-sindic acţiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii.

Articolul 80 al legii enumeră diverse categorii de constituiri sau de transferuri de drepturi patrimoniale către terţi, realizate de debitor, care pot fi anulate de către judecătorul-sindic; din examinarea acestora, rezultă că asemenea acte trebuie să se fi încheiat în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii.

Împotriva debitoarei SC U. SA, procedura generală a insolvenţei a fost deschisă la data de 17.10.2006, prin sentinţa comercială nr. 2550 pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială.

Prin urmare, doar actele încheiate de către debitoare, începând cu data de 17.10.2003, se circumscriu ipotezelor reglementate de art. 79 şi art. 80 din Legea nr. 85/2006.

De asemenea, doar unor acţiuni în anularea unor asemenea acte le sunt aplicabile dispoziţiile art. 81 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora „acţiunea pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor, precum şi pentru anularea constituirilor sau transferurilor de drepturi patrimoniale, la care se referă art. 79 şi art. 80, poate fi introdusă de administratorul judiciar/lichidator în termen de un an de la data expirării termenului stabilit pentru întocmirea raportului prevăzut de art. 20 alin. (1) lit. b), dar nu mai târziu de 18 luni de la data deschiderii procedurii".

În această ordine de idei, Curtea mai reţine că judecătorul-sindic a fost sesizat cu o acţiune în anularea unui singur transfer de drepturi patrimoniale, în care debitoarea SC U. SA este parte, respectiv contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 567/09.02.2001 de BNP V.A., în raport de care celelalte acte juridice a căror anulare se solicită au caracter de acte subsecvente.

Aşa fiind, relevanţă prezintă doar data de 9.02.2001, când s-a încheiat transferul pretins fraudulos al debitoarei, nu şi cele ulterioare.

În raport de considerentele expuse mai sus, Curtea a constatat că transferul realizat prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 567/09.02.2001 de BNP V.A. nu s-a realizat în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii, aşa încât reţine că acţiunii în anularea sa (şi a celor subsecvente) nu i se aplică termenul pe care art. 81 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 îl stabileşte, în mod expres, unei alte situaţii de fapt.

Pe cale de consecinţă, Curtea a constatat că prima instanţă a judecat cauza în mod greşit, fără a intra în cercetarea fondului, ceea ce face să devină incidente prevederile art. 312 alin. (1), (2), (3) şi (5) C.proc.civ., texte de lege în

temeiul cărora recursurile au fost admise, iar sentinţa atacată a fost casată, cu trimitere.

În legătură cu instanţa căreia dosarul i-a fost trimis, Curtea a luat act de susţinerile intimatei SC E.P. SRL şi a subliniat că, într-adevăr, soluţionarea litigiului de către o anume secţie a tribunalului nu presupune incidenţa motivului de recurs prevăzut de art. 304 pct. 3 C.proc.civ. – care, de altfel, nu a fost invocat ca atare, nici măcar din oficiu.

Cu toate acestea, Curtea a reţinut că, în raport de dispoziţiile evocate mai sus, respectiv art. 79, art. 80 şi urm. din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic poate soluţiona exclusiv acţiunile pentru anularea actelor frauduloase, precum şi pentru anularea constituirilor sau transferurilor de drepturi patrimoniale, încheiate de debitor în dauna creditorilor în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii.

Prin urmare, acţiunea în anularea unor asemenea acte, încheiate înainte de cei trei ani anteriori deschiderii procedurii, urmează să fie judecate pe calea dreptului comun, de către instanţa comercială de drept comun.

În acest context, indicarea în cuprinsul cererii de chemare în judecată a unui temei de drept eronat nu leagă instanţa de fond, care este datoare să soluţioneze cauza prin prisma obiectului cererii şi finalităţii urmărite de părţi.

Cum Secţia a VII-a comercială a Tribunalului Bucureşti este alcătuită doar din judecători-sindici, Curtea a trimis dosarul, pentru competentă soluţionare în fond, Secţiei a VI-a comercială a aceluiaşi Tribunal, căreia îi revine plenitudinea de competenţă pentru procesele şi cererile în materie comercială, al căror obiect are o valoare de peste 100.000 lei ori al căror obiect este neevaluabil în bani, potrivit art. 2 pct. 1 lit. a) C.proc.civ.

5. Anulare act fraudulos încheiat cu intenţia tuturor părţilor de a frauda creditorii. Mărirea stării de insolvenţă

Legea nr. 85/2006, art. 79, art. 81 alin. (1) lit. c)

Faptul că la data încheierii actelor directorul general al debitorului avea calitatea de asociat fondator la societatea cumpărătoare şi că ambele societăţi din actul juridic au acelaşi cenzor face dovada că terţul cumpărător era la curent cu probabilitatea încetării plăţilor de către debitor şi cu situaţia economică degradată a acestuia. Aceste circumstanţe sunt suficiente pentru a dovedi intenţia părţilor de a frauda creditorii, vânzarea bunurilor fiind anulabilă.

Prin vânzarea bunurilor la preţul rămas în contabilitate, după scăderea amortizărilor şi a uzurii, debitorul şi-a mărit starea de insolvenţă, fără a

aduce un profit societăţii, deşi obţinerea unui profit este de esenţa activităţii comerciale.

C.A. Craiova, Secţia comercială, decizia nr. 174 din 14 februarie 2007

SC C.E. SA Tg. Jiu, în calitate de lichidator al debitoarei SC T. SA Motru, a învestit judecătorul-sindic cu o acţiune în anularea vânzărilor, conform facturilor fiscale enumerate, încheiate între debitoare şi pârâta SC I. SA Motru. De asemenea, a solicitat restituirea bunurilor de către cumpărător şi instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor ce fac obiectul vânzărilor.

A motivat că transferurile efectuate de debitoare nu au legătură cu activitatea normală a societăţii şi nu au fost făcute în scopul realizării obiectului de activitate al acesteia, ci în folosul asociaţilor, înscrisurile a căror anulare se solicită fiind lovite de nulitate absolută deoarece au o cauză ilicită dată de scopul mediat al obligaţiei, acela de a sustrage bunurile de la urmărirea creditorilor şi de a dispune de acestea în cadrul altei societăţi.

Prin sentinţa nr. 866 din 22 septembrie 2005, pronunţată de Tribunalul Gorj, a fost admisă în parte acţiunea formulată de lichidator şi au fost anulate o parte din vânzările efectuate de debitoare către pârâtă. Au fost repuse părţile în situaţia anterioară, urmând ca terţul cumpărător să restituie bunurile în natură sau contravaloarea lor şi s-a dispus luarea măsurii sechestrului asigurător asupra bunurilor ce fac obiectul vânzărilor anulate.

Împotriva sentinţei a declarat recurs pârâta, solicitând modificarea hotărârii, în sensul respingerii acţiunii în anulare.

Curtea a constatat că recursul este nefondat.

Astfel, din actele şi lucrările cauzei rezultă că prin sentinţa nr. 504/F/04/18.11.2004, Tribunalul Gorj a deschis procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 împotriva debitoarei SC T. SA Motru. Facturile fiscale depuse la dosar confirmă că la data de 3 ianuarie 2002 intimata a vândut recurentei bunuri în valoare totală de 446.687 RON.

Probele cauzei, respectiv relaţiile comunicate de Oficiile Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Gorj şi Tribunalul Bucureşti, relevă că unele dintre persoanele aflate în conducerea celor două societăţi la data încheierii actelor a căror anulare se solicită erau comune.

Se reţine că instanţa de fond a respins corect excepţia inadmisibilităţii acţiunii, invocată de către recurenta pârâtă prin întâmpinarea depusă la dosar, înlăturând justificat susţinerea acesteia potrivit căreia a achiziţionat bunurile de la debitoare în perioada în care aceasta îşi desfăşura în mod normal activitatea.

Legea exceptează transferurile cu caracter patrimonial efectuate de către debitor în cursul desfăşurării normale a activităţii sale, însă, aşa cum a reţinut şi judecătorul-sindic, aceste dispoziţii legale nu sunt aplicabile, de vreme ce

nu vânzarea, ci închirierea acestor bunuri constituie obiectul de activitate al debitoarei.

Activitatea normală (curentă) a debitorului trebuie înţeleasă în sensul art. 3 pct. 14 din Legea nr. 85/2006, ca reprezentând acele fapte de comerţ şi operaţiuni financiare efectuate de către debitor în cursul normal al comerţului său, cum ar fi: continuarea activităţilor contractate conform obiectului de activitate; efectuarea operaţiunilor de încasări şi plăţi aferente acestora; asigurarea finanţării capitalului de lucru în limite curente. Toate aceste operaţiuni, care ţin de activitatea normală a debitorului, trebuie să fie de natură a nu prejudicia interesele creditorilor.

Or, înstrăinarea principalelor bunuri mobile din patrimoniul debitoarei, care contribuiau la realizarea obiectului principal de activitate al acesteia – transport rutier de mărfuri, trafic intern şi transporturi speciale, revizii şi reparaţii pentru parcul propriu de autovehicule şi utilaje şi în sistem service pentru terţi, alte activităţi de prestări servicii – a fost de natură a diminua activul societăţii debitoare şi de a prejudicia drepturile creditorilor prin intermediul fraudei.

Înstrăinând aproape integral bunurile din patrimoniul său, debitoarea a conştientizat că îi prejudiciază pe creditori, ca de altfel şi cumpărătoarea deoarece în structura acţionariatului şi conducerii recurentei se regăseau în perioada suspectă persoane din conducerea şi acţionariatul debitoarei.

Referitor la cel de-al treilea motiv de recurs, se reţine că într-adevăr acţionarii intimatei debitoare se regăsesc ca acţionari ai recurentei, însă, aşa cum rezultă chiar din considerentele hotărârii, judecătorul a făcut aceste constatări doar pentru a argumenta că recurenta cumpărătoare a avut cunoştinţă că, prin încheierea actelor, debitorul şi-a diminuat patrimoniul cu intenţia de a frauda, deci a fost complice la fraudă.

Lichidatorul judiciar a urmărit, prin promovarea acţiunii, să anuleze constituirile sau transferurile către recurentă realizate de către debitoare prin operaţiuni şi acte încheiate în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii şi să asigure restituirea de către aceasta a bunurilor transmise sau a contravalorii lor.

Faptul că la data încheierii actelor directorul general al debitoarei, B.L., avea calitatea de asociat fondator al recurentei, iar B.L.V. avea calitatea de cenzor în ambele societăţi, face dovada că recurenta era la curent cu probabilitatea încetării plăţilor de către debitoare, cu situaţia economică degradată, precum şi cu obligaţiile către creditorii bugetari.

Cum aceste circumstanţe sunt suficiente pentru a dovedi intenţia părţilor de a frauda creditorii, instanţa de fond a reţinut în mod corect că vânzarea bunurilor este anulabilă, fiind aplicabile dispoziţiile art. 61 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 64/1995 [actualmente art. 81 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006].

Cât priveşte preţul, prima instanţă nu a avut în vedere doar dispoziţiile art. 1303 C.civ., ci şi dispoziţiile art. 61, art. 40 C.com. şi art. 205 alin. (3) din Legea nr. 31/1990, invocarea acestor dispoziţii legale efectuându-se pentru a justifica susţinerea potrivit căreia prin vânzarea bunurilor la preţul rămas în contabilitate, după scăderea amortizărilor şi a uzurii, debitorul şi-a mărit starea de insolvenţă, fără a aduce un profit societăţii, deşi obţinerea unui profit este de esenţa activităţii comerciale.

Faţă de considerentele expuse mai sus, constatând că hotărârea recurată este temeinică şi legală, potrivit dispoziţiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ., s-a respins recursul ca nefondat.

6. Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor. Completarea Legii nr. 85/2006 cu prevederile Codului de procedură civilă. Principiul contradictorialităţii

Legea nr. 85/2006, art. 79, art. 81, art. 149

Dispoziţiile legii insolvenţei se completează în măsura compatibilităţii lor cu cele ale Codului de procedură civilă şi în cazul soluţionării cererilor formulate de practicianul în insolvenţă pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor.

Principiul contradictorialităţii impune cerinţa ca nicio măsură să nu fie ordonată de judecătorul sindic înainte ca aceasta să fie pusă în discuţia contradictorie a părţilor.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială, dec. nr. 255 din 6 martie 2007

Prin cererile formulate în dosarul de faliment nr. 231/2004, administratorul judiciar desemnat a solicitat în contradictoriu cu pârâta SC V.T. SRL Bucureşti şi SC O.C. SRL Sibiu, anularea actelor frauduloase încheiate între debitoare şi pârâţi.

Cererea de anulare a celor 3 acte, respectiv acordurile de cesiune, vânzarea din data de 20.12.2004 încheiată între SC V. SRL, precum şi repunerea părţilor în situaţia anterioară, au fost solicitate şi de creditoarea SC U.H. SA, pentru aceleaşi considerente ca şi cele expuse de administratorul judiciar.

Pârâţii au formulat întâmpinări, solicitând respingerea cererilor formulate de administratorul judiciar.

Prin sentinţa nr. 459 din data de 13 octombrie 2006, judecătorul-sindic a admis acţiunile în anulare formulate de administratorul judiciar M.A.M., în

contradictoriu cu pârâţii M.E., SC V.T. SRL Bucureşti, SC O.C. SRL Sibiu şi M.R.V., a anulat acordurile de cesiune intervenite între debitoare şi SC V.T.C., vânzarea din data de 20.12.2004, încheiată între debitoare şi M.R.V., precum şi vânzarea din data de 28.12.2004 încheiată între debitoare şi M.E., dispunând repunerea părţilor în situaţia anterioară. Prin aceeaşi sentinţă a fost respinsă şi cererea de ridicare a suspendării formulată de creditoarea B.L. România SA.

Împotriva sentinţei au declarat recurs pârâţii V.T.C. SRL, M.R.V., M.E., M.G. şi SC O.C. SRL Sibiu, criticând-o pentru nelegalitate, aceştia invocând motivul prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ. şi necercetarea fondului.

Recurenţii au solicitat admiterea recursurilor, casarea sentinţei şi trimiterea cauzei spre rejudecare, motivat de faptul că nu s-au administrat probe în acest sens, iar raportul de expertiză a fost pus în discuţia părţilor ulterior pronunţării, respectiv la termenul din data de 10.11.2006.

Examinând sentinţa recurată, prin prisma criticilor formulate şi a temeiurilor prevăzute de art. 304 C.proc.civ., s-a reţinut că toate recursurile sunt fondate, potrivit considerentelor ce urmează:

Din încheierea de şedinţă din data de 6.10.2006, rezultă că la termenul respectiv, administratorul judiciar a depus raportul preliminar, tabelul definitiv al creanţelor şi raportul de expertiză contabilă efectuat de expert S.G.

Reprezentantul creditorului A.P.A.S.C.O a solicitat termen pentru a lua cunoştinţă de raportul de expertiză contabilă, iar lichidatorul judiciar a solicitat să se discute asupra cererilor în anulare formulate în contradictoriu cu pârâţii-recurenţi.

Judecătorul sindic a amânat pronunţarea cauzei la data de 13.10.2006, fără a dispune cu privire la cererea formulată de creditorii care au solicitat termen pentru a lua cunoştinţă de conţinutul raportului de expertiză şi fără a da cuvântul părţilor asupra acţiunilor în anulare formulate de lichidatorul judiciar.

Acest aspect rezultă şi din încheierea din data de 10.11.2006, ulterioară sentinţei în care se precizează că la termenul anterior nu s-a discutat raportul de expertiză şi nici nu au fost puse în discuţia părţilor acţiunile în anulare.

Deşi ne aflăm în faţa unei proceduri speciale prevăzute de Legea nr. 85/2006, dispoziţiile acesteia se completează, în măsura compatibilităţii lor, cu cele ale Codului de procedură civilă, astfel că judecătorul sindic avea obligaţia respectării principiului contradictorialităţii, care constă în posibilitatea conferită de lege părţilor de a discuta şi combate elementele de fapt şi de drept ale cauzei deduse judecăţii.

Instanţa nu poate ordona, potrivit principiului mai sus-enunţat, nicio măsură înainte ca aceasta să fie pusă în discuţia contradictorie a părţilor, respectiv fără a acorda părţilor dreptul de a se apăra.

Din susţinerile părţilor şi încheierile depuse de recurenţi, a rezultat că judecătorul sindic nu a respectat principiul contradictorialităţii, fapt ce a atras nulitatea hotărârii recurate, motiv pentru care Curtea, în baza art. 312 C.proc.civ., a admis recursurile formulate, a casat sentinţa recurată şi a trimis cauza spre rejudecare la Tribunalul Prahova.

7. Acţiune în anularea unor acte încheiate în frauda creditorilor. Sarcina probei. Lipsa intenţiei de a leza drepturile creditorilor

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (1) lit. c), art. 149
C.civ., art. 1169

Dispoziţiile legii insolvenţei se completează în măsura compatibilităţii lor cu cele ale Codului civil şi în cazul soluţionării cererilor formulate de practicianul în insolvenţă pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor.

În aceste condiţii, în temeiul art. 1169 C.civ.: „cel ce face o propunere înaintea judecăţii trebuie să o dovedească", astfel încât administratorul judiciar al debitoarei, în calitate de reclamant, este cel care trebuie să dovedească îndeplinirea condiţiilor cerute de lege pentru anularea unor acte încheiate în frauda creditorilor.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, dec. nr. 755 din 10 mai 2007

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Tulcea sub nr. 3342/2006, reclamanta SC C. SRL în calitate de lichidator al debitoarei SC A.T.I. SRL, a chemat în judecată pârâtul L.F., solicitând anularea facturii nr. TLVEV nr. 02991530 din 4.01.2005 prin care debitoarea a vândut pârâtului autoturismul S.L., culoare argintiu metalizat, an de fabricaţie 2001, şi restituirea bunului ori a contravalorii acestuia. S-a motivat că vânzarea a urmărit fraudarea intereselor creditorilor în condiţiile în care falimentul era iminent.

În drept s-a invocat art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006.

Prin sentinţa civilă nr. 3081/17.11.2006 a fost admisă acţiunea şi anulată factura seria TLVEV nr. 02991530/04.01.2005, pârâtul fiind obligat să restituie autoturismul marca S.L. ori contravaloarea acestuia.

În motivarea soluţiei s-au reţinut următoarele:

Anterior deschiderii procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului la 20.07.2005, debitoarea a înstrăinat către pârât autoturismul S.L., la acea dată fiind într-o vădită stare de insolvenţă, cunoscută de fostul administrator.

Intenţia evidentă de fraudare a drepturilor creditorilor prin micşorarea patrimoniului debitoarei rezultă din înstrăinarea bunurilor achiziţionate în perioada iulie – decembrie (printre care şi autoturismul ce face obiectul acţiunii) în perioada septembrie 2004 – iunie 2005, cu numai 6 luni înainte de data deschiderii procedurii falimentului.

Din evidenţele contabile ale debitoarei nu s-a putut constata că suma reprezentând preţul de vânzare a bunului a intrat în contul societăţii falite (suma a fost ridicată de fostul administrator M.V.) sau că au fost respectate condiţiile pentru vânzarea prin licitaţie publică. Instanţa a mai reţinut că pârâtul era în relaţii de prietenie cu fostul administrator.

Soluţia a fost atacată în termen cu recurs de către pârâtul L.F., cererea fiind înregistrată pe rolul Curţii de Apel cu nr. 903/36/2007.

În motivarea recursului, recurentul-pârât arată că la 14.01.2005 a achiziţionat de la societatea A.T.I. SRL autoturismul marca S.L. cu suma totală de 480.000.000 ROL, reprezentanţii societăţii asigurându-l că „nu sunt probleme”.

În speţă nu este dovedită presupusa relaţie de prietenie cu fostul administrator al societăţii şi culpa sa la realizarea prejudiciului.

Întrucât deschiderea procedurii falimentului a avut loc la 20.07.2005, nu putea să cunoască situaţia juridică a societăţii la momentul vânzării. Fiind de bună-credinţă, a achitat întregul preţ. Însuşirea sumei de către administrator ulterior achitării poate reprezenta săvârşirea de către acesta a unei fapte penale.

Analizând recursul din prisma tuturor motivelor invocate, conform art. 304^1 C.proc.civ., Curtea a reţinut că:

Potrivit art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006: „administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul-sindic acţiuni pentru anularea constituirilor ori a transferurilor de drepturi patrimoniale către terţi şi pentru restituirea de către aceştia a bunurilor transmise şi a valorii altor prestaţii executate, realizate de debitor prin următoarele acte:

- acte încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenţia tuturor părţilor implicate în acestea de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori sau de a le leza în orice alt fel drepturile”.

În temeiul art. 1169 C.civ.: „cel ce face o propunere înaintea judecăţii trebuie să o dovedească”.

În speţă, din probele administrate (înscrisuri) nu rezultă intenţia tuturor părţilor implicate de a leza drepturile creditorilor prin sustragerea unui bun de la urmărire. Astfel, în ceea ce îl priveşte pe pârâtul recurent, nu a fost dovedită relaţia de prietenie cu fostul administrator, iar din înscrisurile depuse nu rezultă că acesta a cunoscut starea iminentă de insolvenţă a societăţii vânzătoare la momentul vânzării, cu atât mai mult cu cât deschiderea procedurii

reorganizării judiciare şi a falimentului s-a dispus la circa 6 luni de la data achiziţionării autoturismului. De asemenea, nu se dovedeşte în speţă că pârâtul a cunoscut că preţul de achiziţie al autoturismului nu va intra în contul societăţii debitoare.

Pentru aceste considerente, recursul a fost admis, iar hotărârea instanţei de fond a fost modificată în totalitate, în sensul respingerii acţiunii ca nefondată.

8. Acţiune în anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor. Antecontract de vânzare-cumpărare. Obligaţii născute din acesta

Legea nr. 85/2006, art. 79, art. 80

Acţiunea în anulare reglementată de art. 79 şi art. 80 din legea insolvenţei are un domeniu de aplicare limitat la constituirile sau transferurile de drepturi patrimoniale către terţi realizate de debitor prin acte şi operaţiuni frauduloase sau care depăşesc limitele normale ale activităţii sale.

Este posibilă, în desfăşurarea activităţii comerciale a unui comerciant, încheierea unui contract în baza căruia părţile să-şi asume doar obligaţia de a perfecta în viitor un contract de vânzare-cumpărare, fără ca prin acea convenţie să se transmită şi dreptul de proprietate.

Promisiunea bilaterală de vânzare-cumpărare este un antecontract, care dă naştere unei obligaţii de a face, ambele părţi contractante putând cere ulterior încheierea contractului de vânzare-cumpărare proiectat. Ea nu are caracter translativ de proprietate, ci dă naştere numai obligaţiei de a se transmite proprietatea bunului în viitor, astfel încât prevederile art. 79 şi art. 80 din legea insolvenţei nu îi sunt aplicabile.

C.A. Timişoara, Secţia comercială, dec. nr. 909 din 21 octombrie 2008

Prin sentinţa comercială nr. 1363 din 8 iulie 2008 judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Arad a admis acţiunea formulată de reclamanta SC S. SA Arad, prin lichidatorul judiciar A. IPURL Arad şi a constatat nulitatea convenţiei încheiate la data de 17 aprilie 2007 între SC P. SRL, în calitate de creditor gajist, SC S. SA, în calitate de debitor vânzător şi A.S.C., în calitate de cumpărător, privind vânzarea a 130.770 acţiuni deţinute de SC S. SA la SC I. SA Arad către A.S.C. la preţul de 415.500 lei, dispunând şi repunerea părţilor în situaţia anterioară, fără cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă a reţinut că din contract rezultă că acţiunile care au făcut obiectul actului contestat aveau o valoare nominală de 10 lei/acţiune şi au fost înstrăinate pentru suma de 415.500 lei, deşi valoarea

acestora era de 1.307.700 lei. Pentru debitoare convenţia a fost semnată de administratorul T.F., însă ultimul administrator statutar al acestei societăţi a fost M.V.E., al cărui mandat, început la 20 decembrie 2004, a expirat la 28 octombrie 2006. Având în vedere că scopul mediat al creditorului gajist a fost acela de a încasa creanţa pe care o avea faţă de debitoare înainte de deschiderea procedurii insolvenţei acesteia, că SC P. SRL nu a adus la cunoştinţă despre existenţa sentinţei civile nr. 512 din 9 mai 2005 a Tribunalului Arad, rămasă irevocabilă, prin care s-a pronunţat nulitatea absolută a contractului de garanţie reală mobiliară încheiat între societatea debitoare şi această pârâtă, raportat la art. 966 C.civ., art. 80 alin. (1) lit. d) şi alin. (2) lit. c) din legea insolvenţei, judecătorul-sindic a apreciat că cererea lichidatorului este întemeiată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâtul A.S.C., criticând-o pentru netemeinicie şi nelegalitate, solicitând modificarea în tot a sentinţei atacate în sensul respingerii acţiunii reclamantei.

Prin dec. civilă nr. 909 din 21 octombrie 2008, Curtea de Apel Timişoara a admis recursul pârâtului şi a modificat în tot sentinţa comercială nr. 1363 din 8 iulie 2008 pronunţată de Trib. Arad în contradictoriu cu debitoarea intimată SC S. SA Arad, reprezentată prin lichidator judiciar A. IPURL Arad, în sensul că a respins acţiunea reclamantei debitoare, prin lichidator.

În considerente s-a reţinut că în conformitate cu art. 79 din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul-sindic acţiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii.

Din prevederile art. 79 rezultă fără echivoc că, pe de o parte, titularul acţiunii în anularea actelor frauduloase încheiate de către debitor în dauna creditorilor este administratorul judiciar sau lichidatorul, după caz, iar pe de altă parte, că anularea vizează actele frauduloase.

Ca atare, caracteristicile acţiunii în anulare reglementată de art. 79 din legea insolvenţei sunt următoarele: a) acţiunea are caracter facultativ, dat fiind faptul că practicianul nu are obligaţia promovării unei asemenea cereri; b) acţiunea este limitată în timp, ea putând fi introdusă în termen de un an de la data expirării termenului stabilit pentru întocmirea raportului prevăzut de art. 20 alin. (1) lit. b), dar nu mai târziu de 18 luni de la data deschiderii procedurii, sub sancţiunea decăderii; c) acţiunea în anulare este o acţiune specială ce implică preexistenţa insolvenţei debitorului ca parte în actul juridic contestat, cererea fiind scutită de la plata taxelor judiciare; d) acţiunea în anulare are un domeniu de aplicare limitat la constituirile sau transferurile de drepturi patrimoniale către terţi realizate de debitor prin acte şi operaţiuni neobişnuite sau care depăşesc limitele normale ale activităţii sale, administra-

torul judiciar sau lichidatorul putând solicita şi restituirea de către terţi a bunurilor transmise ori a contravalorii acestora, dacă restituirea în natură nu mai este posibilă, precum şi a valorii altor prestaţii executate în baza actelor, constituirilor sau a transferurilor anulate.

Printre condiţiile de admisibilitate a acţiunii revocatorii speciale se pot menţiona următoarele: a) actul juridic a cărui anulare se solicită trebuie să fie un act fraudulos, cerinţă care impune ca prin actul contestat debitorul să fi urmărit fraudarea intereselor creditorilor înscrişi la masa credală; ca atare, pentru ca acţiunea să poată fi promovată este necesar, aşadar, ca debitorul să urmărească sau să conştientizeze măcar că actul săvârşit va conduce, total sau parţial, la destabilizarea activităţii sale, patrimoniul său putând ajunge într-o stare de insuficienţă de fonduri băneşti disponibile; b) actul juridic încheiat să aibă ca efect prejudicierea creditorilor; c) actul a cărui revocare se cere să fi fost încheiat în perioada suspectă, respectiv în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii colective, perioadă în care unii debitori, simţind apropierea stării de încetare de plăţi, încearcă să diminueze efectele negative pentru sine ale insolvenţei externalizând fraudulos sau prin mijloace ruinătoare activele de care dispun, îşi diminuează pasivul în dauna unora dintre creditori, efectuează plăţi fără contraprestaţie, constituie unele garanţii pentru creanţe neprioritare etc.

Convenţia din 17 aprilie 2007 faţă de care lichidatorul debitoarei a solicitat judecătorului-sindic constatarea nulităţii reprezintă, cum în mod corect a subliniat şi recurentul, o veritabilă promisiune bilaterală de vânzare-cumpărare.

Deşi vânzarea-cumpărarea ia naştere şi produce efecte din momentul învoielii, al acordului de voinţă al părţilor asupra lucrului şi preţului, chiar dacă lucrul nu s-a predat şi preţul nu s-a plătit, este posibilă, totuşi, încheierea unui contract în baza căruia părţile să-şi asume doar obligaţia de a perfecta în viitor un contract de vânzare-cumpărare, fără ca prin acea convenţie să se transmită şi dreptul de proprietate, acest contract, care poartă denumirea de promisiune de vânzare-cumpărare, fiind de două feluri: promisiune unilaterală, respectiv promisiune bilaterală.

Promisiunea bilaterală (sinalagmatică) de vânzare-cumpărare este acel contract prin care una din părţi (promitent) se obligă că va vinde, iar cealaltă parte (beneficiar) se obligă că va cumpăra un anumit bun la un preţ determinat, contract care va fi perfectat în viitor. Promisiunea bilaterală de vânzare-cumpărare este un antecontract, ambele părţi putând cere încheierea convenţiei de vânzare. Ea nu are caracter translativ de proprietate, ci dă naştere numai obligaţiei de a se transmite proprietatea bunului în viitor. Pentru încheierea valabilă a acestui contract nu se cer formalităţi speciale, fiind suficient simplul acord de voinţă al părţilor, chiar dacă pentru încheierea contractului de vânzare-cumpărare legea prevede o anumită formă.

Dacă promitentul-vânzător nu-şi respectă obligaţia stabilită, beneficiarul-cumpărător nu poate cere predarea bunului, întrucât nu a devenit proprietar. Nerespectarea din culpă a obligaţiei de încheiere a contractului de vânzare-cumpărare dă dreptul celeilalte părţi de a solicita rezoluţiunea promisiunii de vânzare-cumpărare (art. 1020 C.civ.) şi, eventual, despăgubiri pentru prejudiciul cauzat (daune-interese) în baza art. 1075 din acelaşi cod. Nu poate fi exclusă nici posibilitatea ca, dacă lucrul se mai găseşte în patrimoniul vânzătorului şi nu există alte impedimente legale, instanţa sesizată să oblige promitentul, sub sancţiunea de daune cominatorii, la încheierea contractului şi să pronunţe, în baza art. 1073-1077 C.civ., o hotărâre care să ţină loc de contract de vânzare-cumpărare, această hotărâre urmând să aibă caracter constitutiv de drepturi la data rămânerii definitive şi irevocabile.

Faţă de cele arătate mai sus, dat fiind faptul că prin convenţia contestată părţile contractante s-au obligat doar ca în termen de maxim 5 zile de la semnarea actului, debitoarea SC S. SA Arad să-şi înstrăineze dreptul de proprietate asupra unui număr de 130.770 acţiuni cu o valoare nominală de 10 lei fiecare, însumând 1.307.700 lei, deţinute la SC I.P. SA Arad, către pârâtul recurent A.Ş.C. în schimbul sumei de 415.500 lei, transferul dreptului de proprietate având loc în temeiul contractului de cesiune de acţiuni încheiat la 20 aprilie 2007, Curtea constată că în mod greşit judecătorul-sindic a dispus anularea antecontractului, în privinţa acestuia nefiind îndeplinite condiţiile impuse de legiuitor pentru a se putea pronunţa nulitatea actului pretins fraudulos. Tocmai de aceea nu are nicio relevanţă juridică în cauză împrejurarea că prin dec. civilă nr. 325/R din 7 aprilie 2008 Curtea de Apel Timişoara ar fi constatat, printre altele, şi nelegalitatea şi caracterul lezionar al transferului de acţiuni.

În ceea ce priveşte criticile lichidatorului privitoare la nerespectarea condiţiei cauzei actului juridic de a fi licită şi morală, condiţii pretinse de art. 966 şi art. 968 C.civ., ceea ce ar duce la nulitatea absolută a convenţiei, precum şi la lipsa mandatului semnatarului actului din partea societăţii debitoare, în persoana numitului T.F., considerând că în speţă ar fi fost încălcate prevederile art. 1432, coroborat cu art. 45 din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările ulterioare, instanţa reţine că aceste motive nici într-un caz nu pot viza o acţiune întemeiată pe art. 79 şi art. 80 din legea insolvenţei, care, fără putinţă de tăgadă, este de competenţa exclusivă a judecătorului-sindic raportat la art. 11 lit. h) din lege, ele putând fi, eventual, valorificate în faţa instanţei comerciale competente printr-o acţiune separată.

9. Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în frauda creditorilor. Intenția de fraudare a drepturilor creditorilor. Subdobânditor de bună-credință

Legea nr. 85/2006, art. 79, art. 80 alin. (1) lit. c), art. 84

Prevederile art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 sancționează cu nulitatea transferurile patrimoniale încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii cu intenția tuturor părților implicate de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori.

Este anulabil actul juridic prin care imobilul proprietatea debitoarei a fost transferat asociatului unic al acesteia, în condițiile în care la data transferului societatea debitoare avea datorii către furnizori și către bugetul de stat, prețul nu a fost depus în contul societății, fiind încasat de asociatul unic în contul creanței sale față de debitoare, iar prin întrunirea dublei calități de administrator al vânzătoarei și cumpărător în persoana pârâtului s-a confirmat intenția de fraudare a tuturor părților implicate, condiție esențială prevăzută de art. 80 lit. c) din Legea nr. 85/2006.

Cu privire la actul subsecvent contractului de vânzare-cumpărare, nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 84 din Legea nr. 85/2006 în situația în care subdobânditorul a plătit valoarea corespunzătoare a bunului și nu a cunoscut faptul că transferul inițial este susceptibil de a fi anulat.

C.A. Brașov, Secția comercială, dec. nr. 452 din 28 octombrie 2008

Prin sentința civilă nr. 591/SIND/23.06.2008 Tribunalul Brașov prin judecătorul-sindic a respins excepția prescripției dreptului la acțiune și a respins acțiunea formulată de reclamantul lichidator judiciar R&C în contradictoriu cu pârâții P.I.C., P.M.E. și A.Y.A. având ca obiect anularea actelor de înstrăinare a imobilului proprietatea debitoarei SC H. SRL.

În motivarea hotărârii se arată că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 61 din Legea nr. 64/1995 (art. 80 din Legea nr. 85/2006), deoarece nu s-a dovedit frauda creditorilor și nici faptul că prețul tranzacției a fost vădit mai redus decât valoarea de piață de la data respectivă. Cu privire la prima tranzacție s-a reținut că nu s-a făcut dovada că vreunul din creditorii societății debitoare ar fi deținut creanța dinainte de încheierea contractului de vânzare-cumpărare. S-a mai arătat că îndeplinirea corectă sau incorectă a mandatului dat de asociatul unic poate fi analizat într-o eventuală acțiune în răspunderea administratorului.

Împotriva hotărârii a declarat recurs lichidatorul judiciar invocând greșita aplicare a legii și interpretarea eronată a probelor. În dezvoltarea motivelor de

recurs se arată că în cazul primei tranzacţii frauda creditorilor rezultă din calitatea de asociat unic şi administrator al pârâtului care transpune în contract atât în calitate de vânzător, cât şi de cumpărător. La o zi după încheierea contractului, pârâtul şi-a înstrăinat părţile sociale deţinute în societate, dată de la care societatea îşi încetează activitatea, ultimul bilanţ depus fiind cel din 2001. La acea dată societatea înregistra datorii către furnizori în cuantum de 2.105.087.000 ROL, o bună parte din această sumă fiind datorată bugetului de stat, astfel cum rezultă din titlurile executorii anexate la declaraţia de creanţă a D.G.F.P. Braşov. Suma încasată nu se regăseşte în contabilitatea creditoarei.

În ceea ce priveşte contractul subsecvent, îşi găseşte aplicabilitate principiul anulării actului subsidiar, ca urmare a anulării actului principal. În cazul în care se constată că nu se impune anularea actului subsecvent, se solicită obligarea pârâtului la suportarea valorii bunului din momentul transferului, respectiv la plata sumei de 338.000.000 ROL.

Intimatul pârât A.Y.A. a depus întâmpinare solicitând respingerea recursului ca nefundat, invocând buna-credinţă a subdobânditorului.

Intimaţii pârâţi P.E.M. şi P.I.C. au solicitat prin întâmpinare respingerea recursului ca nefondat, nefiind întrunite condiţiile anulării actelor, întrucât la data cesionării părţilor sociale societatea nu avea niciun litigiu sau debit neacoperit. Se arată că preţul contabil de achiziţie a imobilului a fost de 2.000.000 lei, iar vânzarea s-a perfectat la un preţ de 8 ori mai mare. Expertiza depusă în cauză nu le este opozabilă, având caracter extrajudiciar.

Analizând hotărârea recurată în raport cu motivele de recurs şi actele dosarului, în baza art. 304^1 C.proc.civ., Curtea a constatat următoarele:

Prevederile art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 sancţionează cu nulitatea transferurile patrimoniale încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii cu intenţia tuturor părţilor implicate de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori.

Prin contractul nr. 681/17.04.2002, încheiat în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, s-a transferat imobilul proprietatea debitoarei SC H. SRL către asociatul unic al societăţii, respectiv pârâtul P.I.C. pentru suma de 170.000.000 ROL. La data transferului societatea debitoare avea datorii către furnizori şi către bugetul de stat în cuantum de 2.105.087.000 ROL, astfel cum rezultă din ultimul bilanţ contabil din 2001 ce a fost depus la organele financiare, cât şi din titlurile executorii anexate în dosarul de faliment. Valoarea de piaţă a imobilului înstrăinat a fost estimată prin expertiza de evaluare la suma de 509.732.190 ROL, astfel încât preţul tranzacţiei era cu mult sub această valoare.

Conform menţiunilor lichidatorului judiciar şi declaraţiei pârâtului P.I.C., preţul nu a fost depus în contul societăţii, fiind încasat de pârât în contul datoriei sale.

Prin urmare, față de situația datoriilor societății existente la data transferului, în mod greșit instanța de fond a apreciat că nu s-a dovedit intenția de fraudare a creditorilor, cu atât mai mult cu cât imobilul înstrăinat a constituit un activ important în patrimoniul societății, la data deschiderii procedurii nemaiexistând alte bunuri.

Pe de altă parte, prin întrunirea dublei calități de administrator al vânzătoarei și cumpărător în persoana pârâtului P.I.C., s-a confirmat intenția de fraudare a tuturor părților implicate, condiție esențială prevăzută de art. 80 lit. c) din Legea nr. 85/2006.

Intenția de fraudare a creditorilor rezultă și din faptul că asociatul unic, pârâtul P.I.C., a încheiat a doua zi actul adițional nr. 773/18.04.2002 de cesiune a părților sociale. Potrivit declarației cesionarului B.I., actul de cesiune nu a fost înscris la O.R.C., iar acesta nici nu a preluat documentele societății, întrucât societatea înregistra datorii mari. După încheierea actului adițional, societatea a fost administrată în continuare de același pârât, astfel cum rezultă din procesele-verbale de control existente în dosarul de faliment, motiv pentru care urmează a înlătura susținerile acestuia legate de majorarea datoriilor după data cesiunii.

Apărările intimatului-pârât legate de caracterul extrajudiciar al expertizei și de inopozabilitatea acestei probe nu au relevanță în cauză, dispozițiile art. 80 lit. c) din Legea nr. 85/2006 sancționând transferurile patrimoniale efectuate doar cu intenția de fraudare a creditorilor, fără a impune condiția existenței unui preț derizoriu.

Raportat la aceste considerente, în temeiul art. 80 lit. c) din Legea nr. 85/2006 a fost modificată hotărârea instanței de fond în sensul anulării contractului de vânzare-cumpărare nr. 681/17.04.2002 încheiat între debitoarea SC H. SRL și pârâtul P.I.C.

Conform art. 83 din Legea nr. 85/2006 pârâtul P.I.C. a fost obligat să restituie averii debitoarei valoarea bunului de la data transferului, respectiv suma de 33.800 lei potrivit solicitării lichidatorului judiciar, deși valoarea reală a bunului la data transferului era de 50.973 lei.

Cu privire la actul subsecvent contractului de vânzare-cumpărare, în mod corect instanța de fond a reținut că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 84 din Legea nr. 85/2006 în sensul că subdobânditorul-pârât A.Y.A. a plătit valoarea corespunzătoare a bunului și nu a cunoscut faptul că transferul inițial este susceptibil de a fi anulat. Astfel, s-a menținut soluția instanței de fond cu privire la valabilitatea acestui contract.

Raportat la aceste considerente, în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ., a fost admis în parte recursul lichidatorului judiciar, a fost modificată în parte hotărârea instanței de fond în sensul anulării contractului nr. 681/17.04.2002 încheiat între SC H. SRL și P.I.C. și menținerii restului dispozițiilor refe-

ritoare la excepţia prescripţiei dreptului la acţiune şi la valabilitatea actului subsecvent încheiat între P.I.C., P.E.M. şi A.Y.A.

10. Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor. Administrator al debitoarei şi asociat al cocontractantului. Reaua-credinţă a părţilor contractante

Legea nr. 85/2006, art. 79, art. 80, art. 83, art. 138

Dacă prin hotărârea de atragere a răspunderii administratorului debitoarei a fost dovedită intenţia de a frauda interesele creditorilor şi de a sustrage lichidităţi din patrimoniul debitoarei aflate în iminentă stare de insolvenţă, prin înlocuirea unei sume importante de bani cu bunuri fără valoare, care ulterior au fost în mare parte casate, este admisibilă acţiunea lichidatorului judiciar al debitoarei pentru anularea actului de vânzare-cumpărare care a servit acestor scopuri, vânzarea fiind încheiată cu intenţia părţilor implicate de a sustrage bunuri de la urmărirea creditorilor.

Este dovedită reaua-credinţă a terţului dobânditor la încheierea transferului patrimonial anulat, în condiţiile în care administratorul statutar al debitoarei era la data încheierii convenţiei şi asociat al pârâtei.

Trib. Comercial Cluj, sentinţa nr. 3714 din 19 septembrie 2006

Prin sentinţa nr. 30/C/2004 s-a deschis procedura insolvenţei faţă de debitoarea SC C. SRL Cluj, la cererea creditoarei A.F.P. Cluj-Napoca, fiind desemnat în calitate de administrator judiciar M.G.

În îndeplinirea atribuţiilor sale administratorul judiciar a procedat la notificarea creditorilor debitoarei, întocmind tabelul creditorilor, iar prin încheierea nr. 776/C/2005 s-a admis cererea formulată de administratorul judiciar şi s-a dispus trecerea în faliment a debitoarei.

Prin încheierea nr. 315/C/2006 pronunţată la data de 21 martie 2006, judecătorul sindic a admis în parte cererea creditoarei A.F.P. Cluj-Napoca pentru instituirea răspunderii personale materiale a administratorului statutar al debitoarei, pârâtul M.C.N., şi în consecinţă a obligat pârâtul să plătească suma de 1.360.292.060 ROL, respectiv 136.029, 21 RON, reprezentând o parte din pasivul debitoarei.

Prin aceeaşi hotărâre s-a dispus instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile şi imobile ale pârâtului până la concurenţa sumei la care este obligat, respectiv până la limita sumei de 136.029, 21 RON.

Prin cererea înregistrată la dosar la data de 30 martie 2006, lichidatorul judiciar desemnat în procedură a solicitat, în contradictoriu cu pârâta SC

C.R.G. SRL Cluj-Napoca, anularea contractului de vânzare-cumpărare în formă simplificată în care s-a emis factura fiscală nr. 6627603/25.09.2004 în valoare de 393.006.170 ROL, contract prin care pârâta a vândut debitoarei bunurile specificate în anexa la factura menţionată, precum şi obligarea pârâtei la restituirea preţului achitat în cuantum de 393.006.170 lei.

În motivarea acţiunii lichidatorul judiciar a arătat că prin contractul de vânzare-cumpărare încheiat la data de 25 septembrie 2004 pârâta a vândut debitoarei bunuri în contravaloare de 393.006.170 ROL, iar la data de 29 septembrie 2004 debitoarea a casat o parte din aceste bunuri, în valoare de 220.501.286 ROL, ca fiind uzate fizic şi moral. Lichidatorul judiciar a considerat că sunt întrunite dispoziţiile art. 61 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 64/1995 [art. 81 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006] în sensul că vânzarea a fost încheiată cu intenţia părţilor implicate de a sustrage bunuri de la urmărirea creditorilor. La această concluzie se ajunge având în vedere că o parte din bunurile cumpărate au fost casate după 4 zile ca fiind uzate fizic şi moral, iar o altă parte, la inventarierea efectuată de lichidator, s-a constatat că nu au nicio valoare comercială, fiind defecte şi degradate.

Lichidatorul judiciar a arătat faptul că operaţiunea comercială a fost încheiată în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii, factura de vânzare fiind întocmită cu 5 zile anterior deschiderii procedurii, respectiv data de 25 septembrie 2004, procedura fiind deschisă la data de 30 septembrie 2004. De asemenea, intenţia părţilor de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori rezultă din faptul că administrator şi asociat în cele două societăţi comerciale care au încheiat tranzacţia comercială este M.C., care cunoştea situaţia financiară a ambelor societăţi. Prin faptul că debitoarea a achitat suma de 393.006.170 ROL pentru nişte bunuri degradate, uzate fizic şi moral, majoritatea casate după 5 zile, iar cele rămase fiind fără valoare comercială, conduce la concluzia că preţul a fost plătit pentru a fi sustrasă suma de la urmărirea creditorilor, bunurile obţinute în schimb având o valoare minimă, mult sub nivelul preţului achitat.

În ceea ce priveşte prejudiciul creat în patrimoniul creditorilor, lichidatorul judiciar arată că din patrimoniul debitoarei a ieşit suma de 393.006.170 ROL şi au intrat bunuri de o valoare nesemnificativă, fiind valorificabile doar trei bunuri la preţul de 12.200.000 ROL.

Prin întâmpinarea depusă la dosar pârâta SC C.R.G. SRL a solicitat respingerea cererii formulate de lichidatorul judiciar ca nefondată, arătând în motivare că tranzacţia efectuată a fost perfect legală, derulată în exerciţiul normal al funcţionării activităţii, deoarece reprezintă o factură de retur de bunuri. Pârâta susţine că această operaţiune a fost perfect legală, reprezentând un retur al unor mărfuri, nu a fost înfăptuită în dauna creditorilor şi a avut loc în perioada de funcţionare a debitoarei.

Analizând cererea formulată de lichidatorul judiciar, judecătorul sindic a reținut că prin contractul de vânzare-cumpărare încheiat la data de 25 septembrie 2004, concretizat în factura fiscală nr. 6627603/2004, pârâta a vândut debitoarei bunuri în valoare de 393.006.170 ROL.

Nu pot fi reținute apărările pârâtei în sensul că nu a avut nicio intenție de a prejudicia interesele creditorilor şi societatea debitoare, având în vedere că judecătorul sindic a dispus (iar în prezent există autoritate de lucru judecat sub acest aspect) angajarea răspunderii personale a administratorului statutar al debitoarei, iar unul dintre considerentele de fapt şi de drept care au condus la această soluție a fost tocmai acela că la 25.09.2004 debitoarea aflată în stare de insolvență care urmează a fi în mod iminent declarată, cumpără mijloace fixe şi obiecte de inventar în valoare de 330.257.286 lei, din care în 29.09.2004 casează bunuri uzate fizic şi moral în sumă de 220.501.286 lei, iar restul bunurilor (109.756.000 ROL) sunt în mare parte fără valoare comercială, defecte sau degradate, faptă prin care s-a diminuat activul debitoarei, fiind în legătură cauzală directă cu ajungerea debitoarei în stare de insolvență, respectiv cu agravarea acesteia.

În acest context, nu mai are relevanță dacă factura în cauză este una de retur şi nici nu mai poate intra în discuție un alt motiv al acestei operațiuni decât acela stabilit cu autoritate de lucru judecat, respectiv intenția de a frauda interesele creditorilor şi de a sustrage lichidități din patrimoniul debitoarei aflate în iminentă stare de insolvență, prin înlocuirea unei sume importante de bani cu bunuri fără valoare, care ulterior au fost în mare parte casate.

Constatând că a fost respectat termenul prevăzut de art. 81 din Legea nr. 85/2006 pentru formularea prezentei acțiuni şi că sunt îndeplinite condițiile instituite de art. 79 şi art. 80 din acelaşi act normativ, reținând că operațiunea comercială a fost încheiată în cei trei ani anterior deschiderii procedurii, respectiv la data de 25 septembrie 2004 şi faptul că valoarea prestației debitorului depăşeşte în mod vădit valoarea contraprestației primite, judecătorul sindic a admis acțiunea în constatarea nulității şi a dispus anularea contractului de vânzare-cumpărare încheiat între pârâtă şi debitoare.

Întrucât în patrimoniul pârâtei SC C.R.G. SRL s-a produs o îmbogățire fără just temei urmare a anulării contractului de vânzare-cumpărare, judecătorul sindic a obligat pârâta la restituirea sumei în cuantum de 393.006.170 ROL în contul unic al debitoarei, raportat la prevederile art. 83 din Legea nr. 85/2006.

Judecătorul sindic a făcut aplicarea prevederilor art. 83 alin. (2) teza ultimă din legea insolvenței, respectiv a arătat că este dovedită reaua-credință a terțului dobânditor la încheierea transferului patrimonial anulat, în speță a pârâtei, prin aceea că administratorul statutar al debitoarei era la data încheierii convenției şi asociat al pârâtei, astfel că pârâta va pierde bunurile rezultate din repunerea în situația anterioară.

11. Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor. Calitate procesuală activă. Acțiune revocatorie (pauliană). Concursul dintre legea generală şi legea specială

Legea nr. 85/2006, art. 79, art. 80, art. 149
C.civ., art. 975

Calitatea procesuală activă pentru introducerea acţiunilor pentru anularea unor transferuri cu caracter patrimonial, făcute de debitor în dauna creditorilor, aparţine numai administratorului/lichidatorului judiciar sau comitetului creditorilor, atunci când astfel de acţiuni nu au fost introduse de administratorul judiciar sau de lichidator. Astfel de acţiuni au un caracter special şi se judecă după regulile precise ale legii speciale, respectiv ale legii insolvenţei.

În cauză nu se aplică regulile dreptului civil prevăzute de art. 975 şi urm. C.civ. care dau posibilitatea oricărui creditor în nume personal să atace actele făcute de debitor în prejudiciul lui, pe calea acţiunii revocatorii (pauliene).

Nu pot fi confundate sau suprapuse dispoziţiile legii generale cu cele din legea specială pe considerentul greşit că art. 149 din Legea 85/2006 prevede că dispoziţiile prezentei legi se completează cu cele din Codul civil. Altfel, în concurs cu legea generală (Codul civil), întotdeauna se aplică legea specială (Legea nr. 85/2006).

C.A. Iaşi, Secţia comercială, decizia nr. 448 din 16 octombrie 2006

Prin sentinţa civilă nr. 208/COM/1.06.2006 a Tribunalului Iaşi s-a respins excepţia lipsei calităţii procesuale active invocată de pârâţii SC H.T.G. SRL, SC M.S. SRL, B.V. şi B.C., s-a admis acţiunea revocatorie formulată de creditorul reclamant SC M. SRL Botoşani în contradictoriu cu pârâtul-debitor SC M.S. SRL şi pârâtul-cumpărător SC H.T.G. SRL şi în consecinţă a anulat contractul de vânzare-cumpărare nr. 1124/14.05.2004 încheiat între părţi.

S-a dispus ca terţul debitor să restituie averii debitorului bunul imobil dobândit în baza contractului sus-menţionat.

S-a reţinut că pentru admisibilitatea acţiunii în anulare (revocatorii) trebuie îndeplinite atât condiţiile prevăzute de legea generală, respectiv de art. 975 şi urm. C.civ. cu privire la prejudicierea creditorului prin cererea frauduloasă de către debitor a stării de insolvenţă cât şi dispoziţiile legii speciale, în speţă a dispoziţiilor art. 60 şi urm. din Legea nr. 64/1995, cu privire la termenele şi condiţiile formulării acţiunii în anulare şi a modalităţii speciale de punere a părţilor în situaţia anterioară.

De asemenea, alin. (2) al art. 65 instituie prezumţia de complicitate la fraudă a terţului dobânditor, în cazul când acesta este soţ, rudă sau afin, până la gradul al patrulea inclusiv cu debitorul. Din analiza probelor administrate în cauză rezultă că toate condiţiile prevăzute de dispoziţiile legale sus-menţionate sunt întrunite cumulativ.

Astfel, procedura a fost deschisă prin sentinţa civilă nr. 201/COM/ 11.11.2004, iar contractul de vânzare-cumpărare a cărui anulare se cere a fost încheiat la data de 14.05.2004, deci înăuntrul termenului de 3 ani prevăzut de lege. Este de asemenea dovedită intenţia părţilor de a frauda creditorul-reclamant prin crearea stării de insolvenţă, aceasta rezultând din faptul că la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare acesta avea deja asupra averii debitorului o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, constatată prin hotărâre judecătorească, respectiv prin sentinţa civilă nr. 2528/E/20.10.2003 rămasă definitivă prin decizia Curţii de Apel Iaşi nr. 71/05.04.2004. Mai mult decât atât, la data încheierii contractului de vânzare sus-menţionat, creditorul începuse deja executarea silită asupra averii debitorului, dar aceasta nu a putut fi continuată tocmai datorită stării de insolvenţă create prin înstrăinarea celei mai mari părţi din averea debitorului, lucru constatat de altfel şi prin raportul administratorului judiciar nr. 228/28.03.2005.

Terţul cumpărător nu a plătit valoarea corespunzătoare a bunurilor, iar reaua lui credinţă în fraudarea creditorului este prezumată potrivit dispoziţiilor art. 65 alin. (2) din lege, deoarece potrivit probelor administrate în cauză, soţii B.V. şi B.C. au calitatea de asociaţi şi administratori atât la debitorul-vânzător cât şi la terţul cumpărător.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs SC H.T.G. SRL susţinând că în mod greşit instanţa de fond a respins excepţia lipsei calităţii procesuale active a reclamantei şi a reţinut ca fiind incidente în cauză dispoziţiile art. 975 şi urm. C.civ. care reglementează acţiunea revocatorie (pauliană). Arată că în speţă nu se aplică regulile cu caracter general instituite de Codul civil, ci regulile instituite de legea specială în materie, respectiv legea insolvenţei. Aşa fiind, greşit prima instanţă a statuat că dispoziţiile art. 975 şi urm. C.civ. îşi găsesc aplicabilitatea în materia anulării unor acte frauduloase, efectuate de debitorul falit înaintea deschiderii procedurii, că dispoziţiile art. 62 din Legea nr. 64/1995 care reglementează sfera persoanelor prevăzute de art. 61 din aceeaşi lege au caracter de recomandare.

Relevă faptul că societatea creditoare nu poate promova acţiune în anularea unor acte încheiate de debitor înainte de deschiderea procedurii, o astfel de acţiune, în baza legii speciale, o poate intenta administratorul sau lichidatorul judiciar, după caz.

Analizând criticile, în raport de actele şi lucrările dosarului, precum şi de dispoziţiile legale incidente, Curtea a constatat că recursul este întemeiat.

Orice creditor care are una sau mai multe creanţe, certe, lichide şi exigibile, poate introduce la tribunal cererea împotriva unui debitor prezumat în insolvenţă (art. 29 Legea nr. 64/1995, republicată, în prezent Legea insolvenţei nr. 85/2006, art. 31). De această fază creditorul-reclamant a trecut şi a recurs la promovarea acţiunii revocatorii de faţă, uzând de dispoziţiile art. 975 C.civ. şi art. 147 din Legea nr. 64/1995, dispoziţii reluate prin art. 149 din Legea insolvenţei nr. 85/2006, prevalându-se de precizarea că dispoziţiile prezentei legi se completează în măsura compatibilităţii lor cu cele ale Codului civil, Codului comercial şi Codului de procedură civilă.

Se reţine însă că Legea specială nr. 64/1995, republicată, prin art. 18 lit. e) şi art. 45 lit. c) instituie dreptul administratorului/lichidatorului judiciar de a introduce la tribunal acţiuni pentru anularea actelor încheiate în 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenţia părţilor implicate de a sustrage bunuri de la urmărire. În Legea insolvenţei nr. 85/2006 sunt reluate aceleaşi aspecte prin dispoziţiile art. 79, art. 80 lit. c).

Acest drept îl are şi comitetul creditorilor conform art. 16 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, republicată, reluat prin art. 17 lit. f) din Legea nr. 85/2006.

Aceste dispoziţii se completează cu dispoziţiile art. 10 lit. e) din Legea nr. 64/1995 care stabilesc că printre atribuţiile judecătorului sindic este şi judecarea acţiunilor introduse de administrator sau de lichidator pentru anularea unor transferuri cu caracter patrimonial, dispoziţii reluate prin Legea insolvenţei nr. 85/2006, art. 11 lit. h).

În contextul dat, este evident că astfel de acţiuni au un caracter special şi se judecă după regulile precise ale legii speciale.

În cauză nu se aplică regulile dreptului civil prevăzute de art. 975 şi urm. C.civ. care dă posibilitatea oricărui creditor în nume personal să atace actele făcute de debitor în prejudiciul lui, pe calea acţiunii revocatorii (pauliene).

Nu pot fi confundate sau suprapuse dispoziţiile legii generale cu cele din legea specială pe considerentul greşit că art. 147 din Legea nr. 64/1995, în prezent art. 149 din Legea nr. 85/2006, prevede că dispoziţiile prezentei legi se completează cu cele din Codul civil.

Acestea îşi găsesc într-adevăr incidenţa numai în măsura în care legea specială nu prevede expres anumite împrejurări, fapte, etc. Altfel, în concurs cu legea generală, întotdeauna se aplică legea specială. Acolo unde legea nu dispune, judecătorul nu o poate face, încât greşit prima instanţă a aplicat concomitent dispoziţiile legii generale cu cele ale legii speciale.

Prin consecinţă, faţă de considerentele expuse în precedent recursul se vădeşte a fi întemeiat astfel că a fost admis şi a fost casată sentinţa recurată în sensul respingerii acţiunii.

12. Acțiune în anularea unui transfer fraudulos. Nerespectarea termenului limită impus de prevederile art. 81 alin. (1) din Legea nr. 85/2006. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 79, art. 81 alin. (1)
C.proc.civ., art. 103 alin. (2)

Potrivit art. 81 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, acțiunea în anularea unui transfer fraudulos trebuie promovată în termen de un an de la data expirării termenului stabilit pentru întocmirea raportului amănunțit asupra cauzelor care au determinat starea de insolvență şi a persoanelor responsabile, dar nu mai târziu de 18 luni de la data deschiderii procedurii.

Aşa fiind, administratorul/lichidatorul judiciar ar putea solicita, în condițiile prevăzute de art. 103 alin. (2) C.proc.civ., repunerea numai în termenul de un an, nu şi în cel de 18 luni, căci acesta are caracterul unui termen limită, înăuntrul căruia acțiunea în anularea unui transfer patrimonial fraudulos trebuie promovată, iar legea a instituit un termen limită pentru asigurarea securității circuitului civil.

C.A. Bucureşti, Secția a VI-a comercială, dec. nr. 403 din 15 martie 2007

Prin sentința comercială nr. 2396/06.10.2006, Tribunalul Bucureşti, Secția a VII-a comercială, a admis excepția tardivității şi a respins cererea formulată de reclamanta SC M.R.T. SRL, societate în faliment, reprezentată prin lichidator judiciar, în contradictoriu cu pârâta SC T.T. SRL, ca tardivă.

Pentru a pronunța această sentință, judecătorul-sindic a reținut că prin sentința comercială nr. 580/14.05.2004, s-a deschis procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995, împotriva debitoarei SC M.R.T. SRL.

S-a mai constatat că prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 2721/07.10.2003 la BNP M.E., SC M.R.T. SRL a înstrăinat către SC T.T. SRL, activul situat în Bucureşti, B-dul B., format din pavilion administrativ, hală laminor şi teren aferent, iar lichidatorul judiciar al debitoarei a sesizat judecătorul-sindic la data de 9.06.2006, cu o acțiune în anularea acestui contract.

Prima instanță a mai reținut că art. 81 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 [fost art. 62 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, în vigoare la data introducerii acțiunii] stabileşte un termen de decădere de maximum 18 luni în care poate fi introdusă acțiunea în anularea unui transfer patrimonial efectuat în frauda creditorilor, termen care începe să curgă de la data deschiderii procedurii.

În acest context, judecătorul-sindic a apreciat că, în cadrul termenului prescris de lege, lichidatorul judiciar are obligația de a se informa asupra

bunurilor care au ieşit din patrimoniul debitoarei şi a constatat că, în speţă, demersurile lichidatorului au fost iniţiate după un interval de timp considerabil de la data deschiderii procedurii.

Reţinând, aşadar, că acţiunea a fost formulată după împlinirea termenului, judecătorul-sindic a admis excepţia tardivităţii şi, pe cale de consecinţă, a respins cererea, ca tardivă.

Împotriva acestei sentinţe, SC M.R.T. SRL, societate în faliment, reprezentată de lichidator judiciar, a declarat recurs, solicitând casarea sa şi trimiterea cauzei, spre rejudecare, primei instanţe.

În motivare, recurenta a făcut o prezentare detaliată a demersurilor efectuate după deschiderea procedurii şi a precizat că acestea nu au avut nicio finalitate, lichidatorul judiciar aflând despre existenţa contractului a cărui anulare s-a solicitat, după expirarea termenului de 18 luni reglementat de lege.

Analizând actele dosarului, precum şi hotărârea atacată, prin prisma motivelor de recurs invocate, Curtea a reţinut următoarele:

Prin sentinţa comercială nr. 580/14.05.2004, s-a deschis procedura prevăzută de Legea nr. nr. 64/1995, împotriva debitoarei SC M.R.T. SRL.

Lichidatorul judiciar al debitoarei a sesizat judecătorul-sindic la data de 9.06.2006 cu o acţiune în anularea contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 2721/07.10.2003 la BNP M.E., prin care SC M.R.T. SRL a înstrăinat către SC T.T. SRL, activul situat în Bucureşti, B-dul B., format din pavilion administrativ, hală laminor şi teren aferent.

Fără a contesta realitatea demersurilor întreprinse de lichidator, în vederea identificării situaţiei patrimoniului falitei, Curtea a reţinut că, potrivit art. 81 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 [fost art. 62 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, în vigoare la data introducerii acţiunii] acţiunea în anularea unui transfer fraudulos trebuie promovată în termen de un an de la data expirării termenului stabilit pentru întocmirea raportului amănunţit asupra cauzelor care au determinat starea de insolvenţă şi a persoanelor responsabile, dar nu mai târziu de 18 luni de la data deschiderii procedurii.

Aşa fiind, administratorul/lichidatorul judiciar ar putea solicita, în condiţiile de procedurabilitate prevăzute de art. 103 alin. (2) C.proc.civ., repunerea numai în termen de un an, nu şi în cel de 18 luni, căci acesta are caracterul unui termen limită, înăuntrul căruia acţiunea în anularea unui transfer patrimonial fraudulos trebuie promovată, iar legea a instituit un termen limită, pentru asigurarea securităţii circuitului civil. Trebuie, oricum, precizat că o cerere de repunere în termen nu a fost formulată în faţa primei instanţe, deşi recurenta se referă la ipoteza reglementată de art. 103 C.proc.civ., în concluziile scrise depuse în recurs.

Cum acţiunea în anulare a fost formulată la data de 9.06.2006, după împlinirea termenului limită, Curtea a apreciat că în mod temeinic judecă-

torul-sindic a admis excepţia tardivităţii şi a respins cererea, ca tardivă, motiv pentru care, în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ., a respins recursul, ca nefondat.

13. Acţiune în anularea unui transfer fraudulos. Comitetul creditorilor. Calitate procesuală activă. Contract de vânzare-cumpărare. Nelezarea drepturilor creditorilor

Legea nr. 85/2006, art. 79, art. 81 alin. (2), art. 17 alin. (1) lit. f)

Comitetul creditorilor are calitate procesuală activă de a introduce acţiunea pentru anularea unor transferuri cu caracter patrimonial, făcute de debitor în dauna creditorilor, atunci când această acţiune nu a fost introdusă de administratorul judiciar sau de lichidator, această atribuţie fiind expres prevăzută de art. 17 alin. (1) lit. f) şi art. 81 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Nu au fost lezate drepturile creditorilor dacă se dovedeşte că scopul contractului de vânzare a unor bunuri din patrimoniul debitoarei înainte de deschiderea procedurii insolvenţei a fost redresarea financiară a debitoarei şi acoperirea creanţelor către creditori. Nu se poate acredita ideea intenţiei tuturor părţilor de a sustrage bunuri de la urmărire şi de a leza drepturile creditorilor cât timp s-au vândut bunuri afectate de sarcini cu acordul A.G.A. şi al creditorilor ipotecari.

Trib. Vrancea, Secţia comercială, sentinţa nr. 76 din 28 februarie 2007

La 13.12.2006 creditoarea SC C.I. SA Bucureşti, în calitate de preşedinte al Comitetului Creditorilor a formulat în contradictoriu cu debitoarea SC C. SA Focşani şi numiţii F.V.H. şi F.E. acţiune în anulare a contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1823/06.04.2005. În motivarea acţiunii, reclamantul a arătat că prin acest act debitoarea a transferat teren şi hală de producţie cu intenţia de a întârzia starea de insolvenţă. Cum la data tranzacţiei dobânditorii imobilului cunoşteau situaţia financiară a societăţii sunt îndeplinite condiţiile art. 79 şi art. 80, actul fiind încheiat în dauna creditorilor cu o lună înainte de introducerea cererii de deschidere a procedurii.

Legali citaţi, cumpărătorii au formulat întâmpinare şi au arătat că vânzarea s-a făcut cu respectarea tuturor condiţiilor legale şi cu acordul Băncii T. care avea supra imobilului drept de ipotecă. În plus, vânzarea a fost aprobată în adunarea generală a acţionarilor la care a participat şi creditoarea, iar hotărârea nu a fost atacată în instanţă. Preţul a fost achitat integral şi a servit acoperirii datoriilor faţă de creditori. Mai mult, creditoarea a beneficiat de un credit de la BCR pentru care a ipotecat tocmai debitoarea şi nu a demonstrat

nicio intenţie de a participa la redresarea financiară a acesteia. Cum vânzarea s-a făcut în cursul desfăşurării normale a activităţii curente a debitoarei, iar acţiunea s-a introdus fără a exista acordul comitetului creditorilor, aşa cum prevede art. 81 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, a solicitat respingerea acţiunii pentru lipsă de temei legal.

Analizând cererea, judecătorul sindic a reţinut că la data de 8.03.2006 creditoarea SC C.I. SA Bucureşti a solicitat lichidatorului judiciar să formuleze acţiune în anulare a contractului de vânzare-cumpărare în discuţie în cauza de faţă. Cum lichidatorul, după analiza condiţiilor vânzării nu a înţeles să formuleze o astfel de acţiune, Comitetul Creditorilor desemnat la 20.09.2006 a promovat acţiunea de faţă la 13.12.2006. Cum în şedinţa Comitetului Creditorilor din 29.11.2006 s-a aprobat formularea unei cereri în anulare şi în baza dispoziţiilor art. 17 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 85/2006 are o astfel de atribuţie, s-a constatat că acţiunea a fost legal introdusă şi comitetul are calitate procesuală activă în cauză.

Cât priveşte fondul cauzei, s-a reţinut că prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1823/6.04.2005 debitoarea a vântul numiţilor F.V.H. şi F.E. o hală de producţie de 933,01 mp şi 1.250 mp teren curţi-construcţii, imobil ipotecat în favoarea B.T., preţul fiind de 840.000.000 ROL. Din procesul-verbal al Adunării Generale a Acţionarilor debitoarei din 3.02.2005 rezultă că la acea dată s-a aprobat cu votul favorabil al acţionarilor reprezentând 74,85% din acţiuni înstrăinarea imobilelor, de faţă fiind şi reprezentantul creditoarei.

Faptul că vânzarea s-a făcut cu acordul acţionarilor şi cu respectarea condiţiilor prevăzute de lege este reţinut şi în procesul-verbal al Adunării Generale a Creditorilor din 31.03.2006. Mai mult, Hotărârea A.G.A. din 3.02.2005 nu a fost atacată în instanţă potrivit Legii nr. 31/1990.

Referitor la preţ, aşa cum rezultă din contractul de credit imobiliar nr. 287/07.03.2005, din factura 05166760/06.04.2005 şi din extrasul de cont de la B.T., acesta a fost achitat integral şi a fost evidenţiat în contabilitatea debitoarei.

Dacă în ceea ce priveşte respectarea condiţiilor prevăzute de art. 948 C.civ. pentru încheierea unui act juridic nu există dubii, prin prisma Legii nr. 85/2006 se impun o serie de precizări. Actul de vânzare-cumpărare a fost încheiat înainte de formularea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei. Este adevărat că la momentul vânzării societatea avea debite, dar scopul acestei operaţiuni a fost redresarea financiară, acoperirea creanţelor către creditori, împrejurare dovedită cu procesele-verbale aflate la dosar. Nu se poate acredita ideea intenţiei tuturor părţilor de a sustrage bunuri de la urmărire şi de a leza drepturile creditorilor cât timp s-a vândut un bun afectat de sarcini cu acordul A.G.A. şi al creditorilor ipotecari.

Cum niciun mijloc de probă nu susține ipoteza din art. 80 alin. (1) lit. c) şi alin. (2) din Legea nr. 85/2006, iar transferul patrimonial s-a făcut în condițiile activității curente a debitoarei, în baza art. 82 din Legea nr. 85/2006 s-a respins acțiunea ca neîntemeiată.

14. Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor. Reaua-credință a părților contractante. Imobil înstrăinat unei firme în care soția asociatului unic al debitoarei este administrator. Preț derizoriu

Legea nr. 85/2006, art. 79, art. 80 alin. (1) lit. c)
C.civ., art. 1303

Potrivit art. 79 din Legea nr.85/2006 administratorul judiciar sau după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul sindic acțiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor în cei 3 ani anteriori deschideri procedurii.

Este anulabil un act juridic de vânzare a unui bun imobil din patrimoniul debitoarei, în condițiile în care bunul a fost înstrăinat unei firme în care soția asociatului unic al debitoarei este administrator, iar prețul stabilit a fost derizoriu, vânzarea având loc în cele 6 luni anterioare cererii de deschidere a procedurii.

C.A. Constanța, Secția comercială, dec. nr. 200 din 22 februarie 2007

Reclamanta SC E.G. SRL în calitate de lichidator al debitoarei SC A. SRL Babadag, județul Tulcea, a solicitat anularea transferului de drepturi patrimoniale şi a facturii fiscale seria TL ACA nr. 5241203/01.06.2004 emisă de debitoare prin care i-a vândut pârâtei SC G. SRL Babadag spațiul comercial din oraşul Babadag, str. M.V., județul Tulcea.

A solicitat totodată reclamanta să fie obligată pârâta la restituirea bunului achiziționat (transferat) sau, dacă bunul nu mai există, valoarea acestuia de la data transferului efectuat de către debitoare, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că prin încheierea nr. 1627/02.09.2005 pronunțată de Tribunalul Tulcea s-a dispus intrarea debitoarei în procedura falimentului, conform Legii nr. 64/1995 republicată şi modificată, fiind desemnat lichidator judiciar SC E.G. SRL Tulcea.

În temeiul atribuțiilor prevăzute de art. 29 lit. a) din Legea nr. 64/1995, republicată şi modificată, lichidatorul a examinat activitatea debitoarei falite, ocazie cu care a constatat că din patrimoniul debitoarei a fost înstrăinat un bun imobil proprietatea debitoarei, respectiv spațiul comercial. Prin factura

fiscală seria TL ACA nr. 5241203/01.06.2004 debitoarea, reprezentantă de asociatul unic în calitate de vânzător, a vândut către SC G. SRL Babadag, spaţiul comercial din Babadag, str. M.V., judeţul Tulcea. Se menţionează că administrator al pârâtei este doamna C.E., soţia fostului administrator al debitoarei.

Se apreciază că prin această vânzare nu s-a încercat decât scoaterea bunului din patrimoniul societăţii, în situaţia în care deşi starea de insolvenţă este evidentă, societatea debitoare având o pierdere de 38.121 RON la sfârşitul anului 2003, fostul administrator al debitoarei a procedat în mod fraudulos la înstrăinarea bunului imobil descris mai sus. Actul prin care a fost efectuat transferul dreptului patrimonial este fraudulos deoarece prin acest act fostul administrator a urmărit înşelarea creditorilor micşorându-şi intenţionat patrimoniul, sustrăgând bunul imobil, provocându-şi şi agravându-şi astfel insolvenţa.

Prin sentinţa civilă nr. 2243 din 11 august 2006 a Tribunalului Tulcea s-a admis cererea, s-a anulat factura fiscală seria TL ACA nr. 5241203/01.06.2004 emisă de debitoare şi s-a dispus restituirea de către pârâtă, averii debitoarei, a bunului vândut sau, dacă bunul nu mai există, valoarea acestuia de la data transferului efectuat de către debitoare.

Pentru a pronunţa această sentinţă prima instanţă a reţinut că administratorul societăţii, cumpărătorul SC G. SRL Babadag, este doamna C.E., soţia fostului administrator al debitoarei, iar pe factura fiscală nr. 5241203/01.06.2004, prin care s-a realizat vânzarea spaţiului comercial pentru furnizor SC A. SRL Babadag, a semnat fostul administratorul al debitoarei, C.N., iar pentru cumpărător SC G. SRL Babadag semnează aceeaşi persoană, C.N., semnăturile fiind identice pe ambele părţi.

Prin urmare, acest aspect relevă faptul că reprezentantul pârâtei, fiind soţia fostului administrator, se presupune că avea cunoştinţă de starea de insolvabilitate a debitoarei şi s-a urmărit scoaterea bunului din patrimoniul acesteia, provocându-se şi agravându-se astfel starea de insolvabilitate, vânzarea având loc în cele 6 luni anterioare cererii de deschidere a procedurii.

S-a mai susţinut de către lichidatorul judiciar şi faptul că preţul vânzării a fost unul derizoriu. Din raportul de evaluare efectuat în cauză de expert evaluator T.G. a rezultat că valoarea de vânzare a bunului (valoare de piaţă) la data înstrăinării lui – iunie 2004 – era de 20.120 RON (inclusiv TVA), iar preţul vânzării, aşa cum rezultă din factura fiscală seria TL ACA nr. 5241203/01.06.2004, a fost de numai 2.000 RON.

De altfel, şi cu privire la preţul vânzării imobilului, reprezentantul pârâtei, la cuvântul în fond, a recunoscut că a fost acelaşi cu cel în urmă cu opt ani. Mai mult, aşa cum rezultă din adresa nr. 1173/31.05.2005 a Oficiului de Cadastru şi Publicitate Imobiliară Tulcea, imobilul înstrăinat este grevat de

interdicţia de înstrăinare nr. 799/12.12.2002 emisă de B.I.R. Galaţi, interdicţie de care fostul administrator nu a ţinut cont.

Având în vedere aceste considerente, instanţa a reţinut că s-a dovedit faptul că înstrăinarea imobilului a fost efectuată cu intenţia vădită de fraudare a drepturilor creditorilor, făcându-se dovada existenţei şi a disproporţiei între preţul vânzării şi valoarea reală a imobilului, fiind îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 79 şi art. 80 alin. (1) lit. b) şi c) din Legea nr. 85/2006.

Împotriva acestei sentinţe a declarat apel pârâta invocând ca motive de nelegalitate:

1) instanţa nu a ţinut cont că pârâta a fost cumpărător de bună-credinţă;

2) bunul cumpărat era liber de sarcini;

3) există discrepanţă între preţul plătit de pârâtă şi cel stabilit de evaluator – preţul plătit este cel corect pentru că la stabilirea lui s-a ţinut cont de particularităţile pieţei din Babadag.

Recursul a fost respins de Curte ca nefondat.

Potrivit art. 79 din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul sindic acţiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor în cei 3 ani anteriori deschideri procedurii.

Pe de altă parte, potrivit art. 1169 C.civ., cel care face o propunere înaintea judecătorului trebuie să o dovedească.

În cauză, în raport de dispoziţiile legale sus citate şi probele administrate se constată că susţinerile pârâtei din recurs sunt nefondate.

În conformitate cu doctrina şi jurisprudenţa în materia contractelor de vânzare-cumpărare buna-credinţă a cumpărătorului la încheierea unui contract de vânzare cumpărare reprezintă acea convingere a aceluia care cumpără un bun că vânzătorul este adevăratul proprietar şi poate transmite valabil titlul său. Buna-credinţă ca eroare scuzabilă se apreciază subiectiv în persoana subdobânditorului.

Buna-credinţă de care încearcă pârâta să se prevaleze pentru menţinerea contractului nu poate singură valida operaţiunea juridică pentru că s-a dovedit în cauză reaua-credinţă a cumpărătorului după cum urmează:

1) factura fiscală în litigiu a fost semnată atât la cumpărător cât şi la vânzător de fostul administrator – semnăturile sunt identice;

2) reprezentantul pârâtei la încheierea contractului a fost soţia fostului administrator, astfel că se prezumă că acesta avea cunoştinţă de starea de insolvabilitate a debitoarei;

3) preţul vânzării, aşa după cum rezultă din factura fiscală, este de 2.000 lei, iar în raportul de evaluare preţul imobilului este cu mult mai mare – de unde se poate trage concluzia că preţul vânzării este derizoriu;

4) imobilul înstrăinat era grevat de interdicţia de vânzare ce rezultă din adresa nr. 799/12.12.2002 emisă de B.I.R. Galaţi de care fostul administrator nu a ţinut seama.

Faţă de cele de mai sus s-a constatat că în cauză sunt îndeplinite condiţiile art. 79 din Legea nr. 85/2006, astfel că în mod corect prima instanţă a admis acţiunea.

15. Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor. Înstrăinarea unui bun proprietatea debitoarei către alt asociat şi administrator al debitoarei. Prestaţia debitorului depăşeşte vădit pe cea primită

Legea nr. 85/2006, art. 79, art. 80 alin. (1) lit. b) şi c)

Dacă ulterior înregistrării cererii creditorului de deschidere a procedurii insolvenţei împotriva debitorului, dar anterior pronunţării hotărârii de deschidere a procedurii, administratorul debitorului a dispus înstrăinarea unui bun proprietatea debitoarei către coasociata sa şi în acelaşi timp, administrator al debitoarei, prestaţia cumpărătoarei fiind de circa 10 ori mai mică decât cea a societăţii debitoare, operaţiunea juridică are un caracter fraudulos.

Prin această operaţiune s-a mărit pasivul debitoarei şi s-a sustras bunul de la urmărirea de la creditori, fiind aplicabile dispoziţiile art. 80 alin. (1) lit. b) şi c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei.

Trib. Sălaj, Secţia comercială, sentinţa nr. 318 din 19 februarie 2007

Administratorul judiciar al debitoarei SC A.S. SRL Zalău a solicitat anularea contractului de vânzare-cumpărare prin care debitoarea SC A.S. SRL Zalău a vândut pârâtei Ş.G.M. un autoturism marca M.

S-a arătat în motivare că la data de 14 februarie 2006 administratorul statutar al societăţii debitoare a dispus vânzarea autoturismului M. care avea o valoare contabilă de 39.168 lei coasociatului Ş.G.M., care este şi administrator al societăţii, cu preţul de 4.660,99 lei, deci la un preţ disproporţionat de mic. Pe de altă parte, preţul nu a fost achitat.

Judecătorul sindic a reţinut că prin sentinţa civilă nr. 503 din 8 mai 2006 a Tribunalului Sălaj s-a deschis procedura reorganizării judiciare şi a falimentului faţă de debitorul SC A.S. SRL Zalău, la cererea creditorului SC A.C. SRL Zalău, care a fost înregistrată la instanţă la data de 1 februarie 2005.

Ulterior înregistrării cererii creditorului împotriva debitorului, dar anterior pronunţării hotărârii de deschidere a procedurii, administratorul debitorului a dispus înstrăinarea autoturismului M., proprietatea debitoarei, coasociatei şi în acelaşi timp, administrator al debitoarei, cu suma de 4.660,99 lei, deşi valoarea contabilă a bunului este de 39.168 lei.

Prestaţia cumpărătoarei este de circa 10 ori mai mică decât cea a societăţii debitoare, ceea ce califică operaţiunea ca având un caracter fraudulos.

Frauda este cu atât mai evidentă cu cât cumpărătorul are calitatea de asociat şi administrator la societatea debitoare, iar operaţiunea a avut loc după înregistrarea cererii creditorului pentru deschiderea procedurii insolvenţei, deci starea de insolvenţă a debitoarei era prezumată.

Prin această operaţiune s-a mărit pasivul social, s-a sustras bunul de la urmărire, fiind aplicabile dispoziţiile art. 80 alin. (1) lit. b) şi c) din Legea nr. 85/2006.

Pentru aceste motive a fost admisă acţiunea formulată de reclamant şi a fost anulat contractul de vânzare-cumpărare dintre debitoarea SC A.S. SRL Zalău în calitate de vânzătoare şi pârâta Ş.G.M., având ca obiect autoturismul M., valoarea contabilă fiind de 39.168 lei. S-a dispus repunerea în situaţia anterioară în sensul că a fost obligată cumpărătoarea Ş.G.M. să restituie societăţii autoturismul M. sau contravaloarea acestuia de 39.168 lei.

16. Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor. Prezumţie de fraudă. Înstrăinare bunuri către o altă societate în care administratori sunt administratorul debitorului şi soţia acestuia

Legea nr. 85/2006, art. 79, art. 80 alin. (1) lit. c), art. 84 alin. (2)

Există prezumţia de fraudă în cazul unor acte juridice încheiate de debitor înainte de deschiderea procedurii insolvenţei, dacă transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor din patrimoniul debitoarei s-a realizat între debitoare şi un terţ, administratorul statutar al debitoarei fiind şi administrator al societăţii cumpărătoare, alături de soţia sa, scopul încheierii acestor acte fiind acela al fraudării intereselor creditorilor.

Nu se poate reţine că la momentul realizării transferurilor patrimoniale debitoarea se afla în cursul desfăşurării normale a activităţii sale, ţinând cont de situaţia de ansamblu a societăţii din aceea perioadă, situaţie dată de starea economică şi financiară critică în care se afla, de înstrăinarea unor bunuri ale societăţii de valoare mare la preţuri mici, dar şi datoriile mari pe care aceasta le avea la bugetul statului.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, dec. nr. 325 din 12 martie 2007

Prin cererea adresată Tribunalului Constanţa reclamanta SC B.F.S. SRL, în calitate de administrator judiciar al debitoarei SC I.S.C. SRL, a solicitat să

dispună anularea transferului patrimonial de bunuri mobile materializat prin factura fiscală nr. 4754928/16.12.2002, în valoare de 8.568 RON.

În fapt, a arătat reclamanta că acest transfer s-a realizat înainte de deschiderea procedurii, dar la acea dată societatea nu mai desfăşura activitate, iar preţul încasat nu a intrat în patrimoniul societăţii, fiind virat cu dispoziţie de plată către administratorul statutar. A mai arătat reclamanta că prin acest transfer au fost lezate drepturile creditorilor, prin diminuarea patrimoniului debitoarei.

Pentru aceleaşi motive în fapt şi în drept a solicitat reclamanta anularea mai multor transferuri patrimoniale încheiate între SC I.S.C. SRL şi SC I.G.I.S.P. SRL, aceste transferuri fiind detaliate în acţiune.

Prin sentinţa civilă nr. 5887/2006, Trib. Constanţa a admis cererile conexe şi a dispus anularea transferurilor dreptului de proprietate indicate în acţiune.

Pentru a dispune astfel a reţinut, în esenţă, judecătorul-sindic, că transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor din patrimoniul debitoarei s-a realizat între debitoare al cărei administrator statutar era G.I.I., în calitate de vânzătoare şi SC I.G.I.S.P. SRL în calitate de cumpărătoare (administratorii fiind G.E. şi G.I.I. – soţ şi soţie), scopul fiind acela al fraudării intereselor creditorilor.

În pronunţarea soluţiei judecătorul-sindic a dat eficienţă dispoziţiilor art. 84 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 – ce instituie prezumţia de fraudă, prezumţie ce nu a fost răsturnată de debitoare.

Împotriva acestei hotărâri în termen legal a declarat recurs administratorul unic al debitoarei, G.I.I., criticând-o sub următoarele aspecte:

- judecătorul-sindic nu a avut în vedere împrejurarea că în anul 2002 societatea sa se afla în cursul desfăşurării normale a activităţii având 50 de salariaţi; nu au fost avute în vedere concluziile expertizei contabile efectuate referitoare la inexistenţa unei subevaluări a obiectelor de inventar şi a mijloacelor fixe, plăţile fiind făcute prin bancă şi evidenţiate în contabilitatea societăţii;

- nu s-a avut în vedere faptul că între cele două societăţi au existat relaţii de colaborare în virtutea cărora au existat datorii reciproce ce au fost compensate prin note de compensare.

Analizând hotărârea recurată în raport de criticile aduse, Curtea a reţinut că acestea sunt nefondate pentru considerentele:

Referitor la prima critică instanţa de recurs apreciază că aceasta nu poate fi primită întrucât judecătorul sindic a concluzionat judicios, în urma unei interpretări coroborate a probelor administrate în cauză că, la momentul realizării transferurilor patrimoniale, debitoarea nu se afla în cursul desfăşurării normale a activităţii sale.

Deşi expertul contabil reţine în concluziile lucrării sale că transferul de bunuri s-au efectuat înaintea deschiderii procedurii de reorganizare şi fali-

ment când societatea îşi desfăşura normal activitatea, judecătorul sindic a înlăturat corect opiniile expertului ţinând cont de situaţia de ansamblu a societăţii din aceea perioadă, situaţie dată de starea economică şi financiară critică în care se afla, de înstrăinarea unor bunuri ale societăţii de valoare mare la preţuri mici, dar şi datoriile mari pe care aceasta le avea la bugetul statului.

Toate aceste împrejurări au fost coroborate cu faptul că în noiembrie 2003 administratorul a solicitat la Oficiul Registrului Comerţului lichidarea voluntară.

Corect a apreciat judecătorul-sindic că nici celelalte concluzii ale expertului nu s-a impus a fi menţinute faţă de situaţia de fapt şi de celelalte probatorii administrate; în plus, debitoarea nu a răsturnat prezumţia de fraudă produsă creditorilor prin transferurile realizate între debitoare şi terţul beneficiar – soţ al reprezentantului debitoarei.

Referitor la apărările privind existenţa unor relaţii de colaborare între debitoarea-vânzătoare şi cumpărătorul bunurilor falitei şi a unor datorii reciproce ce au fost compensate, au fost înlăturate de judecătorul sindic corect şi justificat de existenţa unui concert fraudulos, creat de părţile contractelor încheiate cu scopul sustragerii bunurilor de la urmărire, dar şi de faptul că nu s-au dovedit aşa zisele datorii reciproce.

Faţă de cele arătate, criticile aduse nu pot fi primite, ele negăsindu-şi suport în probatoriile administrate în faţa judecătorului sindic şi neputând conduce la reformarea hotărârii pronunţate. În consecinţă, în temeiul dispoziţiilor art. 312 C.proc.civ., recursul formulat a fost respins ca nefondat.

17. Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor. Transfer patrimonial realizat de către debitoare în cele 120 zile anterioare deschiderii procedurii insolvenţei către un creditor pentru stingerea unei datorii

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (1) lit. d), art. 83 alin. (1)

Dacă un transfer patrimonial a fost realizat de către debitoare în cele 120 zile anterioare deschiderii procedurii insolvenţei pot fi incidente prevederile art. 80 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, în conformitate cu care pot fi introduse acţiuni în anulare împotriva actelor de transfer de proprietate către un creditor pentru stingerea unei datorii anterioare sau în folosul acestuia, efectuate în cele 120 zile anterioare deschiderii procedurii, dacă suma pe care creditorul ar putea să o obţină în caz de faliment al debitorului este mai mică decât valoarea actului de transfer.

Aceste condiţii sunt îndeplinite dacă, în ipoteza în care acest transfer patrimonial nu ar fi operat, creditorul către care a operat transferul ar fi putut formula cerere de admitere a creanţei şi ar fi fost înscris în tabelul de creanţe la categoria creanţelor chirografare, creanţele bugetare au o pondere mare în totalul creanţelor împotriva averii debitoarei, iar bunurile rămase în proprietatea debitoarei ce pot fi valorificate au o valoare mică, raportat la creanţele ce trebuie acoperite, astfel încât dacă acel creditor ar fi fost înscris în tabelul de creanţe, nu ar fi ajuns să primească suma reprezentând contravaloarea actului de transfer efectuat de către debitoare în favoarea sa.

Trib. Bihor, Secţia comercială, sentinţa nr. 185 din 3 aprilie 2007

Prin acţiunea în anulare înregistrată în dosarul nr. 123/F/2005 la data de 5.12.2006, lichidatorul SC E. SA a solicitat, în contradictoriu cu pârâţii SC P. SA (debitoare în cauză) şi SC F. SA, anularea transferului de drepturi patrimoniale efectuate între debitoarea SC P. SA şi pârâta SC F. SA, constând în livrarea de mărfuri în valoare de 150.968,09 RON şi restituirea mărfurilor livrate, iar în situaţia în care acestea nu se mai află în proprietatea SC F. SA, pârâta să fie obligată la restituirea către averea debitoarei falite a sumei de 150.968,09 RON.

În motivarea acţiunii, lichidatorul a arătat că societatea debitoare a avut în perioada februarie – octombrie 2002 relaţii comerciale cu furnizorul SC B. SA Scaieni, constând în furnizarea pe bază de contract a materialului tubular necesar activităţii de foraj, precum şi transport specializat aferent. Datorită faptului că debitoarea nu a achitat facturile emise de acest furnizor, acesta a promovat o acţiune în instanţă, potrivit O.G. nr. 5/2001, iar prin sentinţa nr. 852/10.03.2003 a Tribunalului Prahova, debitoarea SC P. SA a fost somată să achite creditoarei SC B. SA suma de 1.509.868.607 lei.

La data de 2.09.2004, între SC B. SA, în calitate de cedent şi SC F. SA, în calitate de cesionar, s-a încheiat contractul de cesiune de creanţă nr. 2979/02.09.2004, prin care părţile convin cesiunea creanţei deţinute de cedent faţă de debitorul cedat – SC P. SA, către cesionar, debitorul cedat fiind notificat asupra încheierii contractului de cesiune prin adresa nr. 2980/02.09.2004.

În perioada 2004-2005, debitoarea nu a efectuat plăţi către creditorul SC F. SA, însă în cursul lunii august 2005, debitoarea livrează în compensare mai multe bunuri către acest creditor, în vederea stingerii datoriei, în valoare totală de 150.968,09 RON.

Aceste operaţiuni se încadrează între cele prevăzute explicit la art. 80 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, căci suma pe care creditorul SC F. SA ar putea să o obţină în cadrul procedurii falimentului debitoarei SC P. SA este cu mult mai mică decât valoarea actului de transfer. Sub acest aspect, lichi-

datorul a arătat că valoarea totală a creanţelor împotriva averii debitoarei, potrivit tabelului definitiv consolidat al creanţelor, este de 19.378.683 RON, valoarea totală a creanţelor bugetare este de 18.178.141 RON, iar valoarea estimată de lichidator a bunurilor din averea debitoarei este de 4.408.309 RON. În situaţia în care nu s-ar fi efectuat transferul patrimonial, în procedura falimentului deschisă împotriva debitoarei, creditorul SC F. SA ar fi putut solicita înscrierea sa în grupa creanţelor chirografare, conform prevederilor art. 122 pct. 7 din Legea nr. 64/1995 (respectiv art. 123 pct. 7 din Legea nr. 85/2006).

Pârâta SC F. SA a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acţiunii în anulare exercitată de lichidator, ca neîntemeiată, arătând în apărare că valoarea bunurilor compensate este mult mai mică decât preţul de referinţă al acestor bunuri la comercializare, motiv pentru care actele de transfer nu au caracter fraudulos şi în aceste condiţii nu sunt aplicabile prevederile art. 80 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

Examinând actele şi lucrările dosarului, judecătorul-sindic a reţinut următoarele:

Prin sentinţa nr. 852/10.03.2003, pronunţată de Trib. Prahova, a fost somată debitoarea SC P. SA Borş să plătească creditoarei SC B. SA Scaieni suma de 1.509.868.607 lei, actualizată în raport cu data inflaţiei la data plăţii efective.

Ulterior, între SC B. SA, în calitate de cedent şi SC F. SA, în calitate de cesionar, a intervenit la data de 3.09.2004 contractul de cesiune de creanţă nr. 2979, având ca obiect cesionarea creanţei deţinute de cedent împotriva debitorului cedat SC P. SA, în sumă de 1.509.868.607 lei. Cesiunea a fost notificată debitorului cedat la data de 3.09.2004.

În vederea stingerii datoriei sale către SC F. SA, debitoarea a livrat acesteia mai multe bunuri, potrivit facturilor fiscale nr. 49/6341174/09.08.2005, nr. 50/6341175/09.08.2005, nr. 51/6341176/09.08.2005 şi nr. 52/6341177/12.08.2005, în valoare totală de 150.968,09 RON.

Acest transfer patrimonial a fost realizat de către debitoare în cele 120 zile anterioare deschiderii procedurii (5.10.2005), situaţie în care devin incidente prevederile art. 80 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, în conformitate cu care pot fi introduse acţiuni în anulare împotriva actelor de transfer de proprietate către un creditor pentru stingerea unei datorii anterioare sau în folosul acestuia, efectuate în cele 120 zile anterioare deschiderii procedurii, dacă suma pe care creditorul ar putea să o obţină în caz de faliment al debitorului este mai mică decât valoarea actului de transfer.

În speţă, aceste condiţii sunt îndeplinite, căci după cum rezultă din tabelul definitiv consolidat al creanţelor, valoarea totală a creanţelor împotriva averii debitoarei este de 19.378.683 RON, iar valoarea totală a creanţelor bugetare

este de 18.178.141 RON. De asemenea, din răspunsul la întâmpinare depus de lichidator la termenul de judecată din data de 3.04.2007, rezultă că valoarea actuală a patrimoniului societății debitoare se ridică la suma de 5.011.879,1 RON.

Totodată, în ipoteza în care acest transfer patrimonial nu ar fi operat, creditoarea SC F. SA ar fi putut formula cerere de admitere a creanței şi ar fi fost înscrisă în tabelul de creanțe la categoria creanțelor chirografare.

Având în vedere aceste aspecte, ponderea mare a creanțelor bugetare în totalul creanțelor împotriva averii debitoarei, care se impun a fi acoperite cu prioritate, potrivit ordinii de preferință înscrise la art. 123 din Legea nr. 85/2006, şi valoarea mică a bunurilor ce pot fi valorificare, raportat la creanțele ce trebuie acoperite, este evident că, şi dacă s-ar reuşi valorificarea bunurilor la prețul arătat de lichidator, de 5.011.879.1 RON, nu ar putea fi acoperite integral nici măcar creanțele bugetare, nemaipunând-se problema achitării şi a celorlalte categorii de creanțe, care potrivit art. 125 alin. (1) nu pot fi achitate mai înainte de îndestularea deplină a titularilor de creanțe din categoria ierarhic superioară, potrivit ordinii înscrise la art. 123.

Prin urmare, este fără niciun dubiu că, dacă creditoarea SC F. SA ar fi fost înscrisă în tabelul de creanţe, nu ar fi ajuns să primească suma reprezentând contravaloarea actului de transfer efectuat de către debitoare în favoarea sa.

Nu prezintă relevanță susținerile creditoarei-pârâte, în sensul că actul încheiat nu a avut caracter fraudulos, în condițiile în care valoarea bunurilor pe care le-a primit este mult mai mică decât prețul de referință al acestor bunuri la comercializare, căci textul art. 80 alin. (1) lit. d) nu face nicio distincţie în acest sens. Simplul fapt de a încheia un act de transfer patrimonial în condițiile art. 80 alin. (1) lit. d) instituie o prezumție relativă de fraudă în dauna creditorilor, astfel cum prevede art. 85 alin. (3) din lege, care nu a fost răsturnată de către debitoare, iar prin această operațiune s-a ajuns ca patrimoniul societății debitoare să fie diminuat în favoarea creditoarei SC F. SA, dar în dauna celorlalți creditori.

Pentru aceste considerente, a fost admisă cererea lichidatorului SC E. SA, dispunându-se în temeiul art. 80 alin. (1) lit. d) şi art. 83 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 anularea transferului patrimonial constând în livrarea de mărfuri în valoare de 150.968,09 lei şi restituirea de către pârâta SC F. SA către debitoarea SC P. SA a bunurilor livrate sau, dacă acestea nu se mai găsesc în materialitatea lor, obligarea pârâtei să restituie către averea debitoarei suma de 150.968,09 lei.

18. Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor. Înstrăinarea singurului bun proprietatea debitoarei către sora administratorului statutar al debitoarei. Prezumția de fraudă

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (1) lit. c), art. 83

Dispozițiile art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 prevăd posibilitatea formulării acțiunilor de către lichidatorul judiciar având ca obiect anularea actelor încheiate în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția tuturor părților implicate de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori.

Există o asemenea situație dacă administratorul social al debitoarei este fratele pârâtei către care a operat transferul singurului bun din proprietatea debitoarei, rezultând, dat fiind gradul de rudenie al părților, intenția sustragerii bunului de la urmărirea de către creditori.

Trib. Olt, Secția comercială, sent. nr. 67 din 12 februarie 2007

Prin acțiunea înregistrată sub nr. 47/F/2004/2/2006, lichidatorul judiciar SC I.E.C. SRL Slatina pentru debitoarea SC I. SRL a solicitat în contradictoriu cu pârâta C.E. anularea documentului fiscal – factura nr. 1366676/01.04.2004.

S-a motivat acțiunea în sensul că prin sentința nr. 587/20.09.2004 Tribunalul Olt a dispus declanșarea procedurii de reorganizare judiciară și faliment împotriva debitoarei SC I. SRL pentru o creanță de 43.040 lei către creditoarea D.G.F.P. Olt, iar în urma demersurilor întreprinse, lichidatorul judiciar a primit adresa nr. 4663/10.05.2005 de la Primăria Drăgănești – Olt în sensul că debitoarea figurează în evidențele fiscale cu un autoturism D. dobândit în anul 1999, pentru ca administratorul social ulterior să prezinte factura nr. 1366676/01.04.2004 prin care debitoarea vânduse către pârâtă respectivul autoturism.

Întrucât administratorul social avea cunoștință despre insolvabilitatea debitoarei, a procedat la vânzarea autoturismului în frauda creditorilor, fiind incidente în speță dispozițiile art. 80 din Legea nr. 85/2006.

Judecătorul sindic, prin raportare la dosarul de fond nr. 47/F/2004, a constatat că prin sentința nr. 587/20.09.2004 s-a dispus declanșarea procedurii de reorganizare judiciară și faliment împotriva debitoarei SC I. SRL, iar la 28 februarie 2005 s-a dispus începerea procedurii falimentului.

Din raportul lunar atașat la 2 septembrie 2006 de lichidatorul judiciar s-a reținut că, deși debitoarea nu a mai desfășurat activitate din 1 ianuarie 2001,

conform adresei emise de Primăria oraşului Drăgăneşti, a rezultat că la 1.04.2004 administratorul social a vândut unicul bun cu care debitoarea figura în evidenţele fiscale, respectiv autoturismul D.

Dispoziţiile art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 prevăd posibilitatea formulării acţiunilor de către lichidatorul judiciar având ca obiect anularea actelor încheiate în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenţia tuturor părţilor implicate de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori, or, prin raportare la dispoziţiile art. 81 din Legea nr. 85/2006, conform căruia acţiunea se poate formula în termen de 1 an de la data expirării termenului stabilit pentru întocmirea raportului prevăzut de art. 20 Legea nr. 85/2006 – 25.09.2006 – şi momentul promovării prezentei acţiuni – 10.11.2006 – rezultă că acţiunea lichidatorului judiciar este formulată în termen.

Constatând că prin încheierea din 22 ianuarie 2007 s-a reţinut că administratorul social este fratele pârâtei, rezultă indubitabil, dat fiind gradul de rudenie al părţilor, intenţia sustragerii bunului de la urmărirea de către creditori, astfel încât s-a admis acţiunea formulată în contradictoriu cu pârâta şi s-a dispus anularea facturii fiscale nr. 1366676/01.04.2004, iar în temeiul dispoziţiilor art. 83 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 s-a dispus restituirea averii debitoarei a autoturismului D. înstrăinat către pârâtă.

19. Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor. Retragere de sume de bani din conturile bancare ale debitoarei. Restituire aport al asociaţilor. Insolvenţă iminentă

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (1) lit. c)

Dacă într-un interval de timp relativ apropiat deschiderii procedurii insolvenţei, o parte foarte însemnată din lichidităţile debitoarei au fost ridicate de către foştii administratori ai debitoarei, din conturile bancare ale acesteia, în condiţiile în care aceştia erau pe deplin conştienţi de situaţia financiară precară a acesteia, există premisele anulării actelor frauduloase, putându-se formula de lichidatorul judiciar al debitoarei o acţiune în anulare conform art. 80 din Legea nr. 85/2006.

Aceste argumente rămân valabile, chiar în ipoteza în care lichidatorul judiciar nu a contestat faptul că o parte a sumelor a fost ridicată cu titlu de restituire aport, întrucât prin aceste operaţiuni s-a perturbat grav activitatea societăţii, fiind lezate drepturile celorlalţi creditori înscrişi în tabelul definitiv consolidat ale căror creanţe provin din perioada anterioară, aceştia neavând posibilitatea de a-şi recupera nici măcar parţial creanţele, cu toate că unele au grad de prioritate superior faţă de cele ale celor doi pârâţi.

Trib. Comercial Cluj, sent. nr. 1394 din 28 februarie 2007

Prin cererea înregistrată la dosarul cauzei la data de 27.09.2006, lichidatorul judiciar al debitoarei SC A.G. SRL a chemat în judecată pârâţii D.P., D.Pt. şi SC A.G. SRL, solicitând anularea operaţiunilor de ridicare de numerar din conturile bancare ale debitoarei, deschise la băncile T. Sucursala Cluj, P. Bucureşti şi R. Sucursala Piteşti de către pârâţii persoane fizice, reprezentând restituire împrumut/aport firmă, în perioada decembrie 2004 – aprilie 2005, în sumă totală de 63.218.595.754 ROL, cu consecinţa obligării acestora la restituirea sumelor.

În motivare s-a arătat că pârâţii persoane fizice au fost asociaţi ai debitoarei, iar la data de 8.12.2004 au cesionat toate părţile sociale către noul asociat P.V.M., fiind predate în original actele contabile încheiate până în luna noiembrie 2004 şi ştampila societăţii.

În baza unei procuri autentice din 6.01.2005 şi a unei împuterniciri emise la 8.12.2004, ambele semnate de către noul asociat, pârâţii persoane fizice au fost mandataţi să ridice din conturile societăţii, până la 10.04.2005, aportul în numerar adus, nefiind schimbat dreptul lor de a efectua operaţiuni bancare, respectiv specimenul de semnătură. În aceste condiţii, în perioada decembrie 2004 – februarie 2005, a fost ridicată din conturile bancare ale debitoarei suma totală de 63.218.595.754 ROL.

În drept, au fost invocate prevederile art. 80 alin. (1) lit. c) şi art. 80 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 85/2006, considerându-se că operaţiunile mai sus arătate au fost făcute cu intenţia tuturor părţilor de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori, fiind încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cu atât mai mult cu cât ulterior cesiunii, debitoarea nu şi-a mai continuat activitatea, creanţele înscrise în tabelul definitiv consolidat, în cuantum de peste 40.000.000.000 ROL, provenind din perioada anterioară cesiunii.

S-a arătat şi faptul că, conform informaţiilor comunicate la solicitarea lichidatorului judiciar, noul asociat era plecat din ţară la data efectuării cesiunii, în prezent organele de cercetare penală încercând să identifice persoana cu care s-au încheiat efectiv actele de cesiune.

Prin întâmpinare, pârâţii D.P. şi D.Pt. au solicitat respingerea cererii ca nefondată, considerând că nu sunt îndeplinite în cauză cerinţele textelor art. 80 alin. (1) lit. c) şi art. 80 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 85/2006, în condiţiile în care sumele cuprinse în cererea introductivă au fost împrumutate către societate de către cei doi pârâţi anterior cesiunii.

La solicitarea expresă a noului asociat, aceştia au efectuat şi ridicări de numerar pentru societate, însă aceste sume, în cuantum total de 51.740.400.000 ROL, au fost predate la casieria societăţii. În consecinţă, se apreciază că pârâţii nu şi-au însuşit necuvenit sume de bani, primind de la societate doar sumele care li se cuveneau cu titlu de restituire împrumut.

Având în vedere dispoziţiile de încasare depuse la dosarul cauzei de către cei doi pârâţi, lichidatorul judiciar şi-a restrâns cererea, solicitând obligarea în solidar a celor doi pârâţi la plata sumei de 11.478.195.754 ROL, respectiv diferenţa dintre suma ce a făcut iniţial obiectul cererii şi cea restituită, în cuantum de 51.740.400.000 ROL.

Analizând acţiunea formulată, judecătorul sindic a reţinut că debitoarea SC A.G. SRL a fost înmatriculată în Registrul Comerţului la data de 20.08.2002, fiind constituită de către pârâţii D.P. şi D.Pt. La data de 8 decembrie 2004, cei doi au cesionat toate părţile sociale către noul asociat unic P.V.M., actul de cesiune fiind atestat de către avocat M.N.C.

Conform informaţiilor solicitate de către lichidatorul judiciar, P.V.M. figurează că a ieşit din ţară la data de 13.02.2004, fără a mai fi înregistrată vreo altă intrare ulterior acestei date, în prezent organele de cercetare penală investigând contractul de cesiune, încercând să identifice care a fost persoana care l-a semnat efectiv.

Prin împuternicirea depusă la dosarul cauzei, noul asociat P.V.M. i-a mandatat pe cei doi pârâţi „să efectueze în numele societăţii depuneri şi ridicări de numerar, ordine de plată în conturile bancare ale societăţii până la schimbarea specimenului de semnătură".

Prin acelaşi act, asociatul unic a fost de acord ca pârâţii să-şi ridice aportul în numerar adus societăţii conform ultimei balanţe din noiembrie 2004, în limitele disponibilului, fără a perturba activitatea societară. Dacă este cazul se vor ridica bani pentru societate şi vor fi predaţi în baza unor borderouri mandantului, urmând ca sumele necesare restituirii aportului să fie scoase ulterior. Această împuternicire a fost semnată la data de 8 decembrie 2004.

La data de 6 ianuarie 2005, P.V.M. s-a prezentat în faţa notarului M.P. pentru a semna procura autentificată sub nr. 5/2005, prin care l-a împuternicit pe pârâtul D.P. ca în numele societăţii, să efectueze orice operaţiuni în contul bancar al acesteia, începând cu data de 6 ianuarie 2005 şi până la 10 aprilie 2005. Prin acelaşi act, l-a mandatat pe pârât să-şi ridice aportul adus societăţii, în numerar, în aceeaşi perioadă.

În baza acestor acte, cei doi pârâţi au efectuat operaţiuni de ridicări de numerar din conturile bancare ale societăţii. Conform dispoziţiilor de încasare depuse la dosarul cauzei de către cei doi pârâţi, aceştia au restituit către debitoare suma totală de 51.740.400.000 ROL, rămânând o diferenţă nerestituită de 11.380.195.754 ROL, neputând fi indicată persoana care a ridicat efectiv această sumă, respectiv despre care dintre cei doi pârâţi, persoane fizice, este vorba.

Analizând starea de fapt mai sus expusă, judecătorul sindic a apreciat că în speţă este incident textul art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, iar văzând şi dispoziţiile art. 42 C.com. s-a dispus anularea operaţiunilor de ridi-

care de numerar din conturile bancare ale debitoarei, reprezentând restituire împrumut/aport firmă, în perioada decembrie 2004 – aprilie 2005, cu consecința obligării pârâților D.P. și D.Pt. la restituirea sumei de 11.380.195.754 ROL, în solidar.

Pentru a dispune în acest sens, s-a luat act de faptul că aceste operațiuni au fost acte încheiate în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii, fiind evidentă intenția tuturor părților contractante de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori și de a le leza, în acest fel, drepturile.

Nu poate fi reținută apărarea părților, conform căreia nu este vorba despre un act ce provine de la debitoare, întrucât banii au fost ridicați în temeiul unor procuri semnate de către asociatul unic și administratorul P.V.M., fiind incident textul art. 35 alin. (2) și (3) din Decretul-lege nr. 31/1954, actul fiind considerat ca emanând de la persoana juridică însăși.

Pe de altă parte, este evidentă intenția părților de a leza interesele creditorilor, în condițiile în care atât noul asociat unic, cât mai ales cei doi pârâți erau pe deplin conștienți de situația financiară a debitoarei, respectiv de faptul că există debite în cuantum de 4.067.607,02 RON, din care creanțele bugetare sunt de 4.008.217,7 RON.

După cum rezultă din rapoartele întocmite de lichidatorul judiciar, ulterior cesiunii părților sociale, debitoarea nu și-a mai continuat activitatea, astfel încât creanțele înscrise în tabelul definitiv consolidat sunt născute anterior acestui moment, iar raportat la cuantumul mare al acestora, este indiscutabil faptul că starea de insolvență era iminentă, în condițiile în care lichiditățile aflate în conturile debitoarei au fost ridicate integral de către cei doi pârâți, la data deschiderii procedurii în aceste conturi nemaiexistând nicio sumă de bani.

Întrucât pârâții au dovedit faptul că o parte a sumelor ridicate a fost restituită, aceasta nu va mai constitui obiect al prezentei cereri, urmând ca lichidatorul judiciar să ia măsurile pe care le consideră necesare.

Ceea ce particularizează situația reglementată de textul art. 80 alin. (1) lit. c) din lege este faptul că atât debitorul cât și partenerii săi în acel act au fost animați de intenția de a-i leza pe creditori prin sustragerea bunurilor în cauză din sfera celor urmăribile în temeiul gajului general al creditorilor.

Probațiunea administrată în cauză atestă că într-un interval de timp relativ apropiat deschiderii procedurii, o parte foarte însemnată din lichiditățile debitoarei au fost ridicate de către cei doi pârâți, din conturile bancare ale acesteia, în condițiile în care aceștia erau pe deplin conștienți de situația financiară precară debitoarei.

Aceste argumente rămân valabile, chiar în ipoteza în care lichidatorul judiciar nu a contestat faptul că o parte a sumelor a fost ridicată cu titlu de restituire aport, întrucât prin aceste operațiuni s-a perturbat grav activitatea

societăţii, fiind lezate drepturile celorlalţi creditori înscrişi în tabelul definitiv consolidat ale căror creanţe provin din perioada anterioară cesiunii, aceştia neavând posibilitatea de a-şi recupera nici măcar parţial creanţele, cu toate că unele au grad de prioritate superior faţă de cele ale celor doi pârâţi.

20. Anulare acte frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor. Cesiune cu titlu gratuit a unor acțiuni deținute de debitoare la o altă societate comercială

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (1) lit. a)

Anularea unui transfer patrimonial fraudulos nu este condiţionată de dovedirea faptului că averea debitorului nu este suficientă pentru acoperirea pasivului, întrucât legiuitorul dă posibilitatea promovării unei acţiuni în anulare a oricărui transfer fraudulos de către administratorul judiciar ori lichidatorul judiciar pentru a preîntâmpina manevrele frauduloase de natură a diminua activul societăţii debitoare.

Este anulabilă în baza art. 80 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 operaţiunea juridică de cesionare cu titlu gratuit a unor acţiuni deţinute de debitoare la o altă societate comercială, dacă operaţiunea respectivă a fost efectuată în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii insolvenţei împotriva debitoarei.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 247 din 12 februarie 2007

Prin sentinţa civilă nr. 282/F/4.10.2006 a Tribunalului Vaslui – judecător sindic – s-a admis cererea formulată de lichidatorii judiciari ai debitoarei SC C.E. SRL Munteni de Jos, jud. Vaslui, în contradictoriu cu pârâtul SC A. SRL Vaslui, s-a anulat cesiunea a 4.527 acţiuni deţinute de debitoare la SC I. SA Vaslui către SC A. SRL Vaslui şi au fost repuse părţile în situaţia anterioară cesionării acţiunilor. De asemenea, s-a admis cererea formulată de lichidatorii judiciari ai debitoarei în contradictoriu cu pârâtul C.H.M.

S-a reţinut că prin sentinţa civilă nr. 4/F din 4 ianuarie 2006 a Tribunalului Vaslui s-a deschis procedura de faliment a debitoarei. Din raportul privind cauzele şi împrejurările ajungerii debitorului în faliment, întocmit de lichidatorii judiciari, rezultă că debitoarea a deţinut la SC I. SA Vaslui acţiuni în valoare de 1.750.000.000 ROL pe care le-a înstrăinat în anii 2003 şi 2005.

În conformitate cu art. 79 din Legea nr. 85/2006 administratorul judiciar/lichidatorul poate introduce la instanţă acţiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii.

Din actul adiţional la statutul şi contractul SC I. SA Vaslui, înregistrat sub nr. 3726/12.05.2003 la O.R.C. de pe lângă Tribunalul Vaslui, rezultă că SC C.E. SRL a cesionat suma de 452.700.000 ROL capitalul reprezentând 4.527 acţiuni către asociatul C.H.M., cooptat în societate la aceeaşi dată.

Potrivit dispoziţiilor art. 81, acţiunea pentru anularea actelor frauduloase, conform art. 79 şi art. 80, poate fi introdusă de administratorul judiciar/lichidator în termen de un an de la data expirării termenului pentru întocmirea raportului prevăzut la art. 20 alin. (1) lit. b), dar nu mai târziu de 18 luni de la deschiderea procedurii.

Din cele expuse mai sus se reţine că cererea pentru anularea transferului patrimonial către pârâţii H.C.M. şi SC A. SRL Vaslui a fost introdusă în termenele prevăzute de art. 79 şi art. 81 din Legea nr. 85/2006.

Potrivit art. 80 alin. (1) lit. a) din lege, sunt supuse anulării actele de transfer cu titlu gratuit, efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii. Din actul adiţional privind cooptarea în societate a pârâtului C.H.M. şi cesionarea a 4.527 de acţiuni nu rezultă că cesionarul a plătit sau urmează a se plăti contravaloarea acţiunilor cesionate.

Referitor la acţiunea formulată împotriva SC A. SRL Vaslui, pârâta nu a făcut dovada plăţii, astfel cum rezultă din contractul de cesiune nr. 1 din 5.01.2005, iar prin adresa nr. 144 din 4.04.2006, pârâta a făcut cunoscut că este de acord cu anularea cesiunii celor 4.527 de acţiuni.

În raport de cele reţinute mai sus, instanţa a apreciat că cesiunea acţiunilor către pârâţii C.H.M. şi SC A. SRL Vaslui s-a făcut cu titlu gratuit în mod fraudulos şi în dauna drepturilor creditorilor.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs pârâtul C.H.M., susţinând că în cauză trebuia să fie citată SC I. SA Vaslui pentru ca hotărârea să-i fie opozabilă şi acestuia, fiind obligatoriu ca hotărârea să aibă efect şi faţă de societatea ale cărei acţiuni au fost cesionate. Neprocedând în acest mod, se impune casarea sentinţei Tribunalului Vaslui şi rejudecarea cauzei în contradictoriu şi cu această societate.

Se mai ai susţine că nu există situaţia premisă arătată de legea insolvenţei pentru a se putea porni o astfel de cerere în justiţie pentru anularea unui transfer patrimonial, fiind necesar a se prezenta şi elementul fraudulos al contractului de către lichidatorul judiciar care trebuia să prezinte exact debitele către diverşi creditori înscrişi pe tabelul falitului în momentul promovării cererii de anulare şi a se demonstra că actul s-a încheiat în dauna creditorilor.

Analizând global criticile, în lumina dispoziţiilor legale incidente, Curtea a constatat că recursul nu este întemeiat.

În temeiul art. 79 din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar ori lichidatorul judiciar poate introduce acţiuni în instanţă pentru anularea actelor

frauduloase încheiate de debitoare în dauna creditorilor în 3 ani anteriori deschiderii procedurii.

Actul adițional la statutul și contractul SC I. SA Vaslui, înregistrat sub nr. 3726/12.05.2003 la O.R.C. de pe lângă Tribunalul Vaslui, pune în evidență că SC C.E. SRL Vaslui a cesionat 4.527 de acțiuni, în valoare de 452.700.000 ROL către asociatul C.H.M., cooptat în societate la aceeași dată.

O astfel de acțiune poate fi introdusă de persoanele menționate, conform art. 79-81, în termen de 1 an de la data expirării termenului prevăzut de art. 20 alin. (1) lit. b), dar nu mai târziu de 18 luni. În speță, s-au respectat termenele legale.

Din actul adițional nu rezultă că pârâtul C.H.M., căruia i s-au cesionat acțiunile, a plătit sau urmează să plătească contravaloarea acestor acțiuni.

Raportul de expertiză relevă că nu s-au făcut plăți directe de către pârât în contul acțiunilor cesionate. Expertiza mai arată că au fost făcute unele plăți la data de 22.03.2001 și 3.04.2001, mult înainte de 12.05.2003, când A.G.E.A. a aprobat cesiunea acțiunilor către pârât, dar aceste operațiuni nu au nicio legătură cu cesionarea acțiunilor în favoarea unui terț. Așa fiind, cesiunea s-a făcut cu titlu gratuit, în mod fraudulos și în dauna drepturilor creditorilor.

Citarea în cauză a SC I. SA Vaslui nu era necesară, susținerile recurentului pe această temă fiind nefondate, aceasta cu atât mai mult cu cât prin necitare nu au fost știrbite cu nimic drepturile de apărare ale recurentului. Mai mult, o asemenea neregularitate o putea invoca societatea comercială respectivă și în niciun caz recurentul care nu poate invoca apărări ce aparțin altei persoane.

Nu poate fi primit nici punctul de vedere al recurentului, cum că o astfel de acțiune nu putea fi pronunțată decât în momentul în care s-ar fi făcut dovada că nu puteau fi acoperite creanțele cu activele societății. În concepția recurentului, anularea transferului patrimonial putea fi cerută numai dacă se demonstra că averea debitorului nu era suficientă pentru acoperirea pasivului, or, legiuitorul dă posibilitatea promovării unei astfel de acțiuni de către administratorul judiciar ori lichidatorul judiciar să înainteze acțiunea în anulare a oricărui transfer fraudulos pentru a preîntâmpina manevrele frauduloase de natură a diminua activul societății debitoare.

Cât privește expertiza efectuată în cauză, prima instanță a valorificat-o corespunzător, preluând elementele oferite, plauzibile, în argumentarea soluției, nefiind necesară o altă expertiză.

Pentru toate aceste considerente, s-a constatat că recursul este nefondat, sub toate aspectele relevate.

21. Anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor. Înstrăinarea imobilului debitorului către doi din acționari, care dețineau mai mult de 20% din acțiuni. Vânzare realizată în dauna altor creditori

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (2) lit. c)

Potrivit dispozițiilor art. 80 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 administratorul sau lichidatorul judiciar poate cere anularea operațiunilor debitorului încheiate în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii, operațiuni realizate cu persoane aflate în anumite raporturi juridice cu debitorul, numai dacă sunt în dauna creditorilor.

Dispozițiile legale amintite instituie o prezumție potrivit cu care încheierea unor asemenea acte a fost posibilă datorită influenței persoanei ce a profitat de poziția deținută în societate și de informațiile la care avea acces despre posibila declanșare a procedurii, dar prejudicierea creditorilor trebuie dovedită.

C.A. Constanța, Secția comercială, dec. nr. 1903 din 15 octombrie 2007

Prin sentința civilă nr. 1202/2007 judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Tulcea a admis acțiunea administratorului judiciar al debitoarei SC C.T. SRL Tulcea împotriva SC C.T. SRL Tulcea, V.V., S.D. și V.V., anulând contractul de vânzare-cumpărare autentificat privind imobilul situat în Tulcea, str. M., compus din suprafața de 840 mp teren și construcții și obligând pârâții să restituie averii debitoarei imobilul ce a făcut obiectul contractului de vânzare-cumpărare.

Pentru a dispune astfel a reținut, în esență, judecătorul sindic ca fiind îndeplinite condițiile instituite de art. 80 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 85/2006 întrucât reprezentantul debitoarei la data vânzării imobilului avea cunoștință despre executarea silită pornită de debitor și că societatea nu mai făcea față datoriilor acumulate.

În plus s-a mai reținut că la data înstrăinării debitoarea era societate pe acțiuni, iar vânzarea s-a făcut către acționarii V.V. și S.D., ce dețineau mai mult de 20% din acțiuni, vânzare realizată în dauna altor creditori ce aveau creanțe înregistrate și în contextul în care patrimoniul debitoarei era lipsit de vreun bun ce ar fi putut fi valorificat.

A mai reținut judecătorul-sindic și îndeplinirea cerinței privind existența fraudei cu scopul prejudicierii creditorilor.

Împotriva acestei hotărâri în termen legal au declarat recurs V.V. și S.D. criticând-o sub aspectele:

- actul de vânzare-cumpărare a fost încheiat în perioada în care creditoarea SC C. SA Tulcea renunţase la executarea silită imobiliară şi începuse executarea silită prin poprire; nu a fost cercetată îndeplinirea condiţiilor privitoare la cauzarea unui prejudiciu creditorilor;
- actul în discuţie a fost încheiat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006, nefiind de acceptat ca un act juridic încheiat sub imperiul unei legi să poată fi anulat în baza unei nulităţi impuse prin dispoziţia unui act normativ ulterior;
- debitoarea trebuia să fie o societate pe acţiuni la momentul pronunţării nulităţii, or, ea schimbându-şi forma juridică, textul nu-i mai este aplicabil.

Verificând hotărârea pronunţată prin prisma criticilor aduse, Curtea a reţinut că acestea sunt neîntemeiate urmând a fi înlăturate pentru considerentele:

Potrivit dispoziţiilor art. 80 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, administratorul sau lichidatorul judiciar poate cere anularea operaţiunilor debitorului încheiate în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii, operaţiuni realizate cu persoane aflate în anumite raporturi juridice cu debitorul, numai dacă sunt în dauna creditorilor.

Dispoziţiile legale amintite instituie o prezumţie potrivit cu care încheierea unor asemenea acte a fost posibilă datorită influenţei persoanei ce a profitat de poziţia deţinută în societate şi de informaţiile la care avea acces despre posibila declanşare a procedurii, dar prejudicierea creditorilor trebuie dovedită.

În speţă prima instanţă, din interpretarea coroborată a probatoriilor administrate în cauză, a reţinut temeinic că s-a produs această prejudiciere a creditorilor.

Temeinic s-a concluzionat că vânzarea imobilului din str. M. nu a avut loc în cursul desfăşurării normale a activităţii debitoarei, ci în plin proces de executare silită pornită de creditori pentru recuperarea creanţei indiferent că modalitatea de executare aleasă este una directă sau indirectă.

Prejudicierea creditorilor a reieşit, aşa cum a reţinut şi judecătorul-sindic, din faptul că în urma înstrăinării debitoarea a fost lipsită de un activ ce putea fi urmărit de creditori pentru realizarea creanţelor lor, aceasta în contextul în care alte active fuseseră vândute anterior în cadrul procedurilor de executare silită iniţiate sau în cursul anului 2007 până la deschiderea procedurii insolvenţei.

Nici argumentul potrivit cu care prejudicierea creditorilor cu creanţe înregistrate şi acceptate nu s-a produs nu poate fi primit, aceasta întrucât în patrimoniul debitoarei nu se mai regăseşte niciun bun care să poată fi valorificat.

Nici ultimele critici nu pot fi primite, în speţă neputându-se vorbi despre încălcarea principiului retroactivităţii legii întrucât prevederea de la art. 61 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 64/1995 a fost preluată în aceeaşi formă prin art. 80 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 85/2006.

Ultima critică va fi înlăturată ca neîntemeiată în contextul în care singura condiție impusă la lit. c) este aceea ca actul fraudulos să fie încheiat între debitorul societate pe acțiuni şi unul din acționarii societății ce deține cel puțin 20% din acțiunile debitorului, condiție îndeplinită de altfel în cauză.

Or, în acest context legal, afirmația recurenților conform cu care forma debitoarei este de societate pe acțiuni la momentul pronunțării nulității, nu-şi găseşte fundament legal.

Față de toate cele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 312 C.proc.civ., recursul a fost respins ca nefondat.

22. Anulare acte frauduloase. Dovedirea caracterului fraudulos. Lipsa diferenței vădite de valoare între prestația debitoarei şi cea a dobânditoarei

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (1) lit. b)

Potrivit art. 80 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul-sindic acțiuni pentru anularea constituirilor ori a transferurilor de drepturi patrimoniale către terți şi pentru restituirea de către aceştia a bunurilor transmise şi a valorii altor prestații executate, realizate de debitor prin operațiuni comerciale în care prestația debitorului depăşeşte vădit pe cea primită, efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii.

Condiția impusă de lege pentru dovedirea caracterului fraudulos al actului este aceea a existenței unei diferențe vădite de valoare între prestația debitoarei şi cea a pârâtei cumpărătoare, astfel încât, dacă această diferență nu a fost probată în cauză, nu se poate dispune anularea acelui act.

C.A. Constanța, Secția comercială, dec. nr. 936 din 24 mai 2007

Prin sentința civilă nr. 3244/2006 pronunțată de judecătorul sindic în dosarul nr. 1586/COM/2006 al Tribunalului Tulcea a fost respinsă ca nefondată acțiunea având ca obiect anulare act fraudulos formulată de reclamanta SC F.F.I.C. SPRL Constanța, în calitate de administrator judiciar al debitoarei SC A.S. SA Tulcea, în contradictoriu cu pârâta SC A. SRL Tulcea şi a fost obligată reclamanta la plata cheltuielilor de judecată către pârâtă.

Pentru a pronunța această soluție, judecătorul sindic a reținut că reclamanta a solicitat anularea contractului de vânzare cumpărare nr. 558/12.11.2004 încheiat de debitoare cu pârâta SC A. SRL şi obligarea pârâtei la restituirea bunurilor transmise, respectiv navele remorcher – Lanul 2 şi pod plutitor nr. 27. Reclamanta a invocat ca motiv de anulare a actului existența unei dife-

renţe vădite între prestaţii, în defavoarea debitoarei, actul fiind încheiat în perioada suspectă, fără legătură cu desfăşurarea normală a activităţii societăţii.

S-a mai reţinut că prin contractul de vânzare-cumpărare a cărui anulare se solicită au fost înstrăinate de către debitoare către pârâtă cele două nave pentru suma de 650.000.000 lei incluzând TVA. Prin acelaşi contract, cumpărătorul s-a obligat şi la efectuarea gratuită a trecerilor mijloacelor de transport ale vânzătorului şi ale personalului debitoarei, această obligaţie intrând în compunerea contraprestaţiei respectivului cumpărător.

A motivat instanţa de fond că raportul de expertiză efectuat în cauză a stabilit că valoarea de piaţă a celor două nave este de 365.000.000 lei, iar valoarea îmbunătăţirilor aduse de pârâtă, ulterior dobândirii lor, este de peste 900.000.000 lei, astfel că nu poate fi reţinută acea disproporţie vădită între prestaţii invocată în acţiune.

A mai reţinut judecătorul sindic că nu s-au produs probe relative la intenţia de fraudă a debitorului în dauna creditorilor dată fiind şi decizia nr. 2/10.11.2004 a Consiliului de Administraţie al debitoarei prin care a fost împuternicit asociatul R.T. să caute toate modalităţile de valorificare a activelor fixe şi circulante în vederea obţinerii de fonduri băneşti necesare efectuării plăţilor în contul redevenţei scadente la data de 30.11.2004, conform contractelor de concesiune încheiate cu C.J.

Împotriva sentinţei menţionate a declarat recurs reclamanta SC F.F.I.C. SPRL Constanţa, care a criticat soluţia instanţei de fond ca fiind nelegală şi netemeinică.

A susţinut recurenta, în esenţă, că a invocat ca motiv de nulitate a transferului patrimonial existenţa unei diferenţe vădite de valoare între prestaţii în defavoarea debitoarei, prezumţia de fraudă a debitoarei, perioada suspectă în care a fost încheiat actul şi prejudiciul înregistrat de către creditori. Pentru dovedirea existenţei unei diferenţe vădite de valoare între prestaţii, reclamanta a solicitat administrarea probei cu interogatoriul pârâtei şi proba cu expertiza tehnică, însă, la efectuarea expertizei, expertul nu a stabilit valoarea de piaţă la nivelul anului 2004 şi nu a luat în considerare toate investiţiile efectuate de debitoare înainte de vânzare rezultate din devizele şi facturile fiscale prezentate.

A mai arătat recurenta că expertul era obligat să întocmească singur expertiza, fără a consulta alţi experţi nedesemnaţi de instanţă, aspect ce nu a fost avut în vedere de către judecătorul sindic. De asemenea, încălcând dreptul la apărare al reclamantei şi principiul egalităţii părţilor în proces, instanţa nu a luat în considerare depoziţia martorului propus de acesta şi nu a făcut nicio referire la veridicitatea martorului propus de pârâtă, angajat al acesteia de la sfârşitul anului 2004.

În considerarea caracterului devolutiv al prezentului recurs, raportat la art. 304[1] C.proc.civ., recurenta a solicitat administrarea probei cu o nouă expertiză care să aibă în vedere înscrisurile depuse în cauză.

Analizând cauza sub aspectul motivelor invocate, Curtea a constatat că recursul este nefondat.

Astfel, reclamanta a solicitat anularea contractului de vânzare-cumpărare încheiat între debitoare şi SC A. SRL la data de 12.11.2004 având ca obiect navele remorcher Lanul 2 şi pod plutitor nr. 327.

Condiţia impusă de lege pentru dovedirea caracterului fraudulos al actului este aceea a existenţei unei diferenţe vădite de valoare între prestaţia debitoarei şi cea a pârâtei cumpărătoare, diferenţă ce nu a fost probată în cauză. Astfel cum rezultă din raportul de expertiză efectuat în cauză, valoarea bunurilor vândute la momentul vânzării era de 104.000.000 lei pentru şalupa remorcher şi 225.000.000 lei pentru pod plutitor, iar preţul vânzării a fost de 605.000.000 lei în total, inclusiv TVA.

Criticile aduse de recurentă raportului de expertiză sunt nefondate, fiind stabilită valoarea bunurilor vândute atât la momentul vânzării, cât şi la momentul întocmirii raportului de expertiză. Expertul a arătat motivele pentru care nu au fost luate în considerare înscrisurile invocate de reclamantă pentru dovedirea valorii îmbunătăţirilor aduse de către debitoare bunurilor înainte de vânzarea acestora. În orice caz, prin raportul de expertiză a fost stabilită valoarea navelor la momentul tranzacţionării, funcţie de starea tehnică şi fizică, independent de reparaţiile anterioare, astfel că înscrisurile prezentate nu influenţează calculul efectuat.

De asemenea, instanţa de fond a motivat neluarea în considerare a depoziţiei martorului propus de reclamantă, având în vedere că prezentarea unei declaraţii scrise privind ceea ce avea de relatat, înainte de audiere, creează suspiciune cu privire la veridicitatea declaraţiei.

În ceea ce priveşte administrarea probei cu expertiză în recurs, Curtea a constatat că o astfel de cerere este inadmisibilă faţă de dispoziţiile art. 305 C.proc.civ. Dispoziţiile art. 304[1] C.proc.civ. nu pot fi interpretate în sensul că în judecarea recursului se aplică regulile procedurale din apel, ci în sensul că examinarea cauzei nu este limitată doar la motivele de recurs prevăzute de art. 304 C.proc.civ., cauza putând fi examinată şi sub aspectul temeiniciei şi nu numai al legalităţii hotărârii.

Pentru considerentele expuse, apreciind că motivele invocate de recurentă sunt nefondate, a fost respins recursul ca atare în baza art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

23. Anulare acte frauduloase. Autoturism achiziționat la un preț și vândut imediat la jumătate de preț. Diferență vădită de valoare între prestația debitoarei și cea a dobânditoarei

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (1) lit. b)

Sunt incidente prevederile art. 80 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006 și deci sunt îndeplinite condițiile legale pentru anularea actelor frauduloase efectuate de debitoare în cei trei ani anterior deschiderii procedurii insolvenței dacă debitoarea achiziționase autoturismul cu suma de 119.000.000 lei, iar peste nici 30 zile l-a revândut cu suma de 59.500.000 lei, fiind în afară de orice îndoiala că vânzarea autoturismului s-a făcut la un preț derizoriu.

În temeiul art. 83 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, dobânditorul trebuie să restituie averii debitoarei autoturismul cumpărat de la aceasta, iar dacă acesta nu mai există, să plătească debitoarei suma reprezentând valoarea autoturismului la data transferului, iar nu valoarea de piață la data soluționării acțiunii în anulare.

Trib. Bihor, Secția comercială, sent. nr. 127 din 6 martie 2007

Prin acțiunea în anulare înregistrată în dosar la data de 14.09.2006, lichidatorul judiciar B.G. a solicitat, în contradictoriu cu debitoarea SC N.I. SRL și pârâtul C.E., anularea transferului patrimonial efectuat între cei doi pârâți, constând în vânzarea către C.E. a autoturismului V. și obligarea pârâtului C.E. să restituie autoturismul averii debitoarei sau, dacă acesta nu mai există, valoarea acestuia de la data transferului efectuat de către debitoare.

În motivarea acțiunii în anulare, lichidatorul a arătat că, potrivit facturii fiscale nr. 7430751/19.01.2005, prețul de vânzare a fost de 50.000.000 lei plus TVA în sumă de 9.500.000 lei, în total 59.500.000 lei. Prețul de vânzare este mult inferior valorii de inventar din evidența contabilă, de 100.000.000 lei, respectiv valoarea rămasă minus amortismentul de 98.333.000 lei.

Au fost invocate în drept prevederile art. 80 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006.

La termenul de judecată din data de 5.12.2006, lichidatorul a depus la dosar „Precizări" prin care arată că, potrivit raportului de evaluare întocmit de un evaluator autorizat, valoarea autoturismului a fost stabilită la 13.000 RON sau 3.480 euro, valoare superioară prețului de cumpărare de 10.000 RON. S-a mai menționat că autoturismul a fost procurat de debitoare de la SC G.I. SRL în data de 21.12.2004 și vândut la 19.01.2005 către pârâtul C.E., la mai puțin de 30 de zile de la cumpărare.

Examinând actele şi lucrările dosarului, judecătorul-sindic a reţinut că potrivit facturii fiscale nr. 5949619/21.12.2004, debitoarea SC N.I. SRL a cumpărat de la SC G.I. SRL autoturismul V., pentru preţul de 119.000.000 lei, iar la data de 19.01.2005, debitoarea a vândut acelaşi autoturism către pârâtul C.E., în baza facturii fiscale nr. 7430751, la preţul de 59.500.000.

În cauză, lichidatorul a prezentat şi un raport de evaluare, din care rezultă că valoarea de piaţă la data de 19.01.2005 a autoturismului în discuţie este de 13.000 RON sau 3.480 euro (fără TVA).

De asemenea, lichidatorul a depus la dosarul cauzei şi o listă cu plăţile şi transferurile patrimoniale efectuate de către debitoare în cele 120 zile anterioare deschiderii procedurii, iar la poziţia 7 din această listă se regăseşte autoturismul V., intrat în societate la data de 21.12.2004, cu o valoare de achiziţionare de 10.000 RON, la care s-a calculat o amortizare de 166,70 RON, valoarea rămasă fiind de 9.833,30 RON. Acelaşi autoturism a ieşit din societate la data de 19.01.2005, cu o valoare de vânzare de 5.000 RON, către C.E.

Potrivit art. 80 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006, lichidatorul poate introduce la judecătorul-sindic acţiuni pentru anularea constituirilor sau transferurilor de drepturi patrimoniale către terţi şi pentru restituirea de către aceştia a bunurilor transmise şi a valorii altor prestaţii executate, realizate de debitor prin operaţiuni comerciale în care prestaţia debitorului depăşeşte vădit pe cea primită, efectuate în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii.

Din examinarea înscrisurilor prezentate la dosarul cauzei, rezultă că, într-adevăr, prestaţia debitoarei, realizată prin vânzarea autoturismului V. către pârâtul C.E. la data de 19.01.2005 (deci în termenul de trei ani anterior datei deschiderii procedurii – 22.11.2005), depăşeşte vădit prestaţia primită în schimb de la acesta, sub forma preţului primit pentru autoturism.

Astfel, în condiţiile în care la data de 21.12.2004, debitoarea achiziţionase autoturismul cu suma de 119.000.000 lei, iar peste nici 30 zile, la data de 19.01.2005, îl revinde cu suma de 59.500.000 lei, este în afară de orice îndoiala că vânzarea autoturismului către pârâtul C.E. s-a făcut la un preţ derizoriu, cu atât mai mult cu cât, potrivit raportului de evaluare, valoarea de piaţă a autoturismului la data de 19.01.2005 a fost stabilită la suma de 130.000.000 lei (fără TVA), valoare apropiată de preţul plătit de către debitoare la data de 21.12.2004, cu ocazia achiziţionării maşinii de la SC G.I. SRL.

Faţă de aceste împrejurări, se apreciază că, fiind îndeplinite condiţiile art. 80 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006, prezumţia legală de fraudă ce operează în dauna creditorilor nu a fost răsturnată de către debitoare, care nu a solicitat administrarea de probe în dosar, iar pentru aceste motive, în temeiul prevederilor legale sus-menţionate, a fost admisă acţiunea în anulare

formulată de lichidator şi s-a dispus anularea transferului patrimonial efectuat de pârâta de rd. 1, în favoarea pârâtului de rd. 2, potrivit facturii fiscale nr. 7430751/19.01.2005.

În temeiul art. 83 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, a fost obligat pârâtul C.E. să restituie averii debitoarei autoturismul cumpărat de la aceasta, iar dacă acesta nu mai există, să plătească debitoarei suma de 119.000.000 lei, reprezentând valoarea autoturismului la data transferului.

Referitor la suma apreciată de judecătorul-sindic ca reprezentând valoarea autoturismului la data transferului, aceasta a fost stabilită raportat la preţul plătit de către debitoare cu ocazia achiziţionării autoturismului de la SC G.I. SRL la 21.12.2004, în condiţiile în care transferul anulat a operat la o data apropiată de aceasta – 19.01.2005, iar nu la valoarea de piaţă din raportul de evaluare, având în vedere că, potrivit menţiunilor făcute în cuprinsul raportului, evaluatorul nu a făcut inspecţia autoturismului, ci s-a procedat la o evaluare teoretică a acestuia, pe baza datelor din certificatul de înmatriculare. Mai mult, nu este echitabil ca debitoarei să-i fie restituită o sumă mai mare decât cea pe care o plătise ea însăşi la cumpărarea autoturismului de la SC G.I. SRL.

24. Anulare acte frauduloase. Condiţii prevăzute de lege. Dovedirea caracterului fraudulos. Plata preţului efectuată prin compensare

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (1) lit. b) şi c)
C.civ., art. 1443

Pentru exercitarea acţiunii în anulare, prevăzută de art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 se cere ca administratorul judiciar sau lichidatorul să facă dovada participării la fraudă a cocontractanţilor. Frauda există în cazul în care terţul cunoştea starea de insolvenţă a debitorului în momentul în care a încheiat actul în cauză. Dacă nu se face dovada intenţiei tuturor părţilor actului, de a sustrage bunul de la urmărire de către creditori, actul în cauză nu poate fi anulat.

Specificul acestei acţiuni constă în existenţa unui concert fraudulos între debitor şi partenerii săi, toţi fiind animaţi de intenţia de a-i leza pe creditori prin sustragerea unui bun din sfera celor urmărite în temeiul gajului general al creditorilor.

Dintr-un alt punct de vedere complicitatea terţului la fraudă (concertul fraudulos), care constituie o condiţie a acţiunii pauliene, este prevăzută de lege ca o condiţie specială aplicabilă numai atunci când toate părţile implicate au urmărit sustragerea unor bunuri de la urmărirea debitorului sau lezarea, în orice fel, a drepturilor creditorilor.

Plata prețului efectuată prin operațiunea de compensare nu poate constitui prin ea însăși motiv de anulare și categorisire a transferului efectuat ca fraudulos în absența altor probatorii sau prezumții.

Tot astfel, nu se poate considera că prețul de vânzare este unul derizoriu, neserios, care să atragă anularea transferului pe considerente de disproporționalitate între prețul de vânzare și valoarea lucrului vândut. Aceasta întrucât părțile sunt libere să determine prețul, astfel că valoarea lucrului vândut trebuie raportată și la interesele economice ale acestora din momentul contractării sau la influențele pieței.

C.A. Constanța, Secția comercială, dec. nr. 1611 din 6 septembrie 2007

Reclamanta SC D.C. SRL, în contradictoriu cu co-pârâtele SC S.W. SA prin administrator special și SC M. SRL, a solicitat anularea contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 586/26.03.2004 la BNP C.B., cu consecința întoarcerii în patrimoniul debitoarei SC S.W. SA a imobilului ce a făcut obiectul contractului de vânzare-cumpărare menționat.

S-a arătat că prin sentința civilă nr. 8150/2004 pronunțată de judecătorul sindic în dosarul nr. 4763/COM/2003, s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului față de debitoarea SC S.W. SA.

În vederea determinării valorilor de piață a bunurilor mobile și imobile aflate în patrimoniul debitoarei, în vederea vânzării acestora în procedura de lichidare judiciară, a fost necesară întocmirea unui raport de evaluare, raport ce a evidențiat și transferurile patrimoniale efectuate de debitoare în anul anterior deschiderii procedurii. Astfel, în perioada decembrie 2003 – martie 2004, debitoarea a înstrăinat o serie de bunuri imobile din patrimoniul său, bunuri însemnate ca valoare.

Astfel, potrivit contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 586/26.03.2004 debitoarea falită a înstrăinat pârâtei SC M. SRL Galați, imobilul situat în Constanța, str. P., județul Constanța, compus din teren și construcție „cantină". În opinia lichidatorului judiciar acest act de transfer patrimonial intră sub incidența dispozițiilor art. 61 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 64/1995 republicată și modificată.

În aceste condiții, s-a apreciat că reaua-credință și intenția celor două părți de a sustrage imobilul de la urmărirea de către creditori este evidentă, cu atât mai mult cu cât societatea debitoare avea datorii vechi și însemnate față de mai mulți creditori.

Totodată, în opinia aceluiași lichidator judiciar, actul de transfer patrimonial se circumscrie și ipotezei reglementate de art. 61 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 64/1995 republicată, fiind vorba de o operațiune comercială în care prestația debitoarei depășește vădit pe cea primită în condițiile în care imobilul litigios a fost înstrăinat pentru numai 70.000 dolari SUA.

Prin sentința civilă nr. 1323/COM/05.03.2007 Tribunalul Constanța a respins ca nefondată excepția inadmisibilității acțiunii și a respins ca nefondată acțiunea formulată de reclamantă. Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut următoarele:

În ce privește prima ipoteză invocată de către practicianul în reorganizare ca temei juridic al acțiunii [respectiv art. 80 lit. c) din Legea nr. 85/2006 în actuala reglementare – care statuează că sunt supuse anulării „actele încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția tuturor părților implicate în acestea de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori sau de a le leza în orice alt fel drepturile], s-a constatat că aceasta nu este îndeplinită.

Dintr-un prim punct de vedere pentru exercitarea acțiunii în anulare, prevăzută de acest text legal, se cere ca administratorul judiciar sau lichidatorul să facă dovada participării la fraudă a cocontractanților. Frauda există în cazul în care terțul cunoștea starea de insolvență a debitorului în momentul în care a încheiat actul în cauză. Dacă nu se face dovada intenției tuturor părților actului de a sustrage bunul de la urmărire de către creditori, actul în cauză nu poate fi anulat.

Specificul acestei acțiuni constă în existența unui concert fraudulos între debitor și partenerii săi, toți fiind animați de intenția de a-i leza pe creditori prin sustragerea unui bun din sfera celor urmărite în temeiul gajului general al creditorilor. Deși s-a susținut de către reclamantă că reaua-credință și frauda concertată a părților este evidentă, sub aspect probator aserțiunile nu s-au fundamentat.

Dintr-un alt punct de vedere complicitatea terțului la fraudă (concertul fraudulos), care constituie o condiție a acțiunii pauliene, este prevăzută de lege ca o condiție specială aplicabilă numai atunci când toate părțile implicate au urmărit sustragerea unor bunuri de la urmărirea debitorului sau lezarea, în orice fel, a drepturilor creditorilor.

Or, în speță, deși s-a afirmat că bunul imobil litigios a fost înstrăinat cu intenția sustragerii acestuia de la urmărire de către creditori, nu s-a făcut dovada în acest sens. Plata prețului efectuată într-adevăr prin operațiunea de compensare nu poate constitui prin ea însăși motiv de anulare și categorisire a transferului efectuat ca fraudulos în absența altor probatorii sau prezumții, tocmai avându-se în vedere calitatea societății pârâte de creditor al falitei.

Tot astfel, nu se poate considera că prețul de vânzare este unul derizoriu, neserios, care să atragă anularea transferului pe considerente de disproporționalitate între prețul de vânzare și valoarea lucrului vândut. Aceasta, întrucât părțile sunt libere să determine prețul, astfel că valoarea lucrului vândut trebuie raportată și la interesele economice ale acestora din momentul contractării sau la influențele pieței.

Prin sintagma „depășirea vădită a prestației debitorului" se înțelege existența unei disproporții vădite de valoare, iar nu discutabilă, în accepțiunea ipotezei reglementate de art. 80 lit. b) din procedura concursuală.

Aşadar, nu este avută în vedere o valoare neserioasă sau o diferenţă mică de valoare, întrucât dacă diferenţa de valoare între prestaţiile reciproce este mică sau nesemnificativă, actul nu poate fi anulat, cum este cazul în speţă.

Un alt argument ce confirmă caracterul nefondat al acţiunii l-a constituit de altfel şi conduita societăţii pârâte anterioară transferului de proprietate, care a procedat la evaluarea imobilului litigios statuându-se ca preţ suma de 69.725 dolari SUA.

În raport de aceste rapoarte de evaluare, judecătorul sindic opinează că faţă de dispoziţiile art. 80 lit. b) din Legea nr. 85/2006, nu este îndeplinită cea de-a doua condiţie pentru exercitarea acestui tip de acţiune în anulare (obligaţiile asumate de debitor în această operaţiune să fie vădit disproporţionate faţă de contraprestaţia celeilalte părţi) – în raport de soldul debitor al falitei către SC M. SRL (4.912.949.974 ROL).

Nu lipsit de relevanţă juridică este şi faptul că respectivele rapoarte de evaluare au avut ca fundament „valoarea de vânzare forţată", astfel că preţul imobilului nu a fost stabilit de către debitor, ci a fost stabilit prin licitaţie organizată în cadrul unei proceduri de executare silită şi nu o modalitate de desimulare a unei convenţii care să determine anularea transferului cu reţinerea concertului fraudulos.

Expertiza instrumentată în cauză nu a relevat aspecte suplimentare care să conchidă existenţa fraudei concertate a părţilor cocontractante, astfel încât concluziile acesteia au fost înlăturate ca nerelevante din punct de vedere juridic.

Împotriva acestei sentinţe au declarat recurs lichidatorul judiciar şi SC M. SRL Galaţi.

Prin recursul său lichidatorul judiciar invocă ca motiv de nelegalitate interpretarea eronată dată de instanţă dispoziţiilor art. 61 lit. c) din Legea nr. 64/1995, respectiv art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006.

Se susţine că, în mod nejustificat instanţa a considerat că nu sunt îndeplinite condiţiile art. 61 alin. (1) lit. c) şi b) din Legea nr. 64/1995, pentru că prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare nr. 586 din 26.03.2004 s-a urmărit în principal lezarea drepturilor celorlalţi creditori.

De asemenea, se apreciază că eronat instanţa a reţinut că nu sunt îndeplinite condiţiile art. 61 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 64/1995 [respectiv art. 80 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006], potrivit cărora sunt supuse anulării operaţiuni comerciale în care prestaţia debitorului depăşeşte vădit pe cea primită, efectuată în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii.

Expertiza contabilă indică faptul că preţul de vânzare al activului a fost stabilit prin determinarea valorii folosind *metoda capitalizării chiriei*, care este o bază total improprie pentru determinarea preţului de circulaţie pe piaţa liberă.

Prin recursul său SC M. SRL a invocat ca motive de recurs:

1. contradictorialitatea motivării sentinței în ce privește respingerea excepției inadmisibilității acțiunii, pentru că instanța fără a se pronunța care este temeiul juridic corect al acțiunii nu putea să se pronunțe asupra excepției inadmisibilității, pentru că textele de drept invocate diferit ca temeiuri juridice ale acțiunii se raportează la limite diferite ale perioadei suspectate;

2. actul dedus judecății este din categoria celor a căror anulare se poate cere în condițiile art. 80 lit. d) din Legea nr. 85/2006, pentru că și pârâta era creditoare.

Curtea a reținut că recursurile sunt nefondate.

Cu privire la recursul reclamantei, în ce privește primul motiv de recurs s-a reținut că potrivit art. 80 lit. c) din Legea nr. 85/2006, lichidatorul poate introduce la judecătorul sindic acțiuni pentru anularea transferurilor de drepturi patrimoniale către terți prin acte încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția tuturor părților implicate în aceasta de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori sau de a leza în orice fel alt drept.

Pe de altă parte, potrivit art. 1169 C.civ., cel care face o propunere înaintea judecății trebuie să o dovedească.

În cauză, în mod legal prima instanță a reținut că reclamanta nu a făcut dovada în condițiile art. 1169 C.civ. a intenției tuturor părților de a sustrage bunurile de la urmărirea creditorilor. Astfel, vânzarea cantinei s-a realizat prin licitație publică anunțată printr-un ziar local de largă circulație și având la bază un raport de evaluare realizat de către un evaluator independent membru ANEVAR. Dată fiind modalitatea de vânzare, este evident că orice intenție de fraudă este exclusă.

Este adevărat că plata prețului s-a realizat prin compensare în parte a unei datorii mai vechi a SC S.W. SA față de cumpărătoare, dar această compensație este legală pentru că, potrivit art. 52 din Legea nr. 85/2006, deschiderea procedurii de insolvență nu afectează dreptul unui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu cea a debitorului asupra sa, atunci când condițiile prevăzute de lege în materie de compensare legală sunt îndeplinite la data deschiderii procedurii.

Potrivit art. 1443 C.civ., condițiile compensării sunt: ambele creanțe să fie certe; datoriile să fie lichide; datoriile să fie exigibile.

Or, la data vânzării erau îndeplinite aceste condiții, astfel că, în mod legal, în condițiile art. 52 din Legea nr. 85/2006, s-a făcut plata prețului vânzării prin compensare.

Cu privire la cel de-al doilea motiv de recurs:

Prima instanță a reținut că nu sunt întrunite condițiile art. 80 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006 pentru că prețul la care s-a vândut imobilul a fost stabilit de un raport de evaluare realizat de către un expert evaluator

ANEVAR. Mai mult, la licitație prețul de pornire nu a fost redus şi nu se pune problema unui preţ lezionar disproporționat între prestația debitorului şi cea primită.

Cu privire la recursul pârâtului s-a reţinut că se invocă nelegalitatea sentinței pe considerentele că instanța a respins excepția inadmisibilității acțiunii, deşi în cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 61 lit. d) din Legea nr. 64/1995, pentru că legiuitorul tratează separat şi distinct transferurile patrimoniale faţă de creditor, în care perioada suspectată este de 120 zile, termen încălcat de reclamantă.

Această excepție este nefondată pentru că, potrivit art. 129 alin. (6) C.proc.civ., în toate cazurile judecătorii hotărăsc numai asupra obiectului cererii deduse judecății. Cum în cauză reclamanta şi-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art. 61 lit. b), c) din Legea nr. 64/1995, instanța în mod corect şi în concordanță cu dispozițiile art. 129 alin. (6) C.proc.civ. s-a pronunţat pe acest temei juridic.

În baza probelor administrate în cauză, raportate la conţinutul art. 61 lit. b) şi c) din Legea nr. 64/1995, instanţa a constatat că, în cauză, nu sunt îndeplinite condiţiile acestui text de lege. În aceste împrejurări, susţinerea pârâtului că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 61 lit. d) din Legea nr. 64/1995 exced limitele sesizării instanței concretizată în cererea de chemare în judecată.

25. Anulare acte frauduloase. Bun proprietatea debitoarei vândut după introducerea cererii de deschidere a procedurii insolvenței împotriva debitoarei la un preț derizoriu şi revândut ulterior la un preț de 10 ori mai mare

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (1) lit. b), art. 83

Actul de vânzare cumpărare încheiat între debitoare şi un terţ se încadrează în prevederile art. 80 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006, fiind vorba despre o operaţiune comercială în care prestaţia debitoarei depăşeşte în mod vădit prestaţia primită, în condiţiile în care cu 18 zile înainte de deschiderea procedurii debitoarea a transferat dreptul de proprietate asupra unui autovehicul contra unei sume de bani, iar peste alte câteva zile acelaşi autovehicul este revândut de către cumpărător la un preţ de aproape 10 ori mai mare, apropiat de valoarea reală a bunului.

Subsecvent anulării transferului patrimonial, în baza art. 83 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, terţul dobânditor trebuie să fie obligat să restituie averii debitorului valoarea reală a bunului de la data transferului.

Trib. Comercial Cluj, sent. nr. 3666 din 8 octombrie 2007

Prin cererea înregistrată la data de 10 septembrie 2007 E. IPURL, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei SC T. SRL, a chemat în judecată pe pârâtul M.D.O., solicitând instanţei anularea transferului patrimonial efectuat de către debitor cu vădită intenţie de a sustrage bunuri de la urmărirea creditorilor şi în consecinţă obligarea terţului la restituirea sumei de 5.500 RON.

În fapt, lichidatorul a arătat că la data de 26.03.2007 autovehiculul marca R. a fost radiat din circulaţie de pe numele societăţii debitoare şi înmatriculat pe SC T.S.S.I. Sucursala Cluj. Printr-o adresă din 3.09.2007 societatea comercială enunţată a demonstrat că a cumpărat autovehiculul de la numitul M.D.O. şi nu de la debitoarea SC T. SRL. În baza noilor acte puse la dispoziţie lichidatorului, rezultă foarte clar că autovehiculul marca R. a fost înstrăinat la un preţ vădit derizoriu de numai 595 RON şi apoi revândut la un interval foarte scurt pentru un preţ de 5.500 RON.

În drept au fost invocate dispoziţiile art. 80 alin. (1) lit. b) şi c) din Legea nr. 85/2006 şi art. 83 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Analizând cererea formulată de către lichidator, prin prisma actelor şi lucrărilor dosarului precum şi a normelor legale incidente, judecătorul sindic a reţinut următoarele:

La data de 1.03.2007, conform facturii seria CJVDX nr. 2457871/2007, pârâtul M.DO. a achiziţionat de la debitoarea SC T. SRL autocamionul R., pentru suma de 595 RON. Bunul a fost vândut după introducerea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei împotriva debitoarei şi cu 18 zile înainte de pronunţarea sentinţei comerciale nr. 1916/2007, prin care Tribunalul Comercial Cluj a dispus deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitoarei, precum şi ridicarea dreptului de administrare al administratorului statutar al acesteia.

În data de 20.03.2007, la un interval de 20 de zile după achiziţionare, pârâtul a revândut bunul cumpărat de la debitoare pentru un preţ de aproape 10 ori mai mare. Dovadă în acest sens este contractul de vânzare cumpărare prin care pârâtul vinde bunul către SC T.S.S.I. contra unui preţ de 5.500 RON.

În baza probelor administrate, judecătorul sindic a apreciat faptul că actul de vânzare-cumpărare încheiat între debitoare şi pârât se încadrează în prevederile art. 80 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006. În concret, este vorba despre o operaţiune comercială în care prestaţia debitoarei depăşeşte în mod vădit prestaţia primită, iar operaţiunea este realizată la un interval foarte scurt de timp înainte de deschiderea procedurii. Astfel, cu 18 zile înainte de deschiderea procedurii, debitoarea transferă dreptul de proprietate asupra unui autovehicul contra unei sume de doar 595 RON, în condiţiile în care peste alte câteva zile acelaşi autovehicul este revândut de către pârâtul cumpărător la un preţ de 5.500 RON, de aproape 10 ori mai mare, apropiat de valoarea reală a bunului.

Judecătorul sindic a avut în vedere şi faptul că vânzarea a fost realizată după introducerea cererii de deschidere a procedurii insolvenţei şi prin aplicarea unei prezumţii simple a apreciat că scopul real al tranzacţiei este acela de a sustrage bunul de la urmărirea creditorilor. Pentru toate aceste considerente, judecătorul sindic a admis cererea lichidatorului şi a anulat transferul patrimonial.

Subsecvent anulării transferului patrimonial, în baza art. 83 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, terţul dobânditor, pârâtul din prezenta cerere, a fost obligat să restituie averii debitorului valoarea reală a bunului de la data transferului. Pentru a dispune astfel, judecătorul sindic reţine că bunul nu mai există în natură în patrimoniul pârâtului făcând obiectul unor alte transferuri succesive. Valoarea reală a bunului este apreciată de către judecătorul sindic la 5.500 RON, sumă care reprezintă preţul încasat de către pârât în urma revânzării bunului, cu intenţia evidentă de a obţine un profit nejustificat în detrimentul patrimoniului debitoarei şi implicit al creditorilor acestuia.

26. Anulare acte frauduloase. Preţ la care s-a obligat debitorul de câteva zeci de ori mai mare decât cel al pieţei. Prejudicierea creditorilor

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (1) lit. b) şi c)

Un contract încheiat de debitor, în calitate de cumpărător, şi un terţ, în calitate de vânzător, în care debitorul s-a obligat la plata pentru un teren a unui preţ de câteva zeci de ori mai mare decât cel al pieţei este un act juridic lezionar sub aspectul prejudiciului rezultând din diferenţa vădită de valoare între prestaţii în defavoarea debitorului.

Totodată, văzând şi similitudinea între preţul plătit pentru acest imobil şi totalul creanţelor ce grevează asupra averii debitorului, există caracterul fraudulos al acestei tranzacţii şi sub forma unei acţiuni concertate de fraudă între părţile contractante pentru a prejudicia creditorii; aceste fapte se circumscriu dispoziţiilor art. 80 alin. (1) lit. b) şi c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 858 din 11 iunie 2007

Prin sentinţa comercială nr. 388/S din 6.12.2006, pronunţată de Tribunalul Iaşi, judecător-sindic, s-a admis cererea privind anulare contract de vânzare-cumpărare formulată de reclamantul lichidator judiciar SC L.C. 2003 Iaşi, în numele şi pentru debitorul cumpărător SC N.D. SRL Iaşi, în contradictoriu cu pârâta vânzătoare C.G., s-a anulat contractul de vânzare-cum-

părare autentificat sub nr. 203/28.01.2005, încheiat între debitorul-cumpărător şi pârâta-vânzătoare, prin care a fost vândut imobilul situat în extravilanul comunei Probota, judeţul Iaşi, compus din teren şi au fost repuse părţile în situaţia anterioară, în sensul că a fost obligat debitorul-cumpărător să restituie pârâtei-vânzătoare imobilul, iar pârâta-vânzătoare să restituie de îndată averii debitorului-cumpărător suma de 894.000 RON, reprezentând preţul vânzării. Până la data restituirii integrale a preţului vânzării s-a instituit în favoarea debitorului un drept de retenţie asupra sus-menţionatului imobil. S-au respins cererile lichidatorului judiciar privind valorificarea imobilului şi instituirea de măsuri asiguratorii.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul-sindic a reţinut că la data de 28.01.2005, între pârâta C.G., în calitate de vânzător şi debitorul SC N.D. SRL, în calitate de cumpărător s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare sus-menţionat, al cărui obiect îl constituie suprafaţa de 3 ha teren agricol situat în extravilanul comunei Probota, judeţul Iaşi, cumpărat la preţul de 994.000 RON (33,20 RON/mp – 8,5 euro/mp).

La data de 16.09.2005, debitorul s-a adresat Tribunalului Iaşi, solicitând să fie supus procedurii falimentului. Prin încheierea nr. 440/04.10.2005, a fost începută procedura falimentului împotriva debitorului, constatându-se că în perioada anterioară deschiderii procedurii a acumulat datorii în valoare totală de 900.515,41 RON (conform tabelului creanţelor definitiv şi consolidat). Din analiza probelor administrate în cauză, respectiv publicaţiile de specialitate, anunţurile de publicitate imobiliară şi informaţiile biroului notarial rezultă că preţurile terenurilor din zonă, similare cu cel cumpărat de debitor, nu depăşeau valoarea 0,12 RON/mp. Aşa fiind, dacă ar fi cumpărate în condiţiile pieţii, preţul celor 3 ha de teren nu ar depăşi valoarea de 3.450 RON.

Din compararea preţului real cu cel plătit de debitor (994.000 RON) şi raportarea la totalul creanţelor ce grevează asupra averii debitorului rezultă caracterul fraudulos al tranzacţiei, constând într-o operaţiune comercială în care prestaţia debitorului depăşeşte vădit pe cea primită, făcută cu intenţia de a leza drepturile creditorilor, fapte ce se circumscriu dispoziţiilor art. 80 alin. (1) lit. b) şi c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, în temeiul cărora a fost admisă cererea lichidatorului.

Pentru aceste considerente, ca efect al admiterii cererii se va dispune anularea contractului autentificat sub nr. 203/2005, au fost repuse părţile în situaţia anterioară potrivit dispoziţiilor art. 83 din lege în sensul restituirii reciproce a prestaţiilor şi instituirea unui drept de retenţie în favoarea debitorului până la restituirea integrală a preţului.

Având în vedere stornarea sumei de 100.000 RON din evidenţele contabile ale debitorului falit, s-a dispus ca vânzătoarea să restituie numai diferenţa de valoare cu care s-a îmbogăţit, respectiv suma de 894.0000 RON.

Motivat de faptul că nu sunt îndeplinite cumulativ condiţiile impuse de lege, respectiv condiţiile art. 591 şi urm. raportat la art. 598 şi urm. C.proc.civ., vor fi respinse capetele de cerere privind valorificarea imobilului şi instituirea de măsuri asigurătorii.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs pârâta C.G., criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, arătând că nu a fost legal citată pentru termenul din data de 29.11.2006, termen acordat de instanţa de fond pentru angajarea unui apărător şi pregătirea apărării şi că cererea în anulare formulată de către lichidatorul judiciar este nelegală şi netemeinică.

Analizând motivele de recurs formulate şi raportându-le la actele dosarului şi la dispoziţiile legale aplicabile în cauză, Curtea a constatat că recursul este nefundat.

Cu referire la primul motiv de recurs care constă, în esenţă, în invocarea nelegalei citări pentru termenul din 29.11.2006 când au avut loc dezbaterile asupra fondului cauzei, se reţine că este nefondat. Astfel, aşa cum rezultă din conţinutul încheierii de şedinţă din 29.11.2006, după terminarea şedinţei de judecată, s-a prezentat avocatul pârâtei-recurente care a solicitat doar amânarea pronunţării asupra cauzei pentru a depune concluzii scrise, în temeiul dispoziţiilor art. 146 teza ultimă C.proc.civ., fără să solicite judecătorului sindic repunerea cauzei pe rol pentru a-şi propune probe şi pentru a-şi formula apărări. În acest context nu se poate reţine că recurentei-pârâte i s-ar fi încălcat dreptul la apărare având în vedere şi principiul disponibilităţii care guvernează procesul civil.

Totodată, pentru termenul judecăţii în fond, pârâta-recurentă a fost legal citată prin Buletinul procedurilor de insolvenţă, modalitate de citare ce nu contravine dispoziţiilor art. 156 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, care prevăd citarea şi în conformitate cu dispoziţiile Codului de procedură civilă, deoarece dispoziţiile art. 720^4 alin. (3) C.proc.civ., judecătorii pot lua măsuri pentru folosirea altor mijloace ce pot asigura înştiinţarea părţilor pentru înfăţişarea la termene, în speţă măsura luată de judecătorul sindic fiind citarea prin Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Se reţine, de asemenea, că în cazul contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 203/28.01.2005, încheiat între SC N.D. SRL Iaşi şi C.G., având ca obiect imobilul teren extravilan Probota în suprafaţă de 30.000 mp şi ca preţ suma de 994.000 RON, în mod corect judecătorul sindic a constatat incidenţa dispoziţiilor art. 80 alin. (1) lit. b) şi c) din Legea nr. 85/2006.

Astfel, se reţine că acest contract este un act juridic lezionar sub aspectul prejudiciului rezultând din diferenţa vădită de valoare între prestaţii în defavoarea debitorului. Totodată, văzând şi similitudinea între preţul plătit pentru acest imobil şi totalul creanţelor ce grevează asupra averii debitorului, în mod corect prima instanţă a reţinut caracterul fraudulos al acestei tranzacţii şi sub

forma unei acţiuni concertate de fraudă între părţile contractante pentru a prejudicia creditorii. Se mai reţine că prima instanţă a stabilit în mod corect valoarea de piaţă a terenului ce a făcut obiectul contractului a cărui anulare a fost dispusă, având-se în vedere preţurile unor terenuri similare din anunţurile de publicitate imobiliară şi din informaţiile biroului notarial.

În consecinţă, în baza dispoziţiilor art. 312 C.proc.civ., Curtea a respins recursul.

27. Anulare acte frauduloase. Cerere de sechestru judiciar. Lipsa pericolului înstrăinării bunului

Legea nr. 85/2006, art. 80, art. 85
C.proc.civ., art. 598

Potrivit art. 598 C.proc.civ., ori de câte ori există un proces asupra proprietăţii sau a altui drept real principal, asupra posesiunii unui bun mobil sau imobil, ori asupra folosinţei sau administrării unui bun proprietate comună, instanţa competentă pentru judecarea cererii principale va putea să încuviinţeze la cererea celui interesat punerea sub sechestru judiciar a bunului, dacă această măsură este necesară pentru conservarea dreptului respectiv.

Măsura sechestrului judiciar constituie prin ea însăşi un mijloc procesual pentru a putea împiedica înstrăinarea sau degradarea în timpul judecăţii a averii debitorului sau a bunului urmărit prin proces, asigurând astfel executarea hotărârii viitoare.

În condiţiile în care, conform art. 85 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cererea pentru anularea unui transfer cu caracter patrimonial se va nota, din oficiu, în registrele de publicitate aferente, măsura instituirii sechestrului judiciar nu se justifică în contextul în care nu există pericolul înstrăinării bunului şi nici al deteriorării acestuia.

Trib. Gorj, Secţia comercială, sent. nr. 997 din 14 iulie 2009

Prin cererea adresată judecătorului-sindic s-a solicitat de către lichidatorul judiciar V.L.C. SPRL Tg. Jiu, desemnat să administreze procedura insolvenţei debitorului SC S. SRL Tg. Jiu, ca în contradictoriu cu pârâta SC S.C. SRL Tg. Jiu să se dispună instituirea sechestrului judiciar asupra bunului imobil spaţiu comercial situat în Tg. Jiu, str. C.B., în suprafaţă de 114 mp împreună cu teren în cotă indiviză în suprafaţă de 10 mp aferent spaţiului comercial, fiind înscris în cartea funciară a mun. Tg. Jiu şi să se dispună încredinţarea bunului sechestrat în custodia SC D.B.M.I. SRL Tg. Jiu.

În motivarea cererii s-a susținut că această măsură se impune având în vedere că pe rolul Tribunalului Gorj este înregistrat un proces ce are ca obiect anularea transferului patrimonial asupra bunului imobil de la SC S. SRL către SC S.C. SRL.

Soluționând cauza în primă instanță, judecătorul sindic prin sentința nr. 1965 din 22.12.2008, a admis cererea, a dispus instituirea sechestrului judiciar asupra bunului imobil descris mai sus şi încredințarea acestuia în custodia SC D.B.M.I. SRL Tg. Jiu.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs SC S.C. SRL Tg. Jiu susținând că în cauză nu există pericolul înstrăinării bunului care nu poate fi nici deteriorat şi nici conservat prin măsura sechestrului judiciar, cu atât mai mult cu cât litigiul este înscris în cartea funciară a imobilului şi că, până la data soluționării cererii în anulare a transferului patrimonial aceasta poate dobândi calitatea de administrator-sechestru, fără ca această măsură să implice cheltuieli suplimentare în procedura falimentului.

Prin decizia nr. 621 din 13.04.2009, pronunțată de Curtea de Apel Craiova, a fost admis recursul declarat de SC S.C. SRL şi casată sentința cu trimitere spre rejudecare la aceeaşi instanță.

În considerentele deciziei de casare s-a reținut că, aşa cum rezultă din încheierea de şedință din 18.12.2008, deşi s-a formulat cerere de amânare pentru angajare apărător, s-a amânat pronunțarea pentru 22.12.2008 pentru ca părțile să depună concluzii scrise, însă judecătorul-sindic a omis să constate că față de obiectul cererii care a fost schimbat din sechestru asigurător în sechestru judiciar, partea avea dreptul la apărare.

În rejudecare, cauza a fost înregistrată sub nr. 4819/95/2009. Judecătorul-sindic, examinând cererea de față în raport de susținerile părților şi temeiul de drept invocat, a constatat că cererea este neîntemeiată.

Astfel, potrivit art. 598 C.proc.civ., ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau a altui drept real principal, asupra posesiunii unui bun mobil sau imobil, ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună, instanța competentă pentru judecarea cererii principale va putea să încuviințeze la cererea celui interesat punerea sub sechestru judiciar a bunului, dacă această măsură este necesară pentru conservarea dreptului respectiv.

În speța dedusă judecății, între părți există un litigiu promovat în condițiile art. 80 din Legea nr. 85/2006, de către lichidatorul judiciar V.L.C. SPRL Tg. Jiu, desemnat să administreze procedura insolvenței debitorului SC S. SRL Tg. Jiu.

Potrivit art. 85 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cererea pentru anularea unui transfer cu caracter patrimonial se va nota, din oficiu, în registrele de publicitate aferente, lucru care de altfel s-a şi făcut potrivit susținerilor lichidatorului judiciar. În acest context, măsura instituirii sechestrului judiciar nu

se justifică în contextul în care nu există pericolul înstrăinării bunului şi nici al deteriorării acestuia.

Măsura sechestrului judiciar constituie prin ea însăşi un mijloc procesual pus la îndemâna creditorilor pentru a putea împiedica înstrăinarea sau degradarea în timpul judecăţii a averii debitorului sau a bunului urmărit prin proces, asigurând astfel executarea hotărârii viitoare.

Această măsură, fiind una de asigurare a acţiunii, nu se impune în cauza dedusă judecăţii având în vedere că cererea de anulare a transferului a fost notată în registrul de publicitate a cărţii funciare.

Aşa fiind şi în raport de considerentele deja expuse, cererea a fost respinsă ca nefondată.

28. Anulare contracte de vânzare-cumpărare. Neîndeplinirea condiţiilor legale. Preţ serios. Nefraudarea creditorilor

Legea nr. 85/2006, art. 80

În condiţiile în care contractele de vânzare-cumpărare a căror anulare se invocă au fost întocmite în formă autentică, plătindu-se preţul stabilit în contracte, prin acordul de voinţă al vânzătorului şi cumpărătorului, şi faţă de faptul că la data vânzării bunurile erau grevate de ipotecă, preţul vânzării intrând în contul creditorului ipotecar, creditorii nu au fost în niciun fel fraudaţi, pentru că sumele obţinute reveneau băncii şi nu celorlalţi creditori, din preţul obţinut din vânzare stingându-se în parte creanţa garantată.

Astfel, nu sunt îndeplinite condiţiile legale prevăzute de art. 80 din Legea nr. 85/2006 pentru a se dispune anularea acestor contracte, pe motiv că ar fi acte frauduloase, încheiate în dauna creditorilor.

Trib. Hunedoara, Secţia comercială, încheierea nr. 632 din 5 iunie 2008

Prin sentinţa nr. 112/2006 a Tribunalului Hunedoara, s-a deschis procedura lichidării judiciare, prevăzută de Legea nr. 64/1995, astfel cum a fost modificată şi republicată, fiind numit administrator judiciar C.M.

Prin acţiunea în anulare introdusă în cadrul acestei proceduri, administratorul judiciar a solicitat anularea contractului de vânzare-cumpărare, încheiat de SC H. SA Deva şi P.S., contract autentificat sub nr. 1514/13.04.2005, prin care s-a înstrăinat imobilul situat în comuna Sarmisegetuza, jud. Hunedoara, înscris în CF nr. 79/2 Sarmisegetuza, compus din şopron, două magazii, depozit carburanţi şi atelier, în suprafaţă de 1.755 mp; a contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 3582/2003, încheiat între SC H. SA în calitate de vânzător şi SC C.I. SRL Deva, în calitate de cum-

părător, având ca obiect imobilul – construcţii, situat în localitatea Şoimuş, jud. Hunedoara, înscris în CF nr. 388/a Şoimuş, nr. top. 326.327/1, compus din clădire, birouri, patru magazii materiale şi platforme betonate, în suprafaţă de 4.282,54 mp; a contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 5001/2004 şi a actului adiţional, autentificat sub nr. 5130/2004, încheiat între SC H. SA, în calitate de vânzător şi P.S., în calitate de cumpărător, având ca obiect imobilul – teren intravilan, situat în localitatea Deva, jud. Hunedoara, înscris în CF nr. 3240/a, compus din teren intravilan în suprafaţă de 12.795,42 mp.

De asemenea, s-a mai solicitat şi anularea contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 5488/16.12.2004, încheiat între P.S., în calitate de vânzător şi SC Z.G. SRL, în calitate de cumpărător, prin care s-a înstrăinat terenul ce a făcut obiectul contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 5001/2004, a cărui anulare s-a solicitat. De asemenea, prin prezenta acţiune în anulare s-a solicitat restituirea imobilelor vândute către debitoarea SC H. SA Deva, cât şi restabilirea situaţiei anterioare de carte funciară. Se motivează în prezenta acţiune de lichidatorul judiciar, că între prestaţiile la care s-au obligat părţile prin contractul a cărui anulare se solicită, există o vădită disproporţie, valoarea bunurilor imobile înstrăinate fiind net superioară preţului contractual, plătit de cumpărător, situaţie în care nu este necesară dovedirea unui raport de cauzalitate, legea prezumând că prin asemenea operaţiuni, debitorul SC H. SA Deva, acceptând o prestaţie inferioară propriei sale prestaţii, a urmărit să diminueze masa activă în detrimentul creditorilor săi.

Pârâţii au depus întâmpinări, prin care s-a solicitat respingerea ca nefondate a prezentelor acţiuni în anulare, introduse de lichidatorul judiciar, cu motivarea că imobilele înstrăinate şi care au făcut obiectul contractelor a căror anulare se solicită, erau foarte vechi, aflate într-o stare avansată de degradare, unele având nevoie de executări de lucrări provizorii, pentru a nu se dărâma. Aşa fiind, se mai susţine că aceste imobile dobândeau valoare ridicată prin terenul pe care se aflau, acestea aflându-se în acel moment în proprietatea statului.

De asemenea, se arată în întâmpinările depuse că imobilele respective erau afectate de sarcina ipotecii şi a interdicţiei de înstrăinare şi grevare, situaţie în care ceilalţi creditori ai societăţii nu aveau posibilitatea de a le urmări înaintea băncii, care în virtutea garanţiei reale ce o avea, îl putea urmări din mâna oricui s-ar fi aflat pentru a-şi recupera creanţa garantată în pofida intereselor concurente ale celorlalţi creditori. Preţul obţinut a fost vărsat în totalitate în contul creditului de la B.C.R., pentru a se stinge debitul pentru care a fost ipotecat imobilul şi de a îndestula pe această cale creditorul garantat, situaţie în care nu se poate susţine că prin aceste vânzări au fost fraudaţi ceilalţi creditori chirografari, care au un drept de gaj general asupra averii debitoarei.

Analizând actele şi lucrările dosarului, în cauză, judecătorul sindic a apreciat acţiunea ca nefondată şi pe cale de consecinţă a respins-o, neexistând dovezi produse în dosarul de faţă de către lichidatorul judiciar, din care să rezulte că prin vânzările a căror anulare se solicită, au fost fraudate interesele creditorilor.

În primul rând, contractele de vânzare-cumpărare au fost întocmite în formă autentică, plătindu-se preţul stabilit în contract, acesta fiind preţul stabilit prin acordul de voinţă al vânzătorului şi cumpărătorului, cu toate consecinţele ce decurg din nerespectarea prevederilor legale în materie privind falsul în declaraţii şi evaziunea fiscală. La data vânzării imobilului către SC C.I. SRL Deva, era grevat de ipoteca instituită de către B.C.R. Deva, preţul vânzării intrând în contul acesteia.

În această situaţie creditorii nu au fost în niciun fel fraudaţi, prin vânzarea imobilului respectiv, pentru că sumele obţinute din valorificarea lui reveneau băncii şi nu celorlalţi creditori, iar din preţul obţinut din vânzare s-a stins în parte creanţa garantată.

Aceeaşi situaţie se constată şi în ce priveşte imobilul ce formează obiectul contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1514/2005, astfel că din contractul de credit nr. 868/2002, încheiat între B.C.R. şi SC S. SRL i s-au adus garanţii printre care şi imobilul din Sarmisegetuza, care a fost vândut la preţul de 298 milioane lei, cu acordul expertului bancar, astfel că preţul acesta nu este nici fictiv şi nici derizoriu, ci exprimă valoarea de piaţă a unui activ degradat, aflat în paragină, cum susţine şi martorul D.M., audiat în această cauză.

Cu privire la imobilul ce formează obiectul contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 5488/2004, s-a constatat că în urma negocierilor s-a stabilit preţul de 135.000 euro, pe care cumpărătorul SC Z.G. SRL l-a achitat cu OP 2/2004; OP 5/2004 şi OP 7/2004, preţ considerat chiar de lichidator ca fiind cel real, fiind un subdobânditor în sensul Legii nr. 85/2006, care nu a ştiut că transferul iniţial era susceptibil de a fi anulat.

Aşa fiind, faţă de cele de mai sus, acţiunea în anulare introdusă de lichidatorul judiciar s-a respins în totalitate.

29. Anulare acte frauduloase. Acte încheiate în interesul unui asociat. Prejudicierea creditorilor

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (1) lit. c)

Dacă prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare o persoană a fost favorizată în detrimentul celorlalţi creditori ai debitoarei falite, cărora le-au fost afectate drepturile, prin scăderea valorii patrimoniului comercial,

în speță sunt incidente prevederile art. 79 şi art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, perioada în care au fost încheiate aceste acte de comerț cu societatea debitoare fiind cuprinsă în interiorul celor 3 ani anteriori deschiderii procedurii.

Perfectarea acestui act juridic s-a realizat în interesul unui singur asociat, pârâta în cauză, în condițiile în care insolvența comercială a debitoarei era notorie, iar o creditoare bugetară instituise sechestru asupra mai multor bunuri ale debitoarei, când existau mai multe somații de plată şi titluri executorii, iar ulterior la scurt timp dispunându-se declanşarea procedurii simplificate a insolvenței.

C.A. Ploieşti, Secția comercială, dec. nr. 169 din 3 februarie 2009

Prin sentința nr. 428 pronunțată în data de 13 noiembrie 2008 judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Dâmbovița a admis acțiunea formulată de lichidatorul judiciar I.P. IPURL, desemnat pentru debitoarea SC O. SRL Moreni, în contradictoriu cu pârâta SC R. SA Bucureşti, a anulat facturile emise de debitoarea SC O. SRL sub nr. 8087361/08.05.2006, 8087362/08.05.2006; 8133055/15.05.2006 şi contractul de vânzare-cumpărare nr. 79/2006.

Pentru a pronunța această sentință instanța de fond a apreciat că cererea formulată de lichidator este întemeiată, întrucât prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare şi a facturilor fiscale au fost afectate drepturile celorlalți creditori, fiind incidente în cauză dispozițiile art. 79 şi ale art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, perioada în care au fost încheiate aceste acte de societatea debitoare fiind cuprinsă în interiorul celor 3 ani anteriori deschiderii procedurii.

Prima instanță a reținut că încheierea acestor acte s-a realizat în interesul unui singur asociat, pârâta în cauză, în condițiile în care încetarea de plăți a debitoarei era notorie, când creditorul D.G.F.P. Dâmbovița instituise sechestru asupra mai multor bunuri debitoarei şi când existau mai multe somații de plată şi titluri executorii, ce urmau a fi puse în executare, nu mult după aceea, respectiv la 4 ianuarie 2007, dispunându-se de către judecătorul sindic declanşarea procedurii simplificate a insolvenței față de debitoare.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs în termen procedural creditoarea pârâtă, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, susținând în esență că contractul de vânzare-cumpărare încheiat între creditor şi debitoare s-a făcut pentru stingerea unei datorii din anul 2004, datorie ce reprezenta dividende din anul respectiv în urma repartizării profitului conform hotărârii A.G.A., dată când creditoarea, în calitate de asociat, nu avea de unde să ştie că SC O. SRL va intra în incapacitate de plăți, aşa cum s-ar fi afirmat prin cererea de anulare.

Prin motivele de recurs se arată că buna intenție a creditoarei se prezumă prin faptul că bunurile respective au fost cumpărate la prețul stabilit prin raportul de evaluare și nu la un preț derizoriu, compensându-se și stingându-se datorii reciproce existente între părți. Mai mult decât atât, creditoarea, așa cum a arătat și lichidatorul, a fost de bună-credință și a acordat cel mai mare sprijin pentru desfășurarea acțiunii de inventariere și evaluare a bunurilor patrimoniale ale debitoarei.

Consideră că acest transfer s-a făcut de către debitor în cursul desfășurării normale a activității sale curente prin buna înțelegere între părți și pentru stingerea unor datorii reciproce între societăți și ca atare nu se impunea anularea acestei vânzări, solicitând menținerea acestei vânzări în conformitate cu art. 82 din legea insolvenței.

Analizând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs în raport cu legislația incidentă în cauză, precum și practica judiciară majoritară și ținând seama de actele și lucrările dosarului avute în vedere de instanța de fond, Curtea a constatat că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Instanța de fond a interpretat în mod just și legal cauza dedusă judecății, datorită faptului că prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare și emiterea facturilor fiscale respective, recurenta a fost favorizată în detrimentul celorlalți creditori ai debitoarei falite, cărora le-au fost afectate drepturile, prin scăderea valorii patrimoniului comercial.

S-a apreciat în mod legal și temeinic că în speță sunt incidente prevederile art. 79 și art. 80 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, perioada în care au fost încheiate aceste acte de comerț cu societatea debitoare fiind cuprinsă în interiorul celor 3 ani anteriori deschiderii procedurii.

Se poate sesiza faptul că perfectarea acestor contracte comerciale s-a realizat în interesul unui singur asociat, pârâta în cauză, în condițiile în care insolvența comercială a debitoarei era notorie, iar creditoarea D.G.F.P. Dâmbovița instituise sechestru asupra mai multor bunuri ale SC O. SRL Moreni, când existau mai multe somații de plată și titluri executorii, iar ulterior la scurt timp, la 4 ianuarie 2007, dispunându-se declanșarea procedurii simplificate a insolvenței.

În atare context recurenta nu a fost de bună-credință, acționând în mod ilicit în complicitate cu reprezentanții debitoarei în detrimentul intereselor patrimoniale ale celorlalți creditori, hotărârea pronunțată fiind legală și temeinică.

Întrucât sentința este legală și temeinică și nu există niciun motiv de casare sau modificare în sensul art. 304 pct. 1-9 cu aplicarea art. 304[1] C.proc.civ., s-a constatat netemeinicia recursului formulat de creditoarea pârâtă, care a fost respins ca nefondat.

30. Anulare acte frauduloase. Tardivitate. Depăşirea termenului maxim de 18 luni de la data deschiderii procedurii. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (1) lit. b), art. 81 alin. (1)
C.proc.civ., art. 137

Potrivit art. 137 alin. (1) C.proc.civ., instanţa se pronunţă mai întâi asupra excepţiilor ce fac de prisos, în tot sau în parte, cercetarea în fond a pricinii. În aplicarea textului menţionat, instanţa trebuie să analizeze mai întâi excepţia de tardivitate a cererii de anulare a transferului patrimonial.

În conformitate cu art. 81 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, acţiunea pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor poate fi introdusă de administratorul judiciar/lichidator în termen de un an de la data expirării termenului stabilit pentru întocmirea raportului prevăzut la art. 20 alin. (1) lit. b), dar nu mai târziu de 18 luni de la data deschiderii procedurii.

Astfel, acţiunea în anulare/revocare nu poate fi introdusă după expirarea termenului de 18 luni de la deschiderea procedurii, intenţia legiuitorului (la reglementarea acestui termen) fiind aceea de a nu lăsa să se prelungească „sine die" acest termen, pe de o parte pentru a nu afecta stabilitatea raporturilor juridice şi pe de altă parte pentru a împiedica tergiversarea procedurii insolvenţei.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 1040 din 9 iunie 2009

Prin sentinţa nr. 275/F din 1 iulie 2008 Tribunalul Vaslui – judecător sindic – a respins excepţiile tardivităţii şi autorităţii lucrului judecat şi a admis cererea formulată de L.D.E.G. IPURL Huşi. Judecătorul sindic a anulat transferul patrimonial ce face obiectul contractului de vânzare-cumpărare nr. 2/23.03.2004, încheiat între SC F. SA Bârlad şi SC L.I. SRL Bârlad şi a dispus revenirea la situaţia anterioară încheierii actului. S-a dispus ca imobilul ce a făcut obiectul vânzării, din Bârlad, str. R., să reintre în patrimoniul vânzătoarei.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a reţinut că prin încheierea civilă nr. 171/F/16.08.2006 a Tribunalului Vaslui a fost admisă cererea formulată de debitoare, în condiţiile art. 32 din Legea nr. 85/2006 şi s-a dispus deschiderea procedurii de faliment, în procedură simplificată, fiind desemnat şi lichidatorul judiciar.

Ulterior numirii sale, lichidatorul judiciar L.D.E.G. IPURL Huşi, potrivit atribuţiilor sale, a procedat la identificarea patrimoniului societăţii. Din

verificări a rezultat că, anterior intrării în procedura de insolvență, debitoarea a avut în proprietate mai multe spații comerciale, pe raza municipiului Bârlad, printre care și imobilul care face obiectul acțiunii în anularea transferurilor de drepturi patrimoniale. Aceste imobile au fost vândute cu puțin timp înainte de intrarea în faliment, deci în perioada de 3 ani anterioară deschiderii procedurii de faliment.

Judecătorul sindic a reținut că spațiul comercial situat în Bârlad, str. R., în suprafață de 106,47 mp, a fost vândut către SC L.I. SRL Bârlad la data de 23.08.2004, printr-un înscris sub semnătură privată, ce conține doar informații succinte referitoare la identitatea părților semnatare, la obiectul și prețul vânzării, fără a fi precizate clauze referitoare la termenul de plată, obligațiile părților, rezultate din semnarea respectivului înscris, clauze de rezoluțiune ori alte clauze, iar actul nu întrunește niciuna dintre condițiile de formă și de fond cerute de Codul civil, modalitatea în care s-a realizat vânzarea dovedind că transferul a fost făcut cu intenția vădită de a scoate imobilul din patrimoniul debitoarei, în scopul fraudării creditorilor, prin punerea acestora în imposibilitatea recuperării creanțelor pe calea executării silite, societatea având la acel moment datorii mari, o parte din bunurile sale, printre care și cel în cauză, fiind puse sub sechestru de A.F.P. Bârlad.

Deși prețul vânzării a fost stabilit la suma de 17.194,10 lei, acesta a fost un preț subevaluat față de valoarea reală – de piață – a spațiului situat pe principala arteră a orașului Bârlad, deci într-o zonă în care prețurile de comercializare ale unor astfel de active erau mult mai mari. S-a observat că prestația vânzătorului este cu mult mai mare decât prestația cumpărătorului, dezavantajându-l pe primul, sancțiunea fiind anularea transferului și repunerea părților în situația anterioară, potrivit art. 80 alin. (1) lit. b).

Pe de altă parte, în conformitate cu prevederile art. 146 din Legea nr. 31/1990, administratorul societății comerciale poate înstrăina bunuri aflate în patrimoniul societății numai cu aprobarea Adunării generale extraordinare a acționarilor, dispozițiile legale având caracter de ordine publică, nefiind admisibilă vreo derogare statutară de la această regulă.

În cazul de față se poate observa că vânzarea a fost efectuată fără aprobarea Adunării generale extraordinare a acționarilor, ci doar în baza unui înscris sub semnătură privată, deși la acea dată părțile puteau încheia direct un contract de vânzare-cumpărare autentic, modalitatea în care s-au desfășurat lucrurile dovedind graba cu care părțile implicate au încercat să scoată imobilul din patrimoniul societății, cu intenția evidentă de a-l sustrage urmăririi sale de către creditori.

Judecătorul sindic a constatat că SC F. SA Bârlad era la acea dată societate comercială cu capital majoritar de stat, fiind obligatorie respectarea dispozițiilor Legii nr. 137/2002, privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării și ale H.G. nr. 577/2000 privind Normele metodologice de aplicare a

O.U.G. nr. 88/1997 privind privatizarea societăţilor comerciale, referitoare la valorificarea activelor societăţilor comerciale şi la vânzarea de active, dispoziţii cu caracter de ordine publică, prin care se stipulează că vânzarea având ca obiect activele societăţii comerciale se aprobă de adunarea generală a acţionarilor, pe baza mandatului acordat de instituţia publică implicat, potrivit art. 15 pct. 4 din Legea nr. 137/2002, cât şi dispoziţiile imperative ale art. 105 din H.G. nr. 577/2002 potrivit cărora societăţile comerciale la care statul sau o autoritate a administraţiei publice locale este acţionar majoritar pot vinde active, cu aprobarea Adunării generale a acţionarilor sau a Consiliului de administraţie şi cu avizul prealabil al instituţiei publice implicate, care constă în mandatul special, acordat reprezentantului în Adunarea generală a acţionarilor sau în Consiliul de administraţie, după caz. Conform aceluiaşi act normativ vânzarea activelor urmează să se facă prin licitaţie deschisă cu strigare, cu adjudecare la cel mai mare preţ obţinut pe piaţă.

În situaţia de faţă, pârâta SC L.I. SRL Bârlad nu a cumpărat prin licitaţie publică cu strigare, ci printr-un înscris sub semnătură privată, denumit contract de vânzare-cumpărare, care nu îndeplineşte condiţiile formei autentice, prevăzute de lege ca o condiţie de validitate a actului.

Chiar dacă ulterior, prin sentinţa civilă nr. 1223/02.05.2006 pronunţată de Judecătoria Bârlad, definitivă şi irevocabilă, s-a constatat că pârâta a devenit proprietara spaţiului situat în Bârlad, str. R., înscrisul sub semnătură privată dedus judecăţii era un act nul absolut, prin nerespectarea prevederilor legale referitoare la vânzarea bunurilor societăţilor comerciale cu capital majoritar de stat, reglementate de Legea nr. 31/1990, art. 146, art. 15 al Legii nr. 137/2002 şi art. 105-109 ale H.G. nr. 577/2000, excepţia de autoritate de lucru judecat invocată de pârâtă neputând fi primită, în speţă neexistând elemente privind identitate de obiect, cauză şi părţi.

Deoarece într-o perioadă scurtă de timp societatea – prin reprezentanţii săi de la acel moment – a vândut toate spaţiile comerciale aparţinând patrimoniului său, determinând prin aceasta imposibilitatea desfăşurării obiectului de activitate şi grăbind, astfel, intrarea societăţii în faliment, s-a constatat caracterul frauduloṣ al transferului intervenit între SC F. SA Bârlad şi SC L.I. SRL Bârlad şi, în temeiul art. 80 alin. (1) lit. b) şi c) din Legea nr. 85/2006, s-a dispus anularea vânzării intervenite între cele două părţi, precum şi repunerea părţilor în situaţia anterioară încheierii actului de bază, 23.08.2004.

Mai mult, instanţa, fără a se limita strict la acest transfer, analizând şi celelalte documente anexate cauzei, a constatat, încă o dată, că în perioada respectivă societatea pârâtă a înstrăinat, în aceeaşi manieră, mai multe imobile la diferite persoane, dovedindu-se reală intenţia a administratorului de a lichida – în interes personal – întregul patrimoniu al societăţii, în detrimentul creditorilor săi.

În drept, tribunalul a aplicat dispoziţiile art. 80 alin. (1) lit. b) şi c) din Legea nr. 85/2006.

Împotriva sentinţei a declarat recurs pârâta SC L.I. SRL Bârlad, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

În motivarea recursului, pârâta arată că este pe deplin întemeiată excepţia tardivităţii cererii de anulare a transferurilor patrimoniale, raportat la dispoziţiile art. 81 din Legea nr. 85/2006.

SC L.I. SRL învederează că în cauză operează şi autoritatea de lucru judecat, faţă de acţiunea care a făcut obiectul dosarului nr. 5879/2005 al Judecătoriei Bârlad, în care s-a pronunţat sentinţa civilă nr. 1223 din 2 mai 2006, irevocabilă.

Recurenta susţine că, pe fondul cauzei, este greşită stabilirea de judecătorul sindic a relei-credinţe a cumpărătoarei, constatarea fiind contrazisă atât de înscrisurile depuse la dosar cât şi de argumentele invocate în apărare.

Examinând actele şi lucrările dosarului, Curtea a constatat că recursul este fondat, pentru considerentele expuse în cele ce urmează:

Potrivit art. 137 alin. (1) C.proc.civ., instanţa se pronunţă mai întâi asupra excepţiilor ce fac de prisos, în tot sau în parte, cercetarea în fond a pricinii.

În aplicarea textului menţionat, Curtea de apel a constatat că este întemeiată excepţia de tardivitate a cererii de anulare a transferului patrimonial, excepţie invocată de recurenta-pârâtă SC L.I. SRL.

Instanţa de recurs a constatat că, în conformitate cu art. 81 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, acţiunea pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor poate fi introdusă de administratorul judiciar/lichidator în termen de un an de la data expirării termenului stabilit pentru întocmirea raportului prevăzut la art. 20 alin. (1) lit. b), dar nu mai târziu de 18 luni de la data deschiderii procedurii.

Respingând excepţia tardivităţii cererii, judecătorul-sindic nu a analizat ambele momente la care face referire art. 81 alin. (1) şi nu a observat că, faţă de data deschiderii procedurii (16 august 2006), la data înregistrării acţiunii lichidatorului judiciar termenul de 18 luni – stipulat în textul legal citat – era expirat. Or, astfel cum rezultă, fără echivoc, din partea finală a alin. (1) al art. 81, acţiunea în anulare/revocare nu poate fi introdusă după expirarea termenului de 18 luni de la deschiderea procedurii, intenţia legiuitorului (la reglementarea acestui termen) fiind aceea de a nu lăsa să se prelungească *sine die* acest termen, pe de o parte pentru a nu afecta stabilitatea raporturilor juridice şi – pe de altă parte – pentru a împiedica tergiversarea procedurii insolvenţei.

Instanţa de recurs a reţinut, faţă de cele expuse, că acţiunea formulată de lichidatorul judiciar al SC F. SA este tardivă, fiind întemeiată excepţia tardivităţii, invocată de recurenta-pârâtă.

În baza art. 304 pct. 9 şi art. 312 alin. (3) C.proc.civ. s-a admis recursul pârâtei şi s-a modificat, în parte, sentinţa judecătorului sindic. S-a admis excepţia tardivităţii formulării cererii, cu consecinţa respingerii acţiunii, fiind de prisos examinarea criticilor şi apărărilor vizând autoritatea de lucru judecat sau fondul litigiului.

31. Anulare acte frauduloase. Acte cu titlu gratuit translative de proprietate. Prezumţie de fraudă

Legea nr. 85/2006, art. 80 alin. (1) lit. a), art. 83

Sunt acte de transfer cu titlu gratuit orice acte juridice – dezinteresate sau liberalităţi – prin care debitorul transmite o valoare patrimonială fără să dobândească în schimb o contraprestaţie.

Sunt vizate de textul art. 80 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 toate actele cu titlu gratuit translative de proprietate mobiliară sau imobiliară efectuate de debitoare în perioada suspectă. Explicaţia acestei norme constă în incompatibilitatea actelor cu titlu gratuit cu starea de insolvenţă. Raţiunea normei legale este evidentă. Debitorul poate fi generos sau păgubos, numai cu condiţia executării impecabile a obligaţiilor proprii faţă de creditori.

Prezumţia de fraudă este fundamentată pe obligaţia administratorului societăţii de a nu-şi înstrăina activele dacă starea de insolvenţă este vădită. Frauda există atunci când debitorul este conştient că prin încheierea transferului patrimonial prejudiciază creditorii.

Nu se cere ca terţul beneficiar al actului cu titlu gratuit să fie de rea-credinţă, însă atitudinea subiectivă a acestuia are relevanţă juridică în ceea ce priveşte întinderea obligaţiei de restituire conform art. 83 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Totodată, în cazul în care terţul este soţ, rudă sau afin până la gradul al IV-lea inclusiv al debitorului este instituită prezumţia de cunoaştere a împrejurării că actul de transfer este susceptibil de a fi anulat şi că starea de insolvenţă a debitorului este iminentă.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, dec. nr. 523 din 3 iulie 2008

Prin încheierea nr. 1627/02.09.2005 pronunţată de Tribunalul Tulcea în dosarul nr. 33/2004/JS, s-a dispus intrarea debitoarei SC A. SRL Babadag în procedura falimentului, fiind desemnat lichidator judiciar SC E.G. SRL Tulcea (în prezent E.G. IPURL Tulcea).

Examinând activitatea debitoarei în raport de situaţia de fapt, în temeiul art. 25 lit. a) şi c) din Legea nr. 85/2006, lichidatorul judiciar a constatat că

din patrimoniul SC A. SRL Babadag a fost înstrăinat un bun imobil proprietatea debitoarei.

Prin contractul de cesiune autentificat sub nr. 1018/22.04.2004 la BNP A.G. Tulcea, SC A. SRL Babadag reprezentată de asociat unic C.N., cesionează cu titlu gratuit către pârâta SC G. SRL Babadag, reprezentată de C.G., fiica lui C.N., toate drepturile şi obligaţiile din contractul de vânzare-cumpărare sub semnătură privată din 17.04.2003, încheiat între SC D.R. SRL Babadag, prin lichidator SC C. SRL Brăila şi SC A. SRL Babadag, urmare a licitaţiei din 17.04.2003.

Prin contractul de vânzare-cumpărare sub semnătură privată din 17.04.2003, SC A. SRL Babadag a cumpărat la preţul de 100.079 lei, următoarele bunuri situate în str. A.I. din oraşul Babadag, jud. Tulcea: fabrica de mezeluri, investiţie neterminată şi teren aferent în suprafaţă de 1.575 mp.

La data cesionării, respectiv 22.04.2004, SC A. SRL achitase suma de 74.260,8370 lei din preţul total, reprezentând contravaloarea a 3/4 din imobile, urmând ca diferenţa de 25.818,1630 lei să o plătească SC G. SRL Babadag.

Deşi pârâta SC G. SRL a susţinut că cesiunea n-ar fi fost cu titlu gratuit, urmând să plătească restul de preţ neachitat, în realitate SC A. SRL i-a cesionat în mod ferm şi irevocabil, toate drepturile şi obligaţiile din contractul de vânzare-cumpărare sub semnătură privată din 17.04.2003, fără a solicita restituirea sumei de 74.260,8370 lei (art. 4 din contract).

Instanţa de fond a reţinut că actele prevăzute de art. 80 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 sunt acte de transfer cu titlu gratuit, efectuate în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii, cu excepţia sponsorizărilor în scop umanitar.

Sunt vizate de textul art. 80 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 toate actele cu titlu gratuit translative de proprietate mobiliară sau imobiliară.

Explicaţia acestei norme constă în incompatibilitatea actelor cu titlu gratuit cu starea de insolvenţă. Raţiunea normei legale este evidentă. Debitorul poate fi generos sau păgubos, numai cu condiţia executării impecabile a obligaţiilor proprii faţă de creditori.

În cauză, este nefiresc ca o societate comercială cu o situaţie economică deficitară, care a înregistrat pierderi atât în anul 2003 (38.121 lei) cât şi în anul 2004 (146.465 lei), având plăţi restante în anul 2004 în sumă de 655.341 lei, cu o stare de insolvenţă iminentă, să facă cesiuni cu titlu gratuit, transferul patrimonial cu scop vădit ilicit fiind de natură a afecta drepturile creditorilor.

Societatea debitoare, SC A. SRL Babadag, nu a obţinut nicio contraprestaţie în schimbul bunurilor înstrăinate, transferul patrimonial cu titlu gratuit având drept rezultat diminuarea patrimoniului în dauna drepturilor creditorilor.

Prezumţia de fraudă este fundamentată pe obligaţia administratorului societăţii de a nu-şi înstrăina activele dacă starea de insolvenţă este vădită. Frauda există atunci când debitorul este conştient că prin încheierea transferului patrimonial prejudiciază creditori.

Nu se cere ca terţul beneficiar al actului cu titlu gratuit să fie de rea-credinţă, însă atitudinea subiectivă a acestuia are relevanţă juridică în ceea ce priveşte întinderea obligaţiei de restituire conform art. 83 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Totodată, se mai reţine şi faptul că, în cazul în care terţul este soţ, rudă sau afin până la gradul al IV-lea inclusiv al debitorului, este instituită prezumţia de cunoaştere a împrejurării că actul de transfer este susceptibil de a fi anulat şi că starea de insolvenţă a debitorului este iminentă.

Din relaţiile înaintate de O.R.C. Tulcea şi chiar din recunoaşterea pârâtei, între administratorii celor două societăţi, pârâta SC G. SRL şi debitoarea SC A. SRL Babadag, există o strânsă legătură de rudenie, fiind tată şi fiică.

Articolul 84 din Legea nr. 85/2006 instituie o prezumţie relativă conform căreia administratorul pârâtei SC G. SRL, C.G., cunoştea starea de insolvenţă a SC A. SRL, unde era administrator tatăl său, C.N., precum şi faptul că acest transfer era susceptibil de a fi anulat.

Pentru considerentele sus-expuse, instanţa respinge excepţiile privind inadmisibilitatea acţiunii şi a lipsei calităţii procesuale active a reclamantei.

În referire la cererea de intervenţie în interes propriu formulată de SC D.R. SRL Babadag prin lichidator C.I. IPURL Constanţa, pentru lipsa capacităţii procesuale de folosinţă, instanţa dispune respingerea acesteia.

Pentru a aprecia de această manieră, se reţin ca fiind îndeplinite condiţiile art. 80 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, împrejurare urmare căreia se admite acţiunea şi se dispune anularea contractului de cesiune autentificat sub nr. 1018/22.04.2004 la BNP A.G. din Tulcea, încheiat între SC A. SRL Babadag jud. Tulcea şi SC G. SRL Babadag, jud. Tulcea, prin care au fost cedate cu titlu gratuit toate drepturile şi obligaţiile din contractul de vânzare-cumpărare sub semnătură privată încheiat la data de 17.04.2003 între SC D.R. SRL Babadag şi SC A. SRL Babadag.

În temeiul art. 83 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, terţul dobânditor în cadrul unui transfer patrimonial anulat conform art. 80, este obligat să restituie averii debitorului bunul transferat sau, dacă bunul nu mai există, valoarea acestuia la data transferului efectuat de către debitor, respectiv suma de 74.260,87 lei actualizată cu indicele de inflaţie.

În temeiul art. 246 C.proc.civ. instanţa a luat act că reclamanta renunţă la capătul de cerere privind constatarea nulităţii absolute a contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1019/22.04.2004 de BNP G.A. din Tulcea, obligând pârâta SC G. SRL la plata sumei de 2000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată către reclamantă, în temeiul art. 274 C.proc.civ.

Împotriva sus-menţionatei hotărâri, în termen a declarat recurs recurenta pârâtă SC G. SRL Babadag, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, cu indicarea temeiului de drept prevăzut de art. 304[1] C.proc.civ.

Curtea a constatat că recursul este nefondat, urmând a fi respins conform art. 312 C.proc.civ., pentru următoarele considerente, în esenţă:

Calitatea procesuală activă a lichidatorului judiciar desemnat al debitoarei SC A. SRL Babadag şi admisibilitatea cererii deduse judecăţii este dată de prevederile art. 79 cu referire la art. 80 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Este cunoscut că exerciţiul acţiunii în anularea actelor frauduloase este o facultate (posibilitate) a administratorului sau lichidatorului, iar nu o obligaţie, acest lucru rezultând din exprimarea legiuitorului care foloseşte termenul „poate" în conţinutul art. 79 din Legea nr. 85/2006, conform cu care: „Administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul sindic acţiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, în cei trei ani anteriori deschiderii procedurii".

În acest context, examinând actele a căror anulare s-a solicitat, Curtea a reţinut îndeplinirea şi a condiţiei ce priveşte proba existenţei caracterului fraudulos al actului în dauna drepturilor creditorilor, astfel cum legal şi temeinic a reţinut şi instanţa de fond, atât timp cât, prin contractul de cesiune autentificat sub nr. 1018/22.04.2004 la BNP A.G., SC A. SRL Babadag reprezentată de asociat unic C.N. cesionează cu titlu gratuit către pârâta SC G. SRL Babadag, reprezentată de C.G., fiica lui C.N., toate drepturile şi obligaţiile din contractul de vânzare-cumpărare sub semnătură privată perfectat la data de 17.04.2003 de SC D.R. SRL Babadag, prin lichidator SC C. SRL Brăila cu SC A. SRL Babadag, urmare a licitaţiei din aceeaşi dată.

Astfel cum au fost concepute dispoziţiile art. 79 din legea insolvenţei, este de necontestat că legiuitorul a avut în vedere două dintre noţiunile principale de fraudă identificate, şi anume: frauda *de re ad tertium* sau *de persona ad personam*, comisă de părţi/concert fraudulos prin înţelegere, împotriva terţilor şi *fraus legis* sau frauda la lege, atunci când vorbim despre creanţe bugetare.

Cu alte cuvinte, în speţă, ne aflăm în situaţia unei fraude împotriva creditorilor ale căror drepturi au fost afectate, în sensul de a le fi fost scăzute şansele satisfacerii creanţelor acestora, prezumţia de fraudă fiind fundamentată pe obligaţia administratorului societăţii de a nu-şi înstrăina activele dacă starea de insolvenţă este vădită.

Susţinerile recurentei referitoare la cesiunea cu titlu gratuit a bunului litigios şi obligativitatea ulterioară a acesteia de a suporta restul de preţ neachitat, nu pot fi primite de instanţă, pur şi simplu, deoarece în realitate SC A. SRL a cesionat în mod ferm şi irevocabil, toate drepturile şi obligaţiile din contractul de vânzare-cumpărare intervenit între această societate şi SC D.R.

SRL Babadag prin lichidator SC C. SRL Brăila la data de 17.04.2003, fără a solicita restituirea sumei achitate de 74.260,8370 lei.

Practica a statuat asupra faptului că sunt acte de transfer cu titlu gratuit orice acte juridice – dezinteresate sau liberalități – prin care debitorul transmite o valoare patrimonială fără să dobândească în schimb o contraprestație.

În cazul actelor prevăzute de art. 80 alin. (1) lit. a) din legea insolvenței, de fapt nu este vorba despre sancțiunea nulității, ci mai degrabă despre o formă specială de revocare a actelor cu titlu gratuit, întrucât din partea terțului beneficiar lipsește contraprestația, astfel că este preferabilă desființarea actului în detrimentul terțului, dar în favoarea creditorilor debitorului insolvent.

Calificarea juridică a actului este atributul judecătorului-sindic, care poate stabili că un act aparent cu titlu oneros este, în realitate, cu titlu gratuit, și aceasta indiferent de denumirea dată de părți actului în cauză, or, în speță, la data cesionării, respectiv 22.04.2004, debitoarea SC A. SRL Babadag achitase suma de 74.260,8370 RON din prețul total, reprezentând contravaloarea a ¾ din imobile, urmând ca diferența de 25.818,1630 RON să o plătească SC G. SRL Babadag.

S-a încercat de către recurentă a se sugera faptul că cesiunea nu ar fi cu titlu gratuit, deoarece s-a obligat să plătească restul de preț neachitat, o astfel de susținere neputând fi primită de instanță, deoarece SC A. SRL Babadag i-a cesionat recurentei în mod ferm și irevocabil toate drepturile și obligațiile din contractul de vânzare-cumpărare, fără a fi solicitat restituirea sumei care fusese achitată în rate.

Legal și temeinic reține instanța de fond că este nefiresc ca o societate comercială cu o situație economică deficitară, care a înregistrat pierderi atât în anul 2003 (38.121 lei), cât și în anul 2004 (146.465 lei), având plăți restante în anul 2004 în sumă de 655.341 lei, cu o stare de insolvență iminentă, să facă cesiuni cu titlu gratuit, transferul patrimonial cu scop vădit ilicit fiind de natură a afecta drepturile creditorilor.

Curtea a apreciat că societatea creditoare nu a obținut nicio contraprestație în schimbul bunurilor înstrăinate, iar transferul patrimonial gratuit a avut ca rezultat diminuarea patrimoniului în dauna drepturilor creditorilor.

Pentru a reține frauda este suficient ca debitorul să fi fost conștient că prin încheierea transferului patrimonial îl prejudiciază pe creditor, deoarece prezumția de fraudă se fundamentează pe obligația care incumbă administratorului societății de a nu-și înstrăina activele în momentul în care starea de insolvență este vădită.

Cum nu sunt motive pentru a se dispune reformarea hotărârii recurate, văzând și dispozițiile art. 312 C.proc.civ., Curtea a respins recursul ca nefondat.

32. Nulitatea actelor încheiate după data anulării actului principal. Caracterul executoriu al sentințelor pronunțate de judecătorul-sindic. Caracterul nesuspensiv al recursului

Legea nr. 85/2006, art. 8 alin. (4), art. 12 alin. (1)
C.civ., art. 948

Caracterul executoriu al hotărârilor pronunțate de judecătorul sindic în cadrul procedurii insolvenței este prevăzut de lege și întărit de dispozițiile cuprinse în art. 8 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, potrivit căruia, prin derogare de la prevederile art. 300 alin. (2) și (3) C.proc.civ., hotărârile judecătorului sindic nu vor putea fi suspendate de instanța de recurs, cu excepția cazurilor prevăzute în mod expres la alin. (5).

În condițiile în care printre-o hotărâre anterioară actul juridic prin care o parte a devenit proprietară a unui imobil a fost anulat, conform principiului anulării actului subsecvent ca urmare a anulării actului inițial, este lovit de nulitate și actul juridic ulterior prin care bunul a fost înstrăinat unei alte persoane.

C.A. Constanța, Secția comercială, dec. nr. 657 din 16 octombrie 2008

Prin sentința civilă nr. 1001/COM/19.02.2007 pronunțată de Tribunalul Constanța, Secția comercială, judecătorul sindic a admis acțiunea promovată de L. IPURL în calitate de lichidator al SC P. SRL Constanța, dispunând anularea contractelor de vânzare-cumpărare perfectate de fostul administrator al falitei cu SC P.P. 2002 SRL sub nr. 4752 din 18.12.2003 și de către SC P. SRL sub nr. 4738 din 17.12.2003.

Prin aceeași sentință judecătorul sindic a obligat pârâta SC P. SRL la restituirea către reclamantă a imobilului compus din teren în suprafață de 2.186,48 mp și construcțiile edificate pe acest teren în suprafață de 529,81 mp, ce a format obiectul contractului de vânzare-cumpărare nr. 4738/2003, ca efect al repunerii în situația anterioară, precum și obligarea pârâtei SC P.P. 2002 SRL la plata către reclamantă a sumei de 30.000 lei reprezentând prețul imobilului ce a format obiectul contractului de vânzare-cumpărare nr. 4752/18.12.2003.

Urmare a recursului declarat împotriva sus-menționatei sentințe de către pârâta SC P. SRL, Curtea de Apel Constanța, Secția comercială, a pronunțat decizia civilă nr. 9/COM/24.01.2008 prin care a respins recursul ca nefondat, astfel încât hotărârea pronunțată de către instanța de fond a devenit executorie și irevocabilă.

Curtea a reținut că, la aproximativ 40 de zile de la promovarea căii de atac, intimata SC P. SRL a înstrăinat imobilul litigios către recurenta SC H.H.

SRL, perfectând contract de vânzare-cumpărare la BNP S.A. din Piteşti, autentificat sub nr. 1848/27.06.2007.

În aceste condiţii, faţă de considerentele expuse şi având în vedere principiul anulării actului subsecvent ca urmare a anulării actului iniţial, reclamanta intimată L. IPURL în calitate de lichidator al debitoarei SC P. SRL, a solicitat a se dispune nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1848/27.06.2007 la BNP S.A., încheiat intre pârâtele SC P. SRL şi SC H.H. SRL şi obligarea acestora la restituirea imobilului către averea debitoarei SC P. SRL.

Totodată, în conformitate cu art. 85 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 se solicită notarea în registrele de publicitate imobiliară a interdicţiei de vânzare cu privire la imobilul în litigiu.

Este fără putinţă de tăgadă că, la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare a cărui anulare se solicită în speţă, intimata SC P. SRL nu mai era proprietara imobilului litigios şi nu a ţinut seamă de dispoziţiile art. 12 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, care face referire la împrejurarea că hotărârile judecătorului sindic sunt fără drept de apel şi, totodată, executorii, fiind susceptibile doar de recurs.

Curtea a reţinut că, caracterul executoriu al hotărârilor pronunţate în fond, în cadrul procedurii insolvenţei, este întărit şi de dispoziţiile cuprinse în art. 8 alin. (4), potrivit căruia, prin derogare de la prevederile art. 300 alin. (2) şi (3) C.proc.civ., hotărârile judecătorului sindic nu vor putea fi suspendate de instanţa de recurs, cu excepţia cazurilor prevăzute în mod expres la alin. (5).

Aşa fiind, în mod legal şi temeinic instanţa de fond a reţinut că nulitatea ca sancţiune a erorilor judiciare civile sau comerciale intervine atunci când vreuna dintre condiţiile esenţiale pentru validitatea convenţiilor prevăzute de art. 948 C.civ., a fost încălcată.

Cum nu sunt motive pentru a se dispune reformarea hotărârii recurate şi cum, în cauză, nu se poate discuta despre o aşa-zisă „bună-credinţă", atât timp cât ne aflăm în faţa unor texte de lege imperative, ce nu dau posibilitatea unor interpretări, văzând şi dispoziţiile art. 312 C.proc.civ., Curtea a respins recursul ca nefondat.

Secţiunea a 2-a. Contracte în curs de derulare

33. Denunţare contract de comodat. Creşterea la maxim a valorii averii debitorului. Evacuare din spaţiul proprietatea debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 25 alin. (1) lit. e), art. 86
C.civ., art. 480

Potrivit art. 86 din legea insolvenţei, în vederea creşterii la maximum a valorii averii debitorului, lichidatorul judiciar poate să denunţe orice contract, închirierile neexpirate sau alte contracte pe termen lung, atât timp cât aceste contracte nu vor fi fost executate în totalitate ori substanţial de către toate părţile implicate.

În baza acestui text legal poate să intervină denunţarea contractului de comodat, prin care debitoarea a pus la dispoziţia unui terţ un spaţiu proprietatea sa, având în vedere că acest contract a fost încheiat pe perioadă nedeterminată şi că el este cu titlu gratuit, pentru a creşte la maxim valoarea averii debitoarei. Urmare a denunţării contractului, persoana care ocupă spaţiul respectiv poate fi evacuată, astfel încât să elibereze spaţiul pe care-l deţine fără titlu.

Trib. Arad, Secţia comercială, sentinţa nr. 2684 din 19 noiembrie 2007

Prin cererea înregistrată la data de 24 septembrie 2007, reclamanta SC L. SRL prin lichidator judiciar, a chemat în judecată pe pârâta SC D.M. SRL Lipova solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunţa în cauză să se constate denunţarea contractului de comodat din 1.03.2004 încheiat între debitoare în calitate de comodant şi pârâtă în calitate de comodatară şi să se dispună evacuarea silită a pârâtei din spaţiul proprietatea debitoarei, spaţiu ocupat în acest moment în mod abuziv de către pârâtă şi respectiv predarea activului în starea care acesta se găsea la data încheierii contractului de închiriere.

În motivarea acţiunii s-a arătat că la 1.03.2004 s-a încheiat între părţi contractul de comodat având ca obiect imobilul mai sus menţionat. Contractul a fost încheiat pe perioadă nedeterminată cu posibilitatea denunţării unilaterale de către comodatară, iar la 9.03.2005 prin sentinţa civilă nr. 291 dată în dosarul de faliment nr. 1044/2005 a Tribunalului Arad s-a deschis procedura insolvenţei împotriva debitoarei.

Ulterior prin încheierea nr. 115 din 1.02.2006 s-a deschis procedura falimentului împotriva aceleiaşi debitoare, iar la data 28 august 2007, reclamanta

a solicitat pârâtei să elibereze spaţiul din litigiu pe care-l deţine fără titlu, întrucât nu avea cunoştinţă la acel moment de existenţa contractului de comodat.

În 7.09.2007, în urma prezentării contractului de comodat de către pârâtă, lichidatorul judiciar, în condiţiile art. 86 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, a procedat la denunţarea contractului având în vedere că acest contract a fost încheiat pe perioadă nedeterminată, că este cu titlu gratuit şi nu în ultimul rând pentru a creşte la maxim valoarea averii debitoarei, în drept invocându-se art. 969, art. 970 C.civ. şi art. 86 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Pârâta prin întâmpinare a arătat că nu se opune capătului 1 de cerere, respectiv denunţarea contractului, însă a solicitat respingerea cererii de evacuare care poate fi introdusă doar de proprietarul tabular.

Din probele administrate în cauză, instanţa a reţinut în fapt următoarele:

Conform extrasului C.F. nr. 7426 Lipova, debitoarea este proprietara spaţiului situat în Lipova , str. B., jud. Arad.

În această calitate ea a încheiat la 1.03.2004 contractul de comodat cu pârâta pe perioadă nedeterminată şi cu posibilitatea de denunţare unilaterală a contractului din partea comodantului.

Ulterior încheierii acestui contract, prin încheierea nr. 115 din 1.02.2006 s-a deschis procedura falimentului împotriva debitoarei, iar la data 28 august 2007, reclamanta prin lichidator a solicitat pârâtei să elibereze spaţiul din litigiu pe care-l deţine fără titlu, întrucât nu avea cunoştinţă la acel moment de existenţa contractului de comodat.

La data de 7.09.2007 , lichidatorul judiciar al debitoarei, raportat la art. 20 alin. (1) lit. j) şi art. 25 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 85/2006, a notificat pârâta în sensul denunţării contractului de comodat din 1.03.2004, punându-i-se în vedere totodată pârâtei să elibereze spaţiul din litigiu.

Având în vedere, pe de o parte, că în contractul de comodat s-a inserat posibilitatea de denunţare unilaterală a contractului din partea comodantului, iar pe de altă parte denunţarea contractului de către lichidator în condiţiile art. 86 alin. (1) şi art. 20 alin. (1) lit. j) şi art. 25 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 85/2006, instanţa apreciind întemeiată acţiunea reclamantei a admis-o şi în consecinţă a constatat denunţarea contractului de comodat, iar în baza art. 480 şi art. 969 C.civ. a dispus evacuarea pârâtei din spaţiul proprietatea debitoarei, sub sancţiunea unor daune de 1.000 lei/zi de la rămânerea irevocabilă a sentinţei, în caz de neexecutare a obligaţiei de predare a spaţiului comercial, în baza art. 1075 C.civ.

34. Revendicare bunuri din averea debitoarei. Contract de vânzare-cumpărare. Efecte. Bunuri intrate în proprietatea debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 87
C.civ., art. 480

Nu se poate dispune restituirea unor bunuri din averea debitoarei revendicate de un terț, pe motiv că ar fi fost împrumutate debitoarei, atunci când din ansamblul probator administrat în cauză rezultă că între acesta și debitoare a avut loc o vânzare-cumpărare de bunuri, astfel cum rezultă din contractul încheiat între părți și din plățile parțiale făcute de către debitoare, bunurile intrând în proprietatea debitoarei, chiar dacă prețul lor nu a fost plătit integral.

C.A. Ploiești, Secția comercială, dec. nr. 2472 din 22 noiembrie 2006

Prin cererea înregistrată la data de 14 decembrie 2005, în cadrul dosarului de faliment nr. 75/2004, al Tribunalului Prahova, creditoarea SC I. SA Câmpina a solicitat ca în contradictoriu cu debitoarea SC C.S. SA să se dispună restituirea bunurilor ce îi aparțin și care în mod greșit au fost inventariate ca făcând parte din averea debitoarei.

În motivarea cererii se arată de către creditoare că la data de 10 decembrie 2003 a încheiat cu debitoarea contractul nr. 568 prin care s-a obligat să realizeze în favoarea acesteia din urmă servicii informatice specifice activității de cazino. Întrucât lucrările necesitau probe tehnice la sediul beneficiarului, la data de 23 decembrie 2003 a împrumutat debitoarei o serie de echipamente constând în PC-uri, monitoare, imprimante, carduri, cititor carduri, cameră foto, predarea-primirea făcându-se pe baza unui proces-verbal încheiat la acea dată.

Se mai susține că aceste echipamente nu au fost facturate niciodată, ci doar împrumutate debitoarei, motiv pentru care nu apar evidențiate nici în contabilitatea acesteia, dar în mod greșit cu ocazia deschiderii procedurii de faliment au fost inventariate ca făcând parte din patrimoniul debitoarei.

Judecătorul-sindic al Tribunalului Prahova prin încheierea din 22 mai 2006 a respins cererea formulată de creditoare ca neîntemeiată. Pronunțând această soluție s-a reținut că, astfel cum rezultă din ansamblul probator administrat în cauză, între părți a avut loc o vânzare-cumpărare de bunuri astfel cum rezultă din contractul încheiat între părți și din plățile parțiale făcute de către debitoare, din ordinele de plată depuse la dosar și verificate de expertul cauzei.

De asemenea, s-a mai reţinut că facturile fiscale depuse la dosar nu au fost înregistrate în contabilitatea debitoarei, fiind efectuate înregistrări contabile numai în „contul 323" avansuri acordate pentru imobilizări corporale, ceea ce susţine ipoteza că la acea dată debitoarea nu se afla în posesia facturilor fiscale.

Faptul că între părţi au avut loc operaţiuni de vânzare-cumpărare rezultă şi din minuta încheiată între părţi la data de 25 februarie 2004, potrivit căreia pentru lucrările efectuate de creditoare şi aparatura livrată conform facturilor pro-forma, debitoarea trebuia să achite preţul contractual.

Împotriva încheierii pronunţate de instanţa de fond a declarat recurs creditoarea, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, solicitând modificarea în tot acesteia şi pe fond admiterea cererii aşa cum a fost formulată.

În susţinerea recursului, creditoarea reia considerentele din acţiunea cu care a sesizat instanţa, arătând că încheierea pronunţată de Tribunalul Prahova este nelegală deoarece nu s-a avut în vedere că echipamentele în litigiu nu au făcut niciodată obiectul unei tranzacţii contractuale între cele două societăţi.

Curtea, analizând încheierea pronunţată de judecătorul-sindic al Tribunalului Prahova, prin prisma criticilor formulate de recurentă, având în vedere probele administrate în cauză, a constatat că recursul este nefondat.

Aşa cum rezultă din probele administrate în cauză, cu precădere înscrisurile depuse la dosar, între părţi au existat raporturi de vânzare-cumpărare şi nu de împrumut aşa cum susţine recurenta. Aceasta se deduce cu claritate din contractul încheiat între părţi sub nr. 568 din 10.12.2003 şi care are ca obiect vânzare de bunuri şi prestarea de servicii efectuate de către recurentă în calitate de vânzător în favoarea debitoarei, în calitate de cumpărător. Preţul contractului a fost de asemenea stabilit de către părţi la valoare de 516.163.233 lei.

Ulterior încheierii contractului de vânzare-cumpărare, recurenta a emis şi facturi fiscale în vederea încasării preţului mărfurilor vândute, preţ care este plătit în parte, aşa cum rezultă din ordinele de plată depuse la dosar şi confirmate prin expertiza dispusă în cauză.

Or, din înscrisurile depuse la dosar şi analizate mai înainte rezultă că instanţa de fond a dat o interpretare corectă raporturilor juridice dintre părţi, acelea de vânzare-cumpărare şi nu de împrumut.

Concluziile raportului de expertiză prin care se arată că între părţi nu a existat încheiat un contract de vânzare-cumpărare, comision sau altă natură, nu pot fi avute în vedere la soluţionarea cauzei deoarece vin în discordanţă cu înscrisurile depuse la dosar (chiar contractul de vânzare-cumpărare analizat mai înainte, facturile şi ordinul de plată).

Faţă de considerentele de mai sus, Curtea, în raport cu dispoziţiile art. 312 C.proc.civ., a respins recursul declarat de reclamantă ca nefondat.

35. Contracte în curs de executare. Nedenunţare de lichidatorul judiciar. Contracte de vânzare-cumpărare. Caracterizare

Legea nr. 85/2006, art. 86, art. 123 pct. 3

După modul de executare, contractele se împart în două categorii: contracte cu executare imediată şi contracte cu executare succesivă. Contractele cu executare imediată se caracterizează prin faptul că executarea prestaţiilor se face într-un singur moment, la o singură dată, în timp ce contractele cu executare succesivă se execută treptat la diferite termene sau chiar continuu.

În ceea ce priveşte caracterizarea contractului de vânzare-cumpărare ca fiind în curs de executare sau nu, elementul decisiv de apreciere îl constituie transferul de proprietate, în sensul că, dacă acesta a operat înainte de deschiderea procedurii, nu mai există contract în curs de derulare.

Chiar dacă în cauză este vorba de două contracte de vânzare-cumpărare, care au fost încheiate anterior deschiderii procedurii, ele au continuat să fiinţeze atâta timp cât nu au fost denunţate şi nu operase transferul proprietăţii.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 1638 din 26 octombrie 2006

La data de 13.03.2006, creditoarea SC P.E. SRL Constanţa a formulat contestaţie la tabelul definitiv de creanţe, prin care a solicitat judecătorului sindic să constate că sunt îndeplinite condiţiile legale, în sensul că există teza „erorii esenţiale" în care s-a aflat administratorul şi lichidatorul judiciar şi să se dispună modificarea tabelului definitiv consolidat al creanţelor debitoarei, iar pe cale de consecinţă creanţa sa să fie considerată ca decurgând din aprecierea contractelor comerciale nr. 602/2003 şi 605/2003 ca fiind contracte în curs de executare după deschiderea procedurii. Creditoarea a solicitat să fie apreciată creanţa sa ca fiind una prioritară, sens în care să fie modificat tabelul definitiv consolidat.

Prin sentinţa nr. 390/08.05.2006, Tribunalul Gorj a admis contestaţia şi a dispus modificarea tabelului definitiv consolidat al creditorilor debitoarei SC U.R. SA, în sensul de a se înscrie creanţa creditorului ce decurge din aprecierea contractelor comerciale nr. 602/2003 şi 605/2003, contracte în curs de derulare după deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei, ca şi creanţă prioritară.

S-a reţinut de către judecătorul sindic că, deşi debitoarea nu a avut cunoştinţă de prevederile contractelor nr. 602/2003 şi 605/2003, din dispoziţia fos-

tei conduceri a debitoarei s-au livrat către creditorul SC P.E. SRL Constanţa produse feroase, respectiv fier vechi în luna decembrie 2003 şi februarie 2004 în valoare de 14.159.453.055 lei conform situaţiei depuse la dosar.

Prin contractul de comision nr. 121/11.12.2003, s-a prevăzut ca plata valorii fierului vechi primit de creditorul-reclamant să se facă în contul SC S. SRL Braşov, societate intermediară administrată de acelaşi patron C.A., fiind specificat contul pentru fiecare livrare în parte pe facturile emise de debitoare, iar în caz contrar, plata se efectua direct în contul debitoarei.

La contractul nr. 605/2003, s-a prevăzut ca reclamanta să achite un avans de 10 miliarde lei înainte de începerea lucrărilor, ajungând la 8 miliarde lei, reclamanta să mai acorde un al doilea avans de 10 miliarde, în timp ce la contractul nr. 602/2003 nu s-a prevăzut nicio clauză privind plata în avans sau a unor sume de bani către debitoare sau intermediari.

Din analiza contractului nr. 602/2003 judecătorul sindic a constatat plata în avans a sumei de 3.654.580.308 lei, fără ca debitoarea să efectueze livrările de deşeuri metalice.

În ceea ce priveşte contractul nr. 605/2003, s-a constatat că reclamanta a efectuat plăţi în valoare totală de 20.435.000.000 lei, livrările debitoarei fiind de 1.963.121 kg în cuantum de 9.914.283.175 lei.

Cantitatea totală de deşeuri metalice livrate de către debitoare către creditorul-reclamant a fost de 2.785.421 kg, în valoare de 13.149.702.867 lei.

Cum valoarea plăţilor efectuate de către creditor prin contul SC S. SRL Braşov în calitate de comisionar s-a ridicat la suma de 27.285.000.000 lei, aceasta înseamnă că reclamantul-creditor a efectuat plăţi în devans de 14.175.297.133 lei, fără ca debitoarea să livreze deşeuri metalice până la concurenţa acestei valori.

Cât priveşte creanţa creditorului-reclamant SC P.E. SRL Constanţa, aceasta a fost înscrisă în tabelul definitiv consolidat la creanţe chirografare, fiind considerată tardivă întrucât a fost depusă după întocmirea tabelului.

Numai că reclamanta nu a fost notificată de administratorul sau lichidatorul judiciar, tocmai pentru că debitoarea nu avea o evidenţă contabilă corespunzătoare, iar cele două contracte nu au fost evidenţiate în actele contabile verificate în momentul când a fost întocmit raportul privind cauzele care au condus la insolvenţa debitoarei.

S-a pus problema dacă cele două contracte în discuţie pot fi apreciate ca fiind contracte în derulare sau nu şi dacă administratorul judiciar s-a aflat în eroare esenţială.

Având în vedere că lichidatorul judiciar nu a luat cunoştinţă în termen util de existenţa celor 2 contracte, datorită unei evidenţe contabile prost întocmite, acesta nu a procedat la denunţarea celor 2 contracte încheiate cu creditorul-reclamant, ceea ce a condus la concluzia că aceste contracte au fost menţinute.

Prin urmare, cele 2 contracte au continuat să fiinţeze, fiind în derulare în cursul procedurii de reorganizare a debitoarei, cu toate consecinţele prevăzute de lege, în sensul de a aprecia caracterul creanţei ca fiind acela de preferinţă şi nu creanţă chirografară.

Fiind contracte cu executare succesivă încheiate anterior deschiderii procedurii şi aflate în curs de executare în momentul reorganizării şi executate parţial anterior deschiderii procedurii, susceptibile de a fi continuate ca executare a obligaţiilor (în condiţiile în care nu se operase transferul proprietăţii), acestea se încadrează în dispoziţiile legale şi pot fi apreciate ca şi contracte în curs de derulare, dând dreptul creditorului să ceară modificarea tabelului definitiv consolidat al creanţelor debitoarei, în sensul înscrierii creanţei ca privilegiată.

Nemulţumiţi de soluţia judecătorului sindic, împotriva acestei hotărâri au formulat recurs alţi 3 creditori şi lichidatorul judiciar al debitoarei.

În susţinerea recursurilor s-a susţinut că în speţă nu ar fi incidente dispoziţiile legale invocate de judecătorul sindic, în condiţiile în care cele 2 contracte sunt anterioare datei de 10.05.2004, când s-a deschis procedura faţă de debitoare. Prin necontestarea tabelului general consolidat, creditoarea SC P.E. SRL Constanţa a fost de acord cu rangul de creanţă chirografară.

Pe de altă parte, prin sentinţa civilă nr. 192/06.03.2006 a judecătorului sindic, rămasă irevocabilă prin decizia nr. 607 a Curţii de Apel Craiova, s-a respins acţiunea prin care se solicita să se constate că cele 2 contracte ar fi contracte în derulare după deschiderea procedurii.

Când a fost înscrisă în tabelul definitiv consolidat la categoria creanţe chirografare, creditoarea-reclamantă nu a depus contestaţie, ceea ce denotă faptul că acest rang a fost avut în vedere de aceasta în toată perioada până la soluţionarea revizuirii.

Analizând actele şi lucrările dosarului, în raport de motivele invocate în cauză, Curtea a apreciat recursurile ca fiind nefondate.

S-a constatat că la art. 122 din Legea nr. 64/1995 (actualmente art. 123 din Legea nr. 85/2006) se precizează ordinea de preferinţă în care vor fi plătite creanţele. Conform pct. 2 (în legea actuală fiind pct. 3) au fost avute în vedere la distribuţie, după cheltuielile aferente procedurii, creanţele reprezentând creditele, cu dobânzile şi cheltuielile aferente, acordate de instituţii de credit după deschiderea procedurii, precum şi creanţele rezultând din continuarea activităţii debitorului după deschiderea procedurii.

Pe de altă parte, după modul de executare, contractele se împart în 2 categorii: contracte cu executare imediată şi contracte cu executare succesivă. Contractele cu executare imediată se caracterizează prin faptul că executarea prestaţiilor se face într-un singur moment, la o singură dată, în timp ce contractele cu executare succesivă se execută treptat la diferite termene sau chiar continuu.

Este adevărat că, în speță, este vorba de 2 contracte de vânzare-cumpărare, nr. 602/08.12.2003 şi nr. 605/31.12.2003, care au fost încheiate anterior deschiderii procedurii. Doctrina a apreciat că, în ceea ce priveşte caracterizarea contractului de vânzare-cumpărare, elementul decisiv de apreciere îl constituie transferul de proprietate, în sensul că, dacă acesta a operat înainte de deschiderea procedurii, nu mai există contract în curs.

Judecătorul sindic a constatat în mod corect că cele două contracte au continuat să fiinţeze atâta timp cât nu au fost denunțate şi nu operase transferul proprietății. În acest sens, chiar lichidatorul judiciar a precizat că nu a avut cunoştinţă despre existența celor 2 contracte datorită unei contabilități deficitare, astfel că nu a procedat la denunțarea celor 2 contracte, ceea ce implicit presupune că acestea au fost menținute.

Tocmai datorită acestei erori în care s-a aflat lichidatorul judiciar s-a procedat la înscrierea creditoarei SC P.E. SRL Constanța direct în tabelul definitiv consolidat, după ce anterior i se respinsese cererea de înscriere la masa credală.

Ilustrative sunt în acest sens sentința nr. 516/20.12.2004 a judecătorului sindic din cadrul Tribunalului Gorj, decizia nr. 333/08.03.2005 a Curții de Apel Craiova şi sentința nr. 733/12.09.2005 a Tribunalului Gorj.

S-a invocat de către recurente că intimata contestatoare nu a depus contestație în ceea ce priveşte înscrierea sa în categoria creanțe chirografare din tabelul definitiv consolidat şi că prin formularea plângerii penale împotriva reprezentanților societății debitoare SC U.R. SA a înțeles să-şi recupereze întreaga creanță de la aceştia.

Numai că, în ceea ce priveşte primul aspect, creditoarea a înțeles să formuleze o acțiune prin care să se constate că cele 2 contracte ar fi în derulare, prin aceasta încercând să evidențieze caracterul prioritar şi nu chirografar al creanței.

Cu privire la sentința civilă nr. 192/06.03.2006 a Tribunalului Gorj, rămasă irevocabilă prin decizia nr. 607 a Curții de Apel Craiova, aceasta nu are nicio implicaţie atâta timp cât a fost promovată în temeiul art. 111 C.proc.civ., iar soluția nu a avut în vedere natura celor două contracte, implicit a creanței.

Prin formularea plângerii penale împotriva reprezentanţilor debitoarei, creditoarea a căutat să asigure o alternativă care să-i permită repararea pagubei, fără să excludă însă procedura insolvenței.

Față de aceste considerente, instanța, în raport de prevederile art. 312 C.proc.civ., a respins recursurile ca nefondate.

36. Denunţare contract de locaţiune. Măsură luată de către lichidator în cursul procedurii falimentului. Creşterea la maxim a averii debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 86, art. 91

Articolul 91 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 prevede: „faptul că un proprietar al unui imobil închiriat este debitor în prezenta procedură nu va desfiinţa contractul de închiriere, în afară de cazul în care chiria nu este inferioară chiriei practicate pe piaţă".

Independent de dispoziţiile contractului de închiriere, potrivit cu care chiria este supusă actualizării anuale prin acordul bilateral al părţilor implicate, legea permite lichidatorului analiza profitabilităţii contractului pentru debitorul aflat într-o situaţie specială, falimentul, situaţie care sustrage contractul principiului imperativ al stabilităţii, pentru cazul în care conduita asumată de părţi este păgubitoare pentru debitor, adică atunci când chiria negociată este inferioară preţului pieţei.

C.A. Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, dec. nr. 347 din 7 martie 2007

Prin sentinţa comercială nr. 3028/16.11.2006 pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, prima instanţă a respins contestaţia formulată de contestatoarea SC D.T.T.T. SRL împotriva raportului de activitate al lichidatorului SC A.M.D. G.E. SRL în ce priveşte pe debitoarea SC I. SA.

Pentru a hotărî astfel instanţa de fond a reţinut că SC D.T.T.T. SRL a formulat contestaţie împotriva măsurii rezilierii contractului de locaţiune nr. 742 din 6.07.2000 încheiat între contestator şi debitoare, măsură dispusă prin raportul de activitate al lichidatorului cu nr. 36/20.07.2006.

În susţinerea contestaţiei creditoarea-contestatoare a invocat dispoziţiile art. 3 din contractul de închiriere, arătând că preţul a fost majorat succesiv prin acte adiţionale, că măsura lichidatorului este neîntemeiată, deoarece, în principal, aceasta trebuie justificată de necesitatea creşterii la maxim a averii debitorului, or, măsura desfiinţării contractului de locaţiune nu face decât să excludă posibilitatea măririi patrimoniului societăţii SC I. SA, cu atât mai mult cu cât nu există oferte mai avantajoase pentru închirierea spaţiului.

Instanţa de fond a invocat în considerente dispoziţiile art. 86 din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora lichidatorul poate denunţa orice contract în curs, inclusiv încheierile neexpirate ale debitorului. De asemenea, faţă de dispoziţiile art. 91 din aceeaşi lege, instanţa de fond a arătat că desfiinţările contractelor de închiriere prin măsuri dispuse de către lichidator pot interveni dacă chiria este inferioară celei practicate pe piaţă. Reţinând că ultima majo-

rare a chiriei a intervenit la 23.11.2004 şi că, potrivit evaluărilor realizate, această chirie este sub preţul pieţei, că între părţi există actualmente neînţelegeri, locatara refuzând plata chiriei de piaţă, dar şi că măsura lichidatorului este justificată de preocuparea reală a creşterii averii debitorului, măsura SC A.M.D. G.E. SRL a fost considerată întemeiată şi justificată, iar contestaţia respinsă.

Împotriva acestei hotărâri SC D.T.T.T. SRL a formulat recurs, solicitând modificarea în tot a sentinţei recurate, iar prin rejudecare admiterea contestaţiei recurentei şi înlăturarea măsurii contestate a lichidatorului.

În motivarea recursului s-a arătat că instanţa de fond a făcut o greşită aplicare a dispoziţiilor art. 86 din Legea nr. 85/2006, omiţând să reţină două aspecte esenţiale, şi anume că scopul măsurii lichidatorului trebuie să fie subordonat creşterii la maxim a averii debitorului şi că nu se pot denunţa contracte executate în totalitate ori substanţial de către toate părţile implicate. A justificat recurenta că nu există nicio ofertă mai avantajoasă a vreunui terţ în sensul închirierii imobilului la un preţ mai mare decât cel oferit de către locatar şi că nu este reală afirmaţia potrivit căreia SC D.T.T.T. SRL ar fi refuzat oferta lichidatorului privind majorarea chiriei; mai mult, se arată că lichidatorul nu a notificat niciodată acestei părţi intenţia sa. Se arată că între părţi contractul durează de aproape 7 ani, fiind executat substanţial de către toate părţile implicate, singurul moment în care poate să-şi înceteze efectele fiind acela al vânzării la licitaţie.

Al doilea motiv al recursului vizează împrejurarea că în mod eronat s-a reţinut că lichidatorul a denunţat contractul de închiriere, fiind evident că această măsură nu a fost niciodată luată în temeiul art. 86 din Legea nr. 85/2006.

Al treilea motiv al recursului se întemeiază pe greşita aplicare şi interpretare a dispoziţiilor art. 91 din Legea nr. 85/2006, având în vedere că intenţia lichidatorului de denunţare a contractului şi de reactualizare a nivelului chiriei nu a fost niciodată comunicată recurentei şi, de asemenea, recurentei nu i-au fost înaintate documente care să justifice majorarea chiriei, deşi SC D.T.T.T. SRL a solicitat acest punct de vedere.

Ultimul motiv al recursului vizează împrejurarea că înlăturarea măsurii lichidatorului se impune faţă de motivarea în drept a măsurii rezilierii luate, respectiv art. 1343 şi art. 1436 alin. (2) C.civ., care în mod evident nu sunt incidente în cauză.

Analizând recursul din perspectiva criticilor formulate, Curtea l-a apreciat neîntemeiat şi l-a respins, conform următoarelor considerente:

Este adevărat ca activitatea lichidatorului judiciar în procedura reglementată de Legea nr. 85/2006 este subordonată principiului eficientizării la maxim a activităţii în derulare a debitorului şi a creşterii la maxim a averii societăţii în faliment, sens în care, potrivit art. 86 din această lege, „administratorul judiciar/lichidatorul poate să menţină sau să denunţe orice con-

tract, închirierile neexpirate sau alte contracte pe termen lung, atât timp cât aceste contracte nu vor fi fost executate în totalitate ori substanțial de către toate părțile implicate". Însă această dispoziție trebuie corelată cu cea conținută de art. 91 al aceleiași legi, aceasta arătând că „faptul că un proprietar al unui imobil închiriat este debitor în prezenta procedură nu va desființa contractul de închiriere, în afară de cazul în care chiria nu este inferioară chiriei practicate pe piață".

În acest sens, legea insolvenței impune nu doar verificarea executării contractului de către părțile implicate, dar și profitabilitatea menținerii sale pentru debitorul aflat în procedură, sens în care legea prezumă neprofitabile pentru debitor acele contracte de închiriere ale debitorului pentru care nivelul chiriei stabilite este inferior prețului pieței. Curtea nu a considerat că argumentul denunțării contractului de închiriere nr. 742/06.07.2000 a fost susținut de neexecutarea culpabilă a acestuia de către SC D.T.T.T. SRL, pentru argumentul că, potrivit tezei a II-a a art. 86, în măsura în care inițiativa denunțării contractului aparține terțului prin notificarea adresată lichidatorului judiciar care va răspunde sub pedeapsa de a nu mai putea cere executarea contractului, premisa situației reglementate de acest text nu se suprapune speței.

Cu alte cuvinte, în cazul reglementat de art. 86 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, culpa neexecutării unui contract aparține debitorului în insolvență, neexecutarea contractului se plasează în culpa debitorului, iar administratorul are libertatea de a decide continuarea executării contractului dacă aceasta profită debitorului în contextul procedurii de lichidare.

Curtea a considerat că textul de lege care guvernează situația litigioasă din cauză este în aceste condiții exclusiv art. 91 al Legii nr. 85/2006, astfel că analiza temeiniciei și legalității hotărârii primei instanțe a fost realizată din perspectiva acestui text.

Or, în aceste condiții, independent de dispozițiile art. 3 al convenției nr. 742/2000, potrivit cu care chiria este supusă actualizării anuale prin acordul bilateral al părților implicate, legea permite lichidatorului analiza profitabilității contractului pentru debitorul aflat într-o situație specială, falimentul, situație care sustrage contractul principiului imperativ al stabilității, pentru cazul în care conduita asumată de părți este păgubitoare pentru debitor, adică atunci când chiria negociată este inferioară prețului pieței.

În aceste condiții, Curtea a reținut că actele dosarului relevă că debitorul a avut inițiativa modificării chiriei la nivelul pieței pentru adaptarea contractului la cerințele art. 91 din lege, deși această obligație nu este instituită de lege în sarcina debitorului aflat în faliment. Raportul de expertiză efectuat în cauză pentru analiza profitabilității contractului de închiriere relevă împrejurarea că chiria la nivelul pieței se situează la valoarea de 8.210 euro lunar, în timp ce chiria negociată de părți pentru acest imobil, potrivit contractului

nr. 742/2000 actualizat final prin actul adiţional nr. 7/14.01.2004 era de 15.000.000 ROL plus TVA, fiind mult sub preţul pieţei.

Astfel, Curtea a considerat lipsit de relevanţă primul motiv al recursului, potrivit căruia lichidatorul a denunţat contractul de închiriere, deşi nu a făcut dovada unei oferte mai profitabile din partea unui terţ şi nu a solicitat locatarului renegocierea chiriei, reţinând că, faţă de dispoziţiile legale incidente, aceste condiţii nu sunt impuse pentru aplicarea art. 91 din Legea nr. 85/2006, dar şi că practic, în cauză s-a încercat soluţionarea amiabilă a diferendului, iar debitoarea a încercat prin corespondenţa sa cu recurenta să adapteze nivelul chiriei la nivelul pieţei pentru menţinerea raportului contractual.

În ce priveşte al doilea motiv al recursului, potrivit căruia adresa nr. 7/11.01.2006 având ca obiect propunerea de renegociere a chiriei la un nivel adaptat preţului pieţei, emană de la o persoană care nu are calitatea de reprezentant al debitoarei, deci nu putea produce efecte juridice, Curtea a reiterat concluziile sale anterioare şi a arătat că iniţiativa renegocierii în scopul salvgardării contractului nu este o condiţie pentru incidenţa şi aplicarea dispoziţiilor art. 91 din legea insolvenţei, iar denunţarea contractului în cauză nu este supusă dispoziţiilor art. 86 din acest act normativ.

Un alt motiv al recursului se întemeiază pe lipsa unei hotărâri a adunării creditorilor în problema denunţării contractului de închiriere nr. 742/06.07.2000, cu argumentul că, deşi problema analizei acestui contract a figurat pe ordinea de zi a şedinţei din 22.03.2006, conform procesului verbal al şedinţei, nicio măsură nu a fost adoptată în acest for, astfel lipsind acordul creditorilor asupra acestei măsuri a lichidatorului.

Or, Curtea a reţinut că potrivit art. 25 lit. e) din Legea nr. 85/2006, între principalele atribuţii ale lichidatorului se numără aceea a menţinerii sau denunţării unor contracte, măsurile luate fiind raportabile în condiţiile ar. 24 şi art. 21 din legea insolvenţei, atât judecătorului-sindic şi adunării creditorilor prin intermedierea comitetului creditorilor. În consecinţă, măsura denunţării unor contracte este supusă unui control *a posteriori* adunării creditorilor sau judecătorului sindic pe calea contestaţiei, astfel încât împrejurarea că, deşi această problemă a fost deferită spre analiză acestei adunări conform convocatorului şedinţei din 22.03.2006 fără a exista o deliberare asupra acestei chestiuni, de natură a infirma legalitatea măsurii lichidatorului, este o afirmaţie lipsită de suportul temeiniciei.

În fine, ultimele motive ale recursului se centrează pe greşita aplicare a dispoziţiilor art. 91 din Legea nr. 85/2006 în sensul că intenţia denunţării contractului nr. 742/2000 nu a fost adusă la cunoştinţa recurentei şi că înscrisurile care să fundamenteze solicitarea majorării chiriei nu au fost comunicate niciodată locatarei de către lichidator, aspecte asupra cărora Curtea a prezentat considerentele sale în expunerile anterioare.

De asemenea, recurenta a arătat că măsura lichidatorului este nelegală câtă vreme ea se fundamentează pe dispoziţiile art. 1343 şi art. 1436 alin. (2) C.civ., inaplicabile în cazul speţei, deoarece nu se pune problema denunţării contratului ajuns la termen sau a rezilierii sale, reziliere legată de existenţa unei neexecutări culpabile a obligaţiei contractantului obligat sinalagmatic.

Pentru analiza acestei critici, Curtea a constatat că actele juridice ale lichidatorului sunt acte juridice în sensul larg al conceptului, de aceea, pentru aprecierea lor, trebuie avute în vedere regulile de interpretare a actelor juridice, reguli care impun aprecierea după conţinut şi nu după înţelesul literal al termenilor, ci după voinţa reală a părţii de la care actul emite, potrivit art. 977 C.civ.

Or, independent de denumirea dată termenilor de către lichidator prin notificarea intenţiei sale de denunţare a contractului cu nr. 15/20.01.2006 şi prin adresa nr. 29/14.03.2006, semnificaţia voinţei lichidatorului prin actul emanat este aceea a denunţării contractului pentru faptul că în privinţa imobilului ce a făcut obiectul contractului denunţat, chiria este semnificativ situată sub nivelul preţului pieţei.

A da eficienţă unui formalism excesiv tras din sensul literal al termenilor folosiţi în aceste acte de către lichidator, înseamnă a infirma regulile de bază ale stabilirii voinţei reale a părţii, voinţă care a fost aceea a denunţării contractului în temeiul art. 91 al Legii nr. 85/2006, independent de utilizarea unei terminologii greşite sau de indicarea unor texte de lege care nu au incidenţă directă asupra măsurilor adoptate de către debitorul aflat în procedură.

Pentru toate considerentele da fapt şi de drept prezentate în această motivare, Curtea a considerat recursul neîntemeiat şi, potrivit art. 312 C.proc.civ., a dispus respingerea acestuia.

37. Denunţare contract de către lichidator. Contract de închiriere. Măsură luată de către lichidator în cursul procedurii falimentului

Legea nr. 85/2006, art. 86, art. 91

Lichidatorul judiciar poate denunţa orice contract al debitorului, cu excepţia contractului de închiriere, pentru care dreptul de denunţare aparţine numai locatarului, dar cu condiţia să nu fie inferioară chiria convenită de părţi în contract faţă de cea practicată pe piaţă. Per a contrario, atunci când chiria convenită este inferioară pieţei, lichidatorul are dreptul de a denunţa contractul, urmărind maximizarea averii debitorului.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 385 din 16 aprilie 2008

Prin sentinţa nr. 122/24.05.2007, pronunţată de Tribunalul Mehedinţi, Secţia comercială şi de contencios administrativ, s-a respins acţiunea formulată de lichidatorul desemnat să lichideze averea debitoarei SC W. SA Orşova, s-a admis în parte cererea reconvenţională şi s-a respins cererea de acordare a unui drept de retenţie.

Împotriva sentinţei a formulat recurs lichidatorul, invocând faptul că locatarii nu şi-au înregistrat contractul de închiriere în cartea funciară, imobilul fiind închiriat fără acordul creditorului garantat, iar menţinerea contractului de locaţiune nu conduce la maximizarea averii în condiţiile în care chiria convenită este nesemnificativă, iar bunul – liber de orice sarcini – este atractiv la vânzare.

Analizând recursul prin prisma criticilor formulate, Curtea a constatat că acesta este fondat.

Criticile privitoare la neînregistrarea contractului în cartea funciară şi încheierea lui fără acordul creditorului garantat nu prezintă relevanţă în soluţionarea speţei, deoarece înscrierea în cartea funciară constituie o măsură de opozabilitate ce nu are efecte asupra denunţării contractului în condiţiile legii insolvenţei.

Problema care se pune în speţă este aceea a denunţării contractului de către lichidator prin prisma prevederilor art. 86 şi art. 91 din Legea nr. 85/2006, dispoziţii care au fost greşit interpretate şi aplicate de judecătorul-sindic deoarece nu au fost verificate condiţiile prevăzute de art. 91.

Astfel, din interpretarea coroborată a celor două texte de lege, rezultă că lichidatorul poate denunţa orice contract al debitorului cu excepţia contractelor de închiriere, pentru care dreptul de denunţare aparţine numai locatarului, dar cu condiţia ca chiria convenită să nu fie inferioară chiriei practicate pe piaţă. *Per a contrario*, atunci când chiria convenită este inferioară pieţei, lichidatorul are dreptul de a denunţa contractul, urmărind maximizarea averii debitorului.

În cauză, s-a convenit o chirie de 50 RON pentru o casă cu două corpuri de clădire în suprafaţă de aproximativ 200 mp, cu teren aferent având destinaţia de curte şi grădină. Chiria convenită de părţi este mult sub nivelul pieţei prin raportare la contractele depuse la dosar privind imobile din aceeaşi zonă, menţinerea contractului afectând interesele creditorilor.

Faţă de aceste considerente, Curtea a apreciat că lichidatorul este îndreptăţit să denunţe contractul şi să solicite evacuarea chiriaşului din imobil, astfel încât a admis recursul, a modificat sentinţa, a admis acţiunea lichidatorului şi a dispus evacuarea chiriaşilor din imobilul aparţinând averii debitoarei.

38. Denunțare contract de locațiune. Neexecutarea obligațiilor contractuale. Neplata chiriei stabilite

Legea nr. 85/2006, art. 25 lit. e), art. 86

Neplata de către cocontractant a chiriei stabilite pentru bunul care face obiectul contractului de închiriere îndreptăţeşte lichidatorul judiciar al debitorului aflat în insolvenţă ca, în conformitate cu prevederile art. 25 lit. e) şi art. 86 din Legea nr. 85/2006, să denunţe contractul, atâta timp cât acesta este executat în totalitate sau substanţial, de părţile implicate.

Trib. Vrancea, Secţia comercială, sentinţa nr. 44 din 1 februarie 2007

Prin cererea formulată, lichidatorul judiciar al debitoarei SC E. SRL Focşani a solicitat, în contradictoriu cu SC F. SRL Focşani, rezilierea contractului de închiriere nr. 55/01.06.2005, încheiat între debitoarea SC E. SRL Focşani şi SC F. SRL având ca obiect închirierea unei autoutilitare marca I.

În motivarea cererii s-a precizat că, începând cu luna septembrie 2006, locatorul SC F. SRL nu şi-a achitat obligaţia de plată a chiriei, stabilită prin contract, în cuantum de 350 lei, cu toate că facturile emise au fost acceptate la plată. Pentru aceste considerente, a solicitat rezilierea contractului, în conformitate cu dispoziţiile art. 25 lit. e) din Legea nr. 85/2006.

Din actele depuse la dosarul cauzei, judecătorul sindic a reţinut că:

Prin contractul de închiriere nr. 55/01.06.2005, SC E. SRL, în calitate de locator, şi SC F. SRL, în calitate de chiriaş, au procedat la închirierea autoutilitarei marca I., pentru preţul de 350 lei lunar, pentru o perioadă de 3 ani, începând cu data de 1.06.2005.

Prin notificarea depusă la dosarul cauzei, lichidatorul judiciar i-a adus la cunoştinţă pârâtei SC F. SRL intenţia de reziliere a contractului nr. 55/01.06.2005, ca urmare a neexecutării obligaţiilor contractuale, în ce priveşte plata chiriei, începând cu 1 decembrie 2006.

Potrivit dispoziţiilor art. 86 din Legea nr. 85/2006, în vederea maximizării valorii averii debitoarei, lichidatorul poate să denunţe orice contract – închirieri neexpirate sau alte contracte pe termen lung, atâta timp cât aceste contracte nu sunt executate în totalitate sau substanţial, de părţile implicate.

Având în vedere dispoziţiile relevate, raportate la situaţia de fapt reţinută de instanţă, tribunalul a apreciat cererea ca întemeiată şi a admis-o şi, pe cale de consecinţă, a dispus rezilierea contractului în litigiu.

39. Denunțare contracte de muncă în cazul insolvenței unui debitor. Derogare de la prevederile Codului muncii. Efectele deciziei de denunțare

Legea nr. 85/2006, art. 86, art. 123

În conformitate cu prevederile art. 86 alin. (5) şi (6) din Legea nr. 85/2006, un contract de muncă va putea fi denunţat de către lichidatorul judiciar numai cu respectarea termenelor legale de preaviz, iar prin derogare de la prevederile Codului muncii, în procedura simplificată, precum şi în cazul intrării în faliment în procedura generală, desfacerea contractelor individuale de muncă ale personalului debitoarei se va face de urgenţă de către lichidator, fără a fi necesară parcurgerea procedurii de concediere colectivă. Lichidatorul va acorda personalului concediat doar preavizul de 15 zile lucrătoare.

Aceste prevederi legale comportă următoarele precizări:

- denunţarea la care se face referire exclude vinovăţia salariatului, ca urmare măsura se ia numai cu respectarea termenelor legale de preaviz;

- creanţele izvorâte din raportul individual de muncă se vor plăti salariatului în ordinea de priorităţi prevăzută de art. 123 din Legea nr. 85/2006;

- salariatul al cărui contract individual de muncă este denunţat nu beneficiază de indemnizaţia de şomaj;

- administratorul judiciar/lichidatorul trebuie să comunice denunţarea expresă a contractului individual de muncă salariatului şi să ia măsuri pentru a nu se presta munca în continuare; în afară de aceasta este necesar să comunice Inspectoratului teritorial de muncă dovada denunţării contractului pentru a se proceda la efectuarea menţiunilor necesare în carnetul de muncă.

În raport de data deschiderii procedurii insolvenţei şi numirii lichidatorului judiciar în cauză, acesta poate proceda numai pentru viitor la denunţarea contractelor de muncă, fiind în imposibilitate de a emite decizii cu caracter retroactiv.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sentinţa nr. 1537/2009

Prin contestaţia înregistrată la data de 12.05.2008 A.N., asociat şi administrator special al debitoarei, A.L. şi M.I., în temeiul dispoziţiilor art. 21 şi urm. din Legea nr. 85/2006, au contestat măsura lichidatorului judiciar al debitoarei, SC A.H.&CO E.I. IPURL, constând în refuzul acestuia de a semna decizia de încetare a raporturilor de muncă ale celor 3 angajaţi ai debitoarei (A.N., A.L., M.I.) începând cu data de 1.01.2005, măsură dispusă prin

raportul de activitate nr. 2, depus în şedinţa publică din data de 5.05.2008. Contestatorii solicită obligarea lichidatorului judiciar la emiterea a 3 decizii de încetare raporturilor de muncă ale celor 3 angajaţi începând cu data de 1.01.2005, în baza cererilor înaintate de aceştia.

Contestatorii au arătat că prin raportul de activitate nr. 2/05.05.2008, lichidatorul judiciar al debitoarei refuză să emită şi să semneze cele 3 decizii de încetare a contractelor de muncă pentru cei 3 angajaţi, motivat de faptul că:

- ulterior datei de 1.01.2005, SC P.K.T. SRL a raportat la instituţiile statului obligaţii fiscale aferente salariilor, iar semnarea unor decizii de încetare a raporturilor de muncă cu această dată reprezintă practic o măsură imposibil de dispus; cei 3 salariaţi au fost deja înscrişi în tabelul preliminar al creanţelor cu debite rezultând din salarii;
- data numirii în funcţia de lichidator judiciar îl pune în imposibilitate pe acesta să emită astfel de decizii, care ar avea practic caracter retroactiv.

Faţă de refuzul lichidatorului, contestatorii arată că din actele contabile ale SC P.K.T. SRL depuse la dosarul cauzei şi transmise lichidatorului judiciar prin adresa din data 11.01.2007 şi prin cele ulterioare acesteia, rezultă fără putinţă de tăgadă că începând cu data de 1.01.2005 debitoarea nu a mai desfăşurat niciun fel de activitate comercială, cifra de afaceri a societăţii fiind 0 (astfel cum rezultă din balanţa şi bilanţurile din 2005, 2006, 2007).

De asemenea, începând cu data de 1.01.2005, urmare lipsei activităţii comerciale a debitoarei, cei trei angajaţi nu au mai prestat niciun fel de raporturi de muncă şi nu au mai primit nicio retribuţie rezultând din salarii de la debitoare, motiv pentru care nici contribuţiile obligatorii datorate instituţiilor statului nu se impuneau, în acest caz, a fi plătite.

La data de 9.04.2008, fiecare dintre cei 3 angajaţi ai societăţii a solicitat lichidatorului judiciar al debitoarei, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, în baza dispoziţiilor art. 55 lit. b) C.muncii, emiterea a 3 decizii de încetare a raporturilor de muncă începând cu data de 1.01.2005; răspunsul lichidatorului la aceste cereri, constând în susţinerea faptului că emiterea unor astfel de decizii ar avea caracter retroactiv, este nesusţinut, întrucât data emiterii acestor decizii va fi data actuală, deciziile având rolul de a constata o situaţie preexistentă. Emiterea acestor decizii se impune având în vedere că I.T.M. Bucureşti a solicitat administratorului special, în vederea închiderii cărţilor de muncă cu data de 1.02.2008, statele de plată care să ateste retribuţia primită de fiecare angajat ulterior datei de 1.01.2005 până la data de 1.02.2008.

În plus, precizează că nu se poate reţine nici concluzia lichidatorului judiciar că prin declaraţiile depuse la instituţiile statului începând cu data de 1.01.2005 s-au raportat obligaţii fiscale aferente salariilor celor 3 angajaţi, în

prezent existând demersuri la A.F.P. Sector 5 în vederea rectificării declarațiilor al căror conținut nu corespunde cu realitatea.

De asemenea, nu poate fi primită nici afirmația lichidatorului judiciar în sensul că în baza actelor contabile au fost înscriși la masa credală cei trei salariați ai debitoarei, deoarece din documentele contabile reieșea în egală măsură faptul că nu s-a plătit nicio retribuție salariaților, că nu exista niciun stat de plată aferent acestei perioade.

Analizând materialul probator existent în cauză, judecătorul sindic a reținut următoarele:

Legea nr. 85/2006 în art. 86 alin. (1) prevede astfel: „în vederea creșterii la maximum a valorii averii debitorului, administratorul judiciar/lichidatorul poate să mențină sau să denunțe orice contract. La alin. (5) se arată: „un contract de muncă sau de închiriere … va putea fi denunțat numai cu respectarea termenelor legale de preaviz”. Textul art. 86 alin. (1), (2) și (5) din Legea nr. 85/2006 comportă următoarele precizări:

- denunțarea la care se face referire exclude vinovăția salariatului, ca urmare, păstrând parțial logica din Codul muncii, măsura se ia numai cu respectarea termenelor legale de preaviz;
- creanțele izvorâte din raportul individual de muncă i se vor plăti salariatului în ordinea de priorități prevăzută de art. 123 din Legea nr. 85/2006 sau în condițiile și limitele precizate de Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului pentru plata creanțelor salariale;
- salariatul al cărui contract individual de muncă este denunțat nu beneficiază de indemnizația de șomaj, așa cum rezultă din analiza coroborată a art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu art. 5 din Normele metodologice de aplicare a acestei legi, aprobate prin H.G. nr. 174/2002;
- administratorul judiciar/lichidatorul trebuie să comunice denunțarea expresă a contractului individual de muncă salariatului și să ia măsuri pentru a nu se presta munca în continuare, deosebit este necesar să comunice Inspectoratului teritorial de muncă dovada denunțării contractului pentru a se proceda la efectuarea mențiunilor necesare în carnetul de muncă.

În speță, prin sentința comercială nr. 4741/10.12.2007 judecătorul sindic a deschis procedura insolvenței față de debitoare, numind lichidator judiciar, cu atribuțiile prevăzute de art. 25 din lege. Printre atribuțiile stabilite se numără și aceea de a denunța orice contract, în speță contractele de muncă ale salariaților A.N., A.L. și M.I.

Astfel, lichidatorul judiciar în mod legal și temeinic a procedat la desfacerea celor trei contracte de muncă începând cu data de 1.02.2008 și nu 1.01.2005. Judecătorul sindic nu a reținut apărările contestatorilor în sensul că începând cu data de 1.01.2005, debitoarea nu a mai desfășurat niciun fel de activitate comercială, cifra de afaceri a societății fiind zero, cei trei

angajaţi nu au mai prestat niciun fel de raporturi de muncă şi nu au mai primit nicio retribuţie rezultând din salarii, motiv pentru care nici contribuţiile obligatorii datorate instituţiilor statului nu se impuneau, în acest caz, a fi plătite, aceste aspecte neavând relevanţă în raport cu data deschiderii procedurii insolvenţei şi numirii lichidatorului judiciar în prezenta cauză, care îl pun în imposibilitate de a emite decizii cu caracter retroactiv.

În consecinţă, în raport de aceste considerente, judecătorul sindic a respins contestaţia ca nefondată.

Secţiunea a 3-a. Nulitatea actelor efectuate după deschiderea procedurii

40. Nulitatea actelor încheiate după deschiderea procedurii insolvenţei. Condiţii impuse de art. 46 alin. (1) şi art. 49 din Legea nr. 85/2006 pentru încheierea actelor după acest moment

Legea nr. 85/2006, art. 46, art. 49

După deschiderea procedurii falimentului şi ridicarea dreptului debitoarei de a-şi mai conduce activitatea şi de a dispune de bunurile sale, încheierea oricărui contract, potrivit prevederilor art. 46 din Legea nr. 85/2006, trebuia autorizată de judecătorul sindic sau recurenta să fi dovedit că ar fi fost incidente prevederile art. 49 alin. (1) din aceeaşi lege. Dacă probele nu relevă că în speţă au fost respectate prevederile legale precitate, sancţiunea este nulitatea contractului de vânzare-cumpărare încheiat de debitoare cu un terţ după deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei.

C.A. Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, dec. nr. 785 din 8 mai 2007

Prin sentinţa comercială nr. 548/20.02.2007 pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, în dosarul nr. 13/3/2002, a fost admisă cererea reclamantului S.I. Bucureşti în calitate de lichidator judiciar al debitorului SC O. SRL – în faliment – în contradictoriu cu pârâtul SC V. SRL şi s-a constatat nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare pentru un vehicul folosit încheiat între debitorul SC O. SRL şi pârâtul SC V. SRL la 10.05.2004, privind vehiculul marca M., dispunându-se repunerea părţilor în situaţia anterioară, cât şi radierea vehiculului de pe numele pârâtului şi înscrierea acestuia pe numele debitorului SC O. SRL în faliment, cu notarea inter-

zicerii vânzării şi/sau radierii acestora fără dispoziţia expresă a judecătorului sindic sau a lichidatorului judiciar.

În esenţă soluţia pronunţată s-a întemeiat pe prevederile art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 în sensul că înstrăinarea vehiculului în litigiu s-a realizat după deschiderea procedurii de faliment şi ridicarea dreptului debitoarei de a-şi conduce activitatea şi de a dispune de bunurile sale, dispunându-se şi dizolvarea societăţii debitoare, fără autorizarea judecătorului sindic.

Împotriva sentinţei precitate a formulat recurs societatea pârâtă solicitând, în principal, în temeiul art. 304 pct. 9 şi art. 304^1 C.proc.civ., admiterea recursului, modificarea în tot a sentinţei atacate şi pe fond respingerea acţiunii ca fiind inadmisibilă şi nefondată, nelegală şi netemeinică, nedovedită.

În subsidiar, în temeiul art. 304 pct. 2 C.proc.civ. s-a solicitat admiterea recursului, casarea sentinţei atacate întrucât cauza a fost soluţionată de către o instanţă necompetentă material.

Examinând în ansamblu motivele de recurs în raport de probele administrate în cauză, Curtea a reţinut că recursul apare nefondat.

Curtea a reţinut că soluţia instanţei de fond este fondată pentru că probele relevă fără dubiu faptul că încheierea contractului anulat a survenit după deschiderea procedurii falimentului şi ridicării dreptului debitorului de a-şi conduce activitatea şi de a dispune de bunurile sale, totodată dispunându-se şi dizolvarea societăţii debitoare. Or, potrivit art. 46 din Legea nr. 85/2006, această operaţiune trebuia autorizată de judecătorul sindic, fapt nerezultat din materialul probator administrat în cauză.

De asemenea, probele nu relevă că recurenta s-ar fi aflat în vreuna din situaţiile reglementate de art. 49 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Prin urmare, independent de momentul transmiterii dreptului de proprietate a vehiculului în litigiu, actele încheiate ulterior deschiderii procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 trebuiau efectuate cu respectarea prevederilor art. 46 alin. (1) sau, după caz, art. 49 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Din această perspectivă contractul de vânzare-cumpărare încheiat la 10.05.2004, deci după deschiderea procedurii falimentului, potrivit art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 este nul, cererea lichidatorului judiciar fiind fondată, admisibilă, legală, temeinică şi dovedită.

De aceea, tot istoricul transmiterii dreptului de proprietate asupra vehiculului în litigiu expus de recurentă este lipsit de relevanţă vizavi de contractul tipizat încheiat la 10.05.2004 cu încălcarea prevederilor art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006. De altfel, recurenta nu se poate prevala de necunoaşterea legii.

Instanţa de fond prin judecătorul sindic a fost învestită cu soluţionarea cererii formulate de lichidator numai cu privire la valabilitatea contractului tipizat din 10.05.2004, soluţia pronunţată inclusiv în privinţa repunerii părţilor în situaţia anterioară fiind dată raportat doar la acest contract.

Din această perspectivă susținerile recurentei cu privire la îmbogățirea fără justă cauză a societății debitoare (vânzătoarea) nu sunt confirmate de materialul probator administrat în cauză.

Nu pot fi reținute criticile recurentei pe aspectele privind repunerea părților în situația anterioară şi a îmbogățirii fără justă cauză prin prisma contractului de vânzare-cumpărare nr. 177 sub semnătură privată încheiat la 28.11.2001 şi a celui tipizat încheiat la 10.05.2004, cât timp doar contractul tipizat s-a încheiat cu încălcarea legii şi doar acesta a făcut obiect de analiză.

Ca urmare, susținerile recurentei cu privire la creditul făcut pentru achiziționarea unui vehicul asemănător celui în litigiu pentru a fi folosit la recarosarea şi reechiparea cu piese a autotractorului cumpărat în temeiul contractului nr. 177/28.11.2001 depăşesc sfera obiectului cererii introductive de instanță.

Recurenta, dacă a investit în vehiculul achiziționat şi a procedat la încheierea contractului tipizat cu încălcarea legii, neputându-se prevala de necunoaşterea acesteia, şi-a asumat toate riscurile, precum, în speță, desființarea actului respectiv.

Fără relevanță sunt şi celelalte susțineri ale recurentei privind eventuala sa prejudiciere şi falimentare.

Astfel, acțiunea lichidatorului are ca obiect doar nulitatea contractului de vânzare-cumpărare încheiat la 10.05.2004 şi prin prisma acestui contract repunerea părților în situația anterioară este fondată. De asemenea, probele relevă că în privința acestui contract cererea este dovedită, neavând nicio legătură referirea recurentei la contractul încheiat la 28.11.2001 cât timp nu a făcut obiectul cererii introductive de instanță. În fine, lichidatorul judiciar a ales calea legală adecvată pentru înlăturarea încălcării legii de către recurentă când a încheiat contractul din 10.05.2004.

Nici motivul de recurs privind excepția necompetenței materiale a instanței nu apare fondat cât timp nulitatea actelor încheiate cu încălcarea prevederilor art. 46 alin. (1) şi art. 49 din Legea nr. 85/2006 rezultă din înseşi textele legale precitate. Aşadar, judecătorul sindic a fost legal învestit cu soluționarea cererii din speța de față.

Cât timp recursul nu a fost admis, cererea de reînmatriculare pe numele recurentei a vehiculului în litigiu nu mai are obiect pentru analiză. În concluzie, chiar dacă vânzarea-cumpărarea vehiculului ar fi intervenit anterior datei deschiderii procedurii, în speță incidența prevederilor art. 46 alin. (1) şi art. 49 din Legea nr. 85/2006 vizează legalitatea actelor încheiate după acest moment, independent de momentul transferului dreptului de proprietate. Deci, legea sancționează actul încheiat cu nerespectarea legii cum s-a arătat mai sus.

Recurenta trebuia să accepte încheierea contractului de la 10.05.2004, indiferent de menirea acestuia, numai după ce judecătorul sindic ar fi autori-

zat încheierea acestuia, fapt nedovedit. Pentru aceste considerente, Curtea, în baza art. 312 alin. (1) C.proc.civ., a respins recursul ca nefondat.

41. Nulitatea absolută a actelor de înstrăinare a bunurilor, efectuate de debitor după deschiderea procedurii insolvenței. Buna-credință a dobânditorului

Legea nr. 85/2006, art. 46, art. 49
C.civ., art. 948, art. 950

Actul de înstrăinare a bunului din patrimoniul debitorului falit, încheiat după data deschiderii procedurii insolvenței, este nul absolut conform art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Părțile unui contract lovit de nulitate pentru încălcarea unei dispoziții legale [în cazul de față art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006] nu se pot prevala de buna-credință pentru înlăturarea efectelor nulității.

Contractul de vânzare-cumpărare fiind unul sinalagmatic, nu se pune problema prejudicierii cumpărătorului de bună-credință în cazul declarării nulității contractului, având în vedere că, în baza principiului repunerii în situația anterioară, tot ce s-a executat în baza unui act nul trebuie restituit. Cumpărătorul are dreptul, ca urmare, la restituirea prețului achitat, prin formularea unei cereri de creanță împotriva debitoarei falite.

C.A. Brașov, Secția comercială, dec. nr. 431 din 20 septembrie 2007

Prin sentința civilă nr. 645/18.05.2007, pronunțată în dosarul nr. 562/119/2007 al Tribunalului Covasna, judecătorul-sindic a admis acțiunea formulată de lichidatorul judiciar C. SPRL al debitorului falit SC L.R. SRL, în contradictoriu cu pârâta SC S.A. SRL și, în consecință, a constatat nulitatea absolută a vânzării autovehiculului J. A obligat-o pe pârâtă să restituie bunul în patrimoniul debitorului falit, iar în cazul în care nu deține bunul, să vireze contravaloarea acestuia, în sumă de 14.954,08 lei, în contul special al debitorului SC L.R. SRL.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Prin sentința civilă nr. 992 din 5 noiembrie 2004 s-a deschis procedura reorganizării judiciare împotriva debitorului SC L.R. SRL, fiind desemnat administrator judiciar SC C. SPRL Sf. Gheorghe. Prin aceeași sentință s-a dispus ca orice act al administratorului social al debitorului să fie făcut cu acordul administratorului judiciar desemnat în cauză.

Fără să aibă acordul administratorului judiciar și autorizarea judecătorului-sindic, la data de 10 octombrie 2005, administratorul societății debi-

toare, I.Z., a vândut pârâtei SC S.A. SRL un autovehicul marca J. din patrimoniul debitoarei falite, cu preţul de 14.954,08 lei, conform facturii fiscale nr. 1995456.

Acest act de înstrăinare a bunului din patrimoniul debitorului falit, încheiat după data deschiderii procedurii reorganizării judiciare, este nul absolut conform art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Suma obţinută din vânzarea bunului arătat nu a fost vărsată în contul colector al debitorului falit. Prin urmare, vânzarea a fost făcută în frauda creditorilor, fiind prejudiciate astfel interesele creditorilor şi încălcate dispoziţiile art. 49 alin. (1) şi (3) din Legea nr. 85/2006.

Vânzarea autovehiculului marca J. din patrimoniul debitoarei SC L.R. SRL nu îndeplineşte condiţiile esenţiale de validitate cerute de art. 948 C.civ., întrucât administratorul social I.Z. nu mai avea capacitatea de a contracta din momentul deschiderii procedurii reorganizării judiciare, fiind incidente astfel dispoziţiile art. 950 pct. 4 C.civ.

Consimţământul valabil al părţii care se obligă a lipsit în cazul de faţă, întrucât convenţia vânzării s-a făcut fără acordul administratorului judiciar şi fără autorizarea judecătorului-sindic.

Cauza nu poate fi decât ilicită, întrucât înstrăinarea s-a făcut după deschiderea procedurii insolvenţei, fără autorizarea judecătorului-sindic şi în frauda creditorilor.

Împotriva sentinţei a declarat recurs pârâta SC S.A. SRL, solicitând modificarea în tot a sentinţei, în sensul respingerii acţiunii.

În motivarea recursului se susţine că instanţa de fond nu a luat în considerare buna-credinţă a cumpărătorului şi că anularea actului de vânzare-cumpărare ar duce în mod vădit la atingerea securităţii circuitului civil şi obligarea recurentei la plata de două ori a contravalorii maşinii cumpărate.

Buna-credinţă este ocrotită de art. 54 din Constituţie, în conformitate cu care „în raporturile juridice, cetăţenii nu trebuie să încalce drepturile şi libertăţile celorlalţi". Principiul ocrotirii bunei-credinţe este un principiu general al dreptului civil, al cărui conţinut este dat de faptul că buna-credinţă întotdeauna este prezumată şi ocrotită.

La data cumpărării autovehiculului, pe actele fiscale care emană de la societatea vânzătoare nu a apărut menţiunea „în insolvenţă", deci recurenta a fost de bună-credinţă. Conform facturii fiscale şi chitanţelor, preţul autovehiculului a fost achitat integral. Prin vânzarea efectuată, odată ce contravaloarea maşinii a fost achitată, nu s-au lezat interesele niciunui creditor.

Intimata reclamantă a formulat întâmpinare, prin care a invocat nulitatea recursului, având în vedere că în motivare nu este menţionată niciuna din situaţiile expres menţionate de art. 304 sau art. 306 alin. (3) C.proc.civ.

În subsidiar, solicită respingerea recursului, ca nefondat.

Examinând cu precădere excepția nulității, în baza art. 137 alin. (1) C.proc.civ., Curtea a constatat că aceasta este nefondată.

Potrivit art. 12 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, hotărârile judecătorului-sindic sunt supuse numai recursului, iar în conformitate cu dispozițiile art. 304[1] C.proc.civ., recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.

Ca urmare, nu este obligatoriu ca motivele de recurs să se încadreze în situațiile expres și limitativ prevăzute de art. 304 C.proc.civ.

Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs, în raport de probele administrate și de dispozițiile legale în materie, Curtea a reținut următoarele:

Principalul motiv de recurs invocat de către pârâtă este buna sa credință la încheierea contractului de vânzare-cumpărare.

Buna-credință nu este însă un motiv de înlăturare a efectelor nulității decât ca excepție de la principiul potrivit căruia nulitatea unui act juridic atrage nulitatea actului subsecvent. În acest sens, în teoria și practica judiciară s-a admis că, în cazul înstrăinărilor succesive, nulitatea titlului de proprietate al transmițătorului nu atrage nulitatea actului de înstrăinare cu titlu oneros subsecvent, dacă dobânditorul a fost de bună-credință.

În speță, nu suntem în prezența unor acte de înstrăinare succesive, iar părțile unui contract lovit de nulitate pentru încălcarea unei dispoziții legale [în cazul de față art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006] nu se pot prevala de buna-credință pentru înlăturarea efectelor nulității.

Contractul de vânzare-cumpărare fiind unul sinalagmatic, nu se pune problema prejudicierii cumpărătorului de bună-credință în cazul declarării nulității contractului, având în vedere că, în baza principiului repunerii în situația anterioară, tot ce s-a executat în baza unui act nul trebuie restituit. Cumpărătorul are dreptul, ca urmare, la restituirea prețului achitat.

În situația particulară a vânzătorului aflat în procedura insolvenței, se aplică dispozițiile art. 83 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în conformitate cu care „terțul dobânditor, care a restituit averii debitorului bunul sau valoarea bunului ce-i fusese transferat de către debitor, va avea împotriva averii o creanță de aceeași valoare, cu condiția ca terțul să fi acceptat transferul cu bună-credință și fără intenția de a-i împiedica, întârzia ori înșela pe creditorii debitorului”.

Cel de-al doilea argument al recurentei, legat de lipsa lezării intereselor creditorilor, nu are relevanță în speță. Contractul fiind încheiat după deschiderea procedurii insolvenței, este lovit de nulitate, în baza art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, fără vreo altă condiție.

42. Nulitatea actelor, operațiunilor şi plăților efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii. Condiții. Terț subdobânditor cu titlu oneros de bună-credință

Legea nr. 85/2006, art. 46

Articolul 46 alin. (1) din legea insolvenței prevede sancțiunea nulității actelor, operațiunilor şi plăților efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii, nulitatea instituită prin aceste texte având caracter absolut şi, prin urmare, ea nu poate fi înlăturată sau acoperită în niciun mod.

Principiul ocrotirii bunei-credințe şi cel al asigurării stabilității circuitului civil însoțeşte toate actele juridice atâta timp cât acestea nu sunt sancționate cu nulitatea absolută, dar odată intervenită o astfel de sancțiune, ceea ce poate salva actul juridic este excepția ce-l protejează pe terțul achizitor cu titlu oneros.

În condițiile în care contractul de ipotecă a fost încheiat după 11 luni de la data deschiderii procedurii insolvenței față de societatea debitoare, în cartea funciară nefiind efectuate niciun fel de mențiuni sau notificări privind averea imobiliară a falitei, este într-adevăr aplicabilă excepția ce salvează actele subsecvente de la nulitatea absolută ce loveşte actul principal, excepție ce este desemnată de constatarea bunei-credințe a părților aflate împreună sub aparența de drept fondată pe eroarea comună a acestora că acea stare juridică este corespunzătoare realității juridice.

C.A. Timişoara, Secția comercială, dec. nr. 47 din 24 ianuarie 2008

Prin sentința civilă nr. 2287 din 3 octombrie 2007 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 1798/108/2007 s-a respins acțiunea formulată de reclamanta E. SPRL Arad, în calitate de lichidator judiciar al SC A. SRL Arad – societate în faliment – împotriva pârâților SC B. SRL Timişoara, B.R. SA – Sucursala Timiş şi SC A. SRL.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut că reclamanta E. SPRL Arad, în calitate de lichidator, a chemat în judecată pârâtele SC B. SRL Timişoara şi B.R. SA, Sucursala Timiş, solicitând constatarea nulității transferului patrimonial efectuat de către societatea debitoare concretizat prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1861/30.11.2005 şi, pe cale de consecință, obligarea pârâtei SC B. SRL la restituirea imobilului înscris în C.F. nr. 4449, radierea ipotecii instituite în favoarea pârâtei B.R. SA, precum şi a mențiunii privind interdicția de înstrăinare, dezmembrare, grevare instituită şi efectuarea mențiunilor privind stabilirea situației anterioare vânzării, în susținerea acțiunii practicianul arătând că, deşi prin încheierea nr. 1534 din

28 noiembrie 2005 pronunţată în dosarul nr. 3447/2005 al Tribunalului Arad, judecătorul-sindic a deschis procedura insolvenţei împotriva debitoarei, ridicând, totodată, dreptul de administrare al numitului A.P., în data de 30 noiembrie 2005 această societate comercială a încheiat contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1861/30.11.2005 prin care a înstrăinat către pârâta SC B. SRL Timişoara imobilul compus din teren arabil extins în intravilan, înscris în C.F. nr. 4449, prin încheierea nr. 36195 din 3 iulie 2006 cumpărătoarea înscriind o ipotecă în favoarea B.R. SA, Sucursala Timiş, precum şi interdicţia de înstrăinare, dezmembrare şi grevare.

Judecătorul-sindic a considerat că cererea lichidatorului este neîntemeiată deoarece potrivit art. 75 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, în vigoare la data încheierii contractului în litigiu, în urma deschiderii procedurii administratorul va trimite o notificare şi Oficiului registrului comerţului pentru efectuarea menţiunii. Or, astfel cum rezultă din conţinutul înscrisului nr. 25529/13.06.2007 eliberat de O.R.C. de pe lângă Tribunalul Arad, menţiunea privind deschiderea procedurii nu a fost efectuată ca urmare a notificării şi, ca atare, este evident că deschiderea procedurii nu a fost opozabilă pârâtei SC B. SRL Timişoara, aceasta fiind cumpărător de bună-credinţă.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs lichidatorul judiciar E. SPRL Arad, solicitând modificarea în tot a hotărârii atacate în sensul admiterii acţiunii sale introductive şi constatarea nulităţii transferului patrimonial efectuat de debitoare către SC B. SRL, cu repunerea părţilor în situaţia anterioară, în susţinerea recursului arătând că, pe de o parte, în mod neîntemeiat prima instanţă a reţinut neincidenţa dispoziţiilor art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind nulitatea actelor juridice încheiate de debitorul insolvent cu terţii, iar, pe de altă parte, că şi în condiţiile neefectuării publicităţii deschiderii procedurii faţă de societatea debitoare actele de transfer patrimonial au caracter de opozabilitate faţă de debitoare şi terţul cocontractant.

Curtea de Apel Timişoara a admis recursul practicianului şi a modificat în parte hotărârea atacată în sensul că a admis în parte acţiunea reclamantului, constatând nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare încheiat între debitoarea SC A. SRL, în calitate de vânzătoare, şi SC B. SRL, în calitate de cumpărătoare. De asemenea, instanţa de control judiciar a dispus repunerea părţilor în situaţia anterioară încheierii contractului de vânzare-cumpărare şi comunicarea unui exemplar al deciziei Biroului de Carte Funciară Timişoara, menţinând, totodată, dispoziţiile sentinţei recurate în ceea ce priveşte respingerea cererii de radiere a ipotecii instituite în favoarea pârâtei intimate B.R. SA, Sucursala Timiş.

Pentru a pronunţa această soluţie Curtea a reţinut că în mod greşit judecătorul-sindic a respins acţiunea lichidatorului judiciar considerând că deschiderea procedurii nu a fost opozabilă societăţii pârâte, întrucât din probele administrate în cauză rezultă că prin sentinţa civilă nr. 1534 din 28 noiembrie

2005 pronunţată în dosarul nr. 3447/2005, Tribunalul Arad a deschis procedura insolvenţei împotriva debitoarei SC A. SRL Arad, din practicaua acestei hotărâri reieşind că societatea debitoare a fost legal citată şi, mai mult decât atât, reprezentată prin avocat, care a pus concluzii pe fondul cauzei, pronunţarea asupra deschiderii procedurii având loc în aceeaşi zi. Rezultă, aşadar, că debitoarea a avut cunoştinţă despre deznodământul judiciar în cauza de insolvenţă arătată. Cu toate acestea, la data de 30 noiembrie 2005, debitoarea a încheiat un contract de vânzare-cumpărare cu pârâta intimată SC B. SRL prin care a înstrăinat imobilul.

Este de reţinut faptul că la data încheierii acestui contract, prin aplicarea regulii *tempus regit actum*, erau incidente dispoziţiile art. 49 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, potrivit cărora toate actele, operaţiunile şi plăţile efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii sunt nule, aceeaşi sancţiune fiind prevăzută şi de actuala lege a insolvenţei în art. 46 alin. (1). Curtea statuează că sancţiunea instituită prin aceste texte de lege are caracter absolut şi, prin urmare, nu poate fi înlăturată sau acoperită în niciun mod.

Nu pot fi reţinute cu titlu de cauze care sunt în măsură să salveze actul juridic de la invalidare datorită sancţiunii nulităţii absolute niciunele dintre ipotezele invocate de către pârâta cumpărătoare SC B. SRL. Astfel, nu există nicio derogare prevăzută în legea specială a insolvenţei pentru aceste acte, operaţiuni şi plăţi, nici buna-credinţă a cumpărătorului, nici existenţa unor cazuri expres prevăzute în acest sens.

Este adevărat că atât art. 49 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, cât şi art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 arată că, în afară de cazurile prevăzute de lege sau de cele autorizate de judecătorul sindic, sunt nule actele şi operaţiunile debitorului încheiate ulterior deschiderii procedurii, dar cazurile la care se referă textul mai sus indicat se regăsesc în conţinutul dispoziţiilor art. 43 din legea reorganizării judiciare şi a falimentului, respectiv art. 49 din legea insolvenţei, ele referindu-se la alte acte şi operaţiuni, şi anume la ipoteza obţinerii de către creditorul debitoarei declarate în insolvenţă, prin intervenţia judecătorului-sindic, a dreptului de ridicare a suspendării acţiunilor judiciare şi extrajudiciare îndreptate împotriva averii debitoarei, ceea ce nu este cazul în speţă. Tot astfel, buna-credinţă a intimatei cumpărătoare SC B. SRL, cu toată demonstraţia privind exercitarea bunelor diligenţe referitoare la cercearea registrului comerţului şi a registrului de publicitate funciară, nu are potenţa legal recunoscută de a salva actul juridic de la nulitatea absolută.

Principiile ocrotirii bunei-credinţe a terţului achizitor cu titlu oneros şi al asigurării stabilităţii circuitului civil nu înlătură nulitatea absolută în privinţa contractului de vânzare-cumpărare încheiat între societatea debitoare şi cea pârâtă întrucât principiul ocrotirii bunei-credinţe nu este aplicabil în această ipoteză, câtă vreme nulitatea absolută vizează actul juridic principal încheiat între cele două părţi contractante, iar pârâta intimată nu are calitatea de terţ

achizitor, deci de subdobânditor cu titlu oneros prin act subsecvent, ci de prim cumpărător, adevărat că sub titlu oneros. Principiul invocat de către intimată însoţeşte toate actele juridice atâta timp cât nu sunt sancţionate cu nulitatea absolută, dar odată intervenită o astfel de sancţiune, ceea ce poate salva actul juridic este excepţia ce protejează pe terţul achizitor cu titlu oneros, iar nu principiul general mai sus enunţat.

În consecinţă, Curtea a constatat că încheierea contractului de vânzare-cumpărare între debitoare şi intimata cumpărătoare s-a efectuat cu încălcarea flagrantă a dispoziţiilor legale şi actul astfel încheiat este lovit de nulitate absolută, sancţiune expres prevăzută de această normă juridică.

În ceea ce priveşte radierea dreptului de ipotecă, precum şi a interdicţiei de înstrăinare, dezmembrare şi grevare constituit de pârâtă în favoarea băncii intimate, Curtea relevă că, şi în condiţiile constatării nulităţii actului de vânzare-cumpărare contestat, nu este posibil automatismul constatării nulităţii absolute a oricăror acte juridice subsecvente, şi mai mult anularea unor efecte juridice trecând peste actul care le-a dat naştere.

Astfel, între cele două pârâte intimate s-a încheiat un contract de creditare având ca act juridic accesoriu contractul de ipotecă şi constituire de interdicţii ce a făcut obiectul înscrierii în cartea funciară în favoarea B.R., Sucursala Timişoara. Aceste operaţiuni au fost încheiate după 11 luni de la data deschiderii procedurii insolvenţei faţă de societatea debitoare, în cartea funciară nefiind efectuate niciun fel de menţiuni sau notificări privind averea imobiliară a debitoarei.

În această ipoteză este, într-adevăr, aplicabilă excepţia ce salvează actele subsecvente de la nulitatea absolută ce loveşte actul principal, excepţie ce este desemnată de constatarea bunei-credinţe a părţilor aflate împreună sub aparenţa de drept fondată pe eroarea comună a acestora că acea stare juridică este corespunzătoare realităţii juridice. Pe de altă parte, contractul de ipotecă nu a fost desfiinţat în niciun mod, astfel că nu se poate trece în mod direct la anularea efectelor acestuia.

43. Nulitatea actelor efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii. Bun gajat valorificat după deschiderea procedurii insolvenţei. Neîndeplinirea condiţiilor pentru compensarea legală

Legea nr. 85/2006, art. 46, art. 52
C.civ., art. 1443-1444

În condiţiile în care împotriva debitoarei a fost declanşată procedura falimentului, fiindu-i ridicat dreptul de administrare, este lovit de nulitate actul juridic prin care se înstrăinează un bun al acesteia, pârâta neavând

dreptul să dispună de bunul debitoarei, ci doar să își depună declarație de creanță pentru suma împrumutată, urmând a fi înscrisă în tabelul creditorilor.

Deschiderea procedurii insolvenței nu afectează dreptul creditorilor de a invoca compensarea creanței lor cu cea a debitorului asupra sa, însă acest lucru se poate realiza numai atunci când condițiile prevăzute de lege în materie de compensare legală sunt îndeplinite la data deschiderii procedurii.

Trib. Arad, Secția comercială, sentința nr. 1187 din 25 aprilie 2007

La data de 16.01.2007 s-a înregistrat la Tribunalul Arad cererea formulată de reclamanta E. SPRL Arad, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei SC P.M. SRL Pecica, împotriva pârâtei T.P., prin care în conformitate cu art. 46 din Legea nr. 85/2006 solicită anularea vânzării autoturismului marca O., restituirea în averea debitoarei a autoturismului, iar în situația în care acesta nu se mai află în posesia pârâtei, a sumei de 16.974 lei reprezentând valoarea contabilă a autoturismului.

În motivarea acțiunii sale reclamanta arată că la data de 17.10.2001 a fost încheiat un contract de împrumut între pârâtă și T.C. – contract prin care pârâta acorda un împrumut de 10.000 lei, iar la data de 10.08.2002 este încheiat un nou contract de împrumut între aceleași părți, garant fiind debitoarea SC P.M. SRL Pecica, prin care pârâta acordă un împrumut de 11.500 lei cu scadență la 15.03.2005, împrumutul fiind garantat de către debitoare cu autoturismul marca O. proprietatea debitoarei, în acest sens fiind încheiat un contract de gaj cu deposedare între pârâtă și debitoare, obiectul gajului fiind autoturismul marca O., iar prin actul adițional la contractul de gaj părțile au convenit ca bunul gajat să fie preluat de către creditoarea T.P.

Reclamanta arată că după deschiderea procedurii – 29.11.2005 – pârâta a notificat debitoarea arătând că gajul asupra autoturismului în discuție a fost înregistrat la Arhiva Electronică de Garanții Reale la data de 25.11.2005, iar la data de 6.12.2005 va proceda la valorificarea autoturismului.

Se arată că la data de 5.12.2005 reprezentanta debitoarei B.C., deși nu mai avea drept de reprezentare a societății debitoare, prin adresa înaintată pârâtei își dă acordul cu privire la valorificarea autoturismului, iar în condițiile în care la 9.11.2005 s-a dispus deschiderea procedurii falimentului, pârâta nu mai avea dreptul de a dispune de bunul debitoarei, având posibilitatea să-și depună declarație de creanță pentru suma împrumutată, urmând a fi înscrisă în tabloul creditorilor.

Mai mult decât atât, înscrierea contractului de gaj în Arhiva Electronică de Garanții Reale s-a făcut în data de 25.11.2005, adică la 16 zile după data deschiderii procedurii falimentului, astfel că pârâta nu mai avea posibilitatea

de a se prevala de prevederile Legii nr. 99/1999 privind garanţiile reale mobiliare, iar faptul că înstrăinarea autoturismului s-a făcut după data deschiderii procedurii falimentului este relevată şi de faptul că acesta a figurat în evidenţele Direcţiei Fiscale a Primăriei Pecica până în data de 4.05.2005.

Pârâta a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea acţiunii, iar în subsidiar să se constatate compensarea creanţei acesteia faţă de debitoare cu eventualul drept de creanţă ce l-ar avea debitoarea falită asupra acesteia.

Analizând înscrisurile aflate la dosarul cauzei, judecătorul sindic a reţinut în fapt următoarele:

Prin încheierea nr. 1423/09.11.2005 dată în dosarul nr. 3081/2005 s-a constatat dizolvarea prin efectul legii a SC P.M. SRL Pecica şi a fost deschisă procedura falimentului împotriva acestei debitoare.

Prin încheierea de deschidere a procedurii falimentului judecătorul sindic a ridicat dreptul de administrare al reprezentanţilor legali ai debitoarei, implicit ridicându-se şi dreptul de a dispune de bunurile din averea debitoarei.

La data de 17.10.2001 reprezentanta legală a debitoarei B.C. a încheiat un contract de împrumut cu pârâta T.P. în calitate de creditor prin care pârâta îi acorda acesteia un împrumut de 10.000 RON. Ulterior la 10.08.2002 între aceleaşi părţi este încheiat un contract de împrumut garantat de către debitoarea SC P.M. SRL Pecica prin care pârâta acordă un împrumut de 11.500 RON cu scadenţă la 15.03.2005, aşa cum rezultă din actul adiţional la acest contract, împrumut garantat de către debitoare cu un autoturism marca O.

În 10.08.2002 a fost încheiat un contract de gaj cu deposedare de către pârâtă şi debitoarea SC P.M. SRL Pecica, obiectul contractului constituindu-l gajul autoturismului în discuţie, iar prin actul adiţional la contractul de gaj părţile au convenit ca bunul gajat să fie deţinut de pârâtă.

După data deschiderii procedurii, respectiv la data de 29.11.2005, pârâta a notificat debitoarea învederându-i că gajul a fost înregistrat în Arhiva Electronică de Garanţii Reale la data de 25.11.2005 şi în condiţiile în care în 9.11.2005 s-a deschis falimentul, judecătorul sindic a apreciat că pârâta nu avea dreptul să dispună de bunul debitoarei în condiţiile în care trebuia să îşi depună declaraţie de creanţă pentru suma împrumutată, urmând a fi înscrisă în tabelul creditorilor, şi se poate observa că înscrierea la Arhiva Electronică de Garanţii Reale s-a făcut la 16 zile după deschiderea procedurii falimentului, astfel încât pârâta nu are posibilitatea de a se prevala de prevederile Legii nr. 99/1999 privind garanţiile reale mobiliare.

Mai mult, art. 36 din Legea nr. 85/2006 prevede că de la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acţiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanţelor asupra debitorului sau bunurilor sale.

Suma pretinsă a fi restituită în averea debitoarei de către reclamantă de 16.974 RON, judecătorul sindic a apreciat-o întemeiată şi nu este o îmbogăţire fără just temei, întrucât pârâta nu a făcut dovada că a încercat valo-

rificarea autoturismului la valoarea contabilă a acestuia, prin acţiune reclamanta solicitând iniţial restituirea autoturismului în averea debitoarei, iar în caz contrar contravaloarea acestuia la data înstrăinării.

În ceea ce priveşte solicitarea pârâtei făcută în baza art. 52 din Legea nr. 85/2006, instanţa a respins această cerere întrucât art. 52 prevede că deschiderea procedurii nu afectează dreptul creditorilor de a invoca compensarea creanţei lor cu cea a debitorului asupra sa atunci când condiţiile prevăzute de lege în materie de compensare legală sunt îndeplinite la data deschiderii procedurii.

Astfel, trebuie îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 1443-1444 C.civ., adică să existe 2 datorii reciproce, cele două să existe deodată, la data deschiderii procedurii. Aceste condiţii nu sunt întrunite la cazul în speţă, întrucât pârâta avea o creanţă garantată împotriva numitei B.C., iar debitoarea avea doar calitatea de garant prin semnarea contractului de gaj asupra autoturismului, iar între cele două părţi, pârâta şi debitoarea SC P.M. SRL Pecica, nu existau datorii reciproce.

Faţă de aceste considerente, instanţa a apreciat incident art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, considerând acţiunea formulată de reclamantă întemeiată, drept pentru care a admis-o şi a dispus restituirea în averea debitoarei a autoturismului în discuţie, iar în condiţiile în care acesta nu se mai află în posesia pârâtei, restituirea sumei de 16.974 lei reprezentând valoarea contabilă a autoturismului.

44. Nulitatea actelor încheiate după deschiderea procedurii insolvenţei. Plăţi efectuate către administratorul statutar al debitoarei. Sancţiune

Legea nr. 85/2006, art. 46

Articolul 46 din Legea nr. 85/2006 statuează asupra nulităţii absolute a tuturor actelor, operaţiunilor şi plăţilor efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii, în afară de cazurile prevăzute la art. 49 sau de cele autorizate de judecătorul sindic. Întrucât dispoziţiile legale sunt imperative ele se aplică în baza legii, fără a exista posibilitatea acoperirii nulităţii, fiind vorba de o nulitate absolută care are drept consecinţă desfiinţarea operaţiunilor efectuate pentru trecut.

Astfel, sunt lovite de nulitate absolută şi urmează a fi desfiinţate plăţile efectuate după deschiderea procedurii şi ridicarea dreptului de administrare către administratorul statutar al debitoarei pentru plata creanţei acestuia faţă de debitoare, deşi administratorul judiciar nu şi-a dat acordul şi nu exista nici acordul judecătorului sindic.

Trib. Comercial Cluj, încheierea nr. 229 din 25 octombrie 2007

Prin cererea formulată la data de 6 noiembrie 2006, lichidatorul judiciar desemnat să administreze procedura insolvenței privind pe debitoarea SC F.C.A.C. SRL a solicitat judecătorului sindic ca în baza dispozițiilor art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, să constate nulitatea absolută a operațiunii de plată în valoare de 19.270 RON efectuată de debitoare în favoarea pârâtului H.I.C., după data deschiderii procedurii, conform ordinului de plată nr. 26 din 3.11.2003, solicitându-se şi obligarea pârâtului la restituirea acestei sume în contul unic al averii debitoarei.

În motivarea cererii se arată că, deşi prin sentința civilă nr. 4436/C/15.10.2003 împotriva debitoarei s-a dispus deschiderea procedurii reglementate de Legea nr. 64/1995 la cererea creditoarei A.F.P. Cluj-Napoca, pârâtul, care avea şi calitatea de administrator statutar, a efectuat o serie de operațiuni de plată, printre care şi cea privind achitarea către propria sa persoană a sumei de 19.270 RON cu titlu de restituire creditare. Lichidatorul apreciază că această plată este nulă întrucât nu a fost autorizată de judecătorul sindic şi nici de către administratorul judiciar, iar dreptul de administrare al administratorului statutar a fost ridicat la data deschiderii procedurii.

Analizând cererea formulată de lichidator cu luarea în considerare a dispozițiilor art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a constatat următoarele:

Dispozițiile legale sus menționate statuează asupra nulității absolute a tuturor actelor, operațiunilor şi plăților efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii în afară de cazurile prevăzute la art. 49 sau de cele autorizate de judecătorul sindic.

Întrucât dispozițiile legale sunt imperative ele se aplică în baza legii fără a exista posibilitatea acoperirii nulității, fiind vorba de o nulitate absolută care are drept consecință desființarea operațiunilor efectuate pentru trecut.

În cazul în speță, prin sentința civilă nr. 4436/15.10.2003 s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi falimentului împotriva debitoarei SC F.C.A.C. SRL, dispunându-se la aceeaşi dată şi numirea administratorului judiciar şi ridicarea dreptului de administrare al administratorului statutar, pârâtul H.I.C.

Cu toate acestea, după ridicarea dreptului de administrare, deşi administratorul judiciar nu şi-a dat acordul şi nu exista nici acordul judecătorului sindic, pârâtul a efectuat operațiuni de plăți, încălcând astfel dispozițiile art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 [anterior dispozițiile art. 49 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată].

Astfel, la data de 3.11.2003 pârâtul a achitat prin bancă către propria sa persoană, conform ordinului de plată nr. 26, suma de 19.270 RON cu titlu de restituire creditare, copia acestui ordin fiind depusă la dosar.

Aceasta în condițiile în care în evidențele contabile ale debitoarei pârâtul avea la data deschiderii procedurii o creanță în cuantum de 35.888.700,11

ROL, iar la data de 3.11.2003 a creditat firma printr-o operaţiune înregistrată în casierie cu suma de 77.853.628 ROL. Prin plata efectuată prin ordinul de plată nr. 26/03.11.2003 pârâtul şi-a recuperat integral creanţa sa subordonată, aducându-se prejudicii celorlalţi creditori şi în special titularilor de creanţe bugetare, cărora sumele urmau să le fie achitate prioritar în conformitate cu dispoziţiile art. 122 din Legea nr. 85/2006.

Drept urmare, cu luarea în considerare a dispoziţiilor art. 46 alin. (1) din actul normativ mai sus invocat, constatându-se nulitatea absolută a operaţiunii de plată efectuate, judecătorul sindic a admis cererea lichidatorului judiciar şi a dispus obligarea pârâtului să restituie suma încasată în cuantum de 19.270 RON în contul unic al averii debitoarei.

45. Nulitatea actelor efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii. Plată efectuată după intrarea în faliment de către administratorul social al debitorului. Creditoare plătită cu prioritate în detrimentul celorlalţi creditori

Legea nr. 85/2006, art. 46, art. 49

Chiar dacă prin plata făcută a fost achitată o creanţă bugetară, plata efectuată după intrarea în faliment de către administratorul social al debitorului nu este valabilă. Întrucât această plată a fost efectuată de către debitor ulterior deschiderii procedurii falimentului şi ridicării dreptului de administrare, în conformitate cu dispoziţiile art. 46 din Legea nr. 85/2006, operaţiunea este lovită de nulitate absolută.

Trib. Bihor, Secţia comercială, sentinţa nr. 568 din 31 octombrie 2007

Prin cererea depusă la dosarul cauzei la termenul din data de 5.12.2006, scutită de plata taxei de timbru, conform art. 77 din Legea nr. 85/2006, lichidatorul judiciar B.G. a solicitat judecătorului sindic să constate nulitatea de drept a operaţiunii de scoatere din casierie a sumei de 1.500 lei, efectuarea de plăţi după data intrării în faliment conform sentinţei nr. 494/19.09.2006, când administratorului i s-a ridicat dreptul de administrare.

În motivarea cererii sale, lichidatorul judiciar a arătat că prin sentinţa nr. 494/19.09.2006, SC N.I. SRL Oradea a fost declarată în faliment, ridicându-se administratorului societăţii L.I. dreptul de administrare.

În conformitate cu art. 107 alin. (1) şi (2), art. 113 din Legea nr. 85/2006, lichidatorul a solicitat predarea averii debitorului, a corespondenţei, cât şi a documentelor financiar-contabile (arhiva societăţii), prin notificările nr. 89/03.10.2006, nr. 99/30.10. 2006, nr. 101/02.11.2006.

Administratorul nu s-a conformat dispoziţiilor Legii nr. 85/2006, astfel că nu a fost predată averea debitorului şi nici documentele financiar-contabile din arhiva societăţii nici până în prezent.

După intrarea în faliment, acesta a efectuat operaţiuni de plăţi prin casă, deşi i s-a ridicat dreptul de administrare prin sentinţa nr. 494/19.09.2006; astfel, la data de 5.10.2006, conform chitanţei de încasare impozite, taxe emisă de Trezoreria Oradea, a efectuat o plată de 1.500 RON către A.F.P. Oradea.

În drept au fost invocate dispoziţiile art. 46 din Legea nr. 85/2006.

În probaţiune, s-a depus la dosar chitanţa pentru încasare impozite, taxe nr. 3381359/05.10.2006.

Examinând cererea formulată de lichidatorul judiciar, judecătorul sindic a reţinut că prin sentinţa comercială nr. 494/F/19.09.2006 pronunţată de Tribunalul Bihor, s-a dispus începerea procedurii falimentului debitoarei SC N.I. SRL, iar în temeiul art. 107 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 s-a dispus dizolvarea societăţii şi ridicarea dreptului de administrare al debitorului.

Conform art. 46 din Legea nr. 85/2006, în afară de cazurile prevăzute la art. 49 sau cele autorizate de judecătorul sindic, toate actele, operaţiunile şi plăţile efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii sunt nule.

Articolul 49 din Legea nr. 85/2006 se referă la posibilitatea efectuării unor plăţi pe perioada de observaţie.

Conform chitanţei pentru încasarea de impozite, taxe şi contribuţii emisă de M.F.P. – Trezoreria Municipiului Oradea, la data de 5.10.2006 debitoarea SC N.I. SRL a achitat creditoarei A.F.P. Oradea suma de 1.500 lei.

Întrucât această plată a fost efectuată de către debitor ulterior deschiderii procedurii falimentului şi ridicării dreptului de administrare, în conformitate cu dispoziţiile art. 46 din Legea nr. 85/2006, operaţiunea este nulă.

Pentru aceste considerent, în temeiul textului legal sus-menţionat, a fost admisă ca fiind întemeiată cererea lichidatorului judiciar, s-a constatat nulitatea plăţii în sumă de 1.500 lei efectuată de către debitoarea SC N.I. SRL la data de 5.10.2006 către creditoarea A.F.P. Oradea şi a fost obligată creditoarea sus-menţionată să-i restituie debitoarei suma de 1.500 lei.

46. Nulitatea plăților efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii. Plată efectuată după intrarea în procedura insolvenței de către lichidatorul debitoarei desemnat de către Oficiul Registrului Comerțului în vederea aplicării prevederilor Legii nr. 359/2004

Legea nr. 85/2006, art. 46

Articolul 46 din legea insolvenţei stabileşte că sunt nule toate plăţile şi operaţiunile efectuate de debitoare ulterior deschiderii procedurii. Dacă

plata a cărei anulare se cere nu s-a făcut de lichidatorul judiciar desemnat în cadrul procedurii insolvenței, ci de către lichidatorul debitoarei desemnat de către Oficiul Registrului Comerțului în vederea aplicării prevederilor Legii nr. 359/2004, această plată nu este valabilă, fiind lovită de nulitate absolută.

Trib. Timiş, Secția comercială, încheierea din 27 septembrie 2007

Lichidatorul judiciar al debitoarei M.B.M. IPURL a solicitat să se constate nulitatea plății efectuate către creditoarea D.R.V. Timişoara de către debitorul aflat în procedura insolvenței prin lichidatorul judiciar T.L. SPRL, în sumă de 1.708 lei şi să dispună restituirea sumei în contul de lichidare, arătând în motivare că în data de 14.09.2006 a fost declanşată procedura prevăzută de Legea nr. 85/2006 față de debitoare şi a fost numit în cauză ca şi administrator judiciar. În momentul declanşării procedurii insolvenței debitoarea se afla sub incidența prevederilor Legii 359/2004, lichidator în această procedură fiind T.L. SPRL.

În urma notificării, administratorul societății s-a prezentat la sediul practicianului în insolvență la data de 16.10.2006 şi a dat o declarație prin care s-a angajat să predea documentele prevăzute de lege în termen de 7 zile.

Prin încheierea din 9.11.2006 a fost aprobat raportul prin care s-a propus intrarea în procedura falimentului simplificată, iar administratorul M.B.M. IPURL a fost confirmat în calitate de lichidator judiciar.

În data de 5.12.2006, deci după declanşarea procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 şi chiar după declanşarea falimentului în formă simplificată, debitoarea – în faliment – prin T.L. SPRL a achitat parțial creanța creditoarei D.R.V. Timişoara, plată confirmată prin chitanță, aceasta fiind făcută din suma încasată de către debitoare de la debitorii acesteia, în perioada de după declanşarea procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006, considerând că este făcută de o persoană care nu mai avea calitate deoarece conform art. 36 din Legea nr. 85/2006, „de la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare sau extrajudiciare", iar conform art. 24 lit. g) din Legea nr. 85/2006, revine în atribuțiile lichidatorului judiciar „urmărirea încasării creanțelor", iar conform art. 20 lit. h) din Legea nr. 85/2006, „primirea plăților pe seama debitorului şi consemnarea lor în contul debitorului".

S-a mai arătat că plata a fost făcută într-un moment în care nu exista un tablou definitiv al creanțelor, existând contestații la creanțele A.V.A.S. şi A.F.P. Timişoara, deci D.R.V. Timişoara nici nu a fost singurul creditor.

În drept invocă prevederile art. 46 din Legea nr. 85/2006.

Analizând cererea lichidatorului judiciar, judecătorul sindic a constatat următoarele:

Lichidatorul debitoarei desemnat de către Oficiul Registrului Comerțului în vederea aplicării prevederilor Legii nr. 359/2004, a efectuat o plată către

creditoarea D.R.V., în sumă de 1.708 lei, la data de 5.12.2006, deci după data deschiderii procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 față de aceasta şi desemnarea unui lichidator însărcinat să urmărească, potrivit acestei norme de procedură, achitarea debitelor societății.

Articolul 46 din legea insolvenţei stabileşte că sunt nule toate plățile şi operațiunile efectuate de debitoare ulterior deschiderii procedurii. Or, plata a cărei anulare se cere nu s-a făcut de lichidatorul desemnat în cadrul procedurii insolvenţei, ci de către debitoare prin lichidator numit într-un alt temei de lege, putând astfel a fi asimilate celor sancţionate de art. 46 cu nulitatea.

În consecință, în temeiul acestui text din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic a admis cererea lichidatorului judiciar şi constatând nulitatea plății efectuate la 5.12.2006 către creditoarea D.R.V., a obligat această creditoare să restituie suma primită – 1.708 lei – către fondul de lichidare deschis pentru debitoarea din litigiu.

47. Nulitatea actelor încheiate după deschiderea procedurii simplificate a falimentului. Contract de novație încheiat după ridicarea dreptului de administrare al debitorului

Legea nr. 85/2006, art. 46, art. 49

Dacă judecătorul sindic a dispus deschiderea procedurii simplificate a falimentului împotriva debitorului şi s-a ridicat dreptul de administrare al debitorului îşi găsesc aplicabilitatea dispoziţiile art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 în raport de care în afara cazurilor prevăzute la art. 49 (textul referindu-se la perioada de observaţie când debitorul poate să-şi continue desfăşurarea activităţii curente) sau cele autorizate de judecătorul sindic, toate actele, operaţiunile şi plăţile efectuate de debitor, ulterior deschiderii procedurii, sunt nule.

Cum această operaţiune a fost efectuată nu în perioada de observaţie când debitorul se afla în desfăşurarea normală a activităţii sale, ci după intrarea acestuia în procedura simplificată a falimentului, contractul de novaţie încheiat în speţă este lovit de nulitate.

Trib. Gorj, Secţia comercială, sentinţa nr. 774 din 2 iunie 2009

Prin cererea formulată la data de 28.04.2009, lichidatorul judiciar desemnat să administreze procedura insolvenţei debitorului SC B. SRL a chemat în judecată pârâţii SC R.C.I.L.R.I.F.N. SA, SC B. SRL şi SC S. SRL, solicitând ca prin sentinţa ce se va pronunţa să se dispună anularea contractului de novaţie – act adiţional nr. 49995.1/26.02.2009 la contractul de leasing

nr. 49995/27.10.2006, încheiat între SC R.C.I. L.R.I.F.N. SA, în calitate de locator, SC B. SRL, în calitate de utilizator cedent, şi SC S. SRL în calitate de utilizator cesionar.

În motivarea cererii s-a arătat că acest contract a fost încheiat după deschiderea procedurii falimentului şi semnat de către administratorul statutar al debitorului SC B. SRL Tg. Jiu, în condiţiile în care prin sentinţa nr. 165 din 3.02.2009 îi fusese ridicat dreptul de administrare.

Pârâta SC R.C.I.L.R.I.F.N. SA Bucureşti a depus întâmpinare, prin care a solicitat în esenţă respingerea cererii cu motivarea că aceasta nu a avut cunoştinţă despre faptul că debitorul SC B. SRL este suspus procedurii falimentului şi că administratorul statutar al acestuia nu avea drept de semnătură.

În acelaşi timp a invocat faptul că, prin încheierea actului de novaţie prin schimbare de debitor semnat la 26.02.2009, nu s-a realizat fraudarea creditorilor, părţile implicate în semnarea acestui contract neavând intenţia de a sustrage bunul de la urmărirea sa de către creditori.

A precizat că debitorul, în calitate de locator, nu a fost niciodată proprietarul autoturismului, neexistând un act translativ de proprietate, ci s-a realizat doar o cesiune de datorie făcută de debitor în cursul activităţii sale curente şi în scopul evitării unor prejudicii viitoare, datorate imposibilităţii achitării ratelor de leasing.

A susţinut, de asemenea, că în cauză operează dispoziţiile art. 82 din Legea nr. 85/2006 în conformitate cu care nu se poate cere anularea unui transfer cu caracter patrimonial făcut de debitor în cursul desfăşurării normale a activităţii sale curente.

Judecătorul-sindic, analizând cererea de faţă, în raport de susţinerile părţilor şi dispoziţiile legale invocate de acestea, a constatat următoarele:

Din lecturarea cererii de chemare în judecată ca şi a contractului de novaţie rezultă că acesta a fost încheiat la 26.02.2009.

În dosarul de fond, prin sentinţa nr. 165 din 3.02.2009, s-a dispus deschiderea procedurii simplificate a falimentului împotriva debitorului SC B. SRL, iar în temeiul art. 107 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 85/2006 s-a ridicat dreptul de administrare al debitorului.

Din examinarea contractului de novaţie rezultă că acesta a fost semnat la rubrica utilizator cedent de către SC B. SRL prin administrator statutar C.B., în condiţiile în care la data de 26.02.2009 acesta avea ridicat dreptul de administrare.

În aceste împrejurări în speţă îşi găsesc aplicabilitatea dispoziţiile art. 46 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 în raport de care în afara cazurilor prevăzute la art. 49 (textul referindu-se la perioada de observaţie când debitorul poate să-şi continue desfăşurarea activităţii curente) sau cele autorizate de judecătorul sindic, toate actele, operaţiunile şi plăţile efectuate de debitor, ulterior deschiderii procedurii, sunt nule.

Cum această operaţiune a fost efectuată nu în perioada de observaţie când debitorul se afla în desfăşurarea normală a activităţii sale, ci după intrarea acestuia în procedura simplificată a falimentului, contractul de novaţie este nul.

Aşa fiind şi în raport de textul de lege anterior menţionat, judecătorul-sindic a admis acţiunea şi a constatat nulitatea contractului de novaţie – act adiţional nr. 49995.1 din 26.02.2009.

48. Acte încheiate după data deschiderii procedurii. Nulitate absolută. Caracter special faţă de dreptul comun

Legea nr. 85/2006, art. 46, art. 49

Potrivit art. 46 din Legea nr. 85/2006, „În afară de cazurile prevăzute de art. 49 sau de cele autorizate de judecătorul sindic, toate actele operaţiunilor şi plăţile efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii sunt nule".

Din textul de lege sus-citat rezultă că, după deschiderea procedurii insolvenţei toate actele şi operaţiunile sunt supuse autorizării judecătorului sindic. Sancţiunea este nulitatea absolută, dată fiind atât exprimarea categorică şi imperativă a normei, cât şi datorită caracterului concursual şi egalitar al procedurii.

Excepţia salvgardării actelor, operaţiunilor şi plăţilor se întâlneşte, pe lângă autorizarea judecătorului sindic, şi în cazul continuării activităţilor curente în conformitate cu art. 49 din lege.

Buna-credinţă la încheierea contractului nu este incidentă în cauză, pentru că nulitatea absolută prevăzută de art. 46 din Legea nr. 85/2006 are caracter special faţă de dreptul comun, iar excepţia salvgardării actelor este prevăzută expres numai în cazul în care contractul a fost autorizat de judecătorul sindic.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, dec. nr. 9 din 24 ianuarie 2008

Reclamanta SC P. SRL Constanţa, prin lichidatorul judiciar SC L. SRL a solicitat instanţei ca, în contradictoriu cu pârâţii SC P.M.P. 2002 SRL şi SC P. SRL să dispună anularea actului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 4752/18.12.2003 la BNP V.M., privind suprafaţa de 2.346,11 mp teren cu construcţie, respectiv: hala industrială – şopron, rezervor de apă şi o magazie; anularea antecontractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 6191/04.12.2003; anularea contractului de vânzare-cumpărare încheiat sub nr. 4738/17.12.2003 la BNP V.M., privind terenul în suprafaţă de 2.186,48 mp cu construcţii edificate pe acesta, situat în Constanţa, str. V.;

repunerea părţilor în situaţia anterioară, în sensul obligării pârâtelor să restituie averii debitoarei bunurile ce au făcut obiectul vânzării, iar în situaţia în care bunurile nu mai există, să fie obligate la plata valorii lor de la data transferului proprietăţii, potrivit preţului înscris în acte.

În fapt, a arătat reclamanta că actele cuprinse în obiectul cererii au fost încheiate de debitoarea SC P. SRL după deschiderea procedurii insolvenţei, fără a se încadra între actele şi operaţiunile făcute de debitor în cursul desfăşurării normale a activităţii sale, conform art. 40 din Legea nr. 64/1995.

A mai precizat reclamanta că actele de înstrăinare efectuate ulterior începerii procedurii insolvenţei sunt lovite de nulitate absolută, întrucât contravin unor norme de ordine publică şi nu au acordul judecătorului sindic.

Prin sentinţa civilă nr. 1001/COM/19.02.2007, Tribunalul Constanţa a admis, în parte, cererea formulată de reclamanta SC P. SRL, prin lichidator judiciar SC L. SRL, în contradictoriu cu pârâtele SC P.M.P. 2002 SRL şi SC P. SRL; a dispus anularea contractului de vânzare-cumpărare nr. 4752/18.12.2003 şi contractului de vânzare-cumpărare nr. 4738/17.12.2003; a obligat pârâta SC P. SRL la restituirea către reclamantă a imobilului compus din teren în suprafaţă de 2.186,48 mp şi construcţiile edificate pe acest teren, în suprafaţă de 529,81 mp, ce a format obiectul contractului de vânzare-cumpărare nr. 4738/17.12.2003, ca efect al repunerii părţilor în situaţia anterioară încheierii actului; a obligat pârâta SC P.M.P. 2002 SRL la plata către reclamantă a sumei de 300.000.000 ROL reprezentând preţul imobilului ce a format obiectul contractului de vânzare-cumpărare nr. 4752/18.12.2003; a respins, ca lipsit de interes, capătul de cerere privind anularea antecontractului de vânzare-cumpărare nr. 6191/04.12.2003.

Pentru a pronunţa această sentinţă, prima instanţă a reţinut că, prin sentinţa civilă FN/12.05.2003 pronunţată în dosarul comercial nr. 2620/COM/2006 al Tribunalului Constanţa s-a dispus deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 pentru debitoarea SC P. SRL, dată de la care au devenit incidente prevederile art. 49 din Legea nr. 64/1995 republicată, reluate în cuprinsul art. 46 din Legea nr. 85/2006, în care se arată că „în afară de cazurile prevăzute de art. 49 sau de cele autorizate de judecătorul sindic, toate actele, operaţiunile şi plăţile efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii sunt nule”.

Operaţiunile de vânzare a bunurilor din patrimoniul debitoarei nu au fost autorizate de judecătorul sindic, astfel încât urmează a se analiza în prezenta cauză sintagma „cazuri prevăzute de lege”.

Astfel, norma supusă observaţiei sub aspectul incidenţei sale în cauză arată că debitorul poate să continue desfăşurarea activităţii curente, pe perioada de observaţie, dacă nu i s-a ridicat dreptul de administrare.

Cum însă, debitoarei SC P. SRL i s-a ridicat dreptul de administrare, întrucât nu şi-a exprimat intenţia de reorganizare, aceasta nu mai poate

încheia acte privind vânzarea bunurilor cât timp dreptul de a-şi conduce activitatea i-a fost ridicat chiar prin sentinţa de deschidere a procedurii în condiţiile Legii nr. 64/1995 republicată.

În aceste condiţii devin incidente prevederile art. 49 din Legea nr. 64/1995 republicată (în prezent art. 46 din Legea nr. 85/2006), în sensul că actele efectuate de debitor după deschiderea procedurii sunt nule, cât timp nu s-a făcut dovada vreunei excepţii de la regula sus-enunţată în ceea ce o priveşte pe debitoarea SC P. SRL.

Prin adresa de la dosarul nr. 1533/COM/2005, Oficiul de Cadastru şi Publicitate Imobiliară Constanţa a comunicat instanţei de judecată că imobilul înstrăinat către SC P.M.P. 2002 SRL a fost ulterior înstrăinat către SC Y.P. SRL, nemaifiind în proprietatea primului cumpărător, iar imobilul înstrăinat către SC P. SRL se află încă în proprietatea cumpărătorului.

În raport de aceste înscrisuri judecătorul sindic a făcut aplicarea prevederilor art. 46 din Legea nr. 85/2006 în sensul anulării contractelor de vânzare-cumpărare autentificate sub nr. 4752/18.12.2003 şi nr. 4738/17.12.2003, iar în aplicarea principiului repunerii părţilor în situaţia anterioară încheierii acestor acte a obligat pârâta SC P. SRL să restituie către SC P. SRL imobilul situat în Constanţa, str. V., compus din teren în suprafaţă de 2.186,48 mp şi construcţii de 529,81 mp.

În ceea ce priveşte imobilul ce a format obiectul contractului de vânzare-cumpărare nr. 4752/18.12.2003, acesta, nemaifiind în patrimoniul cumpărătorului, nu poate fi restituit în natură, fapt pentru care obligaţia pârâtei SC P.M.P. 2002 SRL este de a remite debitoarei SC P. SRL suma de 30.000 lei, astfel încât în patrimoniul debitoarei să se regăsească valoarea bunului înstrăinat.

Întrucât antecontractul de vânzare-cumpărare nr. 6191/04.12.2003 a avut valabilitate până la data perfectării contractului autentic prin care s-au materializat promisiunile bilaterale ale părţilor, acest capăt de cerere va fi respins ca lipsit de interes, actul respectiv nemaifiind producător de consecinţe juridice.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs pârâta SC P. SRL Piteşti, invocând ca motive de nelegalitate buna-credinţă a cumpărătorilor, întrucât au încheiat contractul în faţa notarului public şi au avut la bază extras de la Oficiul de Cadastru şi Publicitate Imobiliară, din care rezultă că imobilul respectiv este lipsit de sarcini.

Reclamanta prin cererea din 6 decembrie 2007 a solicitat suspendarea judecării cauzei, pentru că pârâta recurentă a vândut prin înşelăciune imobilul şi a făcut plângere penală pentru infracţiunea prevăzută de art. 215 alin. (1), (2) şi (3) C.pen.

La termenul din 15 noiembrie 2007, dat fiind că pârâta a vândut bunul, a fost introdusă în cauză şi H.H. SRL.

Cererea de suspendare este nefondată.

Potrivit art. 244 pct. 2 C.proc.civ., instanţa poate suspenda judecata când s-a început urmărirea penală pentru o infracţiune care ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea.

În cauză, reclamanta nu a făcut dovada că s-a început urmărirea penală împotriva recurentei pârâte pentru infracţiunea prevăzută de art. 215 C.pen., astfel că, în cauză, nu sunt îndeplinite condiţiile art. 244 pct. 2 C.proc.civ., urmând a fi respinsă cererea de suspendare a judecăţii.

Curtea a reţinut că recursul este nefondat.

Potrivit art. 46 din Legea nr. 85/2006, „În afară de cazurile prevăzute de art. 49 sau de cele autorizate de judecătorul sindic, toate actele operaţiunilor şi plăţile efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii sunt nule".

Din textul de lege sus-citat rezultă că, după deschiderea procedurii insolvenţei toate actele şi operaţiunile sunt supuse autorizării judecătorului sindic. Încălcarea acestei condiţii prin încheierea actelor, operaţiunilor şi efectuarea plăţilor de către debitor, ulterior deschiderii procedurii, sunt lovite de nulitate.

Sancţiunea este nulitatea absolută, dată fiind exprimarea categorică şi imperativă a normei, cât şi datorită caracterului concursual şi egalitar al procedurii.

Excepţia salvgardării actelor, operaţiunilor şi plăţilor se întâlneşte, pe lângă autorizarea judecătorului sindic, şi în cazul continuării activităţilor curente în conformitate cu art. 49 din lege.

În cauză, din probele administrate rezultă că sunt îndeplinite dispoziţiile art. 46 din Legea nr. 85/2006 pentru că:

1) prin sentinţa civilă FN din 12.05.2003 s-a dispus deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006;

2) debitoarei SC P. SRL i s-a ridicat dreptul de administrare, întrucât nu şi-a exprimat intenţia de reorganizare;

3) contractul de vânzare-cumpărare în litigiu a fost încheiat la 18.12.2003 – după deschiderea procedurii falimentului;

4) judecătorul sindic nu a autorizat încheierea contractului;

5) debitoarei i s-a ridicat dreptul de administrare, astfel că nu mai avea calitatea şi capacitatea de a încheia contractul;

6) chiar dacă în timpul judecăţii imobilul a fost înstrăinat unei terţe persoane introduse în cauză de instanţă, pârâtul rămâne obligat pentru că instanţa l-a obligat la restituirea preţului imobilului şi nu la restituirea lui în natură;

7) buna-credinţă la încheierea contractului, invocată de cumpărători, nu este incidentă în cauză, pentru că nulitatea absolută prevăzută de art. 46 din Legea nr. 85/2006 are reglementare specială faţă de dreptul comun, iar excepţia salvgardării actelor este prevăzută expres numai în cazul în care contractul a fost autorizat de judecătorul sindic – împrejurare nedovedită în cauză.

Reluând asupra celor de mai sus, se constată că recursul este nefondat sub toate aspectele criticilor formulate, urmând ca, în baza art. 312 C.proc.civ., să fie respins ca atare.

Titlul IV
Reorganizarea şi falimentul

Capitolul I
Planul de reorganizare

Secţiunea 1. Admiterea planului de reorganizare

1. Admitere plan de reorganizare. Inadmisibilitatea contestării creanţelor în cadrul acestei etape a procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 98 alin. (2)-(3), art. 101

În procedura de admitere a planului de reorganizare nu pot fi puse în discuţie şi analizate contestaţiile la creanţe. În această fază a procedurii, judecătorul-sindic va verifica numai dacă în plan este cuprins programul de plată al creditorilor.

Problemele legate de modul de stingere a creanţelor fac obiectul discuţiei adunării creditorilor, aceştia putând să nu voteze pentru confirmarea planului în măsura în care nu îşi văd satisfăcute integral creanţele.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială, dec. nr. 2445 din 21 noiembrie 2006

Tribunalul Prahova, respectiv judecătorul-sindic, prin încheierea din 12 iunie 2006, a admis planul de reorganizare propus de debitoarea SC A.S.C.M. SA, dispunând convocarea adunării creditorilor în vederea supunerii planului voturilor acestora, la data de 26 iunie 2006, publicarea unui anunţ referitor la propunerea planului în Monitorul Oficial al României şi în două ziare cu largă răspândire, cu indicarea menţiunilor de la art. 98 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs creditoarea AFP, invocând faptul că judecătorul-sindic nu a luat act de contestaţia sa împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar, conform raportului nr. 11 din 8 mai 2006, la

care a fost ataşat tabelul definitiv rectificat al creditorilor, măsuri prin care administratorul judiciar a apreciat că debitoarea datorează la bugetul statului suma de 1.551.307 RON.

De asemenea, recurenta consideră că sentinţa este nelegală şi netemeinică şi datorită faptului că judecătorul-sindic nu a ţinut cont de punctul său de vedere, comunicat prin adresa nr. 54225, din 7 iunie 2006, prin care învedera că nu este de acord cu admiterea sau aprobarea planului de reorganizare judiciară depus de societatea debitoare, întrucât nu acoperă, în forma pe care a prezentat-o, creanţa totală la bugetul general consolidat.

Analizând încheierea judecătorului-sindic prin prisma motivelor din recurs, în raport cu legislaţia incidentă în cauză, se poate constata că, prin dispozitivul acesteia s-a admis planul de reorganizare judiciară al debitoarei şi s-a convocat adunarea generală a creditorilor pentru discutarea şi votarea acestuia, încheierea nefăcând nicio apreciere în legătură cu cererea sau contestaţia recurentei la tabelul definitiv al creditorilor.

Contestaţia creditoarei la tabelul creanţelor se poate soluţiona pe o altă cale procedurală, în niciun caz în cadrul procedurii de admitere a planului de reorganizare.

Referitor la cel de-al doilea motiv de recurs, în sensul dezacordului creditoarei faţă de proiectul planului de reorganizare judiciară al debitoarei, aspectele învederate de recurentă urmează a fi discutate cu ocazia adunării generale a creditorilor, dar, din cuprinsul planului de reorganizare rezultă că creanţele bugetare urmează a fi acoperite în totalitate, neexistând niciun creditor defavorizat.

De asemenea, recurenta nu a suferit nicio vătămare prin admiterea în principiu a planului de reorganizare, urmând ca punctele de vedere ale creditorilor să se manifeste cu ocazia adunării creditorilor, ocazionată de votarea planului de reorganizare judiciară depus de debitoare.

Întrucât hotărârea atacată este legală şi temeinică, faţă de care nu există niciun motiv de modificare sau casare prevăzut în art. 304 pct. 1-9 cu aplicarea art. 304^1 C.proc.civ., se va respinge ca neîntemeiat recursul.

Notă: De altfel, în procedura de admitere a planului va fi audiat doar comitetul creditorilor, potrivit art. 98 alin. (2), şi nu fiecare creditor individual, pentru ca fiecare creditor să poată să se opună admiterii planului.

Numai în ipoteza în care în procedură nu s-a constituit un comitet al creditorilor, din cauza numărului redus al acestora, considerăm că va fi audiat fiecare creditor individual.

Din modul de redactare a hotărârii nu rezultă motivul pentru care creditorul individual a fost audiat în legătură cu planul.

2. Admitere plan de reorganizare. Condiții depunere, conținut, şanse de realizare, termen

Legea nr. 85/2006, art. 94, art. 33 alin. (2), art. 95 alin. (1) şi (6), art. 98 alin. (3) teza a II-a

Debitorul care a formulat contestație față de cererea introductivă a creditorului ce a solicitat deschiderea procedurii nu este o persoană îndreptățită să depună un plan de reorganizare, potrivit art. 94 alin. (1) lit. a) raportat la art. 33 alin. (2).

Administratorul judiciar care şi-a exprimat intenția de a depune un plan de reorganizare în raportul asupra cauzelor insolvenței, întocmit în condițiile art. 59 din lege, este o persoană îndreptățită să depună un plan de reorganizare potrivit art. 94 alin. (1) lit. b).

Practicianul în insolvență, desemnat în condițiile art. 98 alin. (3) teza a II-a din Legea nr. 85/2006, trebuie să analizeze doar dacă planul propus denotă şanse obiective de realizare, iar nu dacă el conține toate informațiile prevăzute de art. 95-96, care este atributul judecătorului-sindic.

Perspectiva de redresare a debitorului propusă, de vânzare pe bază de plan a activelor pentru acoperirea integrală a datoriilor acestuia este menționată de art. 95 alin. (6) lit. e) şi f) din Legea nr. 85/2006 şi nu este contrară conceptului de reorganizare atâta timp cât însăşi legea o enumeră ca măsură adecvată de punere în aplicare a planului de reorganizare.

Trib. Constanța, Secția comercială, încheierea nr. 1459/COM din 2 iunie 2008

La data de 11.02.2008, administratorul judiciar a depus tabelul definitiv al creanțelor care a fost afişat, iar la data de 13.03.2008 a depus planul de reorganizare a activității debitoarei.

La data de 12.03.2008, debitoarea, prin administratorul special, a depus un alt plan de reorganizare.

Prin încheierea din data de 14.04.2008, judecătorul-sindic a dispus, în temeiul art. 98 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, solicitarea părerii unui practician în insolvență privind posibilitatea de realizare a celor două planuri de reorganizare, fiind numit, prin tragere la sorți, d-na G.M.

La data de 26.05.2008 a fost depusă opinia practicianului prin care se arată că metoda de reorganizare propusă de administratorul judiciar nu se regăseşte în prevederile art. 3 pct. 20 şi art. 94 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 şi nu urmăreşte restructurarea sau restrângerea activității debitoarei, ci lichidarea integrală a activelor acesteia, că metodele de vânzare propuse exced prevederilor art. 116; că nu este prevăzut programul de plată a creanțelor, că pentru durata de reorganizare planul are prevederi confuze; că planul este

ambiguu şi cu privire la vânzarea activelor în condiţiile în care valoarea masei credale reprezintă sub 20% din valoarea activelor aşa cum au fost evaluate.

Împotriva acestei opinii, administratorul judiciar a depus obiecţiuni şi precizări prin care a arătat că practicianul în insolvenţă nu a respectat obiectivele stabilite de către judecătorul sindic, respectiv analizarea posibilităţilor de realizare a planurilor de reorganizare potrivit metodelor propuse, ci s-a substituit judecătorului-sindic.

De asemenea, şi creditoarea B.C.R. SA a formulat obiecţiuni faţă de opinia practicianului în insolvenţă în sensul că acesta nu a răspuns obiectivelor stabilite de judecătorul-sindic.

Faţă de aceste obiecţiuni, instanţa constată următoarele:

Potrivit art. 98 alin. (3) teza a II-a din Legea nr. 85/2006, „judecătorul sindic poate să ceară unui practician în insolvenţă să îşi exprime o opinie privind posibilitatea de realizare a planului".

Prin urmare, practicianul în insolvenţă trebuie să analizeze dacă planul denotă şanse obiective de realizare, iar nu dacă el conţine toate informaţiile prevăzute de art. 95-96 sau dacă metoda de vânzare aleasă este cea mai bună sau nu. Astfel, practicianul în insolvenţă nu a analizat dacă, prin planul propus, se poate atinge scopul acestuia de achitare a datoriilor, conform programului de plată.

Faţă de aceste considerente, se vor admite obiecţiunile formulate, urmând a analiza dacă sunt îndeplinite condiţiile admiterii planurilor de reorganizare formulate de administratorul judiciar şi de debitoare prin administratorul special.

În ce priveşte planul depus de către debitoare prin administratorul special:

Potrivit art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, poate propune un plan de reorganizare „debitorul, cu aprobarea adunării generale a acţionarilor/asociaţilor, în termen de 30 de zile de la afişarea tabelului definitiv de creanţe, cu condiţia formulării, potrivit art. 28, a intenţiei de reorganizare, dacă procedura a fost declanşată de acesta, şi potrivit art. 33 alin. (6), în cazul în care procedura a fost deschisă ca urmare a cererii unuia sau a mai multor creditori". Având în vedere că procedura de insolvenţă a fost deschisă ca urmare a cererii unui creditor, sunt aplicabile dispoziţiile art. 33 alin. (2) potrivit cărora el poate depune un plan de reorganizare dacă nu a contestat starea de insolvenţă şi şi-a exprimat intenţia de a-şi reorganiza activitatea. Astfel, conform art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, „în termen de 10 zile de la primirea copiei, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existenţa stării de insolvenţă. Dacă debitorul contestă starea de insolvenţă, iar contestaţia sa este ulterior respinsă, el nu va mai avea dreptul să solicite reorganizarea judiciară".

Din actele dosarului rezultă că la data de 22.12.2005 debitoarea a depus contestaţie prin care solicita respingerea cererii creditoarei întrucât nu se află în stare de încetare de plăţi. Prin sentinţa nr. 2921/COM/22.05.2006 judecătorul-sindic a respins contestaţia debitoarei astfel încât aceasta nu mai este îndreptăţită să depună un plan de reorganizare.

Faţă de aceste considerente, se va respinge planul de reorganizare propus de debitoare întrucât nu este o persoană îndreptăţită legal să-l propună, conform dispoziţiilor art. 94 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

În ce priveşte planul de reorganizare depus de administratorul judiciar:

Din dispoziţiile art. 98 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 rezultă că un plan de reorganizare este admisibil dacă îndeplineşte următoarele condiţii: este propus de o persoană îndreptăţită, cuprinde toate informaţiile prevăzute de lege şi denotă şanse obiective de realizare.

Potrivit art. 94 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar poate propune un plan de reorganizare de la data desemnării şi până la împlinirea unui termen de 30 de zile de la data afişării tabelului definitiv de creanţe, cu condiţia să îşi fi manifestat această intenţie până la votarea raportului prevăzut la art. 59 alin. (2).

Având în vedere că tabelul definitiv a fost afişat la data de 11.02.2008 şi la data de 13.03.2008 a fost depus planul de reorganizare, în termenul de 30 de zile calculat conform art. 101 alin. (1) C.proc.civ., iar prin raportul asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariţia insolvenţei depus la dosar la data de 16.08.2008, administratorul judiciar şi-a manifestat intenţia de depunere a unui plan de reorganizare, se constată că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 94 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006 în sensul că este propus de o persoană îndreptăţită legal.

Potrivit art. 95 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, planul de reorganizare va indica „perspectivele de redresare în raport cu posibilităţile şi specificul activităţii debitorului, cu mijloacele financiare disponibile şi cu cererea pieţei faţă de oferta debitorului", iar potrivit alin. (2) şi (3), planul va cuprinde în mod obligatoriu programul de plată a creanţelor şi va menţiona următoarele: „categoriile de creanţe care nu sunt defavorizate, în sensul legii, tratamentul categoriilor de creanţe defavorizate, dacă şi în ce măsură debitorul, membrii grupului de interes economic, asociaţii din societăţile în nume colectiv şi asociaţii comanditaţi din societăţile în comandită vor fi descărcaţi de răspundere, ce despăgubiri urmează a fi oferite titularilor tuturor categoriilor de creanţe, în comparaţie cu valoarea estimativă ce ar putea fi primită prin distribuire în caz de faliment".

Sub acest aspect se constată că perspectiva de redresare a debitoarei propusă este de vânzare pe bază de plan a activelor pentru acoperirea integrală a datoriilor acestuia, măsură care este menţionată şi de art. 95 alin. (6) lit. e) şi f) din Legea nr. 85/2006 şi care nu este contrară conceptului de

reorganizare atâta timp cât însăşi legea o enumeră ca măsură adecvată de punere în aplicare a planului de reorganizare. Pe de altă parte, metoda de lichidare a tuturor activelor a fost aleasă şi de debitoare astfel încât se poate prezuma că aceasta îşi va putea redresa activitatea şi fără activele ce vor fi vândute.

De asemenea, este inclus şi programul de plată a creanţelor în sensul că în capitolul 3.5.2 se menţionează că toate creanţele înscrise în tabelul definitiv de creanţe şi cheltuielile de procedură efectuate vor fi plătite în termen de 5 zile de la data achitării preţului de către cumpărător, sub condiţia inexistenţei unor recursuri sau contestaţii, situaţie în care termenul va fi prelungit corespunzător.

Totodată, se menţionează că nu există categorii de creanţe defavorizate întrucât toate vor fi achitate integral, se menţionează în ce măsură va fi descărcat debitorul de răspundere, metodele de vânzare a activelor, precum şi perioada de aplicare a planului de 2 ani de la data confirmării acestuia.

Faţă de aceste considerente, judecătorul-sindic va admite planul propus de administratorul judiciar întrucât sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 98 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 raportat la scopul instituit de lege pentru admiterea acestuia, respectiv acoperirea pasivului debitoarei aflate în insolvenţă.

Notă: *Forme de reorganizare judiciară posibile*

Potrivit definiţiei reorganizării, dată de art. 3 pct. 20 din lege, formele de reorganizare sunt:

a) restructurarea operaţională sau/şi financiară a debitorului, adică restructurarea şi continuarea activităţii acestuia;

b) restructurarea corporativă prin modificarea structurii de capital social, adică cesiunea întreprinderii către una sau mai multe persoane fizice sau juridice ori majorarea capitalului social în formele prevăzute de legea societăţilor comerciale ori fuziunea debitorului cu alte persoane;

c) restrângerea activităţii şi continuarea unei activităţi restrânse, combinată cu lichidarea unor bunuri din averea debitorului (separat sau în bloc);

d) reorganizarea prin combinarea acestor forme.

Potrivit art. 95 alin. (6) pct. E şi F din lege, care se referă la conţinutul planului, o formă de reorganizare posibilă este şi:

e) lichidarea totală bunurilor din averea debitorului (separat sau în bloc) – înţelegându-se prin lichidare: vânzarea bunurilor libere de orice sarcini, potrivit art. 116-120 din lege, ori darea în plată a acestora către creditori, în contul creanţelor. Spre deosebire de faliment, lichidarea se face conform unui plan, în vederea stingerii creanţelor potrivit programului de plată a creanţelor, plata făcându-se într-un cuantum superior celui ce ar fi fost realizat în cazul lichidării în faliment.

Deşi această formă nu este cuprinsă în definiţia reorganizării dată de art. 3 pct. 20 din lege, ea este admisibilă.

3. Nerespectarea termenului de depunere a planului. Condiţii de repunere în termen. Înlocuire administrator judiciar. Calitate procesuală activă

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2), art. 94 alin. (1) lit. a), art. 94 alin. (5)
C.proc.civ., art. 103

Planul de reorganizare trebuie depus în termenul legal, sub sancţiunea decăderii.

Cererea de repunere în termenul de depunere a planului de reorganizare trebuie să fie în concordanţă cu prevederile art. 94 din Legea nr. 85/2006 şi ale art. 103 C.proc.civ.

Partea îndreptăţită a face cererea trebuie să dovedească că termenul a fost pierdut din cauza unei împrejurări mai presus de voinţa sa, după care trebuie să îndeplinească actul de procedură într-un termen delimitat, faţă de momentul încetării împiedicării.

Tergiversarea prin negocierea îndelungată a onorariului de către administratorul judiciar nu se poate înscrie printre motivele temeinice de împiedicare a depunerii planului câtă vreme administratorul judiciar şi-a exprimat doar intenţia de a colabora cu debitorul la întocmirea unui plan de reorganizare, fără să depună el însuşi un asemenea plan. În această situaţie nu-i este imputabilă decăderea în sensul art. 94 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006.

Judecătorul-sindic poate înlocui administratorul judiciar pentru motive temeinice numai din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor. Debitorul, prin administratorul statutar, poate contesta măsurile dispuse de administratorul judiciar, dar nu poate cere înlocuirea lui.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 97 din 12 ianuarie 2009

Prin sentinţa nr. 488/S/9.10.2008 a Tribunalului Iaşi, judecătorul-sindic a respins cererea de înlocuire a administratorului judiciar formulată de debitorul SC M.S. SRL. Totodată a respins cererea de repunere în termenul de depunere a planului de reorganizare, formulată de debitor, a admis cererea administratorului judiciar şi, în temeiul art. 107 lit. B) din Legea nr. 85/2006, a dispus începerea procedurii falimentului, luând măsurile corespunzătoare.

Referitor la cererea de înlocuire a administratorului judiciar, judecătorul-sindic a avut în vedere prevederile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 potrivit cărora „în orice stadiu al procedurii, judecătorul-sindic, din oficiu sau

la cererea comitetului creditorilor, îl poate înlocui pe administratorul judiciar pentru motive temeinice. Rezultă că înlocuirea administratorului judiciar se poate face din iniţiativa judecătorului-sindic sau la cererea comitetului creditorilor, pentru motive temeinice – fapte sau omisiuni grave ale practicianului care pun în pericol grav interesele colective ale creditorilor. Din acest motiv, legea conferă exclusiv comitetului creditorilor calitate procesuală activă în procedura de înlocuire. Prin urmare, debitorul, prin administratorul statutar, nu are calitatea de cere înlocuirea administratorului judiciar.

Cât priveşte solicitarea debitorului de a fi repus în termenul de depunere a planului de reorganizare, termen ce s-ar fi pierdut din vina administratorului judiciar care ar fi tergiversat negocierea cu privire la onorariul pretins pentru întocmirea planului de reorganizare, aplicarea prevederilor art. 103 C.proc.civ. nu poate fi reţinută decât potrivit cu finalitatea lor şi fără excluderea prevederilor speciale ale art. 94 din Legea nr. 85/2006. Astfel, conform art. 103 C.proc.civ., neexercitarea oricărei căi de atac şi neîndeplinirea oricărui act de procedură în termenul legal atrage decăderea, afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedeşte că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voinţa ei să facă actul de procedură în termenul legal. În această ultimă ipoteză, partea trebuie să îndeplinească acel act de procedură din propria sa iniţiativă, în termen de 15 zile de la încetarea împiedicării, arătând şi motivele acelei împiedicări.

Debitorul nu s-a conformat acestor prevederi legale, formulând cererea de repunere în termenul de depunere a planului de reorganizare cu depăşirea substanţială a termenului de 15 zile, socotit de la data de 4.07.2008 când, conform propriei recunoaşteri, a avut reprezentarea faptului că administratorul judiciar nu va depune planul de reorganizare.

Pe de altă parte, invocatele divergenţe cu privire la onorariul pretins de administratorul judiciar nu sunt de natură a acoperi exigenţele textului invocat. Debitorul nu justifică cu nimic sesizarea întârziată a tribunalului pentru repunerea în termenul de depunere a planului şi nici pierderea acestui termen care nu poate fi pusă pe seama administratorului judiciar întrucât iniţiativa reorganizării a aparţinut acestuia care, încă de la momentul deschiderii procedurii şi-a manifestat opţiunea pentru reorganizare conform unui plan de restructurare a activităţii, situaţie în care avea obligaţia de a acţiona în termen util pentru a-şi exercita efectiv această opţiune prin depunerea planului.

Este adevărat că prin raportul depus la data de 2.06.2008, administratorul judiciar, identificând cauzele insolvenţei debitorului, a opinat în sensul existenţei unei posibilităţi de reorganizare, dar şi-a exprimat doar disponibilitatea de a colabora cu debitorul la întocmirea în acest sens a planului şi nu intenţia de a depune singur planul, situaţie în care nu-i este imputabilă decăderea, dacă se observă prevederile art. 94 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006.

Chiar dacă a lăsat iniţiativa elaborării planului pe seama administratorului judiciar, pentru a convinge asupra seriozităţii şi interesului real pentru reorganizare, debitorul avea obligaţia de a lua toate măsurile pentru a se conforma dispoziţiilor art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 vizând depunerea planului în termen de 30 de zile de la afişarea tabelului definitiv de creanţe, cu atât mai mult cu cât alin. (2) al acestui articol prevede ca singură posibilitate doar scurtarea acestei perioade, nu şi alternativa prelungirii ei.

Fiind incidentă sancţiunea prevăzută de art. 94 alin. (5) din Legea nr. 85/2006, care prevede că nerespectarea termenului de 30 de zile conduce la decăderea din dreptul de a depune un plan de reorganizare, se va admite cererea administratorului judiciar şi se va dispune trecerea la faliment.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs debitorul.

Analizând global criticile debitorului în raport de dispoziţiile legale în materie se constată că sunt nefondate.

Cum corect a reţinut instanţa de fond, conform art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic poate înlocui administratorul judiciar pentru motive temeinice numai din oficiu sau la cererea comitetului creditorilor. În virtutea art. 21 din Legea nr. 85/2006, debitorul, prin administratorul statutar, poate contesta măsurile dispuse de administratorul judiciar, dar nu poate cere înlocuirea lui.

Cât priveşte repunerea în termenul de depunere a planului de reorganizare de către debitor, sub pretextul pierderii termenului din cauza tergiversării administratorului judiciar cu privire la negocierea onorariului său, cererea trebuie să fie în concordanţă cu prevederile speciale ale Legii nr. 85/2006, art. 94, şi prin prisma art. 103 C.proc.civ.

Partea îndreptăţită a face cererea trebuie să dovedească că termenul de 15 zile a fost pierdut din cauza unei împrejurări mai presus de voinţa sa, când partea trebuie să îndeplinească actul de procedură într-un termen delimitat faţă de momentul încetării împiedicării. Tergiversarea prin negociere îndelungată a onorariului de către administratorul judiciar nu se înscrie printre motivele temeinice, iar cererea formulată de debitor la 31.07.2008 depăşeşte cu mult cele 15 zile de când a avut cunoştinţă că administratorul judiciar nu o să depună planul de reorganizare, refuzând să semneze contractul prin care solicită un onorariu foarte mare. Prin raportul depus la 2.06.2008, administratorul judiciar şi-a exprimat intenţia de a colabora cu debitorul la întocmirea unui plan de reorganizare, fără să depună el însuşi un asemenea plan, situaţie în care nu-i este imputabilă decăderea în sensul art. 94 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006. Debitorul era obligat să se conformeze, potrivit art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, ca în termen de 30 de zile de la afişarea tabelului definitiv al creanţelor să depună planul de reorganizare, legea prevăzând la alin. (2) numai scurtarea acestui termen, nu şi prelungirea. Debitorului i s-a acordat posibilitatea reorganizării, păstrând dreptul de adminis-

trare, prin continuarea activității. În aceste condiții, debitorul nu a mai depus un plan de reorganizare.

Astfel, nerespectarea prevederilor art. 94 alin. (5) din Legea nr. 85/2006 în sensul încălcării termenului de 30 de zile pentru depunerea planului de reorganizare conduce la trecerea la faliment şi la luarea tuturor măsurilor prevăzute de art. 107 din lege referitoare şi la ridicarea dreptului de administrare.

În contextul dat, se constată că toate criticile formulate de recurentă sunt nefondate, urmând a se respinge recursul şi a se menține sentința recurată, fiind temeinică şi legală.

4. Admitere plan de reorganizare. Condiții, cuprins, considerente teoretice

Legea nr. 85/2006, art. 95

Planul de reorganizare trebuie să conțină, în esență, informații relative la debitor, la managementul acestuia şi la acționarii săi semnificativi, prezentarea activului, evaluarea patrimoniului, sursele de finanțare pe perioada reorganizării, previziunea situațiilor financiare şi programul de plată a creanțelor în această perioadă.

Nu poate fi admis planul care nu conține programul de plată a creanțelor, măsuri concrete pentru aplicarea sa, planul de afaceri care să prevadă sursele de finanțare ale reorganizării şi fluxurile financiare.

Planul care conține exclusiv considerente teoretice, neînsoțite de măsuri practice concrete de punere în aplicare, nu poate forma convingerea judecătorului-sindic asupra viabilității lui.

Trib. Constanța, încheierea nr. 4937 din 17 decembrie 2008

Prin sentința nr. 889/COM/07.04.2008 pronunțată de Trib. Constanța, prin judecătorul-sindic, a fost deschisă procedura insolvenței față de debitoarea SC A.C. SRL.

Debitoarea şi-a declarat, în condițiile art. 28 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 85/2006, intenția de reorganizare, conform unui plan, prin restructurarea activității în vederea stingerii datoriilor, iar planul de reorganizare propus a fost depus la dosar odată cu cererea de deschidere a procedurii.

În cauză, administratorul judiciar a procedat la convocarea adunării creditorilor în vederea prezentării şi discutării planului de reorganizare propus de debitoare, însă, conform procesului-verbal ataşat la dosar, niciunul dintre creditori nu a dat curs convocării.

Asupra planului de reorganizare, administratorul judiciar desemnat a opinat în sensul respingerii, întrucât planul propus nu este viabil, iar debitoarea nu va reuşi să-şi redreseze activitatea şi să-şi plătească datoriile.

Potrivit dispoziţiilor art. 95 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006, planul de reorganizare va indica perspectivele de redresare în raport cu posibilităţile şi specificul activităţii debitorului, cu mijloacele financiare disponibile şi cu cererea pieţei faţă de oferta debitorului, şi va cuprinde măsuri concordante cu ordinea publică, inclusiv în ceea ce priveşte modalitatea de selecţie, desemnare şi înlocuire a administratorilor şi a directorilor. Planul de reorganizare va cuprinde în mod obligatoriu programul de plată a creanţelor. Conform art. 95 alin. (6), planul propus va trebui să conţină obligatoriu şi măsurile adecvate pentru punerea sa în aplicare.

Din interpretarea dispoziţiilor legale enunţate rezultă că planul trebuie să conţină, în esenţă, informaţii relative la debitor, la managementul acestuia şi la acţionarii săi semnificativi, prezentarea activului, evaluarea patrimoniului, sursele de finanţare pe perioada reorganizării, previziunea situaţiilor financiare şi programul de plată a creanţelor în această perioadă.

Din examinarea planului de reorganizare propus de debitoare, se constată că acesta nu întruneşte cerinţele prevăzute de lege pentru a putea fi admis, respectiv nu conţine programul de plată a creanţelor şi nici măsuri concrete pentru aplicarea sa.

De asemenea, în planul de reorganizare depus de debitoare nu se regăseşte planul de afaceri, care să prevadă sursele de finanţare ale reorganizării şi fluxurile sale financiare.

Planul conţine exclusiv considerente teoretice care, nefiind însoţite de măsuri practice concrete de punere în aplicare, nu pot forma convingerea judecătorului-sindic asupra viabilităţii lui.

Faţă de aceste considerente, constatând că planul de reorganizare depus de debitoare nu întruneşte condiţiile prevăzute de art. 95 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic îl va respinge.

În ce priveşte cererea formulată de administratorul judiciar privind ridicarea dreptului de administrare al debitorului, potrivit dispoziţiilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 85/2006, „creditorii, comitetul creditorilor ori administratorul judiciar pot oricând adresa judecătorului-sindic o cerere de a se ridica debitorului dreptul de administrare, având ca justificare pierderile continue din averea debitorului sau lipsa probabilităţii de realizare a unui plan raţional de activitate".

Cum în speţă, planul de reorganizare propus de debitoare urmează a fi respins, debitoarea neavând şanse de redresare, judecătorul-sindic va admite cererea administratorului judiciar şi va dispune ridicarea dreptului de administrare al debitoarei.

Notă: Admiterea planului de reorganizare presupune mai multe etape:

Propunătorul planului va comunica câte o copie a planului:

a) grefei tribunalului;

b) oficiului registrului comerţului sau registrului societăţilor agricole unde debitorul este înmatriculat – în vederea publicităţii, pentru studierea planului de persoanele interesate;

c) debitorului, prin administratorul special, care are obligaţia de a asigura posibilitatea consultării planului la sediul social, indiferent de propunător;

d) administratorului judiciar;

e) comitetului creditorilor.

Primind planul, judecătorul-sindic va convoca o şedinţă în termen de 20 de zile, la care vor fi citaţi, în vederea audierii:

a) cel care a propus planul;

b) debitorul, prin administratorul special;

c) administratorul judiciar;

d) comitetul creditorilor.

Judecătorul-sindic va admite planul de reorganizare dacă:

a) este depus în termenul prevăzut de lege [art. 94 alin. (1)];

b) este depus de persoane legal abilitate [art. 94 alin. (1)];

c) debitorul nu este supus unei interdicţii de a se reorganiza [art. 94 alin. (4)];

d) planul cuprinde toate informaţiile prevăzute de lege (art. 95 şi art. 96);

e) planul este realizabil (reorganizarea este posibilă) – poate cere părerea unui practician în insolvenţă, pe cheltuiala averii debitorului.

Dacă au fost exprimate mai multe intenţii de reorganizare şi s-au depus mai multe planuri, judecătorul-sindic va putea să admită planurile sau să le respingă deodată sau separat, nefiind obligat să le supună admiterii sau respingerii în aceeaşi şedinţă deoarece art. 98 alin. (4) prevede doar că *„votarea planurilor admise”* se va face deodată, în cadrul aceleiaşi şedinţe a adunării creditorilor.

Luând în discuţie planul, judecătorul-sindic poate:

a) respinge planul de reorganizare şi dispune trecerea la faliment, dacă nu s-au depus şi alte planuri în termenul legal;

b) admite planul de reorganizare şi dispune convocarea adunării creditorilor şi a debitorului, de către administratorul judiciar, în vederea supunerii planului votului creditorilor, precum şi publicarea unui anunţ, de către administratorul judiciar, privitor la propunerea planului, în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Anunţul va cuprinde menţiuni cu privire la:

a) propunătorul planului;

b) data şi ora când se va vota planul;

c) locul unde va avea loc şedinţa de votare a planului;

d) faptul că este admisibilă votarea prin corespondenţă;

e) data când se va confirma planul (care nu va depăşi 15 zile de la data exprimării votului).

Judecătorul-sindic poate confirma planul la aceeaşi dată la care are loc şedinţa de votare a planului sau în maxim 15 zile.

Convocarea adunării creditorilor şi a debitorului nu este diferită de publicarea unui anunţ privitor la propunerea planului în Buletinul procedurilor de insolvenţă. Considerăm că ambele noţiuni au aceeaşi semnificaţie deoarece convocarea creditorilor cunoscuţi se face colectiv. Pe de altă parte, art. 99 alin. (4) prevede că de la momentul publicării, toate părţile interesate vor fi socotite că au cunoştinţă de plan şi de data de exprimare a votului.

5. Admitere plan de reorganizare. Condiţii, consultare creditori şi administrator judiciar, viabilitate plan de reorganizare

Legea nr. 85/2006, art. 95, art. 98

Admiterea planului de reorganizare presupune consultarea prealabilă a comitetului creditorilor şi a administratorului judiciar.

Admiterea sau respingerea planului implică analizarea de judecătorul-sindic a viabilităţii planului, a conţinutului său – din perspectiva prevederilor art. 95 din legea privind procedura insolvenţei şi a şanselor de reorganizare.

Trib. Giurgiu, Secţia comercială, sentinţa nr. 1621 din 12 decembrie 2006

La dosarul cauzei a fost depus tabelul definitiv de creanţe din care rezultă că valoarea masei pasive a debitoarei este de 2.439.450,51 lei, tabel ce a fost afişat la sediul instanţei la data de 3.10.2006.

Planul de reorganizare propus de debitoare, în condiţiile art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, a fost comunicat comitetului creditorilor, aceştia fiind convocaţi pentru data de 28.11.2006, în vederea discutării acestuia.

Discutarea planului propus de debitoare a fost amânată datorită neconcordanţei dintre planul depus de debitoare la dosarul cauzei şi cel comunicat comitetului creditorilor.

La şedinţa comitetului creditorilor din data de 28.11.2006, aceştia au apreciat că planul nu este viabil, în condiţiile menţinerii unor costuri ridicate (rate leasing, contracte de închiriere), al obţinerii unui profit trimestrial de 157.380 RON şi al plăţii ratei trimestriale de creanţe în valoare de 203.287,54 RON, planul necuprinzând măsuri concrete de redresare economico-financiară prin continuarea activităţii, administratorul special neprezentându-se pentru a susţine planul propus.

În raport de cele susţinute de comitetul creditorilor şi de administratorul judiciar, instanţa constată că planul propus, vizând reorganizarea activităţii prin restrângerea activităţii şi lichidarea unor bunuri din averea debitoarei, nu are şanse de realizare din perspectiva surselor de finanţare, reţinând în acest sens că prin plan se propune vânzarea unor bunuri care sunt deja ipotecate în contul creditelor contractate dinainte de deschiderea procedurii, obţinerea de noi credite şi vânzarea mijloacelor de transport fiind îndoielnice, în condiţiile în care unele mijloace de transport au fost vândute, iar altele sunt deţinute în leasing.

Se mai reţine şi poziţia administratorului judiciar care consideră că planul propus nu are şanse reale de reuşită, prin raportarea valorii creanţelor înregistrate la valoarea estimată a patrimoniului debitoarei.

În raport de cele arătate mai sus, având în vedere şi valoarea creanţelor înregistrate în tabelul definitiv de creanţe, judecătorul-sindic va respinge planul de reorganizare propus de debitoare, reţinând că acesta nu conţine toate informaţiile prevăzute de art. 95 din legea privind procedura insolvenţei.

Constatând că planul de reorganizare propus de debitoare nu a fost admis, că termenul pentru depunerea unui alt plan de reorganizare, în condiţiile art. 94 din Legea nr. 85/2006, a expirat, văzând şi dispoziţiile art. 102 coroborate cu dispoziţiile art. 107 pct. 1 lit. A (c) din legea privind procedura insolvenţei, judecătorul-sindic va dispune trecerea debitoarei în procedura falimentului, ca unică soluţie pentru satisfacerea creanţelor creditorilor.

6. Admitere plan de reorganizare. Audierea comitetului creditorilor, respectiv a creditorilor, în lipsa comitetului. Neobligativitatea opiniei lor pentru judecătorul-sindic

Legea nr. 85/2006, art. 16, art. 96

Cu ocazia admiterii planului, judecătorul-sindic face doar o audiere a comitetului creditorilor, respectiv a unicului creditor, în lipsa comitetului. Opinia acestuia „pentru" sau „contra" planului propus nu este obligatorie pentru judecătorul-sindic în această fază a procedurii, dar admiterea sau respingerea planului, contrar opiniei exprimate de creditori, trebuie motivată.

Votul final şi decisiv asupra planului de reorganizare este dat în cadrul adunării creditorilor, convocată în vederea votării planului propus.

Trib. Vrancea, Secţia comercială, sentinţa nr. 15 din 18 ianuarie 2007

Faţă de debitoarea SC I. SRL, creditoarea DGFP Vrancea a solicitat deschiderea procedurii generale a insolvenţei.

Debitoarea a contestat că ar fi în insolvenţă, arătând faptul că nu este în încetare de plăţi.

Prin sentinţa civilă nr. 261 din 28.09.2006 contestaţia debitorului a fost respinsă şi pe cale de consecinţă s-a admis cererea creditoarei, s-a dispus deschiderea procedurii generale de insolvenţă, în cauză fiind numit administrator judiciar V.V., pentru care s-au stabilit atribuţiile şi remuneraţia lunară netă.

La termenul din 23 noiembrie 2006, administratorul judiciar desemnat a depus la dosar raportul prevăzut de art. 59 din lege, întocmit pe baza analizării documentelor contabile ale debitoarei.

Din analiza indicatorilor economici a rezultat faptul că debitoarea are ca obiect de activitate prelucrare lemn, că a avut o activitate profitabilă pe ultimii trei ani analizaţi, singurul creditor fiind DGFP Vrancea. A rezultat că debitoarea dispune de un activ scriptic de 112.755 lei, motiv pentru care administratorul judiciar desemnat a apreciat capacitatea debitoarei de a achita creditorul.

Cu această fundamentare, administratorul judiciar desemnat în cauză a propus un plan de reorganizare, în temeiul dispoziţiilor art. 94 lit. b) din Legea nr. 85/2006.

Astfel, s-a arătat că în baza contractelor de aprovizionare şi desfacere pe care le are încheiate, debitoarea are perspective de a realiza până la finele anului 2007 venituri nete în sumă de 54.500 lei. În planul de reorganizare propus s-a cuprins şi un program de plată a singurului creditor, până la 31 decembrie 2007.

Până la audierea părţilor la termenul din 18 ianuarie 2007 administratorul judiciar desemnat a confirmat plata primelor două rate conform programului de plată propus.

Deşi unicul creditor înscris la masa pasivă s-a opus planului de reorganizare cu ocazia acceptării acestuia, judecătorul-sindic urmează să-l admită în vederea votării, motivat de faptul că în cauză există un singur creditor, că suma datorată acestuia nu este excesiv de împovărătoare, planul propus de administratorul judiciar fiind viabil, cu atât mai mult cu cât s-a făcut dovada în cauză a achitării către creditoare a primelor două rate, conform programului propus.

Se va da dispoziţie în consecinţă administratorului judiciar să se conformeze dispoziţiilor art. 99 din Legea nr. 85/2006, în sensul de a convoca adunarea creditorilor pentru votarea planului, urmând a se fixa termen pentru confirmarea planului la 15 martie 2007.

7. Admitere plan de reorganizare. Conținutul planului. Neobligativitatea unor mențiuni dintre cele prevăzute de lege

Legea nr. 85/2006, art. 94, art. 95, art. 98

Planul de reorganizare trebuie să aibă conținutul prevăzut de art. 95, în raport de datele speței, de specificul activității debitorului și de modalitatea de reorganizare aleasă.

Planul de reorganizare trebuie să cuprindă obligatoriu programul de plată a creanțelor.

Alte cerințe dintre cele prevăzute în art. 95 se pot regăsi expres în cuprinsul planului sau se pot deduce cu ușurință din cuprinsul planului, fără a se considera că planul nu cuprinde toate informațiile prevăzute de lege.

Atâta timp cât planul de reorganizare cuprinde programul de plată a creanțelor astfel încât la sfârșitul perioadei toți creditorii înscriși în tabelul definitiv ar fi în situația de recuperare a creanțelor în întregime, mențiunea referitoare la situația categoriilor de creanțe defavorizate este inutilă, neexistând o asemenea categorie.

Atâta timp cât planul de reorganizare propune satisfacerea integrală a tuturor creanțelor, cerința ca planul să menționeze despăgubirile ce ar urma să fie oferite creditorilor în comparație cu valoarea estimativă ce ar putea fi primită prin distribuire în caz de faliment, este inutilă. Aceasta se poate deduce din cuprinsul planului din care rezultă indubitabil faptul că în situația în care debitoarea ar intra în faliment și s-ar proceda la valorificarea bunurilor acesteia în vederea acoperirii pasivului și îndestulării creditorilor, valoarea estimativă ce ar fi primită prin distribuire ar fi mai mică decât cea prevăzută în planul de reorganizare în condițiile în care toate bunurile sunt gajate în favoarea unui creditor, singurul ce ar putea fi îndestulat, în comparație cu planul care denotă o recuperare integrală a creanțelor în caz de reorganizare în măsura în care planul va fi respectat.

Trib. Comercial Cluj, încheierea nr. 232 din 25 ianuarie 2007

Prin încheierea nr. 3239 din 15 iunie 2006 s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului față de debitoare.

La 6 decembrie 2006, administratorul judiciar, prin raportul de activitate înregistrat sub nr. 502/2006, a încunoștințat judecătorul-sindic că la data de 27 noiembrie 2006 a fost înregistrat planul de reorganizare propus de debitoare, acesta fiind comunicat, în conformitate cu art. 98 din Legea nr. 85/2006, administratorului judiciar și comitetului creditorilor, urmând să fie comunicat și la oficiul registrului comerțului.

Administratorul judiciar consideră că planul îndeplineşte cerinţele prevăzute în art. 94, fiind depus în termen, respectiv în 30 de zile de la afişarea tabelului definitiv al creanţelor şi având conţinutul prevăzut de lege, indicând perspectivele de redresare în raport cu posibilităţile şi specificul activităţii debitoarei şi cu mijloacele financiare disponibile, precum şi programul de plăţi a creanţelor născute anterior şi după data deschiderii procedurii.

Arată că planul nu prevede creanţe defavorizate, toţi creditorii fiind îndestulaţi integral în perioada celor 3 ani, începând cu luna aprilie 2007 şi până în luna martie 2010, fiind prevăzute în acest plan atât termenele, cât şi creanţele ce se vor plăti.

Totodată, se prevede că deşi nu este necesară obţinerea de surse financiare din vânzări şi active, ci doar din producţia realizată, în plan s-a prevăzut şi lichidarea parţială a unor active, numai ca susţinere a planului, în cazul în care din producţia vândută şi încasată nu se pot obţine resurse suficiente.

Administratorul judiciar, constatând că au fost îndeplinite de către debitoare toate cerinţele legale pentru propunerea unui plan de reorganizare, a solicitat judecătorului-sindic admiterea lui în forma propusă de debitoare.

Judecătorul-sindic constată că planul de reorganizare propus de debitoare întruneşte cerinţele prevăzute de art. 95 din Legea nr. 85/2006, având conţinutul prevăzut de lege, în raport de condiţiile speţei, în raport de modalitatea de reorganizare aleasă, astfel încât îl va admite.

Judecătorul-sindic constată că majoritatea cerinţelor prevăzute în art. 95 alin. (2), (3), (5) şi (6) lit. a)-g) se regăsesc în cuprinsul planului, or, în situaţia în care nu se regăsesc acestea pot fi deduse cu uşurinţă.

Astfel, planul de reorganizare cuprinde programul de plată a creanţelor, iar ca modalitate de executare, debitoarea a respectat termenul de 3 ani prevăzut în mod imperativ de legiuitor, cu menţiunea că în cuprins nu au fost cuprinse categoriile de creanţe defavorizate, deoarece la sfârşitul perioadei, toţi creditorii, astfel cum sunt înscrişi în tabelul definitiv, ar fi în situaţia de recuperare a creanţelor în întregime.

Susţinerile creditoarei SC E.G. conform cărora planul nu menţionează despăgubirile ce ar urma să fie oferite titularilor, tuturor categoriilor de creanţe, în comparaţie cu valoarea estimativă ce ar putea fi primită prin distribuire în caz de faliment, este reală, însă se impune a se face precizarea că, din cuprinsul planului rezultă indubitabil faptul că în situaţia în care debitoarea ar intra în faliment şi s-ar proceda la valorificarea bunurilor acesteia în vederea acoperirii pasivului şi îndestulării creditorilor, valoarea estimativă ce ar fi primită prin distribuire ar fi mai mică decât cea prevăzută în planul de reorganizare. Aceasta întrucât toate bunurile debitoarei sunt gajate în favoarea creditoarei B.R.D. care, în conformitate cu prevederile art. 122-123, ar fi prima care s-ar îndestula, urmare a valorificării acestor bunuri, fiind trecută în tabelul creditorilor cu o creanţă garantată în cuantum 1.244.097,72 RON, iar

eventualele sume rămase ar reveni creditorilor bugetari, care de asemenea deţin o pondere însemnată din cuantumul total al creanţelor.

Este astfel lesne de înţeles că o analiză comparativă a sumelor potenţiale ce ar fi distribuite creditorilor, în caz de faliment şi, respectiv, în caz de reorganizare, denotă o recuperare integrală a creanţelor în caz de reorganizare în măsura în care planul va fi respectat.

În cuprinsul planului sunt evidenţiate şi posibilităţi de valorificare a bunurilor aparţinând debitoarei, în vederea susţinerii acestui plan, cu menţiunea că fundamentarea planului de reorganizare a avut în vedere efectuarea plăţilor, urmare a valorificării producţiei realizate şi reducerii cheltuielilor cu forţa de muncă.

Faţă de considerentele exprimate în mai sus, cu luarea în considerare a dispoziţiilor art. 98 alin. (1)-(3) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic va admite planul de reorganizare propus de debitoare, fiind respectate dispoziţiile legale referitoare la informaţiile obligatorii pe care planul trebuie să le cuprindă, fiind audiate şi persoanele prevăzute de alin. (1) al art. 95 din actul normativ invocat, principalii creditori opinând pentru admiterea planului.

Raportat la prevederile art. 99 alin. (2) se va dispune în sarcina administratorului judiciar, publicarea unui anunţ referitor la propunerea planului în Buletinul procedurilor de insolvenţă, cu indicarea celui care l-a propus, a datei când se va vota planul şi a faptului că este admisibilă votarea prin corespondenţă precum şi a datei de confirmare a planului.

8. Admitere plan de reorganizare. Condiţii formale, şanse de reuşită

Legea nr. 85/2006, art. 94 alin. (1) lit. a), art. 98 alin. (3)

Dispoziţiile art. 98 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 cer ca judecătorul-sindic să aprecieze doar eventualele neregularităţi formale ale planului dedus verificărilor sale jurisdicţionale şi nicidecum să analizeze oportunitatea concretizării acelui plan ori şansele lui reale de reuşită, având doar posibilitatea de a cere practicianului în insolvenţă o asemenea opinie. Or, în opinia administratorului judiciar – practician în insolvenţă – planul de reorganizare alegat ar fi posibil de realizat în modalitatea propusă de debitoare.

Cum planul nu prezintă niciun viciu de fond sau de formă apt de a atrage neprimirea lui principială, se impune admiterea lui în limitele prevăzute de dispoziţiile art. 98 din Legea nr. 85/2006, acordând astfel debitoarei posibilitatea de a-l susţine înaintea creditorilor ei, urmând ca în măsura în care aceştia îl vor consimţi, să fie pus în realizare efectivă după confirmare.

Trib. Comercial Mureş, sentinţa nr. 101 din 7 februarie 2007

La data de 16.10.2006 a fost înregistrată în cadrul procedurii insolvenţei de faţă cererea debitoarei prin care îşi manifestă intenţia de a propune un plan de reorganizare înăuntrul termenului pus la dispoziţie de legiuitor, manifestare de voinţă concretizată la data de 5.01.2007.

Pentru întâia dată debitoarea şi-a manifestat intenţia de reorganizare odată cu punerea la dispoziţia administratorului judiciar a documentelor ei contabile – obligaţie îndeplinită înăuntrul termenului stabilit în acest scop, potrivit dispoziţiilor art. 28 alin. (1) lit. h) şi alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Planul de reorganizare a fost propus de debitoare în cadrul termenului prescris de legiuitor prin dispoziţiile art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 – în condiţiile în care tabelul obligaţiilor ei, întocmit de administratorul judiciar, a cunoscut definitivarea la data de 30.10.2006 când a fost pronunţată de judecătorul sindic sentinţa nr. 2722 din 30.10.2006, în cadrul acestei proceduri judiciare speciale.

Astfel, termenul de 30 de zile s-a împlinit în fapt la 31.12.2006 – zi nelucrătoare – prima zi lucrătoare fiind 3.01.2007, care însă a fost prorogat pentru data de 10.01.2007 de judecătorul-sindic, prin încheierea pronunţată în şedinţa publică din 6.12.2006.

În esenţă, acest plan de reorganizare se sprijină pe încasarea creanţelor actuale deţinute de debitoare ca urmare a unor lucrări ample de construcţii subantrepriză P.K. Ungaria, pe lichidităţile ei actuale şi pe sprijinul terţului SC A.C. SRL în cuantum de 193.296,30 lei, sumă destinată acoperirii creanţelor unor creditori chirografari. Doar în măsura în care aceste resurse financiare ar fi neîndestulătoare, se propune acoperirea creanţelor rămase din preţul înstrăinării activului teren şi construcţii ce îi aparţine, prin licitaţie publică organizată sub supravegherea administratorului judiciar, la cel mai bun preţ de piaţă la acel moment.

Prin planul de reorganizare propus, debitoarea a apreciat că nu defavorizează niciun creditor, toţi urmând a fi îndestulaţi în termen de 2 ani, prin plăţi trimestriale potrivit graficului anexat planului de reorganizare, cu menţiunea că acei creditori chirografari esenţiali pentru activitatea desfăşurată vor urma să fie îndestulaţi în primul semestru de parcurgere a planului din sprijinul financiar acordat de terţul SC A.C. SRL.

Cu privire la acest plan de reorganizare, administratorul judiciar desemnat a apreciat că ar fi viabil în esenţă, recomandând judecătorului-sindic admiterea lui în principiu, însă a manifestat anumite rezerve în privinţa raportului juridic preconizat a fi încheiat între debitoare şi SC A.C. SRL, în condiţiile în care aceasta nu are calităţile cerute pentru o societate prestatoare de servicii financiare, nu deţine niciun debit faţă de debitoare şi nici nu a înfăţişat documente financiar contabile care să dovedească capacitatea ei de a onora o astfel de liberalitate.

Cu privire la admisibilitatea de principiu a planului de reorganizare propus, şi-au mai manifestat poziţia procesuală şi membrii comitetului creditorilor. Astfel, dacă creditorul bugetar şi-a manifestat dezacordul pentru admiterea de principiu a planului de reorganizare analizat, ceilalţi doi membri ai comitetului creditorilor l-au apreciat favorabil. De altfel, criticile creditorului bugetar nu s-au răsfrânt asupra viabilităţii planului propus ori asupra unor eventuale vicii ale lui, ci doar asupra modalităţii avute în vedere de debitoare de a favoriza un număr de 6 creditori chirografari prin îndestularea creanţelor lor înăuntrul primului semestru de parcurgere a planului de reorganizare, în contra ordinii de prioritate stabilite de legiuitor prin dispoziţiile art. 121 din Legea nr. 85/2006.

În condiţiile prescrise de dispoziţiile art. 98 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic a luat toate măsurile procesuale acolo stipulate care au fost şi materializate atât prin grija instanţei, dar mai ales prin îndeplinirea întocmai a prerogativelor sale de către administratorul judiciar.

În contextul în care creditorul bugetar şi-a manifestat dezaprobarea faţă de planul de reorganizare propus de debitoare, judecătorul-sindic constată că toate criticile sale nu se referă la neregularităţi formale ale acestuia, ci doar la o nemulţumire a sa subiectivă născută ca urmare a favorizării unor alţi creditori prin satisfacerea creanţelor lor mai devreme de propria creanţă – favorizată *a priori* de legiuitor, prin calitatea de a fi bugetară.

Or, dispoziţiile art. 98 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 cer ca judecătorul-sindic să aprecieze doar eventualele neregularităţi formale ale planului dedus verificărilor sale jurisdicţionale şi nicidecum de a analiza oportunitatea concretizării acelui plan ori şansele lui reale de reuşită, având doar posibilitatea de a cere practicianului în insolvenţă o asemenea opinie. Or, în opinia administratorului judiciar – practician în insolvenţă – planul de reorganizare alegat ar fi posibil de realizat în modalitatea propusă de debitoare.

Cum nu a găsit niciun viciu de fond sau de formă apt de a atrage neprimirea lui principială, judecătorul-sindic îl va admite în limitele prevăzute de dispoziţiile art. 98 din Legea nr. 85/2006, acordând astfel debitoarei posibilitatea de a-l susţine înaintea creditorilor ei, urmând ca în măsura în care aceştia îl vor consimţi, să fie pus în realizare efectivă după confirmare.

În aceste condiţii, prin prisma art. 99 din lege, va dispune convocarea adunării creditorilor într-un termen cuprins între 20 şi 25 de zile, va stabili în sarcina administratorului judiciar ca în termen de 5 zile să publice un anunţ referitor la propunerea planului în Buletinul procedurilor de insolvenţă cu indicarea autorului lui, a datei stabilite pentru votarea planului şi a faptului că este admisibilă şi votarea prin corespondenţă, precum şi a datei de confirmare a planului, iar debitorului obligaţia de a asigura consultarea planului la sediul său pe cheltuiala solicitantului.

9. Admitere plan de reorganizare. Condiții de admisibilitate pentru depunerea planului de către debitor

Legea nr. 85/2006, art. 33 alin. (6), art. 94 alin. (1) lit. a), art. 98 alin. (3)

Potrivit art. 94 alin. (1) lit. a), debitorul poate depune un plan de reorganizare a activității dacă și-a prezentat intenția de reorganizare în condițiile prevăzute de art. 33, respectiv a depus declarația de intenție de a se reorganiza cu ocazia soluționării cererii de deschidere a procedurii, formulată de unul sau mai mulți creditori.

Cum prin contestația formulată la cererea introductivă debitoarea a contestat starea de încetare de plăți și nu și-a declarat intenția de reorganizare, aceasta este decăzută din dreptul de a depune un plan de reorganizare și, prin urmare, cererea acesteia privind acceptarea planului de reorganizare este inadmisibilă.

Trib. Suceava, Secția comercială, sentința nr. 118 din 13 martie 2007

Prin sentința comercială nr. 39/2005 a fost respinsă contestația debitorului, fiind deschisă procedura insolvenței față de acesta, la cererea creditoarei DGFP Suceava.

La termenul din data de 21.06.2005 debitoarea a depus un plan de reorganizare, susținând că sunt posibilități de redresare a activității sale.

Verificând regularitatea introducerii planului de reorganizare, în vederea acceptării, judecătorul-sindic reține următoarele:

Cererea pentru deschiderea procedurii insolvenței a fost depusă la data de 5.04.2004, în condițiile în care reorganizarea judiciară era reglementată de dispozițiile Legii nr. 64/1995, iar începând cu data de 21.06.2006 au intrat în vigoare dispozițiile Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

Conform art. 91 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 64/1995, cât și art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, debitorul poate depune un plan de reorganizare a activității dacă și-a prezentat intenția de reorganizare în condițiile prevăzute de art. 33, respectiv a depus declarația de intenție de a depune un plan de reorganizare cu ocazia soluționării cererii introductive.

Cum prin contestația formulată la cererea introductivă debitoarea nu și-a declarat intenția de reorganizare, aceasta este decăzută din dreptul de a depune un plan de reorganizare și, prin urmare, cererea acesteia privind acceptarea planului de reorganizare este inadmisibilă, urmând a fi respinsă ca atare.

Constatând că sunt îndeplinite condițiile deschiderii procedurii falimentului potrivit art. 107 lit. B din Legea nr. 85/2006, ca unică soluție pentru satisfacerea cererilor creditorilor, se va dispune începerea procedurii falimentului.

10. Respingere plan de reorganizare

Legea nr. 85/2006, art. 94, art. 95, art. 98

Judecătorul-sindic poate respinge planul de reorganizare dacă: planul prezintă dificultăţi în desfăşurarea activităţii fundamentale a societăţii debitoare; planul este lipsit de orice viziune managerială; planul nu are o fundamentare clară; realizarea acoperirii creanţelor nu este realistă; după deschiderea procedurii, administratorul social a realizat acte de administrare, în favoarea unei alte societăţi în care este interesat, ce au condus la diminuarea activului.

Trib. Călăraşi, încheierea din 8 mai 2007

Deliberând asupra planului de reorganizare propus de debitoarea SC A.U. SRL, constată următoarele:

Urmare a deschiderii procedurii insolvenţei conform sentinţei civile nr. 2389/07.11.2006, debitoarea, prin reprezentanţii săi, a propus un plan de reorganizare ce a fost pus în discuţie în şedinţa din 8.05.2007.

Debitoarea nu s-a prezentat pentru susţinerea planului.

Administratorul judiciar şi AFP – membră a comitetului creditorilor – s-au opus planului de reorganizare. De acord cu planul a fost reprezentantul salariaţilor, T.V.

Judecătorul-sindic, în raport de actele şi lucrările dosarului, după ascultarea părţilor, urmează a respinge planul pe următoarele considerente:

Planul în cauză propune, conform art. 94 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, restructurarea şi continuarea activităţii debitoarei.

Conform art. 95 alin. (1) din aceeaşi lege, planul de reorganizare va trebui să indice perspectivele de redresare în raport cu posibilităţile şi specificul activităţii debitorului, cu mijloacele financiare disponibile şi cu cererea pieţei faţă de oferta debitorului şi va cuprinde măsuri concordante cu ordinea publică, inclusiv în ceea ce priveşte modalitatea de selecţie, desemnare şi înlocuire a administratorilor şi a directorilor. De asemenea, conform alin. (6) al aceluiaşi articol, planul trebuie să cuprindă măsuri adiacente pentru punerea sa în aplicare.

Planul propus de debitoare propune, în esenţă, închirierea avioanelor unei alte societăţi şi prezintă o serie de dificultăţi în desfăşurarea activităţii sale fundamentale, lipsit de orice viziune managerială.

Nu se precizează dacă sunt oferte pentru realizarea unor contracte, nici chiar prezumatul contract de închiriere nu are o fundamentare clară. Realizarea acoperirii creanţelor în 5 luni nu este realistă în condiţiile în care,

conform raportului administratorului judiciar, durata de achitare a obligaţiilor era în 2004 de 214 zile, în 2005 de 585 zile, iar în 2006 de 644 zile.

Mai mult, rezultă din raportul administratorului judiciar următoarele: debitoarea nu a efectuat o înregistrare contabilă conform reglementărilor legale; administratorul societăţii debitoare nu poate preciza structura veniturilor şi cheltuielilor deoarece acestea provin de la societăţi în care acesta are interese; după deschiderea procedurii debitoarea a vândut un teren deşi i se ridicase dreptul de administrare; administratorul societăţii a efectuat plăţi dintr-un cont nedeclarat administratorului judiciar către societatea comercială pe care o propune ca partener pentru contractul de închiriere din planul de reorganizare.

Prin urmare, activitatea managerială în forma actuală nu este credibilă şi capabilă de realizare a unei conduceri eficiente a activităţii debitoarei.

Pentru aceste considerente, judecătorul-sindic, în baza art. 98 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, va respinge planul de reorganizare şi va acorda termen pentru intrarea în procedura falimentului.

11. Admitere plan de reorganizare. Analiza calităţii persoanei îndreptăţite de a depune planul, de către judecătorul-sindic

Legea nr. 85/2006, art. 94 lit. a), art. 98 alin. (3)

La momentul admiterii unui plan de reorganizare, judecătorul-sindic analizează doar îndeplinirea condiţiilor formale, respectiv dacă planul este propus de debitor şi dacă cuprinde toate informaţiile prevăzute de art. 95 din lege, urmând ca acesta să fie supus votării şi confirmării în condiţiile prevăzute de art. 101 şi urm. din legea insolvenţei.

Cerinţa ca planul să fi fost depus de o persoană îndreptăţită este îndeplinită în această fază a procedurii câtă vreme planul este depus de debitor, acesta fiind enumerat de art. 94 lit. a). Aspectele privind votul adunării generale a asociaţilor debitorului pentru depunerea planului urmează a fi avute în vedere cu ocazia confirmării planului.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 764 din 18 mai 2009

Prin cererea formulată la 7 octombrie 2008 s-a solicitat admiterea în principiu a planului de reorganizare propus de societatea debitoare SC I.T.E.C. SA Brazi, ce urmează a se desfăşura pe o perioadă de trei ani şi are ca principal obiectiv achitarea în întregime a creanţelor cuprinse în tabelul de creanţe şi crearea unor premise pentru desfăşurarea unei activităţi profitabile în viitor.

Planul a fost depus la oficiul registrului comerţului, a fost comunicat membrilor comitetului creditorilor şi pus la dispoziţia tuturor creditorilor.

Judecătorul-sindic a dispus convocarea şedinţei prevăzute de art. 98 alin. (3) din legea insolvenţei, fiind citaţi debitorul prin administratorul special, administratorul judiciar şi comitetul creditorilor.

S-a pus în discuţia acestora admisibilitatea în principiu a planului de reorganizare, iar prin încheierea din 23.02.2009, judecătorul-sindic a admis acest plan, a dispus convocarea adunării generale a creditorilor pentru supunerea planului votului creditorilor, pentru data de 13.03.2009, şi publicarea anunţului privind planul în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Pentru a pronunţa această soluţie, judecătorul-sindic a reţinut că sunt îndeplinite condiţiile formale prevăzute de art. 95 din Legea nr. 85/2006 în sensul că planul este propus de o persoană ce are calitate şi cuprinde toate informaţiile prevăzute lege.

Împotriva acestei soluţii a declarat recurs creditoarea AVAS criticând încheierea din 23.02.2009 pentru nelegalitate şi netemeinicie, solicitând modificarea hotărârii recurate în sensul respingerii planului de reorganizare propus de debitoare.

În motivarea recursului a arătat că planul trebuie să fie propus de o persoană care are calitate în acest sens şi cât timp acţionarii societăţii nu au votat în adunarea generală planul de reorganizare, administratorul special nu are mandat din partea acţionarilor în sensul întocmirii şi depunerii planului de reorganizare. Astfel, acest plan nu există ca act juridic valabil, planul de reorganizare nu emană de la debitor şi nu poate fi formulat de administratorul special în lipsa votului dat în adunarea generală a acţionarilor şi în lipsa unui mandat în acest sens, creditorii neputând vota asupra unui act lovit de nulitate absolută.

Curtea constată că în mod corect, judecătorul-sindic a admis planul de reorganizare propus de debitoare şi a dispus măsurile prevăzute de art. 99 din legea insolvenţei, urmând ca după îndeplinirea procedurilor legale acesta să fie supus confirmării.

În ce priveşte motivul de recurs potrivit căruia planul de reorganizare a fost propus de o persoană ce nu are calitate în acest sens, întrucât nu există aprobarea adunării generale a acţionarilor, Curtea constată că nu este fondat. Planul de reorganizare a fost propus de debitoare, aceasta fiind enumerată de art. 94 lit. a) din legea insolvenţei, iar la momentul admiterii de principiu a unui plan de reorganizare, judecătorul-sindic analizează doar îndeplinirea condiţiilor formale, care în cauza de faţă sunt îndeplinite, respectiv planul este propus de debitoare şi cuprinde toate informaţiile prevăzute de art. 95 din lege, urmând ca acesta să fie supus confirmării în condiţiile prevăzute de art. 101 şi urm. din actul normativ indicat mai sus, aspectele învederate de către recurentă urmând a fi avute în vedere cu ocazia confirmării planului.

Față de considerentele expuse mai sus, Curtea va respinge recursul ca nefondat.

Notă: Cu ocazia admiterii planului de reorganizare, judecătorul-sindic trebuie să verifice dacă planul de reorganizare este depus de persoane legal îndreptățite. Verificarea trebuie să privească toate cerinţele ca o persoană să poată depune un plan. Această verificare nu poate fi doar formală şi stabilirea îndeplinirii unor cerințe nu poate să aparțină adunării creditorilor în etapa de votare a planului.

Printre persoanele îndreptățite să propună un plan se află şi debitorul.

În cazul planului depus de debitor, în etapa de admitere a planului judecătorul-sindic trebuie să verifice dacă debitorul este îndreptăţit a propune planul în sensul art. 33 alin. (6), adică dacă debitorul nu a formulat contestație la deschiderea procedurii care să îi fi fost respinsă şi dacă debitorul a mai beneficiat de reorganizare în ultimii 5 ani.

De asemenea, în aceeaşi etapă, judecătorul-sindic trebuie să verifice dacă există aprobarea adunării generale a asociaților pentru depunerea planului de către debitor prin administratorul special, conform atribuției prevăzute de art. 18 lit. d), cerință impusă de art. 94 alin. (1) din legea insolvenței.

Numai dacă sunt îndeplinite toate aceste cerințe judecătorul-sindic poate stabili dacă debitorul era îndreptăţit a depune un plan.

În speță, considerăm că judecătorul-sindic, mai înainte de admiterea planului, trebuia să ceară administratorului special procesul-verbal al adunării generale a asociaților/acționarilor prin care aceştia au ales şi au mandatat administratorul special, pentru a verifica conţinutul mandatului acestuia (pentru depunerea unui plan de reorganizare sau pentru a le reprezenta interesele doar în procedura falimentului). Aprobarea adunării generale pentru depunerea unui plan putea fi şi distinctă de conţinutul iniţial al mandatului şi în acest caz judecătorul-sindic trebuia să ceară procesul-verbal al adunării respective.

În lipsa acestei verificări, în condițiile în care a fost invocată lipsa aprobării adunării generale a asociaților/acționarilor, judecătorul-sindic nu putea păşi la admiterea sau respingerea planului.

În cazul planului propus de administratorul judiciar, în etapa de admitere a planului, judecătorul-sindic este cel care trebuie să verifice dacă administratorul judiciar şi-a manifestat această intenţie până la votarea raportului prevăzut de art. 59 alin. (2).

În cazul planului propus de creditori, în etapa de admitere a planului, judecătorul-sindic este cel care trebuie să verifice dacă creditorul care a depus planul sau creditorii care au depus planul deţin cel puţin 20% din valoarea totală a creanțelor cuprinse în tabelul definitiv de creanţe şi dacă aceştia şi-au anunțat intenția de a depune planul până la votarea raportului prevăzut de art. 59 alin. (2).

12. Respingere plan de reorganizare. Neîndeplinirea cerinţelor formale

Legea nr. 85/2006, art. 98 alin. (3)

Planul de reorganizare care cuprinde un program de plată a creanţelor bazat pe tabelul preliminar al creanţelor, modificat în urma contestaţiilor formulate, nu satisface cerinţele prevăzute de art. 95 şi urm. din Legea nr. 85/2006. Programul de plată cuprins în plan trebuie să aibă la bază creanţele cuprinse în tabelul definitiv.

Planul nu denotă şanse de realizare atunci când resursele financiare de care dispune debitorul pentru realizarea planului nu sunt reale, debitorul nu are active valorificabile, nu s-au depus situaţiile financiare, bilanţurile trimestriale şi anuale pentru a se face o evaluare a potenţialului economico-financiar al debitorului.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 941 din 22 aprilie 2009

Prin sentinţa civilă nr. 335/F din 24 septembrie 2008, Tribunalul Vaslui, prin judecător-sindic, a respins planul de reorganizare propus de debitorul SC A. 2006 SRL şi a dispus intrarea acestuia în faliment, luând totodată măsurile imediate prevăzute de lege.

Tribunalul a reţinut că debitorul şi-a manifestat intenţia de a depune un plan de reorganizare şi a înregistrat, la 29 ianuarie 2007, un plan de reorganizare, sub rezerva modificării acestuia după afişarea tabelului definitiv al creanţelor. Debitorul a depus un plan refăcut la 5 decembrie 2007. La 16.05.2008 a fost înregistrat la instanţă tabelul definitiv al creanţelor, creditorii cerând refacerea planului de reorganizare în sensul introducerii în graficul de plăţi a creditorilor din tabelul definitiv şi a unui grafic de plată de maxim 12 luni.

Planul nu a fost refăcut în termenul stabilit de instanţă, acordându-se 4 termene pentru aceasta.

Potrivit art. 94, debitorul, cu aprobarea adunării generale a acţionarilor/ asociaţilor, poate propune un plan de reorganizare în termen de 30 zile de la afişarea tabelului definitiv al creanţelor. În speţă, debitorul, deşi a depus un plan înainte de afişarea tabelului definitiv, a refuzat refacerea acestuia, după acest moment.

În aceste condiţii, planul nu cuprinde elementele obligatorii prevăzute de art. 95 şi urm. din Legea nr. 85/2006, fiind fundamentat pe un tabel preliminar al creanţelor contestat, urmând să fie respins. Respingerea planului este fundamentată şi de concluziile administratorului judiciar care susţine că:

a) planul nu a fost refăcut în termen de 30 zile de la data afişării tabelului definitiv al creanţelor;

b) planul nu cuprinde programul de plată, în sensul introducerii în graficul de plată, a creanţelor din tabelul definitiv;

c) resursele financiare de care dispune debitorul pentru realizarea planului nu sunt reale;

d) debitorul nu are active valorificabile;

e) nu s-au depus situaţiile financiare, bilanţurile trimestriale şi anuale pentru a se face o evaluare a potenţialului economico-financiar al debitorului.

În consecinţă, instanţa a respins planul şi, în temeiul art. 102 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, a dispus intrarea în faliment a debitoarei în condiţiile art. 107.

Împotriva sentinţei a declarat recurs debitoarea, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

În recurs se arată că motivarea hotărârii este contradictorie, că planul prezentat îndeplineşte toate condiţiile impuse de art. 95, cu adaptarea lor la speța de față şi cuprinde programul de plată, conform prevederilor alin. (2) al art. 95. Recurenta pretinde că afirmațiile administratorului judiciar sunt tendențioase şi *pro causa*, acesta neavând competența necesară pentru a aprecia dacă resursele financiare ale societății sunt sau nu reale.

Recursul este nefondat.

Curtea reține că este judicioasă concluzia judecătorului-sindic, potrivit cu care debitorul putea propune un plan de reorganizare, în termen de 30 de zile de la afişarea tabelului definitiv al creanţelor, cu aprobarea adunării generale a acționarilor/asociaților. Este, de asemenea, corectă concluzia nerespectării dispozițiilor art. 95 alin. (2) din legea privind procedura insolvenţei, lipsind programul de plată a creanţelor cuprinse în tabelul definitiv.

Curtea de apel reține că respingerea, judicios dispusă de tribunal, a planului de reorganizare are drept consecință, conform art. 102 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, începerea de îndată a procedurii falimentului, în condiţiile art. 107 şi urm. din acelaşi act normativ, astfel încât şi această dispoziție din sentința nr. 335/F din 24 septembrie 2008 este legală şi temeinică.

13. Persoane îndreptățite să propună un plan de reorganizare

Legea nr. 85/2006, art. 94 alin. (1)

Atribuțiile administratorului special enumerate în alin. (2) al art. 18 din Legea nr. 85/2006 trebuie interpretate prin prisma calității sale de reprezentant al debitoarei aflate în insolvență, legiuitorul menționând în mod expres la alin. (1) al art. 18 că administratorul special participă la pro-

cedură pe seama debitoarei. În aceste condiții, este evident că posibilitatea legală a administratorului special de a propune un plan de reorganizare nu este altceva decât o manifestare a posibilității debitorului de propunere a unui plan de reorganizare, ceea ce presupune analizarea cerințelor prevăzute la art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Trib. Comercial Mureş, încheierea comercială nr. 1310 din 12 septembrie 2007

Legiuitorul a instituit trei cerinţe a căror îndeplinire cumulativă trebuie verificată de judecătorul sindic pentru a se putea pronunţa în sensul admiterii unui plan de reorganizare a activităţii unei societăţi debitoare ajunse în stare de insolvenţă, şi anume: planul să fie propus de părţile legal îndreptăţite, cuprinsul acestuia să fie în concordanţă cu dispoziţiile din Legea nr. 85/2006 şi planul să fie realizabil din punct de vedere practic (pentru a verifica îndeplinirea acestei din urmă condiţii, judecătorul sindic având posibilitatea să ceară opinia unui practician în insolvenţă).

Procedând la verificarea îndeplinirii primei cerinţe impuse de lege, judecătorul sindic constată că planul de reorganizare a fost propus de administratorul special al debitoarei, T.I.R., aceasta prevalându-se de dispoziţiile art. 18 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora printre atribuţiile administratorului special este enumerată şi cea de a „propune un plan de reorganizare".

Judecătorul sindic reţine că la art. 94 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 sunt indicate în mod expres şi limitativ categoriile de persoane ce vor putea propune un plan de reorganizare, astfel:

„a) debitorul, cu aprobarea adunării generale a acţionarilor/asociaților, în termen de 30 de zile de la afişarea tabelului definitiv de creanţe, cu condiția formulării, potrivit art. 28, a intenţiei de reorganizare, dacă procedura a fost declanşată de acesta, şi potrivit art. 33 alin. (6), în cazul în care procedura a fost deschisă ca urmare a cererii unuia sau a mai multor creditori;

b) administratorul judiciar, de la data desemnării sale şi până la împlinirea unui termen de 30 de zile de la data afişării tabelului definitiv de creanţe, cu condiţia să îşi fi manifestat această intenţie până la votarea raportului prevăzut la art. 59 alin. (2);

c) unul sau mai mulţi creditori care şi-au anunţat această intenţie până la votarea raportului prevăzut la art. 59 alin. (2), deţinând împreună cel puţin 20% din valoarea totală a creanţelor cuprinse în tabelul definitiv de creanţe, în termen de 30 de zile de la data afişării tabelului definitiv de creanțe".

Din examinarea textului de lege redat anterior se poate observa cu uşurinţă faptul că administratorul special nu este indicat printre categoriile de persoane îndreptăţite să propună un plan de reorganizare, şi aceasta chiar dacă la art. 18 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 85/2006 se menţionează în mod

expres că administratorul special are printre atribuţii şi pe aceea de a propune un plan de reorganizare.

Acest aparent conflict de între cele două texte de lege poate fi soluţionat prin luarea în considerare a specificului instituţiei administratorului special, aşa cum a fost ea reglementată în Legea nr. 85/2006. Astfel, potrivit dispoziţiilor art. 18 alin. (1) din lege, administratorul special este desemnat de adunarea generală a asociaţilor/acţionarilor societăţii debitoare faţă de care s-a deschis procedura insolvenţei şi el reprezintă interesele societăţii şi ale asociaţilor/acţionarilor şi participă la procedură, pe seama debitorului. În plus, în lege se prevede în continuare că „după ridicarea dreptului de administrare, debitorul este reprezentat de administratorul judiciar/lichidator care îi conduce şi activitatea comercială, iar mandatul administratorului special va fi redus la a reprezenta interesele acţionarilor/asociaţilor”.

Prin urmare, până la ridicarea dreptului de administrare al debitoarei, aceasta e reprezentată de administratorul special, iar după ridicarea dreptului de administrare e reprezentată de administratorul judiciar/lichidator, administratorul special reprezentând în continuare doar interesele asociaţilor/acţionarilor debitoarei.

O primă observaţie ce trebuie făcută e aceea că şi înainte de ridicarea dreptului de administrare a debitoarei, mandatul de reprezentare al administratorului special se reduce la procedura insolvenţei şi nu la relaţiile debitoarei cu terţii, în cadrul acestor din urmă relaţii societatea debitoare fiind reprezentată prin administratorul judiciar.

Prin urmare, atribuţiile administratorului special enumerate în alin. (2) al art. 18 din Legea nr. 85/2006 trebuie interpretate prin prisma calităţii sale de reprezentant al debitoarei aflate în insolvenţă, legiuitorul menţionând în mod expres la alin. (1) al art. 18 că administratorul special participă la procedură pe seama debitoarei.

În aceste condiţii, este evident că posibilitatea legală a administratorului special de a propune un plan de reorganizare nu este altceva decât o manifestare a posibilităţii debitorului de propunere a unui plan de reorganizare, ceea ce presupune analizarea cerinţelor prevăzute la art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Or, potrivit dispoziţiilor art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 doar debitorul care a formulat intenţia de reorganizare a activităţii sale în condiţiile prevăzute de art. 33 alin. (6) din lege (deoarece procedura insolvenţei a fost deschisă la cererea unui creditor) poate propune plan de reorganizare.

Acest din urmă text de lege se referă la debitorul împotriva căruia s-a formulat o cerere de deschidere a procedurii insolvenţei de către unul din creditorii săi, care nu contestă starea sa de insolvenţă şi îşi exprimă intenţia de a-şi reorganiza activitatea.

În cazul în speţă, debitoarea SC P.C. SRL a contestat starea de insolvenţă, contestaţia sa fiind respinsă de judecătorul sindic prin sentinţa comercială nr. 37/17.01.2007 prin care s-a dispus şi deschiderea procedurii generale a insolvenţei faţă de debitoare; această hotărâre judecătorească a devenit irevocabilă prin decizia nr. 567/R/15.05.2007 a Curţii de Apel Târgu-Mureş prin care a fost respins recursul declarat de debitoare.

Prin urmare, coroborând dispoziţiile art. 94 alin. (1) lit. a) cu cele ale art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic consideră că debitoarea SC P.C. SRL nu este îndreptăţită să propună un plan de reorganizare. Aşa fiind, nici administratorul special, ca reprezentant al debitoarei în cadrul procedurii insolvenţei nu poate propune un plan de reorganizare a activităţii acesteia.

Pentru considerentele expuse anterior, judecătorul sindic va dispune în baza art. 98 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 respingerea planului de reorganizare a activităţii debitoarei SC P.C. SRL propus de administratorul special T.I.R.

Secţiunea a 2-a. Confirmarea planului de reorganizare

14. Admisibilitatea depunerii de către debitor a două planuri de reorganizare. Supunerea ambelor planuri votului creditorilor

Legea nr. 85/2006, art. 100, art. 101 alin. (1) lit. a), art. 107 alin. (1) pct. A lit. c)

Intenţia de reorganizare a activităţii exprimată de debitor poate fi urmată de depunerea a două planuri de reorganizare distincte. În măsura în care sunt admise de judecătorul-sindic, fiecare din aceste planuri trebuie supuse distinct votului creditorilor. Dacă niciun plan depus de debitor nu este confirmat şi nicio altă persoană îndreptăţită nu a depus un plan care să fi fost votat, se impune trecerea la faliment a debitorului.

Trib. Harghita, Secţia comercială, încheierea nr. 3317 din 27 septembrie 2006

În urma deschiderii procedurii insolvenţei prin sentinţa civilă nr. 778 din 20.02.2006, debitoarea şi-a declarat intenţia de reorganizare a activităţii depunând în acest sens două planuri.

Constatând că niciunul dintre planuri nu a fost votat de către creditori, în urma supunerii la vot conform art. 100 din Legea nr. 85/2006, şi văzând că nu

au fost îndeplinite condiţiile art. 101 alin. (1) lit. A, consecinţa legală este intrarea în faliment al debitoarei cu toate consecinţele prevăzute de Legea nr. 85/2006.

Faţă de cele arătate, în baza art. 107 alin. (1) pct. A lit. c) din Legea nr. 85/2006, se va dispune intrarea în faliment, ca unică soluţie pentru acoperirea pasivului.

Având în vedere oferta pusă în discuţia creditorilor prezenţi, privind închirierea spaţiilor şi preluarea angajaţilor de către SC K. SRL Sălişte şi faptul că este considerată o problemă urgentă, va dispune lichidatorului provizoriu să convoace adunarea creditorilor pe data de 3 octombrie 2006, ora 11:00, cu următoarea ordine de zi: discutarea ofertei formulate de SC K. SRL cu invitarea ofertantului.

15. Votarea şi confirmarea planului de reorganizare. Condiţii

Legea nr. 85/2006, art. 100 alin. (1), art. 14 alin. (3) şi (4)

În cazul în care la masa pasivă sunt înscrise două categorii de creanţe, în fiecare fiind inclus câte un singur creditor, pentru confirmarea planului este necesar votul necondiţionat al creditorului cu valoarea ce mai mare a creanţei, potrivit art. 101 alin. (1) lit. B.

Menţiunea din cuprinsul adresei prin care se exprimă votul „pentru plan", de asumare de către debitor a obligaţiei de plată a datoriilor curente în intervalul de timp de execuţie a planului nu poate fi considerată ca un vot condiţionat, în vederea aprobării planului, fiindcă achitarea obligaţiilor curente ţine de esenţa derulării oricărei activităţi comerciale. Reorganizarea judiciară nu reprezintă altceva decât continuarea activităţii debitorului, achitarea datoriilor anterioare procedurii făcându-se conform programului de plată, din ceea ce se constituie în surplus, după ce în fiecare lună se scad cheltuielile curente pe care le implică activitatea debitorului.

Votul prin corespondenţă ce trebuie să respecte legalizarea semnării de către notarul public are în vedere doar pe creditorii persoane fizice, potrivit art. 14 alin. (3) şi (4) din lege. Creditorii bugetari şi celelalte persoane juridice votează prin adresă semnată de reprezentantul legal. A interpreta textul în sensul că un creditor bugetar ori alt creditor persoană juridică nu poate transmite votul său expres, sub semnătura reprezentantului legal, decât dacă aceasta ar fi certificată de notarul public, ar însemna să se ajungă la o concluzie total lipsită de raţiune practică şi anume: mandatarea unui simplu funcţionar cu o putere de a decide după voinţa sa liberă, adică „în alb" s-ar putea face în mod liber, sub semnătură simplă de către reprezentantul legal, iar votul scris expres şi fără echivoc nu ar putea fi făcut în aceeaşi măsură.

Trib. Comercial Mureş, sentinţa nr. 1023 din 24 septembrie 2008

Prin sentința nr. 778/10.07.2008, judecătorul-sindic a admis planul de reorganizare propus de debitoare prin administratorul special.

Prin hotărârea respectivă s-a dat dispoziție administratorului judiciar să convoace adunarea generală a creditorilor în vederea supunerii la vot a planului.

La termenul stabilit pentru confirmarea planului, 18 septembrie 2008, se constată că sub nr. 3739/01.08.2008 a fost prezentat procesul-verbal al adunării generale a creditorilor ce a avut loc la data de 1 august 2008, având ca ordine de zi votarea planului de reorganizare propus de debitoare.

În cuprinsul procesului-verbal se face referire la singurul vot favorabil prezentat în formă scrisă prin adresa nr. 25476/31.07.2008 din partea creditorului majoritar D.G.F.P. Mureş. În concluziile acestui proces-verbal administratorul judiciar îşi exprimă poziția în sensul că votul prin corespondență dat de creditorul majoritar nu îndeplineşte dispozițiile art. 100 din legea menționată.

Aceeaşi rezervă este menținută de practicianul în insolvență şi prin raportul prezentat pentru termenul din 18 septembrie 2008.

Judecătorul-sindic apreciază că planul de reorganizare depus de debitoare şi admis în principiu prin sentința nr. 778/10.07.2008 poate fi confirmat din următoarele considerente:

Astfel, plecând de la Tabelul definitiv al creanțelor, se constată că D.G.F.P. Mureş deține o creanță în cuantum de 249.761 lei din totalul valorii creanțelor, situate la nivelul de 255.022 lei. Deci ponderea acestui creditor bugetar reprezintă 97,93 % din total. Adresa nr. 25476/31.07.2008 constituie manifestarea de voință a acestei instituții cu personalitate juridică, sub semnătura reprezentantului legal – director executiv – în sensul acordului cu planul de reorganizare propus de debitoare.

Este adevărat că în cuprinsul adresei se face mențiunea de asumare de către debitor a obligației de plată a datoriilor curente în intervalul de timp de execuție a planului de reorganizare, însă această precizare nu poate fi considerată ca un vot condiționat în vederea aprobării planului, fiindcă achitarea obligațiilor curente ține de esența derulării oricărei activități comerciale. Reorganizarea judiciară nu reprezintă altceva decât continuarea activității debitorului, achitarea datoriilor anterioare procedurii făcându-se conform ratelor eşalonate, din ceea ce se constituie în surplus, după ce în fiecare lună se scad cheltuielile curente pe care le implică activitatea debitorului. Tocmai de aceea, în cuprinsul art. 107 alin. (1) lit. C se şi prevede efectul neîndeplinirii obligațiilor de plată şi a acelorlalte sarcini asumate prin planul de reorganizare confirmat, şi anume intrarea în faliment.

Nici cealaltă rezervă exprimată de administratorul judiciar privind nevalabilitatea votului dat de această creditoare nu poate fi reținută de judecătorul-sindic.

Articolul 14 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 stabileşte regula de principiu potrivit căreia creditorii bugetari cât şi creditorii persoane juridice se manifestă în şedinţele adunării creditorilor prin intermediul conducătorilor unităţii, sau a unor delegaţi desemnaţi de aceştia. Coroborând această prevedere cu dispoziţiile cuprinse în alin. (4) al aceluiaşi articol, trebuie concluzionat că votul prin corespondenţă ce trebuie să respecte legalizarea semnării de către notarul public are în vedere doar pe creditorii persoane fizice. A interpreta altfel şi anume că un creditor bugetar ori alt creditor persoană juridică nu poate transmite votul său expres, sub semnătura reprezentantului legal, decât dacă aceasta ar fi certificată de notarul public, ar însemna să se ajungă la o concluzie total lipsită de raţiune practică şi anume: mandatarea unui simplu funcţionar cu o putere de a decide după voinţa sa liberă, adică „în alb" s-ar putea face în mod liber sub semnătură simplă de către reprezentantul legal, iar votul scris expres şi fără echivoc nu ar putea fi făcut în aceeaşi măsură.

Observând că în cauza de faţă avem doar 2 categorii de creditori, convocaţi la vot, în accepţiunea art. 100 alin. (3), şi anume creditori bugetari şi creditori chirografari, iar votul creditorului cu ponderea cea mai mare este considerat favorabil, în temeiul art. 100 alin. (1) lit. B, se impune confirmarea planului.

16. Confirmare plan de reorganizare. Condiţii. Categorii de creanţe. Votul creditorilor

Legea nr. 85/2006, art. 100 alin. (3)-(4), art. 101

În ipoteza în care la masa pasivă sunt înscrise doar două categorii de creanţe, planul se consideră acceptat în cazul în care categoria cu valoarea totală mai mare a creanţelor a acceptat planul, fiecare categorie votând separat.

Un plan este considerat acceptat de o categorie de creanţe dacă în categoria respectivă planul este acceptat de către o majoritate absolută din valoarea creanţelor.

Cum singurul creditor chirografar, care face parte din categoria cu valoarea totală mai mare a creanţelor, care şi-a exprimat o opinie în legătură cu planul, a votat în sensul de respingere a planului, planul fiind votat doar de singurul creditor chirografar a cărui creanţă este inferioară valorii creanţelor chirografare, nu sunt îndeplinite cerinţele art. 101 din lege de confirmare a planului de reorganizare.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. nr. 3153 din 30 octombrie 2006

Debitoarea SC A.C. SRL a depus planul de reorganizare, în vederea continuării activităţii şi pentru acoperirea pasivului.

În raport de dispoziţiile art. 98 din lege, planul a fost comunicat creditorilor, depus la oficiul registrului comerţului şi la grefa tribunalului.

Judecătorul-sindic a convocat la data de 23.10.2006, conform art. 98 alin. (3) din lege, şedinţa comitetului creditorilor, în vederea audierii acestora cu privire la planul propus.

Analizând conţinutul planului de reorganizare şi după exprimarea opiniei creditorilor ce s-au prezentat în cadrul şedinţei convocate, judecătorul-sindic, conform art. 98 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, a admis planul de reorganizare propus de debitoare.

De asemenea, în temeiul dispoziţiilor art. 99 din Legea nr. 85/2006, a dispus administratorului judiciar convocarea adunării creditorilor şi a debitoarei, în termen de 20-25 zile, pentru votarea planului şi publicarea unui anunţ referitor la plan în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Conform raportului de activitate depus la data de 27 noiembrie 2006 de administratorul judiciar, adunarea creditorilor s-a ţinut la data de 24 noiembrie 2006 şi nu s-a prezentat niciun creditor; creditorul majoritar AFP Sector 5 Bucureşti comunicând în scris votul său „pentru" planul de reorganizare, iar creditorul SC F.R. SRL votul „împotriva" planului de reorganizare propus.

Administratorul judiciar a arătat că planul propus este viabil şi capabil să ducă la achitarea creanţelor şi a solicitat confirmarea lui de către judecătorul-sindic.

Analizând materialul probator, judecătorul-sindic reţine următoarele:

Conform art. 101 din Legea nr. 85/2006:

1. La data stabilită, un plan va fi confirmat de judecătorul-sindic, dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiţii:

a. cel puţin jumătate plus una din categoriile de creanţe menţionate în programul de plăţi, dintre cele menţionate la art. 100 alin. (3), acceptă sau sunt socotite că acceptă planul, cu condiţia ca minimum una dintre categoriile defavorizate să accepte planul;

b. în cazul în care sunt doar două categorii, planul se consideră acceptat dacă categoria cu valoarea totală mai mare a creanţelor a acceptat planul;

c. fiecare categorie defavorizată de creanţe care a respins planul va fi supusă unui tratament corect şi echitabil prin plan.

2. Tratament corect şi echitabil există atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

a. niciuna dintre categoriile care resping planul şi nicio creanţă care respinge planul nu primesc mai puţin decât ar fi primit în cazul falimentului;

b. nicio categorie sau nicio creanţă aparţinând unei categorii nu primeşte mai mult decât valoarea totală a creanţei sale;

c. în cazul în care categoria defavorizată respinge planul, nicio categorie de creanţe cu rang inferior categoriei defavorizate neacceptate, astfel cum rezultă din ierarhia prevăzută la art. 100 alin. (3), nu primeşte mai mult decât ar primi în cazul falimentului.

3. doar un singur plan de reorganizare va fi confirmat.

În speță, există două categorii de creanțe în sensul art. 100 alin. (3) din lege, respectiv creanțe bugetare şi creanțe chirografare, care votează separat.

Conform art. 101 alin. (1) lit. B, planul se consideră acceptat în cazul în care categoria cu valoarea totală cea mai mare a creanţelor a acceptat planul.

În cauză, categoria cu valoarea totală cea mai mare este cea a creditorilor chirografari şi nu a creditorilor bugetari, din care face parte doar AFP Sector 5 Bucureşti.

De asemenea, un plan este considerat acceptat de o categorie de creanțe dacă în categoria respectivă planul este acceptat de către o majoritate absolută din valoarea creanţelor.

După cum se observă, singurul creditor chirografar care şi-a exprimat o opinie în legătură cu planul este SC F.R. SRL şi aceea este de respingere a planului.

În consecinţă, constatând că nu sunt îndeplinite cerinţele art. 101 din lege, judecătorul-sindic va respinge cererea de confirmare a planului de reorganizare propus de debitor.

17. Confirmare plan de reorganizare. Condiții. Ridicarea suspendării executării silite individuale şi distribuirea sumei către creditorul garantat, în condițiile art. 39 din lege

Legea nr. 85/2006, art. 39, art. 96 alin. (1), art. 101

În ipoteza în care 3 categorii de creanțe, din cele 4 înscrise la masa pasivă, au votat pentru acceptarea planului, iar dintre acestea una este defavorizată prin plan, acordându-se un tratament corect şi echitabil categoriei care a respins planul – creditorii garantaţi, sunt îndeplinite condiţiile confirmării planului de reorganizare.

Odată cu confirmarea planului se poate dispune aplicarea prevederilor art. 39 din lege.

În măsura în care executarea silită individuală a fost suspendată, în temeiul art. 36 din legea insolvenţei, înainte de distribuirea sumei obţinute prin valorificarea bunului afectat garanţiei, este posibilă suspendarea în măsura în care valoarea creanţei acoperă în totalitate valoarea obţinută a bunului vândut, iar bunul nu a fost inclus în planul de reorganizare al debitoarei, fiind îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 39 din Legea nr. 85/2006.

În această ipoteză, ridicarea suspendării executării silite presupune doar distribuirea către creditorul garantat a sumei obținute, ca preț al vânzării.

Trib. Bacău, Secția comercială, sent. nr. 381 din 18 decembrie 2006

A. Prin încheierea din 20 noiembrie 2006 s-a admis planul de reorganizare depus de debitoare, stabilindu-se ca dată pentru votarea planului de către adunarea creditorilor, data de 12 decembrie 2006, şi pentru confirmarea planului, data de 18 decembrie 2006.

S-a depus de către administratorul judiciar procesul verbal al adunării creditorilor din 12 decembrie 2006.

Conform acestuia, planul de reorganizare a fost acceptat de următoarele categorii de creditori: bugetari, chirografari [conform art. 96 alin. (1)] şi chirografari – alții (defavorizați), Planul a fost respins de creditorii garantați.

Constatând că sunt îndeplinite cerințele pentru confirmarea planului, conform art. 101 din Legea nr. 85/2006, în sensul că 3 categorii de creanțe, din cele 4, au votat pentru acceptarea planului, iar dintre acestea categoria *„creditori chirografari – alții"* este defavorizată prin plan, că s-a acordat un tratament corect şi echitabil categoriei, care a respins planul – creditorii garantați, judecătorul-sindic va confirma planul de reorganizare votat de creditori şi va dispune continuarea activității pe baza planului aprobat şi confirmat, sub conducerea administratorului special şi supravegherea administratorului judiciar.

Va fi obligat administratorul special să prezinte trimestrial, comitetului creditorilor, rapoarte asupra situației financiare a averii debitorului şi să depună la grefa tribunalului, raportul aprobat de către comitetul creditorilor şi o situație a cheltuielilor efectuate, conform art. 105 din Legea nr. 85/2006, stabilind termen pentru prezentarea primului raport trimestrial la 2 aprilie 2007.

B. Prin cererea înregistrată la data de 14.12.2006, creditorul garantat B.C.R. – Agenția B. a solicitat ridicarea suspendării executării silite asupra bunului imobil teren, în suprafață de 1179, 98 mp situat în B., str. M.E. – tarlaua 69, parcela 22, proprietatea debitoarei.

În motivarea cererii creditoarea arată că a declanşat executarea silită împotriva debitoarei conform dosarului nr. 27/2004 al executorului bancar, respectiv dosar de executare nr. 1051/2004 al Judecătoriei Buhuşi. La licitația organizată în data de 23.01.2006, imobilul a fost adjudecat de către cumpărătorul T.V. pentru suma de 55.000 RON, prețul fiind consemnat la C.E.C. Sucursala Bacău. La data la care a cunoscut că debitoarea a fost declarată în insolvență, executorul bancar a dispus suspendarea executării, conform art. 36 din Legea nr. 85/2006, astfel că nu a mai întocmit procesul-verbal de distribuire a sumelor rezultate din executare. Întrucât valoarea creanței aco-

peră în totalitate valoarea terenului vândut, bunul nu este prins în planul de reorganizare, iar planul prevede achitarea cu prioritate către B.C.R. a sumei de 55.000 RON, solicită admiterea cererii urmând să se dispună ridicarea suspendării, în vederea întocmirii procesului-verbal de distribuţie, în dosarul de executare nr. 27/2004.

Debitoarea, prin administratorul special şi administratorul judiciar, nu s-a opus cererii creditoarei.

Judecătorul-sindic constată întemeiată această cerere, pentru următoarele considerente:

Creditoarea B.C.R. a fost înscrisă la masa pasivă cu o creanţă nominală de 164.594,44 RON, creanţă garantată.

Întrucât debitoarea nu şi-a achitat obligaţiile contractuale, B.C.R. – Agenţia B. a procedat la executarea silită a terenului ipotecat de debitoare. Astfel, prin licitaţia organizată la data de 23.01.2006, terenul ipotecat a fost adjudecat în favoarea lui T.V., pentru suma de 55.000 RON, conform actului de adjudecare nr. 27/26.01.2006, încheiat de executorul bancar, în dosarul de executare nr. 1051/2004 al Judecătoriei Buhuşi. Deşi preţul a fost consemnat de către adjudecatar la CEC, prin intrarea debitoarei în procedura de insolvenţă, acesta nu a mai putut fi atribuit, fiind suspendată executarea silită, în temeiul art. 36 din Legea nr. 85/2006.

Constatând că sunt îndeplinite cerinţele art. 39 din Legea nr. 85/2006, în sensul că valoarea creanţei acoperă în totalitate valoarea obţinută a terenului vândut şi că terenul nu a fost inclus în planul de reorganizare al debitoarei, judecătorul-sindic, în temeiul art. 39 din Legea nr. 85/2006, va admite cererea creditoarei B.C.R. – Agenţia B, şi va ridica suspendarea executării silite, dispunând executorului bancar să procedeze la distribuirea sumei consemnate la CEC, ca preţ al vânzării.

Notă: Potrivit dispoziţiilor art. 39 alin. (1) din legea insolvenţei, valorificarea imediată a creanţei ca urmare a ridicării suspendării se face în cadrul procedurii, cu aplicarea corespunzătoare a dispoziţiilor art. 116-118 şi cu condiţia achitării din preţ a cheltuielilor prevăzute de art. 121 alin. (1) pct. 1.

În consecinţă, judecătorul-sindic trebuia să dispună ca distribuirea sumei să o facă administratorul judiciar, iar nu executorul bancar, suma consemnată la CEC de adjudecatar trebuind să fie virată în contul averii debitoarei, deschis în condiţiile art. 4 din lege.

Întrucât valorificarea garanţiei era parţial efectuată înainte de deschiderea procedurii, singurul act de executare rămas fiind distribuirea sumei, administratorul judiciar trebuia să procedeze numai la aducerea sumei din contul deschis la CEC în contul averii debitoarei, să întocmească planul de distribuire, în care eventual să includă şi cheltuieli, dintre cele prevăzute de

art. 121 alin. (1) pct. 1 în măsura în care asemenea cheltuieli există, şi să ceară judecătorului-sindic aprobarea distribuirii.

În cauză, judecătorul-sindic a dispus numai ridicarea suspendării, distribuirea sumei trebuind să fie precedată de un raport de distribuire.

18. Confirmare plan de reorganizare. Condiţii. Consecinţe neconfirmare plan

Legea nr. 85/2006, art. 100, art. 101 lit. a), art. 102 pct. 3, art. 107 alin. (2) lit. b)

Un plan va fi confirmat de judecătorul-sindic dacă cel puţin jumătate plus una dintre categoriile de creanţe menţionate în programul de plăţi acceptă sau sunt socotite că acceptă planul.

În cazul în care planul a fost acceptat doar de o singură categorie de creditori dintre cele 3 existente, nefiind îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 101 lit. A din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic nu va confirma planul propus de debitoare.

Dacă niciun plan nu este confirmat şi termenul pentru propunerea unui plan a expirat, judecătorul-sindic va dispune de îndată începerea procedurii falimentului, potrivit art. 107 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 85/2006.

Trib. Hunedoara, Secţia comercială, sent. nr. 68 din 7 martie 2007

Prin sentinţa civilă nr. 23/F/7.02.2007, pronunţată de judecătorul-sindic în dosarul nr. 3101/97/2006, a fost admis planul depus de societatea debitoare SC I.M.I. SRL, stabilindu-se ca dată a adunării generale a creditorilor, când urma să fie votat planul, 27 februarie 2007 şi ca dată a confirmării planului data de 28 februarie 2007.

În data de 12.02.2007, prin Buletinul procedurilor de insolvenţă, a fost convocată de către administratorul judiciar, adunarea creditorilor pentru votarea planului şi au fost precizate modalităţile de participare la vot.

Din procesul-verbal încheiat la 27.02.2007, cu ocazia votării planului, rezultă că au participat creditorii BCR – Sucursala Brad, DGFP Hunedoara, B.V. prin avocat, SC P.B. SRL, SC F.I. SRL şi SC G.T. SRL prin administratori. Dintre aceşti creditori doar creditoarea DGFP Hunedoara nu a votat planul.

În art. 100 din Legea nr. 85/2006 sunt prevăzute categoriile distincte de creanţe care votează separat, respectiv creditorii cu creanţe garantate, creditorii bugetari şi creditorii chirografari. În cadrul fiecărei categorii se consideră că planul este acceptat dacă în categoria respectivă planul este acceptat de o majoritate absolută din valoarea creanţelor din acea categorie.

Din tabelul definitiv al creditorilor întocmit de administratorul judiciar, rezultă că în prima categorie intră creditorii BCR – Sucursala Brad, DGFP Hunedoara, în categoria a II-a DGFP Hunedoara, Primăria comunei V., A.F.M şi în categoria a III-a restul creditorilor.

Din prima categorie a votat „pentru" creditorul BCR – Sucursala Brad care deține 98,33% din creanțele acestei categorii deci, potrivit art. 100 pct. 4 din Legea nr. 85/2006, se consideră că această categorie a acceptat planul.

Din categoria a II-a a votat „împotrivă" creditoarea DGFP Hunedoara care deține 63,11% din totalul creanțelor acestei categorii, iar ceilalți creditori nu au votat. În această categorie nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 100 pct. 4 din Legea nr. 85/2006 pentru ca planul să fie acceptat.

Din categoria a III-a au votat „pentru" plan creditorii B.V. (11,13%), SC P.B. SRL (0,31%), SC F.I. SRL (9,15%) şi SC G.T. SRL (0,64%) care dețin în total 24,22% din totalul creanțelor din această categorie. Ca urmare, nu sunt întrunite nici pentru această categorie condițiile prevăzute de art. 100 pct. 4 din Legea nr. 85/2006 pentru ca planul să fie acceptat.

La art. 101 lit. A din Legea nr. 85/2006 se prevede că un plan va fi confirmat de judecătorul-sindic dacă cel puțin jumătate plus una dintre categoriile de creanțe menționate în programul de plăți acceptă sau sunt socotite că acceptă planul.

Cum în cazul societății debitoare SC I.M.I. SRL planul a fost acceptat doar de o singură categorie de creditori, dintre cele 3 existente, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 101 lit. A din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic nu va confirma planul propus de debitoare.

Potrivit art. 102 pct. 3 din Legea nr. 85/2006, dacă niciun plan nu este confirmat şi termenul pentru propunerea unui plan a expirat, judecătorul-sindic va dispune de îndată începerea procedurii falimentului, potrivit art. 107 şi urm.

Aşa fiind, în baza art. 102 pct. 3 şi art. 107 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 85/2006 se va dispune începerea procedurii falimentului societății debitoare SC I.M.I. SRL.

19. Confirmare plan de reorganizare. Condiții

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 21, art. 101

În cazul în care sunt trei categorii distincte de creanțe, fără ca vreuna din aceste categorii să fie categorie defavorizată în sensul dispozițiilor art. 3 pct. 21 din Legea nr. 85/2006, pentru confirmarea planului trebuie îndeplinite condițiile prevăzute la lit. A din art. 101 alin. (1) din lege [cel puțin jumătate plus una dintre categoriile de creanțe menționate în programul de

plăţi, dintre cele menţionate la art. 100 alin. (3), acceptă sau sunt socotite că acceptă planul, cu condiţia ca minimum una dintre categoriile defavorizate să accepte planul].

Cum categoria care a votat împotriva planului nu este defavorizată, sunt îndeplinite condiţiile pentru confirmarea planului.

Trib. Comercial Mureş, sent. nr. 1950 din 21 octombrie 2009

Prin încheierea nr. 1675 din 14.08.2009, judecătorul-sindic a admis în principiu planul de reorganizare propus de debitoarea SC I.C. SRL.

În aplicarea şi respectarea dispoziţiilor impuse de art. 99 din Legea nr. 85/2006, s-a pus în vedere administratorului judiciar să convoace adunarea generală a creditorilor şi debitorului în vederea exprimării votului asupra planului de reorganizare, sens în care urma să facă în prealabil demersurile pentru publicarea anunţului corespunzător în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Dovezile de convocare a adunării generale a creditorilor şi respectiv cele referitoare la publicarea anunţului privind planul de reorganizare al debitoarei, au fost depuse la dosar de administratorul judiciar.

Totodată, administratorul judiciar a depus la dosar şi procesul-verbal întocmit cu ocazia şedinţei adunării generale a creditorilor din data de 7 septembrie 2009, când a avut loc votul creditorilor asupra planului admis.

Potrivit planului de reorganizare, a tabelului definitiv al obligaţiilor debitoarei şi în aplicarea dispoziţiilor art. 100 şi art. 101 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic ia act, conform procesului-verbal respectiv, că planul a primit vot favorabil, astfel:

1) Categoria de creditori cu creanţe garantate în cadrul căreia şi-a exprimat votul doar creditoarea Banca T., cu o creanţă ce deţine o pondere de 93,40% din această categorie, a votat împotriva planului. Cealaltă creditoare din această categorie, Banca C, nu şi-a exprimat votul.

2) Categoria de creditori bugetari, în cadrul căreia şi-a exprimat votul unicul creditor D.G.F.P. M, a votat pentru admiterea planul. Prin urmare, această categorie de creditori, prevăzută de art. 100 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 85/2006, a votat pentru admiterea planului în proporţie de 100%.

3) Ceilalţi creditori chirografari, categorie din care fac parte cei mai numeroşi creditori, şi-au exprimat votul astfel: din totalul creditorilor din această categorie, la şedinţă au participat doar 4 creditori, reprezentând cumulat 10,9% din totalul creanţelor categoriei, toţi aceşti creditori prezenţi votând pentru confirmarea planului. Restul creditorilor din această categorie nu şi-au exprimat votul asupra planului, dar, având în vedere dispoziţiile art. 101 alin. (1) lit. D introdusă prin Legea nr. 277/2009, potrivit cărora „creanţele nedefavorizate prin plan vor fi considerate prezente la votarea planului

şi sunt socotite că au acceptat planul", se consideră că această categorie de creditori, prevăzută de art. 100 alin. (3) lit. e) din Legea nr.85/2006, a votat pentru confirmarea planului.

Aşadar, judecătorul sindic constată că planul de reorganizare a fost votat de două din cele trei categorii de creanţe, în sensul art. 100 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Legiuitorul stabileşte prin art. 101 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006 că „la data stabilită, un plan va fi confirmat de judecătorul-sindic dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiţii:

a. cel puţin jumătate plus una dintre categoriile de creanţe menţionate în programul de plăţi, dintre cele menţionate la art. 100 alin. (3), acceptă sau sunt socotite că acceptă planul, cu condiţia ca minimum una dintre categoriile defavorizate să accepte planul;

b. în cazul în care sunt doar două categorii, planul se consideră acceptat în cazul în care categoria cu valoarea totală cea mai mare a creanţelor a acceptat planul;

c. fiecare categorie defavorizată de creanţe care a respins planul va fi supusă unui tratament corect şi echitabil prin plan;

d. creanţele nedefavorizate prin plan vor fi considerate prezente la votarea planului şi sunt socotite că au acceptat planul.

Tratament corect şi echitabil există atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

a) niciuna dintre categoriile care resping planul şi nicio creanţă care respinge planul nu primesc mai puţin decât ar fi primit în cazul falimentului;

b) nicio categorie sau nicio creanţă aparţinând unei categorii nu primeşte mai mult decât valoarea totală a creanţei sale;

c) în cazul în care o categorie defavorizată respinge planul, nicio categorie de creanţe cu rang inferior categoriei defavorizate neacceptate, astfel cum rezultă din ierarhia prevăzută la art. 100 alin. (3), nu primeşte mai mult decât ar primi în cazul falimentului.

Articolul 100 alin. (4) din lege stabileşte la rându-i că „un plan va fi socotit acceptat de o categorie de creanţe dacă în categoria respectivă planul este acceptat de o majoritate absolută din valoarea creanţelor din acea categorie".

În cazul în speţă, întrucât sunt trei categorii distincte de creanţe, fără ca vreuna din aceste categorii să fie categorie defavorizată în sensul dispoziţiilor art.3 pct. 21 din Legea nr. 85/2006, trebuie întrunite condiţiile de la lit. A ale art. 101 alin. (1) din lege.

Judecătorul-sindic constată că în speţă sunt îndeplinite cerinţele prevăzute la art. 101 alin. (1) lit. A din Legea nr. 85/2006, deoarece planul a fost acceptat de două din cele trei categorii de creanţe, iar categoria creditorilor garantaţi, care a votat împotriva planului, nu este o categorie defavorizată, întrucât

urmează să fie îndestulată în proporţie de 100% în cazul implementării planului de reorganizare.

În concluzie, reţinând că sunt întrunite cerinţele prevăzute la art. 101 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic va confirma planul de reorganizare depus de debitoarea SC I.C. SRL.

20. Votarea planului de reorganizare de către creditori

Legea nr. 85/2006, art. 100 alin. (1)

În ceea ce priveşte voturile prin corespondenţă, judecătorul sindic constată că acestea sunt valabile, întrucât Legea nr. 85/2006 nu stabileşte un termen pentru depunerea lor, doar la art. 100 alin. (1) se spune că la începutul şedinţei de vot administratorul judiciar va informa creditorii despre voturile valabile primite în scris.

Termenul de 5 zile menţionat de creditoarea DGFP Bucureşti este stabilit în art. 99 alin. (3) pentru acţionarii şi creditorii cu titluri de valoare la purtător pentru depunerea originalelor la administratorul judiciar sub sancţiunea decăderii din dreptul de a vota.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 2980/2007

La data de 21.03.2007 debitoarea SC F. SA a depus plan de reorganizare în vederea continuării activităţii şi pentru acoperirea pasivului.

În raport de dispoziţiile art. 98 din lege, planul a fost comunicat creditorilor, depus la oficiul registrului comerţului şi la grefa tribunalului. Judecătorul sindic a convocat la data de 4.06.2007, în conformitate cu art. 98 alin. (3) din lege, o şedinţă la care au fost citaţi comitetul creditorilor, administratorul judiciar şi debitoarea în vederea audierii acestora cu privire la planul propus.

Analizând conţinutul planului de reorganizare şi după exprimarea opiniei creditorilor ce s-au prezentat în cadrul şedinţei convocate, judecătorul sindic în conf. cu art. 98 alin. (2) din Legea 85/2006 a admis planul de reorganizare propus de societatea debitoare SC F. SA.

De asemenea, în conformitate cu art. 99 din Legea nr. 85/2006 a dispus convocarea adunării creditorilor şi a dispus publicarea în termen de 5 zile a unui anunţ referitor la plan în Buletinul procedurilor de insolvenţă în condiţiile art. 99 alin. (2) din lege.

În adunarea creditorilor de la 17.07.2007, conform procesului-verbal întocmit şi depus la dosarul cauzei situaţia voturilor a fost următoarea: categoria creditorilor garantaţi a votat pentru planul de reorganizare propus, în

proporţie de 100%, categoria creditorilor bugetari a votat împotriva planului ,în proporţie de 93,60 %; categoria creditorilor chirografari stabiliţi conform art. 96 alin. (1) din lege a votat pentru reorganizare în proporţie de 87,3%; categoria celorlalţi creditori chirografari a votat pentru în proporţie de 67,42%.

Creditoarea D.G.F.P. Bucureşti prin consilier juridic a solicitat în concluziile formulate la termenul de judecată de la 13.08.2007 infirmarea planului de reorganizare motivate de faptul că la şedinţa adunării creditorilor nu s-a întrunit cvorumul.

În acest sens, a precizat că voturile prin corespondenţă trebuiau depuse cu 5 zile înainte de şedinţă, sub sancţiunea decăderii din dreptul de a vota.

Mai mult, această creditoarea a arătat că a formulat precizări la declaraţia de creanţa care nu au fost avute la întocmirea tabelului obligaţiilor debitoarei, tabel ce nu este definitive, astfel că nu se poate proceda la votarea lui.

Analizând materialul probator, judecătorul sindic reţine următoarele:

Conform art. 101 din Legea nr. 85/2006: (1) La data stabilită, un plan va fi confirmat de către judecătorul-sindic, dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiţii: A. cel puţin jumătate plus una dintre categoriile de creanţe menţionate în programul de plăţi, dintre cele menţionate la art. 100 alin. (3), acceptă sau sunt socotite că acceptă planul, cu condiţia ca minimum una dintre categoriile defavorizate să accepte planul; B. în cazul în care sunt doar două categorii, planul se consideră acceptat în cazul în care categoria cu valoarea totală cea mai mare a creanţelor a acceptat planul; C. fiecare categorie defavorizată de creanţe care a respins planul va fi supusă unui tratament corect şi echitabil prin plan. (2) Tratament corect şi echitabil există atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii: a) niciuna dintre categoriile care resping planul şi nicio creanţă care respinge planul nu primesc mai puţin decât ar fi primit în cazul falimentului; b) nicio categorie sau nicio creanţă aparţinând unei categorii nu primeşte mai mult decât valoarea totală a creanţei sale; c) în cazul în care o categorie defavorizată respinge planul, nicio categorie de creanţe cu rang inferior categoriei defavorizate neacceptate, astfel cum rezultă din ierarhia prevăzută la art. 100 alin. (3), nu primeşte mai mult decât ar primi în cazul falimentului. (3) Doar un singur plan de reorganizare va fi confirmat.

În speţă, conform procesului-verbal întocmit la şedinţa din 17.07.2007 şi depus la dosarul cauzei situaţia voturilor a fost următoarea: categoria creditorilor garantaţi a votat pentru planul de reorganizare propus, în proporţie de 100%; categoria creditorilor bugetari a votat împotriva planului, în proporţie de 93,60 %; categoria creditorilor chirografari stabiliţi conform art. 96 alin. (1) din lege a votat pentru reorganizare în proporţie de 87,3%; categoria celorlalţi creditori chirografari a votat pentru în proporţie de 67,42%.

În ceea ce priveşte voturile prin corespondenţă, judecătorul sindic constată că acestea sunt valabile, întrucât Legea nr. 85/2006 nu stabileşte un

termen pentru depune rea lor, doar la art. 100 alin. (1) se spune că la începutul şedinţei de vot administratorul judiciar va informa creditorii despre voturile valabile primite în scris.

Termenul de 5 zile menţionat de creditoarea DGFP Bucureşti este stabilit în art. 99 alin. (3) pentru acţionarii şi creditorii cu titluri de valoare la purtător pentru depunerea originalelor la administratorul judiciar sub sancţiunea decăderii din dreptul de a vota.

În ceea ce priveşte precizarea la declaraţia de creanţă a creditoarei DGFP Bucureşti, trebuie menţionat că aceasta poate formula orice fel de precizări consideră, însă tabelul definitiv al obligaţiilor a fost întocmit şi afişat, iar contestaţiile la acesta au fost soluţionate, astfel că în raport de dispoziţiile Legii nr. 85/2006 s-a procedat la votarea planului de reorganizare.

Constatând că voturile exprimate în favoarea planului reprezintă votul majoritar, că sunt îndeplinite cerinţele art. 101 alin. (1) din lege, judecătorul sindic confirma planul de reorganizare. De asemenea, pune în vedere dispoziţiile art. 102 din Legea nr. 85/2006.

Capitolul II
Reorganizarea şi reinserţia debitorului în activitatea comercială sau trecerea la faliment

Secţiunea 1. Reorganizarea

1. Modificare plan de reorganizare. Condiţii

Legea nr. 85/2006, art. 94-102

Modificarea planului de reorganizare se poate face în aceleaşi condiţii ca şi admiterea şi confirmarea lui, cu respectarea principiului simetriei.

Principiul simetriei presupune ca modificarea planului de reorganizare să fie supusă aceloraşi reguli de procedură ca şi planul, inclusiv formalităţile de publicitate, de admitere şi de confirmare.

Acordul creditorilor, dat într-o adunare generală obişnuită, nu este suficient pentru modificarea planului de reorganizare, cererea de vânzare a unui bun din avere pentru suplimentarea surselor de finanţare apărând ca o modificare a planului la capitolul surse de finanţare.

C.A. Ploieşti, dec. nr. 925 din 17 iulie 2008

Prin încheierea din 21.04.2008, judecătorul-sindic a respins cererea debitoarei SC E.C. SRL de modificare a planului de reorganizare şi se suplimentare a surselor de finanţare.

Pentru a pronunţa această sentinţă, instanţa de fond a reţinut că societatea debitoare este în faza de reorganizare judiciară, planul de reorganizare propus de aceasta fiind confirmat prin sentinţa nr. 210 din 25.02.2008.

Or, este de principiu că în perioada de reorganizare societatea îşi desfăşoară activitatea potrivit planului şi poate efectua doar modificările de structură prevăzute în acesta.

Susţinerea creditorilor în sensul că vânzarea activului ar reprezenta o suplimentare a surselor de finanţare nu poate fi avută în vedere, o astfel de suplimentare ar putea fi o infuzie de capital sau altă operaţiune care să nu implice patrimoniul societăţii.

Aşadar, în condiţiile în care lichidarea unui activ nu a fost prevăzută în planul de reorganizare admis şi confirmat şi nu a fost supusă condiţiilor de publicitate prevăzute de lege, instanţa a constatat că o astfel de cerere nu poate fi admisă.

Împotriva acestei încheieri au declarat recurs creditorul BRD şi debitorul care solicită admiterea recursului şi modificarea în totalitate a încheierii judecătorului-sindic, în sensul admiterii cererii de modificare a planului de reorganizare şi de suplimentare a surselor de finanţare, conform Hotărârii Adunării Creditorilor din data de 18.04.2008.

S-a susţinut că la data de 18.04.2008, în şedinţa adunării creditorilor, s-a aprobat cu unanimitate de voturi propunerea administratorului special în sensul completării surselor de finanţare prevăzute în planul de reorganizare aprobat şi confirmat şi că sursa de finanţare propusă viza suma de bani încasată de către societate prin vânzarea unui activ aflat în patrimoniul său, activ care nu este necesar desfăşurării activităţii.

Examinând încheierea recurată prin prisma criticilor formulate şi a dispoziţiilor legale incidente în cauză, Curtea reţine următoarele:

Potrivit art. 94 din Legea nr. 85/2006 planul va putea să prevadă fie restructurarea şi continuarea activităţii debitorului, fie lichidarea unor bunuri din averea acestuia, fie o combinaţie a celor două variante de reorganizare.

Când sentinţa care confirmă un plan intră în vigoare, activitatea debitorului este reorganizată în mod corespunzător, creanţele şi drepturile creditorilor şi ale celorlalte părţi interesate fiind modificate astfel cum este prevăzut în plan.

Creditorii debitoarei au votat planul de reorganizare fără să prevadă lichidarea imobilului din oraşul P., str. S.G., nr. 20, judeţul Ilfov.

Principiul simetriei, invocat de recurentă, presupune ca modificarea planului de reorganizare să fie supusă aceloraşi reguli de procedură ca şi planul, inclusiv formalităţile de publicitate, ceea ce în cauză nu s-a întâmplat, aşa cum în mod corect a reţinut instanţa de fond.

Acordul creditorilor nu este suficient pentru vânzarea imobilului, vânzare care nu a fost cuprinsă în planul de reorganizare, întrucât aceasta ar însemna o micşorare a patrimoniului debitoarei.

Se va respinge susţinerea potrivit căreia cererea de vânzare nu apare ca o modificare a planului, ci ca o sursă de finanţare având în vedere că odată aprobat planul de reorganizare sunt aprobate şi sursele de finanţare prevăzute în cadrul planului, singura modalitate de a mări sursa de finanţare fiind infuzia de capital.

Astfel, adunarea creditorilor, în consens cu debitoarea, a votat vânzarea unui imobil, vânzare necuprinsă în planul de reorganizare confirmat, pentru scurtarea timpului prevăzut pentru plata datoriilor.

Această vânzare presupune modificarea planului de reorganizare la capitolul surse de finanțare.

Or, pentru a se modifica planul de reorganizare este necesară parcurgerea aceloraşi etape ca la aprobare, aceasta rezultând din economia textului Legii nr. 85/2006, în acest sens fiind şi motivarea hotărârii pronunțate de judecătorul-sindic.

În consecință, pentru considerentele de mai sus, în temeiul art. 312 C.proc.civ., se va respinge recursul ca nefondat, menținându-se ca legală şi temeinică încheierea pronunțată.

2. Prelungire perioadă de reorganizare. Condiții

Legea nr. 85/2006, art. 95 alin. (4)

Prelungirea perioadei de reorganizare judiciară poate fi dispusă cu îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 95 alin. (4) din Legea nr. 85/2006: recomandarea administratorului judiciar, după trecerea unui termen de cel mult 18 luni de la confirmarea planului, dacă propunerea este votată de cel puțin 2/3 din creditorii aflați în sold la acea dată.

Nu sunt îndeplinite condițiile pentru prelungirea perioadei de reorganizare dacă se constată că cererea debitoarei nu a fost formulată la recomandarea administratorului judiciar, care a susținut că măsurile propuse de administratorul social nu sunt de natură a conduce la redresarea societății şi plata creanțelor şi dacă numai patru creditori din cei zece aflați în sold, conform graficului de rambursare a creanțelor, şi-au exprimat acordul pentru prelungirea planului.

Trib. Olt, Secția comercială şi de contencios administrativ, sent. nr. 48 din 30 ianuarie 2007

Prin cererea înregistrată la data de 12 aprilie 2006, M.N., administrator al debitoarei SC E. SRL Valea Mare a solicitat, în baza art. 92 alin. (3) din Legea nr. 64/1995, prelungirea termenului de reorganizare judiciară în cadrul termenului general permisiv de 2 ani reglementat de lege şi completarea acestui plan.

În motivarea cererii, s-a arătat că au fost promovate un număr de 7 acțiuni împotriva debitorilor societății, pentru recuperarea unor creanțe de circa 281.309,91 RON; că s-a vândut de către creditoarea BRD Olt, prin licitație publică, spațiul comercial cu care a fost garantat creditul acordat societății, că activul societății reprezentat de imobil brutărie şi teren intravilan a devenit disponibil în vederea valorificării.

De asemenea, s-a mai precizat că a fost demarată activitatea de confecţionare a bolţarilor, efectuându-se deja primele livrări de produse, că societatea are pe stoc produse agricole brute în cantitate de 609.119 tone care urmează a fi prelucrate, că societatea a înregistrat în primul trimestru al anului 2006 profit, iar toate veniturile realizate au fost învestite în aprovizionarea de produse agricole brute.

Tribunalul Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, prin sentinţa nr. 376 din 29 mai 2006, pronunţată în dosarul nr. 116/F/2004, a respins cererea de prelungire a planului de reorganizare formulată de debitoare, a dispus intrarea în faliment a debitoarei, dizolvarea societăţii şi ridicarea dreptului de administrare. A fost numit lichidator judiciar SC N.I. SRL.

Pentru a pronunţa ceastă soluţie, judecătorul-sindic a reţinut că, pe parcursul perioadei de reorganizare, rapoartele trimestriale privind îndeplinirea obligaţiilor asumate prin plan nu au fost prezentate, sau au fost prezentate cu mare întârziere şi în urma unor insistenţe repetate. De asemenea, a mai avut în vedere că prin raportul din 12 mai 2006, administratorul judiciar a precizat că este imposibilă continuarea activităţii de brutărie prevăzută în planul de reorganizare, iar continuarea activităţii societăţii ar mări cuantumul datoriilor faţă de terţi şi ar face imposibilă achitarea creanţelor deja existente.

Judecătorul sindic a ţinut cont şi de faptul că principalul creditor al debitoarei, AFP Slatina, a solicitat respingerea cererii de prelungire a planului, deoarece nu a fost achitată nicio datorie faţă de bugetul general consolidat al statului, acumulându-se în continuare datorii care au ajuns la suma de 219.295 RON, faţă de 170.556,48 RON cu cât figura la data deschiderii procedurii.

Singurii creditori care au fost de acord cu admiterea cererii de prelungire a planului au fost BRD Olt şi SC A. SA Buzău.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs debitoarea, considerând-o netemeinică şi nelegală, invocând dispoziţiile art. 304 pct. 7, 8 şi 9 C.proc.civ.

Prin decizia nr. 1347 din 5 octombrie 2006 pronunţată de Curtea de Apel Craiova s-a admis recursul, a fost casată sentinţa şi trimisă cauza spre rejudecarea cererii de prelungire a perioadei de executare a planului.

Pentru a pronunţa această decizie, Curtea a reţinut că pe parcursul judecării recursului, o parte din creditori, ce au creanţe privilegiate, garantate şi respectiv chirografare, şi-au exprimat „în scris" acordul pentru extinderea perioadei de executare a planului de reorganizare propus de debitoare, în acest sens existând şi opinia administratorului judiciar.

În acest context, Curtea a constatat că, în condiţiile în care recurenta debitoare a achitat o parte din creanţe, iar pe de altă parte unii creditori şi-au exprimat acordul privind prelungirea executării planului de reorganizare, se impune examinarea cererii formulate de debitoare din perspectiva îndeplinirii cerinţelor legale prevăzute de dispoziţiile art. 95 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Cauza a fost repusă pe rolul Tribunalul Olt, constatându-se incidente dispoziţiile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind incompatibilitatea judecătorului-sindic în rejudecarea cererii de prelungire a planului de reorganizare, faţă de care s-a dispus trecerea cauzei la un alt complet.

Debitoarea a depus la dosar o completare a planului de reorganizare confirmat şi aprobat prin sentinţa 256 din 27.04.2005. S-a menţionat că sursele de finanţare care pot să asigure plata datoriilor provin din activitatea de morărit, vânzare grajd şi anexe, vânzare autoutilitară DAF 400, vânzare brutărie şi anexe, recuperare creanţe aflate în diferite etape de judecată la instanţele din Slatina şi din ţară. S-au depus înscrisuri.

De asemenea, au fost depuse la dosar în copie, adresele comunicate de creditorii BRD, SC S. Oltenia SA, SC A. SA Buzău şi Primăria comunei V.M. care şi-au exprimat acordul privind prelungirea planului de reorganizare.

Judecătorul-sindic a dispus convocarea adunării generale a creditorilor prin Buletinul procedurilor de insolvenţă în vederea punerii în discuţie a cererii de prelungire a planului de reorganizare pentru termenul din 22 ianuarie 2007, cu menţiunea că, creditorii îşi pot exprima în scris opinia asupra cererii de extindere a planului de reorganizare.

Administratorul judiciar a depus în scris punctul său de vedere, arătând că măsurile propuse nu sunt de natură a conduce la redresarea societăţii şi plata creanţelor, lăsând la aprecierea instanţei soluţia care se va pronunţa.

Analizând actele şi lucrările dosarului se reţine că prin sentinţa nr. 526 din 27.04.2005 s-a confirmat planul de reorganizare propus de debitoare, prin administratorul social, perioada de reorganizare fiind de 2 ani.

Examinând documentele financiar-contabile depuse la dosar, se constată că debitoarea a achitat o parte din creanţe, dar, din graficul de rambursare a creanţelor prezentat de către debitoare rezultă că un număr de 10 creditori având creanţe privilegiate, garantate şi chirografare se află în sold, plata fiind eşalonată pe trimestre în cursul anului 2007.

Potrivit art. 95 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, la recomandarea administratorului judiciar, după trecerea unui termen de cel mult 18 luni de la confirmarea planului, această perioadă va putea fi extinsă cu cel mult încă o perioadă de un an, dacă propunerea este votată de cel puţin 2/3 din creditorii aflaţi în sold la acea dată.

În cauza de faţă, se constată că cererea debitoarei privind prelungirea planului de reorganizare nu a fost formulată la recomandarea administratorului judiciar care a susţinut că măsurile propuse de administratorul social nu sunt de natură a conduce la redresarea societăţii şi plata creanţelor.

De asemenea, numai patru creditori din cei zece aflaţi în sold conform graficului de rambursare a creanţelor şi-au exprimat acordul pentru prelungirea planului, nefiind îndeplinită condiţia prevăzută la art. 95 alin. (4) din

lege, ca propunerea să fie votată de cel puţin 2/3 din creditorii aflaţi în sold la această dată.

În consecinţă, cererea formulată de debitoare privind prelungirea perioadei de reorganizare nu îndeplineşte condiţiile prevăzute de lege, motiv pentru care va fi respinsă ca neîntemeiată.

Nota 1: În acelaşi sens s-a pronunţat Tribunalul Constanţa prin încheierea nr. 201/COM din 15 ianuarie 2007.

Tribunalul a admis cererea formulată de administratorul judiciar desemnat să supravegheze activitatea debitorului pe perioada de reorganizare şi a încuviinţat extinderea planului de reorganizare pentru o durată de 1 an.

Tribunalul a analizat îndeplinirea celor trei condiţii reţinând că cererea de prelungire aparţinea administratorului judiciar, că în cadrul şedinţei adunării creditorilor din 22 decembrie 2006 au votat pentru prelungirea perioadei de reorganizare cel puţin 2/3 din creditorilor aflaţi în sold la 22 decembrie 2006 şi că au trecut mai puţin de 18 luni de la confirmarea planului de reorganizare.

Nota 2: În cauză, judecătorul-sindic a omis să analizeze şi termenul în care se putea cere prelungirea perioadei de reorganizare.

De observat că cererea de prelungire a fost făcută cu numai câteva zile înainte de expirarea termenului de reorganizare de 2 ani.

Deci, nu era îndeplinită nici condiţia ca cererea să fie formulată după trecerea unui termen de cel mult 18 luni de la confirmarea planului.

Considerăm că determinarea sancţiunii nesolicitării prelungirii perioadei de reorganizare în termen util, astfel încât aceasta să se poată dispune la cel mult 18 luni de la confirmarea planului, ţine de determinarea naturii termenului. Dacă este un termen procedural, aşa cum suntem înclinaţi a considera, deoarece legea insolvenţei este o lege de procedură, sancţiunea neîndeplinirii actului în termen este decăderea din dreptul de a solicita prelungirea duratei reorganizării încât, la împlinirea termenului de realizare a planului, dacă pasivul nu a fost stins conform programului de plată, se impune conversia reorganizării în faliment.

Din interpretarea art. 95 alin. (4) reiese că perioada de reorganizare stabilită prin planul confirmat poate fi prelungită. Prelungirea se poate dispune: la recomandarea administratorului judiciar; la cel mult 18 luni de la confirmarea planului; dacă propunerea este votată de cel puţin 2/3 dintre creditorii aflaţi în sold la acea dată.

Textul este relativ neclar, încât se pune întrebarea: cine poate cere prelungirea duratei reorganizării?

Considerăm că cererea de prelungire trebuie să aparţină celui ce a propus planul sau debitorului, prin persoana care are conducerea activităţii sale, şi nu

cum a reținut instanța *„că cererea debitoarei nu a fost formulată la recomandarea administratorului judiciar"*.

Recomandarea administratorului judiciar se cere numai ca un aviz pentru aprobarea cererii de prelungire a perioadei de reorganizare.

Considerăm că propunerea administratorului judiciar pentru prelungire sau contra este facultativă şi că esențial este votul creditorilor, cărora le aparține decizia economică.

3. Lămurirea înțelesului şi aplicării titlului ce constituie sentința de confirmare a planului de reorganizare

C.proc.civ., art. 400 alin. (2) la care face trimitere art. 149 din Legea nr. 85/2006
Legea nr. 85/2006, art. 95 alin. (3), art. 102

Perioada de reorganizare începe la data confirmării planului, potrivit art. 12 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 care stabileşte caracterul executoriu al hotărârii judecătorului-sindic şi art. 95 alin. (3) din aceeaşi lege care limitează la 3 ani perioada de executare a planului, iar nu la data rămânerii irevocabile a sentinței de confirmare şi nici după epuizarea dificultăților economice ale debitoarei care împiedică aducerea la îndeplinire a măsurilor propuse şi plata creanțelor la scadența stabilită.

Acordul creditorilor cu o asemenea chestiune este fără relevanță juridică, dispozițiile referitoare la începerea perioadei de reorganizare şi durata maximă a reorganizării fiind de ordine publică.

Dacă se consideră că planul debutează o lună sau două mai târziu, el va avea o perioadă de executare mai mare de 3 ani față de data de referință, când a avut loc confirmarea.

Trib. Comercial Mureş, sent. nr. 165 din 1 martie 2007

Prin cererea înregistrată la data de 15 februarie 2007, debitoarea SC C.F. SA a formulat o cererea de *„precizare"* a efectelor sentinței nr. 12 din 10 ianuarie 2007 prin care judecătorul-sindic a confirmat planul de reorganizare propus de debitoare, în sensul indicării lunii martie 2007 ca fiind prima lună de aplicare a planului de reorganizare.

În motivarea cererii se arată că hotărârea de confirmare a planului de reorganizare aprobat de creditori nu cuprinde nicio referire la intrarea în vigoare a planului, astfel că între creditori au apărut opinii diferite față de acest aspect; că în aceeaşi zi când a fost confirmat planul, judecătorul-sindic a mai soluționat o contestație îndreptată împotriva planului formulată de creditorul SC T.I. SRL, prin sentința nr. 11/10.01.2007, care nu este irevocabilă

până în acest moment, fiind atacată de respectiva societate. Însăşi hotărârea de confirmare a planului a devenit irevocabilă la o dată ulterioară celei la care a fost pronunţată, din moment ce calea de atac a fost de 10 zile de la comunicare, iar comunicarea s-a realizat la data de 25 ianuarie 2007 prin publicarea sentinţei în Buletinul procedurilor de insolvenţă nr. 155 din 25.01.2007.

În altă ordine de idei, adaugă debitoarea, la momentul promovării cererii, a mai apărut un incident care blochează practic reluarea producţiei la nivelul propus în plan. Este vorba de debranşarea alimentării cu energie electrică a SC B. SA – unitate învecinată în incinta căreia se află un post de transformare CET, de a cărui funcţionare depinde producţia sa.

Faţă de constatarea că această cerere de „*precizare*" nu a fost deloc motivată în drept în sensul impus de art. 112 C.proc.civ., judecătorul-sindic a pus din oficiu în discuţie această lipsă la termenul din 22 februarie 2007. În urma acesteia, s-a luat act de faptul că sesizarea era încadrabilă într-o contestaţie privind lămurirea înţelesului şi aplicării titlului executoriu în contextul art. 400 alin. (2) C.proc.civ., la care face trimitere implicit art. 149 din Legea nr. 85/2006.

Ulterior, prin notele de şedinţă din data de 26 februarie 2007, debitoarea a venit cu explicaţii suplimentare arătând că planul de reorganizare nu poate fi considerat că începe a fi aplicat începând cu data de 11 ianuarie 2007, deoarece întreaga sa construcţie vizează plăţile către creditori în luni calendaristice; că aceste plăţi sunt în acelaşi timp şi în consens cu cerinţele legislaţiei contabile care vizează perioadele de referinţă contabilă pe luni calendaristice întregi.

Citând comitetul creditorilor prin publicarea efectuată în Buletinul procedurilor de insolvenţă nr. 418/2007, pentru soluţionarea contestaţiei, acesta a depus procesul-verbal din data de 28 februarie 2007, în cuprinsul căruia se face menţiunea că 5, din totalul de 7 membri, au fost de acord cu admiterea integrală a contestaţiei în sensul cerut de debitoare.

Analizând sesizarea debitoarei în sensul calificării şi precizării prin prisma dispoziţiilor art. 400 alin. (2) C.proc.civ., judecătorul-sindic apreciază că aceasta este întemeiată, însă numai parţial, în limita şi din considerentele ce urmează:

În primul rând, este de observat că planul de reorganizare votat de creditori şi confirmat de judecătorul-sindic nu a indicat nominal momentul de începere a aplicării planului. Planul prevede programul de plăţi către creditori doar pe luni: luna 1, luna 2 etc. O asemenea modalitate de stabilire a programului nu este nelegală. În practică, s-a dovedit chiar că o asemenea menţiune făcută în plan este oportună, deoarece unele incidente procedurale pot prelungi momentul de confirmare a planului la o dată ce nu putea fi anticipată de autorul planului la momentul depunerii.

Din cuprinsul planului astfel cum a fost votat de creditori, rezultă cu claritate că programul de plăţi vizează luni calendaristice, plăţile lunare neputând fi concepute în afara evidenţelor contabile la care debitoarea este ţinută potrivit legislaţiei speciale, în mod deosebit Legea nr. 82/1991 privind contabilitatea şi normele metodologice de aplicare a acesteia. Se ştie că în acest context, perioada de referinţă contabilă ce stă la baza balanţelor lunare este intervalul de timp cuprins între prima şi ultima zi a fiecărei luni. Aceste situaţii financiare reflectă printre altele atât veniturile cât şi cheltuielile, în categoria acestora urmând să intre în cazul de faţă şi acele plăţi lunare către creditori.

Prin urmare, caracterul executoriu al sentinţei din data de 10 ianuarie 2007, de confirmare a planului de reorganizare, nu poate atrage interpretarea că plăţile lunare către creditori vor avea perioada de referinţă 11 ianuarie – 11 februarie – 11 martie etc., iar evidenţa contabilă a societăţii să aibă perioadele de referinţă 1-31 ianuarie, 1-28 februarie etc. Concluzia este că prima lună de aplicare a planului confirmat la data de 10 ianuarie 2007, coincide cu prima lună calendaristică următoare, adică 1-28 februarie 2007. Efectul executoriu al sentinţei nu se determină în cazul de faţă prin referire la o anumită zi, deoarece însuşi obiectul hotărârii judecătoreşti de confirmare – planul de reorganizare – vizează lunile şi nu zilele ca perioade de raportare.

Pe de altă parte, pretenţia debitoarei de a indica luna martie 2007 ca fiind prima lună de aplicare a planului de reorganizare este vădit nelegală. Dificultăţile economice pe care le are debitoarea nu pot să prevaleze în faţa unor dispoziţii legale de ordine publică. Avem în vedere conţinutul art. 12 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 care stabileşte caracterul executoriu al hotărârii judecătorului-sindic şi art. 95 alin. (3) din aceeaşi lege care limitează la 3 ani perioada de executare a planului. Legiuitorul a limitat la acest interval de timp reorganizarea printr-o exprimare imperativă din considerente de ordine publică: evitarea blocajelor financiare, funcţionarea economiei de piaţă etc. Or, dacă se consideră că planul debutează în luna martie 2007, el va avea o perioadă de executare de 3 ani şi o lună, faţă de luna de referinţă când a avut loc confirmarea.

Din aceste considerente, achiesarea celor 5 membri din comitetul creditorilor la propunerea debitoarei nu are nicio relevanţă juridică. Practic, s-ar ajunge la modificarea planului, astfel că soluţia ar excede şi obiectului cu care a fost sesizat judecătorul-sindic.

Pentru aceste considerente se va admite în parte contestaţia formulată de debitoare privind lămurirea înţelesului şi aplicării titlului executoriu – sentinţa nr. 12 din 10 ianuarie 2007 prin care judecătorul-sindic a confirmat planul de reorganizare propus de debitoare. Se va lămuri acest titlu în sensul că prima lună de executare a planului de reorganizare este aferentă intervalului calendaristic 1-28 februarie 2007.

Notă: Faptul că hotărârea de confirmare a planului de reorganizare nu cuprinde nicio referire la intrarea în vigoare a planului nu poate naşte opinii diferite faţă de acest aspect.

Potrivit art. 102 din legea insolvenţei, când hotărârea care confirmă un plan intră în vigoare activitatea debitorului este reorganizată în mod corespunzător. Potrivit art. 8 din lege, hotărârile judecătorului-sindic (inclusiv cea de confirmare a planului) sunt definitive şi executorii şi în consecinţă hotărârea de confirmare a planului intră în vigoare de la data pronunţării sale. Deci, perioada de reorganizare începe chiar din ziua confirmării planului de către judecătorul-sindic.

Ea nu poate începe din prima zi a lunii următoare confirmării.

Raţionamentul judecătorului-sindic este corect în sensul interpretării conţinutului planului deoarece planul confirmat are valoarea unei hotărâri definitive şi irevocabile împotriva debitorului în ce priveşte creanţele şi drepturile creditorilor care sunt modificate astfel cum este prevăzut în plan, potrivit art. 102 alin. (1) din lege.

În aceste condiţii, lămurirea vizează conţinutul planului în sensul scadenţei plăţilor, prima lună de plată a primei creanţe coincizând cu prima lună calendaristică întreagă pentru considerentele reţinute în mod corect, prin raportare la legile contabile.

De aceea, lămurirea titlului *„în sensul că prima lună de executare a planului de reorganizare este aferentă intervalului calendaristic 1-28 februarie 2007"* este inexactă.

Considerăm astfel că, mai exact şi mai tehnic, judecătorul-sindic trebuia să dispună lămurirea titlului în sensul lămuririi conţinutului planului în ce priveşte programul de plăţi, prima lună de plată fiind intervalul 1-28 februarie 2007.

4. Modificare plan de reorganizare. Condiţii

Legea nr. 64/1995, art. 101 alin. (1)
Legea nr. 85/2006, art. 102
C.civ., art. 969, art. 970

Planul confirmat are putere de lege între părţile contractante, debitor şi creditori, şi are valoarea unei hotărâri judecătoreşti definitive împotriva debitorului. El nu poate fi modificat de judecătorul-sindic ca urmare a modificării unei dispoziţii legale ce a stat la baza confirmării lui.

Modificarea planului în sensul noii legi, intrată în vigoare pe perioada reorganizării, ar fi fost posibilă doar în măsura în care potrivit principiului de drept civil „mutus consensus, mutus disensus", prevăzut de art. 970

C.civ., părţile de comun acord ar fi revocat vechea convenţie (planul de reorganizare), care are putere de lege între părţile contractante nu numai potrivit art. 969 C.civ., dar şi potrivit art. 101 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 care stabileşte că planul confirmat va fi socotit hotărâre definitivă împotriva debitorului şi art. 102 din Legea nr. 85/2006 care menţine aceleaşi dispoziţii cu privire la planul confirmat.

Puterea de decizie în această problemă nu este a comitetului creditorilor, care are doar un rol consultativ şi de asistenţă a atribuţiilor manageriale ale administratorului judiciar, ci a adunării creditorilor care trebuie să se desfăşoare în condiţiile de cvorum şi vot prevăzute pentru votarea planului.

Cât timp nu există un consens general de modificare a planului de reorganizare, programul de plăţi cuprins în plan trebuie respectat întocmai.

Trib. Comercial Mureş, sent. nr. 281 din 21 martie 2007

Prin încheierea din 16 februarie 2006, în baza art. 100 alin. (5) din Legea nr. 64/1995, a fost confirmat planul de reorganizare propus de debitoare la data de 21 decembrie 2005, modificat în ianuarie şi februarie 2006 cu privire la majorările de întârziere.

Prin raportul întocmit pentru termenul din data de 21 septembrie 2006, administratorul judiciar a prezentat situaţia veniturilor şi a cheltuielilor, precum şi activitatea desfăşurată de debitor, plăţile efectuate şi, având în vedere schimbările legislative survenite ca urmare a intrării în vigoare a noii legi a insolvenţei – art. 41 alin. (1) – a considerat că este necesară modificarea graficului de plăţi cuprins în planul de reorganizare confirmat, întrucât acesta cuprinde şi accesorii calculate până la data ultimei plăţi planificate.

Astfel, a solicitat judecătorului-sindic să aprobe prezentarea unui nou grafic de plăţi întocmit în conformitate cu prevederile Legii nr. 85/2006, care să cuprindă replanificarea celor trei rate neachitate din motive obiective şi în cadrul căruia să nu mai fie calculate *„nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ... anterior datei deschiderii procedurii"* – art. 41 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

La termenul din 28 septembrie 2006 judecătorul-sindic a arătat că aprobarea solicitată nu stă în puterea sa şi a pus în vedere administratorului să prezinte această propunere adunării creditorilor, urmând ca la termenul următor să depună hotărârea luată în această adunare.

La data de 7 noiembrie 2006 comitetul creditorilor a aprobat raportul prezentat în data de 28 septembrie 2006, aprobând totodată modificarea graficului de plăţi aferent planului de reorganizare în sensul eliminării majorărilor şi penalităţilor calculate şi eşalonarea plăţilor pe parcursul a 2 ani de la confirmarea planului. Creditorul DGFP Mureş nu a fost de acord cu această

modificare a planului de reorganizare pentru motivele pe care le-a prezentat în adresa nr. 30424/03.11.2006.

Împotriva acestei decizii, creditoarea a formulat contestaţie arătând că planul de reorganizare este realizat sub imperiul vechii legi, fiind confirmat de judecătorul sindic în luna martie 2006 şi, întrucât legea dispune numai pentru viitor, consideră că sunt aplicabile dispoziţiile art. 101 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 care prevede că planul confirmat va fi socotit hotărâre definitivă împotriva debitorului. Invocă totodată şi art. 102 din Legea nr. 85/2006 care menţine aceleaşi dispoziţii cu privire la planul confirmat, considerat hotărâre definitivă şi irevocabilă împotriva debitorului, având calitatea de titlu executoriu.

Această contestaţie a fost înaintată spre soluţionare adunării creditorilor, conform art. 17 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, care a respins contestaţia formulată de creditoarea DGFP Mureş.

În acest context, creditoarea DGFP Mureş a înaintat o cerere de desfiinţare a hotărârii adunării creditorilor din data de 9 februarie 2007, solicitând totodată desfiinţarea deciziei luate de comitetul creditorilor din 7 noiembrie 2006 pentru nelegalitate. Pe lângă considerentele expuse mai sus creditoarea a mai arătat că, potrivit dispoziţiilor art. 101 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, consacrate şi de dispoziţiile art. 102 din Legea nr. 85/2006, legiuitorul a dat putere de lege planului de reorganizare judiciară confirmat, astfel că nicio altă hotărâre nu mai poate modifica programul de plăţi.

Analizând actele şi lucrările dosarului, prin prisma celor prezentate mai sus, judecătorul-sindic constată că susţinerile creditoarei D.G.F.P. Mureş sunt întemeiate pentru următoarele considerente:

Planul de reorganizare propus de debitoare a fost confirmat prin încheierea din 16 februarie 2006, în baza art. 100 alin. (5) din Legea nr. 64/1995, ca urmare a votului creditorilor dat în adunarea din 14 februarie 2006. De remarcat că pentru a-şi exprima votul pozitiv, creditoarea D.G.F.P. Mureş a solicitat în mod expres ca planul de reorganizare să fie refăcut urmând să fie acceptat „în condiţiile încasării clienţilor restanţi în termen de 1 an, cu plata integrală a sumelor datorate bugetului consolidat al statului", deci inclusiv majorările şi penalităţile de întârziere. Prin urmare, planul întocmit la data de 21 decembrie 2005, modificat în ianuarie şi februarie 2006, a primit la data de 14.02.2006 votul pozitiv al creditorilor în cadrul cărora D.G.F.P. Mureş deţinea o pondere de 83,95%.

Cu toate acestea, la data de 7 noiembrie 2006, comitetul creditorilor a aprobat modificarea graficului de plăţi aferent planului de reorganizare în sensul eliminării majorărilor şi penalităţilor calculate şi eşalonarea plăţilor pe parcursul a 2 ani de la confirmarea planului, în condiţiile în care creditoarea D.G.F.P. Mureş nu a fost de acord. De aceea, aceasta din urmă a formulat o contestaţie împotriva deciziei, care a fost înaintată spre soluţionare adunării

creditorilor, conform art. 17 alin. (6) din Legea nr. 85/2006. La data de 9 februarie 2006, creditorii prezenți în proporție de 5,22 % au respins contestația formulată de creditoarea DGFP Mureș.

Planul de reorganizare a debitoarei a fost confirmat sub Legea nr. 64/1995 care în art. 92 alin. (7) prevede că: „Pentru neachitarea obligațiilor bugetare datorate atât înainte, cât și după deschiderea procedurii de reorganizare judiciară, debitorul datorează majorări de întârziere și penalități de întârziere conform legii speciale în materie, până la data achitării acestora sau, după caz, până la data intrării în faliment". Mai mult art. 118 alin. (4) C.proc.fisc. prevede că: „Pentru obligațiile fiscale neplătite la termen, atât înainte, cât și după deschiderea procedurii de reorganizare judiciară, se datorează dobânzi și penalități de întârziere până la data deschiderii procedurii de faliment". În baza acestei dispoziții, prin programul de plăți cuprins în plan s-a prevăzut și plata de penalități și majorări către creditorul bugetar.

Aplicând principiul neretroactivității legii civile, invocat de creditoarea D.G.F.P. Mureș și enunțat de art. 1 C.civ. potrivit căruia „legea dispune numai pentru viitor; ea nu are putere retroactivă", planul confirmat urmează a fi respectat întocmai, el având valoarea unei hotărâri definitive împotriva debitorului.

Prin urmare, măsura de înlăturare a creanțelor bugetare, datorate cu titlu de penalități și majorări, nu are fundament legal.

Punerea în aplicare a unei astfel de măsuri ar fi fost posibilă doar în măsura în care potrivit principiului de drept civil *„mutus consensus, mutus disensus"*, prevăzut de art. 970 C.civ., părțile de comun acord ar fi revocat vechea convenție (planul de reorganizare), care are putere de lege între părțile contractante nu numai potrivit art. 969 C.civ., dar și potrivit art. 101 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 care stabilește că planul confirmat va fi socotit hotărâre definitivă împotriva debitorului și art. 102 din Legea nr. 85/2006 care menține aceleași dispoziții cu privire la planul confirmat.

Această posibilitate a avut-o în vedere judecătorul-sindic când, la termenul din 28 septembrie 2006, a arătat că modificarea solicitată nu stă în puterea sa și a pus în vedere administratorului judiciar să prezinte această propunere adunării creditorilor. Astfel, puterea de decizie în această problemă nu era a comitetului creditorilor, care avea doar un rol consultativ și de asistență a atribuțiilor manageriale ale administratorului judiciar.

În concluzie, întrucât nu există un consens general de modificare a acestui plan de reorganizare, modificarea lui nu este posibilă în condițiile în care s-a realizat în această speță.

Mai mult, se impunea ca adunarea creditorilor să se desfășoare în condițiile de cvorum și vot prevăzute de art. 99-100 din Legea nr. 64/1995, or, creditorii prezenți în proporție de 5,22 %, în lipsa creditorului majoritar, și-au exprimat votul cu încălcarea acestor dispoziții.

Faţă de cele ce preced, se va admite cererea creditoarei DGFP Mureş, se va desfiinţa hotărârea adunării creditorilor din 9 februarie 2007, în privinţa dispoziţiei de respingere a contestaţiei formulate de DGFP Mureş împotriva deciziei comitetului creditorilor din 7 noiembrie 2006, ce este lovită de nulitate.

5. Modul de plată a creanţelor în reorganizare. Obligativitatea programului de plăţi

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 20, art. 123

În caz de reorganizare nu sunt aplicabile prevederile art. 123 din legea insolvenţei care reglementează ordinea de satisfacere a creanţelor.

În reorganizare creditorii sunt plătiţi conform programului de plăţi, la termenele şi în măsura prevăzută în acest program.

În măsura în care în programul de plăţi s-a prevăzut că nu vor fi plătiţi creditorii chirografari, iar planul a fost astfel confirmat, creditorii chirografari nu pot solicita reconsiderarea planului şi nu pot pretinde plata creanţelor lor sub pretextul că activitatea debitorului este rentabilă şi se obţine profit.

Trib. Comercial Mureş, sent. nr. 311 din 23 martie 2007

Deliberând asupra cererii de reconsiderare a planului de reorganizare, formulată de creditoarea B.C.R. SA, se reţine:

Creditoarea B.C.R. SA a solicitat reconsiderarea planului de reorganizare propus de debitor, arătând în motivare următoarele:

Prin sentinţa nr. 283/05.04.2005, judecătorul-sindic a confirmat planul de reorganizare propus de debitor şi aprobat de toate categoriile de creditori, B.C.R. fiind inclusă la categoria creditorilor chirografari, pe considerentul că creanţa sa a fost garantată de către fideiusorul SC P.C. SRL, cu gaj asupra unui stoc de piese auto.

Iniţial, respectiv în momentul angajării creditului în sumă de 100.000 euro, conform contractului de credit nr. 567/07.12.2001, creditul a fost garantat cu ipotecă de rang I asupra unui imobil proprietatea debitorului. Ulterior, respectiv la data de 29.07.2002, prin actul adiţional nr. 567/D la contractul de credit, creditul a fost preluat de B.C.R. şi garantat, la insistenţele debitorului, cu un gaj mobiliar pe un stoc de piese auto, proprietatea SC P.C. SRL. În tabelul consolidat creditorul a fost trecut la categoria creditori chirografari – rang IX – art. 122 pct. 7 din Legea nr. 64/1995, categorie de creditori care nu au fost prevăzută a fi plătită în planul de reorganizare.

Banca a trecut, în baza art. 64 alin. (5) din Legea nr. 85/2006, la executarea silită asupra garanțiilor debitorului garant, executare ce a început în cursul anului 2005 şi care se află în prezent în curs la executorii bancari. Datorită faptului că piesele auto sunt greu vandabile – a se vedea publicaţiile de vânzare ataşate cererii – garanțiile nu au putut fi valorificate, iar executarea silită urmează a fi suspendată, în temeiul art. 371^5 pct. b) C.proc.civ.

Din rapoartele trimestriale depuse de administratorul judiciar rezultă că planul propus şi confirmat şi-a atins obiectivele, categoria de creditori prevăzuți a fi plătiți este aproape satisfăcută, iar după plata datoriilor debitorul realizează profit, astfel se impune aplicarea dispozițiilor art. 125 din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora titularilor de creanțe dintr-o categorie li se vor putea distribui sume numai după deplina îndestulare a titularilor de creanţe din categoria ierarhic superioară, potrivit ordinii prevăzute la art. 123 din Legea nr. 85/2006.

Examinând cererea creditoarei se constată următoarele:

Creanța creditoarei BCR a fost înregistrată în tabelul definitiv al creanțelor cu o valoare de 3.089.884.272 ROL, la capitolul IX, creanțe reprezentând credite bancare, cu cheltuielile şi dobânzile aferente, cele rezultate de livrările de produse, prestări de servicii sau alte lucrări, precum şi din chirii, la ordinea de preferință prevăzută de art. 122 pct. 7 din Legea nr. 64/1995.

Prin sentința nr. 283/05.04.2005, judecătorul-sindic a confirmat planul de reorganizare propus de debitoare, hotărârea rămânând irevocabilă prin nerecurare.

Prin programul de plată a creanțelor, s-a prevăzut achitarea integrală a creanțelor garantate şi a creanțelor izvorâte din contracte de muncă şi în procent de 99% îndestularea creanțelor bugetare şi a creanțelor datorate în temeiul unor obligații de întreținere. Potrivit acestui program, gradul de îndestulare a creditorilor chirografari urma să fie de 0%.

Procedura reorganizării s-a derulat până în prezent cu respectarea planului de reorganizare, sub supravegherea administratorului judiciar, nefiind constatate întârzieri în efectuarea plăților, debitoarea înregistrând profit.

Creditoarea solicită reconsiderarea planului de reorganizare şi îndestularea creanței sale în cursul reorganizării, pe considerentul că planul propus şi confirmat şi-a atins obiectivele, categoria de creditori prevăzuți a fi plătiţi este aproape satisfăcută, iar după plata datoriilor debitorul realizează profit, apreciind că se impune aplicarea dispozițiilor art. 125 din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora titularilor de creanțe dintr-o categorie li se vor putea distribui sume numai după deplina îndestulare a titularilor de creanțe din categoria ierarhic superioară, potrivit ordinii prevăzute la art. 123 din Legea nr. 85/2006.

Judecătorul-sindic apreciază că dispozițiile legale invocate de creditoare nu sunt aplicabile în perioada reorganizării, fiind norme speciale, prevăzute

pentru efectuarea lichidării şi distribuirea sumelor obţinute în procedura falimentului.

Achitarea datoriilor în procedura reorganizării se efectuează în conformitate cu planul de reorganizare confirmat.

Astfel, în conformitate cu definiţia dată noţiunii de reorganizare judiciară, prin art. 3 pct. 20 din Legea nr. 85/2006, această procedură se aplică debitorului, în vederea achitării datoriilor acestuia, conform programului de plată a creanţelor.

În această ordine de idei trebuie reţinut că, potrivit prevederilor art. 132 din acelaşi act normativ, o procedură de reorganizare va fi închisă, prin sentinţă, în urma îndeplinirii tuturor obligaţiilor de plată asumate în planul confirmat.

Având în vedere faptul că prin planul de reorganizare confirmat nu s-a prevăzut achitarea datoriilor către creditorii chirografari, se apreciază că cererea reclamantei este neîntemeiată.

Este incontestabil că în acest mod are loc o defavorizare a creditorului, care a finanţat activitatea debitorului înainte de producerea insolvenţei, însă această defavorizare este rezultatul unei proceduri legale în care opţiunea între faliment şi reorganizare are loc pe baza voinţei adunării creditorilor şi se întemeiază pe un raţionament cu caracter economic, şi anume că, în caz de faliment creditorii ar fi încasat mult mai puţin decât prin reorganizare.

Argumentul creditoarei, că nu s-a reuşit valorificarea garanţei reale mobiliare, constituită de un codebitor solidar, nu reprezintă un motiv care să justifice modificarea planului de reorganizare.

Creditoarea a mai susţinut că, ţinând seama de faptul că se apropie termenul de finalizare a planului de reorganizare, s-ar impune din partea administratorului judiciar să solicite antrenarea răspunderii administratorilor statutari ai societăţii, în baza art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Având în vedere că prin art. 138 din Legea nr. 85/2006 s-a acordat legitimitate procesuală pentru introducerea acţiunii împotriva membrilor organelor de conducere numai administratorului judiciar/lichidatorului, respectiv comitetului creditorilor, cu condiţia autorizării din partea judecătorului sindic, se apreciază că cererea creditoarei, prin care arată că s-ar impune demersul în cauză, constituie o simplă apărare, pe care judecătorul-sindic a înţeles să o pună în discuţia participanţilor la procedură, fără a avea vreun temei legal pentru a dispune în acest sens.

Faţă de cele reţinute, se va respinge cererea creditoarei, ca nefondată.

6. Contestarea aprecierilor sau opiniilor administratorului judiciar. Inadmisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 21 alin. (2)

În cadrul contestaţiei prevăzute de art. 21 alin. (2), împotriva măsurilor administratorului judiciar, cuprinse în raportul său, nu se pot contesta aprecieri sau opinii ale administratorului judiciar. De asemenea, în cadrul contestaţiei nu se pot face referiri la cereri pe care administratorul judiciar nu le-a formulat, dar pe care intenţionează să le formuleze şi care, doar în momentul formulării lor pot fi contestate sau se pot formula apărări în legătură cu ele, în condiţiile Codului de procedură civilă şi ale Legii nr. 85/2006.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. nr. 1384 din 16 aprilie 2007

Prin contestaţia înregistrată la data de 1.03.2007, C.H.H. a contestat raportul nr. 3 din 18.02.2007 al administratorului judiciar.

În motivare se arată că sunt contestate două aprecieri care apar în raport:

În legătura cu afirmaţia privind transferul terenului aflat în patrimoniul debitoarei pe care administratorul-judiciar o consideră discutabilă, arată că vânzarea a fost făcută în 15.01.2006, în cursul desfăşurării normale a activităţii, în scopul plăţii datoriilor, respectându-se normele legale.

În legătura cu afirmaţia că asociaţii nu par interesaţi de a desfăşura activităţi în domeniul de activitate al societăţii întrucât şi-au creat firme separate, contestatorul precizează că nu este reală, că este interesat în continuarea activităţii societăţii, că este necesar ca perioada de observaţie să fie prelungită şi să nu se treacă la procedura falimentului.

La data de 1.03.2007, T.H. în calitate de administrator special al debitoarei, a precizat că susţine contestaţia formulată de C.H.H.

Analizând materialul probator existent în cauză, judecătorul-sindic reţine următoarele:

Prin sentinţa comercială nr. 2740/30.10.2006 s-a deschis procedura insolvenţei faţă de debitoarea SC C.C. SRL.

Conform art. 21 Legea nr. 85/2006: „*(1) La fiecare termen de continuare a procedurii, administratorul judiciar va prezenta judecătorului-sindic un raport cuprinzând descrierea modului în care şi-a îndeplinit atribuţiile, precum şi o justificare a cheltuielilor efectuate cu administrarea procedurii sau a altor cheltuieli efectuate din fondurile existente în averea debitorului. Baza de raportare este luna întreagă, raportul putând cuprinde mai multe luni. (2) Debitorul persoană fizică, administratorul special al debitorului persoană juridică, oricare dintre creditori, precum şi orice altă persoană inte-*

resată pot face contestaţie împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar".

În speţă, contestatorul nu contestă o măsură a administratorului judiciar, în sensul legii, ci contestă aprecieri, opinii ale administratorului judiciar.

Mai mult, contestatorul face referiri la cereri pe care administratorul judiciar nu le-a formulat, dar pe care intenţionează să le formuleze şi care, doar în momentul formulării lor pot fi contestate sau se pot formula apărări în legătură cu ele, în condiţiile Codului de procedură civilă şi ale Legii nr. 85/2006.

Pentru aceste considerente judecătorul-sindic va respinge contestaţia.

Notă: Aceeaşi opinie a fost exprimată de Tribunalul Bucureşti şi Tribunalul Ialomiţa în două hotărâri al căror conţinut rezumat îl redăm în cele ce urmează:

Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 2380 din 4 mai 2009

Pârâtul S.C.R. a formulat contestaţie împotriva concluziilor cuprinse în raportul nr. 4 din 5.11.2008 întocmit de lichidatorul judiciar al debitoarei SC M.B. SRL, arătând că sunt neîntemeiate susţinerile lichidatorului cu privire la angajarea răspunderii patrimoniale a administratorului societăţii debitoare.

Analizând actele şi lucrările dosarului, judecătorul-sindic reţine următoarele:

În îndeplinirea atribuţiilor stabilite prin sentinţa de deschidere a procedurii insolvenţei, lichidatorul a întocmit pentru termenul de judecată de la 10.11.2008 raportul privind cauzele care au generat starea de insolvenţă a debitoarei şi raportul privind îndeplinirea atribuţiilor sale.

Contestaţia de faţă se referă la punctul 2 al raportului prevăzut de art. 59 din legea insolvenţei, care concluzionează că se poate imputa administratorului societăţii debitoare starea de insolvenţă a societăţii debitoare.

Potrivit art. 21 din Legea nr. 85/2006, la fiecare termen de continuare a procedurii administratorul judiciar va prezenta judecătorului sindic un raport cuprinzând descrierea modului în care şi-a îndeplinit atribuţiile, precum şi o justificare a cheltuielilor efectuate cu administrarea procedurii sau a altor cheltuieli efectuate din fondurile existente în averea debitorului.

Debitorul persoană fizică, administratorul special al debitorului persoană juridică, oricare dintre creditori, precum şi orice altă persoană interesată pot face contestaţie împotriva măsurilor luate de administrator.

Conform art. 59 din lege, administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul, în cazul procedurii simplificate, va întocmi şi va supune judecătorului-sindic, în termenul stabilit de judecătorul-sindic, dar care nu va putea depăşi 60 de zile de la desemnarea sa, un raport asupra cauzelor şi împrejurărilor

care au dus la apariţia insolvenţei debitorului, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă.

În speţă, raportul contestat este un raport în care se prezintă cauzele şi împrejurările care au dus la apariţia insolvenţei debitorului, în care lichidatorul îşi exprimă un punct de vedere, în sensul că există posibilitatea întrunirii condiţiilor atragerii răspunderii organelor de conducere ale debitoarei, conform art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Acest punct de vedere nu reprezintă o *„măsură a lichidatorului”* în sensul art. 21 din lege, care să poată fi contestată, ci opinii al lichidatorului, practician în insolvenţă, formate în urma analizării documentelor şi informaţiilor economice, contabile puse la dispoziţia sa, cu privire la cauzele care au determinat insolvenţa şi persoanele vinovate, precum şi opţiunea acestuia de a utiliza de dreptul prevăzut de art. 138 din Legea nr. 85/2006, de a promova acţiunea de antrenare a răspunderii administratorului social.

De altfel, în speţă, contestatorul îi reproşează lichidatorului că nu are aceeaşi opinie cu a sa faţă de cauzele şi împrejurările care au dus la apariţia insolvenţei debitorului, precum şi faţă de îndeplinirea sau nu a condiţiilor prevăzute de art. 138 din lege.

În consecinţă, în raport de aceste considerente, judecătorul sindic va respinge contestaţia.

Tribunalul Ialomiţa, încheiere, camera de consiliu din 5 iunie 2009

Prin contestaţia depusă la dosar la data de 18 martie 2009, U.P., fost administrator social al debitoarei SC A.E. SRL, a solicitat anularea raportului întocmit de lichidator privind cauzele şi împrejurările care au dus la apariţia stării de insolvenţă a debitoarei, respectiv a concluziilor din raport referitoare la cauzele şi împrejurările care au dus la insolvenţă, a celor privind incidenţa prevederilor art. 79-80 din Legea nr. 85/2006 şi a celor privind răspunderea persoanelor vinovate de cauzarea stării de insolvenţă.

A susţinut contestatoarea că nu se face vinovată de faptele stabilite de lichidator, arătând că toate concluziile cuprinse în raportul contestat sunt aprecieri personale ale lichidatorului nebazate pe probe. Contestatoarea a mai arătat că lichidatorul nu a arătat în cuprinsul raportului care ar fi legătura de cauzalitate între faptele descrise şi de care s-ar face vinovată şi ajungerea societăţii în stare de insolvenţă. S-au criticat de către contestatoare şi concluziile din raportul întocmit de lichidator prin care se menţiona vinderea nelegală a unui autoturism, precum şi înstrăinarea unui alt autoturism către unul din asociaţi.

Din actele şi lucrările dosarului, judecătorul-sindic reţine următoarele:

Faţă de dispoziţiile art. 21 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic reţine că debitorul persoană fizică, administratorul special al debitoarei

persoană juridică, oricare dintre creditori, precum şi orice altă persoană interesată pot face contestaţie împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar sau de lichidator, pe parcursul procedurii, măsuri care sunt arătate în raportul întocmit de către aceştia în condiţiile alin. (1) al aceluiaşi articol şi care este prezentat judecătorului-sindic la fiecare termen de continuare a procedurii.

Având în vedere textul legii, judecătorul-sindic apreciază că raportul întocmit de către lichidator şi împotriva căruia s-a făcut contestaţie nu este unul din rapoartele la care se referă textul art. 21 din Legea nr. 85/2006, întrucât ceea ce critică contestatoarea nu sunt măsuri luate de lichidator, ci concluzii sau opinii reţinute de acesta în raportul întocmit potrivit art. 59 din lege, care relevă cauzele şi împrejurările care au dus la insolvenţă, cu arătarea persoanelor vinovate.

Acest raport nu poate face obiectul unei contestaţii, legiuitorul neprevăzând ca modalitate de control al acestuia o astfel de cale, el putând fi analizat doar în cadrul adunării generale a creditorilor, în condiţiile art. 59 alin. (4) şi urm. şi art. 60 din lege.

Reţinând că toate susţinerile din contestaţia formulată reprezintă apărări pe care fostul administrator social al debitoarei le poate invoca într-o eventuală acţiune promovată de lichidator în condiţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, pentru considerentele enunţate mai sus, judecătorul-sindic apreciază ca inadmisibilă contestaţia.

7. Prelungirea perioadei de reorganizare. Condiţii

Legea nr. 64/1995, art. 92 alin. (3)
Legea nr. 85/2006, art. 95 alin. (3) şi (4)

Prelungirea „de iure" a perioadei de reorganizare, ca urmare a abrogării unui legi şi intrării în vigoare a noii legi a insolvenţei, care prevede un termen maxim de reorganizare mai mare, este inadmisibilă.

Trib. Prahova, Secţia comercială, sent. nr. 39 din 26 ianuarie 2007

Administratorul judiciar depune raportul de activitate nr. 22/2007 şi solicită prelungirea perioadei de reorganizare cu 1 an ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006, precum şi modificarea corespunzătoare a programului de plată a datoriilor.

Invocă faptul că, la data de 19.12.2006 creditorii au hotărât prelungirea *de iure* a perioadei de reorganizare, ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006.

Analizând cererea, judecătorul-sindic reţine următoarele:

La data de 9 ianuarie 2006 debitoarea a depus un plan de reorganizare a activităţii, iar prin sentinţa nr. 289 din 9 iunie 2006, judecătorul-sindic a admis planul dispunând convocarea adunării creditorilor, la data de 8.09.2006, pentru exprimarea votului asupra planului.

Prin sentinţa nr. 350/2006, în baza art. 101 din Legea nr. 85/2006, a fost confirmat planul propus de debitoare.

În speţă, judecătorul-sindic reţine că planul a fost propus şi admis de judecătorul-sindic în temeiul Legii nr. 64/1995 şi confirmat în temeiul Legii nr. 85/2006 (art. 156 şi art. 152 – Dispoziţii finale şi tranzitorii).

Potrivit art. 92 alin. (3) din Legea nr. 64/1995, executarea planului nu va putea depăşi 2 ani socotiţi de la data confirmării, iar în prezent, în lumina dispoziţiilor art. 95 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, executarea planului nu va putea depăşi 3 ani, socotiţi de la data confirmării.

Faptul că planul a fost confirmat în baza dispoziţiilor Legii nr. 85/2006 nu poate duce la concluzia prelungirii *de iure* cu un an a termenului de executare, atât timp cât legea civilă se aplică numai pentru viitor, ea neavând puteri retroactive, iar propunerea şi admiterea planului s-a făcut sub imperiul legii vechi.

Faţă de considerentele mai sus arătate, judecătorul-sindic va respinge cererea administratorului, apreciind că în speţă nu se poate reţine prelungirea de drept a perioadei de executare a planului.

Nota 1: Considerăm că, în mod corect judecătorul-sindic a decis că nu se poate dispune *de iure* prelungirea perioadei de reorganizare cu 1 an, ca urmare a faptului că legea actuală a insolvenţei prevede că perioada de reorganizare se poate întinde pe 3 ani, raportat la Legea nr. 64/1995, în temeiul căreia a fost admis planul, care prevedea doar un termen de maxim 2 ani.

Durata reorganizării unui debitor este determinată în concret de planul propus şi confirmat. Ea poate fi sub termenul maxim prevăzut de lege. Legiuitorul a stabilit doar un termen maxim de reorganizare, ce nu poate fi depăşit.

Ca urmare, odată cu intrare în vigoare a noii legi, termenele de reorganizare nu se prelungesc *de iure*.

Debitorul, la recomandarea administratorului judiciar putea solicita prelungirea duratei de reorganizare motivat, în condiţiile art. 95 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Nota 2: Curtea de Apel Ploieşti, prin dec. nr. 469 din 25 aprilie 2007, pronunţată în dosarul nr. 737/42/2007, a interpretat cererea ca o cerere de prelungire a perioadei de reorganizare întemeiată pe dispoziţiile art. 95, analizând îndeplinirea condiţiilor textului, deşi concret cererea de prelungire nu

s-a întemeiat pe acest text şi nu s-a adus nicio motivare de necesitate a prelungirii perioadei de reorganizare, ci s-a cerut efectiv prelungirea *de iure* a planului ca urmare a faptului că legea nouă prevede un termen de 3 ani. Redăm mai jos considerentele curţii care a schimbat soluţia judecătorului-sindic.

(...)

Împotriva acestei hotărâri, a formulat recurs debitoarea, considerând-o nelegală şi netemeinică.

Arată recurenta că instanţa, prin această soluţie, şi-a depăşit în mod evident atribuţiile prevăzute de art. 11 din Legea nr. 85/2006, făcând ca o hotărâre a adunării creditorilor să rămână fără efect şi cu grave consecinţe asupra reorganizării societăţii. Articolul 14 alin. (5) din Lege prevede că hotărârile adunărilor creditorilor pot fi desfiinţate de judecătorul-sindic, numai pentru nelegalitate şi numai la cererea creditorilor, care au votat împotriva sau la cererea celor care nu au fost prezenţi motivat, or, niciunul din aceste cazuri nu a fost îndeplinit.

Mai arată recurenta că atâta vreme cât legea nouă permite realizarea unui plan de reorganizare pe o perioada de cel mult 3 ani de la confirmare, ar fi nedrept ca planurile de reorganizare care au fost confirmate pe o perioadă de 2 ani în virtutea Legii nr. 64/1995, să fie discriminate faţă de cele care au fost confirmate pe legea nouă.

La data de 18.04.2007, administratorul judiciar a formulat întâmpinare, solicitând admiterea recursului, modificarea în tot a sentinţei atacate în sensul admiterii cererii de prelungire cu un an a planului de reorganizare.

Analizând sentinţa recurată, prin prisma criticilor formulate, a probelor administrate, a actelor normative ce au incidenţă în cauză, precum şi sub toate aspectele conform art. 304[1] C.proc.civ., Curtea retine următoarele:

Potrivit dispoziţiilor art. 95 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, la recomandarea administratorului judiciar după trecerea unui termen de cel mult 18 luni de la confirmarea planului, această perioadă va putea fi extinsă cu cel mult încă o perioadă de un an, dacă propunerea este votată de cel puţin două treimi din creditorii aflaţi în sold la acea dată.

Or, în cauza de faţă, se constată îndeplinite aceste dispoziţii legale în sensul că nu au trecut 18 luni de la data confirmării planului şi, de asemenea, solicitarea administratorului judiciar de a se prelungi perioada de realizare a planului cu încă un an, a fost votată în proporţie de peste 2/3 din creditorii aflaţi în sold la acea dată.

Pe de altă parte, având în vedere că la momentul confirmării planului de reorganizare, intrase în vigoare Legea nr. 85/2006, nu poate fi vorba de o retroactivitate a legii civile, întrucât dispoziţiile acestui act normativ guvernează planul de reorganizare confirmat în luna septembrie 2006.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 312 şi art. 304[1] C.proc.civ., Curtea va admite recursul, va modifica în tot sentinţa recurată şi va admite cererea administratorului judiciar al debitoarei, privind prelungirea cu un an a planului de reorganizare.

8. Prelungire perioadă de reorganizare. Condiţii

Legea nr. 85/2006, art. 95 alin. (4)

Perioada de reorganizare stabilită în plan va putea fi extinsă cu cel mult un an la recomandarea administratorului judiciar, dacă cererea este formulată după trecerea unui termen de cel mult 18 luni de la confirmarea planului şi dacă propunerea este votată de cel puţin două treimi din creditorii aflaţi în sold la acea dată.

Trib. Comercial Mureş, sent. nr. 1644 din 15 iulie 2009

La data de 20.05.2009, administratorul judiciar F.C. IPURL a înregistrat la dosarul cauzei o cerere prin care recomandă prelungirea perioadei de executare a planului de reorganizare a activităţii debitoarei SC N. SA până la data de 30.06.2010.

Administratorul judiciar a examinat indicatorii economico-financiari ai activităţii actuale a societăţii debitoare şi pe baza acestora a concluzionat că executarea planului de reorganizare a activităţii debitoarei nu se va putea face în termenul stabilit iniţial, din cauza crizei financiare care a afectat în mod negativ piaţa imobiliară, ceea ce a dus la imposibilitatea temporară de valorificare a activelor imobiliare ale societăţii. Cu toate acestea, administratorul judiciar a opinat că este posibilă acoperirea tuturor creanţelor societăţii debitoare într-o perioadă de încă un an de zile, mai exact până la data de 30.06.2010.

Pentru data de 29.05.2009, administratorul judiciar a convocat şedinţa adunării creditorilor pentru votarea acestei propuneri, iar conform procesului-verbal de şedinţă cu nr. 1126, această propunere a fost votată favorabil de creditorii care deţin actualmente 71,32% din totalul creanţelor asupra averii societăţii debitoare.

Judecătorul-sindic reţine că, potrivit dispoziţiilor art. 95 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, „*la recomandarea administratorului judiciar, după trecerea unui termen de cel mult 18 luni de la confirmarea planului, această perioadă va putea fi extinsă cu cel mult încă o perioadă de un an, dacă propunerea este votată de cel puţin două treimi din creditorii aflaţi în sold la acea dată*".

Examinând înscrisurile depuse în acest sens la dosarul cauzei de administratorul judiciar, judecătorul-sindic constată că, potrivit planului de reorganizare al activității debitoarei ce a fost confirmat la data de 21.12.2007, termenul de executare a planului era de 18 luni, fiind menţionată în cuprinsul planului posibilitatea de prelungire a perioadei de executare a acestuia.

Judecătorul-sindic constată că recomandarea administratorului judiciar de prelungire a duratei de executare a planului a fost depusă în interiorul termenului de 18 luni de la data confirmării planului, iar această propunere a fost votată de creditorii care reprezintă mai mult de 2/3 din valoarea creanțelor aflate în sold la această dată.

Prin urmare, fiind întrunite cerințele prevăzute la art. 95 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic va confirma extinderea perioadei de executare a planului de reorganizare a activității debitoarei SC N. SA până la data de 30.06.2010.

Secțiunea a 2-a. Conversia la faliment

9. Conversia reorganizării în faliment. Condiții

Legea nr. 85/2006, art. 105 alin. (1)

Potrivit art. 105 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, dacă debitorul nu se conformează planului sau desfăşurarea activității aduce pierderi averii sale, administratorul judiciar, comitetul creditorilor sau oricare dintre creditori, precum şi administratorul special pot solicita oricând judecătorului-sindic să aprobe intrarea în faliment, în condițiile art. 107 şi urm.

Neplata datoriilor curente, născute în cursul perioadei de reorganizare, nu poate duce la neaprobarea raportului trimestrial de activitate şi la conversia reorganizării în faliment, neîncadrându-se în condiția neconformării la plan. Cât timp debitoarea este la zi cu plata ratelor cuprinse în graficul de eşalonare a plăților, conform planului confirmat, ea se conformează planului de reorganizare.

Trib. Gorj, Secția comercială, încheierea nr. 271 din 24 februarie 2009

Prin sentința nr. 556 din 6 iulie 2007, s-a admis cererea formulată de SC R. SRL şi s-a dispus deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitoarei SC R.C. SRL, fiind numit administrator judiciar VLC SPRL Tg. Jiu.

Prin sentința nr. 332 din 11 martie 2008, s-a confirmat planul de reorganizare, urmând ca debitoarea să-şi desfăşoare activitatea conform acestuia, sub supravegherea administratorului judiciar.

S-a constatat că debitoarea s-a conformat acestui plan de reorganizare în sensul că au fost efectuate plăţile obligaţiilor fiscale stabilite prin plan, astfel că cererea pentru intrarea în faliment formulată de creditoarea DGFP Gorj a fost respinsă prin sentinţa nr. 1359 din 23 sept. 2008. Împotriva acestei sentinţe creditoarea DGFP Gorj a declarat recurs, aflat pe rolul Curţii de Apel Craiova, Secţia comercială, cu termen de judecată la 16.03.2009.

Prin sentinţa nr. 1551 din 21 octombrie 2008, s-a admis cererea administratorului judiciar şi s-a aprobat raportul trimestrial nr. 5867, depus în şedinţa publică din 23 septembrie 2008.

La data de 27 ianuarie 2009 s-a depus la dosar al doilea raport trimestrial cu nr. 369/27.01.2009, din care rezultă că debitoarea a achitat toate obligaţiile care îi reveneau pentru perioada analizată, fiind la zi cu plata ratelor cuprinse în planul de eşalonare a plăţilor.

În şedinţa publică din 24.02.2009, DGFP Gorj depune adresa nr. 8663/23.02.2009 în care menţionează că nu aprobă raportul trimestrial nr. 369/27.01.2009, deoarece debitoarea, deşi a achitat toate creanţele stabilite în graficul de eşalonare a plăţilor, are datorii la bugetul de stat, reprezentând obligaţiile curente şi anume cele care au apărut după confirmarea planului de reorganizare.

Potrivit art. 95 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, planul de reorganizare cuprinde în mod obligatoriu programul de plată a creanţelor. Este vorba de creanţele cuprinse în tabelul definitiv şi nu de creanţe care se nasc după data confirmării planului de reorganizare, cum este cazul în speţa de faţă.

DGFP Gorj susţine că nu trebuie aprobat planul trimestrial întrucât debitoarea, deşi a achitat creanţele prevăzute în graficul de eşalonare a plăţilor, nu a achitat datoriile curente către stat. Acestea însă, sunt creanţe care nu sunt incluse în plan şi cu privire la care creditorul poate să recurgă la o altă modalitate de recuperare, acesta nefiind un motiv de încetare reorganizării.

Dispoziţiile art. 105 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 sunt clare în acest sens: *„dacă debitorul nu se conformează planului sau desfăşurarea activităţii aduce pierderi averii sale, administratorul judiciar, comitetul creditorilor sau oricare dintre creditori, precum şi administratorul special pot solicita oricând judecătorului-sindic să aprobe intrarea în faliment, în condiţiile art. 107 şi urm."*

Judecătorul-sindic, analizând acest raport, reţine că debitoarea este la zi cu plata ratelor cuprinse în graficul de eşalonare a plăţilor conform planului de reorganizare, respectându-şi programul de plăţi asumat prin planul de reorganizare. La raport sunt ataşate ordinele de plată.

Faţă de aceste considerente, se vor respinge obiecţiunile DGFP Gorj, se va aproba raportul trimestrial nr. 369/27.01.2009 şi se va acorda termen pentru depunerea următorului raport trimestrial la data de 19.05.2009.

Notă: *Cazuri de conversie a reorganizării în faliment* – în cursul duratei reorganizării, dacă debitorul nu se conformează planului sau desfăşurarea activităţii aduce pierderi averii sale, la expirarea duratei reorganizării, dacă creanţele nu au fost stinse conform programului de plată.

Procedura conversiei: conversia se poate face la cererea administratorului judiciar, a administratorului special, a comitetului creditorilor sau a oricărui creditor; competenţa de soluţionare a cererii aparţine judecătorului-sindic; trecerea la faliment se dispune în condiţiile art. 107 din lege.

10. Conversie reorganizare în faliment

Legea nr. 85/2006, art. 105, art. 107 alin. (1) lit. c)

În situaţia în care obligaţiile de plată şi celelalte sarcini asumate nu sunt îndeplinite în condiţiile stipulate prin planul confirmat sau desfăşurarea activităţii debitorului, în decursul reorganizării, aduce pierderi averii sale, decizia de conversie a reorganizării în faliment este de neamânat.

Nu este acceptabilă sugestia unora dintre creditorii din comitet care se opun, pe moment, la intrarea în faliment. Considerentele acestora relativ la împrejurarea că în planul de reorganizare le era oferită perspectiva realizării integrale a creanţelor, se înscriu în sfera interesului lor particular, or, normele cuprinse în dispoziţiile art. 107 sunt indiscutabil, de interes public, iar pierderile accentuate, cu fiecare lună, dublate de neplata creanţelor din tabelul definitiv, a creanţelor curente şi a salariilor, demonstrează că singura posibilitate de stingere a masei pasive este lichidarea averii debitorului în faliment.

Voinţa legiuitorului are la bază considerente de logică economică, întrucât orice amânare nu face decât să agraveze pierderile, cu efectul diminuării procentului (pe ansamblu), al recuperării creanţelor.

Trib. Comercial Mureş, încheierea nr. 381 din 2 aprilie 2007

Prin sentinţa nr. 3078/30.11.2006, judecătorul-sindic a admis planul de reorganizare propus de debitoarea SC C.F. SA Târnăveni, iar în urma votării acestui plan de către adunarea generală a creditorilor, planul depus a fost confirmat prin sentinţa nr. 12 din 10 ianuarie 2007.

Prin sentinţa nr. 165 din 1 martie 2007 a fost lămurit înţelesul sentinţei de confirmare a planului în sensul că prima lună de executare a planului de reorganizare votat şi confirmat a fost intervalul calendaristic 1-29 februarie 2007.

La data de 6 martie 2007, creditoarea SC T.C.I. SRL a solicitat intrarea în faliment a debitoarei, susţinând că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 107 şi urm. din Legea nr. 85/2006.

Învestit cu soluţionarea cererii, judecătorul-sindic a dispus debitoarei, prin administratorul special şi administratorului judiciar să depună situaţia respectării programului de plăţi asumat prin planul de reorganizare în exerciţiu, bilanţul contabil aferent ultimului trimestru al anului 2006 şi balanţele lunilor ianuarie şi februarie 2007.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, s-a cerut asistenţa comitetului creditorilor, prin preşedintele desemnat al acestuia, cerându-i să comunice o poziţie scrisă faţă de cererea formulată de creditoare.

Înscrisurile solicitate de la debitoare prin administratorul special au fost depuse.

Comitetul creditorilor s-a întrunit de două ori până la termenul de soluţionare a cererii, fiind depuse procesele-verbale din 12 martie 2007 şi din 26 martie 2006.

Administratorul judiciar, având atributul de supraveghere a realizării planului de reorganizare, a depus raportul solicitat la data de 28 martie 2007.

Faţă de înscrisurile depuse, informaţiile comunicate de administratorul special, administratorul judiciar şi comitetul creditorilor, deliberând asupra cererii creditoarei, judecătorul-sindic apreciază că în cauză sunt, într-adevăr, incidente dispoziţiile art. 107 alin. (1) lit. C privind intrarea debitoarei în faliment.

Textul prevede imperativ această soluţie în cazul în care *„obligaţiile de plată şi celelalte sarcini asumate nu sunt îndeplinite în condiţiile stipulate prin planul confirmat sau desfăşurarea activităţii debitorului, în decursul reorganizării, aduce pierderi averii sale"*.

După cum au confirmat atât administratorul special, cât şi administratorul judiciar, debitoarea şi-a întrerupt practic activitatea de producţie la 6.12.2006, întrucât nu a fost în măsură să-şi achite nici măcar datoriile curente faţă de furnizorii de utilităţi. Fiind un mare consumator de energie electrică, însăşi debitoarea a fost conştientă că nu poate achita consumul de energie electrică, ea cerând decuplarea principalului şi celui mai mare consumator (pentru cuptorul de producere a carbidului) de la alimentarea cu energie electrică. Până la data stabilită pentru soluţionarea cererii, 29.03.2007, respectiv până la data pronunţării prezentei hotărâri, producţia nu a mai fost reluată. Or, baza funcţionării planului de reorganizare, astfel cum ea se regăseşte în Capitolul I pct. 3 al acestuia, era tocmai producţia a 4.500 tone carbid pe lună.

În momentul de faţă se constată că, deşi planul a fost votat de creditori, iar reorganizarea a fost susţinută de cei doi administratori judiciari succesivi, în

intervalul 6.12.2006 – 2.04.2007 nu a mai fost produsă nicio cantitate din materia principală din obiectul de activitate al debitoarei.

După cum s-a consemnat şi în practicaua încheierii din 29 martie 2007, administratorul special şi administratorul judiciar au arătat că pentru reluarea şi demararea fluxului de producţie ar fi necesar un fond de rulment de cca 500.000 euro, sumă de bani pe care debitoarea nu a reuşit să o procure conform planului de reorganizare, acesta fiind un alt element obiectiv pe care judecătorul-sindic îl reţine, prin prisma dispoziţiilor art. 107 din Legea nr. 85/2006.

Evident că această situaţie financiară a avut repercusiuni şi asupra efectuării plăţilor prevăzute pentru primele două luni de executare a planul de reorganizare, debitoarea neachitând ratele prevăzute.

Nu s-au achitat ratele prevăzute pentru SC I.C. SA Cluj şi pentru Primăria T. Nu s-a dovedit stingerea ratelor eşalonate în favoarea creditorului bugetar ANAF Bucureşti. În ceea ce priveşte ratele diminuate faţă de creditorii B.C.R. Sucursala Târnăveni şi B.R.D., acestea nu au fost plăţi efectiv realizate, ci diminuări ale creanţelor celor două bănci ca urmare a executării scrisorilor de garanţie la care debitoarea a fost obligată faţă de furnizorii de energie electrică şi gaz metan. Cum plata acestor utilităţi curente nu a fost făcută, cei doi creditori SC E. SA Sucursala Tg.-Mureş şi SC E.G. România SA au obţinut executarea garanţiilor.

Judecătorul-sindic mai reţine că nu au mai fost achitate salariile personalului angajat din luna decembrie 2006, iar salariile lunii noiembrie 2006 s-ar fi achitat în proporţie de circa 50%, în condiţiile în care datorită nereluării activităţii de producţie personalul aferent se află în şomaj tehnic cu drepturi limitate la nivelul de 75%.

Motivul determinant, însă, al admiterii cererii creditoarei petente cu efectul intrării în faliment, îl constituie amploarea pierderilor înregistrate de societate în ultimele luni.

Astfel, îl luna anterioară confirmării planului de reorganizare şi anume la 31 decembrie 2006, debitoarea avea înregistrate pierderi în cuantum de 14.999.766 RON astfel cum rezultă din contul de profit şi pierdere depus. Aceste pierderi s-au agravat la 31.01.2007, ridicându-se la 15.851.839,45 RON conform balanţei de verificare sintetică aferentă lunii ianuarie 2007, pentru ca la 28 februarie 2007 pierderile să se ridice la 16.330.001,19 lei.

La momentul stabilit pentru soluţionarea cererii, 29 martie 2007, nu era depusă situaţia financiară – balanţa aferentă lunii martie 2007, însă administratorul special şi cel judiciar nu au negat agravarea acestor pierderi evident, ca urmare a nereluării fluxului de producţie şi obţinerea unor venituri din vânzări de marfă.

În raport de această stare de fapt dovedită, judecătorul-sindic concluzionează că decizia de intrare în faliment este de neamânat, date fiind prevederile imperative ale textului de lege menţionat. Voinţa legiuitorului are la

bază considerente de logică economică, întrucât orice amânare nu face decât să agraveze pierderile cu efectul diminuării procentului (pe ansamblu), al recuperării creanţelor.

Iată de ce nu s-a putut accepta sugestia unora dintre creditorii din comitet care s-au opus pe moment, la intrarea în faliment. Considerentele acestora relativ la împrejurarea că în planul de reorganizare le era oferită perspectiva realizării integrale a creanţelor, se înscriu în sfera interesului lor particular, or, normele cuprinse în dispoziţiile art. 107 sunt indiscutabil, de interes public.

În temeiul dispoziţiilor art. 107 alin. (2) , respectiv lit. a) de la acelaşi articol din Legea nr. 85/2006, dispunându-se deschiderea procedurii falimentului, va dispune dizolvarea şi ridicarea dreptului de administrare a debitoarei, constând în dreptul de a-şi conduce activitatea, de a-şi administra bunurile din avere şi de a dispune de acestea, urmând ca în temeiul dispoziţiilor art. 107 raportat la art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, să fie stabilite în sarcina lichidatorului atribuţiile prevăzute de art. 25, precum şi art. 63 din lege, acesta fiind însărcinat cu conducerea în tot a activităţii debitoarei.

11. Conversie reorganizare în faliment. Condiţii

Legea nr. 85/2006, art. 105, art. 107 alin. (1) lit. c)

În cererea de conversie a reorganizării în faliment, controlul exercitat de instanţă trebuie să se limiteze la analiza incidenţei eventuale a ipotezelor prevăzute de art. 105 şi art. 107 alin. (1) lit. C din Legea nr. 85/2006, viabilitatea planului de reorganizare analizându-se doar în faza iniţială, a confirmării lui.

Nerespectarea de administratorul judiciar a termenului de scoatere în vânzare a anumitor bunuri şi a modalităţii de vânzare, astfel cum este prevăzut în plan, trebuie analizată prin prisma consecinţelor pe care le-a determinat şi a posibilităţilor ce i-au fost conferite. Întârzierea nu a fost de natură să creeze un prejudiciu direct în condiţiile în care sumele oferite de potenţialul cumpărător acoperă în întregime creanţa deţinută de creditoare, iar modalitatea de vânzare adoptată de administratorul judiciar a fost confirmată de adunarea generală a creditorilor prin adoptarea regulamentului de vânzare încât scopul urmărit a fost atins. Astfel, declanşarea procedurii falimentului pe motivul neaducerii la îndeplinire a măsurilor stabilite prin plan nu poate fi primită câtă vreme o parte din creditori au fost deja îndestulaţi, vânzările pentru care se poartă negocieri putând conduce în continuare la acoperirea lor.

Înregistrarea unor cheltuieli de amortizare care au dus la stabilirea unui rezultat fiscal negativ pe o anumită lună, în condiţiile în care pe ansamblu s-

a obținut un anumit profit, nu poate fi confundată cu înregistrarea de pierderi. Aceasta vizează exclusiv diminuarea activului debitoarei prin creșterea pasivului ca o consecință directă a activităților desfășurate în perioada de executare a planului de reorganizare.

Trib. Bihor, Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, sent. nr. 720/F din 25 martie 2009

La 28.11.2008 creditoarea Banca R. SA a solicitat conversia reorganizării în faliment a debitoarei SC P.C. SRL și numirea unui lichidator, altul decât practicianul C.V.A. IPURL, desemnat ca administrator judiciar.

În motivarea cererii arată că a solicitat administratorului judiciar completarea planului de reorganizare cu o serie de elemente obligatorii impuse de Legea nr. 85/2006, cerere ce nu i-a fost acceptată, că planul nu a fost pus în executare în niciuna dintre variantele propuse, nefiind scos la vânzare până în prezent imobilul din Oradea, str. B., nr. 40. Mai mult, arată că vânzarea prin negociere directă a trei dintre cele mai importante imobile ipotecate în favoarea sa la prețuri mai mici de jumătate decât cele estimate inițial reprezintă o modificare a planului după confirmarea lui și că executarea acestuia aduce pierderi averii debitoarei, bilanțul întocmit la data de 30.06.2008 reflectând existența unei pierderi de 34.219, 14 lei, că situația debitoarei se depreciază continuu, datoriile sale curente înregistrând o creștere semnificativă ulterior punerii în aplicare a planului. Astfel, planul nu este viabil.

Analizând actele și lucrările dosarului instanța reține că prin sentința nr. 234/F/26.03.2008 a fost confirmat planul de reorganizare al debitoarei SC P.C. SRL, fiind stabilită o perioadă de 3 ani în vederea executării lui.

Pronunțarea acestei hotărâri, rămase irevocabile, împiedică repunerea în discuție a modalității în care a fost votat sau a măsurilor stabilite în cuprinsul lui întrucât s-ar aduce atingere autorității de lucru judecat.

Controlul exercitat de instanță trebuie să se limiteze la stabilirea incidenței eventuale a ipotezelor prevăzute de art. 107 alin. (1) lit. C. din Legea nr. 85/2006, astfel încât motivele invocate de creditoare în susținerea cererii sale urmează a fi analizate prin prisma acestor dispoziții.

Astfel, după cum rezultă din cuprinsul planului de reorganizare, au fost propuse două variante de executare a acestuia, cuprinzând atât restructurarea și continuarea activității, cât și lichidarea unor bunuri din averea debitoarei.

Indiferent de varianta aleasă, trebuie remarcat că administratorul judiciar a arătat că achitarea creanțelor nu depinde neapărat de profitabilitatea activității desfășurate de debitoare, specificul activității acesteia – construcții civile și geniu – presupunând investiții pe termen mediu-lung. De altfel, ca urmare a dificultăților intervenite la nivel global în acest sector de activitate, pe fondul crizei financiare, s-a și luat decizia sistării pentru moment a investițiilor prognozate în planul de reorganizare.

Analiza rapoartelor întocmite de administratorul judiciar conduce la concluzia că după confirmarea planului de reorganizare situația economică a debitoarei a cunoscut o ușoară redresare, reușindu-se obținerea unui profit în urma activității desfășurate. Pierderea evidențiată în balanța de verificare sintetică pe luna iunie 2008, la contul 121, în cuantum de 35.339,33 lei, trebuie raportată la contul 6811, în care se indică că au fost efectuate cheltuieli de 288.954, 24 lei cu titlu de cheltuieli de exploatare privind amortizarea imobiliară. Înregistrarea acestor cheltuieli a dus la stabilirea unui rezultat fiscal negativ ce nu poate fi confundat cu ipoteza avută în vedere de art. 105 alin. (1) și art. 107 alin. (1) lit. C teza a II-a din Legea nr. 85/2006.

Aceasta vizează exclusiv diminuarea activului debitoarei prin creșterea pasivului ca o consecință directă a activităților desfășurate în perioada de executare a planului de reorganizare. Aplicarea unor măsuri de amortizare imobiliară ce privește o perioadă anterioară momentului confirmării planului nu se înscrie în ipoteza avută în vedere de legiuitor. Concluzia se impune întrucât textul vizează exclusiv situația pierderilor înregistrate ca urmare a desfășurării activității în decursul reorganizării. Tocmai de aceea, acest motiv nu poate fi reținut.

Referitor la nerespectarea planului de reorganizare, instanța reține că în ambele variante a fost stabilită scoaterea la vânzare a mai multor imobile aparținând debitoarei în cea de-a doua parte a anului 2008. Regulamentul de vânzare a fost aprobat în ședința adunării generale a creditorilor din data de 14.04.2008.

Administratorul judiciar nu a declanșat procedurile publice pentru scoaterea la vânzare a imobilului indicat de creditoare în termenul stabilit. Cu toate acestea, la data de 9.02.2009 a fost depusă o ofertă de cumpărare a imobilului de către SC T.G.R. SRL, societate care și-a manifestat ulterior intenția de a achiziționa trei imobile aflate în patrimoniul debitoarei. Propunerea avansată a fost acceptată în adunarea generală a creditorilor din data de 10.03.2009.

Raportat la momentul stabilit prin planul de reorganizare, concluzia clară ce se desprinde este că nu a fost respectat de către administratorul judiciar termenul stabilit pentru scoaterea la vânzare a imobilului amintit. Această împrejurare trebuie însă analizată prin prisma consecințelor pe care le-a determinat și a posibilităților ce i-au fost conferite prin planul de reorganizare. Întârzierea nu a fost de natură să creeze un prejudiciu direct în condițiile în care sumele oferite de potențialul cumpărător acoperă în întregime creanța deținută de creditoare. Faptul că acestea se situează sub nivelul inițial estimat la momentul întocmirii planului de reorganizare nu poate conduce la o altă concluzie, un eventual prejudiciu putând fi invocat de ceilalți creditori care ar putea beneficia de acoperirea unei părți din creanța lor. Or, în condițiile în care prin vânzarea celor trei imobile s-ar obține un excedent de 37% față de creanța creditoarei și ținând seama că a fost aprobată modalitatea de

vânzare în adunarea generală a creditorilor din data de 10.03.2009, instanța consideră că scopul urmărit a fost atins.

Mai mult, prin regulamentul de vânzare a fost stabilit că toate operațiunile de vânzare vor fi coordonate de administratorul judiciar, acesta fiind abilitat de adunarea generală a creditorilor să procedeze la vânzarea în bloc a celor trei imobile. Confirmarea măsurilor luate de acesta reprezintă, în opinia instanței, dovada faptului că administratorul judiciar a acționat în limitele împuternicirilor ce i-au fost conferite, posibilitatea de alegere între cele două variate de vânzare nefiindu-i limitate. Tocmai de aceea, consideră că declanșarea procedurii falimentului pe aceste temei nu poate fi primită.

În ceea ce priveşte viabilitatea planului de reorganizare, instanța reţine că analiza unei atare împrejurări se face în faza inițială, a confirmării lui, pe parcursul executării acestuia urmând a fi stabilită numai respectarea sa, precum şi evitarea unor pierderi ale averii debitoarei.

Administratorul judiciar a organizat în mod continuu şi constant un număr mare de licitaţii în vederea vânzării imobilelor, reuşind vânzarea a două dintre ele la un preţ ce a depăşit creanţa creditorilor garantaţi. Nevalorificarea în întregime a imobilelor propuse spre vânzare în condițiile în care au fost respectate prevederile stabilite în regulamentul de vânzare nu poate conduce prin ea însăşi la declanşarea procedurii falimentului.

Numai în măsura în care nu ar fi îndeplinite obligațiile de plată şi celelalte sarcini în condițiile stipulate în planul confirmat s-ar putea trece la această etapă. Or, o parte din creditori au fost deja îndestulați, vânzările pentru care se poartă negocieri putând conduce în continuare la acoperirea lor. Ca atare, nici acest motiv nu poate fi reținut, astfel încât cererea de intrare în faliment formulată de creditoare este nefondată, urmând a fi respinsă în consecință.

12. Conversie reorganizare în faliment. Nerespectarea programului de plăți

Legea nr. 85/2006, art. 105, art. 107 alin. (1) pct. C

Nerespectarea programului de plăţi cuprins în planul de reorganizare confirmat constituie motiv de conversie a reorganizării în faliment, dar trecerea la faliment trebuie apreciată şi prin prisma realizării celorlalte măsuri cuprinse în plan, a faptului că toate plăţile curente sunt la zi, a faptului că o parte însemnată din plăţile cuprinse în program s-a făcut, a faptului că activitatea desfăşurată nu a produs pierderi averii, precum şi a consecinţelor trecerii la faliment asupra creditorilor.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 575 din 9 aprilie 2009

Prin sentința nr. 125 din 6.03.2008, rămasă irevocabilă prin respingerea recursului, a fost confirmat planul de reorganizare a activității debitorului SC V. SRL.

Creditoarea DGFP B. a solicitat, în temeiul art. 105 coroborat cu art. 107 alin. (1) pct. C din Legea nr. 85/2006, conversia reorganizării și deschiderea procedurii falimentului debitorului SC V. SRL.

În motivarea cererii, creditoarea a arătat că, potrivit planului de reorganizare și graficului de plăți, debitorul avea obligația de a-i achita, pe semestrele I și II ale anului 2008, suma de 91.920,50 lei, sumă care nu a fost în totalitate achitată, rămânând o diferență de 40.940,50 lei. Astfel, debitorul nu s-a conformat planului încât se impune intrarea în faliment.

Creditoarea SC R. SA a formulat, în temeiul acelorași considerente de drept, cerere pentru a se dispune începerea procedurii falimentului împotriva debitorului întrucât, conform anexei V a planului de reorganizare, pentru semestrul II al anului 2008 debitorul avea obligația să-i achite suma de 53.996,39 lei, obligație pe care nu și-a respectat-o. Se mai arată că, deși în cadrul adunării creditorilor din data de 16.12.2008 debitoarea a solicitat și a obținut o prelungire a termenelor de plată aferente semestrului II al anului 2008, până la data de 20.01.2009, debitorul nu a respectat nici acest termen de plată.

Prin încheierea din 12.02.2009, judecătorul-sindic a respins cererile privind intrarea în faliment a debitorului reținând că planul de reorganizare admis și confirmat nu este ajuns la final, acesta urmând a fi încheiat la sfârșitul anului 2010. Din cuprinsul rapoartelor lunare întocmite de administratorul judiciar rezultă că debitorul s-a conformat de principiu planului de reorganizare, iar activitatea desfășurată nu a produs pierderi averii sale. Este adevărat că s-au înregistrat restanțe în achitarea unor creanțe către bugetul de stat însă toate datoriile curente au fost achitate la zi, iar din suma de 91.920 lei ce urma a fi achitată la sfârșitul anului 2008 s-a achitat peste 50%.

S-a mai reținut că debitorul și-a desfășurat activitatea comercială conform profilului său de activitate, efectuând plăți curente către furnizori și către bugetul de stat, fiind înființate culturi agricole pentru anul agricol 2008-2009.

Instanța a apreciat că nu sunt întrunite condițiile art. 105 din Legea nr. 85/2006. Astfel, neconformarea la plan înseamnă că debitorul a întreprins acțiuni care nu erau prevăzute în planul de reorganizare ori că debitorul nu a realizat acțiunile cuprinse în plan. În cauză este evident că debitorul și-a desfășurat activitatea comercială conform obiectului său de activitate, conformându-se întocmai planului de reorganizare în acest sens, în cauză fiind vorba numai de întârzieri de plată a unor tranșe din creanțe, ceea ce nu este echivalent cu neconformarea la măsurile dispuse prin plan.

Prin desfășurarea activității debitoarea nu a adus pierderi averii sale, iar intrarea în faliment nu numai că nu ar conduce la achitarea integrală a creanțelor, ci, mai mult, ar produce prejudicii, importante sume de bani fiind încor-

porate în culturile agricole aferente anului agricol 2008-2009, deci în producția neterminată.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs creditoarele.

Examinând încheierea recurată prin prisma criticilor formulate și a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea reține următoarele:

Având în vedere că ambele recursuri sunt motivate pe considerentul neachitării obligațiilor asumate prin planul de reorganizare, Curtea le va analiza împreună.

Debitorul supus procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 este o societate al cărei obiect de activitate îl constituie cultura plantelor. Din raportul prezentat de administratorul judiciar reiese că debitorul și-a desfășurat activitatea în condiții normale, înființând culturile pentru anul agricol 2009 și realizând lucrări de întreținere cu investiții ce au fost suportate de societate. Culturile au fost asigurate împotriva principalilor factori de risc specifici agriculturii, primele de asigurare fiind achitate la zi, iar polițele sunt încheiate cu o societate agreată de Ministerul Agriculturii, intrând sub incidența Legii nr. 381/2002 privind acordarea despăgubirilor în caz de calamități naturale în agricultură.

Debitorul a susținut că a făcut eforturi pentru obținerea unor credite pentru întreținerea culturilor pană la recoltare, credite ce urmează a fi garantate cu subvenția ce trebuia primită de la bugetul de stat pentru producția agricolă pentru anul 2008, subvenție ce nu a fost primită până în acest moment. Această susținere este confirmată de administratorul judiciar prin întâmpinarea depusă în recurs.

Rezultă că nerespectarea integrală a programului de plăți se datorează neaplicării imediate a prevederilor H.G. nr. 1560/2008 privind stabilirea cuantumului plăților naționale directe complementare în sectorul vegetal, al plăților pentru culturile energetice și plăților separate pentru zahar care se acordă în agricultură. Sumele trebuiau primite din toamna anului 2008, fapt ce ar fi condus în mod cert la respectarea planului fără ca debitorul să fie obligat să cheltuiască din surse proprii înființarea culturilor.

Beneficiarilor subvențiilor, printre care și debitorul, li s-a dat posibilitatea obținerii unor credite garantate de Ministerul Agriculturii prin structurile sale, în cuantum de 70% din valoarea subvențiilor de primit pe baza adeverințelor eliberate de APIA, adeverințe ce certifică sumele pe care aceștia urmează să le încaseze.

Curtea apreciază că instanța de fond a făcut o apreciere realistă, ținând cont de realitățile din economie, dar și de activitatea specifică ce formează obiectul de activitate al debitorului, considerând că intrarea în faliment, în această perioadă, nu va asigura niciunul dintre creditori, indiferent din ce categorie fac parte, bugetari sau chirografari, ci ar aduce prejudicii deoarece importante sume de bani sunt încorporate în producția neterminată.

Astfel, în temeiul art. 312 C.proc.civ., recursurile se vor respinge ca nefondate.

Secţiunea a 3-a. Intrarea în faliment

13. Depunerea unui plan de reorganizare. Studiu de restructurare a activităţii neechivalent cu un plan de reorganizare. Intrare în faliment

Legea nr. 85/2006, art. 94

Un studiu de restructurare a activităţii depus de debitor poate fi considerat cel mult un proiect de plan de reorganizare, care nu poate echivala cu depunerea unui plan în condiţiile art. 94 din legea insolvenţei, necuprinzând menţiunile prevăzute de art. 95 din lege. Nedepunerea unui plan de reorganizare în condiţiile legii, în termenul şi cu conţinutul prevăzut de lege, implică deschiderea procedurii falimentului, chiar dacă debitorul şi-a declarat intenţia de reorganizare.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. nr. 3390 din 18 decembrie 2006

Prin sentinţa nr. 2426, judecătorul-sindic a dispus deschiderea procedurii insolvenţei faţă de SC N. România SRL, conform art. 38 alin. (5) din Legea nr. 64/1995.

În îndeplinirea atribuţiilor sale, administratorul judiciar a întocmit tabelul preliminar şi tabelul definitiv al obligaţiilor debitoarei, ce au fost afişate la data de 21.03.2005, respectiv 7.07.2006.

Administratorul judiciar desemnat în cauză, în cadrul raportului de activitate depus la data de 18.12.2006, a solicitat trecerea la faliment a debitoarei.

Analizând materialul probator existent în cauză, judecătorul-sindic reţine următoarele:

Conform art. 107 alin. (1) lit. B, judecătorul-sindic va decide prin sentinţă sau, după caz, prin încheiere, în condiţiile art. 32, intrarea în faliment dacă: debitorul şi-a exprimat intenţia de reorganizare, dar nu a propus un plan de reorganizare ori planul propus de acesta nu a fost acceptat şi confirmat.

În speţă, deşi debitoarea şi-a exprimat încă de la data de 20 ianuarie 2006 intenţia de reorganizare, nu a propus un plan de reorganizare în sensul legii, ci a întocmit un studiu de restructurare a activităţii, ce poate fi considerat cel mult un proiect de plan de reorganizare.

De asemenea, niciunul dintre celelalte subiecte de drept îndreptăţite nu a propus un plan de reorganizare, în condiţiile prevăzute de art. 94 din lege.

În raport de aceste considerente, judecătorul-sindic va dispune, în conformitate cu art. 107 lit. B din Legea nr. 85/2006, intrarea în faliment prin procedura generală a debitoarei SC N. România SRL.

14. Aprobarea raportului prin care se propune trecerea la faliment în condițiile art. 59 din legea insolvenței

Legea nr. 85/2006, art. 59, art. 60, art. 107 pct. A lit. b)

Având în vedere faptul că debitorul a formulat contestație la cererea introductivă a creditorului prin care s-a solicitat deschiderea procedurii de insolvență, care a fost respinsă, pierzând în acest fel calitatea procesuală de a propune un plan de reorganizare, că în cauză nicio altă persoană îndreptățită nu a propus un plan de reorganizare, că administratorul judiciar apreciază că nu este posibilă reorganizarea activității debitorului, sunt îndeplinite condițiile art. 59 şi art. 60 din Legea nr. 85/2006 pentru a se dispune trecerea debitorului în procedura falimentului, în temeiul dispozițiilor art. 107 pct. A lit. b).

Trib. Vrancea, Secția comercială, sent. nr. 16 din 18 ianuarie 2007

Față de debitoarea SC M.F. SRL Năruja s-a solicitat de către creditoarea D.G.F.P. Vrancea deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului potrivit dispozițiilor Legii nr. 64/1995, republicată, în vigoare la data sesizării instanței.

În termen legal, debitoarea a contestat că s-ar afla în încetare de plăți.

Prin sentința nr. 152 din 11 mai 2006, rămasă irevocabilă, s-a respins contestația debitoarei ca neîntemeiată, s-a admis cererea creditoarei şi s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului, în cauză fiind numit administrator judiciar.

La data de 7 decembrie 2006, conform noilor dispoziții legale incidente în cauză, respectiv art. 59 din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar desemnat depune la dosarul cauzei raportul privind cauzele şi împrejurările pentru care debitoarea a ajuns în insolvență. Din cuprinsul acestui raport rezultă că societatea înregistrează pe ultimii ani de activitate o pierdere în sumă de 100.680 lei, o scădere a cifrei de afaceri de la 5,6 mld. ROL în 2003 la 361 milioane ROL în 2005, societatea debitoare neputând face față pieței.

Administratorul judiciar a apreciat că nu este posibilă reorganizarea debitoarei.

Având în vedere faptul că debitoarea a formulat contestaţie care a fost respinsă, pierzând în acest fel calitatea procesuală de a propune un plan de reorganizare, că în cauză nicio altă persoană îndreptățită nu a propus un plan de reorganizare, în temeiul dispozițiilor art. 107 pct. A lit. b) din Legea nr. 85/2006, urmează a se dispune trecerea debitoarei în procedura falimentului.

Va fi numit un lichidator pentru care se vor stabili atribuţiile şi retribuţia lunară netă.

Potrivit dispoziţiilor art. 107 alin. (2) din lege, se va dispune dizolvarea societăţii debitoare, menţiune care urmează a se înscrie în registrul comerţului. Deschiderea procedurii se va notifica părţilor, se va publica în Buletinul procedurilor de insolvenţă. Lichidatorul va emite notificările prevăzute de art. 107-108 şi vor stabili termenele prevăzute de art. 108 din lege. Se va fixa termen pentru continuarea procedurii când lichidatorul va prezenta un raport cuprinzând programul de administrare a lichidării.

Notă: Din considerentele sentinţei nu rezultă supunerea raportului cu propunerea de intrare în faliment aprobării adunării creditorilor, în condiţiile prevăzute de art. 59 alin. (4) şi art. 60 din legea insolvenţei.

Din practicaua hotărârii rezultă, însă, că cei doi creditori citaţi şi prezenţi la şedinţă au pus concluzii de trecere la faliment.

15. Trecere la faliment. Desemnare lichidator. Imposibilitatea de a desemna un alt practician decât cel votat de adunarea creditorilor cu ocazia aprobării raportului de trecere la faliment

Legea nr. 85/2006, art. 22, art. 59, art. 60, art. 107 lit. D)

Creditorii îşi exprimă poziţia cu privire la desemnarea practicianului în insolvenţă, doar în cadrul adunării creditorilor.

Câtă vreme persoana lichidatorului a fost stabilită prin votul adunării creditorilor, niciun creditor nu poate solicita desemnarea unei alte persoane în calitate de lichidator cu ocazia aprobării de către judecătorul sindic, a raportului prin care se propune trecerea la faliment.

Creditorul are posibilitatea pentru înlocuirea lichidatorului să urmeze dispoziţiile prevăzute de art. 22 din lege.

Trib. Prahova, Secţia comercială, sent. nr. 59 din 29 ianuarie 2007

Administratorul judiciar a depus la dosar raportul de activitate prin care arată că a convocat adunarea creditorilor la data de 18.12.2006, ocazie cu care s-a discutat propunerea de trecere la faliment în cadrul procedurii generale, având în vedere că debitoarea a comunicat faptul că nu doreşte reorganizarea pe baza unui plan şi este de acord cu trecerea la faliment. Solicită trecerea debitoarei la faliment, faţă de hotărârea creditorilor şi menţinerea sa în calitate de lichidator.

Reprezentantul creditorului DGFP Prahova arată că este de acord cu trecerea la procedura falimentului, însă solicită desemnarea în calitate de

lichidator a SC E.C. SRL, conform adresei nr. J/48785/27.12.2006 emisă de DGFP Prahova.

Constatând că în cadrul procedurii insolvenţei deschisă împotriva debitorului SC A.I. SRL, prin sentinţa nr. 455 din data de 11.10.2006, a fost aprobat raportul administratorului judiciar prin care se propune intrarea debitorului în faliment, potrivit art. 60. alin. (3) din Legea privind procedura insolvenţei şi că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 107 lit. D), va dispune deschiderea procedurii falimentului, ca unică soluţie pentru satisfacerea creanţelor creditorilor.

Instanţa va respinge cererea creditorului DGFP de desemnare în cauză în calitate de lichidator pe SC E.C. SRL, deoarece creditorii îşi exprimă poziţia cu privire la desemnarea practicianului în insolvenţă, doar în cadrul adunării creditorilor.

Or, la adunarea creditorilor din data de 18.12.2006, legal ţinută şi împotriva căreia niciun creditor nu a formulat acţiune în anulare, potrivit art. 14 alin. (7), sau contestaţie în baza art. 19 alin. (4), creditorul DGFP Prahova a votat pentru menţinerea în calitate de lichidator a SC P. SA, sens în care a şi fost mandatat de instituţie, potrivit adresei nr. J/43462/2006 aflată la dosar.

Asupra votului exprimat în mod valabil în adunare creditorul nu mai poate reveni ulterior printr-o simplă cerere adresată judecătorului-sindic, acesta având posibilitatea pentru înlocuirea lichidatorului să urmeze dispoziţiile prevăzute de art. 22 din lege.

16. Intrarea în faliment după perioada de observaţie. Condiţii

Legea nr. 85/2006, art. 107 alin. (1) lit. B)

În cazul în care după perioada de observaţie, care are o durată limitată în timp, societatea nu intră în reorganizare în condiţiile prevăzute de lege, etapa următoare obligatorie pe care o parcurge procedura este aceea a falimentului.

Este nelegală menţinerea în continuare a societăţii în perioada de observaţie pentru efectuarea de plăţi către creditori şi clarificarea aspectelor litigioase, deoarece achitarea creanţelor cuprinse în tabelul definitiv de creanţe nu se poate face decât în condiţiile prevăzute de Legea nr. 85/2006.

Cum debitorul şi nicio altă persoană abilitată nu au formulat, în termenul prevăzut de art. 94, un plan de reorganizare care să fie supus aprobării şi confirmării, intrarea în procedura falimentului este obligatorie.

C.A. Oradea, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 142/C din 9 aprilie 2009

Prin sentința nr. 1044/F din 26 noiembrie 2008, Tribunalul Bihor, prin judecătorul-sindic, a admis în parte contestația formulată de debitoarea SC R.G. SRL, prin administratorul special, împotriva raportului cuprinzând propunerea de intrare în procedura simplificată de faliment, depus de administratorul judiciar.

În temeiul art. 107 alin. (1) lit. B) din Legea privind procedura insolvenței, a dispus intrarea în faliment în procedura generală a debitorului, a desemnat ca lichidator pe B.M., a dispus dizolvarea societății debitoare și ridicarea dreptului de administrare, fixând termenele prevăzute de lege.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs debitoarea, prin administratorul special, solicitând casarea hotărârii atacate și menținerea perioadei de observație pentru societatea debitoare.

În motivarea recursului învederează instanței că, de la bun început s-a dorit de către asociații – cetățeni italieni, și mai apoi de administratorul special, salvarea societății de la faliment și continuarea activității. Mai arată că s-au făcut plăți și a fost îndestulată cea mai mare parte a creditorilor, ajungându-se în tabelul definitiv să figureze doar 2 creditori din cei 14 inițiali.

Instanța de recurs, analizând recursul declarat prin prisma motivelor invocate, cât și din oficiu, reține că este nefondat, urmând ca în baza prevederilor art. 312 C.proc.civ. să dispună respingerea lui și menținerea în totalitate a sentinței atacate, pentru următoarele considerente:

În termen de 10 de zile de la deschiderea procedurii debitorul are obligația, potrivit prevederilor art. 35 din Legea nr. 85/2006, să depună la dosarul cauzei o serie de acte și informații arătate expres la art. 28 alin. (1) din lege, inclusiv declarația prin care să-și arate intenția de reorganizare a activității conform unui plan, plan de reorganizare ce trebuie depus la dosar în termen de 30 de zile de la afișarea tabelului definitiv de creanțe [art. 94 alin. (1) din Legea nr. 85/2006].

În speță, procedura insolvenței s-a deschis la data de 3 octombrie 2007, iar debitoarea și-a manifestat intenția de reorganizare a activității la data de 5 noiembrie 2007, după expirarea termenului prevăzut de lege, nefiind depus ulterior vreun plan de reorganizare a activității societății la dosarul cauzei.

Prin raportul întocmit, administratorul judiciar desemnat în cauză a solicitat, având în vedere acest aspecte, intrarea în procedura falimentului, arătând că asociații debitoarei au încercat acoperirea datoriilor societății prin nerespectarea prevederilor art. 49 din Legea nr. 85/2006.

Având în vedere aceste aspecte ce au rezultat din actele aflate la dosarul cauzei și raportul lichidatorului, în mod corect și legal a dispus judecătorul-sindic intrarea debitoarei în procedura generală a falimentului în temeiul prevederilor art. 107 alin. (1) lit. B) din Legea nr. 85/2006, această etapă urmând a fi parcursă după parcurgerea etapelor ce au fost parcurse în cauză.

Motivele de recurs invocate de recurentă în sensul respingerii cererii de intrare în procedura falimentului nu pot fi primite favorabil, deoarece, în

cazul în care după perioada de observaţie, societatea nu intră în faza de reorganizare judiciară, în condiţiile prevăzute de lege, etapa următoare pe care o parcurge procedura este aceea a falimentului societăţii.

Nu poate fi primită susţinerea recurentei, în sensul menţinerii în continuare a societăţii în perioada de observaţie pentru efectuarea în continuare de plăţi către creditori şi clarificarea aspectelor litigioase, deoarece achitarea creanţelor cuprinse în tabelul definitiv de creanţe nu se poate face decât în condiţiile prevăzute de Legea nr. 85/2006, şi nu în alte condiţii.

De asemenea, legiuitorul nu a reglementat în cuprinsul legii speciale vreo modalitate în afara procedurii de reorganizare, de păstrare a existenţei societăţii aflate în insolvenţă, în caz de achitare a creanţelor înscrise la masa credală. Or, cum în speţă debitoarea nu a formulat în condiţiile legii un plan de reorganizare care să fie supus aprobării, singura variantă rămasă este cea reţinută de judecătorul-sindic şi anume intrarea în procedura falimentului.

Drept urmare, instanţa de recurs, constatând că motivele de recurs invocate în cauză sunt nefondate, va dispune respingerea ca nefondat a recursului şi menţinerea în totalitate a sentinţei atacate ca legală şi temeinică.

17. Respingere plan de reorganizare. Trecere la faliment. Carenţe în conţinutul planului

Legea nr. 85/2006, art. 95 alin. (2), art. 98 alin. (2), art. 107 lit. B)

Nu poate fi admis planul de reorganizare care nu cuprinde cerinţele obligatorii prevăzute de art. 95 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 printre care programul de plată a creanţelor, categoriile de creanţe care nu sunt defavorizate, tratamentul categoriilor de creanţe defavorizate, dacă şi în ce măsură societatea debitoare şi asociaţii vor fi descărcaţi de răspundere, ce despăgubiri urmează a fi oferite titularilor tuturor categoriilor de creanţe în comparaţie cu valoarea estimativă ce ar putea fi primită prin distribuire în caz de faliment.

Planul nu cuprinde programul de plată a creanţelor câtă vreme în acesta nu este înscris niciun creditor şi nicio creanţă cu un program cert de plată al acesteia, ci se arată doar că debitoarea înţelege să achite datoriile către furnizori, către buget şi alte plăţi, în mod generic şi nu pe categorii de creditori şi de creanţe.

În lipsa menţiunilor obligatorii prevăzute de dispoziţiile legale, planul de reorganizare propus trebuie respins de judecătorul-sindic, cu consecinţa trecerii la faliment a debitorului în temeiul art. 107 lit. B) din Legea nr. 85/2006.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 873 din 3 iunie 2009

Prin sentinţa nr. 135 din 26 martie 2009, Tribunalul Dâmboviţa, prin judecător-sindic, în baza dispoziţiilor art. 98 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, a respins cererea societăţii debitoare SC C. SA Pucioasa privind reorganizarea activităţii pe bază de plan şi, în baza art. 107 alin. (1) lit. B) din aceeaşi lege, a dispus intrarea societăţii debitoare în faliment, luând toate măsurile necesare.

Pentru a hotărî astfel prima instanţă a reţinut că prin încheierea din 18 septembrie 2009 s-a deschis procedura generală a insolvenţei faţă de debitoarea SC C. SA Pucioasa, urmare a cererii sale. Aceasta a depus la dosar proiectul de plan care a fost supus spre analiză comitetului creditorilor, administratorului special şi administratorului judiciar şi întrucât planul nu îndeplinea cerinţele art. 95 din lege s-a dispus completarea planului potrivit normelor obligatorii cuprinse în aceste dispoziţii.

Procedând la verificarea planului de reorganizare completat, judecătorul-sindic a constatat că nu poate fi admis întrucât nu corespunde criteriilor impuse de lege.

Se arată prin sentinţă că, potrivit art. 95 alin. (2) din lege, planul de reorganizare trebuie să cuprinsă obligatoriu programul de plată a creanţelor, cerinţă ce nu este îndeplinită întrucât în plan nu apare niciun creditor şi nicio creanţă cu un program cert de plată al acesteia, planul nu cuprinde nici menţiunile obligatorii prevăzute de art. 95 alin. (5) din lege, respectiv categoriile de creanţe care nu sunt defavorizate în sensul legii, tratamentul categoriilor de creanţe defavorizate, dacă şi în ce măsură debitorul, membrii grupului de interes economic sau asociaţii vor fi descărcaţi de răspundere, ce despăgubiri urmează a fi oferite titularilor tuturor categoriilor de creanţe în comparaţie cu valoarea estimată ce ar putea fi primită prin distribuire în caz de faliment, calculată la data propunerii planului, considerente pentru care a respins cererea societăţii debitoare privind reorganizarea activităţii pe bază de plan.

Împotriva sentinţei a declarat recurs debitoarea, arătând că în mod greşit i-a fost respinsă cererea de reorganizare a activităţii pe bază de plan deoarece planul de reorganizare cuprinde achitarea integrală a tuturor creanţelor şi, la solicitarea creditoarei BCR, creditor garantat, a restrâns perioada de reorganizare la 2 ani. Invocă şi nulitatea şedinţei comitetului creditorilor din 18 martie 2009.

Criticile aduse sentinţei sunt nefondate.

Din analiza planului de reorganizare rezultă că planul nu cuprinde cerinţele obligatorii prevăzute de art. 95 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, şi anume planul nu cuprinde programul de plată a creanţelor. În cuprinsul planului nu este înscris niciun creditor şi nicio creanţă cu un program cert de plată al acesteia, ci se arată doar că debitoarea înţelege să achite datoriile către furnizori, către buget şi alte plăţi, în mod generic şi nu pe categorii de creditori şi de creanţe.

Totodată, planul de reorganizare propus de debitoare nu cuprinde mențiunile obligatorii prevăzute de art. 95 alin. (5) din Legea nr. 85/2006, respectiv categoriile de creanțe care nu sunt defavorizate, în sensul legii, tratamentul categoriilor de creanțe defavorizate, dacă și în ce măsură societatea debitoare și asociații vor fi descărcați de răspundere, ce despăgubiri urmează a fi oferite titularilor tuturor categoriilor de creanțe în comparație cu valoarea estimativă ce ar putea fi primită prin distribuire în caz de faliment, valoare ce se calculează la data propunerii planului.

Astfel, în lipsa mențiunilor obligatorii prevăzute de dispozițiile legale, planul de reorganizare propus de recurenta debitoare nu putea fi admis de judecătorul-sindic.

Și comitetul creditorilor, întrunit în ședința din 18 martie 2009, a propus respingerea planului de reorganizare depus de debitoare, astfel că respingerea cererii recurentei debitoare de reorganizare a activității pe bază de plan, dispusă de judecătorul-sindic prin sentința recurată, este legală și temeinică.

În ce privește nulitatea ședinței comitetului creditorilor din 18 martie 2009, recurenta o putea invoca pe calea unei cereri pe care trebuia să o formuleze la instanța de fond și asupra căreia să se pronunțe judecătorul-sindic, în cadrul atribuțiilor prevăzute de art. 11 din Legea nr. 85/2006 și nu pe calea recursului formulat împotriva sentinței prin care s-a respins planul de reorganizare.

Susținerea recurentei că hotărârea instanței de fond nu cuprinde motivele de fapt și de drept, că au fost încălcate dispozițiile art. 261 C.proc.civ. și că este incident în cauză motivul prevăzut de dispozițiile art. 304 pct. 7 C.proc.civ., este nefondată.

Sentința recurată cuprinde motivele de fapt și de drept ce au stat la baza soluției de respingere a planului și de începere a procedurii falimentului, în sentință arătându-se pe larg ce mențiuni obligatorii nu cuprinde planul de reorganizare și că au fost încălcate în acest sens dispozițiile art. 95 alin. (2) și (5) din Legea nr. 85/2006.

Pentru toate aceste considerente, criticile aduse sentinței de recurentă sunt nefondate și pe cale de consecință recursul declarat de debitoare împotriva sentinței va fi respins.

18. Intrare în faliment. Societate dizolvată. Citare

Legea nr. 85/2006, art. 5, art. 7

În cazul unei societăți dizolvate, judecătorul-sindic va dispune intrarea în faliment prin procedura simplificată.

Citarea debitorului la soluționarea cererii de intrare în faliment este legal îndeplinită dacă citarea s-a făcut la sediul social înregistrat în registrul

comerţului precum şi la sediul lichidatorului desemnat de judecătorul-delegat la oficiul registrului comerţului.

Citarea societăţii la sediul declarat este legală chiar dacă societatea nu-şi mai desfăşoară în acel loc activitatea, întrucât înmatricularea şi menţiunile sunt opozabile terţilor la data efectuării lor în registrul comerţului, iar persoana care are obligaţia de a cere o înregistrare nu poate opune terţilor acte sau fapte neînregistrate.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 1005 din 25 mai 2009

Prin sentinţa comercială nr. 445/S din 25.09.2008, pronunţată de Tribunalul Iaşi, prin judecător-sindic, a fost admisă cererea formulată de creditorul AFP a Municipiului I. şi s-a dispus intrarea în faliment prin procedura simplificată a debitorului SC X+Y SRL. Prin aceeaşi sentinţă au fost luate toate măsurile prevăzute de lege.

Tribunalul a reţinut că societatea debitoare se află în lichidare, fiind anterior dizolvată pentru nedepunerea raportărilor contabile prevăzute de lege şi se află în încetare de plăţi.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs debitoarea.

Recurenta susţine că i-a fost încălcat dreptul la apărare prin necomunicarea cererii introductive cât şi a citaţiei cu termenul de judecată, fiind astfel în imposibilitate de a promova contestaţia, potrivit art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006. Arată că instanţa nu a avut în vedere că societatea era dizolvată, astfel că la sediul său nu se mai desfăşurau activităţi, spaţiul fiind predat proprietarului, astfel că procedurile de citare şi de comunicare a actelor procedurale au fost efectuate cu încălcarea dispoziţiilor art. 92^1 C.proc.civ.

Analizând actele şi lucrările dosarului prin prisma motivelor de recurs invocate şi a dispoziţiilor legale incidente în cauză, Curtea reţine că prezentul recurs se încadrează în dispoziţiile art. 304 pct. 5 C.proc.civ.

Articolul 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 prevede că citarea părţilor precum şi comunicarea oricăror acte de procedură, a comunicărilor şi notificărilor se realizează prin Buletinul procedurilor de insolvenţă, măsură specială prin care se asigură soluţionarea cu celeritate a cauzelor. De la această regulă legea a instituit trei excepţii, respectiv: comunicarea citaţiilor, a convocărilor şi notificărilor faţă de participanţii la proces, al căror sediu, domiciliu sau reşedinţă se află în străinătate, comunicarea actelor de procedură anterioare deschiderii procedurii şi notificarea deschiderii procedurii, precum şi prima comunicare a actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se introduce o acţiune, în temeiul dispoziţiilor prezentei legi, ulterior deschiderii procedurii insolvenţei, care sunt supuse dispoziţiilor Codului de procedură civilă.

Duplicatul cererii de chemare în judecată a fost comunicat debitoarei odată cu citaţia emisă pentru termenul din 22.05.2008 la sediul social înregistrat în registrul comerţului, conform Codului de procedură civilă.

Prin încheierea din 22 mai 2008, judecătorul-sindic a dispus citarea debitoarei pentru termenul din 25.09.2008, conform Codului de procedură civilă, la adresa ce figurează la Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi, prin afişare la uşa instanţei, cât şi prin lichidatorul C.L.E., având în vedere informaţiile furnizate de oficiul registrului comerţului, potrivit cărora debitoarea se află în lichidare administrativă, cu lichidator desemnat.

Împrejurarea că debitoarea nu mai desfăşoară activitate la sediul declarat la oficiul registrului comerţului şi nu mai primeşte corespondenţa nu este de natură a atrage nelegala citare întrucât art. 5 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerţului statuează că înmatricularea şi menţiunile sunt opozabile terţilor la data efectuării lor în registrul comerţului ori de la publicarea lor în Monitorul Oficial al României. Mai mult, alin. (2) al aceluiaşi text prevede că persoana care are obligaţia de a cere o înregistrare nu poate opune terţilor acte sau fapte neînregistrate.

În aceste condiţii, instanţa de fond a dispus efectuarea tuturor demersurilor procedurale impuse de exigenţele art. 7 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, asigurându-se astfel respectarea dreptului la apărare, nefiind operant în cauză motivul de casare prevăzut de art. 304 pct. 5 C.proc.civ.

Urmează ca în baza dispoziţiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ. să fie respins recursul formulat de debitoare împotriva sentinţei de deschidere a procedurii falimentului.

19. Trecere la faliment. Condiţii. Inadmisibilitatea contestării creanţelor în această fază

Legea nr. 85/2006, art. 59, art. 60 alin. (3), art. 107

Cu ocazia analizării raportului administratorului judiciar prin care se propune intrarea în procedura falimentului, întocmit conform art. 59, judecătorul-sindic analizează doar îndeplinirea condiţiilor prevăzute de art. 107 din legea insolvenţei.

În această etapă a procedurii nu se mai analizează caracterul creanţei. Condiţiile creanţei şi valoarea prag a acesteia se analizează la momentul deschiderii procedurii. Pe parcursul procedurii creanţele pot fi contestate într-o eventuală contestaţie la tabelul preliminar.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 853 din 29 mai 2009

Administratorul judiciar desemnat a propus judecătorului-sindic, în condiţiile art. 59 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, intrarea debitorului în procedura simplificată a falimentului.

A arătat că debitorul deține bunuri ce pot fi valorificate pentru a acoperi masa credală compusă din unicul creditor DGFP B., are creanțe de încasat, dar aceasta nu și-a declarat intenția de reorganizare și niciuna dintre categoriile de persoane îndreptățite de lege nu a depus un plan de reorganizare, conform art. 94 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Prin sentința nr. 403 din 26 martie 2009, judecătorul-sindic a admis cererea administratorului judiciar și, în temeiul art. 107 alin. (1) lit. D), cu aplicarea art. 59 și art. 60 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, a dispus intrarea în faliment prin procedura simplificată a debitorului PFA I.G. În temeiul art. 107 alin. (2), a dispus ridicarea dreptului de administrare al debitorului și a luat celelalte măsuri prevăzute de lege.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs debitoarea, susținând că cererea de deschidere a procedurii insolvenței este nefondată și abuzivă.

Precizează că nu i-a fost transmis raportul de inspecție fiscală și în consecință nu a avut cunoștință de conținutul lui, considerând că prin netransmiterea acestuia creditorul i-a îngrădit dreptul de a-l contesta. Arată recurenta că raportul de inspecție fiscală conține grave erori cu privire la impozitele și taxele datorate, nu are nicio calitate oficială nefiind avizat, ștampilat și însușit de inspectorul care l-a întocmit, controlul fiscal invocat nu s-a desfășurat în condiții legale și nu a fost finalizat, dovadă fiind și faptul că nu a fost trecut în registrul unic de control, conform prevederilor Codului de procedură fiscală.

Susține recurenta că pe parcursul procedurii de insolvență a încercat să demonstreze instanței că creanța invocată de DGFP Buzău nu este certă, lichidă și exigibilă, dar datorită faptului că nu a cunoscut procedurile Legii nr. 85/2006 și nu a depus contestație în termenele prevăzute de instanță, i s-a respins proba cu acte.

Mai arată că dispunerea intrării în faliment prin procedura simplificată a debitoarei nu respectă prevederile Legii nr. 85/2006.

Analizând sentința recurată prin prisma criticilor formulate, a probelor administrate, a actelor normative ce au incidență în cauză, precum și sub toate aspectele conform art. 304^1 C.proc.civ., Curtea reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 107 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic va decide, prin sentință sau, după caz, prin încheiere, în condițiile art. 32, intrarea în faliment în următoarele cazuri:

a) debitorul și-a declarat intenția de a intra în procedura simplificată;

b) debitorul nu și-a declarat intenția de reorganizare sau, la cererea creditorului de deschidere a procedurii, a contestat că ar fi în stare de insolvență, iar contestația a fost respinsă de judecătorul-sindic;

c) niciunul dintre celelalte subiecte de drept îndreptățite nu a propus un plan de reorganizare, în condițiile prevăzute la art. 94, sau niciunul dintre planurile propuse nu a fost acceptat și confirmat;

d) debitorul şi-a declarat intenţia de reorganizare, dar nu a propus un plan de reorganizare ori planul propus de acesta nu a fost acceptat şi confirmat;

e) obligaţiile de plată şi celelalte sarcini asumate nu sunt îndeplinite în condiţiile stipulate prin planul confirmat sau desfăşurarea activităţii debitorului în decursul reorganizării sale aduce pierderi averii sale;

f) a fost aprobat raportul administratorului judiciar prin care se propune, după caz, intrarea debitorului în faliment, potrivit art. 54 alin. (5) sau art. 60 alin. (3).

Acestea sunt condiţiile prevăzute de legiuitor pentru intrarea unei societăţi în procedura falimentului.

În această fază a procedurii insolvenţei nu se mai analizează caracterul creanţei. Condiţiile creanţei şi valoarea prag a acesteia se analizează la momentul deschiderii procedurii.

Pe parcursul procedurii simplificate, administratorii societăţii au fost notificaţi de către administratorul judiciar semnând confirmările de primire, astfel încât aveau posibilitatea să conteste creanţa şi starea de insolvenţă, ceea ce nu s-a întâmplat.

Susţinerile recurentei privind faptul că nu este certă creanţa DGFP D. trebuiau formulate într-o eventuală contestaţie la cererea de deschidere a procedurii, iar după deschiderea procedurii printr-o contestaţie la tabelul preliminar, însă pentru deschiderea procedurii falimentului judecătorul-sindic are de verificat îndeplinirea altor condiţii şi nu a celor privind caracterul creanţei.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 304[1] şi art. 312 C.proc.civ., Curtea va respinge recursul ca nefondat, nefiind incidente motivele de casare sau de modificare prevăzute de art. 304 C.proc.civ.

20. Intrare în faliment pentru nerespectarea obligaţiilor asumate prin plan. Incompatibilitatea judecătorului-sindic

Legea nr. 85/2006, art. 12 alin. (2) teza a II-a, art. 107 lit. c)

Dispoziţiile art. 12 alin. (2) teza a II-a din Legea nr. 85/2006 privind incompatibilitatea judecătorului-sindic sunt aplicabile strict în situaţia casării cu trimitere pentru rejudecare a aceleiaşi cereri. Dispoziţiile privind incompatibilitatea nu sunt aplicabile judecătorului-sindic care pronunţă succesiv hotărâri în acelaşi dosar, soluţionând cereri distincte, cu obiect diferit, specifice procedurii insolvenţei.

Sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 107 lit. C) din Legea nr. 85/2006, pentru conversia reorganizării în faliment atunci când debitoarea nu şi-a respectat obligaţiile de plată asumate prin planul de reorganizare

confirmat, iar adunarea creditorilor a respins cererea de prelungire a perioadei de reorganizare.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 1024 din 25 iunie 2009

Prin sentinţa nr. 583/20.03.2009, judecătorul-sindic a admis cererea administratorului judiciar şi a aprobat raportul acestuia, dispunând intrarea în procedura falimentului a debitoarei SC E.C. SRL.

Pronunţând această sentinţă, instanţa de fond a reţinut că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 107 lit. C) din Legea nr. 85/2006, în sensul că debitoarea nu şi-a îndeplinit obligaţiile de plată şi celelalte obligaţii asumate prin planul de reorganizare confirmat, situaţie ce impune trecerea acesteia în procedura de faliment.

Împotriva sentinţei a declarat recurs debitoarea, criticând-o ca nelegală şi netemeinică, solicitând modificarea în tot a acesteia şi respingerea cererii depuse de administratorul judiciar cu privire la trecerea sa în procedura falimentului.

Un prim motiv de recurs invocat de recurentă vizează incompatibilitatea judecătorului care a pronunţat sentinţa recurată. Recurenta susţine că, potrivit art. 12 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 raportat la art. 24 alin. (1) C.proc.civ., motivele de incompatibilitate sunt aplicabile judecătorului-sindic în cazul rejudecării după casarea hotărârii în recurs. Susţine că prin sentinţa nr. 583/2009 s-a dispus trecerea societăţii debitoare în faliment, sentinţa a fost casată prin decizia nr. 97 din 22.01.2009 a Curţii de Apel Ploieşti şi, ca atare, în aceeaşi chestiune, acelaşi judecător-sindic nu se mai putea pronunţa, fiind incompatibil.

Pentru aceste considerente, recurenta apreciază că se impune casarea sentinţei şi trimiterea cauzei spre rejudecare.

O altă critică constă în faptul că, la luarea măsurii de trecere a debitoarei în faliment, judecătorul-sindic nu a ţinut seama de îndrumările date prin decizia Curţii de Apel nr. 97/2009 de a-i lăsa timpul necesar pentru completarea surselor de finanţare, prin acordarea unui termen de prelungire a planului de reorganizare, cerere care însă nu a fost analizată.

Mai invocă recurenta că instanţa de fond a procedat greşit la trecerea societăţii în faliment în condiţiile în care există înregistrată o contestaţie cu privire la creanţa declarată de creditoarea DGFP Prahova, nesoluţionată.

Curtea, analizând sentinţa pronunţată de instanţa de fond prin prisma criticilor formulate de recurenta debitoare, având în vedere actele dosarului şi dispoziţiile legale în materie, constată că recursul este nefondat urmând a fi respins pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 12 din Legea nr. 85/2006, hotărârile judecătorului-sindic sunt definitive şi executorii. Ele pot fi atacate separat cu recurs. Dispoziţiile art. 24 alin. (1) C.proc.civ. privind incompatibilitatea nu sunt aplicabile judecătorului-sindic care pronunţă succesiv hotărâri în acelaşi dosar, cu excepţia situaţiei rejudecării, după casarea hotărârii în recurs.

Articolul 24 C.proc.civ. la prevede că judecătorul care a pronunţat o hotărâre într-o pricină nu poate lua parte la judecata aceleiaşi pricini în apel sau în recurs şi nici în caz de rejudecare după casare.

În speţă, însă, nu sunt aplicabile dispoziţiile art. 12 alin. (2) teza a II-a din Legea nr. 85/2006 deoarece prin decizia nr. 97 din 22.01.2009 invocată de recurentă în susţinerea primului motiv de recurs, Curtea de apel nu a casat sentinţa nr. 583/2009 a Tribunalului Prahova, ci a admis recursul debitoarei, a modificat în tot sentinţa şi a respins cererea administratorului judiciar de trecere în procedura falimentului.

În această situaţie, nu se regăseşte cazul invocat de recurentă cu privire la incompatibilitatea judecătorului-sindic în a soluţiona cererea ce a făcut obiectul sentinţei recurate.

Nici a doua critică nu este întemeiată deoarece în prezent nu mai poate fi analizată şi avută în vedere hotărârea adunării creditorilor din data de 18.04.2008.

Sentinţa analizată în prezenta cauză, nr. 583/2009, a fost pronunţată în baza celor hotărâte de adunarea creditorilor din data de 18.03.2009 prin care s-a respins propunerea administratorului special de a se prelungi perioada de reorganizare.

În această situaţie, propunerea administratorului judiciar privind începerea procedurii de faliment faţă de debitoare, corect a fost admisă de judecătorul-sindic, în cauză fiind îndeplinite condiţiile impuse de art. 107 lit. C) din Legea nr. 85/2006, în sensul că debitoarea nu şi-a respectat obligaţiile de plată asumate prin planul de reorganizare confirmat de judecătorul-sindic.

Nici ultima critică nu este întemeiată, deoarece art. 108 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 obligă lichidatorul la verificarea creanţelor al căror cuantum a fost modificat după deschiderea procedurii de faliment.

Ca atare, existenţa pe rolul instanţei a unei contestaţii la creanţa DGFP Prahova nu împiedică desfăşurarea normală a procedurii de faliment, faţă de dispoziţiile art. 107 lit. C), enunţate mai sus.

Faţă de toate motivele expuse în considerentele prezentei decizii, Curtea, în raport cu art. 312 alin. (1) C.proc.civ., va respinge recursul debitoarei ca nefondat.

Capitolul III
Lichidarea bunurilor din averea debitorului. Distribuirea fondurilor obținute din lichidare. Raport final de lichidare

Secțiunea 1. Lichidarea bunurilor din averea debitorului

1. Cauțiunea prevăzută de art. 506 alin. (1) C.proc.civ. Raportul dintre prețul de adjudecare şi cel de evaluare a bunului. Cerința prețului serios nespecifică vânzărilor silite, ci doar contractelor consensuale de vânzare-cumpărare

C.proc.civ., art. 506, art. 509 alin. (5)

Conform art. 509 alin. (5) C.proc.civ., în cazul în care la prima licitație organizată pentru vânzarea silită nu se obține prețul la care imobilul a fost evaluat şi se amână vânzarea la un alt termen, noua licitație începe de la prețul de 75% din valoarea la care a fost evaluat bunul.

În aceste condiții și cauțiunea prevăzută de art. 506 alin. (1) C.proc.civ. datorată de către ofertanții înscriși la cea de a doua licitație, se calculează prin raportare la 75% din suma la care imobilul a fost evaluat.

Prețul de adjudecare se stabilește în raport de ofertă, la nivelul pieței, evaluarea fiind relevantă numai cu privire la stabilirea prețului de pornire a licitației. Prețul de adjudecare mult inferior valorii stabilite prin evaluare este prețul pieței, nu un preț derizoriu.

Nulitatea pentru lipsa prețului sau caracterul derizoriu al acestuia este motiv de nulitate numai în contractele consensuale, încheiate prin acordul de voință al părților contractante, nu și în cazul contractelor încheiate în urma vânzării la licitație publică.

În vânzările silite bunul este vândut la prețul pieței, iar prețul pieței este cel oferit la licitație, și nu cel de evaluare.

C.A. Craiova, Secția comercială, dec. nr. 1758 din 13 noiembrie 2006

Creditoarea BCR a formulat contestație împotriva procesului-verbal de licitație întocmit la 19 aprilie 2006 de lichidatorul BNPC prin care acesta a

vândut spaţiul comercial situat în Scorniceşti, aparţinând debitoarei aflate în faliment SC A.B.S. SRL.

În motivele de contestaţie, creditorul a invocat faptul că imobilul a fost vândut la un preţ derizoriu, fictiv, de 20,69 % din preţul de evaluare şi că au fost încălcate prevederile art. 506 C.proc.civ., cauţiunea achitată de licitator nefiind de 10% din preţul de evaluare, acesta plătind o cauţiune raportată la preţul de începere a licitaţiei.

Prin sentinţa nr. 557 din 18 septembrie 2006, judecătorul-sindic desemnat să administreze procedura falimentului debitoarei a respins contestaţia creditoarei ca nefondată.

Împotriva sentinţei a formulat recurs creditoarea, criticând-o ca netemeinică şi nelegală.

Recursul a fost găsit nefondat.

Referitor la cuantumul garanţiei, Curtea a apreciat că judecătorul-sindic a interpretat corect dispoziţiile art. 506 C.proc.civ. Cauţiunea este de 10%, însă aceasta trebuie raportată întotdeauna la preţul de pornire a licitaţiei care, la prima licitaţie, este preţul de evaluare, iar la următoarea licitaţie este preţul diminuat cu 25%. Nu se poate face o aplicare literală a textului în sensul fixării cuantumului cauţiunii întotdeauna la 10% din preţul de evaluare. Legiuitorul a voit de fapt ca garanţia să se raporteze la preţul de pornire a licitaţiei. O interpretare literală a textului ar conduce uneori la împrejurarea ca garanţia să fie mai mare decât preţul de adjudecare, ceea ce ar fi ilogic.

Nici motivul de recurs privitor la preţul de adjudecare nu poate fi primit. În cauză sunt pe deplin aplicabile dispoziţiile art. 509 alin. (5) C.proc.civ. încât bunul a fost corect adjudecat la cel mai mare preţ oferit. Chiar dacă acesta reprezintă circa 20% din preţul de evaluare nu se poate reţine ca preţ derizoriu. De altfel, nulitatea pentru lipsa preţului sau caracterul derizoriu al acestuia este motiv de nulitate numai în contractele consensuale, încheiate prin acordul de voinţă al părţilor contractante, nu şi în cazul contractelor încheiate în urma vânzării la licitaţie publică. Bunul a fost vândut la preţul pieţei, iar preţul pieţei este cel oferit la licitaţie şi nu cel de evaluare. Preţul de evaluare este doar un preţ teoretic folosit ca punct de pornire a licitaţiei. În lipsa unor oferte mai bune, Curtea constată că nu există motive de anulare a licitaţiei, lichidatorul respectând întocmai dispoziţiile procedurale cu privire la ţinerea licitaţiei şi la adjudecarea bunului.

Faţă de aceste considerente, Curtea a apreciat că judecătorul-sindic a interpretat şi aplicat corect dispoziţiile legale, pronunţând o soluţie temeinică şi legală şi a respins recursul ca nefondat.

Notă: O soluţie similară în privinţa cerinţei seriozităţii preţului a fost pronunţată de Curtea de Apel Craiova şi sub imperiul Legii nr. 64/1995, ale cărei dispoziţii au fost în principal preluate de actuala lege a insolvenţei. Redăm rezumatul acestei soluţii:

Aprecierea cu privire la prețul de adjudecare în raport de prețul de pornire a licitației

Potrivit art. 509 C.proc.civ., dacă nu se oferă prețul la care imobilul a fost evaluat, licitația se amână la un termen de cel mult 60 de zile, când se pornește de la un preț de 75% din cel de evaluare. Dacă nu se obține nici acest din urmă preț, bunul se vinde la cel mai mare preț oferit.

Ca urmare, nu pot fi primite criticile părților cu privire la vânzarea sub prețul de evaluare, dacă lichidatorul judiciar a respectat întocmai procedura reglementată de art. 509 C.proc.civ.

În materia vânzării silite la licitație nu operează principiul potrivit căruia prețul trebuie să fie serios, această cerință pentru valabilitatea contractului de vânzare-cumpărare fiind prevăzută numai în cazul contractelor voluntare, încheiate prin acordul de voință al părților.

Decizia nr. 263 din 13 martie 2006

Prin sentința nr. 708 din 17 noiembrie 2005, pronunțată de judecătorul-sindic în dosarul nr. 35/F/7/2000, s-a respins contestația creditorului ca nefondată.

Împotriva acesteia a formulat recurs creditorul BIR – bancă în faliment – reprezentată prin lichidator SC M.S. SA, criticând-o ca netemeinică și nelegală și susținând, în esență, că valorificarea bunului s-a făcut la un preț nereal și neserios în raport de prețul de evaluare.

Recursul a fost găsit nefondat pentru cele ce se vor arăta în continuare:

Curtea a apreciat că în cauză sunt aplicabile prevederile art. 509 C.proc.civ., care au fost întocmai respectate de către lichidatorul judiciar cu ocazia vânzării fermei din averea debitorului.

Potrivit art. 509 alin. (2), licitația începe de la prețul cel mai mare oferit, care trebuie să fie superior valorii stabilite prin raportul de evaluare, iar în lipsa vreunei oferte, de la prețul de evaluare. Potrivit art. 509 alin. (5), în cazul în care nu este oferit prețul la care imobilul a fost evaluat, vânzarea se va amâna la un alt termen, de cel mult 60 de zile, pentru care se va face o nouă publicație, iar la acest termen licitația va începe de la prețul de 75% din cel la care imobilul a fost evaluat. Dacă nu se obține prețul de începere a licitației, la același termen, bunul va fi vândut la cel mai mare preț oferit.

În cauză, lichidatorul a organizat un număr mare de licitații, începând cu anul 2003. Astfel, după 7 licitații, bunul a fost adjudecat, dar contractul de vânzare-cumpărare a fost anulat. Licitațiile au fost reluate începând cu noiembrie 2004, ținându-se 11 licitații la care nu s-a putut vinde bunul, din lipsă de ofertanți. Abia la 24 martie 2005, la cea de-a 12-a licitație, bunul a fost adjudecat unuia dintre cei doi participanți la licitație, la prețul cel mai mare oferit.

Faptul că preţul obţinut este net inferior valorii stabilite prin raportul de expertiză nu constituie un motiv de anulare a licitaţiei, deoarece dispoziţiile Codului de procedură civilă prevăd că adjudecarea se poate face la cel mai mare preţ oferit (nu stabilit prin evaluare) chiar de la a doua licitaţie.

În materia vânzării silite la licitaţie nu operează principiul potrivit căruia preţul trebuie să fie serios, această cerinţă pentru valabilitatea contractului de vânzare cumpărare fiind prevăzută numai în cazul contractelor voluntare, încheiate prin acordul de voinţă al părţilor. În materia vânzării silite, adjudecarea bunului se poate face la orice preţ oferit, în condiţiile prescrise de textele de lege aplicabile.

Nu poate fi primit nici motivul ce vizează prejudicierea creditorului garantat prin vânzarea la un preţ net inferior valorii evaluate, deoarece textul legii permite vânzarea la orice preţ începând cu a doua licitaţie. Creditorul îşi poate recupera creanţa din sumele obţinute din vânzarea altor bunuri din averea debitorului, în rând cu creditorii chirografari sau tot ca un creditor garantat, dacă şi-a asigurat creanţa cu o altă garanţie.

De altfel, valoarea reală a bunului este valoarea de piaţă, stabilită de ofertă, iar nu cea de evaluare.

Faţă de aceste considerente, având în vedere respectarea întocmai de către lichidator a dispoziţiilor Codului de procedură civilă aplicabile în speţă, Curtea a apreciat că hotărârea judecătorului-sindic este temeinică şi legală şi a respins recursul ca nefondat.

2. Vânzare de drepturi litigioase. Inadmisibilitate în procedura falimentului

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 2

Dreptul litigios nu reprezintă un bun în înţelesul Legii nr. 85/2006 şi întrucât nici Codul de procedură civilă nu prevede posibilitatea vânzării prin executare silită a acestor drepturi litigioase, instanţa apreciază că nu este posibilă vânzarea în procedura falimentului.

Drepturile propuse a face obiectul vânzării nu se află în patrimoniul debitoarei, obligaţia lichidatorului fiind aducerea acestora în patrimoniu în mod irevocabil şi valorificarea lor ulterioară.

Trib. Dolj, Secţia comercială, încheierea din 26 iunie 2008

Cu privire la raportul depus de lichidator privind modalitatea de vânzare a drepturilor litigioase şi a bunurilor aparţinând debitoarei, ca fiind licitaţie publică, instanţa reţine:

Pe de o parte, în momentul de față, bunurile propuse a face obiectul vânzării nu se află în patrimoniul debitoarei, obligația lichidatorului fiind aducerea acestora în patrimoniu în mod irevocabil și valorificarea lor ulterioară.

Pe de altă parte, dreptul litigios la care se referă asociatul și lichidatorul nu reprezintă un bun în înțelesul Legii nr. 85/2006 și întrucât nici Codul de procedură civilă nu prevede posibilitatea vânzării prin executare silită a acestor drepturi litigioase, instanța apreciază că nu este posibilă vânzarea lor potrivit Legii nr. 85/2006.

Constatând că la data de 26 iunie 2008, lichidatorul desemnat să administreze procedura insolvenței în dosarul de faliment privind pe debitoarea SC S.I. SRL Craiova a depus raportul asupra fondurilor obținute din lichidare și din încasarea creanțelor și planul de distribuire, instanța, în conformitate cu dispozițiile art. 122 din Legea nr. 85/2006, va dispune înregistrarea raportului și planului de distribuire la grefa tribunalului și afișarea acestora la ușa instanței.

3. Suspendare organizare licitație pe cale de ordonanță președințială. Competență

Legea nr. 268/2001, art. 21[1] alin. (1)
Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 268/2001, art. 75 alin. (3)
C.proc.civ., art. 581
Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (2)

Faptul că, pe terenul scos la licitație pentru concesionare de ADS sunt plantații, care fac parte din patrimoniul debitorului, urmând să fie lichidate în condițiile art. 116 și urm. din Legea nr. 85/2006, situația specială în care se află concesionarul – faliment, accesiunea plantațiilor pe terenul în litigiu, regimul juridic al acestora de active ce compun averea debitorului destinată „ope legis" să acopere pasivul acestuia în cadrul procedurii executării silite colective și egalitare, conduc la concluzia că cererile deduse judecății sunt în strânsă legătură cu protecția juridică a drepturilor creditorilor încât sunt aferente materiei insolvenței.

Soluționarea unor astfel de cereri, potrivit art. 11 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, revine judecătorului-sindic.

Cât timp este dovedită existența faptică a investițiilor pe terenul concesionat, chiar cu caietul de sarcini întocmit de ADS pentru licitația organizată în vederea concesionării terenului unei alte persoane, cât timp contractul de concesiune cu debitorul este în vigoare, revine ADS obligația să respecte dispozițiile art. 21 alin. (1) din Legea nr. 268/2001 și ale art. 75 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a legii.

Potrivit art. 581 C.proc.civ., „instanţa va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente şi care nu s-ar putea repara...".

Măsura solicitată de lichidatorul desemnat să administreze procedura insolvenţei debitorului, de suspendare a licitaţiei până la soluţionarea pe fond a litigiului cu ADS, prezintă urgenţă întrucât organizarea licitaţiei publice în vederea concesionării suprafeţei de teren, cu eludarea dispoziţiilor legale incidente, cu nesocotirea situaţiei speciale în care se află debitorul şi nu în ultimul rând cu nerespectarea contractului de concesiune încheiat cu acesta îi păgubeşte pe creditori nu numai prin întârzierea operaţiunilor de lichidare a patrimoniului debitorului, ci şi prin diminuarea valorii activului – plantaţie, cauzată de incertitudinea regimului juridic al terenului de sub plantaţii.

Măsura solicitată nu prejudecă fondul litigiului ivit între părţi, întrucât nu dispune nimic cu privire la fondul acestuia, ci reţine doar faptul că reconcesionarea terenurilor nu poate avea loc decât în condiţii de legalitate, cu luarea în considerare a situaţiei de fapt şi de drept existente.

Măsura solicitată este vremelnică, concesionarea putând avea loc la o dată ulterioară, dar cu respectarea dispoziţiilor legale în materie.

Trib. Neamţ, Secţia comercială, sent. civ. nr. 479/F din 18 iulie 2008

Prin cererile formulate în dosarul de faliment nr. 170/103/2004, debitoarea SC A.S. SA, prin lichidator, a solicitat suspendarea licitaţiilor publice cu strigare organizate de pârâta Administraţia Domeniilor Statului, în vederea concesionării terenurilor ce au fost concesionate de debitoare prin contractele de concesiune nr. 100 din 25.04.2000 şi nr. 76 din 27.03.2003, pentru zilele de 21.07.2008, 22.07.2008 şi 23.07.2008.

În temeiul art. 164 C.proc.civ., s-a dispus conexarea cererilor deduse judecăţii, întrucât privesc aceleaşi părţi, iar între obiectul şi cauza acestora există o strânsă legătură.

În susţinerea cererii formulate, lichidatorul a învederat în principal următoarele:

În calitate de lichidator, cu respectarea Legii nr. 85/2006, a început demersurile privind lichidarea averii debitorului.

Pârâta ADS, cu încălcarea dispoziţiilor Legii nr. 268/2001, a publicat 3 anunţuri privind organizarea, în datele de 21.07.2008, 22.07.2008 şi 23.07.2008, ora 9:00, a licitaţiilor publice cu strigare în vederea concesionarii suprafeţelor de teren aflate în prezent în concesiunea debitorului SC A.S. SA, conform contractului de concesiune nr. 100 din 25.04.2000 prelungit prin contractul nr. 76 din 27.03.2003 care nu şi-a încetat valabilitatea şi nu a fost

denunţat în instanţă. Mai arată că ADS nu are dreptul să modifice în mod unilateral contractul de concesiune întrucât nu a solicitat până la această dată rezilierea acestuia. Potrivit Legii nr. 85/2006, plantaţia de vie ce se află pe terenurile care urmează a fi concesionate şi care figurează în documentele contabile ale debitoarei ca şi mijloc fix, nu poate face obiectul niciunui contract sau altei convenţii încheiate de către pârâta ADS cu terţe persoane, la momentul actual constituind gajul general al creditorilor instituit pentru îndestularea acestora.

În conformitate cu dispoziţiile art. 21^{1} alin. (1) din Legea nr. 268/2001, terenurile cu destinaţie agricolă trebuie atribuite direct spre concesionare investitorilor care au cumpărat active ce implică necesitatea exploatării unui teren cu destinaţie agricolă. Şi dispoziţiile art. 75 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 268/2001 obligă ca, în situaţia în care pe suprafaţa de teren ce urmează să fie concesionată există investiţii (sere, plantaţii etc.), Agenţia Domeniilor Statului să clarifice situaţia juridică a investiţiei anterior declanşării procedurii de concesionare.

Susţine reclamantul că pârâta a încălcat toate textele de lege mai susmenţionate şi a blocat procedura de valorificare a bunurilor. Arată că a promovat o cerere separată pentru anularea licitaţiei cu strigare organizată de ADS în vederea concesionării suprafeţei de teren.

Faţă de textele de lege invocate, este imperios necesar ca licitaţia publică organizată de pârâta ADS să se suspende până la vânzarea de către lichidatorul judiciar a plantaţiilor de viţă de vie aflate pe terenul ce urmează a fi concesionat.

Conform art. 581 C.proc.civ., instanţa poate ordona măsuri vremelnice în cazuri grabnice pentru păstrarea unui drept care altfel s-ar păgubi prin întârziere.

Referitor la cele 3 condiţii de admisibilitate a prezentei cereri, învederează următoarele:

În ceea ce priveşte urgenţa măsurii: urgenţa prezentei cereri se întemeiază pe necesitatea continuării procedurii de valorificare a averii debitoarei, aflată în faliment, procedură guvernată de principiul celerităţii, în vederea acoperirii masei credale. Organizarea licitaţiei de către pârâta ADS face imposibilă exploatarea de către concesionar a investiţiilor efectuate pe terenul concesionat, blochează procedura de valorificare a averii debitoarei şi implicit a procedurii falimentului, făcând astfel imposibilă recuperarea creanţelor de către creditori.

Concesionarea terenului de către ADS, fără a clarifica mai întâi situaţia juridică a acestuia, nu face decât să lezeze interesele colective ale creditorilor.

În plus, prin organizarea licitaţiei din 22.07.2008, pârâta a încălcat dispoziţiile imperative prevăzute de Legea nr. 268/2001, generând astfel produ-

cerea unei pagube iminente, care nu s-ar putea repara decât prin luarea pe calea ordonanţei preşedinţiale a unei măsuri vremelnice de suspendare a licitaţiei organizate de pârâtă, până la valorificarea de către lichidatorul judiciar a plantaţiilor existente pe teren.

De asemenea, organizarea acestei licitaţii prin nesocotirea dreptului debitorului de exploatare şi a dreptului său de a folosi şi de a culege fructele bunurilor ce fac obiectul concesiunii este generatoare de litigii ulterioare, atât cu pârâta, cât şi cu eventualul terţ concesionar care ar profita de investiţiile realizate de debitoare.

În ceea ce priveşte vremelnicia măsurii: arată că există un litigiu pe fondul cauzei, având ca obiect anularea licitaţiei publice cu strigare organizată de ADS în vederea concesionării suprafeţei de teren aflat în concesiunea debitorului. Suspendarea licitaţiei publice nu ar avea aplicabilitate decât până în momentul rămânerii definitive şi irevocabile a hotărârii de fond.

În ceea ce priveşte neprejudecarea fondului: având în vedere împrejurarea că a formulat cerere privind anularea licitaţiei publice cu strigare, rezultă că instanţa învestită cu soluţionarea prezentei cereri de ordonanţă preşedinţială se va mărgini să stabilească, în raport cu probele prezentate, în favoarea căreia dintre părţi există aparenţa de drept, fără a rezolva astfel fondul litigiului unei asemenea cereri.

În drept, invocă dispoziţiile art. 581 şi urm. C.proc.civ.

Prin întâmpinare, pârâta ADS a invocat excepţia necompetenţei materiale şi teritoriale a acestei instanţe de a soluţiona cererile deduse judecăţii, iar pe fond respingerea acestora ca fiind nefondate, susţinând următoarele:

Cererile deduse judecăţii se încadrează în dispoziţiile art. 2 pct. 1 lit. a) C.proc.civ. şi fiind de natură comercială, nu revin judecătorului-sindic spre soluţionare întrucât atribuţiile acestuia sunt exclusiv cele prevăzute de art. 11 alin. (2) din Legea nr. 85/2006. În raport de dispoziţiile art. 5 şi art. 10 alin. (1) şi (4) C.proc.civ., competenţa teritorială şi materială aparţine Tribunalului Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, iar în raport de sediul reclamantului şi locul situării terenului scos spre concesionare, competenţa teritorială şi materială revine Tribunalului Mureş, Secţia comercială.

În cauză, reclamantul nu dovedeşte îndeplinirea condiţiilor prevăzute de art. 581 C.proc.civ. şi drept urmare, cererile deduse judecăţii nu sunt fondate. Astfel, cu privire la condiţia urgenţei, lichidatorul nu arată care ar fi paguba iminentă ce nu s-ar putea repara sau dreptul care ar fi păgubit prin întârziere. Măsura solicitată nu este vremelnică, ci una definitivă, întrucât lichidatorul nu a indicat termenul până la care solicită suspendarea procedurii de concesionare. Reclamantul nu a indicat pe rolul cărei instanţe se află cererea privind anularea licitaţiei. Contractul de concesiune nu mai este în fiinţă fiind reziliat de drept prin notificarea nr. 14715/05.05.2005 emisă potrivit pactului comisoriu prevăzut la art. 513 din contract. Mai mult, contractul de conces-

iune a încetat de drept, urmare intrării SC A.S. SA în faliment, iar reclamantul nu face dovada existenţei faptice a plantaţiilor de viţă de vie.

Din actele şi lucrările dosarului, instanţa reţine:

Referitor la excepţiile invocate de pârâta ADS:

SC A.S. SA este în procedura insolvenţei din data de 14.01.2004. Din caietul de sarcini privind concesionarea terenurilor şi anunţurile publicitare emise de pârâta ADS şi din contractul de concesiune nr. 76 din 27.03.2003, rezultă că suprafaţă de 320,85 ha, teren cu destinaţie agricolă pentru care pârâta intenţionează să încheie noi contracte de concesiune, face parte din terenul transmis pe o perioadă de 49 de ani spre exploatare şi întreţinere debitorului.

Contractul de concesiune nr. 76 din 27.03.2003 produce şi în prezent efecte între cocontractanţi.

Pe terenul scos spre concesionare de pârâta ADS sunt plantaţii de viţă de vie, care fac parte din patrimoniul debitorului, urmând să fie lichidate în condiţiile art. 116 şi urm. din Legea nr. 85/2006, de lichidatorul desemnat să administreze procedura insolvenţei acestuia.

Situaţia specială în care se află concesionarul, şi anume în faliment, accesiunea plantaţiilor de viţă de vie pe terenul în litigiu, regimul juridic al acestora de active ce compun averea debitorului destinată *ope legis* să acopere pasivul acestuia în cadrul procedurii executării silite colective şi egalitare, formează convingerea instanţei că cererile deduse judecăţii sunt în strânsă legătură cu protecţia judiciară a drepturilor creditorilor debitorului încât sunt aferente materiei reorganizării judiciare şi a falimentului.

Soluţionarea unor astfel de cereri, potrivit art. 11 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, incumbă judecătorului-sindic. Prin urmare, instanţa apreciază că dispoziţiile art. 2 pct. 1 lit. a) C.proc.civ., invocate de pârâta ADS, nu sunt incidente în cauză.

Cu privire la instanţa competentă teritorial să soluţioneze cererile ce ţin de procedura insolvenţei debitorului, este de netăgăduit că această instanţă a devenit competentă teritorial să soluţioneze cererile aferente dosarului nr. 170/10372004 privind pe debitor, prin prorogare de competenţă, ca efect al încheierii nr. 32111 din 30.09.2004 pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în dosarul nr. 8926/2004, având ca obiect strămutare.

Urmare a încheierii sus-indicate, examinarea competenţei teritoriale în raport cu dispoziţiile art. 5 şi art. 10 alin. (1) şi (4) C.proc.civ., invocate de pârâta ADS, este superfluă.

Faţă de cele sus expuse, în temeiul art. 6 şi art. 11 din Legea nr. 85/2006, art. 16 C.proc.civ., art. 44 din Legea nr. 304/2004 de organizare judiciară raportat la art. 2 pct. 4 C.proc.civ. şi în baza încheierii pronunţate de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, instanţa se consideră competentă material şi teritorial să soluţioneze cererile deduse judecăţii.

În consecinţă vor respinge excepţiile invocate.

Cu privire la cererile deduse judecăţii:

Prin sentinţa civilă nr. 110 din 14.01.2004, pronunţată de Tribunalul Mureş, s-a deschis procedura insolvenţei debitorului SC A.S. SA. În dosarul de faliment, pârâta ADS participă la procedura insolvenţei în calitate de creditor.

Prin contractul de concesiune nr. 100 din 25.04.2000 care, potrivit capitolului III, a produs efecte până la data privatizării SC A.S. SA, înfiinţată prin hotărâre a Guvernului României, în baza Legii nr. 15/1990, pârâta ADS a concesionat acesteia suprafaţa de 924,04 ha teren agricol, situat în perimetrul localităţii Târnăveni. Procesul de privatizare s-a finalizat prin contractul de vânzare-cumpărare de acţiuni nr. 76/23.12.2002, prin care I.P. a cumpărat pachetul majoritar de acţiuni de la ADS, în baza Legii nr. 268/2001.

Urmare a privatizării, între SC A.S. SA şi ADS s-a încheiat contractul de concesiune nr. 76 din 27.03.2003, prin care pârâta ADS, în calitate de concedent, a transmis spre exploatare şi întreţinere SC A.S. SA, în calitate de concesionar, pe o durată de 49 de ani, suprafaţa de 524,2 ha teren agricol situat în perimetrul localităţii Târnăveni.

Contractul de concesiune sus-indicat nu a fost reziliat de drept sau pe cale judiciară anterior deschiderii procedurii insolvenţei debitorului SC A.S. SA. Adresa nr. 14715 din 5.05.2005, invocată de pârâtă ca fiind actul rezilierii de drept a contractului de concesiune nr. 76 din 27.03.2004, nu poate fi reţinută în favoarea acesteia deoarece, fiind datată ulterior deschiderii procedurii insolvenţei debitorului, nu a condus la rezilierea de drept a contractului *„în conformitate cu pactul comisoriu prevăzut de art. 5.13. din contract, ca urmare a neexecutării obligaţiei contractuale de plată a redevenţei, la termenele scadente"*, aşa cum susţine pârâta, întrucât art. 35 din Legea nr. 64/1995, în vigoare la data deschiderii procedurii, devenit art. 42, a suspendat *ope legis* toate acţiunile judiciare şi extrajudiciare pentru realizarea creanţelor asupra debitorului sau bunurilor sale.

Nici susţinerea pârâtei potrivit căreia contractul de concesiune nr. 76 din 27.03.2003 a încetat de drept urmare a intrării debitorului în faliment, nu poate fi reţinută în favoarea acestuia, întrucât pârâta nu a iniţiat procedura prevăzută de art. 51 din Legea nr. 64/1995, republicată în M.Of. nr. 608 din 13.12.1999, în vigoare la data deschiderii procedurii, devenit art. 67 din Legea nr. 64/1995, republicată în noiembrie 2004, care în anumite condiţii ar fi putut conduce la denunţarea contractului, ci a stat în pasivitate.

În raport de cele ce preced, cu privire la contractul de concesiune nr. 76 din 27.03.2003, instanţa apreciază că este valabil şi produce şi în prezent efecte între părţile contractante.

Potrivit caietului de sarcini întocmit de pârâta ADS, Cap. 1 pct. 1, 2 din Secţiunea 1 privind prezentarea concesiunii, suprafaţa de 203,90 ha teren din

suprafaţa de 320,85 ha, scoasă de aceasta spre concesionare, este acoperită de plantaţii de viţă de vie.

Conform actelor întocmite de lichidator în cursul procedurii insolvenţei debitorului, necontestate de pârâta ADS, plantaţiile de viţă de vie ce constituie mijloc fix fac parte din patrimoniul debitorului şi urmează să fie valorificate de lichidator, pentru plata creanţelor înscrise în masa credală, inclusiv a creanţei pârâtei ADS.

Întrucât dovada existenţei faptice a acestor investiţii pe terenul sus-indicat rezultă în mod evident, chiar din caietul de sarcini întocmit de pârâtă, instanţa reţine că susţinerea acesteia potrivit căreia „reclamanta nu face dovada existenţei faptice a acestor investiţii" este nefondată.

Starea de fapt şi de drept existentă impune pârâtei ADS ca în situaţia reconcesionării terenului în discuţie, să respecte dispoziţiile art. 21 alin. (1) din Legea nr. 268/2001 şi ale art. 75 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a legii.

Potrivit art. 581 C.proc.civ. *„instanţa va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente şi care nu s-ar putea repara...".*

În speţă, măsura solicitată de lichidatorul desemnat să administreze procedura insolvenţei debitorului prezintă urgenţă întrucât organizarea licitaţiei publice în vederea concesionării suprafeţei totale de 326,85 ha teren, cu eludarea dispoziţiilor legale sus indicate, cu nesocotirea situaţiei speciale în care se află debitoarea şi nu în ultimul rând cu nerespectarea contractului de concesiune nr. 76 din 27.03.2007, îi păgubeşte pe creditori nu numai prin întârzierea operaţiunilor de lichidare a patrimoniului debitorului, ci şi prin diminuarea valorii activului – plantaţie viţă de vie, cauzată de incertitudinea regimului juridic al terenului de sub plantaţii.

Măsura solicitată nu prejudecă fondul litigiului ivit între părţi, întrucât nu dispune nimic cu privire la fondul acestuia, ci reţine doar faptul că reconcesionarea terenurilor nu poate avea loc decât în condiţii de legalitate, cu luarea în considerare a situaţiei de fapt şi de drept existente.

În acelaşi timp, măsura solicitată este vremelnică, concesionarea putând avea loc la o dată ulterioară, dar cu respectarea dispoziţiilor legale în materie.

Pentru considerentele sus-expuse, în temeiul art. 581 C.proc.civ., va admite cererile lichidatorului conexate în temeiul art. 164 C.proc.civ., ca fiind fondate.

4. Intrarea în posesia bunurilor debitorului. Măsură de evacuare a unui terț din imobilul aparținând debitorului. Necompetența lichidatorului de a efectua evacuarea

Legea nr. 85/2006, art.25
C.proc.civ., art. 371, art. 578

Lichidatorul nu poate să efectueze decât actele prevăzute de art. 25 din Legea nr. 85/2006 care enumeră atribuțiile sale, precum şi pe cele prevăzute de textele speciale.

Dispozițiile legii speciale a insolvenței se completează, în măsura compatibilității lor, cu cele ale Codului de procedură civilă care, în art. 371 alin. (2), stipulează că în cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligația sa, aceasta se va aduce la îndeplinire prin executare silită. În conformitate cu dispozițiile art. 578 C.proc.civ., dacă partea este obligată să părăsească ori să predea un imobil şi nu-şi îndeplineşte această obligație, ea va fi îndepărtată prin executare silită în condițiile art. 579, printr-un executor judecătoresc.

Lichidatorul care a efectuat evacuarea unui terț dintr-un imobil aparținând averii debitorului, în baza unei hotărâri de evacuare, şi-a depăşit atribuțiile conferite de lege, având doar competența, în condițiile art. 371 C.proc.civ., să se adreseze, în calitate de creditor al obligației, unui executor judecătoresc pentru punerea în executare a titlului.

În conformitate cu art. 105 C.proc.civ., potrivit cu care actele îndeplinite de un funcționar necompetent vor fi declarate nule, actele de executare întocmite de lichidator, cu încălcarea competenței sale, sunt nule.

Trib. Bihor, sent. nr. 694/F din 12 septembrie 2008

Contestatoarea SC C.R. SRL, în contradictoriu cu lichidatorul A.N. reprezentând pe debitoarea SC T. SRL, a solicitat instanței anularea măsurii nelegale de evacuare silită din clădirea situată în T., str. R., nr. 49/B şi măsura nelegală de indisponibilizare a clădirii şi a bunurilor (stația de benzină, pompe de benzină, rezervoare construite în fața clădirii), precum şi repunerea în situația anterioară îndeplinirii măsurilor contestate, cu predarea provizorie a spațiului său.

Arată că, urmare a pronunțării sentinței nr. 607/F/2008, prin care judecătorul-sindic a dispus evacuarea contestatoarei din imobil, lichidatorul a executat evacuarea pârâtei.

Consideră că actele de evacuare făcute de lichidator sunt abuzive şi exced atribuțiilor şi competențelor stabilite de lege deoarece executarea silită poate

fi efectuată de un executor judecătoresc în condiţiile art. 578 C.proc.civ.. În acest context, arată că sigiliile aplicate de lichidator nu constituie un sigiliu legal aplicat, ci, dimpotrivă, un act abuziv de indisponibilizare a bunurilor aflate în posesia contestatoarei

Examinând actele şi înscrisurile de la dosar, instanţa reţine următoarele:

Reclamanta, prin cererea formulată, reclamă nelegalitatea măsurii de evacuare silită, efectuată de către lichidator şi măsura privind indisponibilizarea clădirii şi a bunurilor efectuată prin procesul-verbal de evacuare şi sigilare încheiat la data de 30.06.2008.

Susţinerile lichidatorului conform cărora acţiunea reclamantei este inadmisibilă întrucât nu a făcut altceva decât să aducă la îndeplinire dispoziţia judecătorului-sindic şi a deciziei 171/C/2008-R a Curţii de Apel Oradea sunt nefondate.

Potrivit art. 11 lit. j) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic are ca atribuţie judecarea contestaţiilor debitorului, ale comitetului creditorilor ori ale oricărei persoane interesate împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar sau de lichidator.

Or, prin cererea astfel cum a fost formulată, tocmai în calitate de persoană interesată, reclamanta formulează contestaţie împotriva măsurilor luate de către lichidator, considerându-le nelegale în ceea ce priveşte evacuarea şi măsura de indisponibilizare a bunurilor.

Sintagma folosită de lichidator în sensul că nu a făcut altceva decât să aducă la îndeplinire titlurile executorii emise de instanţă, este nefondată, deoarece lichidatorul sau administratorul judiciar nu pot să efectueze decât actele prevăzute de art. 19, respectiv art. 25 din Legea nr. 85/2006.

Prin urmare, legiuitorul a înţeles că activitatea desfăşurată de către lichidator nu poate fi rezumată decât la atribuţiile conferite de art. 25 din Legea nr. 85/2006. Este adevărat că, în conformitate cu art. 25 lit. d), lichidatorul are ca şi atribuţie aplicarea sigiliilor, inventarierea bunurilor şi luarea măsurilor corespunzătoare pentru conservarea bunurilor, dar aceste atribuţii au loc în condiţiile art. 113 din acelaşi act normativ şi privesc măsuri premergătoare lichidării, când se aplică sigilii şi se inventariază bunurile aparţinând averii debitoarei.

În conformitate cu dispoziţiile art. 149 din Legea nr. 85/2006, dispoziţiile legii speciale a insolvenţei se completează, în măsura compatibilităţii lor, cu cele ale Codului de procedură civilă care în art. 371 alin. (2) stipulează că în cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se va duce la îndeplinire prin executare silită. În conformitate cu dispoziţiile art. 578 C.proc.civ., dacă partea este obligată să părăsească ori să predea un imobil şi nu-şi îndeplineşte această obligaţie, ea va fi îndepărtată prin executare silită în condiţiile art. 579, prin executorul judecătoresc.

Prin urmare, prin depăşirea atribuţiilor conferite de lege, lichidatorul a efectuat evacuarea reclamantei din imobil şi a întocmit procesul-verbal de evacuare după obţinerea titlului executoriu, deşi în condiţiile art. 371 C.proc.civ., avea obligaţia să se adreseze, în calitate de creditor al obligaţiei, unui executor judecătoresc pentru punerea în executare a titlului.

În conformitate cu art. 105 C.proc.civ., actele îndeplinite de un funcţionar necompetent vor fi declarate nule, situaţie faţă de care instanţa, raportat la starea de fapt astfel cum a fost reţinută, văzând prevederile art. 11 lit. j) din Legea nr. 85/2006, apreciază cererea reclamantei ca fiind întemeiată şi ca atare urmează să o admită şi va dispune anularea măsurii de evacuare silită luată de lichidator şi repunerea reclamantei în situaţia anterioară măsurilor contestate.

5. Contestare licitație pentru scoaterea în vânzare a bunului pentru care nu s-a plătit prețul de adjudecatarul inițial

Legea nr. 85/2006, art. 21
Legea nr. 7/1996, art. 27
C.proc.civ., art. 516

În temeiul art. 21 alin. (2) din legea insolvenţei, orice persoană interesată poate face contestaţie împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar sau de lichidator, persoană interesată fiind şi adjudecatarul unui bun la o licitaţie organizată de lichidator, care nu a achitat preţul bunului adjudecat.

Potrivit art. 21 alin. (3), termenul de formulare a contestaţiei curge de la depunerea la dosar a raportului cuprinzând descrierea modului în care administratorul judiciar/lichidatorul şi-a îndeplinit atribuţiile, fiind fără relevanţă momentul la care partea interesată a cunoscut refuzul acestuia de a da curs unei cereri anterioare.

Este prematură cererea adjudecatarului ca lichidatorul să îi predea actele originale de proprietate, pe care se întemeiază dreptul societăţii vânzătoare, cât timp nu s-a plătit integral preţul bunului adjudecat întrucât art. 27 din Legea nr. 7/1996 îşi are aplicabilitatea numai la momentul încheierii actului de adjudecare, după plata integrală a preţului, conform art. 516 C.proc.civ. Or, atâta vreme cât adjudecatarul nu a achitat integral preţul, nedobândind încă calitatea de proprietar, nu are nici dreptul de a deschide cartea funciară.

Cererile adjudecatarului de anulare a anunţului de reluare a licitaţiei şi de respingere a cererii lichidatorului de autorizare a efectuării noii licitaţii, sunt lipsite de interes, din moment ce legea dă dreptul primului adjudecatar să achite, la data noii licitaţii, preţul oferit iniţial.

Trib. Bucureşti, Secţia comercială, sent. nr. 3806 din 22 septembrie 2008

Prin cererea înregistrată la data de 15.09.2009, S.I. SRL, în calitate de adjudecatar al imobilului apartament nr. X, situat în București, Calea 13 Septembrie, a solicitat obligarea lichidatorului T.D. la predarea actelor necesare întocmirii procesului-verbal de adjudecare, anularea anunțului de reluare a licitației programate pentru data de 23 septembrie 2008 și respingerea cererii lichidatorului de autorizare a efectuării licitației din data de 23 septembrie 2008.

În motivarea cererii, intervenienta arată că a adjudecat imobilul astfel cum rezultă din procesul-verbal de licitație nr. 2 din 10.07.2008.

Prin cererea adresată lichidatorului la data de 11.08.2008 a solicitat următoarele:

- să îi remită un certificat de sarcini la zi, care să ateste înscrierea în registrul de transcripțiuni a dreptului de proprietate al debitoarei, în raport de dispozițiile art. 53 din Legea nr. 85/2006;

- să îi remită toate înscrisurile originale care probează întreg șirul de acte juridice în baza cărora s-au efectuat transferurile succesive de proprietate, dat fiind faptul că imobilul adjudecat nu are deschisă carte funciară, argumentat pe dispozițiile art. 52. alin. (1), art. 27 alin. (1) și art. 23 ale Legii nr. 7/1996 a cadastrului și a publicitarii imobiliare;

- să îi remită un certificat fiscal din care să rezulte achitarea la zi, la bugetul local, a tuturor impozitelor și taxelor aferente dreptului de proprietate conform dispozițiilor art. 254 C.fisc.

În finalul cererii petenta arată că obținerea acestor acte și remiterea lor către noul proprietar sunt garanții indispensabile, de natură a clarifica inexistența posibilităților unei evicțiuni, posibilitatea noului proprietar de a încheia acte juridice, inclusiv de dispoziție, cu privire la imobilul adjudecat, și nu in ultimul rând, de a feri părțile acestei înstrăinări de postura în care ar face un act lovit de nulitate .

La termenul de judecată de la 22.09.2008, SC S.I. SRL și-a calificat cererea de intervenție în interes propriu ca fiind contestație la măsurile lichidatorului, întemeiată pe dispozițiile art. 21 din Legea nr. 85/2006.

Lichidatorul și creditoarea M.I. SRL au invocat excepțiile inadmisibilității și tardivității cererii, excepția prematurității primului capăt de cerere și a lipsei de interes pentru ultimele două capete ale cererii.

Analizând cauza, judecătorul-sindic reține următoarele:

În raport de dispozițiile art. 84 și art. 132 C.proc.civ., va lua act de calificarea cererii ca fiind contestație împotriva măsurilor lichidatorului, întemeiată pe dispozițiile art. 21 din Legea insolvenței.

Conform art. 21 din Legea 85/2006:

„(1) La fiecare termen de continuare a procedurii, administratorul judiciar va prezenta judecătorului-sindic un raport cuprinzând descrierea

modului în care şi-a îndeplinit atribuţiile, precum şi o justificare a cheltuielilor efectuate cu administrarea procedurii sau a altor cheltuieli efectuate din fondurile existente în averea debitorului. Baza de raportare este luna întreagă, raportul putând cuprinde mai multe luni.

(2) Debitorul persoană fizică, administratorul special al debitorului persoană juridică, oricare dintre creditori, precum şi orice altă persoană interesată pot face contestaţie împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar.

(3) Contestaţia trebuie să fie înregistrată în termen de 5 zile de la depunerea raportului prevăzut la alin. (1)".

În raport de dispoziţiile legale menţionate şi de calificarea cererii, judecătorul-sindic va respinge excepţia inadmisibilităţii cererii, reţinând că orice persoană interesată poate face contestaţie împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar sau de lichidator.

De asemenea, judecătorul-sindic reţine că această contestaţie poate fi făcută în termen de 5 zile de la depunerea raportului prevăzut la art. 21 alin. (1), respectiv raportul cuprinzând descrierea modului în care practicianul şi-a îndeplinit atribuţiile, raport întocmit la fiecare termen de continuare a procedurii.

Astfel, nu are relevanţă data de 11.08.2008 când petenta a luat cunoştinţă de refuzul lichidatorului, ci data la care raportul a fost adus la cunoştinţa părţilor pentru a da posibilitatea acestora să îl conteste. Cum raportul a fost depus la dosar în cadrul şedinţei de judecată de la 15.09.2008, termenul de contestare curge de la această dată încât judecătorul-sindic va respinge excepţia tardivităţii.

În ce priveşte excepţia prematurităţii primului capăt al cererii, judecătorul-sindic o va admite pentru următoarele considerente:

Susţinerea petentei în sensul că lichidatorul ar fi avut obligaţia ca, ulterior licitaţiei şi anterior plăţii preţului, să îi predea actele originale de proprietate pe care se întemeiază dreptul de proprietate al societăţii vânzătoare este nefondată întrucât textul de lege invocat (art. 27 din Legea nr. 7/1996) îşi are aplicabilitatea numai la momentul încheierii actului de adjudecare, după plata integrală a preţului, conform art. 516 C.proc.civ.. Or, atâta vreme cât adjudecatara nu a achitat integral preţul, nedobândind încă calitatea de proprietar şi neavând deci dreptul de a deschide cartea funciară, solicitarea de a i se preda înscrisurile originale care atestă dreptul de proprietate este prematură.

Sub aspectul excepţiei lipsei de interes pentru ultimele două capete ale cererii, judecătorul-sindic reţine următoarele:

Potrivit dispoziţiilor art. 513 teza a II-a C.proc.civ., adjudecatarul care nu a depus preţul în termenul prevăzut de art. 512 alin. (1), are posibilitatea să achite, la termenul noii licitaţii ce se va organiza, preţul oferit iniţial, cu suportarea cheltuielilor cauzate de noua licitaţie.

În speţă, cererile contestatoarei de anulare a anunţului de reluare a licitaţiei la data de 23.09.2008 şi de respingere a cererii lichidatorului de autorizare a efectuării noii licitaţii, sunt lipsite de interes, din moment ce legea dă dreptul primului adjudecatar să achite, la data noii licitaţii, preţul oferit iniţial.

6. Contestaţie la procedura de vânzare a bunurilor debitorului şi cererea de suspendare a procedurii până la soluţionarea contestaţiei. Revizuire pentru contrarietate de hotărâri. Condiţii

C.proc.civ., art. 322 pct. 7

Din art. 322 pct. 7 C.proc.civ. rezultă condiţiile de admisibilitate ale revizuirii pentru contrarietate de hotărâri, condiţii ce se impun a fi îndeplinite cumulativ: să existe două hotărâri definitive contradictorii; hotărârile să fie pronunţate în aceeaşi pricină, deci să existe tripla identitate de părţi, de obiect şi de cauză; hotărârile să fie pronunţate în dosare diferite; în cel de al doilea proces să nu se fi invocat excepţia puterii de lucru judecat sau în cazul în care excepţia a fost invocată, aceasta să nu fi fost discutată; să se solicite anularea celei de a doua hotărâri.

Nu există identitate de obiect, ca pretenţie concretă dedusă judecăţii şi de cauză, atunci când prima hotărâre invocată soluţionează cererea de suspendare a procedurii de vânzare a imobilului până la soluţionarea contestaţiei la vânzare, iar cea de-a doua hotărâre invocată soluţionează pe fond contestaţia la vânzare.

Ca urmare, dispozitivul primei sentinţe care admite cererea de suspendare a procedurii de vânzare nu este în contradicţie cu dispozitivul celei de-a doua sentinţe care respinge contestaţia pe fond, astfel încât dispoziţiile art. 322 pct. 7 C.proc.civ. nu sunt aplicabile.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 1546 din 17 noiembrie 2008

Tribunalul Olt, prin sentinţa nr. 301 din 26.05.2008, şi-a declinat competenţa de soluţionare a cererii de revizuire formulată de revizuentul G.I., în favoarea Curţii de Apel Craiova, Secţia comercială.

Tribunalul a reţinut că cererea de revizuire se întemeiază pe dispoziţiile art. 322 pct. 7 C.proc.civ., revizuentul considerând că există contrarietate între sentinţa nr. 293/18.06.2007, pronunţată în dosarul nr. 202/104/2004 şi sentinţa nr. 611/24.10.2005, pronunţată în dosarul nr. 202/F/1/2004.

Curtea constată că în cauză nu sunt îndeplinite condiţiile pentru admisibilitatea cererii de revizuire prevăzute de art. 322 pct. 7 C.proc.civ.

Prin sentinţa nr. 611 din 24.10.2005, Trib. Olt a admis contestaţia formulată de contestatorul G.I. la vânzarea bunurilor debitorului efectuată în cadrul procedurii reglementate de Legea nr. 64/1995 şi a dispus suspendarea procedurii de vânzare a imobilului spaţiu comercial situat în Corabia, str. P.Ş., judeţul Olt, proprietatea debitorului, până la soluţionarea cauzei nr. 2139/2005, aflată pe rolul Tribunalului Olt. Sentinţa nr. 611 din 24.10.2005 a rămas irevocabilă prin nerecurare, conform menţiunii existente pe hotărâre.

Prin sentinţa nr. 293 din 18.06.2007, pronunţată în dosarul nr. 202/104/2004, Trib. Olt a respins contestaţia formulată de contestatorul G.I., în temeiul art. 75 şi urm. din Legea nr. 85/2006, la vânzarea ce a avut loc în cadrul procedurii reglementate de Legea nr. 64/1995 a imobilului spaţiu comercial, situat în Corabia, str. P.Ş., judeţul Olt, ce a aparţinut debitorului. Sentinţa nr. 293 din 18.06.2007 a rămas irevocabilă, conform deciziei nr. 1614 din 25.10.2007 a Curţii de Apel Craiova.

Ca urmare, dispozitivul sentinţei nr. 611 din 24.10.2005 nu este în contradicţie cu dispozitivul sentinţei nr. 293 din 18.06.2007, astfel încât dispoziţiile art. 322 pct. 7 C.proc.civ. nu sunt aplicabile.

Articolul 322 pct. 7 prevede ca motiv de revizuire, existenţa unor hotărâri definitive potrivnice date de instanţe de acelaşi grad sau de grade deosebite în una şi aceeaşi pricină, între aceleaşi persoane, având aceeaşi calitate.

Din text rezultă condiţiile de admisibilitate ale revizuirii pentru contrarietate de hotărâri, condiţii ce se impun a fi îndeplinite cumulativ, anume: 1) să existe două hotărâri definitive contradictorii; 2) hotărârile să fie pronunţate în aceeaşi pricină, deci să existe tripla identitate de părţi, de obiect şi de cauză; 3) hotărârile să fie pronunţate în dosare diferite; 4) în cel de al doilea proces să nu se fi invocat excepţia puterii de lucru judecat sau în cazul în care excepţia a fost invocată, aceasta să nu fi fost discutată; 5) să se solicite anularea celei de a doua hotărâri.

Condiţiile ce rezultă din prevederile art. 322 pct. 7 C.proc.civ. menţionate mai sus nu sunt îndeplinite.

Prima hotărâre a tribunalului soluţionează cererea de suspendare a procedurii de vânzare a imobilului, admiţând-o întrucât dezlegarea contestaţiei depindea în tot sau în parte de existenţa sau inexistenţa dreptului ce a făcut obiectul judecăţii dosarului nr. 2139/2005.

Cea de-a doua hotărâre a tribunalului soluţionează pe fond contestaţia împotriva procedurii de vânzare, suspendată prin sentinţa nr. 611 din 24.10.2005.

Pe de o parte, cele două hotărâri sunt pronunţate în aceeaşi pricină şi nu există identitate de obiect, ca pretenţie concretă dedusă judecăţii, şi de cauză, ca situaţie de fapt calificată juridic.

Pe de altă parte, nu este vorba de hotărâri date de instanțe diferite, ci de hotărâri date de judecătorul-sindic desemnat în procedura insolvenței.

Pentru considerentele expuse, deoarece nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art. 322 pct. 7 C.proc.civ. pentru admisibilitatea cererii de revizuire, Curtea va respinge cererea de revizuire.

7. Vânzare la licitație publică. Motive de nulitate a licitației

Legea nr. 85/2006, art. 116

În modalitatea prevăzută de art. 116 din lege, licitația nu este supusă regulilor cuprinse în Codul de procedură civilă referitoare la executarea silită și nici regulilor specifice achizițiilor publice decât dacă Regulamentul de vânzare aprobat face trimitere la aceste dispoziții. Aceste dispoziții nu se aplică prin analogie în cazul vânzării bunurilor prin licitație publică în faliment. Vânzarea se face conform regulamentului de vânzare aprobat de creditori.

Cum prețul de pornire a licitației a avut la bază suma rezultată din raportul de evaluare la care comisia de licitație a aplicat un pas de 10%, având în vedere devalorizarea prin trecerea unui an de la data întocmirii raportului de evaluare, nu s-a încălcat nicio dispoziție care să atragă nulitatea licitației, cu atât mai mult cu cât valoarea din raportul de expertiză este prețul sub care nu poate fi vândut bunul, iar nu prețul maxim.

Neacordându-se un termen de amânare a licitației rezonabil, în care participantul să poată lua la cunoștință și să se poată prezenta la noua oră la care s-a fixat licitația, s-a încălcat un drept legal, respectiv dreptul de a participa la licitație, cauzându-i-se persoanei prejudicii, ce nu pot fi reparate decât prin anularea licitației.

C.A. Constanța, Secția comercială, dec. nr. 840/COM din 24 noiembrie 2008

Prin sentința nr. 111/23.06.2008, Trib. Constanța a admis în parte acțiunea formulată de SC V.I. SRL în contradictoriu cu lichidatorul debitoarei SC A. SA, a anulat licitația organizată de lichidator la data de 23.11.2007 având ca obiect bunul imobil Ferma nr. 12 Medgidia – Tineret; a obligat lichidatorul la organizarea unei noi licitații cu privire la acest imobil și a respins cererea de suspendare a procedurilor de vânzare ca nefondată.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că valoarea bunurilor ce urmează a fi valorificate nu poate fi stabilită prin altă modalitate decât în baza unui raport de evaluare întocmit de un expert. Pe de altă parte, în conformitate cu dispozițiile art. 116 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, prețul

de pornire la licitaţie a fost stabilit de adunarea creditorilor, ca fiind preţul de evaluare. În consecinţă, comisia de licitaţie nu poate avea în atribuţii stabilirea preţului de pornire la licitaţie şi, cu atât mai puţin, valoarea bunurilor scoase la licitaţie.

A mai reţinut că, aplicând pasul de licitaţie de 10%, comisia a modificat preţul de licitaţie, cu încălcarea dispoziţiilor legale menţionate, care dau în competenţa adunării creditorilor stabilirea acestui preţ, în funcţie de valoarea stabilită prin raportul de specialitate.

În ce priveşte şedinţa de licitaţie din 23.11.2007, instanţa a constatat că licitaţia nu a fost ţinută cu respectarea formelor legale. Modificarea orei de ţinere a licitaţiei, stabilită prin hotărârea comisiei de licitaţie, trebuia anunţată într-un termen rezonabil, 30 de minute neputând a fi considerate un asemenea termen. Se constată astfel că licitaţia a avut loc la o altă oră decât cea adusă la cunoştinţa ofertanţilor, producându-i contestatoarei prejudicii materiale însemnate, potrivit dovezilor de la dosar.

Faţă de cele expuse, instanţa a reţinut că licitaţia a adus vătămări societăţii contestatoare, care nu pot fi înlăturate altfel decât prin anularea licitaţiei din 23.11.2007 şi obligarea lichidatorului la organizarea unei alte licitaţii cu respectarea tuturor dispoziţiilor legale.

Împotriva acestei soluţii, a declarat recurs lichidatorul solicitând admiterea recursului şi modificarea hotărârii atacate în sensul respingerii contestaţiei, soluţia pronunţată de instanţa de fond fiind nelegală şi netemeinică, conform dispoziţiilor art. 304 alin. (1) pct. 8 şi 9 C.proc.civ.

Analizând criticile formulate, Curtea reţine următoarele:

În cadrul procedurii insolvenţei, a avut loc licitaţia bunului imobil – teren şi construcţii – Ferma nr. 12 Medgidia, aparţinând societăţii în insolvenţă SC A. Constanţa SA.

La data de 24.11.2006, comitetul creditorilor a hotărât, ca strategie de vânzare a bunurilor, licitaţia publică cu strigare, individual, având ca preţ de adjudecare preţul stabilit prin raportul de evaluare.

În şedinţa adunării creditorilor din 30.11.2006, a fost aprobată această procedură.

În caietul de sarcini s-a prevăzut în mod expres că preţul de pornire a licitaţiei bunurilor este cel stabilit în raportul de evaluare.

Prevederile art. 116 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 reglementează formele de vânzare a bunurilor supuse lichidării şi, totodată, enumeră modalităţile în care se poate realiza vânzarea acestora.

În cauza de faţă s-a hotărât, ca modalitate, vânzarea bunurilor prin licitaţie publică cu strigare individuală, având ca preţ de pornire suma rezultată din raportul de evaluare.

Licitaţia publică s-a desfăşurat conform celor stabilite de lichidator prin caietul de sarcini ce a fost aprobat de adunarea creditorilor.

În modalitatea prevăzută de art. 116 din lege, o astfel de licitaţie nu este supusă regulilor cuprinse în Codul de procedură civilă referitoare la executarea silită şi nici regulilor specifice achiziţiilor publice. De asemenea, aceste dispoziţii nu se aplică prin analogie în cazul vânzării bunurilor prin licitaţie publică în faliment.

Preţul de pornire a licitaţiei a avut la bază suma rezultată din raportul de evaluare. Comisia de licitaţie a aplicat un pas de 10% având în vedere prezenţa unui singur ofertant, cât şi trecerea unui an de la data întocmirii raportului de evaluare.

Însă, instanţa de fond în mod corect a apreciat că şedinţa de licitaţie din 23.11.2007 s-a ţinut cu încălcarea formelor legale.

Licitaţia a fost stabilită pentru data de 23.11.2007, orele 15:00.

Cu fax-ul din 23.11.2007, orele 16:08, lichidatorul o anunţă pe contestatoare că licitaţia s-a amânat la orele 16:30, din motive obiective, respectiv prezenţa acestuia la Tribunalul Tulcea.

Cum reprezentanţii contestatoarei au fost prezenţi la ora fixată – orele 15:00 – la sediul debitoarei, constatând lipsa lichidatorului au părăsit sediul, nemaiavând posibilitatea să se prezinte la ora reprogramată.

Neacordându-se un termen de amânare rezonabil de către lichidator, contestatoarei i s-a încălcat un drept legal, respectiv de a participa la licitaţie, cauzându-i-se astfel prejudicii, ce nu pot fi reparate decât prin anularea licitaţiei.

Aşa fiind, se constată că toate criticile aduse prin motivele de recurs sunt nefondate.

Pe cale de consecinţă, conform cu dispoziţiile art. 312 alin. (1) C.proc.civ., recursul va fi respins.

8. Cerere de anulare licitaţie pentru evicţiune

C.civ., art. 1337-1351

Nu poate fi reţinută reaua-credinţă sau o eventuală evicţiune la încheierea contractului din partea lichidatorului, în condiţiile în care, la dosarul de licitaţie, exista extrasul de carte funciară ce atesta suprafaţa aferentă clădirii, ce a fost scoasă la licitaţie.

Cât timp adjudecatarul, ulterior adjudecării nu a plătit în termenul fixat de lichidator preţul bunului adjudecat, pierzând astfel garanţia de participare la licitaţie, nu poate solicita anularea licitaţiei, pentru o eventuală diferenţă de suprafaţă de teren, nesemnificativă, pentru a obţine restituirea garanţiei.

Petenta ar fi avut posibilitatea convocării lichidatorului pentru efectuarea unor măsurători în prezenţa unui expert autorizat, pentru a-i fi opozabile aceste măsurători, iar în măsura în care într-adevăr cu această ocazie se constata diferenţă între suprafaţa de teren scoasă la vânzare şi terenul efectiv existent, exista posibilitatea diminuării preţului ce urma a fi plătit de către adjudecatar, deoarece preţul a fost stabilit pe metru pătrat, fiind uşor a se calcula valoarea suprafeţei existente în teren.

Cum nu s-a procedat în această manieră, se apreciază că singura intenţie a petentei este aceea de a i se restitui garanţia de participare.

Trib. Gorj, Secţia comercială, sent. nr. 368 din 18 martie 2009

La data de 10 februarie 2009, petenta SC M. SRL a chemat în judecată pe lichidatorul judiciar desemnat să administreze procedura falimentului debitoarei SC C. SA Tg. Jiu, solicitând ca prin sentinţa ce se va pronunţa, să se dispună anularea licitaţiei publice din data de 6 ianuarie 2009, organizată pentru vânzarea blocului funcţional Staţie sortare Tg. Cărbuneşti + teren aferent în suprafaţă de 19.664 mp şi restituirea garanţiei de participare.

În motivarea cererii s-a arătat că, în conformitate cu regulamentul de vânzare aprobat de adunarea creditorilor, a fost scos la vânzare blocul funcţional Staţie sortare Tg. Cărbuneşti şi terenul aferent în suprafaţă de 19.664 mp, organizându-se la sediul lichidatorului S. SPRL licitaţia publică pentru valorificarea acestui bun.

La această licitaţie petenta s-a înscris şi a adjudecat bunul.

După semnarea procesului-verbal de licitaţie reprezentanţii petentei au dorit să efectueze lucrări de cadastru în vederea demarării lucrărilor de investiţii în zonă, însă după efectuarea măsurătorilor de către ing. G.N. s-a constatat că suprafaţa reală arondată staţiei nu este de 19.664,95 mp, ci de 16.753 mp, restul fiind afectat de diverse construcţii.

S-a arătat că, în speţă, sunt incidente dispoziţiile legale cu privire la evicţiune ce operează de drept în orice vânzare.

Judecătorul-sindic, analizând actele aflate la dosarul cauzei, apreciază cererea ca nefondată, urmând să fie respinsă pentru următoarele considerente:

Astfel, s-a reţinut că, în conformitate cu regulamentul de vânzare aprobat de adunarea creditorilor debitoarei SC C. SA Tg. Jiu, lichidatorul a scos la vânzare, organizând licitaţie publică, Staţia de sortare Tg. Cărbuneşti şi terenul aferent în suprafaţă de 19.664 mp.

La licitaţia din 6 ianuarie 2009 s-a înscris şi petenta SC M. SRL, care a adjudecat bunul, plătind evident garanţia de participare pentru această licitaţie.

S-a reţinut faptul că anterior organizării licitaţiei, lichidatorul a solicitat extras de carte funciară, care a confirmat suprafaţa de 19.664 mp şi a comunicat Primăriei Tg. Cărbuneşti anunţul de vânzare spre cunoştinţă şi publicare.

Nu au existat obiecţiuni din partea niciunei persoane implicate în această licitaţie şi nici a Primăriei Tg. Cărbuneşti.

Petenta a susţinut că, în urma măsurătorilor ulterioare efectuate în afara procedurii şi fără participarea vreunui reprezentant al lichidatorului, pentru opozabilitate, s-a constatat că terenul aferent staţiei era de fapt 16.753 mp, în loc de 19.664 mp, motiv pentru care petenta a solicitat anularea licitaţiei pentru evicţiune.

Adjudecatarul a depus la dosar o schiţă a terenului efectuată de ing. G.N., însă nu rezultă modul cum au fost făcute măsurătorile şi calculele. Se reţine faptul că prin sentinţa prin care judecătorul-sindic a aprobat scoaterea la vânzare prin licitaţie a acestui bloc funcţional, preţul a fost stabilit pe metru pătrat, putându-se oricând calcula valoarea totală a terenului efectiv existent, dacă ar fi existat vreo diferenţă.

Nu poate fi reţinută reaua-credinţă sau o eventuală evicţiune la încheierea contractului din partea lichidatorului în condiţiile în care la dosarul de licitaţie exista extrasul de carte funciară ce atesta suprafaţa de 19.664 mp, ce a fost scoasă la licitaţie şi nu a fost vreo evicţiune cu privire la această suprafaţă.

De altfel, se reţine că ulterior adjudecării blocului funcţional, adjudecatarul, respectiv petenta SC M. SRL, nu a plătit în termenul fixat de lichidator preţul bunului adjudecat, pierzând astfel drepturile câştigate.

Petenta ar fi avut posibilitatea convocării lichidatorului pentru efectuarea unor măsurători în prezenţa unui expert autorizat pentru a-i fi opozabile aceste măsurători, iar în măsura în care într-adevăr cu această ocazie se constata diferenţă între suprafaţa de teren scoasă la vânzare şi terenul efectiv existent, exista posibilitatea diminuării preţului ce urma a fi plătit de către adjudecatar, deoarece preţul a fost stabilit pe metru pătrat, fiind uşor a se calcula valoarea suprafeţei existente în teren.

Cum nu s-a procedat în această manieră, se apreciază că singura intenţie a petentei este aceea de a i se restitui garanţia de participare.

Aşa fiind, va fi respinsă cererea pentru anularea licitaţiei.

9. Vânzare la licitaţie publică a unui bun la un preţ mult inferior celui rezultat din evaluare. Valabilitatea vânzării

C.proc.civ., art. 509
Legea nr. 85/2006, art. 116-117

Nesoluţionarea contestaţiei în camera de consiliu, conform prevederilor art. 21 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, nu constituie motiv de nulitate absolută a hotărârii, ci de nulitate relativă astfel încât recurentul trebuia să

dovedească vătămarea suferita prin soluţionarea cauzei în şedinţă publică. Hotărârea nu a lezat interesul niciuneia dintre părţi, cât timp soluţionarea cauzei în şedinţa publică a dat posibilitatea tuturor părţilor implicate să-şi spună punctul de vedere.

Nu există motive de anulare a licitaţiei cât timp vânzarea s-a făcut cu respectarea regulamentului de licitaţie care cuprinde prevederile din Codul de procedură civilă referitoare la executarea silită imobiliară.

Faptul că imobilul s-a vândut la un preţ foarte scăzut, faţă de cel de evaluare, nu constituie motiv de anulare a vânzării cât timp s-au ţinut şase licitaţii, imobilul vânzându-se la cel mai mare preţ oferit în conformitate cu prevederile art. 509 C.proc.civ. şi în condiţiile în care piaţa imobiliară a scăzut în mod semnificativ.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială, dec. nr. 329 din 26 februarie 2009

La data de 21.07.2008, L.M. – administrator special al SC C.G. SRL – societate suspusă procedurii insolvenţei în dosarul nr. 2199/2006, în contradictoriu cu lichidatorul şi adjudecatarul SC B.C. SRL, a formulat contestaţie la licitaţia publică cu strigare organizată de lichidatorul judiciar la 16.06.2008, solicitând anularea procesului-verbal de licitaţie încheiat la acea dată.

În motivarea de fapt a contestaţiei s-a învederat că adunarea creditorilor a aprobat vânzarea la licitaţie publică cu strigare a acestui teren, stabilindu-se drept preţ de pornire, preţul din raportul de evaluare diminuat cu 25%, iar lichidatorul a vândut imobilul la o valoare sub 50% din preţul stabilit prin raportul de evaluare.

Tribunalul Buzău, prin sentinţa nr. 1056 din 16 decembrie 2008, a respins contestaţia, reţinând că licitaţia a fost organizată cu respectarea dispoziţiilor art. 504 alin. (1) – art. 510 C.proc.civ.

Împotriva sentinţei a declarat recurs administratorul special al debitoarei, susţinând că sentinţa este nelegală şi netemeinică întrucât judecătorul a încălcat formele de procedură prevăzute sub sancţiunea nulităţii, în sensul că soluţionarea contestaţiei întemeiate pe dispoziţiile art. 21 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 s-a făcut în şedinţă publică, deşi potrivit dispoziţiei menţionate trebuia făcută în camera de consiliu. Pentru aceste raţiuni, solicită admiterea recursului, casarea sentinţei şi trimiterea cauzei spre rejudecare în vederea asigurării respectării dispoziţiilor legale imperative încălcate de instanţa de fond.

Recurentul critică sentinţa şi sub aspectul neconformităţii cu prevederile art. 116 alin. (2), raportat la art. 25 lit. i) din Legea nr. 85/2006 care consacră obligativitatea hotărârilor adunării generale a creditorilor pentru lichidator.

S-a susţinut ca lichidatorul avea obligaţia să efectueze lichidarea în varianta expusă în propriul regulament de vânzare, aprobat de creditori, atât în ceea ce priveşte modalitatea de vânzare a bunurilor, cât şi preţul minim de vânzare al acestora. Recurentul a susţinut că prin regulamentul de vânzare se derogă, sub multiple aspecte, de la regulile prevăzute în Codul de procedură civilă la secţiunea urmărirea silită imobiliară şi că legalitatea efectuării lichidării trebuia apreciată prin prisma cadrului instituit prin regulamentul de vânzare aprobat de creditori şi nu prin raportare la dispoziţiile din Codul de procedură civilă.

Curtea constată că recursul este nefondat, urmând să-l respingă potrivit următoarelor considerente:

Motivul de nelegalitate de ordin procedural urmează a fi respins având în vedere că hotărârea nu a lezat interesul niciuneia dintre părţi, iar soluționarea cauzei în şedinţă publică a dat posibilitatea tuturor părţilor implicate să-şi spună punctul de vedere.

Faptul că soluționarea contestaţiei nu s-a făcut în camera de consiliu nu constituie motiv de nulitate absolută, ci de nulitate relativă astfel încât trebuia dovedită vătămarea, drept pentru care recurentul trebuia să dovedească vătămarea suferită prin soluţionarea cauzei în şedinţă publică în loc de camera de consiliu.

Pe fondul cauzei se constată că este nefondată critica formulată împotriva modului de desfăşurare a licitaţiei.

Aşa cum de altfel a reţinut şi instanţa de fond, regulamentul de licitaţie cuprinde prevederile din Codul de procedură civilă referitoare la executarea silită imobiliară. De fapt, nemulţumirea recurentului priveşte faptul că imobilul s-a vândut la un preţ foarte scăzut, faţă de cel de evaluare. Însă, din actele dosarului rezultă că s-au ţinut şase licitaţii, prima la 12.11.2007 şi ultima la data de 16.06.2008, imobilul vânzându-se la cel mai mare preţ oferit în conformitate cu prevederile art. 509 C.proc.civ.

Nu trebuie neglijat nici faptul că vânzarea s-a făcut în condiţiile în care piaţa imobiliară a scăzut în mod semnificativ.

Este nefondată susţinerea recurentului privind raporturile dintre adunarea generală a creditorilor şi lichidatorul judiciar, Legea nr. 85/2006 prevăzând în mod clar ce atribuţii are fiecare dintre participanţii la procedura insolvenţei.

Referitor la adunarea generală a creditorilor, aceasta are, în conformitate cu prevederile art. 116 din Legea nr. 85/2006, atribuţiunea aprobării metodei de vânzare a bunurilor pe baza propunerii lichidatorului şi a recomandării Comitetului creditorilor.

Recurentul a invocat dispoziţiile art. 117 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 referitoare la vânzarea în bloc, or, în prezenta cauză vânzarea s-a făcut prin licitaţie publică, în condiţiile art. 116 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Pentru considerentele mai sus expuse, recursul se va respinge ca nefondat, menţinându-se ca legală şi temeinică sentinţa pronunţată de instanţa de fond.

10. Regulament de vânzare a bunurilor debitorului, întocmit de lichidator. Aprobare

Legea nr. 85/2006, art. 116 alin. (1) şi (2)

Din interpretarea prevederilor art. 116 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2006, reiese că în vederea vânzării bunurilor din averea debitorului lichidatorul va întocmi un regulament de vânzare, pe care îl va supune spre aprobare adunării creditorilor, odată cu raportul prin care propune metoda de vânzare.

În cazul lipsei de interes a tuturor creditorilor, care nu se prezintă la adunarea convocată, judecătorul-sindic poate aproba regulamentul.

Trib. Comercial Cluj, încheierea nr. 47 din 10 ianuarie 2007

Prin raportul depus la 9 ianuarie 2007, lichidatorul a învederat judecătorului-sindic că a fost finalizată inventarierea şi evaluarea bunurilor aflate în patrimoniul debitoarei în conformitate cu prevederile art. 115 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

După finalizarea lucrării de evaluare, a întocmit un regulament de valorificare a bunurilor din patrimoniul societăţii debitoare şi a realizat convocarea adunării creditorilor în vederea aprobării acestuia.

Având în vedere că la data stabilită pentru aprobarea regulamentului de vânzare nu s-a prezentat niciun creditor şi ţinând cont de dispoziţiile judecătorului-sindic cuprinse în încheierea de şedinţă de la termenul precedent, lichidatorul a realizat reconvocarea adunării creditorilor cu aceeaşi ordine de zi, pentru data de 23 noiembrie 2006, însă nici de această dată nu s-a prezentat vreun creditor al debitoarei.

Ţinând cont de aceste aspecte şi coroborat cu faptul că regulamentul de vânzare nu derogă în esenţa sa de la prevederile speciale cu privire la valorificarea bunurilor unei societăţi în faliment, solicită judecătorului-sindic aprobarea raportului şi încuviinţarea regulamentului de valorificare a bunurilor din patrimoniul debitoarei.

Analizând cererea de încuviinţare a regulamentului de vânzare a bunurilor din patrimoniul debitoarei formulată de lichidator, judecătorul-sindic o apreciază ca fiind întemeiată, motiv pentru care urmează a o admite aşa cum a fost formulată.

Astfel, în temeiul art. 6 şi art. 116 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic va aproba regulamentul de vânzare a bunurilor din patrimoniul debi-

toarei cuprins în raportul de activitate întocmit de lichidator, în condiţiile în care creditorii au dat dovadă de pasivitate, neprezentându-se la şedinţele adunărilor generale care au fost convocate de către lichidator la dispoziţia expresă a instanţei, regulamentul fiindu-le comunicat, la dosarul cauzei nefiind depusă nicio contestaţie.

11. Aplicarea art. 39 din Legea nr. 85/2006. Cererea de ridicare a suspendării prevăzute de art. 36 depusă de către creditorul garantat

Legea nr. 85/2006, art. 39

Cererea creditorului garantat de ridicare a suspendării executării silite individuale prevăzute de art. 36 din legea insolvenţei este inadmisibilă atunci când:

- obiectul garanţiei face parte dintr-un ansamblu, iar prin desprinderea şi vânzarea lui separată valoarea, atât a bunurilor rămase, cât şi a celor ipotecate, se diminuează (bunurile ipotecate sunt identificate fără utilităţi şi împrejmuiri încât, prin valorificarea grajdului s-ar diminua mult valoarea lor, existând chiar imposibilitatea valorificării lor separate);

- creditorul garantat se bucură de o protecţie corespunzătoare a garanţiei deoarece valoarea bunurilor nu se diminuează prin degradare, distrugere sau furt, cât timp acestea sunt în custodia administratorului judiciar al debitoarei.

Trib. Botoşani, Secţia comercială, încheierea nr. 4 din 9 ianuarie 2007

Prin cererea depusă la data de 1 noiembrie 2006, creditoarea BCR – Sucursala Botoşani a solicitat ridicarea suspendării prevăzute de art. 36 cu privire la creanţa sa şi valorificarea imediată pe calea executării silite a imobilelor constituite ca garanţii, proprietatea debitoarei aflate în faliment – SC A.V. SA.

În motivarea cererii, creditoarea a arătat că înainte de începerea procedurii insolvenţei, debitoarea a garantat cu bunuri imobile acordarea unui împrumut Societăţii Comerciale I. SRL, având calitatea de fideiusor real. Creditoarea s-a înscris cu creanţa garantată în tabelul creanţelor şi, conform art. 39 din Legea nr. 85/2006, solicită ridicarea suspendării prevăzute de art. 36 din lege şi valorificarea imediată a bunurilor ipotecate în cadrul procedurii.

A mai arătat creditoarea că există riscul diminuării valorii bunurilor ipotecate şi că poate efectua vânzarea prin executorii proprii.

Lichidatorul debitoarei aflate în faliment a depus întâmpinare prin care a arătat că bunurile ipotecate (în principal grajduri pentru animale) au utilităţi şi împrejmuiri care nu sunt cuprinse în ipotecă, încât prin vânzarea separată s-ar diminua cu mult preţul obţinut, dacă nu chiar s-ar face imposibilă vânzarea.

Analizând cererea de faţă, judecătorul-sindic reţine că, potrivit art. 39 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, un creditor cu garanţie reală poate solicita ridicarea suspendării executării silite prevăzute de art. 36 din Legea nr. 85/2006 şi aprobarea vânzării bunurilor de către acel creditor în situaţiile expuse limitativ la parag. A lit. a)-c).

Din verificarea contractelor de garanţie depuse de creditoare rezultă că bunurile ipotecate sunt identificate fără utilităţi şi împrejmuiri, încât prin valorificarea grajdului s-ar diminua mult valoarea lor fără utilităţi (reţea electrică, canalizare, alte instalaţii pentru furaje etc.) sau chiar există imposibilitatea valorificării.

Această situaţie este contrară celei prevăzută de art. 39 alin. (1) lit. b), încât, ridicând suspendarea, procedura ar trena foarte mult în dauna creditorilor.

În plus, valoarea bunurilor nu se diminuează prin degradare, distrugere sau furt, cât timp acestea sunt în custodia administratorului debitoarei aflate în faliment.

În cele din urmă, creditoarea nu poate face o valorificare imediată, potrivit art. 39 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Pentru aceste considerente, judecătorul-sindic va respinge ca nefondată cererea creditoarei.

12. Efectele deschiderii procedurii insolvenţei asupra actelor de executare silită individuală săvârşite după această dată. Nulitate. Obligaţii faţă de adjudecatar

Legea nr. 85/2006, art. 49 pct. 2

De la data deschiderii procedurii insolvenţei, executările silite individuale se suspendă în faza în care se află, iar orice act de executare săvârşit după ce a intervenit suspendarea de drept este lovit de nulitate. Ca atare, adjudecatarul iniţial nu poate cere judecătorului-sindic autorizarea vânzării bunului, după ce actul de executare săvârşit după deschiderea procedurii a fost anulat, ca încălcând prevederile art. 52 din Legea nr. 64/1995 (actual art. 49 pct. 2 din Legea nr. 85/2006).

În procedură, executarea silită a bunurilor debitoarei se face după regulile procedurii concursuale, iar în sarcina judecătorului-sindic, administratorului judiciar/lichidatorului, ca organe care aplică procedura, nu

incumbă nicio obligaţie de a ţine seama de actele de executare încheiate înainte de deschiderea procedurii şi suspendate în temeiul legii.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 175 din 14 februarie 2007

SC N. COM SRL, în contradictoriu cu debitoarea SC T. SA, prin lichidator, şi pârâta BRD a solicitat să fie autorizată vânzarea de către debitoare către reclamantă a terenului în suprafaţă de 22.170 mp cu construcţiile aferente, situat în Slatina, str. R şi trecut în CF 1813.

În motivare a arătat că în urma licitaţiei organizate de pârâta BRD în calitate de creditor ipotecar al debitoarei i-a fost adjudecat imobilul de mai sus prin procesul-verbal de licitaţie din 11.06.2004, achitând integral preţul şi încheindu-se actul de adjudecare nr. 1692/17.06.2004.

Prin întâmpinare, lichidatorul a solicitat respingerea cererii cu motivarea că modul cum s-a soluţionat contestaţia la executare a societăţii debitoare este irelevant faţă de faptul că printr-o altă hotărâre irevocabilă s-a anulat actul prin care s-a realizat transferul dreptului de proprietate asupra imobilului, astfel că vânzarea fiind anulată definitiv şi irevocabil nu se mai poate solicita autorizarea unei asemenea vânzări.

Prin sentinţa nr. 630 din 16.10.2006 s-a respins acţiunea.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs reclamanta.

Curtea va respinge recursul ca nefondat pentru cele ce urmează:

Este adevărat că procesul-verbal de licitaţie din data de 11.06.2004, în care s-a consemnat vânzarea la licitaţie a bunurilor imobile ale debitoarei, în favoarea recurentei, nu a fost anulat căci prin sentinţa nr. 4207/8.10.2004 a Judecătoriei Slatina, rămasă irevocabilă, s-a respins contestaţia la executare a debitoarei, dar acest proces-verbal nu este un act translativ de proprietate şi nici actul final de încheiere a procedurii de executare silită individuală.

Finalizarea executării în conformitate cu dispoziţiile art. 516^1 C.proc.civ., are loc odată cu plata integrală a preţului şi emiterea actului de adjudecare, act prin care, în conformitate cu dispoziţiile art. 518 alin. (1) C.proc.civ, se transmite proprietatea asupra imobilului adjudecat.

În cazul de faţă, actul de adjudecare s-a încheiat la data de 17.06.2004 după deschiderea procedurii insolvenţei privind pe debitoare (14.06.2004), motiv pentru care s-a şi anulat prin sentinţa nr. 214/2005 a Tribunalului Olt.

Deci, în momentul în care procedura insolvenţei s-a deschis împotriva debitoarei, executarea silită individuală nu era terminată, ci se săvârşise numai o parte a acesteia materializată în procesul-verbal de licitaţie din 11.06.2004. Odată cu trecerea debitoarei în procedura de executare silită concursuală, la data de 14.06.2006, potrivit dispoziţiilor art. 42 din Legea nr. 64/1995, „toate acţiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanţelor asupra debitorului sau bunurilor sale se suspendă".

Astfel fiind, la data de 14.06.2006 s-a suspendat de drept executarea silită individuală începută de creditorul BRD împotriva debitoarei.

Cum procedura de executare silită individuală s-a suspendat de drept, executarea silită a bunurilor debitoarei se face după regulile procedurii concursuale, iar în sarcina judecătorului-sindic, administratorului judiciar/lichidatorului, ca organe care aplică procedura, conform art. 5 din Legea nr. 64/1995, nu incumbă nicio obligaţie de a ţine seama de actele de executare încheiate înainte de deschiderea procedurii şi suspendate în temeiul legii.

Este adevărat că sesizarea instanţei s-a făcut la data de 20.07.2006 înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 85/2006 (respectiv 21.07.2006), iar aplicabil era art. 52 din Legea nr. 64/1995 şi nu art. 49 pct. 2 din Legea nr. 85/2006, dar aplicarea unuia sau altuia dintre cele două articole este irelevantă pentru speţa de faţă.

Ceea ce trebuia să autorizeze, înainte de modificarea legii, judecătorul-sindic (art. 52 din Legea nr. 64/1995), iar după modificare administratorul judiciar/lichidatorul (art. 49.pct. 2 din Legea nr. 85/2006) erau actele, operaţiile şi plăţile încheiate de debitor şi care depăşeau condiţiile desfăşurării activităţilor curente, încheiate după deschiderea proceduri. Or, aşa cum s-a arătat, recurenta a solicitat autorizarea vânzării unor bunuri imobile ale debitoarei, efectuată de un creditor în cadrul executării silite individuale, la licitaţia organizată la data de 11.06.2004, executare însă nefinalizată căci a intervenit suspendarea de drept ca urmare a deschiderii procedurii insolvenţei, la 14.06.2004.

Actul de adjudecare şi factura aferentă încheiate la 17.07.2004 au fost anulate prin sentinţa menţionată, astfel că, în mod corect, judecătorul-sindic a apreciat ca neîntemeiată cererea de autorizare a vânzării.

Astfel fiind, în baza dispoziţiilor art. 312 C.proc.civ., recursul va fi respins ca nefondat.

13. Vânzare bunuri. Obligativitatea regulamentului de vânzare aprobat de creditori

Legea nr. 85/2006, art. 116 alin. (2)

Potrivit dispoziţiilor art. 116 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, metoda de vânzare a bunurilor, respectiv licitaţie publică, negociere directă sau o combinaţie a celor două, va fi aprobată de adunarea creditorilor. În acest sens lichidatorul judiciar va prezenta un regulament de vânzare corespunzător.

Este obligatorie întocmirea de către lichidator a unui regulament de vânzare care să urmărească maximizarea averii debitorului, urmând ca acest regulament să fie aprobat de adunarea creditorilor mai înainte de a se proceda la vânzarea bunurilor.

Trib. Iaşi, Secţia comercială, sentinţa nr. 74/S din 14 februarie 2006

La data de 29.11.2006, s-au înregistrat obiecţiunile creditorului A.V.A.S. cu privire la raportul lichidatorului desemnat să lichideze averea debitorului SC A.C. SRL, prin care propune vânzarea prin licitaţie publică, potrivit Codului de procedură civilă, a bunurilor evaluate de un expert autorizat.

În esenţă, creditorul solicită a se proceda la vânzarea bunurilor potrivit dispoziţiilor legii insolvenţei, în baza unui regulament întocmit de lichidator şi aprobat de creditori.

Analizând obiecţiunile creditorului cu privire la vânzarea bunurilor prin prisma dispoziţiilor legale incidente, acestea s-au dovedit a fi întemeiate şi vor fi admise pentru considerentele ce le vom arăta în cele ce urmează:

Potrivit dispoziţiilor art. 116 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, metoda de vânzare a bunurilor, respectiv licitaţie publică, negociere directă sau o combinaţie a celor două, va fi aprobată de adunarea creditorilor. În acest sens lichidatorul va prezenta un regulament de vânzare corespunzător.

Or, din analiza probelor administrate în cauză, nu rezultă că lichidatorul s-a conformat întocmai dispoziţiilor legale sus-menţionate, neîntocmind un regulament de vânzare după care să efectueze lichidarea bunurilor, ci propunând ca vânzarea să aibă loc conform Codului de procedură civilă.

În consecinţă, se va dispune întocmirea de către lichidator a unui regulament de vânzare care să urmărească maximizarea averii debitorului, urmând să supună acest regulament aprobării adunării creditorilor şi apoi să procedeze la vânzarea bunurilor.

14. Licitaţie publică pentru vânzarea de bunuri. Legalitatea vânzării

Legea nr. 85/2006, art. 116 alin. (2)

Dorinţa creditorului de a se obţine un preţ mai bun pentru bunurile debitorului, în vederea satisfacerii creanţei sale într-o măsură cât mai mare, nu este suficientă pentru anularea licitaţiei în condiţiile în care s-a efectuat o susţinută publicitate, iar bunul a fost adjudecat la a 5-a licitaţie, cu respectarea dispoziţiilor legii insolvenţei raportat la dispoziţiile art. 488 şi urm. C.proc.civ., iar preţul vânzării a fost determinat de condiţiile pieţii, respectiv de cerere şi ofertă.

Anularea licitaţiei doar sub pretextul că preţul obţinut este prea mic, fără un eventual cumpărător identificat, ar duce la păstrarea bunurilor pentru o perioadă nedefinită în patrimoniul debitorului, ar genera în continuare cheltuieli de conservare şi pază şi ar contraveni intereselor creditorilor, care şi-ar vedea astfel diminuată continuu posibilitatea de a-şi acoperi creanţele.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 141 din 29 ianuarie 2007

Prin sentinţa nr. 259/S/20.09.2006, judecătorul-sindic a respins obiecţiunile formulate de creditorul D.G.F.P.J. Iaşi, cu privire la licitaţia publică din 28.04.2006, organizată de lichidatorul desemnat să administreze procedura falimentului debitorului SC D.M. SRL.

Judecătorul-sindic a reţinut că pentru vânzarea activelor debitorului s-a efectuat o intensă şi susţinută publicitate. Cu toate acestea, la cele 4 licitaţii organizate succesiv, începând cu luna octombrie 2005, niciun cumpărător nu şi-a manifestat interesul pentru aceste bunuri. În atare condiţii, anularea licitaţiei şi păstrarea bunurilor pentru o perioadă nedefinită în patrimoniul debitorului ar genera în continuare cheltuieli de conservare şi pază şi ar contraveni astfel chiar intereselor creditorului, care şi-ar vedea astfel diminuată continuu posibilitatea de a-şi acoperi creanţa.

Tot în acest context, trebuie reţinută şi lipsa totală de interes şi rol activ a creditorului, care s-a limitat la acţiuni pur formale şi nu a întreprins niciun act care să tindă spre maximizarea averii debitorului şi implicit maximizarea posibilităţii de recuperare a creanţei sale, deşi legea insolvenţei instituie cu caracter de principiu rolul activ al creditorilor, în calitatea lor de participanţi la procedură. Acest caracter pur formal al actelor creditorului este evidenţiat şi prin formularea prezentelor obiecţiuni, care tind să limiteze posibilitatea de valorificare a activului debitorului în cele mai bune condiţii oferite de piaţă, deşi se cunoaşte lipsa de interes a pieţei pentru aceste bunuri, eforturile făcute timp de aproape un an pentru valorificarea lor, cât şi faptul că anularea licitaţiei, fără un eventual cumpărător identificat, ar genera în continuare, pentru o perioadă nedeterminată, mai cheltuieli de conservare şi pază şi ar duce implicit la diminuarea averii debitorului, în paguba intereselor tuturor creditorilor.

Pe de altă parte, fără a ignora dorinţa creditorului de a obţine un preţ cât mai mare pentru bunurile debitorului, se reţine faptul că bunurile au fost vândute prin licitaţie publică cu strigare, desfăşurată cu respectarea strictă a dispoziţiilor legale, în speţă a dispoziţiilor art. 115 şi art. 147 din Legea nr. 64/1995 raportat la dispoziţiile art. 488 şi urm. C.proc.civ., iar preţul vânzării a fost determinat de condiţiile pieţii, respectiv de cerere şi ofertă.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs D.G.F.P.J. Iaşi, susţinând că greşit prima instanţă a reţinut că în ce priveşte valorificarea activelor debi-

torului s-a efectuat o publicitate intensă, organizându-se 4 licitaţii, dar niciun cumpărător nu s-a arătat interesat pentru achiziţionarea acestor bunuri. De asemenea, greşit s-a reţinut că păstrarea bunurilor în continuare în patrimoniul debitorului ar genera cheltuieli de conservare şi pază, care ar diminua interesele creditorilor ce nu ar mai avea posibilitatea acoperirii creanţelor.

Cât priveşte rolul activ al creditorului care nu ar fi întreprins nimic pentru maximizarea recuperării creanţei, nici acest aspect nu reflectă realitatea.

Arată că a formulat obiecţii împotriva vânzării la licitaţie a bunurilor aparţinând debitoarei care, deşi sunt întemeiate, au fost respinse nejustificat şi că, în temeiul art. 510 alin. (2) C.proc.civ., în toate cazurile creditorii sau intervenienţii nu pot să adjudece bunurile oferite spre vânzare la un preţ mai mic de 75% din cel la care imobilul a fost evaluat.

Analizând aspectele relevate în raport de dispoziţiile legale incidente, se constată că recursul este nefondat.

Corect prima instanţă a reţinut că pentru vânzarea activelor debitorului s-a făcut o publicitate corespunzătoare, dar cu toate acestea, la cele 4 licitaţii organizare succesiv, niciun cumpărător nu s-a demonstrat a fi interesat să cumpere aceste bunuri. În atare situaţie, licitaţia organizată la 28.04.2006 se vădeşte a fi legală, deoarece păstrarea bunurilor în patrimoniul debitoarei presupune cheltuieli de conservare şi pază, contrare intereselor creditorilor.

Mai mult, în cauză s-a dovedit din partea recurentei o lipsă de interes în vederea maximizării averii debitorului şi a posibilităţii de recuperare a creanţei. Prin obiecţiunile formulate în care nu se invocă ceva concret, ci doar faptul că suma este neîndestulătoare pentru acoperirea creanţei sale, nu se face altceva decât să se limiteze posibilitatea de valorificare a activelor debitorului, în condiţiile pe care le oferă piaţa.

Anularea licitaţiei, fără a se demonstra existenţa unui eventual cumpărător interesat să procure bunurile oferite, nu se justifică.

Se impune sublinierea că bunurile au fost vândute prin licitaţie publică, cu strigare, respectându-se exigenţele dispoziţiilor art. 115 şi art. 147 din Legea nr. 64/1995, republicată, precum şi a dispoziţiilor art. 488 şi urm. C.proc.civ.

Pe cale de consecinţă, se constată că aspectele invocate sunt în totalitatea lor nefondate, urmând a se respinge recursul şi a se menţine sentinţa instanţei de fond, fiind temeinică şi legală.

15. Lichidarea drepturilor debitoarei în insolvenţă prin vânzarea acţiunilor deţinute la o terţă societate

Legea nr. 85/2006, art. 93

Potrivit art. 93 din legea insolvenţei, lichidatorul poate cere lichidarea drepturilor debitoarei în cadrul unei alte societăţi, potrivit ultimei situaţii financiare aprobate.

În cazul în care debitoarea este acționar la o terță societate, lichidarea drepturilor sale presupune vânzarea acțiunilor.

Ca urmare a vânzării, sechestrul pus anterior asupra acestora acțiuni nu se mai justifică.

Trib. Suceava, Secția comercială, încheierea nr. 87 din 15 martie 2007

Prin cererea înregistrată la data de 14.03.2007, lichidatorul A. IPURL Suceava, desemnat să administreze procedura falimentului debitorului SC C. SA Fălticeni, a solicitat ridicarea sechestrului asigurător instituit asupra pachetului de 53% din acțiunile deținute de debitoare la SC T. SA Fălticeni, întrucât în urma aprobării creditorilor s-a realizat vânzarea acestora conform contractului de cesiune nr. 1 din data de 8.03.2007.

Analizând cererea, se rețin următoarele:

Prin sentința nr. 375/2006 s-a dispus deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitoarei SC C. SA Fălticeni, desemnându-se lichidator A. IPURL.

Prin încheierea nr. 504/2006 s-a dispus instituirea sechestrului asigurător asupra acțiunilor și părților sociale deținute de debitoarea SC C. SA la următoarele societăți: SC T. SA Fălticeni, SC E.M. SRL Fălticeni și SC M. SRL Fălticeni.

La data de 2.03.2007, cu prilejul adunării generale a creditorilor SC C. SA Fălticeni, a fost aprobată vânzarea acțiunilor debitoarei deținute la SC T. SA.

În urma aprobării vânzării la data de 8.03.2007 a fost încheiat contractul de cesiune a acțiunilor la prețul nominal, conform hotărârii adunării generale a creditorilor.

Văzând că măsura indisponibilizării acțiunilor și-a produs efectul, bunurile fiind valorificate în cadrul procedurii concursuale a insolvenței, măsura asigurătorie fiind rămasă fără obiect în baza art. 596 C.proc.civ. raportat la art. 42 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, urmează a se admite cererea lichidatorului și a se dispune ridicarea sechestrului asigurător asupra acțiunilor deținute de debitoare la SC T. SA Fălticeni și comunicarea prezentei hotărâri către Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Suceava în vederea efectuării mențiunilor corespunzătoare.

16. Limitele în care trebuie realizată lichidarea activului în faliment

Legea nr. 85/2006, art. 133

Procedura reglementată de Legea nr. 85/2006 este o procedură specială de executare silită, concursuală și egalitară. Dispozițiile acestei legi se com-

pletează cu dispoziţiile Codului de procedură civilă, care reprezintă dreptul comun în materia executării silite.

Astfel, din interpretarea coroborată a dispoziţiilor legale în materie, executarea silită se efectuează numai în limita pasivului, astfel cum rezultă din tabelul definitiv consolidat al creanţelor la care se adaugă cheltuielile de administrare a procedurii dacă asociaţii/acţionarii şi-au manifestat expres opţiunea pentru trecerea bunurilor rămase, în indiviziune, în proprietatea lor şi integral în lipsa acordului expres al asociaţilor pentru trecerea bunurilor rămase, în indiviziune, în proprietatea lor (n.n. – a se vedea comentariile la această decizie).

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. nr. 679 din 26 februarie 2007

Prin contestaţia formulată împotriva raportului de activitate al lichidatorului nr. 6, înregistrată la data de 7.12.2006 şi precizată la data de 20.12.2006, administratorul special al debitoarei SC S.G. SA a solicitat: anularea parţială a licitaţiei din data de 15.11.2006 în sensul anulării înstrăinării prin adjudecare a imobilului teren în suprafaţă de 54.480 mp situat în comuna G., nr. cadastral 175, intabulat în CF nr. 79, lotul 2 şi a tuturor actelor subsecvente. În subsidiar, în ipoteza în care se va dovedi că adjudecatarul terenului în suprafaţă de 90.000 mp, nr. cadastral 779, intabulat în CF nr.717, lotul 1, nu a achitat preţul integral, solicită anularea integrală a licitaţiei. Totodată, contestă calculul onorariului lichidatorului, solicitând stabilirea lui în raport de soluţia ce se va adopta şi încuviinţarea plasării sumei totale obţinute din vânzarea ambelor terenuri într-un cont bancar cu dobândă la termen, deschis la Banca R. SA şi obligarea lichidatorului de a aduce la îndeplinire această măsură până la soluţionarea contestaţiei.

În motivarea contestaţiei se arată că în cadrul licitaţiei publice de la 15.11.2006 a fost cu întâietate licitat şi adjudecat lotul 1, la valoarea de pornire de 465.725 euro fără TVA, adjudecatar fiind SC P.B. SRL.

Contestatorul arată că în mod nereal lichidatorul dă de înţeles că mai întâi a fost adjudecat lotul mic de teren şi în al doilea rând lotul mare. Această situaţie de fapt este contrazisă chiar de evidenţele întocmite de lichidator şi care arată că primul a fost vândut lotul cel mare de teren. De asemenea, contestatorul menţionează că sunt erori grave asupra sumelor adjudecate şi asupra preţurilor plătite de adjudecatari.

Apreciază contestatorul că vânzarea la licitaţie s-a făcut în mod nelegal, cu depăşirea limitelor legale ale lichidării întrucât o lichidare nu poate excede sumelor datorate creditorilor conform tabelului definitiv. Astfel, continuarea lichidării prin adjudecarea în plus şi a lotului 2 a fost efectuată în mod nelegal. Înstrăinarea imobilului lot 2 excede masei credale, lipseşte acţionarii de

dreptul pe care îl au de a solicita trecerea în proprietatea lor a bunurilor rămase după lichidare şi încalcă principiul maximizării averii debitorului.

Ca o consecinţă directă a anulării cel puţin parţiale a licitaţiei publice din 15.11.2006, se impune şi reducerea onorariului lichidatorului cu suma corespunzătoare aplicării procentului de 10% asupra valorii rezultate din vânzarea lotului 2.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 21 alin. (2) şi (3); art. 18 lit. c), art. 149 din Legea nr. 85/2006, art. 371^1, art. 371^5 lit. a) C.proc.civ.

La termenul de judecată de la 15.01.2007, administratorul special al debitoarei a chemat în judecată şi adjudecatarul lotului 2.

Lichidatorul a solicitat respingerea contestaţiei motivat de faptul că prin vânzarea doar a lotului nr. 1 nu se pot acoperi creanţele şi cheltuielile de lichidare.

Intimatul adjudecatar nu a formulat întâmpinare, însă, în cadrul şedinţei de judecată din camera de consiliu de la 19.02.2007, a solicitat respingerea contestaţiei şi menţinerea licitaţiei, ca fiind legală.

Analizând materialul probator existent în cauză, judecătorul-sindic reţine următoarele:

Lichidarea bunurilor debitoarei, reglementată de Legea nr. 85/2006, este o procedură specială de executare silită, concursuală şi egalitară. Dispoziţiile acestei legi se completează cu dispoziţiile Codului de procedură civilă, care reprezintă dreptul comun în materia executării silite.

Astfel, din interpretarea coroborată a dispoziţiilor legale în materie, executarea silită se efectuează numai până la limita creanţei certe, lichide şi exigibile, cuprinsă în tabelul definitiv al obligaţiilor debitoarei, iar procedura lichidării se derulează numai până la concurenţa creanţelor înscrise la masa credală. În speţă, conform tabelului definitiv rectificat al obligaţiilor debitoarei, singura creanţă este cea a Administraţiei Finanţelor Publice – Sector 1 Bucureşti în sumă de 1.467.161 lei. După prima distribuire, creanţa neacoperită a acestei creditoare este de 1.347.524 lei. Totodată, se constată că sumele necesare a fi acoperite, reprezentând impozit profit aferent vânzări, onorariu lichidator şi TVA aferent onorariu lichidator se ridică la suma totală de 421.778 lei. Din vânzarea lotului 1 în suprafaţă de 89.949 mp, nr. cadastral 779, intabulat în CF nr. 717, s-a obţinut suma de 1.696.783 lei, sumă suficientă pentru acoperirea creanţei creditoarei, precum şi a cheltuielilor de procedură enumerate.

În aceste condiţii, apare ca netemeinică solicitarea de către lichidator a sumei de 10.000 lei reprezentând rezerve cheltuieli viitoare de procedură judiciară, care determină depăşirea sumei obţinute din valorificarea lotului 1, în condiţiile în care prin acoperirea creanţelor se va închide procedura insolvenţei, iar alte cheltuieli nu vor mai fi realizate.

În raport de aceste considerente, vânzarea şi a lotului 2 reprezentând imobil teren în suprafaţă de 54.480 mp situat în comuna G., nr. cadastral 175, intabulat în CF nr. 79, este nelegală, fiind făcută cu depăşirea limitelor legale ale procedurii de lichidare, care vizează acoperirea creanţelor cuprinse în tabel şi a cheltuielilor de lichidare justificate, scop atins prin vânzarea, în speţă, doar a lotului 1.

În consecinţă, judecătorul-sindic va dispune anularea parţială a măsurii lichidatorului judiciar din 15.11.2006, prin anularea licitaţiei având ca obiect imobilul teren în suprafaţă de 54.480 mp situat în comuna G., nr. cadastral 175, intabulat în CF nr. 79 şi a actelor subsecvente acesteia.

Ca o consecinţă a acestei anulări şi în raport de faptul că onorariul lichidatorului a fost stabilit la valoarea de 10% din valoarea bunurilor valorificate, judecătorul-sindic va dispune şi anularea măsurii lichidatorului judiciar privind calculul onorariului în sensul reducerii acestuia cu suma corespunzătoare vânzării lotului 2 şi menţinerea unui onorariu doar pentru valoarea de 10% corespunzătoare vânzării primului lot de teren.

În ceea ce priveşte solicitarea contestatorului vizând anularea licitaţiei lotului 1, judecătorul-sindic constată că adjudecatarul şi-a îndeplinit obligaţia de plată a preţului, astfel că urmează a fi respinsă.

Totodată, va fi respinsă şi solicitarea privind încuviinţarea plasării sumei totale obţinute din vânzarea ambelor terenuri într-un cont bancar cu dobândă la termen deschis la Banca R. SA, întrucât lichidatorul judiciar a constituit deja un cont la Banca T.

Notă: Deşi din faptul că administratorul special a contestat lichidarea în întregime a activului, rezultă implicit că acesta nu a fost notificat în condiţiile art. 133, considerăm că se impunea, pentru acurateţe, ca judecătorul-sindic să facă şi o analiză amănunţită asupra îndeplinirii de către lichidator a cerinţelor acestui text, deşi se afla într-o contestaţie la licitaţie, iar textul se află situat în capitolul privind închiderea procedurii. Faptul că nu a realizat notificarea rezultă şi din împrejurarea că lichidatorul a apreciat că vânzarea lotului nr. 1 nu acoperă integral masa pasivă.

O analiză a acestui text l-ar fi condus la o concluzie mai nuanţată asupra limitelor lichidării în procedura falimentului, după cum urmează.

Potrivit art. 133, lichidatorul avea obligaţia să lichideze bunurile numai până la concurenţa masei pasive la care se adaugă cheltuielile de administrare a procedurii. După acest moment, lichidatorul avea obligaţia să notifice administratorul special al debitoarei, aducându-i la cunoştinţă că a lichidat averea până la acest moment şi că în termen de 30 de zile de la primirea notificării toţi asociaţii îşi pot manifesta opţiunea expresă de a prelua în proprietate indiviză bunurile rămase, iar în caz de neexprimare expresă a

opţiunii pentru preluare de către toţi asociaţii va proceda la lichidarea completă a activului şi la distribuirea eventualelor sume reziduale către aceştia.

Pentru o soluţie eficientă, faţă de faptul că vânzarea era deja efectuată putea, în virtutea rolului activ şi pentru o eventuală păstrare a vânzării, să suplinească notificarea lichidatorului şi să ceară în cadrul procesului exprimarea acordului de către toţi asociaţii şi, în măsura în care nu va fi fost exprimat acest acord, să menţină actele lichidatorului de lichidare în întregime a activului.

Acordul fiecărui asociat/acţionar pentru oprirea lichidării şi trecerea bunurilor în proprietatea lor indiviză trebuie să fie unanim şi manifestat expres.

17. Scoatere bunuri de la masa falimentului. Constatare drept de proprietate al terţului. Obligarea debitoarei la înstrăinarea bunurilor sale – temei

Din momentul emiterii facturii care atestă transferul dreptului de proprietate contra ratei reziduale achitate la sfârşitul contractului de leasing, bunurile mobile vândute nu mai fac parte din masa activă a falimentului.

Pentru bunurile imobile, pentru care era necesară forma autentică a contractului pentru a opera transferul dreptului de proprietate, nu se poate constata dreptul de proprietate al finanţatorului, cât timp se reţine refuzul acestuia de a încheia contractul în forma cerută ad validitatem.

Contractul de închiriere a unor bunuri nu dă naştere obligaţiei pentru locator de a vinde locatarului bunurile ce au făcut obiectul contractului de închiriere, în acesta nefiind cuprinsă nicio clauză care să îi acorde locatarului dreptul de preemţiune în cazul vânzării bunurilor închiriate.

Trib. Constanţa, Secţia comercială, sent. nr. 51 din 5 martie 2007

Prin contestaţia înregistrată la această instanţă sub nr. 1058/118/2006, SC A.H. SRL a solicitat scoaterea de la masa credală a debitoarei SC A. SA a activelor „Corp principal" şi „Anexă", ce au făcut obiectul contractului de leasing imobiliar cu clauză irevocabilă de vânzare nr. 4/29.01.2002; suspendarea executării oricăror operaţiuni specifice procedurii insolvenţei în legătură cu aceste active, precum şi obligarea lichidatorului să îi încheie contractul de vânzare-cumpărare pentru activele menţionate.

Contestatorul susţine că a achitat integral preţul activelor, respectând în totalitate dispoziţiile art. 9.4 din contractul de leasing imobiliar cu clauză irevocabilă de vânzare nr. 4/29.01.2002, astfel că, în conformitate cu Norma Metodologică de aplicare a O.U.G. nr. 88/1997, poate fi considerată că a cumpărat bunurile respective. Mai arată că valoarea actuală a activelor este

rezultatul direct al investițiilor pe care le-a realizat, iar prin vânzarea acestora s-ar realiza o vânzare a lucrului altuia.

Aşadar, lichidatorul a scos la vânzare active care sunt în proprietatea sa şi care nu aparțin debitoarei.

Contestația nu a fost motivată în drept.

La data de 23.10.2006, contestatorul şi-a precizat acțiunea, în sensul că solicită:

- obligarea pârâtei SC A. SA, prin lichidator, să-i încheie în formă autentică contractul de vânzare-cumpărare cu privire la imobilele ce au făcut obiectul contractului de leasing imobiliar nr. 4/2002;
- obligarea la plata de daune cominatorii de 1.000 lei pentru fiecare zi de întârziere până la îndeplinirea obligației;
- să se constate că debitoarea nu mai era titulara dreptului de proprietate asupra imobilelor ce au făcut obiectul contractului nr. 4/2002.

Totodată, contestatorul şi-a completat contestația cu un nou capăt de cerere prin care solicită obligarea pârâtei de a-i vinde imobilele ce au făcut obiectul contractului de *închiriere* nr. 54/2005 la prețul stabilit în conformitate cu art. 12 lit. d) din Legea nr. 346/2004 sau la cel determinat prin expertiza ce va fi efectuată în cauză, în motivarea căruia arată că şi-a exprimat opțiunea de a cumpăra activele respective în conformitate cu art. III coroborat cu art. VI lit. g).

Examinând contestația prin prisma motivelor invocate, se constată că este neîntemeiată.

I. Adunarea creditorilor debitoarei, din data de 12.06.2005, a hotărât vânzarea imobilelor ce au făcut obiectul contractului de leasing imobiliar cu clauză irevocabilă de vânzare nr. 4/29.01.2002, decizie care a fost urmată de încheierea contractului de vânzare-cumpărare, operațiune constatată prin factura fiscală nr. 3740966/15.12.2006 emisă de debitoare prin lichidator. Printre activele respective se află şi un teren în suprafață de 6.599,95 mp, iar pentru existența valabilă a contractului de vânzare-cumpărare a acestui bun, înscrisul constatator al operațiunii trebuie să fie încheiat în formă autentică.

Lichidatorul debitoarei a subliniat în nenumărate rânduri că este de acord cu încheierea în formă autentică a contractului, însă cel care refuză să se prezinte pentru autentificarea contractului de vânzare-cumpărare este chiar contestatorul.

Instanța reține că însuşi contestatorul este cel care nu a făcut dovada inițierii demersurilor pentru încheierea în formă autentică a contractului de vânzare-cumpărare a activelor ce au făcut obiectul contractului nr. 4/2002, neexistând un refuz al lichidatorului judiciar în acest sens, încât primul capăt de cerere este nefondat.

II. În raport de dezlegarea dată pretenției anterioare, capătul de cerere privind obligarea la plata de daune cominatorii a rămas fără obiect.

III. Procedura reorganizării judiciare şi a falimentului reglementată de Legea nr. 64/1995 a fost deschisă faţă de debitoare la data de 15.11.2005, iar activele „Corp principal" şi „Anexă", care au făcut obiectul contractului de leasing nr. 4/2002, au fost vândute contestatoarei la data de 15.12.2006, când s-a emis factura nr. 3740966/2006, astfel că cel de-al treilea capăt din cererea precizată (privind constatarea că la data deschiderii procedurii bunurile nu mai aparţineau debitoarei) urmează să fie respins.

În ce priveşte suprafaţa de teren de 6.599,95 mp, după cum s-a mai arătat, nu s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare, ceea ce înseamnă că face parte încă din patrimoniul falitei.

IV. Referitor la cererea contestatorului privind obligarea intimatei SC A. SA, prin lichidator, de a-i vinde imobilele ce au făcut obiectul contractului de închiriere nr. 54/2005, se constată că nu este întemeiată pentru următoarele considerente:

- contractul de închiriere nr. 54/2002 a fost reziliat la data de 5.07.2006 de către SC B.F.S. SRL, în calitate de administrator judiciar, în exercitarea atribuţiei prevăzută de art. 20 lit. j) din Legea nr. 85/2006, astfel că SC A.H. SRL nu mai are detenţia bunurilor respective;
- debitoarea SC A. SA, prin lichidator, nu şi-a asumat obligaţia de a-i vinde contestatoarei bunurile ce au făcut obiectul contractului de închiriere nr. 54/2002, în contractul de închiriere nefiind cuprinsă nicio clauză care să îi acorde contestatoarei, în calitate de locatar, dreptul de preemţiune în cazul vânzării bunurilor închiriate, ci doar posibilitatea de a transforma contractul de închiriere în contract de leasing cu clauză irevocabilă de vânzare (art. III);
- contractul este expresia acordului de voinţă a părţilor contractante, or, instanţa nu se poate substitui consimţământului acestora la încheierea contractului.

18. Legalitatea reţinerii garanţiei de participare la licitaţie în cazul în care adjudecatarul nu plăteşte preţul

C.civ., art. 969, art. 1297-1298

Inserarea în regulamentul de licitaţie a unei clauze penale cu titlu de cuantificare pe cale convenţională a daunelor-interese pe care vânzătorul (debitorul în insolvenţă prin lichidator) le poate solicita în cazul în care cumpărătorul (adjudecatarul) nu-şi îndeplineşte obligaţiile contractuale asumate, nu contravine dispoziţiilor legii.

Clauza penală cuprinsă în regulamentul de licitaţie care cuantifică daunele la suma achitată cu titlu de garanţie de participare la licitaţie, care are şi rolul de arvună, este legală.

Astfel, ori de câte ori adjudecatarul nu-şi îndeplineşte obligaţia de plată a preţului vânzării (fie în varianta plăţii restului de preţ într-o singură tranşă, fie în varianta plăţii restului de preţ în rate), vânzătorul, optând pentru rezilierea contractului de vânzare-cumpărare şi angajarea răspunderii contractuale a cumpărătorului, poate reţine garanţia de participare la licitaţie cu titlu de daune-interese cuantificate pe cale convenţională, prin clauza penală inserată în condiţiile de vânzare.

Trib. Comercial Mureş, încheierea nr. 334 din 28 martie 2007

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la această instanţă, la data de 5.12.2006, reclamanta SC T.D.L. SRL, a solicitat obligarea pârâtei SC A.O. SA, prin lichidator judiciar, la restituirea sumei de 38.533 RON, reprezentând garanţia de participare la licitaţia publică organizată la data de 12.05.2006.

Susţine că în urma licitaţiei a adjudecat bunuri, plata urmând a fi făcută în rate, conform Cap. VIII, varianta nr. 2 din regulamentul de licitaţie, însă, din motive obiective nu a mai achitat restul de 33.726 RON, că solicitarea sa de amânare a plăţii preţului nu a fost aprobată de lichidator, care a procedat la rezilierea contractului de vânzare-cumpărare, garanţia de participare în sumă de 38.544 lei fiind reţinută cu titlu de venituri la fondul de distribuire.

Reclamanta a mai arătat că reţinerea garanţiei reprezintă un abuz săvârşit de lichidator, respectiv o îmbogăţire fără justă cauză, întrucât printr-un regulament de licitaţie nu se poate deroga de la prevederile imperative ale art. 513 C.proc.civ.

În drept, şi-a întemeiat cererea pe prevederile art. 1075, art. 1077 şi urm. C.civ.

Judecătorul-sindic reţine următoarele:

La data de 12.05.2006 reclamanta a participat la licitaţia publică deschisă, organizată la sediul lichidatorului, în cadrul căreia a achiziţionat bunuri imobile aparţinând societăţii în faliment. Reclamanta a achitat garanţia de participare la licitaţie în cuantum de 15% din preţul de pornire a licitaţiei, respectiv 38.544 lei, urmând ca până la data de 12.06.2006 să achite diferenţa de preţ, în sumă de 33.726 lei.

Reclamanta nu a achitat această sumă de bani până la data stipulată în contractul de vânzare-cumpărare, solicitând prin adresa nr. 187/23.06.2006 amânarea plăţii sumei de 33.726 lei, până la data de 27.06.2006. Adunarea creditorilor, aşa cum rezultă din procesul-verbal încheiat la data de 26.06.2006, nu a fost de acord cu această solicitare şi datorită neîndeplinirii condiţiilor de plată prevăzute de regulamentul de licitaţie şi de contractul de vânzare-cumpărare nr. 559/12.05.2006, lichidatorul a constatat că operează rezilierea

contractului, cu aplicarea prevederilor art. 46 varianta 2 din regulamentul de licitaţie, reclamanta pierzând astfel suma de 38.544 lei achitată cu titlu de garanţie de participare la licitaţie.

Reclamanta a invocat faptul că prin regulamentul de licitaţie întocmit de lichidator şi aprobat de adunarea creditorilor nu se putea deroga de la prevederile imperative ale art. 513 C.proc.civ., având în vedere faptul că prin convenţii, părţile nu pot deroga de la prevederile unui act normativ.

Judecătorul-sindic apreciază însă că susţinerile reclamantei sunt neîntemeiate întrucât în regulamentul de licitaţie, la Cap. VIII, art. 46 se prevede că, prin derogare de la prevederile art. 513 C.proc.civ., în cazul neplăţii diferenţei de preţ (dintre garanţia de participare şi preţul de adjudecare) de către adjudecatarul activului la termenul stabilit de lichidator, vânzarea activului la licitaţie se reziliază de plin drept fără nicio formalitate prealabilă, fără intervenţia judecătorului-sindic şi fără punerea în întârziere a adjudecatarului care pierde garanţia de participare şi eventualele plăţi făcute în contul preţului, acestea fiind făcute venit la fondurile destinate distribuirilor legale.

De asemenea, la Cap. VIII varianta 2 din regulament se prevede că plata preţului de vânzare în bloc la nivel de platforme se poate efectua, la cererea adjudecatarului, şi în rate lunare, cu plata unui avans din preţ, sancţiunea fiind tot rezilierea de plin drept a contractului de vânzare-cumpărare în cazul neplăţii a două rate la data stipulată în contract.

Judecătorul-sindic constată că în regulamentul de vânzare la licitaţie a bunurilor debitoarei, respectiv la art. 46 al acestuia, este înscris un pact comisoriu de gr. IV, care prevede că, în caz de neexecutare, contractul se consideră desfiinţat de drept, fără a mai fi necesară punerea în întârziere şi fără orice altă formalitate prealabilă, fără acordarea unor termene de graţie, prin simpla manifestare de voinţă în acest sens a creditorilor obligaţiilor neexecutate. Respectiva stipulaţie are drept efect desfiinţarea necondiţionată a contractului, de îndată ce a expirat termenul de executare, fără ca obligaţia să fi fost adusă la îndeplinire.

Prin participarea la licitaţia publică din data de 12.05.2006, reclamanta a acceptat condiţiile de vânzare impuse de regulamentul de licitaţie întocmit de lichidator, cu aprobarea adunării creditorilor, care este parte integrantă a contractului de vânzare, asumându-şi obligaţia de a plăti până la data de 12.06.2006 diferenţa de preţ, respectiv suma de 33.726 lei, în caz contrar urmând ca să intervină rezilierea de plin drept a contractului de vânzare-cumpărare.

Mai mult, în regulamentul de licitaţie, părţile au inserat şi o clauză penală cu titlu de cuantificare, pe calea convenţională, a daunelor-interese pe care vânzătoarea, respectiv debitoarea prin lichidator, le poate solicita în cazul în care cumpărătorul nu-şi îndeplineşte obligaţiile contractuale asumate.

Clauza penală cuprinsă în art. 46 din regulamentul de licitaţie statuează cuantumul daunelor, respectiv suma achitată de către cumpărător, cu titlu de garanţie de participare la licitaţie.

Concret, ori de câte ori cumpărătorul nu-şi îndeplineşte obligaţia de plată a preţului vânzării (fie în varianta plăţii restului de preţ într-o singură tranşă, fie în varianta plăţii restului de preţ în rate), vânzătoarea, optând pentru rezilierea contractului de vânzare-cumpărare şi angajarea răspunderii contractuale a cumpărătorului, poate reţine garanţia de participare la licitaţie care ulterior perfectării convenţiei devine parte din preţul vânzării (avans) cu titlu de daune-interese cuantificate pe cale convenţională prin clauza penală inserată în condiţiile de vânzare.

Prin dispoziţia din regulamentul de licitaţie părţile au urmărit inserarea în contract a unei clauze de arvună în baza căreia au convenit pierderea avansului în cazul în care nefinalizarea contractului se datorează culpei cumpărătorului. Efectele convenţiei accesorii de arvună stipulate în regulamentul de licitaţie au fost potenţate prin conferirea şi a unui caracter de clauză penală, cu rolul de a evalua anticipat daunele-interese în caz de neexecutare culpabilă a obligaţiei contractuale.

Din dispoziţiile art. 1297 şi art. 1298 C.civ. rezultă că vânzarea poate fi însoţită de o clauză de arvună în absenţa unei prevederi contractuale exprese care să confere clauzei de arvună un rol de dezicere. Clauza de arvună are un rol confirmatoriu, fiind un semn al perfectării contractului.

În esenţă, arvuna este clauza contractuală accesorie în temeiul căreia o parte contractantă remite celeilalte părţi, la data încheierii contractului, o sumă de bani ca şi garanţie a îndeplinirii obligaţiei contractuale asumate.

Arvuna cu rol confirmatoriu la care face referire art. 1298 C.civ., joacă un rol de clauză penală, aşa cum este în situaţia din prezenta cauză, în sensul că aceasta reprezintă estimarea convenţională anticipată a prejudiciului cauzat prin neexecutarea contractului.

Arvuna cu rol confirmatoriu, prin ameninţarea sancţiunii pe care o conţine, are menirea de a descuraja neexecutarea obligaţiilor contractuale, iar, pe de altă parte, de a constitui o executare prin echivalent a contractului neexecutat în natură de debitor, daunele-interese la care are drept creditorul fiind echivalente arvunei sau dublului acesteia (după cum cel vinovat de neexecutare este cumpărătorul care a plătit arvuna sau vânzătorul care a primit-o, după caz, prejudiciul netrebuind să fie dovedit de creditor deoarece este prestabilit de părţi pe cale convenţională).

Prin urmare, judecătorul-sindic va respinge ca neîntemeiată acţiunea formulată de reclamantă.

19. Vânzare bunuri la licitație publică. Participarea unui creditor. Condiții

C.proc.civ., art. 506 alin. (2), art. 563-564
Legea nr. 85/2006, art. 116, art. 117 alin. (1) lit. c), art. 118 alin. (4)

Comunicarea publicației de vânzare tuturor creditorilor, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, şi afişarea publicației de vânzare la uşa instanței suplineşte comunicarea raportului de evaluare.

Potrivit art. 506 alin. (2) C.proc.civ., nu au obligația de a depune cauțiune creditorii care au creanțe în rang util, potrivit ordinii de preferință prevăzute de art. 563-564 C.proc.civ.

Cum la masa pasivă a falimentului sunt înscrise creanțe bugetare şi creanțe rezultând din împrumuturi bancare, din livrări de produse şi prestări de servicii, există creanțe în rang util, care sunt prioritare față de creanța chirografară pe care o are creditorul care doreşte să participe la licitație.

Deci, creditorul chirografar care doreşte să participe la licitație are obligația de a depune garanția de participare la licitație.

Trib. Bucureşti, Secția a VII-a comercială, sent. com. nr. 1146 din 28 martie 2007

Prin cererea înregistrată la data de 22.12.2006, SC A.I. INC a formulat contestație împotriva procesului-verbal de adjudecare încheiat la data de 13.12.2006 cu ocazia ținerii licitației publice pentru vânzarea celor 10 terenuri aflate în patrimonial debitoarei SC C.C.I. SRL.

Contestatoarea arată că lichidatorul a refuzat participarea sa la licitație, cauzându-i un prejudiciu care poate fi înlăturat doar prin anularea procesului-verbal, în condițiile în care dacă ar fi participat şi-ar fi acoperit creanța, însă, în urma adjudecării terenurilor la suma de 71.000 RON, creanța îi este acoperită numai în proporție de 30%.

Lichidatorul a formulat întâmpinare şi a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată întrucât la termenul de judecată din data de 11.12.2006 a depus raportul de activitate nr. 7, prin care a adus la cunoştința creditorilor prezenți (printre care a fost şi contestatoarea) că terenurile aparținând debitoarei vor fi scoase la licitație publică la 13.12.2006. La acel termen contestatoarea nu a formulat nicio obiecție la raportul de activitate.

Analizând materialul probator administrat în cauză, tribunalul reține că lichidatorul a convocat adunarea creditorilor la data de 19.10.2006 având ca punct pe ordinea de zi propunerea de vânzare la licitație publică a terenurilor debitoarei, iar creditorii prezenți, printre care şi contestatoarea prin avocat F.A., au fost de acord cu vânzarea la licitație publică, pornind de la prețul stabilit în raportul de evaluare.

Deşi nu s-a comunicat raportul de evaluare a terenurilor tuturor creditorilor cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, la data de 5.12.2006 lichidatorul a comunicat publicaţia de vânzare tuturor părţilor prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire şi a afişat publicaţia de vânzare la uşa instanţei, întocmind proces-verbal în acest sens la data de 10.11.2006. Contestatoarea însă nu a ridicat în termenul de păstrare a scrisorii recomandate publicaţia de vânzare şi prin urmare nu poate invoca faptul că nu a fost încunoştinţată cu privire la vânzare.

Cu privire la desfăşurarea licitaţiei, tribunalul reţine că la data de 13.12.2006 la ora 14:00 a început licitaţia în prezenţa celor 3 ofertanţi care au depus garanţie – cauţiunea de 10% din preţul de pornire a licitaţiei, iar în momentul când au început strigările, contestatoarea prin avocat F.A. a arătat că vrea să participe la licitaţie, fapt pentru care lichidatorul i-a pus în vedere că trebuie să depună cauţiunea.

Contestatoarea nu a fost de acord, motivând că are calitatea de creditor în cauză. Contestatoarea a solicitat amânarea licitaţiei cu o oră, pentru a depune cauţiunea, dar ceilalţi participanţi la licitaţie nu au fost de acord şi prin urmare licitaţia şi-a urmat cursul.

Tribunalul reţine că prevederile art. 506 alin. (2) C.proc.civ. nu-i sunt aplicabile contestatoarei deoarece textul arată că nu au obligaţia de a depune cauţiune creditorii care au creanţe în rang util, potrivit ordinii de preferinţă prevăzute de art. 563-564 C.proc.civ. Ordinea de preferinţă este: lit. d) – creanţe bugetare şi lit. c) – creanţe rezultând din împrumuturi bancare, din livrări de produse, prestări de servicii.

Or, potrivit tabelului definitiv consolidat, există creanţe bugetare ale AFP Sector 3 şi ITMB, care sunt prioritare în rang faţă de creanţa contestatoarei care este chirografară.

În ce priveşte preţul de adjudecare, tribunalul reţine că s-a obţinut suma de 71.000 RON, care este cu mult peste valoarea din raportul de evaluare, şi anume de 44.871 RON.

Faţă de cele arătate, tribunalul constată că lichidatorul a respectat procedura de vânzare prin licitaţie publică prevăzută de art. 116 şi art. 117 alin. (1) lit. c), respectiv art. 118 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 şi prin urmare contestaţia va fi respinsă ca nefondată.

20. Suspendarea efectelor licitaţiei pe cale de ordonanţă preşedinţială. Inadmisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 122 alin. (3)

În materia insolvenţei, suspendarea distribuirii preţului pe cale de ordonanţă preşedinţială, la cererea unui terţ, care nu are calitatea de creditor,

este inadmisibilă, art. 122 alin. (3) reglementând o procedură specială de contestare a distribuirii sumelor obţinute din vânzare.

Referitor la solicitarea suspendării formalităţilor privind perfectarea vânzării şi a înscrierii dreptului de proprietate în cartea funciară, judecătorul-sindic urmează a stabili dacă sunt îndeplinite cumulativ cele 3 condiţii specifice ordonanţei preşedinţiale: urgenţa, vremelnicia, nerezolvarea fondului cauzei.

Trib. Comercial Mureş, sentinţa nr. 350 din 29 martie 2007

Reclamanţii C.I. şi C.E., în contradictoriu cu debitoarea SC S.C.U.T. SA, reprezentată de lichidator, precum şi cu pârâta SC E.I. SRL în calitate de adjudecatar, au solicitat, pe calea ordonanţei preşedinţiale, să se dispună suspendarea formalităţilor privind perfectarea vânzării, inclusiv distribuirea preţului şi înscrierea dreptului de proprietate în cartea funciară, cu privire la imobilul teren în suprafaţă de 4.163 mp şi construcţiile aferente, situat în Târgu Mureş, str. M., nr. 50, până la soluţionarea irevocabilă a cererii de intervenţie în interes propriu, promovată în dosarul nr. 408/2005 al Tribunalului Comercial Mureş.

În motivarea cererii s-a arătat că în dosarul nr. 408/ 1995 al Tribunalului Comercial Mureş se află în curs de derulare procedura de lichidare a SC S.C.U.T. SA, reclamanţii formulând în această cauză o cerere de intervenţie în interes propriu pentru constatarea nulităţii absolute a licitaţiei organizate pentru valorificarea unui imobil care aparţine reclamanţilor, însă în urma unor greşeli succesive de înscriere în cartea funciară a fost intabulat în favoarea debitoarei falite SC S.C.U.T. SA.

Reclamanţii au mai arătat că la data de 10.11.2006 a avut loc licitaţia organizată de lichidator cu privire la vânzarea unui teren în suprafaţă de 4.163 mp şi construcţiile aferente, fiind desemnată câştigătoare SC E.I SRL, însă acest imobil constituie proprietatea lor.

Reclamanţii au mai învederat faptul că sunt întrunite condiţiile prevăzute de art. 581 C.proc.civ. care reglementează ordonanţa preşedinţială, vremelnicia fiind dată de existenţa litigiului din dosarul nr. 408/2005 al Tribunalului Comercial privind nulitatea absolută a licitaţiei organizate pentru vânzarea imobilului, urgenţa este justificată de necesitatea prevenirii măsurii care ar putea cauza prejudicii prin imposibilitatea clarificării situaţiei de carte funciară şi continuarea litigiilor juridice demarate, iar aparenţa dreptului este dată de situaţia de carte funciară din care rezultă faptul că niciodată dreptul reclamanţilor de proprietate asupra imobilului nu a fost radiat.

În drept, reclamanţii şi-au întemeiat cererea pe prevederile art. 581 C.proc.civ.

Analizând actele şi lucrările dosarului, judecătorul-sindic reţine următoarele:

La data de 10.11.2006 a fost organizată de către lichidator o licitaţie pentru vânzarea unui teren în suprafaţă de 4.163 mp şi construcţiile aferente, înscris în CF nr. 91739/N, nr. top. 283/1/1/1/11/2, nr. cadastral 634/1/11/2, fiind desemnată câştigătoare SC E.I. SRL, la preţul de 306.400 lei.

Întrucât reclamanţii susţin că, de fapt, imobilul care a fost vândut la licitaţie publică constituie proprietatea lor, ei având mai multe litigii în acest sens, printre care şi o cerere de intervenţie în interes propriu, promovată în prezentul dosar prin care solicită constatarea nulităţii absolute a licitaţiei organizate în vederea vânzării imobilului de mai sus, precum şi o declaraţie de creanţă, au solicitat, pe calea procedurii speciale a ordonanţei preşedinţiale, suspendarea formalităţilor privind perfectarea vânzării, inclusiv distribuirea preţului şi înscrierea dreptului de proprietate în cartea funciară, până la soluţionarea cererii de intervenţie, menţionată mai sus.

În ceea ce priveşte cererea de suspendare a distribuirii preţului formulată de reclamanţi, judecătorul-sindic constată că, potrivit dispoziţiilor art. 122 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, comitetul creditorilor sau orice alt creditor poate formula contestaţie la raport şi la planul de distribuire a sumelor în termen de 15 zile de la data afişării acestuia.

Deoarece reclamanţii nu au calitatea de creditori ai debitoarei, respectiv nu sunt înscrişi în tabelul definitiv de creanţe al acesteia, judecătorul-sindic apreciază că aceştia nu au calitate procesuală activă de a solicita suspendarea distribuirii preţului, urmând ca solicitarea acestora să fie respinsă pentru aceste considerente.

Referitor la solicitarea suspendării formalităţilor privind perfectarea vânzării şi a înscrierii dreptului de proprietate în cartea funciară a imobilului din litigiu, judecătorul-sindic urmează a stabili dacă sunt îndeplinite cumulativ cele 3 condiţii specifice exercitării procedurii ordonanţei preşedinţiale: urgenţa, vremelnicia, nerezolvarea fondului cauzei.

Dacă reclamanţii au făcut dovada existenţei condiţiilor urgenţei (prin necesitatea prevenirii prejudiciilor care li s-ar cauza în cazul în care se va stabili că sunt proprietarii imobilului) şi a vremelniciei (prin faptul că au solicitat suspendarea formalităţilor privind perfectarea vânzării, inclusiv distribuirea preţului şi înscrierea dreptului de proprietate al SC E.I. SRL până la soluţionarea irevocabilă a cererii de intervenţie în interes propriu, promovată în prezentul dosar), judecătorul-sindic apreciază că nu se poate vorbi şi de îndeplinirea celei de-a treia condiţii de admisibilitate a cererii de ordonanţă preşedinţială, respectiv nerezolvarea fondului cauzei.

Astfel, din examinarea sumară a fondului dreptului (întrucât în cadrul procedurii speciale a ordonanţei preşedinţiale, instanţa judecătorească învestită

cu soluţionarea unei asemenea cereri nu poate examina validitatea titlurilor invocate de părţi, deoarece prin aceasta s-ar rezolva fondul) judecătorul-sindic reţine că aparenţa de drept în prezenta cauză este în favoarea pârâtei, reclamanţii nefiind în măsură să depună un extras de carte funciară, din care să rezulte faptul că sunt proprietarii imobilului din litigiu.

Prin urmare, întrucât aparenţa de drept este în favoarea pârâtei în sensul că debitoarea a prezentat un extras de carte funciară din care rezultă că este proprietara imobilului, judecătorul-sindic va respinge ca neîntemeiată cererea de ordonanţă preşedinţială.

21. Ridicarea suspendării prevăzute de art. 36. Condiţiile prevăzute de art. 39

Legea nr. 85/2006, art. 36, art. 39

Creditorul cu garanţii asupra unor bunuri din averea debitorului poate cere ridicarea suspendării şi valorificarea de îndată în cadrul procedurii a bunurilor respective dacă sunt îndeplinite anumite condiţii: bunurile nu fac parte dintr-un ansamblu funcţional şi există riscul diminuării valorii obiectului garanţiilor prin întârzierea valorificării bunurilor, precum şi riscul pieirii sau deteriorării întrucât nu se mai află în posesia debitorului ci a unui terţ.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 342 din 12 aprilie 2007

La 9.11.2006 creditoarea SC R.R. SA Constanţa a formulat cerere de ridicare a suspendării prevăzute de art. 36, în temeiul art. 39 din Legea nr. 85/2006, precum şi valorificarea imediată a bunurilor aparţinând debitoarei SC C. SA Corabia aflate în pericol de diminuare a valorii, şi anume: trei cazane Garrioni, două rezervoare de metanol tip CFR, un tractor U650 înmatriculat cu nr. 41 OT 6737 şi o maşină de pompieri înmatriculată cu nr. 31 OT 522.

Prin sentinţa nr. 4 din 8.01.2007 pronunţată de judecătorul-sindic s-a respins cererea ca nefondată.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul-sindic a reţinut că în cauză nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 39 din Legea nr. 85/2006, deoarece nu există pericolul ca bunul garantat să sufere o diminuare apreciabilă. De altfel, în adunarea generală a creditorilor din 13.11.2006 s-a hotărât ca patrimoniul debitoarei să fie vândut pe subansambluri funcţionale. Ca urmare, în cauză trebuia făcută dovada cerinţei prevăzute de art. 39 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, referitoare la faptul că desprinderea şi vânzarea separată nu diminuează valoarea bunurilor rămase. Dimpotrivă, din înscrisurile dosarului

rezultă că bunurile din litigiu sunt sechestrate şi se află la sediul debitoarei sub pază, iar cazanele se află într-o clădire.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs creditoarea.

Recursul este fondat pentru următoarele considerente:

Examinând actele şi lucrările cauzei, prin prisma criticilor formulate şi în conformitate cu dispoziţiile art. 304[1] C.proc.civ., Curtea constată că judecătorul-sindic a reţinut în mod greşit că în speţă nu se justifică ridicarea suspendării prevăzute de art. 36 din Legea nr. 85/2006.

Aprecierea că bunurile cu privire la care s-a solicitat ridicarea suspendării de drept a urmăririi, în vederea realizării creanţei SC R.R. SA Constanţa, fac parte dintr-un ansamblu funcţional, este lipsită de fundament. Nu se poate aprecia că tractorul şi maşina de pompieri, bunuri mobile cu funcţionalitate de sine stătătoare, ar putea face parte dintr-unul dintre activele, ansambluri funcţionale, în care a fost divizat patrimoniul debitoarei prin hotărârea adunării generale a creditorilor din 13.11.2006, după cum nu se poate reţine apartenenţa la un ansamblu funcţional nici a celorlalte bunuri afectate de garanţie.

Astfel, din menţiunile de înregistrare a garanţiilor în arhiva electronică, reiese că cele trei cazane de abur nu se află în posesia debitoarei, ci într-o clădire ce aparţine terţului SC M. SRL, iar accesul în acel imobil îl au doar reprezentanţii acestuia din urmă. Totodată, se constată că în cauză nu s-a făcut dovada contrară faptului prevăzut de art. 39 alin. (1) pct. A lit. b), conform cerinţelor art. 39 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Faţă de considerentele expuse, Curtea reţine şi faptul că este necontestat riscul diminuării valorii obiectului garanţiilor, prin întârzierea valorificării bunurilor, precum şi riscul pieirii sau deteriorării cazanelor de abur, care nu se mai află în posesia societăţii debitoare.

Astfel, constată întrunite condiţiile prevăzute de art. 39 alin. (1) pct. B din Legea nr. 85/2006 şi, în consecinţă, va admite recursul şi va modifica hotărârea atacată, potrivit dispoziţiilor art. 312 alin. (3) C.proc.civ., în sensul admiterii cererii de ridicare a suspendării de drept prevăzute de art. 36 din Legea nr. 85/2006 cu privire la creanţa SC R.R. SA Constanţa şi de valorificare imediată, în cadrul procedurii, a bunurilor asupra cărora poartă garanţia.

22. Fondul de rezervă. Legalitatea lui. Estimare

Legea nr. 85/2006, art. 127 pct. 4

Potrivit dispoziţiilor art. 127 pct. 4 din Legea nr. 85/2006, cu ocazia distribuirilor parţiale, trebuie provizionate rezervele destinate să acopere cheltuielile viitoare ale averii debitorului întrucât toate cheltuielile aferente procedurii trebuie suportate din averea debitorului, numai în lipsa disponibilităţilor putând fi utilizat fondul de lichidare.

Obligaţia de estimare, pe baza operaţiilor viitoare şi a cheltuielilor de procedură efectuate şi încă neachitate, revine lichidatorului. Chiar dacă operaţiunile de lichidare sunt aproape de a fi finalizate, lichidatorul trebuie să provizioneze sumele necesare acoperirii cheltuielilor de procedură ce includ şi remuneraţia sa pentru trecut, în măsura în care nu s-a făcut distribuirea pentru aceasta şi să estimeze şi să provizioneze şi sumele necesare cheltuielilor viitoare de procedură, ce au prioritate la distribuire.

Trib. Prahova, Secţia comercială, sent. nr. 260 din 18 mai 2007

Creditoarea Administraţia Finanţelor Publice a Municipiului Ploieşti a contestat planul de distribuire a sumelor rezultate din valorificarea bunurilor debitoarei, în temeiul art. 122 şi art. 123 din Legea nr. 85/2006.

În motivarea contestaţiei, invocă faptul că lichidatorul nu a precizat în mod clar care este suma recuperată de la SC M. COM SRL, situaţia autotractoarelor şi de ce în contul debitoarei păstrează suma de 10.321,84 lei, ca sumă necesară desfăşurării operaţiunilor de lichidare.

La data de 20.04.2007 lichidatorul nu şi-a precizat raportul, întocmind planul de distribuire pentru suma de 12.852 RON, reprezentând onorariul său, din totalul sumelor obţinute din valorificarea bunurilor.

Creditoarea apreciază că nu se justifică păstrarea în contul debitoarei a sumei de 10.321,84 RON, aceasta trebuind să fie repartizată creditorilor, raportat la faptul că dosarul de insolvenţă este din anul 2000, iar procedura de lichidare este la sfârşit. De asemenea, mai arată că lichidatorul trebuia să precizeze de ce nu a încasat onorariul cu începere din anul 2004, ţinând seama că debitoarea a avut bunuri care au fost vândute şi valorificate.

Creditoarea BRD – Sucursala P., la termenul din 18.05.2007, a solicitat judecătorului-sindic analizarea şi dispunerea ca suma reţinută de către lichidator în contul de lichidare să-i fie distribuită, ţinând seama că toate sumele provenite din executarea societăţii M. COM SRL trebuiau să-i fie distribuite, suma reţinută de lichidator fiind prea mare pentru operaţiunile de lichidare ce vor urma. De asemenea, creditoarea a învederat că există o neconcordanţă între informările lichidatorului din data de 23.03.2007 şi, respectiv, 20.04.2007.

Din examinarea actelor şi lucrărilor dosarului judecătorul-sindic reţine următoarele:

La termenul din data de 23.03.2007 lichidatorul debitoarei SC A. SRL a arătat în cuprinsul raportului depus în instanţă că a recuperat creanţa stabilită prin sentinţa civilă nr. 7839/14.10.2005, de la SC M. COM SRL, urmând ca în privinţa autotractoarelor executorul judecătoresc să stabilească un nou termen pentru predarea lor.

De asemenea, a precizat suma existentă în contul debitoarei, de 23.173,84 lei, şi faptul că nu şi-a mai încasat onorariul din luna ianuarie 2004, astfel că

a reținut suma de 12.852 lei, onorariu pentru perioada ianuarie – septembrie 2004, în cont urmând a rămâne suma de 10.321,84 lei, necesară desfășurării operațiunilor de lichidare.

La următorul termen, judecătorul-sindic a dispus afișarea planului de distribuire a acestei sume, de 12.852 lei, reprezentând onorariu lichidator.

Creditoarele au contestat planul sub aspectul reținerii în contul de lichidare a unei sume prea mari raportat la necesitățile de finalizare a lichidării.

Sub acest aspect, se reține că potrivit dispozițiilor art. 122 din Legea nr. 85/2006, lichidatorul prezintă un raport asupra fondurilor obținute din lichidare și din încasarea de creanțe și un plan de distribuire între creditori, raportul prevăzând și plata remunerației sale și a altor cheltuieli menționate de art. 123 pct. 1 din lege.

Conform acestui din urmă text de lege, creanțele vor fi plătite în ordinea prevăzută, mai întâi fiind acoperite cheltuielile aferente procedurii, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului, precum și plata remunerațiilor persoanelor angajate în condițiile art. 10, art. 19 alin. (2), art. 24 și numai după plata acestora se vor face distribuiri de sume către ceilalți creditori.

În speță, se constată că în urma deschiderii procedurii de faliment față de debitoare, prin încheierea din data de 15.01.2001, s-a stabilit onorariul lichidatorului la suma de 500 lei lunar, ulterior fiind majorat cu suma de 700 lei, conform încheierii din data de 25.06.2001.

Hotărârea referitoare la cuantumul onorariului nu a fost atacată în condițiile legale, mai mult, pe parcursul procedurii de faliment, s-au efectuat distribuiri de sume către creditorul garantat – BRD Sucursala P., de asemenea acoperindu-se o parte din onorariul cuvenit lichidatorului, pentru care acesta a întocmit fișa fondurilor de lichidare.

Întrucât ultimul activ rămas în patrimoniul societății nu a putut fi valorificat o perioadă îndelungată de timp și nu au mai fost recuperate creanțe deținute de debitoare, nu au mai fost efectuate nici alte distribuiri.

Prin sentința civilă nr. 7839/14.10.2005 pronunțată de Judecătoria Ploiești, pârâta SC M. COM SRL a fost obligată să restituie averii debitoarei mai multe autotractoare sau echivalentul acestora în lei și a fost obligată la plata sumei de 5.400 dolari SUA sau echivalentul în lei la cursul BNR din ziua plății și la plata cheltuielilor de judecată.

Deoarece debitul bănesc a fost achitat și, de asemenea, a fost valorificat ultimul imobil din patrimoniul societății debitoare, lichidatorul a întocmit planul de distribuire contestat, în care a înscris sumele care i se cuvin cu titlu de onorariu pe perioada restantă, ianuarie – septembrie 2004, cuantumul calculându-l potrivit hotărârii judecătorului-sindic.

Or, raportat la dispozițiile legale mai sus indicate, acesta era îndreptățit la plata acestei sume.

Sub un alt aspect, potrivit dispozițiilor art. 127 pct. 4 din Legea nr. 85/2006, cu ocazia distribuirilor parţiale trebuie organizate rezervele destinate să acopere cheltuielile viitoare ale averii debitorului, estimare ce revine lichidatorului.

În această privinţă se menţionează că toate cheltuielile aferente procedurii trebuie suportate din averea debitoarei, în temeiul art. 4 din lege, numai în lipsa disponibilităților putând fi utilizat fondul de lichidare.

Chiar dacă operaţiunile de lichidare în prezenta cauză sunt aproape de a fi finalizate, judecătorul-sindic constată că, pe de o parte, nu au fost acoperite integral cheltuielile de lichidare ce cuprind şi onorariul lichidatorului, iar pe de altă parte mai sunt necesare sume pentru continuarea executării silite împotriva SC M. COM SRL, fonduri ce nu pot fi determinate cu exactitate.

Raportat la aceste împrejurări, susţinerea creditoarelor AFP Ploieşti şi BRD Sucursala P., în sensul reţinerii unei sume mult prea mari în contul de lichidare apare ca neîntemeiată, astfel că va fi înlăturată de judecătorul-sindic.

23. Vânzarea prin negociere directă cu cumpărător identificat

Legea nr. 85/2006, art. 117, art. 118

Raţiunea instituirii de către legiuitor a dispoziţiilor art. 118 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 care prevăd obligativitatea publicării unui anunţ privind condiţiile de supraofertare este aceea de a acorda posibilitatea administratorului judiciar de a obţine un preţ mai mare din valorificarea acelor bunuri ca urmare a existentei unor supraoferte depuse de terţi.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 194 din 18 ianuarie 2008

Pe rolul instanţei a fost înregistrată contestaţia formulată de SC D. SA cu privire la sesiunea de negociere şi adjudecare a unor active imobile din patrimoniul debitoarei SC D SA.

Potrivit raportului administratorului judiciar, la data de 8.10.2007, la sediul administratorului judiciar a fost înregistrată o ofertă fermă şi irevocabilă de cumpărare a bunurilor ce fac obiectul raportului conform art. 117 pct. 2 lit. a).

Adunarea Creditorilor din data de 25.10.2007 a aprobat raportul şi a hotărât valorificarea acestor bunuri conform art. 117 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 85/2006, către cumpărătorul identificat, SC M.I. SRL. Ulterior, instanţa a

luat act de hotărârea creditorilor din data de 25.10.2007 cu privire la procesul de valorificare a acestor bunuri şi a dat dispoziţie administratorului judiciar să efectueze actele conform prevederilor art. 117 din lege.

La data de 4.12.2007 a avut loc sesiunea de negociere şi adjudecare pentru vânzarea bunurilor din patrimoniul debitoarei SC D. SA. Vânzarea bunurilor trebuia să se efectueze de către administratorul judiciar C. SPRL în baza art. 117 şi 118 din Legea nr. 85/2006.

În procesul-verbal din 4.12.2007, la data tinerii sesiunii de negociere şi adjudecare se menţionează că „orice alt ofertant participant la prezenta sesiune deţine calitatea de supraofertant pentru pragul minim de 10% din preţul de vânzare, oferta depusă fiind fermă şi irevocabilă, majorarea ulterioară a acesteia neputându-se realiza în cadrul procedurii de negociere", precum şi faptul că „cumpărătorul identificat participa din oficiu la sesiunea de negociere având posibilitatea supralicitării la preţul cel mai mare oferit, aceasta având calitatea de promitent – cumpărător, având drept de preferinţă".

Contestatoarea afirma că, prin inserarea acestor menţiuni în procesul-verbal din 4.12.2007, s-a creat un prejudiciu creditorilor şi acţionarilor debitoarei SC D. SA, prin eliminarea procedurii de suprofertare, dar şi prin invocarea unui pretins drept de preferinţă în favoarea unui cumpărător identificat.

Din actele şi lucrările dosarului, instanţa reţine că, în procesul-verbal întocmit în prima fază a sesiunii de negociere, s-a precizat că, având în vedere specificul modalităţii de vânzare prin negociere directă către un cumpărător deja identificat definit de art. 117 din Legea nr. 85/2006, acesta beneficiază de un drept de preferinţă. S-a explicat că aceasta înseamnă că în situaţia în care faza a II-a se finalizează prin oferirea aceluiaşi preţ de către mai mulţi participanţi, printre care se află şi cumpărătorul identificat, adjudecarea se va face în favoarea acestuia din urmă. Participanţii la această etapă au acceptat această precizare, prin semnarea procesul-verbal încheiat după parcurgerea acestei faze şi prin participarea acestora, în continuare, la faza a II-a. Aşa după cum rezulta din procesul-verbal referitor la faza a II-a, în această etapă a fost înregistrată acţiunea de supraofertare cu 10% a preţului vânzării de către supraofertant, urmată de supralicitarea de către cumpărătorul identificat la preţul oferit de R.I. SRL. Supralicitarea nu a continuat deoarece până la momentul efectuării a trei strigări succesive, niciunul dintre participanţi nu a oferit un preţ mai mare. Şi acest proces-verbal a fost semnat de participanţi, fără obiecţiuni.

Procedura de supraofertare este o procedură guvernată de dispoziţiile art. 117 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 85/2006 coroborat cu dispoziţiile art. 118 alin. (4) din aceeaşi lege, nefiind, în consecinţă, o procedură ce cade sub incidenţa dispoziţiilor art. 117 alin. (2) lit. c) din lege care prevăd ca modalitate distinctă de valorificare a bunurilor debitoarei şi vânzarea la licitaţie.

Vânzarea directă către cumpărătorul SC M.I. SRL a fost aprobată de către Comitetul Creditorilor şi Adunarea Creditorilor, stabilindu-se şi preţul de vânzare şi modalitatea de plată. Având în vedere scopul şi raţiunea Legii nr. 85/2006, adunarea creditorilor societăţii debitoare reprezintă organul suprem de decizie în ceea ce priveşte modalitatea de valorificare a activelor din patrimoniul debitoarei, administratorul judiciar fiind chemat doar să asigure legalitatea acestor decizii din punct de vedere al respectării condiţiilor de cvorum şi majoritate şi, în urma aprobării de către judecătorul sindic, să dispună măsurile necesare pentru valorificarea acestor bunuri în deplină conformitate cu hotărârile creditorilor societăţii.

Condiţiile impuse de administratorul judiciar pentru orice alt ofertant înregistrat pentru sesiunea din 4.12.2007 nu au făcut altceva decât au asigurat crearea unui cadru competitiv în cadrul sesiunii de negociere din acea data. Astfel, raţiunea instituirii de către legiuitor a dispoziţiilor art. 118 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 care prevăd obligativitatea publicării unui anunţ privind condiţiile de supraofertare este aceea de a acorda posibilitatea administratorului judiciar de a obţine un preţ mai mare din valorificarea acelor bunuri ca urmare a existenţei unor supraoferte depuse de terţi, cumpărătorul identificat având posibilitatea de a supralicita la nivelul supraofertelor. În acest sens, pentru a putea deveni adjudecatar, orice alt supraofertant avea posibilitatea şi dreptul de a depune la sediul administratorului judiciar urmare a anunţului o ofertă care să includă un preţ atât de mare încât cumpărătorul identificat să nu îl accepte şi să nu supraliciteze.

Pentru motivele expuse instanţa a respins contestaţia formulată.

24. Denunţarea închirierilor neexpirate

Legea nr. 85/2006, art. 52, art. 86, art. 91

Lichidatorul poate denunţa orice contract al debitorului cu excepţia contractelor de închiriere, pentru care dreptul de denunţare aparţine numai locatarului, dar cu condiţia ca chiria convenită să nu fie inferioară chiriei practicate pe piaţă.

Per a contrario, atunci când chiria convenită este inferioară pieţei, lichidatorul are dreptul de a denunţa contractul, urmărind maximizarea averii debitorului.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 385 din 16 aprilie 2008

Prin sentinţa nr. 122 din 24.05.2007 pronunţată de judecătorul-sindic în dosarul nr. 142/F13/2004 s-a respins acţiunea formulată de lichidatorul C.V.

SPPI, desemnat să lichideze averea debitoarei SC W. SA Orşova, şi s-a admis în parte cererea reconvenţională, în ce priveşte compensarea creanţelor reciproce, respingându-se cererea de acordare a unui drept de retenţie.

Judecătorul-sindic a reţinut că prin contractul nr. 317 /2003, societatea a închiriat pârâţilor D.A. şi D.S. imobilul casă de locuit situat în Orşova, pe o perioadă de 30 de ani contra unei chirii de 50 lei lunar şi că, potrivit art. 72 din legea insolvenţei, chiriaşul are dreptul de opţiune între a evacua imobilul în caz de insolvenţă, lichidatorul neputând să-l evacueze dacă acesta nu optează pentru eliberarea bunului, astfel ca cererea de evacuare a fost respinsă.

În ce priveşte chiria, judecătorul-sindic a reţinut că s-a convenit o chirie lunară de 50 lei, ce urma a fi plătită potrivit art. 969 C.civ. şi întrucât părţile au creanţe reciproce, pârâta D.A. fiind înscrisă în tabelul definitiv de creanţe cu suma de 31.846,79 RON, a fost încuviinţată compensarea creanţelor reciproce, în temeiul art. 54 din lege. Cât priveşte dreptul de retenţie, s-a reţinut că pârâţii au dreptul de a folosi în continuare imobilul, în baza contractului închiriat, încât dreptul de retenţie nu se justifică.

Împotriva sentinţei a formulat recurs lichidatorul, criticând-o ca netemeinică şi nelegală.

Curtea de Apel a admis recursul, reţinând că problema care se pune în speţă este aceea a denunţării contractului de către lichidator prin prisma prevederilor art. 86 şi 91 din Legea nr. 85/2006 (ce au fost preluate din Legea nr. 64/1995), dispoziţii care au fost greşit interpretate şi aplicate de judecătorul-sindic deoarece nu au fost verificate condiţiile prevăzute de art. 91.

Astfel, din interpretarea coroborată a celor două texte de lege rezultă că lichidatorul poate denunţa orice contract al debitorului cu excepţia contractelor de închiriere, pentru care dreptul de denunţare aparţine numai locatarului, dar cu condiţia ca chiria convenită să nu fie inferioară chiriei practicate pe piaţă. *Per a contrario*, atunci când chiria convenită este inferioară pieţei, lichidatorul are dreptul de a denunţa contractul, urmărind maximizarea averii debitorului. În cauză, se reţine că s-a convenit o chirie de 50 RON pentru o casă cu două corpuri de clădire, în suprafaţă de aproximativ 200 mp, cu terenul aferent, cu destinaţia de curte şi grădină, chirie ce se va actualiza cu rata inflaţiei. Astfel, comparând chiria convenită actualizată corespunzătoare lunii octombrie 2006 de 69 de lei (calculată de lichidator) cu chiria practicată pentru un spaţiu cu aceeaşi destinaţie din aceeaşi zonă de 600 lei pentru o suprafaţă de numai 16 mp se reţine că, chiria convenită de părţi este mult sub nivelul pieţei, afectând grav interesele creditorilor sociali.

În aceste condiţii, lichidatorul are dreptul de a denunţa contractul şi de a solicita evacuarea chiriaşului din imobil pentru ca acesta să fie scos la vânzare fără nicio sarcină asupra lui, numai astfel putând să fie satisfăcute interesele creditorilor societăţii.

Curtea a apreciat ca fiind fondate şi criticile privitoare la compensarea creanţelor reciproce solicitată prin cererea reconvenţională deoarece s-a compensat o creanţă anterioară deschiderii procedurii cu o creanţă născută parţial anterior deschiderii procedurii şi parţial în timpul procedurii, încălcându-se astfel ordinea de plată a creanţelor.

Potrivit art. 52 din Legea nr. 85/2006, pentru a opera compensarea în cadrul procedurii insolvenţei trebuie ca, condiţiile prevăzute de lege pentru a opera compensarea legală să fie îndeplinite la data deschiderii procedurii. Astfel, având în vedere data deschiderii procedurii – octombrie 2004 – precum şi prevederile art. 54, Curtea apreciază că la data deschiderii procedurii erau îndeplinite condiţiile pentru a se compensa creanţele reciproce numai până la concurenţa sumei de 1.112, 38 lei, urmând ca D.A. să rămână înscrisă în tabelul definitiv al creanţelor cu suma de 2.174,48 lei, iar lichidatorul să execute decizia împotriva pârâţilor pentru diferenţă.

Cât priveşte dreptul de retenţie, acesta nu poate fi acordat deoarece contravine spiritului şi scopului legii insolvenţei şi ideii de denunţare a contractului, imobilul urmând să fie vândut imediat în vederea satisfacerii creanţelor creditorilor înscrişi la masa pasivă.

25. Efectele divizării formei de organizare profesională asupra actelor întocmite în procedura insolvenţei

O.U.G. nr. 86/2006

Sistemul de drept civil apără buna-credinţă, aşa încât actele juridice subsecvente sunt păstrate dacă terţii au contractat cu bună-credinţă chiar dacă actul juridic anterior a fost declarat nul sau a fost anulat ori a fost rezolvit.

Trib. Comercial Mureş, sent. com. nr. 1515 din 2 noiembrie 2007

Prin raportul întocmit de lichidatorul judiciar C.H. IPURL pentru termenul din 6 septembrie 2007 a fost descris modul în care s-a achitat de obligaţiile sale, licitaţiile desfăşurate şi finalizate prin adjudecare, precum şi cu privire la preturile obţinute.

Ulterior a fost depus de către C.C. IPURL raport asupra sumelor obţinute din lichidare si plan de distribuţie intre creditori, afişat conform procesului-verbal din 16 octombrie 2007.

Prin contestaţia formulată, creditoarea T.I. SRL Braşov a solicitat judecătorului sindic să se constate că raportul lunar de activitate depus de practicianul în insolvenţă C.H. IPURL şi publicat în Buletinul procedurilor de

insolvență nr. 2171/13.09.2007 a fost întocmit de o persoană fără calitate și în consecință măsurile luate de această persoană sunt nule de drept prin prisma dispozițiilor art. 107 alin. (2) lit. b) raportat la art. 11 alin. (1) lit. c), art. 114 alin. (2) și art. 116 din Legea nr. 85/2006 cu aplicarea dispozițiilor art. 35 din Decretul nr. 31/1954; să se dispună anularea măsurilor descrise în raport adică a licitațiilor privind vânzarea de active ale debitoarei desfășurate în datele de 16, 23 și 30 august 2007, ca fiind nule de drept și să se dispună repunerea părților în situația anterioară.

În motivarea contestației s-a invocat situația intervenită în cadrul C.C. SPPI – lichidatorul judiciar desemnat inițial în cauză și care în perioada trecută de la ultimul termen de procedură s-a transformat prin divizare, așa încât practicianul în insolvență care a întocmit actele atacate nu ar mai fi avut în perioada respectivă calitatea de lichidator în procedură. Mai exact, în urma divizării fostei societăți, continuatorul în drept a lichidatorului judiciar inițial ar fi C.C. IPURL, iar nu C.H. IPURL care s-a desprins din fosta societate fiind înregistrat doar din data de 3 august 2007 sub un nou număr în Tabloul U.N.P.I.R. S-au invocat dispozițiile art. 35-36 și art. 42 din Decretul nr. 31/1954.

În cauză judecătorul sindic s-a pronunțat anterior prin încheierea nr. 118/26.09.2007, în contextul atribuțiilor date în sarcina sa de conținutul art. 6 din Legea nr. 85/2006, stabilind că exercițiul atribuțiilor de lichidator în cauza de față o are C.C. IPURL, dat fiind că noua entitate desprinsă C.H. IPURL nu a preluat în portofoliu de clienți și cauza din dosarul de față.

Însă pronunțarea acelei hotărâri executorii la data de 26.09.2007 nu poate avea efect retroactiv și cu atât mai puțin în sensul nulității „deplin drept" (pretins de contestatoare), asupra actelor întocmite de practicianul în insolvență C.H. IPURL, deoarece:

Art. 105 C.proc.civ. stabilește prin alin. (1) că doar „actele de procedură îndeplinite de un judecător necompetent sunt nule". Alin. (2) al textului este foarte clar în sensul că „actele îndeplinite cu neobservarea formelor legale sau de un funcționar necompetent se vor declara nule numai dacă prin aceasta s-a pricinuit părții o vătămare ce nu se poate înlătura decât prin anularea lor".

Or, în cauza de față, deși s-a acordat termen contestatoarei să-și precizeze petiția, aceasta nu a fost în măsură să invoce care ar fi vătămarea suferită în condițiile în care sancțiunea pentru întocmirea raportului de activitate și a celor trei acte de vânzare prin licitație publică de către persoana pretins necompetentă, este doar nulitatea relativă.

În altă ordine de idei, procedura de licitație s-a realizat în conformitate cu hotărârea adunării generale a creditorilor din data de 3 iulie 2007 și a încheierii judecătorului sindic din 5 iulie 2007.

Nu există niciun element care să susțină ideea că practicianul în insolvență C.H. IPURL ar fi acționat fraudulos în așa fel încât judecătorul sindic

să reţină din oficiu o asemenea cauză de nulitate absolută a actelor atacate. Iar respectarea prezumţiei de bună-credinţă în exercitarea atribuţiilor este o obligaţie ce derivă din cuprinsul art. 723 C.proc.civ.

Buna-credinţă trebuie reţinută şi în privinţa terţilor adjudecatari, care s-au prezentat atunci la o procedură publică de licitaţie organizată de un practician în insolvenţă ce se manifestă şi se comportă a fi lichidatorul judiciar al procedurii. În acest context, cei trei pârâţi au intrat fiecare într-un raport juridic concret de vânzare cumpărare care şi s-a executat efectiv prin plata integrală a preţului.

Sistemul de drept civil apără buna-credinţă, aşa încât actele juridice subsecvente sunt păstrate dacă terţii au contractat cu bună-credinţă chiar dacă actul juridic anterior a fost declarat nul sau a fost anulat ori a fost rezolvit.

La fel se pune problema şi în cazul actelor subsecvente încheiate de moştenitorul aparent anterior procesului pierdut privind petiţia de ereditate. Principiul este recunoscut şi de alte ramuri ale dreptului românesc şi indicăm cu titlu de exemplu cazul de valabilitate a căsătoriei oficiate public de funcţionarul necompetent, dacă soţii au fost în eroare asupra acestei neregularităţi.

Pe cale de consecinţă, judecătorul sindic a respins contestaţia formulată de creditoarea SC T.I. SRL Braşov.

La data de 30 octombrie 2007 a formulat contestaţie împotriva planului de distribuire practicianul în insolvenţă C.H. IPURL solicitând a-i fi distribuită cota de 70% din cele 2 sume menţionate în planul de distribuţie în categoria reglementată de art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006 cu motivarea că ambii practicieni în insolvenţă ar fi desfăşurat activităţi în procedură.

Prin poziţia procesuala adoptată de C.C. IPURL, acesta a susţinut în esenţă că petiţionarul nu mai are nicio calitate în cauză.

Judecătorul sindic a admis contestaţia la planul de distribuire reţinând faptul că, în cuprinsul acestuia sumele reprezentând onorariu s-au calculat atât pentru perioada de observaţie si de reorganizare, cât şi pe perioada de faliment, iar caracterul executoriu al încheierii nr. 118/C/26.09.2007 şi efectele sale sunt ulterioare pronunţării hotărârii. Acea hotărâre a fost impusă de necesitatea recunoaşterii continuităţii acelei entităţi în sarcina căreia urmau să revină în continuare exercitarea atribuţiilor de lichidator judiciar.

Suma aflată în litigiu cu titlu de onorariu nu poate fi distribuită unilateral practicianului în insolvenţă C.C. IPURL întrucât în discuţie sunt valori generate în temeiul unor raporturi juridice născute anterior pronunţării încheierii nr. 118/C/26.09.2007 prin care s-a stabilit practicianul continuator.

Pe cale de consecinţă judecătorul sindic a constatat că remuneraţia revine în formă codevălmaşă entităţilor continuatoare sau succesoare din SC C.C. SPPI, lichidator judiciar desemnat iniţial în cauză.

Preluarea sumelor se va face fie amiabil, sub semnătura celor doi foşti asociaţi, fie în temeiul unei hotărâri judecătoreşti de partaj a instanţei com-

petente potrivit dreptului comun. Judecătorul sindic nu-şi poate extinde competenţa în cadrul soluţionării unei contestaţii la planul de distribuire în aplicarea dispoziţiilor art. 122 din Legea nr. 85/2006, până într-acolo încât să partajeze drepturile pecuniare ale foştilor asociaţi.

26. Limitele puterii de control a judecătorului sindic în ceea ce priveşte modalitatea de vânzare

Legea nr. 85/2006, art. 117

Fiind vorba de o decizie managerială, atribuţiile judecătorului sindic sunt limitate, acest gen de decizii putând fi controlat sub aspectul oportunităţii de către creditori, prin organele acestora.

C.A. Târgu Mureş, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 608/R din 4 mai 2007

În condiţiile în care vânzarea la licitaţie a bunului din litigiu a fost hotărâtă, ca modalitate de valorificare printr-o hotărâre a adunării creditorilor în condiţiile reglementate de art. 117 din Legea nr. 85/2006, iar hotărârea adunării creditorilor poate fi atacată în condiţiile prevăzute de art. 14 din lege, judecătorul sindic nu are cum să cenzureze această decizie managerială pe calea promovată de contestatoare ci să verifice respectarea dispoziţiilor privind procedura licitaţiei.

Neexistând motive de nulitate sub aspect procedural, în mod corect contestaţia a fost respinsă. În ceea ce priveşte natura juridică a terenului, aceasta trebuia constatată şi inclusă în raportul întocmit de lichidatorul judiciar, iar faptul că ulterior pronunţări sentinţei atacate s-au încheiat alte două procese verbale de şedinţă ale adunării creditorilor din 25 aprilie şi respectiv 18 mai, privind modalitatea de vânzare a terenului din litigiu, nu influenţează soluţia din dosar.

Aceasta înseamnă că, lichidatorul judiciar a înţeles practic să revină cu propunerea privind modalitatea de vânzare, prin prisma prerogativelor conferite de lege şi să supună adunării creditorilor vânzarea prin negociere directă a terenului din litigiu.

Este evident că fiind vorba de o decizie managerială, atribuţiile judecătorului sindic sunt limitate, acest gen de decizii putând fi controlat sub aspectul oportunităţii de către creditori, prin organele acestora (art. 11 alin. 2 din Legea nr. 85/2006).

Întrucât motivele recurentelor vizează aspecte care ţin de decizia managerială a lichidatorului judiciar sub controlul creditorilor, nu de procedura de

licitație, judecătorul sindic și-a exercitat în mod corect, în limite legale, atribuțiile de control, în virtutea cărora a soluționat și cererile de intervenție.

Practic, în raport de actele depuse ulterior la dosar, contestația rămâne fără obiect, deoarece, modalitatea de valorificare a terenului din litigiu a fost supusă din nou adunării creditorilor potrivit procesului verbal de la dosar.

Secțiunea a 2-a. Distribuirea fondurilor obținute din lichidare

27. Prioritatea cheltuielilor de administrare a procedurii la distribuirea sumelor obținute din vânzarea bunurilor constituite ca garanții

Legea nr. 85/2006, art. 121 alin. (1) pct. 1 și 2, alin. (2)

Cheltuielile de administrare a procedurii, respectiv cheltuielile cu conservarea, administrarea și vânzarea bunurilor, precum și plata remunerațiilor persoanelor care contribuie la administrarea procedurii, au prioritate în fața creditorului garantat, la distribuirea sumelor obținute din vânzarea bunurilor constituite ca garanții, potrivit art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006.

Potrivit art. 121 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în cazul în care sumele realizate din vânzarea bunurilor ce au constituit garanții sunt insuficiente pentru plata în întregime a respectivelor creanțe garantate, creditorii vor avea pentru diferență, creanțe chirografare care vor veni în concurs cu cele cuprinse în categoria corespunzătoare, potrivit naturii lor.

C.A. Craiova, Secția comercială, dec. nr. 1533 din 19 octombrie 2006

Prin încheierea din 24.05.2005, judecătorul-sindic a dispus afișarea tabelului definitiv consolidat al creanțelor împotriva debitoarei și a aprobat repartizarea fondurilor obținute din vânzarea autoturismului T. și a imprimantei H., conform planului de distribuire propus de lichidator, creditorul DGFP Gorj dându-și acordul în acest sens prin adresa nr. 38628/28.04.2005, acordându-se termen la 7.06.2005, pentru ca și ceilalți creditori să-și exprime un punct de vedere.

Împotriva acestei încheieri a formulat recurs SC O. SA care a criticat-o în sensul că în mod eronat judecătorul-sindic a respins obiecțiunea sa la planul de distribuire a sumelor obținute din vânzarea autoturismului T. proprietatea debitoarei.

Arată că, potrivit art. 3A pct. 5 din contractul de vânzare-cumpărare nr. 065607/2000 debitoarea s-a obligat să nu cedeze sau să nu înstrăineze proprietatea sau folosința autovehiculului prin niciun act juridic mai înainte de a-şi fi achitat integral obligațiile contractuale. Astfel, judecătorul-sindic nu a ținut cont de faptul că prin distribuția efectuată de lichidatorul judiciar s-a încălcat această clauză contractuală.

Curtea, analizând recursul, constată că acesta este nefondat pentru următoarele considerente:

Analizând raportul asupra fondurilor obținute din vânzarea bunurilor, rezultă că din vânzarea autoturismului T. s-a obținut suma de 5.200 lei şi din vânzarea imprimantei H. s-a obținut suma de 150 lei. În ceea ce priveşte autoturismul T., în mod corect s-a reținut că acesta a fost constituit ca garanție în favoarea creditoarelor D.A. România şi a asiguratorului O. SA şi prin urmare distribuția sumei obținute s-a efectuat potrivit dispozițiilor art. 120 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 64/1995, republicată [preluate de art. 121 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 85/2006].

Suma distribuită recurentei nu reprezintă întreaga sumă obținută din vânzarea autoturismului, deoarece în mod corect au fost distribuite întâi cheltuielile de administrare a procedurii, iar diferența a fost distribuită între cele două creditoare, potrivit art. 120 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 64/1995 [preluate de art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006].

Însă, potrivit art. 120 alin. (2) din Legea nr. 64/1995 [preluate de art. 121 alin. (2) din Legea nr. 85/2006], în cazul în care sumele realizate din vânzarea bunurilor ce au constituit garanții sunt insuficiente pentru plata în întregime a respectivelor creanțe garantate, creditorii vor avea pentru diferență, creanțe chirografare care vor veni în concurs cu cele cuprinse în categoria corespunzătoare, potrivit naturii lor.

Prin urmare, distribuția sumelor s-a efectuat în conformitate cu legea, încât, în mod corect, judecătorul-sindic a aprobat planul de distribuire aşa cum a fost întocmit de lichidator.

28. Menținerea de rezerve pentru cheltuielile viitoare ale procedurii. Admisibilitate. Remunerația lichidatorului. Inadmisibilitatea reducerii ei cu ocazia distribuirii dacă este susținută de volumul de activitate depus de către lichidator

Legea nr. 85/2006, art. 127

Menținerea de rezerve pentru cheltuielile viitoare ale procedurii, în contul colector, este permisă de lege, dar trebuie motivată de necesitățile procedurii. În lipsa motivelor, aceasta contravine scopului legii în condițiile în

care creditorii societăţii falite nu au fost îndestulaţi, singurul argument, acela al lipsei interdicţiei de constituire a rezervelor, nefiind suficient pentru păstrarea unei sume cu titlu de rezervă pentru cheltuieli ulterioare.

Remuneraţia lichidatorului, care a fost stabilită printr-o hotărâre irevocabilă, nesupusă controlului judiciar ca urmare a neexercitării căilor de atac, nu poate fi modificată cu ocazia distribuirilor de sume, cu atât mai mult cu cât remuneraţia este susţinută de volumul de activitate depus de către lichidator în cadrul procedurii, precum şi de diversitatea activităţilor întreprinse pentru realizarea scopului procedurii.

C.A. Târgu Mureş, Secţia comercială, dec. nr. 913/R din 14 noiembrie 2006

Prin sentinţa nr. 1281 din 22 iunie 2006, pronunţată de Tribunalul Comercial Mureş – Biroul judecătorului-sindic, s-a respins ca nefondată contestaţia formulată de creditoarea DGFP Mureş împotriva planului de distribuire întocmit de lichidatorul SC R.V.A. SRL în cadrul procedurii de faliment a debitoarei SC A.I. SA, afişat la tribunal la data de 26 mai 2006, şi s-a dispus efectuarea distribuirii sumelor cuprinse în planul sus-menţionat.

Pentru a pronunţa această sentinţă, judecătorul-sindic a avut în vedere următoarele considerente:

Creditoarea, prin contestaţie, a solicitat reducerea remuneraţiei lichidatorului, întrucât potrivit legislaţiei în vigoare, cuantumul acestuia nu poate depăşi 3 salarii medii/economie, precum şi reducerea cuantumului rezervelor pentru cheltuieli viitoare.

Judecătorul-sindic a apreciat că în ceea ce priveşte rezervele propuse de lichidator a fi păstrate, măsura nu contravine dispoziţiilor legii, neexistând o dispoziţie care să oblige lichidatorul la distribuirea tuturor sumelor obţinute din lichidarea averii debitoarei falite şi că activităţile de conservare şi administrare a averii debitoarei necesită anumite cheltuieli.

În ceea ce priveşte cheltuielile de lichidare, apreciate de creditoare ca fiind exagerate, judecătorul-sindic a reţinut că remuneraţia lichidatorului a fost stabilită printr-o hotărâre judecătorească anterioară, că cheltuielile de lichidare sunt aferente unei perioade de 20 de luni şi că remuneraţia lunară, în medie de 2.791,67 RON, nu poate fi considerată exagerată şi nejustificată prin prisma volumului de muncă.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs DGFP Mureş.

Examinând hotărârea atacată, prin prisma acestor motive, precum şi prin prisma dispoziţiilor art. 304^1 C.proc.civ., Curtea constată următoarele:

Referitor la primul motiv, cel al constituirii în mod nelegal a rezervelor în contul colector, Curtea apreciază că această dispoziţie a judecătorului-sindic, care validează propunerea lichidatorului judiciar, este neconformă scopului legii, aşa cum acesta este prevăzut în dispoziţiile art. 2 din lege.

Este adevărat că art. 126 prevede că pot fi consemnate, cu ocazia distribuirilor parţiale, şi rezervele destinate să acopere cheltuielile viitoare ale averii debitorului, dar nu rezultă că acestea se impun a fi consemnate în mod obligatoriu.

Prin această dispoziţie se instituie o facultate care rămâne însă la latitudinea lichidatorului judiciar, în funcţie de necesităţile procedurii, cu scopul strict al acoperirii cheltuielilor viitoare.

Nu se justifică menţinerea acestor rezerve în contul colector, în condiţiile în care creditorii societăţii falite nu au fost îndestulaţi, chiar dacă legea nu interzice constituirea acestor rezerve. Curtea apreciază că se impune distribuirea întregii sume, în raport de caracterul creanţelor deţinute de creditori, pentru a se asigura acoperirea pasivului falitei, singurul argument, acela al lipsei interdicţiei de constituire a rezervelor, nefiind suficient pentru păstrarea unei sume în cuantumul din prezenta cauză, cu titlu de rezervă pentru cheltuieli ulterioare.

În ceea ce priveşte al doilea motiv prevăzut în cererea de recurs, curtea apreciază că acesta este neîntemeiat, întrucât remuneraţia lichidatorului a fost stabilită printr-o hotărâre judecătorească, respectiv încheierea din 5 decembrie 2002, hotărâre care nu a fost însă supusă controlului judiciar ca urmare a exercitării căilor de atac de către prezenta recurentă, care la acea dată a achiesat la hotărârea respectivă.

Pe de altă parte, în mod just a reţinut judecătorul-sindic împrejurarea că cheltuielile de lichidare sunt susţinute tocmai de volumul de activitate depus de către lichidatorul judiciar în cadrul procedurii, precum şi de diversitatea activităţilor întreprinse pentru realizarea scopului procedurii.

Curtea va admite recursul promovat în cauză, potrivit art. 312 alin. (1)-(3) C.proc.civ., urmând ca prin prisma dispoziţiilor art. 304 pct. 9 C.proc.civ. să modifice hotărârea atacată în sensul admiterii în parte a obiecţiunilor formulate de creditoare împotriva planului de distribuire a fondurilor obţinute ca urmare a lichidării averii falitei. Astfel, va dispune distribuirea şi a sumei de 15.518 RON către creditori, în baza planului ce urmează a fi întocmit de lichidatorul judiciar, cu respectarea rangului creanţelor creditorilor, în raport de dispoziţiile legale.

Nota 1: În sensul admisibilităţii menţinerii de rezerve pentru cheltuielile viitoare ale procedurii, dacă acestea sunt justificate, s-a pronunţat şi Tribunalul Comercial Cluj, prin încheierea nr. 5572/C din 14 noiembrie 2006 pe care o redăm în extras:

Prin raportul înregistrat la data de 5.09.2006 la dosarul cauzei, lichidatorul a învederat stadiul procedurii şi principalele operaţiuni efectuate în

perioada 1.01.2006 – 30.06.2006, precum şi faptul că există o arhivă de circa 150 mp ce trebuie administrată conform cerinţelor legale, singura soluţie practică fiind încheierea unui contract pe o perioadă de 10 ani cu o societate specializată şi atestată, ceea ce impune reducerea sumei încuviinţate pentru distribuire cu 60.000 lei, urmând a se distribui doar 140.000 lei (s-a mai arătat că sunt în curs de reconstituire cărţile funciare pierdute).

Prin contestaţia formulată, creditoarea D.G.F.P. s-a opus solicitării de diminuare a sumei propuse şi încuviinţate la distribuire, arătând că este mai echitabil să se repartizeze întreaga sumă, urmând ca din vânzarea terenurilor să se acopere costurile cu achiziţionarea serviciului de arhivare.

Analizând măsura solicitată în sensul reducerii sumei de distribuit cu 60.000 lei, destinaţi pentru acoperirea cheltuielilor de arhivare şi coroborând justificarea solicitării acestei măsuri cu contractul încheiat cu societatea specializată de arhivare, selecţionată în urma analizării mai multor oferte de prestări servicii, precum şi cu faptul că pe lângă costul total general reprezentând contravaloarea serviciilor prestatorului (17.909,5 euro în RON la data plăţii) se vor adăuga şi cheltuieli de transport şi pentru alte operaţiuni vizând arhiva debitoarei, judecătorul-sindic apreciază că se impune încuviinţarea măsurii solicitate de către lichidatorul judiciar.

Păstrarea şi conservarea arhivei constituie o obligaţie legală a lichidatorului judiciar care se impune cu prioritate în procedură, având în vedere că nerespectarea măsurilor privind arhiva atrage sancţiuni legale şi în fapt o deteriorare efectivă continuă a arhivei debitoarei. În acest sens, se apreciază că nu este justificată solicitarea creditoarei pentru a se aştepta obţinerea unor fonduri din vânzarea terenurilor care apoi să fie utilizate pentru costurile de arhivare, deoarece aceasta implică un termen mai îndelungat, timp în care arhiva păstrată în condiţii improprii se poate deteriora iremediabil.

În consecinţă, în temeiul art. 11 alin. (1) lit. l) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic va respinge contestaţia creditoarei ca nefondată.

Se va încuviinţa raportul lichidatorului judiciar, în sensul de a reduce suma ce urmează a fi distribuită creditorilor, cu cheltuielile de arhivare (*n.n.*), ce va fi menţinută ca rezervă pentru cheltuielile viitoare ale procedurii, în contul colector.

Nota 2: Remuneraţia lichidatorului, care a fost stabilită printr-o hotărâre irevocabilă, nesupusă controlului judiciar ca urmare a neexercitării căilor de atac, nu poate fi modificată cu ocazia distribuirilor de sume, cu atât mai mult cu cât remuneraţia este susţinută de volumul de activitate depus de către lichidatorul judiciar în cadrul procedurii, precum şi de diversitatea activităţilor întreprinse pentru realizarea scopului procedurii.

Remuneraţia lichidatorului stabilită sub forma unei sume fixe lunare poate să nu fie acordată sau să fie redusă de judecătorul-sindic dacă se constată că

lichidatorul nu a prestat niciun fel de activitate în luna sau lunile respective sau că activitatea desfăşurată este atât de slabă încât nu justifică acordarea remuneraţiei stabilite.

Remuneraţia este o plată pentru munca efectiv prestată şi nu se cuvine de drept lichidatorului, numai ca urmare a curgerii timpului.

Şi sub imperiul Legii nr. 64/1995 jurisprudenţa s-a exprimat în acelaşi sens.

Prin decizia nr. 124 din 9 februarie 2006, Curtea de Apel Craiova a statuat că remuneraţia stabilită potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, în forma unei sume lunare, nu are caracterul unui salariu, încât administratorul judiciar să fie îndreptăţit să încaseze lunar această sumă, pe toată durata procedurii, independent de îndeplinirea atribuţiilor sale. Interpretarea contrară ar conduce la situaţia paradoxală ca administratorul/lichidatorul judiciar să încaseze un onorariu cu atât mai mare, cu cât procedura trenează mai mult.

Judecătorul-sindic este suveran în aprecierea onorariului cuvenit în mod efectiv administratorului/lichidatorului judiciar, în raport de complexitatea dosarului, de valoarea averii debitoarei şi, nu în ultimul rând, de durata şi eficienţa activităţii prestate.

Dispoziţia judecătorului-sindic referitoare la cuantumul onorariului administratorului/lichidatorului judiciar nu are autoritate de lucru judecat în raport de dispoziţiile ulterioare, de distribuire şi de plată a onorariului cuvenit, decât în sensul că pe lunile în care judecătorul-sindic apreciază că activitatea depusă de către administratorul sau lichidatorul judiciar este efectivă şi desfăşurată corespunzător atribuţiilor legale şi judiciare, onorariul se distribuie în cuantumul deja fixat.

29. Distribuire sume. Taxe locale curente aferente imobilelor vândute. Distribuirea lor conform art. 121 din Legea nr. 85/2006

Legea nr. 85/2006, art. 121, art. 123

Taxele locale datorate de debitoare către primăriile unde aceasta deţine bunuri, calculate după data deschiderii procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006, sunt cheltuieli de procedură deoarece sunt taxe aferente bunurilor existente în patrimoniul debitoarei, iar pentru a se asigura circuitul civil al bunurilor este necesară achitarea taxelor curente.

Taxele locale aferente bunurilor debitoarei care trebuie plătite după data deschiderii procedurii nu pot fi imputate viitorilor proprietari, neexistând temei legal în acest sens.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. nr. 1776 din 11 aprilie 2008

La data de 13.03.2008 a fost înregistrată la Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, contestaţia creditoarei AVAS la planul de distribuire a sumelor obţinute din valorificarea activelor debitoarei SC D. SRL, depus la dosarul cauzei la data de 7.03.2008.

În fapt, creditoarea contestă distribuirea sumei de 70.392,79 lei către creditoarea Primăria Oraş Budeşti, în temeiul art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, motivat de faptul că aceste creanţe nu se numără printre cele prevăzute expres de articolul mai sus menţionat, respectiv „cheltuieli aferente vânzării bunului".

Creditoarea îşi întemeiază susţinerile pe dispoziţiile art. 123 pct. 4 din lege, arătând că datoria pe care debitoarea o înregistrează faţă de Primăria Oraş Budeşti reprezintă creanţă bugetară provenită din impozite, taxe locale, dobânzi şi penalităţi de întârziere neachitate care se încadrează în ordinea de prioritate prevăzută de articolul menţionat.

Mai arată că suma propusă spre distribuire este rezultatul valorificării unui imobil asupra căruia are transcrisă o ipotecă şi, prin urmare, solicită ca suma de 70.392,79 lei distribuită către Primăria Oraş Budeşti să-i fie distribuită ei.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa apreciază contestaţia ca neîntemeiată şi o va respinge ca atare pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 121 din Legea nr. 85/2006, din fondurile obţinute din vânzarea bunurilor din averea debitorului grevate de ipoteci, vor fi distribuite în principal taxele, timbrele şi orice alte cheltuieli aferente vânzării bunurilor respective. Taxele locale datorate de debitoare către primăriile unde aceasta deţine bunuri, calculate după data deschiderii procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 sunt cheltuieli de procedură deoarece sunt taxe aferente bunurilor existente în patrimoniul debitoarei, iar pentru a se asigura circuitul civil al bunurilor este necesară achitarea taxelor curente.

Astfel, în accepţiunea art. 121, sintagma „taxe aferente vânzării bunurilor grevate de sarcini" trebuie interpretată în sensul că taxele şi impozitele datorate bugetului local, după data deschiderii procedurii falimentului, sunt considerate taxe aferente vânzării bunurilor. De asemenea, taxele locale aferente bunurilor debitoarei care trebuie plătite după data deschiderii procedurii nu pot fi imputate viitorilor proprietari, neexistând temei legal în acest sens.

În baza adresei Primăriei Oraş Budeşti, lichidatorul a stabilit corect ca suma de 70.392,79 lei să fie distribuită către aceasta, reprezentând taxe curente, născute după data deschiderii procedurii falimentului, datorate de către debitoare către bugetul local, acestea fiind asimilate taxelor aferente vânzării bunurilor.

30. Distribuire sume. TVA aferent vânzării bunurilor, inclus în cheltuielile de procedură

Legea nr. 85/2006, art. 123

TVA-ul aferent vânzării bunurilor din averea debitorului în procedura de faliment se distribuie cu prioritate, conform art. 123 pct. 1, fiind inclus în categoria cheltuielilor de administrare a procedurii.

Acesta nu poate fi inclus în creanța bugetară a statului înscrisă la masa pasivă, ca și creanță anterioară procedurii, și distribuit în ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 4.

Trib. Comercial Mureș, sentința nr. 466 din 8 mai 2008

În cadrul procedurii de faliment a debitoarei SC A.D. SRL, lichidatorul a întocmit raportul asupra fondurilor obținute în cadrul procedurii de lichidare, precum și planul de distribuire a acestor fonduri, plan afișat la Tribunal la data de 10 aprilie 2008.

Împotriva planului a formulat contestație creditoarea D.G.F.P. Mureș, solicitând refacerea acestuia în ceea ce privește suma propusă a-i fi distribuită.

S-a învederat în susținerea contestației că planul de distribuire este greșit întocmit, întrucât lichidatorul a propus spre distribuire TVA-ul aferent vânzării celor două bunuri mobile, făcând confuzie între creanța anterioară deschiderii procedurii și valoarea TVA-ului aferent unei operațiuni comerciale, care este obligatoriu a fi virat la bugetul statului.

Susține că prin această modalitate de distribuire se ajunge la diminuarea creanței sale cu valoarea TVA-ului aferent vânzării celor două bunuri.

În ceea ce privește suma propusă spre distribuire cu titlu de remunerație a lichidatorului, aceasta reprezintă un procent de 75% din totalul sumei propuse spre distribuire, sumă care nu este justificată.

Prin notele de ședințe depuse, lichidatorul a învederat, în ceea ce privește distribuirea sumelor efectuate în contul creanței deținute de creditoarea D.G.F.P. Mureș, că susținerea acestei creditoare este neîntemeiată, întrucât suma propusă spre distribuire în favoarea acestui creditor reprezintă TVA-ul aferent vânzării celor două bunuri mobile valorificare în cursul procedurii, fără a avea vreo legătură cu creanța deținută de această creditoare.

În ceea ce privește cheltuielile de lichidare învederează că acestea au prioritate față de celelalte creanțe.

Având în vedere actele și lucrările dosarului, cu privire la contestația formulată, judecătorul-sindic reține următoarele:

În ședința din data de 10 aprilie 2008, lichidatorul a prezentat raportul asupra fondurilor obținute în cadrul procedurii de faliment al debitoarei, precum și un plan de distribuire a acestor fonduri, care în conformitate cu dispozițiile art. 122 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 a fost afișat la Tribunal la data de 10 aprilie 2008.

Potrivit planului de distribuire întocmit, lichidatorul a propus spre distribuire suma de 1.428 lei, din care, cu titlu de cheltuieli aferente procedurii de lichidare, suma de 1.200 lei. În cadrul acestora, a propus distribuirea în favoarea DGFP a sumei de 228 lei reprezentând TVA-ul aferent vânzării celor două bunuri mobile valorificate în cursul procedurii.

În ceea ce privește observațiile formulate de creditoarea D.G.F.P., cu privire la suma propusă a fi distribuită în favoarea acesteia, judecătorul-sindic reține că suma de 228 lei s-a propus a fi distribuită în favoarea acestei creditoare, nu în contul creanței deținute de această creditoare, ci ca și TVA aferent vânzării celor două bunuri mobile valorificare în cursul procedurii.

Astfel, nu s-a procedat la diminuarea creanței deținute de acest creditor cu această sumă.

Privitor la suma propusă a fi distribuită în favoarea lichidatorului cu titlu de remunerație, judecătorul-sindic reține că, cuantumul remunerației lichidatorului a fost stabilit prin încheierea din data de 15.06.2006 la suma echivalentă a trei salarii medii pe economie, plus o remunerație procentuală în cuantum de 10% din valoarea încasărilor obținute în cursul procedurii.

Creditorii nu au stabilit în favoarea lichidatorului în cadrul procedurii o altă remunerație.

În consecință, suma de 850 lei propusă spre distribuire în favoarea lichidatorului cu titlu de remunerație este conformă cu cuantumul remunerației stabilite acestuia. Diferența de 350 lei reprezintă cheltuieli aferente procedurii de lichidare.

În consecință se constată că, prin distribuirea propusă, lichidatorul nu a încălcat dispozițiile art. 123 din Legea nr. 85/2006.

Pentru considerentele menționate, se apreciază că, contestația promovată de creditoarea DGFP Mureș împotriva planului de distribuire sus-menționat este neîntemeiată, potrivit celor reținute și urmează ca, în temeiul dispozițiilor art. 122 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, să fie respinsă.

31. Contestație plan de distribuire. Inadmisibilitatea modificării cuantumului creanței în această etapă

Legea nr. 85/2006, art. 123

Deși creditoarea a solicitat, prin contestația la planul de distribuire, îndreptarea erorii materiale strecurate în plan, cu consecința modificării

sumei ce îi va fi distribuită, judecătorul-sindic trebuie să califice cererea, fiind îndreptăţit să aprecieze că prin contestaţie creditoarea tinde la modificarea sumei trecute în planul de distribuire şi implicit în tabelul definitiv consolidat.

Există şi o relativă autoritate de lucru judecat câtă vreme se constată că aceleaşi critici au mai fost invocate de către recurentă într-o contestaţie anterioară, la un plan de distribuire anterior, respinsă.

Contestaţiile împotriva planului de distribuire pot viza doar încălcarea ordinii de distribuire prevăzute de art. 123 din Legea nr. 85/2006, în această etapă nemaifiind posibilă verificarea şi modificarea creanţelor, acestea stabilindu-se prin tabelul definitiv consolidat şi nu prin planul de distribuire.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 523 din 26 mai 2008

Prin încheierea nr. 297 din 5 martie 2008, judecătorul-sindic a respins contestaţia formulată de creditoarea Primăria L. la planul de distribuire, a omologat planul de distribuire nr. 594 din 18.02.2008 propus de lichidator, a admis cererea formulată de creditoarea Banca C. SA – Sucursala G. şi a dispus ridicarea suspendării prevăzute de art. 36 din Legea nr. 85/2006, cu privire la bunul mobil corporal – autoutilitara furgon nr. identificare ZCF5980105239266.

Tribunalul a reţinut, referitor la contestaţia creditoarei, că aceasta a solicitat modificarea planului de distribuire motivând că a fost înscrisă în mod eronat cu o creanţă în sumă de 6837,32 lei, în loc de 10. 631,95 lei, ceea ce atrage reducerea sumei ce ar trebui să-i fie distribuită. Instanţa a constatat că aceeaşi creditoare a mai formulat o contestaţie similară, care i-a fost respinsă într-o altă fază de distribuţie şi că a fost înscrisă în tabelul definitiv consolidat, pe care nu l-a contestat, cu suma menţionată în cererea nr. 5296 din 24 iulie 2006, respectiv 6837,32 lei, sumă rezultată din titlul executoriu nr. 4/5295/2006, calculată până la data de 10 iulie 2007.

În aceste condiţii, s-a considerat că sumele ce i s-au distribuit sau urmează a i se distribui contestatoarei se vor raporta numai la creanţa menţionată mai sus şi că se invocă motive care ar fi putut fi valorificate numai într-o contestaţie la tabelul creanţelor, încât cererea este inadmisibilă.

Împotriva sentinţei a declarat recurs Primăria Municipiului L. solicitând admiterea recursului, modificarea încheierii şi, pe cale de consecinţă, admiterea contestaţiei împotriva planului de distribuire între creditori şi îndreptarea erorii materiale strecurate în acest plan de distribuire, în sensul de a fi înscrisă cu 10.631,95 lei în loc de 6.837,32 lei.

A apreciat că este eronată reţinerea instanţei de fond referitoare la obiectul contestaţiei deoarece a solicitat doar îndreptarea erorii materiale strecurate în planul de distribuire în care este înscrisă în mod eronat cu o creanţă în

sumă de 6.837,32 lei în loc de 10.631,95 lei, ceea ce ar atrage ca şi consecinţă modificarea sumei ce ar fi trebuit să îi fie distribuită.

Examinând sentinţa conform art. 304[1] C.proc.civ., prin prisma motivelor de recurs invocate şi a dispoziţiilor legale incidente în cauză, Curtea constată că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Aşa cum rezultă din contestaţia formulată la data de 29.02.2008, recurenta creditoare a solicitat îndreptarea erorii materiale strecurate în planul de distribuire cu consecinţa modificării sumei ce îi va fi distribuită, în sensul de a se trece suma de 10.631,95 lei în loc de 6.837,32 lei.

Judecătorul-sindic a reţinut corect că prin contestaţia formulată creditoarea tinde la modificarea sumei trecute în planul de distribuire şi implicit în tabelul definitiv consolidat, astfel încât critica recurentei ce vizează acest aspect nu poate fi primită.

Referitor la celelalte critici, se constată că au mai fost invocate de către recurentă printr-o contestaţie anterioară, respinsă de judecătorul-sindic prin sentinţa nr. 239/16.04.2007 devenită irevocabilă prin decizia nr. 31/10.01.2008 a Curţii de Apel Craiova.

Contestaţiile formulate împotriva planului de distribuire vizează doar încălcarea ordinii prevăzute de art. 123 din Legea nr. 85/2006, în această etapă nemaifiind posibilă verificarea şi modificarea creanţelor.

Cum cuantumul creanţei se stabileşte prin tabelul definitiv consolidat şi nu prin planul de distribuire, criticile formulate sunt străine cauzei.

Faţă de considerentele expuse mai sus, urmează ca, potrivit dispoziţiilor art. 312 C.proc.civ., să se respingă recursul ca nefondat.

32. Termenul de contestare a unei măsuri a administratorului judiciar prin care refuză includerea unei sume ca şi cheltuială de administrare a procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 21

Cum raportul întocmit în conformitate cu dispoziţiile art. 21 din legea insolvenţei trebuie să cuprindă şi menţiuni privind remuneraţia administratorului judiciar, considerăm că raportul trebuie să cuprindă şi menţiuni privind remuneraţia solicitată şi de fostul administrator judiciar înlocuit.

Măsura cuprinzând refuzul includerii unei sume pretinse de fostul administrator judiciar, ca şi cheltuială de administrare a procedurii – reprezentând remuneraţia sa, în raportul întocmit conform art. 21, trebuie contestată în condiţiile art. 21 alin. (3) din lege.

Termenul de 5 zile, de contestare a măsurii, curge de la data depunerii raportului la dosar, aşa cum rezultă din interpretarea literală a art. 21

alin. (3), şi nu de la data publicării unui extras din raport în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, dec. nr. 660/COM din 16 octombrie 2008

Prin acţiunea adresată Tribunalului Constanţa, C.C.I. IPURL, în calitate de fost administrator judiciar al debitoarei SC F. SA a formulat, în temeiul art. 21 alin. (2) Legea nr. 85/2006, contestaţie împotriva măsurii administratorului judiciar R.I. IPURL de respingere a cererii sale de includere a sumei de 499,74 lei ca şi cheltuială de procedură, în temeiul dispoziţiilor art. 123 alin. (1), aşa cum reiese din raportul de activitate întocmit în conformitate cu dispoziţiile art. 21 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, publicat în Buletinul procedurilor de insolvenţă nr. 3163/12.12.2007.

Motivând acţiunea, fostul administrator judiciar arată că, prin adresa nr. 2580/09.10.2007, a solicitat decontarea cheltuielilor de procedură înregistrate în perioada cuprinsă între data înlocuirii sale din calitatea de administrator judiciar cu actualul administrator şi data predării gestiunii societăţii debitoare către acesta din urmă.

Prin adresa nr. 3627/05.11.2007, administratorul judiciar al debitoarei a răspuns contestatoarei că suma solicitată nu va fi decontată din averea debitoarei, întrucât nu poate fi încadrată la categoria cheltuielilor aferente procedurii insolvenţei.

Prin întâmpinare, administratorul judiciar a invocat excepţia tardivităţii formulării contestaţiei, în temeiul art. 21 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Prin sentinţa civilă nr. 72/COM/07.04.2008, Tribunalul Constanţa, prin judecător-sindic, a admis excepţia, respingând ca tardiv formulată contestaţia cu următoarele considerente:

Potrivit art. 21 din Legea nr. 85/2006:

„(1) La fiecare termen de continuare a procedurii, administratorul judiciar va prezenta judecătorului-sindic un raport cuprinzând descrierea modului în care şi-a îndeplinit atribuţiile, precum şi o justificare a cheltuielilor efectuate cu administrarea procedurii sau a altor cheltuieli efectuate din fondurile existente în averea debitorului. Baza de raportare este luna întreagă, raportul putând cuprinde mai multe luni.

(2) Debitorul persoană fizică, administratorul special al debitorului persoană juridică, oricare dintre creditori, precum şi orice altă persoană interesată, pot face contestaţie împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar.

(3) Contestaţia trebuie să fie înregistrată în termen de 5 zile de la depunerea raportului prevăzut la alin. (1).

(4) Judecătorul-sindic va soluţiona contestaţia, în termen de 10 zile de la înregistrarea ei, în camera de consiliu, cu citarea contestatorului, a adminis-

tratorului judiciar şi a comitetului creditorilor, putând, la cererea contestatorului, să suspende executarea măsurii contestate".

Faţă de sus-menţionatele texte de lege, concluzionează instanţa că, din interpretarea gramaticală a art. 21 alin. (3) rezultă că termenul de contestare curge de la data depunerii raportului la dosarul cauzei, şi nu de la data publicării acestuia în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

În speţă, raportul cuprinzând măsura contestată a fost depus la dosarul procedurii de insolvenţă la data de 26.11.2007, în timp ce contestaţia a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Constanţa la data de 17.12.2007, cu depăşirea termenului de 5 zile prevăzut de art. 21 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Împotriva acestei hotărâri a formulat recurs contestatorul, criticând-o ca nelegală şi netemeinică, considerând că termenul de contestare curge de la data când a fost publicat raportul de activitate în Buletinul procedurilor de insolvenţă, acesta fiind momentul când a luat cunoştinţă despre măsurile cuprinse în raportul de activitate.

Recursul este nefondat, urmând a fi respins conform art. 312 C.proc.civ., pentru următoarele considerente:

Norma legală cuprinsă în art. 21 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 obligă administratorul judiciar să întocmească, la fiecare termen de judecată, un raport care să cuprindă detalii privind modul în care şi-a îndeplinit atribuţiile şi justificarea cheltuielilor efectuate de la ultimul termen de judecată şi, implicit, de la ultimul raport. Această soluţie rezultă şi din teza finală a alin. (1) al textului de lege menţionat, care prevede că raportul poate cuprinde mai multe luni.

Este cert că, în alin. (2) al art. 21 legiuitorul a înţeles a crea posibilitatea oricărei părţi din proces să formuleze contestaţii împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar, judecătorul-sindic putând dispune desfiinţarea măsurilor luate de acesta, pe motiv de nelegalitate.

În alin. (3) al textului, legiuitorul a prevăzut următoarele: „Contestaţia trebuie să fie înregistrată în termen de 5 zile de la depunerea raportului prevăzut de alin. (1)", de către administratorul judiciar, astfel că este fără putinţă de tăgadă împrejurarea că termenul de contestare curge de la data la care s-a depus raportul la dosar.

Astfel, legal şi temeinic instanţa de fond a reţinut că termenul de contestare curge de la data depunerii raportului la dosarul cauzei, şi nu de la data publicării sale în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Pe de altă parte, în sprijinul sus-menţionatei concluzii este şi împrejurarea că legea nu prevede publicarea în Buletinul procedurilor de insolvenţă a tuturor măsurilor luate de administratorul judiciar, ci numai a unui extras din raport, astfel încât să se poată deroga de la modalitatea de calcul a termenului de contestare şi astfel să se poată aprecia în sensul că acesta ar începe să curgă din momentul publicării măsurii în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Câtă vreme raportul de activitate nr. 3765, cuprinzând măsura contestată, a fost depus la dosarul cauzei la data de 26.11.2007, este cert că contestaţia trebuia înregistrată în termen de 5 zile, adică până cel mai târziu pe data de 3.12.2007. Or, cererea dedusă judecăţii a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Constanţa, Secţia comercială, sub nr. 11750/118/18.12.2007 cu trecerea unui termen de 15 zile, după expirarea termenului legal, astfel că, în mod legal şi temeinic instanţa de fond a procedat la admiterea excepţiei tardivităţii contestaţiei, dispunând respingerea acesteia ca tardiv formulată.

Faţă de prevederile imperative ale textului art. 21 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, nu se pot lua în considerare apărările contestatoarei în sensul că nu a luat la cunoştinţă de măsura contestată decât la momentul publicării raportului în Buletin, cu atât mai mult cu cât prin însăşi contestaţia formulată se afirmă că administratorul judiciar a răspuns cererii contestatoarei prin adresa nr. 3627 din data de 5.11.2007.

Cum nu sunt motive pentru a se dispune reformarea hotărârii recurate, văzând şi dispoziţiile art. 312 C.proc.civ., Curtea va respinge recursul ca nefondat.

33. Contestație plan de distribuire. Remunerația lichidatorului. Rangul garanțiilor

Legea nr. 85/2006, art. 124
C.civ., art. 1778

Cât timp prin sentinţa prin care s-a dispus începerea procedurii falimentului s-a stabilit remuneraţia lichidatorului la cota de 10% din sumele distribuite creditorilor în cadrul lichidării, iar modul de stabilire este neechivoc, cota de 10% calculată şi propusă pentru distribuire nu se poate raporta la totalul sumelor încasate în contul colector. Modul de calcul al remuneraţiei stabilit de judecătorul-sindic are caracter stimulativ, pentru a se reduce la minim cheltuielile şi a se mări pe cât posibil suma supusă distribuirii către creditori.

Potrivit dispoziţiilor art. 124 din Legea nr. 85/2006, sumele de distribuit între creditorii în acelaşi rang de prioritate vor fi acordate proporţional cu suma alocată pentru fiecare creanţă, prin tabelul menţionat la art. 108 alin. (2) lit. d).

Proporţionalitatea nu se aplică şi între creditorii cu garanţii cu rang de prioritate diferit, rezultat din ordinea înscrierii dreptului de ipotecă în cartea funciară. Potrivit art. 1778 C.civ., între creditori, ipoteca, fie legală, fie convenţională, nu are rang decât din ziua inscripţiei sale în registre. Importanţa rangului ipotecii constă în faptul că între doi creditori cu rang diferit,

cel cu rang prioritar, deci cel care a înregistrat-o mai întâi, va avea dreptul să se despăgubească integral din preţul imobilului ipotecat şi, numai apoi, din ceea ce rămâne, urmează să se despăgubească şi creditorul ipotecar de rang subsecvent.

Trib. Comercial Mureş, sent. nr. 1512 din 22 octombrie 2008

Prin contestaţia înregistrată, creditoarea DGFP Mureş a solicitat modificarea planului de distribuire notificat la data de 16.06.2008, în sensul reanalizării onorariului lichidatorului şi a distribuirii corecte către creditori a sumelor obţinute din valorificarea bunurilor debitoarei falite.

Creditoarea a arătat că prin sentinţa nr. 3156 din 13.12.2008, judecătorul-sindic a stabilit remuneraţia lichidatorului la nivelul a trei salarii medii pe economie la care se adaugă o cotă procentuală de 10% + TVA din sumele distribuite creditorilor în cadrul lichidării. Astfel raportat la modul de stabilire a onorariului de succes prin sentinţa de deschidere a procedurii falimentului, lichidatorul şi-a calculat în mod greşit retribuţia, în sensul că procentul de 10% trebuia aplicat asupra sumelor distribuite creditorilor, care conform planului propus sunt în cuantum total de 1.167.664,69 lei, iar nu asupra tuturor sumelor încasate în contul colector.

O altă critică vizează modul în care lichidatorul a înţeles să procedeze la distribuirea sumelor către creditorii garantaţi. Potrivit dispoziţiilor art. 124 din Legea nr. 85/2006, sumele de distribuit între creditori de acelaşi rang de prioritate vor fi acordate proporţional cu suma alocată pentru fiecare creanţă, astfel încât şi creditorul garantat DGFP Mureş este îndreptăţit la distribuirea de sume.

Examinând actele şi lucrările dosarului se reţine:

Potrivit raportului privind încasările şi plăţile efectuate în cadrul procedurii înregistrat la data de 13.06.2008, în perioada 21.03.2006 – 31.05.2008, în urma licitaţiilor efectuate, s-a încasat suma de 1.585.376 lei, din care 25.975 lei reprezintă suma încasată din valorificarea unor bunuri mobile garantate în favoarea creditoarei B.C.R. SA, iar 1.501.658 lei reprezintă sumă obţinută din vânzarea unor bunuri mobile şi imobile constituite ca garanţii în favoarea I.

Criticile formulate de creditoare, privitoare la modul de calcul a remuneraţiei lichidatorului sunt întemeiate.

Prin sentinţa nr. 3156 din 13.12.2006 s-a dispus începerea procedurii falimentului debitoarei, stabilindu-se remuneraţia lichidatorului la nivelul a trei salarii medii pe economie, la care se adaugă o cotă procentuală de 10% + TVA din sumele distribuite creditorilor în cadrul lichidării.

Această dispoziţie a judecătorului-sindic este neechivocă şi nu poate fi interpretată în sensul că onorariul de succes, respectiv cota de 10%, se aplică

la totalul sumelor încasate în contul colector. Conform dispoziției, onorariul de succes se stabilește din valoarea netă a încasărilor, rezultată după scăderea cheltuielilor de administrare a procedurii și are caracter stimulativ, pentru a se reduce la minim cheltuielile și a se mări pe cât posibil suma supusă distribuirii către creditori.

Susținerea contestatoarei potrivit căreia sumele trebuiau distribuite proporțional între creditorii garantați, în conformitate cu prevederile art. 124 din Legea nr. 85/2006, nu poate fi primită.

Potrivit dispozițiilor normei juridice invocate, „sumele de distribuit între creditorii în același rang de prioritate vor fi acordate proporțional cu suma alocată pentru fiecare creanță, prin tabelul menționat la art. 108 alin. (2) lit. d).

Examinând extrasele de carte funciară aflate la dosar, rezultă că între creditorii cu garanții există deosebiri de rang de prioritate, rezultată din ordinea înscrierii dreptului de ipotecă în cartea funciară. Astfel, creditorii I. și BCR au ipotecă de rangul I și II, iar creditoarea D.G.F.P. Mureș ipotecă de rangul III și IV.

În temeiul art. 1778 C.civ., între creditori, ipoteca, fie legală fie convențională, nu are rang decât din ziua inscripției sale în registre. În teoria și practica judiciară, se consideră că importanța rangului ipotecii constă în faptul că între doi creditori cu rang diferit, cel cu rang prioritar, deci cel care a înregistrat-o mai întâi, va avea dreptul să se despăgubească integral din prețul imobilului ipotecat și, numai apoi, din ceea ce rămâne urmează a fi chemat să se despăgubească și creditorul ipotecar de rang subsecvent.

Pentru aceste motive, judecătorul-sindic va admite contestația creditoarei D.G.F.P. Mureș împotriva planului de distribuire și va modifica în parte planul, în sensul reducerii sumei ce urmează a fi distribuită lichidatorului, reprezentând onorariu de succes, cu suma de 11.770,87 lei și dispune distribuirea acestei sume către creditori. Va menține restul dispozițiilor din plan și dispune efectuarea distribuirilor conform planului modificat.

34. Contestație plan de distribuire. Rangul creanței stabilit prin tabelul definitiv consolidat al creanțelor

Legea nr. 85/2006, art. 121, art. 123

Cu ocazia distribuirii sumelor rezultate din valorificarea bunurilor debitorului nu pot fi modificate creanțele nici sub aspectul cuantumului, nici al caracterului lor – garantată, negarantată, prioritară.

La distribuire, lichidatorul va trebui să propună distribuirea sumelor către creditori cu respectarea întocmai a tabelului definitiv, respectiv a tabelului definitiv consolidat al creanțelor.

Trib. Galați, Secția comercială, maritimă și fluvială, încheierea din 14 octombrie 2008

Creditoarea SC D. SRL Galați a formulat contestație împotriva planului de distribuire sume întocmit de lichidator.

În motivarea cererii, creditoarea arată că suma de 19.159,38 de lei rezultată din factura nr. 903150/31.12.2006, a fost înscrisă în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, conform avizului de înscriere din data de 25 mai 2007. Prin urmare, această creanță are față de terți, inclusiv față de stat, atât efect de opozabilitate, cât și un grad de prioritate care se stabilește conform prevederilor art. 32-38 din Legea nr. 99/1999, din momentul în care garanția a fost făcută publică prin metodele prevăzute de această lege.

Astfel, creanța sa este o creanță garantată și în consecință are rang prioritar față de celelalte creanțe înscrise în planul de distribuire.

Pe de altă parte, contestă ordinea de prioritate a creanțelor stabilită prin planul de distribuire având în vedere că suma pe care o solicită reprezintă „cheltuieli pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului".

Arată că mai înainte de a se proceda la distribuirea oricărei sume către creditorii chirografari se recuperează cheltuielile ocazionate de îndeplinirea întregii proceduri a insolvenței.

Poziția lichidatorului este în sensul că bunurile debitoarei au fost conservate de către SC D. SRL, dar nu în cadrul procedurii de lichidare judiciară, ci în cadrul procedurii de executare silită inițiată de AFP și DRV Galați.

Examinând actele și lucrările dosarului judecătorul-sindic reține în fapt următoarele:

Articolele 121 și 123 din Legea nr. 85/2006 reglementează ordinea în care vor fi distribuite sumele de bani realizate în urma lichidării prin valorificarea bunurilor din averea debitorului.

Rangul de prioritate de care lichidatorul a ținut seama în întocmirea planului de distribuire a fost stabilit prin tabelul definitiv consolidat al creanțelor.

Împotriva tabelului preliminar al creanțelor SC D. SRL a formulat contestație și a invocat că are față de debitoare o creanță care se înscrie în rândul cheltuielilor prevăzute de art. 123 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, adică cheltuieli făcute cu conservarea bunurilor din averea debitorului, apreciind că trebuie să fie primul creditor către care trebuie distribuite sume obținute în procedură. În acea contestație nu a făcut vorbire de faptul că are o creanță garantată și judecata nu s-a făcut și cu privire la acest rang de prioritate.

Contestaţia la tabelul preliminar a fost admisă prin încheierea din 14 ianuarie 2008. Împotriva acestei hotărâri, lichidatorul a formulat recurs, iar Curtea de Apel Galaţi a admis în parte recursul şi anume cu privire la ordinea de prioritate. În dispozitivul deciziei comerciale nr. 362 din 14 mai 2008 se prevede că se respinge cererea referitoare la înscrierea creanţei în tabelul creanţelor conform art. 123 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006. Se menţin însă celelalte dispoziţii ale încheierii recurate, astfel că SC D. SRL Galaţi rămâne cu calitatea de creditor chirografar.

Prin urmare, cu privire la ordinea de prioritate a creanţei există o hotărâre definitivă şi irevocabilă.

Planul de distribuire a sumelor obţinute în cadrul procedurii, în mod obligatoriu se întocmeşte pe baza tabelului creanţelor în care este trecut şi rangul de prioritate.

35. Contestaţie plan de distribuire sume. Remuneraţiile unor persoane de specialitate

Legea nr. 85/2006, art. 23, art. 123

Cu ocazia întocmirii planului de distribuire sume, remuneraţiile persoanelor de specialitate angajate de practicianul în insolvenţă să efectueze anumite operaţiuni trebuie justificate.

Pentru a fi incluse în cheltuielile de administrare a procedurii şi a putea fi plătite, ele trebuie să fi fost în prealabil aprobate de comitetul creditorilor, cu excepţia cazurilor în care va fi fost stabilit că acestea vor fi achitate din fondul de lichidare.

Trib. Constanţa, Secţia comercială, sent. civ. nr. 3860/COM din 10 noiembrie 2008

Creditoarea DGFP Constanţa a formulat contestaţie împotriva raportului asupra fondurilor obţinute din lichidarea unor bunuri şi a planului de distribuire înregistrat la data de 23.05.2008, privind pe debitoarea SC S.A. SA, susţinând că lichidatorul a trecut nejustificat la categoria „cheltuieli aferente procedurii", în cadrul planului de distribuţie, suma de 13.413 lei, reprezentând cheltuieli efectuate pentru plata unor salarii şi servicii.

La cererea creditoarei, lichidatorul a precizat că aceste cheltuieli reprezintă „plăţi efectuate pentru operaţiuni/servicii de asistenţă juridică, reprezentare şi contabilitate".

Faţă de această precizare, contestatoarea a arătat că de-a lungul derulării procedurii, membrii comitetului creditorilor nu au aprobat nicio cerere a lichidatorului privind operaţiuni/servicii de asistenţă juridică, reprezentare şi contabilitate.

Prin întâmpinare, lichidatorul a solicitat respingerea contestației ca nefondată, apreciind ca fiind oportună şi necesară menținerea unor contracte individuale de muncă, respectiv contractul de muncă al persoanei cu atribuții de contabilitate.

În ce priveşte cheltuielile cu plata serviciilor de asistență juridică, arată că prin încheierea nr. 6723/29.09.2003, judecătorul-sindic a aprobat cererea lichidatorului privind încuviințarea angajării unui avocat, în vederea recuperării creanțelor debitoarei, în persoana d-nei avocat S.E., cu un onorariu de 300 lei lunar.

Prin precizările depuse la data de 20.10.2008, lichidatorul a arătat componența sumei de 13.413 lei: cheltuieli cu salarii – 5.665 lei; cheltuieli servicii contabilitate – 7.748 lei.

Analizând lucrările dosarului, instanța reține că, potrivit planului de distribuire a fondurilor obținute din vânzarea bunurilor debitoarei, suma de 13.413 lei a fost trecută în categoria cheltuielilor cu procedura.

Prin încheierea nr. 6723/29.09.2003, judecătorul-sindic a aprobat cererea lichidatorului privind încuviințarea angajării unui avocat, în vederea recuperării creanțelor debitoarei, în persoana d-nei avocat S.E., cu un onorariu de 300 lei lunar. Ulterior, aceste servicii juridice au fost asigurate de o altă persoană, angajată cu contract parțial, cu un salariu brut de 280 lei lunar, aşa cum reiese din statele de plată depuse la dosar. Chiar dacă se observă că s-a schimbat forma de colaborare cu persoana de specialitate, salariul nu a depăşit onorariul încuviințat de instanță.

În ceea ce priveşte serviciile de contabilitate, instanța constată că lichidatorul a plătit diverse sume de bani societății P.A.C. SRL, cu titlu de contravaloare servicii de contabilitate.

Potrivit art. 23 din Legea nr. 85/2006, „În vederea îndeplinirii atribuțiilor sale, administratorul judiciar va putea desemna persoane de specialitate. Numirea şi nivelul remunerațiilor acestor persoane vor fi supuse aprobării comitetului creditorilor, cu excepția cazurilor în care va fi stabilit că acestea vor fi achitate din fondul constituit conform art. 4".

În speță, se constată că angajarea acestei firme, cu scopul de a presta servicii de contabilitate societății debitoare, nu a fost aprobată de comitetul creditorilor. Nu pot fi primite apărările lichidatorului, deoarece angajarea acestei societății nu echivalează cu menținerea unui contract de muncă în conformitate cu art. 86 alin. (1) din legea insolvenței.

Întrucât nu au fost respectate dispozițiile art. 23 din Legea nr. 85/2006, suma de 7.748 lei, reprezentând cheltuieli cu servicii de contabilitate, nu poate fi plătită din averea debitoarei.

Față de aceste considerente, instanța va admite contestația în parte, constatând îndreptățite criticile formulate doar cu privire la suma de 7.748, reprezentând cheltuieli cu servicii de contabilitate.

36. Contestație plan de distribuire sume. Ordinea de distribuire a sumelor obținute din valorificarea bunurilor ipotecate. Prelevarea rezervelor. Plata onorariului de succes – condiții

Legea nr. 85/2006, art. 121, art. 4 alin. (3) şi (4)
O.U.G. nr. 86/2006, art. 37
C.civ., art. 1778-1779

Potrivit dispoziţiilor art. 121 din Legea nr. 85/2006, creditorii garantaţi sunt îndreptăţiţi să fie plătiţi din sumele obţinute din vânzarea bunurilor ipotecate după achitarea taxelor şi cheltuielilor indicate la alin. (1) pct. 1 al acestui articol.

Din fondurile obţinute din valorificarea imobilelor ipotecate nu pot fi distribuite sume în favoarea creditorului cu rang inferior, câtă vreme creditorul cu rang I nu a fost integral îndestulat întrucât, conform dispoziţiilor art. 1778-1779 C.civ., rangul ipotecilor dă rangul de prioritate.

Prezervarea unor sume în cont pentru cheltuielile viitoare de procedură este legală şi necesară, această măsură permiţând lichidatorului să ia măsurile corespunzătoare pentru administrarea în continuare a procedurii. Nivelul sumei prezervate trebuie estimat în raport de necesităţile procedurii.

Potrivit dispoziţiilor art. 37 din O.U.G. nr. 86/2006, lichidatorul are dreptul la onorarii pentru activitatea desfăşurată, sub forma onorariilor fixe, onorariilor de succes sau o combinaţie a acestora, însă aceste onorarii sunt condiţionate de exercitarea atribuţiilor legale şi a celor stabilite în sarcina sa de judecătorul-sindic.

Cât timp fostul lichidator, înlocuit şi amendat succesiv pentru neîndeplinirea obligaţiilor, nu s-a achitat de aceste obligaţii, refuzul lichidatorului actual de a distribui fostului lichidator sume de bani cu titlu de onorariu de succes este justificat şi în concordanţă cu scopul legii insolvenţei, şi anume îndestularea creditorilor, scop la a cărui îndeplinire trebuie să contribuie în principal lichidatorul.

Justificarea acordării onorariului de succes rezidă tocmai în recompensarea meritelor lichidatorului care a reuşit prin activitatea depusă în procedură să contribuie la atingerea scopului acestei proceduri.

Trib. Comercial Mureş, sent. nr. 2483 din 26 noiembrie 2008

Lichidatorul a înregistrat la dosarul cauzei „Raportul asupra fondurilor obţinute din lichidare şi din încasarea creanţelor" precum şi Planul de distribuire nr. 8.

La data de 5 decembrie 2008 s-a înregistrat contestația formulată de creditoarea E. SA împotriva planului de distribuire care susține că are calitatea de creditor garantat și bugetar și, în această calitate, în baza dispozițiilor art. 121 alin. (3) și art. 123 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, solicită să se încuviințeze participarea sa la distribuirea sumei obținute din vânzarea la licitație a imobilelor debitoarei din Târnăveni și Dâmbău.

Creditoarea mai arată că nu este de acord cu păstrarea în contul colector a sumei de 40.000,57 lei ca rezervă pentru cheltuielile viitoare de procedură, solicitând ca această sumă să fie distribuită creditorilor conform ordinii de prioritate prevăzută la art. 123 din Legea nr. 85/2006. Creditoarea susține că legea insolvenței nu prevede posibilitatea constituirii unui cont colector din sumele recuperate în urma valorificării garanțiilor creditorilor, iar în lipsa unui astfel de cont colector, lichidatorul va fi motivat să accelereze procedura de valorificare a bunurilor.

În fine, creditoarea solicită să nu fie acordate onorariile de succes pentru lichidatorii G.M.C. SPRL și G.C. IPURL, întrucât cei doi lichidatori, în perioada când au administrat procedura, nu au reușit să recupereze niciun procent din creanța fiscală, aceasta fiind o condiție obligatorie pentru acordarea onorariului de succes potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (4) și (5) din Ordinul nr. 1186/2006 al Ministerului Finanțelor. În plus, lichidatorul G.C. IPURL nu s-a conformat dispozițiilor date de judecătorul-sindic, fiind amendat în repetate rânduri pentru aceasta.

Examinând contestația, judecătorul-sindic reține că în perioada 1 august 2006 – 31 octombrie 2008 au fost încasate venituri în valoare de 779.251,42 lei, fiind făcute plăți în valoare de 299.564,42 lei, astfel că din suma disponibilă la data de 31 octombrie 2008, de 479.944,92 lei, lichidatorul a propus pentru distribuire suma de 439.944,35 lei, păstrând în contul colector suma de 40.000,57 lei pentru cheltuieli viitoare. Lichidatorul a precizat, în privința fondurilor obținute, că suma de distribuit reprezintă suma încasată din valorificarea activelor ipotecate în favoarea creditoarei B.C.R.

Întrucât au fost valorificate două imobile din patrimoniul debitoarei, imobile asupra cărora erau constituite garanții reale în favoarea creditorilor BCR și E., lichidatorul a distribuit suma de 215.526 lei doar primei creditoare, întrucât aceasta avea constituite ipoteci de rang I asupra celor două imobile.

Judecătorul-sindic reține că în privința distribuirii fondurilor obținute din vânzarea celor două bunuri imobile sunt incidente dispozițiile art. 121 din Legea nr. 85/2006, creditorii garantați fiind îndreptățiți să fie îndestulați din aceste fonduri după achitarea taxelor și cheltuielilor indicate la alin. (1) pct. 1 al acestui articol. În aceste condiții, cum din extrasele de carte funciară ale celor două imobile rezultă că BCR avea înscrisă ipoteca de rang I asupra celor două imobile, aceasta era îndreptățită să fie îndestulată în totalitate cu

întreaga creanţă garantată pe cele două imobile. Cum suma propusă de lichidator spre distribuire acestui creditor garantat nu a acoperit decât parţial creanţa garantată a acestui creditor, vor fi incidente în privinţa creanţei sale dispoziţiile art. 121 alin. (2) şi (3) din Legea nr. 85/2006.

Din fondurile obţinute din valorificarea celor două imobile nu puteau fi distribuite sume şi în favoarea creditoarei contestatoare, nici în temeiul calităţii sale de creditor garantat şi nici în temeiul calităţii sale de creditor bugetar. Ca şi creditor garantat, creditoarea contestatoare nu poate participa la distribuire întrucât rangul creanţei sale este inferior celui al creditoarei BCR, or, în cazul ipotecilor, conform dispoziţiilor art. 1778-1779 C.civ., rangul ipotecilor dă rangul de prioritate. Ca şi creditor bugetar, creditoarea contestatoare nu poate participa la distribuire din aceste fonduri, întrucât suma obţinută din valorificarea celor două imobile nu a fost suficientă pentru îndestularea tuturor creditorilor ce aveau garanţii pe acele imobile, astfel că nu a rămas nicio sumă de distribuit pentru restul creditorilor conform ordinii de prioritate prevăzută la art. 123 din Legea nr. 85/2006.

Judecătorul-sindic reţine că nu este întemeiată contestaţia creditoarei nici în ce priveşte reţinerea în contul colector a sumei de 40.000,57 lei în condiţiile în care administrarea procedurii în prezenta cauză a ocazionat cheltuieli importante sub aspect valoric, edificatoare în acest sens fiind chiar menţiunile din planul de distribuire nr. 8 contestat, în care se indică valoarea totală a cheltuielilor aferente procedurii achitate ca fiind de 224.418,35 lei.

Or, potrivit dispoziţiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, toate cheltuielile aferente procedurii trebuie suportate din averea debitoarei, iar potrivit dispoziţiilor art. 121 alin. (1) pct. 1 şi art. 123 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, aceste cheltuieli se plătesc cu prioritate din fondurile realizate în urma lichidării, înainte de a se face vreo distribuire de sume în favoarea creditorilor.

În aceste condiţii, judecătorul-sindic apreciază că este pe deplin justificată şi judicioasă păstrarea sumei de 40.000,57 lei în contul colector pentru cheltuielile viitoare de procedură, această măsură permiţând lichidatorului să ia măsurile necesare pentru administrarea în continuare a procedurii, precum conservarea şi administrarea bunurilor aflate încă în patrimoniul debitoarei, demersurile pentru clarificarea situaţiei unor terenurilor ce apar în evidenţele debitoarei etc.

Susţinerile creditoarei în sensul inexistenţei unei dispoziţii legale în cuprinsul Legii nr. 85/2006 referitoare la constituirea unui cont colector din sumele recuperate nu sunt corecte. Potrivit dispoziţiilor art. 4 alin. (3) şi (4) din Legea nr. 85/2006, plăţile şi disponibilităţile băneşti ale debitorilor aflaţi în procedura insolvenţei se fac dintr-un cont special de depozit bancar, obligativitatea înfiinţării acestui cont fiind stabilită prin chiar hotărârea de deschidere a procedurii faţă de debitoare.

În fine, în ce privește solicitarea creditoarei de a nu se distribui către foștii lichidatori onorariile de succes, judecătorul-sindic apreciază că este întemeiată contestația în ceea ce îl privește pe fostul lichidator judiciar G.C. IPURL.

În privința fostului lichidator G.M.C. SPRL, judecătorul-sindic nu a reținut în perioada în care acesta a administrat procedura vreo culpă în îndeplinirea atribuțiilor legale sau a celor stabilite în sarcina sa. În ceea ce îl privește pe celălalt lichidator, acesta a fost sancționat în mai multe rânduri pentru neîndeplinirea atribuțiilor în procedură. Astfel, prin încheierile de ședință din datele de 5.09.2007, 28.11.2007, 5.03.2008 și 26.03.2008 acest lichidator a fost sancționat cu amendă judiciară în cuantum însumat de 18.000 lei, iar din cauza modului defectuos în care și-a îndeplinit atribuțiile s-a ajuns la situația ca distribuirea sumelor încasate în procedură încă din luna noiembrie a anului 2007 să se facă abia acum, la mai bine de un an de la data încasării lor.

Potrivit dispozițiilor art. 37 din O.U.G. nr. 86/2006, lichidatorul are dreptul la onorarii pentru activitatea desfășurată, sub forma onorariilor fixe, onorariilor de succes sau o combinație a acestora, însă aceste onorarii sunt condiționate de exercitarea atribuțiilor legale și a celor stabilite în sarcina sa de judecătorul-sindic. Cum acest lichidator nu s-a achitat de aceste obligații în cadrul procedurii, judecătorul-sindic consideră că solicitarea creditoarei contestatoare de a nu i se distribui nicio sumă de bani cu titlu de onorariu de succes este justificată și în concordanță cu scopul legii insolvenței, și anume îndestularea creditorilor, scop la a cărui îndeplinite trebuie să contribuie în principal lichidatorul, ca organ abilitat să administreze procedura în cauză.

Justificarea acordării onorariului de succes rezidă tocmai în recompensarea meritelor lichidatorului care a reușit prin activitatea depusă în procedură să contribuie la atingerea scopului acestei proceduri, și anume îndestularea creditorilor din averea debitoarei. Or, lichidatorul G.C. IPURL a avut mari carențe în desfășurarea activității sale, motiv pentru care a și fost sancționat în patru rânduri cu amendă judiciară și apoi înlocuit.

Prin urmare, judecătorul-sindic va admite contestația creditoarei sub acest aspect și va dispune ca suma de 30.967,39 lei rezervată fostului lichidator G.C. IPURL cu titlu de onorariu de succes să nu fie distribuită acestuia și să rămână în fondul colector al debitoarei, în condițiile în care creditoarea garantată Banca C. Mureș, căreia i s-ar fi cuvenit acea sumă, nu a contestat planul de distribuire, fiind mulțumită de suma ce i-a fost propusă spre distribuire conform planului de distribuire nr. 8.

Astfel, lichidatorul va proceda la modificarea planului de distribuire nr. 8 în sensul celor precizate anterior și va proceda la distribuirea sumelor înscrise în acest plan în conformitate cu planul astfel modificat.

În privința celorlalte solicitări ale creditoarei contestatoare, judecătorul sindic se va pronunța în sensul respingerii acestora, ca neîntemeiate, pentru considerentele expuse anterior.

37. Contestație plan de distribuire. Includerea unei cheltuieli de procedură neaprobate

Legea nr. 85/2006, art. 23, art. 122

Nu pot fi distribuite sume unor persoane de specialitate, desemnate să ajute pe lichidator la întocmirea unor operațiuni de lichidare, câtă vreme numirea și nivelul remunerației lor nu a fost aprobată de comitetul creditorilor, atunci când aceste sume se plătesc din averea debitorului.

Ca urmare, sumele aferente acestor cheltuieli urmează a se distribui creditorilor.

C.A. Constanța, Secția comercială, maritimă și fluvială, dec. civ. nr. 255/COM din 25 februarie 2009

Prin sentința civilă nr. 2591/COM/22.09.2008, Tribunalul Constanța, prin judecător-sindic, a admis contestația formulată de contestatoarea DGFP Constanța împotriva raportului asupra fondurilor obținute din lichidare și a planului de distribuire întocmite de lichidatorul desemnat să lichideze averea debitoarei SC B. SA și a dispus anularea măsurii lichidatorului privind distribuirea sumei de 5.264 lei cu titlu de „cheltuieli efectuate cu plata servicii contabilitate" către SC P.A. SRL. A dispus ca suma de 5.264 lei, evidențiată în raportul asupra fondurilor obținute din lichidare ca și „cheltuieli efectuate cu plata servicii contabilitate", să fie distribuită către creditorii debitoarei.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs lichidatorul criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Examinând recursul prin prisma criticilor aduse hotărârii, dar și potrivit art. 304[1] C.proc.civ., Curtea constată că este nefondat pentru următoarele considerente:

În raport de obiectul litigiului, Curtea reține că ceea ce trebuie lămurit este dacă măsura dispusă de lichidator de a angaja personal de specialitate, stabilindu-i și retribuția, se circumscrie sau nu dispozițiilor legale chiar și în situația în care lichidatorul conduce întreaga operațiune de lichidare a patrimoniului debitoarei în vederea acoperirii creanțelor.

Articolul 23 din Legea nr. 85/2006 prevede că „în vederea îndeplinirii atribuțiilor sale, administratorul judiciar va putea desemna persoane de specialitate. Numirea și nivelul remunerațiilor acestor persoane vor fi supuse aprobării comitetului creditorilor, cu excepția cazurilor în care va fi stabilit că acestea vor fi achitate din fondul constituit conform art. 4".

Față de dispozițiile legale enunțate mai sus, Curtea apreciază că lichidatorul poate doar desemna persoana de specialitate, însă numirea și nivelul remunerației sunt de competența comitetului creditorilor.

În speță, nu au fost administrate dovezi din care să rezulte că lichidatorul a adus la cunoştinţa creditorilor necesitatea angajării SC P.A. SRL pentru servicii de contabilitate şi care era contravaloarea pretinsă de această societate pentru serviciile prestate.

Lichidatorul susține că serviciile efectuate de la data de 25.09.2006 şi până la întocmirea planului de distribuire au fost deja plătite, fără însă a face dovada că numirea şi nivelul remunerației au fost supuse aprobării comitetului creditorilor, aşa cum prevede art. 23, sau că judecătorul-sindic a stabilit că o astfel de plată să fie achitată din fondul constituit conform art. 4 din lege.

Greşit se justifică de lichidator că încheierea contractului de prestări servicii de management şi contabilitate cu firma SC P.A. SRL nu echivalează cu angajarea unei persoane de specialitate deoarece această firmă înlocuieşte persoana cu atribuții de contabil al cărei contract de muncă a încetat, obiectul contractului rămânând acelaşi, nefiind în fapt o decizie nouă de angajare de personal, care implică alte cheltuieli. Lichidatorul, deşi susține că prin modalitatea sa de lucru a realizat economii bugetului debitoarei, nu a depus la dosar nicio probă privind modul de încetare a contractului persoanei ce efectua anterior operațiunile prevăzute de Legea nr. 82/1991 şi retribuția pe care o încasa.

Nefiind administrate de lichidator dovezile menţionate mai sus, Curtea apreciază că prin prezenta cerere creditorii au contestat în fapt, atât măsura angajării unei persoane de specialitate, cât şi distribuția sumei, motiv pentru care prin hotărârea pronunţată judecătorul-sindic nu a acordat mai mult decât s-a cerut.

Cum măsura dispusă de lichidator încalcă dispozițiile imperative ale legii insolvenței şi distribuția fondurilor obținute din lichidare, propuse prin raport, trebuia implicit modificată prin includerea sumei de 5.264 lei în fondul ce urmează a fi repartizat creditorilor, motiv pentru care Curtea apreciază că hotărârea tribunalului este legală şi temeinică şi, pe cale de consecinţă, în temeiul art. 312 C.proc.civ., recursul va fi respins ca nefondat.

38. Distribuire de sume asociatului, ca drept rezidual. Cesiune de creanță. Substituirea cesionarului în drepturile cedentului

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 7, art. 122 pct. 10, art. 123, art. 133 lit. b)

Întrucât Legea nr. 85/2006 a înțeles să înlăture calitatea de creditor, în sensul art. 3 pct. 7 şi 8, a asociatului debitorului în faliment, nici cesionarul creanței acestuia, reprezentând dreptul la o parte reziduală din patrimoniul

social, nu poate obţine o astfel de calitate în cauză şi nu poate fi înscris în tabelul creanţelor.

Cu toate acestea, întrucât art. 133 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006 prevede că procedura se închide numai după lichidarea completă a activului, eventualele sume reziduale ultimei distribuiri urmând a fi depuse într-un cont la dispoziţia asociaţilor, lichidatorul va fi obligat să distribuie eventualele sume reziduale cuvenite asociatului, cesionarului căruia asociatul cedent i-a cesionat creanţa sa, în situaţia îndeplinirii condiţiei suspensive, a rămânerii acestor sume după stingerea totală a pasivului.

Trib. Dâmboviţa, Secţia comercială, sent. nr. 183 din 21 decembrie 2006

BCR a depus la dosar contractul de cesiune încheiat cu M.M., creditor în cauză, prin care acesta i-a cesionat un procent de 74% din creanţa chirografară pe care o deţine împotriva debitorului, în sumă de 923.000 lei, reprezentând drept rezidual ultimei distribuiri.

A arătat că cesiunea de creanţă a fost comunicată lichidatorului şi a solicitat acestuia înscrierea menţiunii în tabelul definitiv al creanţelor.

Lichidatorul a respins cererea de înscriere a BCR în tabelul creanţelor ca urmare a cesiunii. A avut în vedere poziţia exprimată de comitetul creditorilor în sensul că o astfel de cerere este lipsită de obiect întrucât creanţa chirografară a lui M.M. a fost eliminată din tabelul creanţelor ca urmare a abrogării art. 122 pct. 10 din Legea nr. 64/1995.

BCR a contestat refuzul lichidatorului de înscriere a sa la masa credală.

Ulterior, reclamanta şi-a modificat cererea, conform art. 132 C.proc.civ., în sensul că notificarea făcută lichidatorului are ca obiect cesiunea încasărilor şi de depozit colateral constituite cu titlu de garanţie conform contractului nr. 237667/12.09.2005 înscris la AEGRM, prin care au fost cesionate în favoarea băncii încasările reprezentând sumele reziduale, în procent de 74% pe care M.M. le va avea asupra debitorului SC Z.C. SA.

Contestaţia este fondată.

Se constată că deşi la data la care M.M. a formulat declaraţie de creanţă, creanţa sa se încadra la categoria prevăzută de art. 122 pct. 10 din Legea nr. 64/1995, ulterior acest text de lege a fost abrogat neregăsindu-se în cuprinsul art. 123 din Legea nr. 85/2006.

În consecinţă, M.M. nu mai are calitatea de creditor al debitoarei pentru dreptul său rezidual, în sensul art. 3 pct. 7 din legea insolvenţei.

Legea nr. 85/2006 a înţeles să înlăture calitatea de creditori a acţionarilor debitoarei în faliment, astfel că, pe cale de consecinţă, nici cesionarul nu poate obţine o astfel de calitate în cauză.

Pe de altă parte, art. 133 din Legea nr. 85/2006 prevede că procedura se închide numai după lichidarea completă a activului, eventualele sume rezi-

duale ultimei distribuiri urmând a fi depuse într-un cont la dispoziţia asociaţilor.

Prin urmare, legea recunoaşte dreptul asociaţilor de a beneficia de sumele reziduale, chiar dacă aceasta nu le conferă calitatea de creditor, în sensul legii. Un astfel de drept de încasare a sumelor reziduale este afectat de o condiţie suspensivă, de a cărei îndeplinire depinde naşterea dreptului. Drepturile suspensive sunt prevăzute de lege, conform art. 1017 C.civ.

Din analiza contractului de cesiune de creanţă, rezultă că acesta a fost realizat cu respectarea dispoziţiilor legale, nefiind de altfel contestat de părţi.

În consecinţă, judecătorul-sindic urmează să admită cererea reclamantei astfel cum a fost modificată şi, în condiţiile realizării condiţiei suspensive privind existenţa de sume reziduale după lichidarea completă a activului şi plata tuturor creanţelor, conform art. 133 lit. b) din Legea nr. 85/2006, BCR să fie subrogat în drepturile asociatului cedent. Va obliga pe lichidator să distribuie eventualele sume reziduale ultimei distribuiri cuvenite acţionarului M.M., în procent de 74% către BCR, în situaţia îndeplinirii condiţiei suspensive.

39. Creanţe născute după deschiderea procedurii insolvenţei. Condiţia înscrierii lor în tabelul definitiv consolidat pentru a putea participa la distribuiri de sume

Legea nr. 85/2006, art. 74, art. 123-124, art. 107 alin. (4)

Creanţele reprezentând taxe şi impozite fiscale născute după deschiderea procedurii falimentului nu pot fi avute în vedere cu ocazia efectuării distribuirilor de sume, cât timp creditorul fiscal nu a formulat o cerere de admitere a creanţei şi nu a fost înscris în tabelul definitiv consolidat, cu privire la acestea.

Cererea de admitere a creanţei ar fi putut să vizeze atât creanţele născute anterior deschiderii procedurii, cât şi creanţele care urmau să devină scadente şi exigibile după deschiderea procedurii, până la lichidarea bunurilor din averea debitoarei.

Temeiul juridic în acest sens era conferit în vechea reglementare de art. 77 alin. (4) din Legea nr. 64/1995.

Trib. Comercial Mureş, sent. nr. 3153 din 13 decembrie 2006

Potrivit planului de distribuire nr. 355/31.10.2006, lichidatorul a propus distribuirea sumei de 64.680 RON.

Împotriva planului de distribuire a formulat contestaţie creditoarea P. Tg.-Mureş, solicitând refacerea acestuia în sensul distribuirii către ea şi a

sumelor reprezentând debitele curente reprezentând taxe și impozite pentru bunurile din patrimoniul debitoarei, arătând în motivare că lichidatorul a omis să înscrie în tabelul definitiv consolidat creanțele născute după data deschiderii procedurii falimentului.

În drept, contestatoarea a invocat prevederile Legii nr. 85/2006, ale art. 249 din Legea nr. 571/2003, art. 18 alin. (4) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art. 242 pct. 2 C.proc.civ.

Contestația este nefondată.

În temeiul art. 74 din Legea nr. 85/2006, căruia în vechea reglementare îi corespundea art. 88 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, republicată (în prezent abrogată), după înregistrarea tabelului definitiv, numai titularii creanțelor înregistrate în acesta pot să participe (...) la repartiții de sume în caz de faliment.

Debitele reprezentând taxe auto născute după deschiderea procedurii falimentului, cu care societatea SC M. SRL figurează în evidențele fiscale ale creditoarei, nu pot fi avute în vedere cu ocazia efectuării distribuirilor de sume, întrucât creditoarea nu a formulat cerere de admitere a creanței și nu a fost înscrisă în tabelul definitiv consolidat cu privire la acestea.

O asemenea cerere ar fi putut să vizeze atât creanțele născute anterior deschiderii procedurii (creanțe cu care creditoarea a fost înregistrată în tabelul definitiv de creanțe), cât și creanțele care urmau să devină scadente și exigibile după deschiderea procedurii falimentului și până la lichidarea bunurilor din averea debitoarei. Temeiul juridic în acest sens era conferit în vechea reglementare de art. 77 alin.4 din Legea nr. 64/1995.

Creditoarea contestatoare figurează în tabelul definitiv cu o creanță de 472 RON, și participă la distribuire cu suma de 34 RON, în ordinea de preferință prevăzută la art. 123 pct. 4 din Legea nr. 85/2006.

Față de aceste considerente se apreciază că lichidatorul a întocmit planul de distribuire cu respectarea prevederilor art. 74, art. 123 și art. 124 din Legea nr. 85/2006.

În consecință, se va respinge contestația formulată de creditoarea P. Tg.-Mureș, împotriva planului de distribuire înregistrat de lichidator, ca neîntemeiată.

Notă: Cererea de admitere a creanței s-ar fi putut face și în condițiile art. 107 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, urmând ca aceste creanțe, născute după deschiderea procedurii de insolvență, să fie trecute în tabelul definitiv consolidat al creanțelor.

40. Contestaţie plan de distribuire sume. Inadmisibilitatea modificării caracterului creanţei cu ocazia distribuirii

Legea nr. 85/2006, art. 75, art. 121, art. 123

După afişarea tabelului definitiv al creanţelor lichidatorul nu mai poate face modificări asupra cuantumului creanţelor, naturii creanţelor şi nici asupra ordinii de plată, stabilindu-se cu autoritate de lucru judecat sumele ce urmează să fie primite de către creditori şi ordinea de prioritate.

După rămânerea irevocabilă a tabelului creanţelor orice modificare în tabel se poate face numai în condiţiile art. 75 din lege.

Nu se poate analiza şi stabili direct în cadrul contestaţiei asupra raportului şi planului de distribuire cuantumul şi natura unei creanţe.

Planul de distribuire trebuie să ţină seama doar de prevederile art. 121 şi art. 122, precum şi de configuraţia tabelului definitiv consolidat al creanţelor.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 666 din 20 noiembrie 2006

În cadrul procedurii de faliment privind pe debitorul SC N. SA Paşcani, lichidatorul desemnat în cauză a înregistrat un raport asupra fondurilor rezultate din lichidarea unor elemente de patrimoniu şi un plan de distribuire a lor, suma propusă spre distribuire efectivă fiind de 210.201,39 RON.

Asupra acestui plan, creditorul D.G.F.P.J. Iaşi a formulat obiecţiuni, susţinând că în calitate de creditor garantat, era îndreptăţit la distribuire întrucât asupra imobilului ce s-a valorificat exista instituit sechestrul nr. 3019/16.12.2000, anterior sechestrului nr. 2179/16.12.2003 instituit de creditorul DEFPL Iaşi.

Tribunalul Iaşi, prin judecător-sindic, prin sentinţa nr. 240/COM/28.06.2006, a respins obiecţiunile formulate de creditor şi a încuviinţat distribuirea fondurilor conform planului propus de lichidator.

Împotriva sentinţei a declarat recurs creditorul D.G.F.P.

Recursul este nefondat.

La data de 2 iunie 2005, D.G.F.P.J., prin adresa nr. 11683, a solicitat lichidatorului înscrierea în tabelul creditorilor cu o creanţă privilegiată în sumă de 114.851.678.225 ROL. Cererea a fost admisă, iar tabelul definitiv al creanţelor a devenit irevocabil, niciun creditor neformulând contestaţie asupra sentinţei civile nr. 359 din 7 decembrie 2005.

Astfel fiind, de la acea dată, lichidatorul nu mai putea reveni asupra cuantumului, naturii creanţelor şi nici asupra ordinii de plată, stabilindu-se cu autoritate de lucru judecat sumele ce urmau să fie primite de către creditori şi ordinea de prioritate la distribuire.

La data pronunțării sentinței civile nr. 359 din 7 decembrie 2005, tabelul a fost întocmit cu respectarea dispozițiilor art. 122 din Legea nr. 64/1995.

La data de 3 mai 2006, D.G.F.P.J. a depus la dosarul cauzei adresa nr. 7066, aceasta neavând nicio relevanță juridică, termenul de indicare a naturii creanței fiind depășit.

Dacă recurenta a aflat după rămânerea irevocabilă a tabelului creanțelor că natura creanțelor sale este garantată și nu privilegiată, ar fi trebuit să facă dovada motivelor temeinice care au împiedicat-o să cunoască această împrejurare la data întocmirii tabelului creanțelor.

Instanța de fond a reținut corect că nu se poate analiza și stabili direct în cadrul contestației asupra raportului și planului de distribuire cuantumul și natura unei creanțe, mențiunile din actele întocmite de lichidator (tabelul creanțelor, planul de distribuire etc.) fiind conforme cu informațiile furnizate la data întocmirii lor de către părți.

Urmează a se reține că, în cauză, s-a respectat ordinea de prioritate prevăzută de art. 121 și art. 123 din Legea nr. 85/2006, astfel încât recursul formulat este nefondat și urmează a se respinge.

41. Distribuire sume. Creanță bugetară. Condiții pentru a fi considerată creanță garantată cu garanții reale

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 9 și 11
Legii nr. 99/1999, Titlul IV, art. 28
C.proc.fisc., art. 150 alin. (6)
Legea nr. 7/1996
C.civ., art. 1790, art. 1778

Câtă vreme procesele-verbale de sechestru puse de executorul bugetar asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului nu au fost înregistrate în registrele prevăzute de lege, creanța bugetară nu devine o creanță garantată cu garanții reale, garanțiile fiind practic inopozabile.

Neînscrierea procesului-verbal de sechestru pus asupra bunurilor mobile, în Arhiva Electronică de Gajuri, face ca această garanție să nu fie opozabilă terților cât timp art. 28 din Titlul IV al Legii nr. 99/1999 prevede că față de terți, inclusiv față de stat, o garanție reală are rangul de prioritate stabilit în momentul în care garanția a fost făcută publică conform dispozițiilor din Capitolul III, Titlul IV din lege.

Potrivit dispozițiilor art. 150 alin. (6) C.proc.fisc., sechestrul imobiliar constituie ipotecă legală, dar, potrivit regulilor de drept comun, respectiv art. 1790 C.civ. coroborat cu dispozițiile Legii nr. 7/1996, republicată, doar creditorii care au înscrisă ipoteca se bucură de dreptul de urmărire a

bunurilor, iar, potrivit dispozițiilor art. 1778 C.civ., între creditori, ipotecile, fie ele legale, fie convenționale, nu au rang decât din ziua inscripției în registre.

Trib. Vrancea, Secția comercială, sent. nr. 14 din 18 ianuarie 2007

Față de debitoarea SC E. COM SRL s-a dispus, prin sentința nr. 262/22.09.2006, deschiderea procedurii generale a insolvenței, în cauză fiind numit administrator judiciar SC E. SRL Focșani.

La termenul din 23 noiembrie 2006, administratorul judiciar a depus la dosar raportul întocmit pe baza analizării situației economice a debitoarei, însoțit de tabelul preliminar al creditorilor.

La același termen, reprezentantul creditoarei D.G.F.P. Vrancea a formulat obiecțiuni cu privire la acest tabel în ceea ce privește înscrierea creanțe sale ca și creanță bugetară, arătând că are împotriva debitoarei o creanță garantată, în condițiile în care a depus la dosar procesele-verbale de sechestru.

Urmare a verificărilor efectuate la registrele de publicitate și Arhiva Electronică de Gajuri, administratorul judiciar a arătat că-și menține opinia cu privire la înscrierea creditoarei D.G.F.P. Vrancea în categoria creditorilor bugetari, procesele-verbale depuse în cauză nefiind transcrise.

Examinând obiecțiunile formulate verbal și consemnate în încheierea de ședință din 23 noiembrie 2006, judecătorul-sindic reține următoarele:

Creditoarea D.G.F.P. Vrancea a solicitat înscrierea la masa pasivă cu suma de 152.440 lei, sumă datorată de debitoare bugetului consolidat al statului. Pentru această creanță a depus la dosar somația de plată emisă în baza titlului executoriu nr. 693/17.12.2004, precum și un proces-verbal de sechestru bunuri mobile și unul de sechestru bunuri imobile.

Din raportul prezentat la 18 ianuarie 2007, confirmat de reprezentantul creditoarei, rezultă că niciunul dintre aceste procese-verbale de sechestru nu sunt înscrise în registrele de publicitate.

Cu privire la procesul-verbal de sechestru pus asupra bunurilor mobile, judecătorul-sindic reține că la data de 5 noiembrie 2003, D.G.F.P. Vrancea, respectiv A.F.P. Adjud a procedat la sechestrarea unor bunuri mobile ale debitoarei pentru stingerea unui debit în sumă de 892.244.425 lei rol. Procesul-verbal de sechestru nu cuprinde însă elementele esențiale, obligatorii prevăzute de art. 148 C.proc.fisc., respectiv nu cuprinde descrierea bunurilor sechestrate și indicarea valorii estimative a fiecăruia, situația acestor bunuri, respectiv dacă sunt gajate în favoarea altor persoane, dar nici semnătura executorului fiscal care a aplicat sechestrul.

Pe de altă parte, nefiind înscrisă în Arhiva Electronică de Gajuri, conform Legii nr. 99/1999, această garanție invocată de creditoare nu are opozabilitate cât timp art. 28 din Titlul IV al Legii prevede că față de terți, inclusiv față de

stat, o garanție reală are rangul de prioritate stabilit în momentul în care garanția a fost făcută publică conform dispozițiilor din Capitolul III, Titlul IV din Lege.

În ceea ce priveşte sechestrul imobiliar, judecătorul-sindic reține faptul că, potrivit dispozițiilor art. 150 alin. (6) C.proc.fisc., sechestrul imobiliar constituie ipotecă legală, dar, potrivit regulilor de drept comun, respectiv art. 1790 C.civ. coroborat cu dispozițiile Legii nr. 7/1996, republicată, doar creditorii care au înscrisă ipoteca se bucură de dreptul de urmărire a bunurilor, iar potrivit dispozițiilor art. 1778 C.civ., între creditori, ipotecile, fie ele legale, fie convenționale nu au rang decât din ziua inscripției în registre.

Având în vedere că niciunul dintre procesele-verbale invocate de creditoare nu au fost înregistrate în registrele prevăzute de lege, pentru a putea fi valorificate cu prioritate față de alți creditori, practic ele nefiind opozabile, judecătorul-sindic urmează să respingă contestația creditoarei D.G.F.P. Vrancea la tabelul preliminar ca neîntemeiată.

42. Contestație împotriva raportului asupra fondurilor obținute din lichidare şi din încasarea de creanțe şi a planului de distribuire între creditori. Calitate procesuală activă

Legea nr. 85/2006, art. 3. pct. 8, art. 122. pct. 3

Potrivit dispozițiilor art. 122. pct. 3 din Legea nr. 85/2006, comitetul creditorilor sau orice creditor poate formula contestație la raport şi la plan în termen de 15 zile de la afişare.

Noțiunea de creditor îndreptățit să participe la procedura insolvenței este definită de art. 3 pct. 8 din Legea insolvenței. În înțelesul legii, creditor îndreptățit să participe la procedura insolvenței este acel creditor care a formulat şi i-a fost admisă, total sau în parte, o cerere de înregistrare a creanței sale pe tabelul definitiv al creanțelor.

Calitatea de acționar nu conferă implicit calitatea de creditor al societății debitoare, câtă vreme acționarului nu i-a fost admisă cererea de înregistrare a creanței sale şi nu i s-a înscris creanța în tabelul definitiv al creanțelor.

C.A. Ploieşti, Secția comercială, dec. nr. 177 din 14 februarie 2007

Prin sentința nr. 204 din 4 decembrie 2006, pronunțată de Tribunalul Buzău, s-a respins contestația formulată de A.F. în calitate de creditor şi acționar.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că, contestația formulată de A.F. împotriva raportului asupra fondurilor obținute din lichidare şi din înca-

sarea de creanțe și a planului de distribuire către creditori, este neîntemeiată deoarece, potrivit dispozițiilor art. 122 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, pot formula contestații la raport și la planul de distribuire, comitetul creditorilor și orice creditor, or, A.F. nu are nici calitatea de acționar și nici calitatea de creditor al debitoarei SC C.R.P.O. SA.

Împotriva sentinței a declarat recurs contestatorul.

Curtea, examinând sentința prin prisma criticilor formulate, constată următoarele:

Criticile formulate de A.F. potrivit cărora în mod greșit i-a fost respinsă contestația, deoarece el este acționar al societății debitoare, calitate care implicit îi conferă calitatea de creditor al societății debitoare, sunt nefondate.

Recurentul este acționar al societății debitoare, așa cum rezultă din înscrisurile depuse în recurs, însă calitatea de acționar nu-i conferă implicit calitatea de creditor al societății debitoare, așa cum greșit susține recurentul.

Potrivit dispozițiilor art. 3 pct. 8 din Legea nr. 85/2006, în înțelesul legii, creditor îndreptățit să participe la procedura insolvenței este acel creditor care a formulat și i-a fost admisă, total sau în parte, o cerere de înregistrare a creanței sale pe tabelul definitiv al creanțelor.

Potrivit dispozițiilor art. 122. pct. 3 din Legea nr. 85/2006, comitetul creditorilor sau orice creditor poate formula contestație la raport și la plan în termen de 15 zile de la afișare.

Prin urmare, potrivit dispozițiilor art. 122. pct. 3 din Legea nr. 85/2006, legiuitorul a prevăzut atât termenul în care se formulează contestație, cât și persoanele care au dreptul să formuleze contestație.

Cum recurentul nu a dovedit că are calitatea de creditor, că i-a fost admisă cererea de înregistrare a creanței sale și i-a fost înscrisă creanța în tabelul definitiv al creanțelor, în mod corect și legal prima instanță a constatat că recurentul nu are calitatea de a formula contestație la raportul asupra fondurilor obținute din lichidare și din încasarea de creanțe și la planul de distribuire între creditori, așa cum prevăd dispozițiile art. 122 pct. 3 din Legea nr. 85/2006.

43. Plan de distribuire. Ordinea de distribuire

Legea nr. 85/2006, art. 121 alin. (1), art. 123, art. 125

Potrivit dispozițiilor art. 125 din legea insolvenței, titularilor de creanțe dintr-o categorie inferioară, dintre cele prevăzute de art. 123, li se pot distribui sume numai după deplina îndestulare a creditorilor din categoria ierarhic superioară.

În cazul în care suma de distribuit rezultă din vânzarea unui bun care a fost constituit garanţie, câtă vreme nici creditorul garantat nu a fost total îndestulat, nu se pot distribui sume creditorilor din categoriile inferioare, prevăzute de art. 123.

Trib. Vrancea, Secţia comercială, sent. nr. 77 din 1 martie 2007

În cauza privind pe debitoarea SC B.C. SRL Focşani, la termenul din data de 15.12.2006, lichidatorul a depus la dosar planul de distribuire a sumelor obţinute din valorificarea la licitaţia publică din 24.11.2006 a bunurilor imobile din averea debitoarei.

Conform dispoziţiilor art. 122 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, planul de distribuire a fost înregistrat şi afişat la Tribunal.

În termenul legal, respectiv de 15 zile de la afişare, creditorul SC D.T. SRL a contestat acest plan arătând că creanţa sa, deşi certă, lichidă şi exigibilă, nu a fost luată în considerare de către lichidator cu ocazia distribuirii sumelor realizate din valorificarea bunurilor imobile din averea debitoarei.

Examinând contestaţia, judecătorul-sindic reţine următoarele:

Conform raportului lichidatorului din 24.11.2006, pentru bunurile imobile din averea debitoarei au fost organizate şapte licitaţii, iar la cea din data de 24.11.2006, conform planului de lichidare avizat de judecătorul-sindic urmare a votului creditorilor, imobilul s-a vândut la preţul cel mai mare oferit, respectiv de 200.000 lei inclusiv TVA. După virarea acestei sume în contul deschis de lichidator pe numele debitoarei, a fost depus la dosar planul de distribuire a acestei sume între creditori. Potrivit acestui plan suma de 42.840 lei reprezintă retribuţia practicianului de la numire la zi; suma de 77.745 lei reprezintă cheltuieli cu procedura intrând în această categorie inclusiv TVA aferent vânzării şi onorarii experţi pentru activitatea de evaluare a activelor debitoarei. Pentru diferenţa rămasă de 79.415 lei s-a propus distribuirea către creditorul BCR, motivat de faptul că acesta are ipotecă de rang I asupra bunului înstrăinat.

Constatând că planul de distribuire respectă dispoziţiile art. 121 alin. (1) şi că potrivit dispoziţiilor art. 125, titularilor de creanţe din altă categorie li se pot distribui sume numai după deplina îndestulare a creditorilor din categoria ierarhic superioară, în cazul de faţă creditori garantaţi, şi având în vedere că nici creditorul garantat nu a fost îndestulat, judecătorul-sindic urmează să respingă contestaţia creditorului chirografar la planul de distribuire, ca neîntemeiată.

44. Distribuire sume către creditorul garantat

Legea nr. 85/2006, art. 121

Fondurile obţinute din vânzarea bunurilor din averea debitoarei, grevate de ipoteci în favoarea unui creditor, vor fi distribuite după plata cheltuielilor aferente vânzării bunurilor respective, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea şi administrarea acestor bunuri, precum şi plata persoanelor angajate în condiţiile art. 10, art. 19, art. 23 şi art. 24.

Nicio altă plată sau distribuire, în afara celor prevăzute de art. 121 din lege, nu se va putea face înaintea creditorului garantat întrucât se prejudiciază interesele acestuia deoarece în cazul insuficienţei sumei respective pentru plata în întregime a creanţei, va avea pentru diferenţă o creanţă chirografară care va veni în concurs cu celelalte, potrivit art. 123, şi va fi supusă dispoziţiilor art. 41.

Numai în situaţia în care din vânzarea bunurile grevate rezultă o diferenţă în plus, aceasta poate fi depusă în contul averii debitorului.

Sumele destinate să acopere cheltuielile viitoare ale averii debitorului nu se includ printre cele menţionate de art. 121 alin. (1) şi nu pot fi distribuite înaintea creditorului garantat.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială, dec. nr. 281 din 13 martie 2007

Prin sentinţa nr. 560 din data de 17 noiembrie 2006, judecătorul-sindic a admis excepţia tardivităţii contestaţiei şi a respins contestaţia formulată de AVAS împotriva raportului şi planului de distribuire parţială întocmit de lichidator, ca fiind tardiv formulată. Totodată, a respins ca neîntemeiată contestaţia formulată de B.C.R. împotriva raportului şi planului de distribuire parţială întocmit de lichidator.

Împotriva acesteia au formulat recurs ambele creditoare.

Examinând sentinţa recurată prin prisma criticilor formulate şi a temeiurilor prevăzute de art. 304 C.proc.civ., Curtea reţine că ambele recursuri sunt fondate, potrivit considerentelor ce urmează.

În ce priveşte recursul creditoarei AVAS, se reţine că modul de calcul al termenelor de procedură este determinat în mod expres de lege, respectiv de art. 101 alin. (1) C.proc.civ., care prevede că termenele se calculează pe zile libere, neintrând în socoteală nici ziua când a început, nici ziua în care s-a sfârşit termenul. Prin urmare, în cazul termenelor procedurale stabilite pe zile libere, legiuitorul a adoptat criteriul cel mai avantajos pentru partea în favoarea căreia a fost instituit termenul, respectiv acela al termenului exclusiv. Judecătorul-sindic a greşit când a calculat termenul incluzând în calcul şi ultima zi a termenului. Recurenta a formulat contestaţia în termen de 15 zile

de la data afişării planului de distribuire, acesta fiind aprobat la data de 25.09.2006, contestația fiind formulată în ultima zi, respectiv la data de 11.10.2006, aşa cum rezultă din dovezile aflate la dosar, astfel că trebuia soluționată pe fond.

În ceea ce priveşte recursul formulat de recurenta BCR, se reține că aceasta are calitatea de creditor garantat căruia legea îi acordă protecție şi prioritate, astfel că se impune, mai întâi, îndestularea acestei creanțe garantate potrivit art. 121 din Legea nr. 85/2006.

Fondurile obținute din vânzarea bunurilor din averea debitoarei grevate de ipoteci în favoarea creditorului vor fi distribuite după plata cheltuielilor aferente vânzării bunurilor respective, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea şi administrarea acestor bunuri, precum şi plata persoanelor angajate în condițiile art. 10, art. 19, art. 23 şi art. 24. Nicio altă plată sau distribuire în afara celor prevăzute de art. 121 din lege nu se va putea face întrucât se prejudiciază creditorul garantat, care, în cazul insuficienței sumei respective pentru plata în întregime a creanței, va avea pentru diferența de sumă creanțe chirografare care vor veni în concurs cu celelalte, potrivit art. 123 şi vor fi supuse dispozițiilor art. 41.

Numai în situația în care din vânzarea bunurile grevate rezultă o diferență în plus, aceasta poate fi depusă în contul averii debitorului.

Din susținerile părților şi mențiunile făcute de lichidator în întâmpinare, rezultă că acesta nu s-a limitat numai la plățile prevăzute de art. 121 alin. (1) şi nu a distribuit suma încasată din vânzarea bunurilor grevate în favoarea creditorului cu respectarea dispozițiilor legale.

Susținerea lichidatorului că a făcut numai o distribuire parțială nu prezintă relevanță câtă vreme contravine dispozițiilor legale care conferă creditorului garantat posibilitatea stingerii creanței sale garantate din vânzarea bunului afectat garanției.

Deşi s-a reținut de judecătorul-sindic că sumele cuvenite creditorului BCR au fost corect diminuate cu cheltuielile aferente bunurilor respective care s-au acumulat pe parcursul procedurii, din cele menționate de lichidator, rezultă că acesta a achitat şi alte sume care nu se includ printre cele menționate de art. 121 alin. (1) şi în care nu puteau fi cuprinse şi sumele destinate să acopere cheltuielile viitoare ale averii debitorului.

Pentru ca distribuirea sumelor către creditorul titular al unei garanții reale imobiliare rezultate din vânzarea bunurilor grevate să se facă cu respectarea dispozițiilor legale mai sus-menționate se impune casarea sentinței şi trimiterea cauzei spre rejudecare.

În cauză, fiind incidente motivele prevăzute de art. 304 pct. 5 şi 9 C.proc.civ., Curtea, în baza art. 312 C.proc.civ., va admite recursurile, va casa sentința şi va trimite cauza spre rejudecare la aceeaşi instanță.

45. Contestație la distribuire. Inadmisibilitatea modificării creanțelor în această etapă. Respectare tabel definitiv

Legea nr. 85/2006, art. 69 alin. (2), art. 121-123

La întocmirea planului de distribuire a sumelor obținute din lichidarea bunurilor, lichidatorul trebuie să țină seama de structura tabelului definitiv al creanțelor, neputând să modifice nici cuantumul creanțelor, nici rangul acestora.

Faptul că alături de suma consemnată în lei, rezultată din transformarea creanței în valută, la data deschiderii procedurii, în condițiile art. 69 alin. (2), a fost trecută și creanța în dolari SUA, nu înseamnă că la distribuire se va avea în vedere suma trecută în dolari SUA. Creditorul suportă cu ocazia distribuirii eventuala devalorizare.

Potrivit art. 69 alin. (2) din legea insolvenței, devin inaplicabile dispozițiile O.U.G. nr. 51/1998.

Trib. Ialomița, sent. nr. 142 din 2 martie 2007

La data de 31 ianuarie 2007, SC P.C.B.R.S. IPURL, în calitate de lichidator al SC M.P. SA Slobozia, aflată în faliment, în condițiile prevăzute de art. 122 din Legea nr. 85/2006, a depus un plan de distribuire între creditori a fondurilor obținute din valorificarea patrimoniului debitoarei.

Planul de distribuire depus la data menționată a înlocuit pe cel depus la 7 decembrie 2006 și asupra căruia judecătorul-sindic nu s-a mai pronunțat.

Împotriva acestui plan, în condițiile art. 122 alin. (3) din lege, a formulat contestație creditoarea A.V.A.S. susținând că planul de distribuire a fost întocmit cu încălcarea dispozițiilor art. 124 din Legea nr. 85/2006 întrucât în mod greșit lichidatorul a trecut în planul de distribuire o creanță de 160.209 lei în loc de 197.956,22 lei, așa cum a fost stabilit prin sent. com. nr. 342 F/2005 a Tribunalului Ialomița. Mai susține că lichidatorul a greșit și când a stabilit ordinea de distribuire, stabilind o satisfacere diferențiată a creanțelor din aceeași categorie. Susține că creanța sa face parte din categoria celor privilegiate ale statului, iar intenția legiuitorului a fost ca prin consolidarea creanței să se păstreze valoarea reală a acesteia.

Solicită admiterea contestației, iar suma propusă a fi repartizată să fie distribuită proporțional cu creanțele deținute de creditorii bugetari ai SC M.P. SA Slobozia.

Examinând contestația, judecătorul-sindic reține următoarele:

Prin sent. com. nr. 117/F din 1 aprilie 2005 s-a deschis procedura de reorganizare și faliment a debitoarei SC M.P. SA Slobozia.

La data de 22 iulie 2005, prin sent. com. nr. 342/F/22.07.2005, creanţa creditoarei A.V.A.S. a fost stabilită la 423.231 lei şi 44.823,43 dolari SUA, la ordinea de prioritate prevăzută de art. 122 pct. 4 din Legea nr. 64/1995, republicată.

Recursul declarat de lichidator împotriva acestei soluţii a fost constatat nul, astfel că valoarea creanţei a rămas cea stabilită de judecătorul-sindic.

Din planul de distribuire prezentat de lichidator rezultă că creanţa trecută în dreptul acestei creditoare este cea care a fost stabilită în mod irevocabil, astfel că nu se confirmă critica formulată de creditoarea A.V.A.S. cu privire la cuantumul creanţei de 197.956 lei.

Este de observat că înscrierea sumei de 44.823,42 dolari SUA s-a făcut la cererea creditoarei care la data distribuirii suportă consecinţa devalorizării dolarului, faţă de data înscrierii creanţei.

Cu privire la aplicabilitatea în cauză a dispoziţiilor O.U.G. nr. 51/1998 cu privire la satisfacerea cu prioritate a creanţelor A.V.A.S., instanţa are în vedere dispoziţiile Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, care prevăd la art. 149 că această lege se completează în măsura compatibilităţii numai cu dispoziţiile Codului de procedură civilă, ale Codului civil şi ale Codului comercial, în actul normativ indicat neregăsindu-se cea invocată de creditoarea contestatoare.

Se constată, din verificarea planului de distribuire întocmit de lichidator, că acesta respectă ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 din Legea nr. 85/2006.

Contestatoarea a fost trecută în categoria de prioritate prevăzută de art. 123 pct. 4, ordine care nu a fost contestată.

Coroborând toate cele reţinute mai sus, judecătorul-sindic reţine că lichidatorul a întocmit planul de distribuire cu respectarea dispoziţiilor prevăzute de art. 123 din lege, astfel că toate criticile formulate urmează a fi privite ca nefondate.

Verificând planul de distribuire în totalitate, având în vedere şi faptul că alţi creditori nu au depus contestaţii, în temeiul art. 122 alin. (4) judecătorul-sindic va respinge contestaţia formulată de A.V.A.S. Bucureşti.

Va dispune plata către creditori a sumelor distribuite.

46. Contestaţie plan de distribuire sume. Aplicarea art. 121

Legea nr. 85/2006, art. 121

Sumele obţinute din valorificarea bunurilor afectate unor garanţii reale vor fi distribuite exclusiv către creditorii garantaţi cu acele garanţii. În măsura în care sumele obţinute sunt insuficiente pentru acoperirea integrală

a creanţelor, creditorii respectivi vor avea pentru diferenţă o creanţă chirografară şi vor fi îndestulaţi în cadrul categoriei respective. Un creditor cu garanţie asupra unui bun nu poate face uz de beneficiul garanţiei pentru a obţine o distribuire cu prioritate din vânzarea unui alt bun, asupra căruia are garanţie un alt creditor.

Distribuirea către creditorul garantat vizează suma rămasă după scăderea din preţul obţinut din vânzarea bunurilor garantate a cheltuielilor aferente vânzării bunurilor respective – cu publicitatea, a cheltuielilor necesare pentru conservarea şi administrarea acestor bunuri, după plata remuneraţiilor persoanelor angajate, precum şi a impozitelor curente aferente acestor bunuri.

Trib. Timiş, Secţia comercială, încheierea din 15 martie 2007

Prin cererea înregistrată la această instanţă, creditoarea AVAS a formulat obiecţiuni împotriva planului de distribuire parţială întocmit la 15.02.2007, solicitând să-i fie distribuită întreaga sumă de 980.471,02 lei, după ce se scad din această sumă numai cheltuielile necesare vânzării acestor bunuri.

Din planul de distribuire parţială a sumelor rezultate din lichidarea bunurilor debitorului SC D.A. SA, întocmit de lichidator în data de 15.02.2007, rezultă că în perioada 19.11.2004 – 30.09.2006 au fost vândute bunuri ale debitoarei asupra cărora existau garanţii reale în favoarea AFP Lugoj, preţul obţinut fiind de 959.841 lei fără TVA şi în favoarea AVAS, preţul obţinut fiind de 949.500,57 lei fără TVA, iar din vânzarea bunurilor negarantate şi recuperarea unor creanţe s-a obţinut suma de 196.212,51 lei.

În tabelul definitiv consolidat, la ordinea de prioritate prevăzută de art. 121 din Legea nr. 85/2006, au fost înscrişi creditorii AVAS – cu suma de 2.777.122,92 lei, AFP Lugoj – cu suma de 1.524.203,21 lei şi Consiliul Local Lugoj cu suma de 140.844,77 lei.

Conform art. 121 din Legea nr. 85/2006, alin. (1): „Fondurile obţinute din vânzarea bunurilor din averea debitorului, grevate, în favoarea creditorului, de ipoteci, gajuri sau alte garanţii reale mobiliare ori drepturi de retenţie de orice fel, vor fi distribuite în următoarea ordine:

1. taxe, timbre şi orice alte cheltuieli aferente vânzării bunurilor respective, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea şi administrarea acestor bunuri, precum şi plata remuneraţiilor persoanelor angajate în condiţiile art. 10, art. 19 alin. (2), art. 23 şi art. 24;

2. creanţele creditorilor garantaţi, cuprinzând tot capitalul, dobânzile, majorările şi penalităţile de orice fel, precum şi cheltuielile".

Având în vedere că au fost vândute bunuri asupra cărora există drepturi de ipotecă în favoarea AFP Lugoj şi AVAS, aceste sume s-au împărţit exclusiv cu respectarea art. 121 din lege. Este neîntemeiată şi nelegală cererea for-

mulată de AVAS ca toată suma obținută să fie repartizată către sine, deoarece ferma 5, bun al debitoarei vândut, era ipotecat în favoarea AFP Lugoj.

Cu privire la cel de al doilea motiv de contestație, că nu trebuia să fie reținute de către lichidator cheltuielile efectuate cu procedura, instanța constată că lichidatorul a respectat prevederile art. 121 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, în sensul că a scăzut din suma obținută din vânzarea bunurilor garantate cheltuieli aferente vânzării bunurilor respective – cu publicitatea, cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea acestor bunuri, plata remunerațiilor persoanelor angajate, precum și impozitul pe teren și pe clădirile aferente acestor bunuri, astfel încât nici acest motiv de contestație nu este întemeiat.

Față de cele arătate mai sus, instanța constată că obiecțiunile creditorului AVAS sunt neîntemeiate, motiv pentru care le va respinge, constatând că lichidatorul a întocmit planul de distribuire parțială cu respectarea prevederilor art. 121 și art. 125 din Legea nr. 85/2006.

47. Ordine de distribuire. Aplicarea succesivă în timp a Legilor nr. 64/1995 și nr. 85/2006. Dispoziții de imediată aplicare. Natura creanței reprezentând plăți compensatorii

Legea nr. 64/1995, art. 122
Legea nr. 85/2006, art. 123

Atunci când tabelul definitiv al creanțelor precum și tabelul definitiv consolidat au fost întocmite sub imperiul Legii nr. 64/1995, iar distribuirea sumelor se face sub imperiul Legii nr. 85/2006, ordinea de prioritate este cea stabilită prin Legea nr. 85/2006, respectiv în art. 123, aceasta fiind de imediată aplicare.

Plățile compensatorii acordate salariaților se acordă în temeiul contractului colectiv de muncă și își au izvorul în raporturile de muncă, contractul colectiv având menirea tocmai de a reglementa asemenea raporturi.

Trib. Comercial Cluj, sent. nr. 2357 din 4 aprilie 2007

Lichidatorul a învederat judecătorului-sindic faptul că a fost întocmit planul de distribuire nr. VIII al sumelor aflate în contul colector, pentru suma de 150.000 RON.

Fiind urmată procedura prevăzută de art. 122 din Legea nr. 85/2006, planul de distribuire a fost prezentat comitetului creditorilor, ulterior el fiind înregistrat la grefa tribunalului, această împrejurare fiind notificată fiecărui creditor.

Urmare a acestor demersuri, la dosarul cauzei a fost înregistrată o contestație din partea creditoarei AFP Cluj-Napoca, care a învederat următoarele:

Prin planurile de distribuire I-V, lichidatorul a distribuit sumele obținute din valorificarea bunurilor din averea debitorului in conformitate cu prevederile art. 120 pct. 2 şi art. 122 pct. 1 din Legea nr. 64/11995, republicată, urmând a fi aplicate dispozițiile art. 122 pct. 2 din aceeaşi lege. Având în vedere că, odată cu intrarea in vigoare a Legii nr. 85/2006, prin art. 123 din acest act normativ s-a modificat ordinea de distribuire a sumelor obținute din valorificarea bunurilor din averea debitorului, lichidatorul a propus spre distribuire, prin Planul de distribuire nr. VIII, suma de 150.000 RON in favoarea foştilor salariați ai SC C. SA pentru creanțele acestora reprezentând plăți compensatorii. Creditoarea a arătat că, în speță, sunt aplicabile prevederile art. 122 pct. 2 din Legea nr. 64/1995, republicată, şi nicidecum cele ale art. 123 din Legea nr. 85/2006, având în vedere faptul că atât tabelul suplimentar al creanțelor cât şi tabelul definitiv consolidat au fost întocmite şi încuviințate în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 64/1995 şi că prevederile art. 122 din această ultimă lege sunt dispoziții de drept material (substanțial). Pe de altă parte, plățile compensatorii (pentru care s-a făcut distribuirea nr. VIII) nu reprezintă „creanțe izvorâte din raporturi de muncă" în sensul art. 123 pct. 2 din Legea nr. 85/2006, deoarece nu se acordă pentru munca prestată de salariat, ci reprezintă o măsură de protecție socială acordată urmare a desfacerii contractului individual de muncă.

Analizând contestația depusă la dosarul cauzei, precum şi planul de distribuire nr. VIII, judecătorul-sindic reține următoarele:

Prin sentința civilă nr. 698/C/2004 s-a dispus deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 față de debitoarea SC C. SA, fiind desemnat în calitate de administrator judiciar SC E. SRL.

Prin încheierea nr. 139/C/2005 pronunțată la data de 26 ianuarie 2005, judecătorul-sindic a încuviințat tabelul definitiv al creanțelor.

Judecătorul-sindic, prin sentința nr. 307/C/2005, pronunțată la 2 martie 2005, a admis cererea formulată de administratorul judiciar şi în consecință a dispus deschiderea procedurii falimentului împotriva debitoarei, dizolvarea societății debitoare, ridicarea dreptului de administrare al debitoarei, desemnând în calitate de lichidator pe SC E. SRL, care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 29 din Legea nr. 64/1995.

Prin încheierea nr. 1179/C/2005 pronunțată la data de 7 septembrie 2005 a fost aprobat raportul de activitate întocmit de lichidator şi s-a respins contestația formulată de creditoarea AFP Cluj-Napoca împotriva tabelului suplimentar al creanțelor. Totodată a fost încuviințat tabelul suplimentar al creanțelor SC C. SA întocmit de lichidator. În cadrul tabelului suplimentar AFP a fost trecut cu o creanță în cuantum de 1.097.691,36 RON potrivit art. 122 pct. 2 din Legea nr. 64/1995, iar salariații cu o creanță în cuantum de

585.648,58 RON reprezentând plăţi compensatorii potrivit art. 122 pct. 2 din Legea nr. 64/1995 şi altă creanţă reprezentând salarii restante, alături de alte creanţe care au fost trecute în ordinea prevăzută de art. 122 pct. 1, 2 şi 3 din Legea nr. 64/1995.

Din analiza acestor hotărâri reiese faptul că, în temeiul raporturilor de muncă ale foştilor salariaţi ai debitoarei, aceştia au fost înscrişi în tabelul suplimentar cu mai multe sume: salarii restante aferente perioadei 10.03.2004 – 2.03.2005, situată după deschiderea procedurii – creanţă în cuantum de 211.967,55 RON; plăţi compensatorii – creanţă în cuantum de 585.648,58 şi salarii restante anterioare deschiderii procedurii insolvenţei – creanţă în cuantum de 112.883,03 RON.

Judecătorul-sindic apreciază că susţinerile creditorului contestator nu pot fi reţinute întrucât, aşa cum s-a statuat şi prin decizia nr. 308 din 13.02.2007 a Curţii de Apel Cluj, distribuirea se face conform ordinii de prioritate stabilită prin Legea nr. 85/2006, aceasta fiind de imediată aplicare. Chiar dacă tabelul definitiv consolidat a fost aprobat sub imperiul Legii nr. 64/1995, ordinea de prioritate are o reglementare distinctă în cadrul Legii nr. 85/2006, respectiv în art. 123.

De categoria de creditori trebuie să se ţină seama doar în momentul întocmirii planului de distribuire, or, planul nr. VIIII a fost întocmit sub imperiul Legii nr. 85/2006, trebuind să reflecte întru totul ordinea de prioritate conferită de acest act normativ.

În consecinţă, dată fiind şi puterea de lucru judecat a celor două hotărâri mai sus menţionate, componenţa tabelului definitiv şi suplimentar nu mai poate fi modificată la acest moment, însă, date fiind şi prevederile art. 156 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 raportat la art. 721 şi art. 725 alin. (1) C.proc.civ., se apreciază că textul legal incident planului de distribuire întocmit de către lichidator este art. 123 din Legea nr. 85/2006, iar nu art. 122 din Legea nr. 64/1995, primul dintre aceste acte normative fiind de imediată aplicare.

În ceea ce priveşte caracterul plăţilor compensatorii, judecătorul-sindic reţine că acestea nu s-au acordat în temeiul O.U.G. nr. 98/1999, ci al contractului colectiv de muncă.

Pe cale de consecinţă, creanţele, reprezentate de plăţi compensatorii, îşi au izvorul în raporturile de muncă, contractul colectiv având menirea tocmai de a reglementa asemenea raporturi.

Văzând şi faptul că art. 123 pct. 2 din Legea nr. 85/2006 prevede faptul că sunt achitate cu prioritate creanţele izvorâte din raportul de muncă, fără a fi făcute alte precizări şi fără a mai fi reluată distincţia din textul art. 122 pct. 2 şi 3 din Legea nr. 64/1995, se apreciază că planul de distribuire nr. VIII este legal întocmit, el fiind încuviinţat urmare a respingerii contestaţiei ca neîntemeiată.

Notă: În sensul calificării plăților compensatorii ca şi creanțe izvorând din raporturi de muncă, plătibile în ordinea prevăzută de art. 123 pct. 2, este şi decizia pronunțată de Curtea de Apel Craiova, nr. 28 din 18 ianuarie 2007 pe care o redăm în rezumat:

Drepturile salariaților debitoarei la plăți compensatorii se analizează în raport de normele dreptului comun în materie, şi anume de dispozițiile Codului muncii, precum şi în raport de clauzele contractului colectiv de muncă.

În faliment, încetarea contractului individual de muncă operează ca urmare a manifestării unilaterale de voință a lichidatorului angajatorului, prin emiterea deciziilor de desfacere a contractelor de muncă.

Ori de câte ori contractul individual de muncă încetează pentru motive care nu țin de persoana salariatului, respectiv desființarea locului de muncă urmare a dificultăților economice, transformărilor economice sau reorganizării activității, fără ca legea să distingă cu privire la posibilele cauze ale dificultăților economice, concedierea are caracter colectiv şi neimputabil încât salariații pot beneficia de compensațiile prevăzute în contractul de muncă, potrivit dispozițiilor art. 65-67 C.muncii, creanța având natura unei creanțe salariale.

Contractul colectiv de muncă încetează de drept la data dizolvării şi intrării în lichidare judiciară a angajatorului, potrivit art. 245 lit. b) C.muncii, pentru că angajatorul îşi restrânge personalitatea juridică la operațiunile de lichidare, astfel încât nu mai are capacitatea prevăzută de lege pentru a fi parte în contractul colectiv de muncă.

Contractele individuale de muncă rămân, însă, în continuare în derulare, până ce lichidatorul emite deciziile de concediere sau până la încetarea de drept, la data radierii societății debitoare.

Ca urmare, în toate cazurile, se înregistrează o diferență în timp între momentul încetării de drept a contractului colectiv şi cel al încetării contractelor individuale de muncă, prin manifestarea unilaterală de voință a lichidatorului angajatorului deoarece legea a prevăzut obligația angajatorului de a respecta termenul de preaviz pentru încetarea contractului individual de muncă.

Cu toate acestea, nu se poate aprecia că salariații societății intrate în lichidare rămân lipsiți de compensațiile prevăzute de art. 67 C.muncii şi determinate în mod concret în contractul colectiv de muncă.

Măsura desfacerii contractului individual de muncă este însă determinată tocmai de încetarea de drept a contractului colectiv de muncă, având aceeaşi cauză, şi anume dizolvarea şi intrarea în lichidare judiciară a angajatorului, chiar dacă cele două contracte încetează la momente diferite.

Constatarea stării de insolvenţă şi dizolvarea societăţii comerciale, conform procedurii prevăzute de legea insolvenţei nu şterge obligaţiile asumate de către debitoare prin contractele încheiate anterior deschiderii, ci, dimpotrivă, atrage declanşarea procedurii de executare silită colectivă în scopul acoperirii pasivului.

C.A. Craiova, decizia nr. 28 din 18 ianuarie 2007

Prin sentinţa nr. 748 din 22 septembrie 2006, pronunţată în dosarul nr. 93/4/F/2005, judecătorul-sindic a dispus acordarea plăţilor compensatorii salariaţilor debitoarei, conform art. 130 din contractul colectiv de muncă, dispunând înscrierea acestora la masa pasivă.

Judecătorul-sindic a reţinut că angajatorul, fiind dizolvat de la data de 6 septembrie 2005, se află în procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 64/1995 şi, ca urmare, îşi găsesc aplicarea dispoziţiile art. 245 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 53/2003, contractul colectiv de muncă încetând de drept la data radierii societăţii. Ca urmare, în lichidare, societatea este ţinută de achitarea creanţelor rezultate din raporturile de muncă. Întrucât concedierea salariaţilor SC G. SA s-a făcut pentru motive ce nu ţin de persoana salariaţilor şi are caracter colectiv, conform art. 58 alin. (2) şi art.65-68 C.muncii, îşi găsesc aplicarea prevederile art. 130 din contractul colectiv de muncă, referitoare la plăţile compensatorii.

Împotriva acestei sentinţe au declarat recurs lichidatorul şi creditoarea DGFP.

Recursurile sunt nefondate.

Criticile bazate pe dispoziţiile art. 304 pct. 7 şi 8 C.proc.civ. nu pot fi primite, recurenta debitoare, prin lichidator, neargumentând în concret cele două motive de casare şi nearătând dacă şi în ce mod, în cauză, motivarea hotărârii atacate este contradictorie ori străină de natura pricinii şi nici dacă prima instanţă a interpretat greşit actul juridic dedus judecăţii.

Ca urmare, Curtea examinează cauza prin prisma motivelor de nelegalitate, conform art. 304 pct. 9 C.proc.civ., iar celelalte aspecte de nelegalitate şi netemeinicie invocate se analizează potrivit dispoziţiilor art. 304^1 C.proc.civ.

Astfel, se reţine că în cauză nu există autoritate de lucru judecat, nefiind întrunită tripla identitate prevăzută de art. 1201 C.civ., în condiţiile în care nu există identitate de părţi, deoarece prin sentinţa nr. 1194 din 22.11.2005 s-au soluţionat cererile formulate de Sindicatul Liber G. SA şi Sindicatul Salariaţilor G. SA, sindicate ce nu reprezintă pe toţi foştii salariaţi ai societăţii debitoare.

Pe fond, se reţine că în speţă nu îşi găseşte aplicarea procedura de acordare a măsurilor de protecţie socială prevăzute de O.U.G. nr. 98/1999, ce

se aplică exclusiv salariaților încadrați cu contract individual de muncă pe durată nedeterminată disponibilizați prin concedieri colective efectuate în procesele de restructurare, reorganizare, închidere operațională parțială sau totală a activității, privatizare sau lichidare, de către societăți comerciale, companii naționale, societăți naționale, precum și regii autonome ori alte unități aflate sub autoritatea administrației publice centrale sau locale, unități și instituții finanțate din fonduri bugetare și extrabugetare, la care statul este acționar, cuprinse în programe de restructurare aprobate.

Ca urmare, judecătorul-sindic a apreciat în mod just că drepturile salariaților debitoarei la plăți compensatorii se analizează în raport de normele dreptului comun în materie, și anume de dispozițiile Codului muncii, precum și în raport de clauzele contractului colectiv de muncă.

În aceste condiții, se reține că potrivit art. 55 C.muncii, contractul individual de muncă poate înceta: de drept, ca urmare a acordului părților, sau ca urmare a voinței unilaterale a uneia dintre părți.

Articolul 56 lit. c) C.muncii prevede drept cauză a încetării de drept a contractului individual de muncă dizolvarea angajatorului persoană juridică, iar ca moment al încetării, data la care persoana juridică își încetează existența. Data încetării existenței societății comerciale este, așa cum corect a reținut judecătorul-sindic, data radierii din registrul comerțului, deoarece pe toată durata lichidării personalitatea juridică a debitoarei se păstrează, chiar dacă are caracter restrâns la operațiunile lichidării, potrivit art. 233 alin. (4) din Legea nr. 31/1990.

În speță, însă, nu a operat încetarea de drept, prin efectul legii și fără manifestarea de voință a părților, la data radierii debitoarei din registrul comerțului, ci încetarea ca urmare a manifestării unilaterale de voință a lichidatorului angajatorului, prin emiterea deciziilor de desfacere a contractelor de muncă.

Cu privire la caracterul neimputabil al concedierilor, judecătorul-sindic a reținut în mod corect că, ori de câte ori contractul individual de muncă încetează pentru motive care nu țin de persoana salariatului, respectiv desființarea locului de muncă urmare a dificultăților economice, transformărilor economice sau reorganizării activității, fără ca legea să distingă cu privire la posibilele cauze ale dificultăților economice, acesta poate beneficia de compensațiile prevăzute în contractul de muncă, potrivit dispozițiilor art. 65-67 C.muncii.

Totodată, în considerentele hotărârii atacate s-a reținut în mod just caracterul colectiv al concedierii, conform prevederilor art. 68 C.muncii, potrivit cărora prin concediere colectivă se înțelege concedierea, într-o perioadă de 30 de zile calendaristice, dispusă din unul sau mai multe motive dintre cele prevăzute la art. 65 alin. (1), a unui număr de:

a) cel puţin 5 salariaţi, dacă angajatorul care disponibilizează are încadraţi mai mult de 20 de salariaţi şi mai puţin de 100 de salariaţi;

b) cel puţin 10% din salariaţi, dacă angajatorul care disponibilizează are încadraţi cel puţin 100 de salariaţi, dar mai puţin de 300 de salariaţi;

c) cel puţin 30 de salariaţi, dacă angajatorul care disponibilizează are încadraţi cel puţin 300 de salariaţi.

Prin urmare, în cauză, îşi găsesc aplicarea prevederile art. 130 din contractul colectiv de muncă potrivit cărora, în cazul concedierilor pentru motive care nu ţin de persoana salariatului, determinate de desfiinţarea locului de muncă ocupat de salariat, ca urmare a dificultăţilor economice, a transformărilor tehnologice sau a reorganizării activităţii se acordă plăţi compensatorii astfel: 6 salarii tarifare medii pe întreprindere pentru salariaţii cu vechime sub 5 ani, 9 salarii tarifare medii pe întreprindere pentru salariaţii cu vechime între 5 ani şi 15 ani şi 12 salarii tarifare medii pe întreprindere pentru salariaţii cu vechime peste 15 ani şi se constată că legea nu condiţionează dreptul foştilor salariaţi la plăţi compensatorii de calcularea concretă a cuantumului despăgubirilor în fiecare dintre declaraţiile de creanţă.

Legea nr. 85/2006 a intrat în vigoare după concedierea colectivă analizată în speţă, dar dispoziţiile art. 86 alin. (6) din legea insolvenţei, invocate în apărare de către lichidator sunt relevante sub aspectul examinat. Textul demonstrează, însă, contrar celor susţinute de reprezentantul recurentei debitoare, că legiuitorul a înţeles ca în procedura simplificată, precum şi în cazul intrării în faliment în procedura generală, să nu mai prevadă necesitatea parcurgerii procedurii de concediere colectivă (ca unică derogare de la Legea nr. 53/2003 – Codul muncii), excepţie de la dreptul comun justificată de urgenţa măsurii desfacerii contractelor individuale de muncă în procedura insolvenţei. Excepţia este de strictă interpretare şi nu se extinde cu privire la drepturile salariaţilor concediaţi, la compensaţiile cuvenite conform legii ori contractului colectiv de muncă aplicabil.

Cât priveşte contractul colectiv de muncă, este de necontestat că la data dizolvării şi intrării în lichidare judiciară a angajatorului intervine încetarea de drept, aşa cum prevede art. 245 lit. b) C.muncii, pentru că angajatorul îşi restrânge personalitatea juridică la operaţiunile de lichidare, astfel încât nu mai are capacitatea prevăzută de lege pentru a fi parte în contractul colectiv de muncă.

Contractele individuale de muncă rămân, însă, în continuare în derulare, până ce lichidatorul emite deciziile de concediere sau până la încetarea de drept, la data radierii societăţii debitoare.

Ca urmare, în toate cazurile, se înregistrează o diferenţă în timp între momentul încetării de drept a contractului colectiv şi cele ale încetării contractelor individuale de muncă, prin manifestarea unilaterală de voinţă a lichidatorului angajatorului.

Cu toate acestea, nu se poate aprecia că salariații societății intrate în lichidare rămân lipsiți de compensațiile prevăzute de art. 67 C.muncii și determinate în mod concret în contractul colectiv de muncă.

Desfacerea contractului individual de muncă nu a putut interveni simultan cu încetarea contractului colectiv, deoarece legea a prevăzut obligația angajatorului de a respecta termenul de preaviz pentru încetarea contractului individual de muncă.

Măsura desfacerii contractului individual de muncă este însă determinată tocmai de încetarea de drept a contractului colectiv de muncă, având aceeași cauză, și anume dizolvarea și intrarea în lichidare judiciară a angajatorului, chiar dacă cele două contracte încetează la momente diferite.

Constatarea stării de insolvență și dizolvarea societății comerciale, conform procedurii prevăzute de legea insolvenței, nu șterge obligațiile asumate de către debitoare prin contractele încheiate anterior deschiderii, ci, dimpotrivă, atrage declanșarea procedurii de executare silită colectivă în scopul acoperirii pasivului.

Față de considerentele expuse Curtea, constatând că judecătorul-sindic a pronunțat o hotărâre legală și temeinică, va respinge recursurile ca nefondate, potrivit dispozițiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

48. Contestație plan de distribuire. Plata cu prioritate a TVA-ului aferent prețului încasat și distribuirea sumelor rămase

Legea nr. 85/2006, art. 123

Potrivit Codului fiscal, prețul de vânzare a bunurilor din averea debitorului include TVA indiferent dacă vânzarea s-a făcut către o persoană fizică sau juridică, încât din prețul încasat se achită cu prioritate TVA-ul aferent, iar diferența rămasă este rezervată plății cheltuielilor de administrare a procedurii și creanțelor creditorilor.

Trib. București, Secția a VII-a comercială, sent. nr. 1049 din 22 martie 2007

La data de 2.02.2007, creditorul AFP Sector 1 a formulat contestație cu privire la planul de distribuire și raportul asupra fondurilor obținute din lichidare, depuse la data de 10.01.2007.

În motivare se arată că suma supusă distribuirii este de 700.000 lei, reprezentând prețul obținut din valorificarea imobilului situat în str. A.T., nr. 119-121, București și că prețul la care a fost vândut imobilul include și TVA, drept pentru care lichidatorul avea obligația de a-l calcula și vira la bugetul de stat, valoarea TVA fiind de 111.765 lei. Ca urmare, suma ce trebuie distri-

buită este suma rămasă după achitarea TVA, de 588.235 lei, iar ordinea de preferință este cea prevăzută de art. 123 din Legea nr. 85/2006.

Pe fond, instanța apreciază ca întemeiată contestația.

Potrivit Codului fiscal, prețul de vânzare a imobilului include TVA indiferent dacă vânzarea s-a făcut către o persoană fizică sau juridică. Din prețul încasat de 700.000 lei, TVA reprezintă 111.765 lei (700.000x19%) încât venitul net rezultat din vânzare este de 588.235 lei.

Potrivit art. 123 pct. 1, din acest venit se scad costurile aferente procedurii, inclusiv remunerația lichidatorului judiciar. Diferența rămasă după plata TVA-ului astfel calculat către bugetul statului, diminuată cu costul procedurii, reprezintă în fapt sumele rămase disponibile în urma vânzării, acestea urmând a fi distribuite prin planul de distribuire nr. 1, având în vedere ordinea de prioritate prevăzută la art. 123 din Legea nr. 85/2006.

În consecință, planul de distribuire nr. 1 urmează a fi refăcut.

Pentru aceste considerente, instanța va admite contestația creditorului A.F.P. Sector 1 împotriva planului de distribuire afișat la ușa instanței în data de 22.01.2007 și va dispune plata TVA-ului aferent vânzării, către bugetul de stat, urmând ca suma rămasă să fie distribuită conform prevederilor art. 123 din Legea nr. 85/2006, iar planul de distribuire contestat va fi refăcut.

49. Distribuirea sumelor obținute din lichidare. Ordinea de distribuire

Legea nr. 85/2006, art. 123, art. 125 alin. (1)

Distribuirea sumelor obținute din lichidare se efectuează cu respectarea naturii și priorității creanțelor, astfel cum aceasta este stabilită prin tabelul definitiv consolidat al creanțelor, cu respectarea ordinii de priorități prevăzută de art. 123 și cu respectarea principiului înscris în art. 125 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 potrivit căruia titularilor de creanțe dintr-o categorie li se vor putea distribui sume numai după deplina îndestulare a titularilor de creanță din categoria ierarhic superioară, potrivit ordinii prevăzute la art. 123.

Cu ocazia distribuirii, nu se poate modifica remunerația lichidatorului, acesta urmând a fi achitată în cuantumul stabilit de judecătorul-sindic sau de adunarea creditorilor, în ordinea de prioritate prevăzută de art. 123 alin. (1) lit. a) din legea insolvenței. Creditorul bugetar nu poate, cu ocazia distribuirii, să ceară reducerea remunerației pentru a se încadra în O.M.F. nr. 1186/2006, care nu este obligatoriu pentru judecătorul-sindic.

Trib. Comercial Mureș, sent. nr. 280 din 20 martie 2007

În cadrul procedurii de faliment a debitoarei SC P.T.S. Impex SRL a fost afişat la tribunal, la data de 28 februarie 2007, planul de distribuire a sumelor obținute din lichidare nr. 1, întocmit de către lichidator.

Împotriva planului de distribuire a formulat contestație creditoarea D.G.F.P. Mureş, solicitând admiterea contestației şi refacerea planului de distribuire în concordanță cu dispozițiile O.M.F. nr. 1186/2006.

În motivarea contestației, creditoarea a învederat că lichidatorul a întocmit un plan de distribuire incorect, în contradicție cu dispozițiile legale, întrucât lichidatorul şi-a distribuit întreaga sumă rezultată din fondurile obținute în luna februarie 2007, fără a face alte distribuiri către creditorii debitoarei.

Deşi lichidatorul a avut în vedere, la distribuirea efectuată, încheierea judecătorului-sindic din data de 28 iulie 2005, nu a precizat în raportul cu privire la fondurile obținute din lichidare izvorul din care provin aceste fonduri şi nici cuantumul total al sumei obținute ce a făcut obiectul acestei distribuiri şi la care a aplicat procentul de 10% stabilit prin încheierea sus-menționată. Astfel cum rezultă din plan, suma obținută din lichidare este egală cu suma distribuită lichidatorului, fapt ce denotă neefectuarea calculului procentual, soldat cu distribuirea integrală a sumei în favoarea lichidatorului, în detrimentul celorlalți creditori, contrar scopului consacrat de legea insolvenței. Față de acest aspect, creditoarea solicită a se constata nelegalitatea acestor măsuri, cu atât mai mult cu cât, în conformitate cu prevederile art. 7 din O.M.F. nr. 1186/2006, pot accepta un onorariu de succes de 7% cu condiția acoperirii integrale a creanțelor fiscale.

În drept, creditoarea a invocat dispozițiile art. 122 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Judecătorul-sindic reține în fapt următoarele:

Potrivit mențiunilor planului de distribuire nr. 1, s-a propus spre distribuire suma totală de 1.016.568, 99 lei, din care suma de 101.501 lei reprezintă remunerația lichidatorului, 683 lei – cheltuieli de procedură (taxă cadastrală, prestări servicii contabile, taxe poştale, precum taxe pentru deschidere cont bancar), suma de 65 lei comisioane bancare, precum şi suma de 914.320,14 lei în favoarea creditoarei SC P. SA. Sumele menționate s-a propus a fi distribuite în categoria creanțelor prevăzute de art. 123 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006.

La întocmirea planului de distribuire sus menționat se constată că au fost respectate creanțele înscrise în tabelul definitiv afişat la tribunal la data de 13 ianuarie 2006, tabel în care a fost înscrisă în categoria prevăzută de art. 123 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 creditoarea SC P. SA cu o creanță în cuantum de 914.320,14 lei, precum şi creditoarea D.G.F.P. Mureş în categoria creanțelor prevăzute de art. 123 alin. (1) pct. 4 din Legea nr. 85/2006, în cuantum de 2.098.096, 97 lei.

Pentru acest considerent, se constată că distribuirea s-a efectuat în conformitate cu dispozițiile art. 125 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 potrivit cărora, titularilor de creanțe dintr-o categorie li se vor putea distribui sume numai după deplina îndestulare a titularilor de creanțe din categoria ierarhic superioară, potrivit ordinii prevăzute la art. 123. Întrucât creditoarea SC P. SA a deținut o creanță care a fost înscrisă în tabelul definitiv într-o categorie ierarhic superioară creanței deținute de creditoarea D.G.F.P. Mureș, rezultă că sumele obținute din lichidare au fost propuse a fi distribuite cu prioritate acesteia până la îndestularea creanței sale.

În ceea ce privește cuantumul remunerației lichidatorului, judecătorul-sindic reține că prin încheierea din data de 28.07.2005 s-a stabilit cuantumul remunerației acestuia la un procent de 10% din valoarea încasărilor obținute în cursul procedurii de faliment, hotărâre care nu a fost atacată de către creditori, motiv pentru care se reține că aceștia au fost de acord cu remunerația stabilită la nivelul acestei sume, stabilirea remunerației neputând fi pusă în discuție după apariția O.M.F. nr. 1186/2006.

50. Admisibilitatea stingerii creanței în faliment prin darea în plată. Condiții

Legea nr. 85/2006, art. 149
C.proc.civ., art. 445

Darea în plată, ca mod de stingere a obligațiilor, este admisibilă în faliment dacă nu se încalcă ordinea de distribuire, bunul fiind afectat garanției creditorului respectiv și dacă este aprobată de judecătorul-sindic.

Trib. Iași, Secția comercială, sent. nr. 230/S din 9 mai 2007

În cadrul procedurii falimentului debitorului SC I.N. SA Popricani, creditorul D.G.F.P.J. Iași a solicitat lichidatorului ca, în contul creanței de 10.706.328 lei să se transmită din patrimoniul debitorului în domeniul public al statului, sediul administrativ (construcții și teren) evaluat la 812.940 lei, urmând ca, pe calea procedurilor administrative, acest bun să ajungă în administrarea și folosința Primăriei comunei Popricani, ca sediu.

Având în vedere că darea în plată este admisibilă, dacă se observă dispozițiile art. 445 C.proc.civ., aplicabil conform art. 149 din Legea nr. 85/2006, că valoarea de 812.940 lei stabilită prin expertiză va diminua corespunzător creanța bugetară administrată de D.G.F.P.J. Iași, că oricum asupra imobilului creditorul avea constituite garanții, că nu există opoziții la această operațiune, că cererea este susținută și de lichidator, care a suspus-o

aprobării adunării generale a creditorilor, instanţa va admite cererea creditorului şi propunerea lichidatorului, în sensul că va aproba darea în plată a imobilului în valoare de 812.940 lei, cu care se va diminua creanţa totală de 10.706.328 lei, administrată de D.G.F.P.J. Iaşi, pe care Statul român, prin Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, o are asupra debitorului.

51. Contestaţie distribuire sume. Satisfacerea cu prioritate a creditorilor garantaţi

Legea nr. 85/2006, art. 121 alin. (1)

Fondurile obţinute din vânzarea bunurilor din averea debitorului grevate de garanţii reale ori drepturi de retenţie se distribuie creditorilor garantaţi după achitarea taxelor şi cheltuielilor aferente conservării şi vânzării bunurilor respective [art. 121 alin. (1) din Legea nr. 85/2006].

În ipoteza în care mai mulţi creditori au garanţii constituite asupra aceluiaşi bun, creditorul cu rang I va fi îndestulat cu prioritate, diferenţa va fi alocată creditorului de rang II, iar eventuala diferenţă rămasă va fi destinată distribuirii către creditorii chirografari.

În cazul în care sumele obţinute din vânzarea bunurilor ar fi insuficiente pentru plata în întregime a creanţelor garantate, creditorii vor avea pentru diferenţă creanţe chirografare, iar în situaţia în care rămâne o diferenţă în plus, aceasta se depune în contul averii debitorului.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 914 din 10 iunie 2009

Creditoarea Banca R. SA a formulat contestaţie la Raportul asupra fondurilor obţinute din lichidare şi din încasarea creanţelor şi la Planul de distribuire întocmite de lichidator.

În motivarea contestaţiei, creditoarea a arătat că lichidatorul a procedat la vânzarea prin licitaţie publică a tuturor activelor aflate în proprietatea societăţii comerciale debitoare, iar în urma încasării integrale a preţului de adjudecare, acesta a procedat la distribuirea fondurilor obţinute. A arătat că distribuirea fondurilor s-a făcut cu încălcarea dispoziţiilor art. 121 din Legea nr. 85/2006, în sensul că sumele încasate din valorificarea bunurilor constituite garanţii în favoarea SC S. SRL, excedentare după acoperirea creanţei garantate, au fost distribuite în mod greşit către un singur creditor cu o garanţie de rangul II.

S-a mai susţinut că planul de distribuire nu respectă dispoziţiile legale în ceea ce priveşte modul de distribuire a fondurilor obţinute din valorificarea

activelor debitoarei către diferitele categorii de creditori înscrişi în tabelul definitiv consolidat, neţinând seama de rangul acestora, ajungându-se la îndestularea creditorilor chirografari în procente superioare, în detrimentul contestatoarei, creditor garantat cu drept real mobiliar şi imobiliar.

Prin sentinţa nr. 323 din 2 martie 2009, Tribunalul Buzău a admis contestaţia dispunând refacerea Planului de distribuire din 22.01.2009 în sensul că suma de 194.407 lei, diferenţă în plus, să fie depusă în contul averii debitoarei, urmând a fi distribuită conform art. 123 din Legea nr. 85/2006.

Pentru a pronunţa această sentinţă judecătorul-sindic a reţinut că din vânzarea bunurilor mobile şi imobile ce constituie garanţii în favoarea SC S. SRL s-a obţinut suma totală de 426.327 lei din care a fost achitată în proporţie de sută la sută creanţa acesteia de 231.930 lei, fiind reţinut din această sumă şi procentul de 16,33% reprezentând cheltuieli de lichidare. În consecinţă, în cauză se regăseşte situaţia prevăzută de art. 121 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 care reglementează ipoteza în care sumele provenite din vânzarea bunurilor ce constituie obiectul garanţiilor reale depăşesc valoarea creanţei garantate. În această situaţie sumele obţinute în plus vor fi depuse prin grija lichidatorului în contul averii debitorului.

Judecătorul-sindic a concluzionat că lichidatorul a procedat în mod greşit la distribuirea sumei excedentare numai către creditoarea Banca R. SA cu motivarea că aceasta are o creanţă garantată de rangul II, în condiţiile în care în cauză mai există şi alţi creditori garantaţi.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs creditoarea Banca R. SA.

Recurenta creditoare Banca R. SA susţine că are o creanţă garantată de rang II, acest aspect fiind stabilit chiar de judecătorul-sindic, prin sentinţa nr. 162/29.09.2006, rămasă definitivă şi irevocabilă, iar lichidatorul, când a întocmit planul de distribuire, a ţinut cont de acest fapt. Fiind creditoare garantată de rang II, recurenta consideră că este îndreptăţită să participe la distribuirea sumelor obţinute din lichidarea averii debitoarei după creditorii garantaţi de rangul I şi nu odată cu creditorii chirografari. Conform Legii nr. 85/2006, rangul II asupra întregii averi a debitorului obligă lichidatorul să îndestuleze creditorul din sumele rămase de la creditorii garantaţi de rangul I, care au fost îndestulaţi integral sau din sumele provenite din vânzarea bunurilor asupra cărora nu sunt constituite garanţii, dar întotdeauna înaintea creditorilor bugetari şi chirografari, ceea ce nu s-a întâmplat în speţa de faţă.

Curtea reţine că recursul este fondat, potrivit considerentelor ce urmează:

Fondurile obţinute din vânzarea bunurilor din averea debitorului grevate de garanţii reale ori drepturi de retenţie se distribuie creditorilor garantaţi după achitarea taxelor şi cheltuielilor aferente conservării şi vânzării bunurilor respective [art. 121 alin. (1) din Legea nr. 85/2006].

În cazul în care sumele obţinute din vânzarea bunurilor ar fi insuficiente pentru plata în întregime a creanţelor garantate, creditorii vor avea pentru

diferență creanțe chirografare, iar în situația în care rămâne o diferență în plus, aceasta se depune în contul averii debitorului.

Creditoarea-recurentă Banca R. SA este creditor garantat de rang II, garanția sa purtând asupra întregii averi, așa cum rezultă din sentința nr. 162/29.09.2006, pronunțată în același dosar de insolvență, de același judecător-sindic. Hotărârea respectivă nu a fost recurată și a intrat în puterea lucrului judecat, fiind obligatorie atât pentru lichidator cât și pentru judecătorul-sindic.

Prin sentința recurată și dispunerea refacerii planului de distribuire a sumelor repartizate din vânzarea bunurilor ce au constituit obiectul garanțiilor, judecătorul-sindic și-a ignorat propria hotărâre, prin care a dispus înscrierea creanței creditoarei Banca R. SA în sumă de 72.970,03 lei în tabelul creanțelor, ca o creanță garantată de rang II și nu ca o creanță chirografară.

În baza hotărârii prin care se recunoaște calitatea de creditor garantat de rang II pentru recurentă, lichidatorul a procedat la distribuirea sumelor după cum urmează:

Din valorificarea bunurilor constituite garanții la SC S. SRL (creanță preluată prin cesiune de la B. SA) s-a încasat suma de 426.327 lei. Întrucât creanța admisă în tabelul definitiv consolidat a fost de 231.920,42 lei, acestui creditor i s-a achitat creanța în procent de 100%, iar diferența rămasă nerepartizată a fost transferată către Banca R. SA (creditor garantat de rangul II) și apoi către creanțele chirografare, respectiv către creanțele bugetare.

Banca R. SA a avut în gaj o mașină tip S., teren în suprafață de 575 mp și uscătoria S. (construcția și utilajele) în valoare de 268.629 lei. Din vânzarea bunurilor supuse garanțiilor la acest creditor, s-a încasat suma de 96.626 lei (268.629 x 35,97%). Din prețul încasat s-au dedus cheltuielile aferente în procent de 16,33%, iar creditorului i s-a repartizat suma de 80.846 lei.

Procedând în acest mod, lichidatorul a respectat dispozițiile art. 121 din lege, distribuind creditorului de rang II sumele rămase după îndestularea creditorului garantat de rang I, iar restul către creanțele chirografare.

Contestatoarea Banca R. SA a primit sumele rezultate din vânzarea bunurilor asupra cărora a avut constituite garanții, iar pentru diferență creditorul respectiv are o creanță chirografară și vine în concurs cu celelalte creanțe chirografare, potrivit art. 121 alin. (2) din legea insolvenței.

Prin urmare, în mod greșit judecătorul-sindic a admis contestația formulată de contestatoarea Banca R. SA și a dispus refacerea planului de distribuire și depunerea sumei de 194.407 lei diferență în plus, în contul averii debitorului, fără a menționa când și cum va fi acoperită creanța garantată de rang II.

Stabilind cu autoritate de lucru judecat că recurenta deține o creanță garantată de rang II, acoperirea acesteia se face după îndestularea creanței

garantate de rang I, care, aşa cum rezultă din raportul lichidatorului, a fost acoperită 100%.

În consecinţă, potrivit art. 312 C.proc.civ., Curtea va admite recursul, va modifica în tot sentinţa şi va respinge ca nefondată contestaţia formulată de creditoarea Banca R. SA, în cauză fiind incident motivul de modificare prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

52. Contestaţie la planul de distribuire

Legea nr. 85/2006, art. 123

Procedeul compensării preţului de vânzare cu o creanţă admisă în tabelul definitiv încalcă atât principiul maximizării averii debitoarei, cât şi principiul concursualismului între creditori.

Trib. Neamţ, Secţia comercială şi de contencios administrativ, sent. civ. nr. 48/F din 29 ianuarie 2008

Obiectul contestaţiilor formulate de creditorii debitoarei SC L.E. SRL îl constituie modul de întocmire de către lichidator a planului de distribuire a fondurilor obţinute din lichidare.

Se retine faptul ca, lichidatorul judiciar M.R.L. SPRL a propus ca modalitatea de valorificare a bunurilor debitoarei vânzarea în bloc, la preţul minim de 1.614.029,00 lei (fără TVA) prin negociere directă, fără cumpărător identificat, în conformitate cu art. 117 alin. (2) lit. B), modalitate de vânzare aprobata de adunarea creditoarei.

La data de 7.12.2006, la negocierea organizată cu ocazia valorificării bunurilor debitoarei, s-a prezentat un singur participant, respectiv SC S. SRL care a oferit suma maximă de 1.615.000,00 lei stabilită în raportul de evaluare. În conformitate cu procesul-verbal încheiat cu aceasta ocazie lichidatorul judiciar a stabilit ca SC S SRL să achite contravaloarea bunurilor astfel:

- 592.016,46 lei – în contul creanţei sale admise în tabelul definitiv de creanţe, şi
- 1.022.983,54 lei în termen de 40 de zile de la data aprobării vânzării de către adunarea creditorilor şi îndeplinirea formalităţilor de publicitate.

Ulterior, din raportul întocmit de lichidatorul judiciar cu privire la fondurile obţinute din lichidare şi din planul de distribuire rezulta ca din totalul sumei de 1.615.000,00 lei, cu cât au fost vândute bunurile debitoarei, lichidatorul judiciar a compensat parte din preţ cu creanţă în sumă de 592.016,46 lei cu care adjudecatarul era înscris în tabelul creditorilor. Pentru diferenţa de preţ încasată a fost întocmit plan de distribuire intre creditori.

Creditoarea SC AC C. SRL a contestat raportul şi planul de distribuire, motivând că, in mod greşit lichidatorul judiciar nu a încasat în totalitate contravaloarea bunurilor valorificate în sumă de 1.614.029,00 RON (fără TVA), fiind încălcate prevederile art. 117 alin. (2) lit. B).

Creditoarea SC M. SA Iaşi a contestat de asemenea raportul şi planul de distribuire întocmite de lichidatorul judiciar al debitoarei, arătând că, cumpărătoarea SC S. SRL, având şi calitatea de creditor înscris în tabelul definitiv consolidat, trebuia să achite suma totală a activelor, respectiv 1.615.000 lei, fără TVA, urmând ca apoi, în calitate de creditor, să beneficieze de recuperarea creanţelor prin distribuirea sumelor încasate din vânzarea bunurilor debitoarei, conform art. 123 din Legea nr. 85/2006.

Instanţa a admis contestaţiile formulate de creditori, dispunând ca lichidatorul judiciar al debitoarei să procedeze la încasarea în totalitate a contravalorii bunurilor vândute, în sumă de 1.615.000,00 lei şi să întocmească planul de distribuire a sumei către creditori, potrivit ordinii de prioritate prevăzută de art. 123 din Legea nr. 85/2006.

Pentru se pronunţa astfel instanţa a reţinut ca procedeul compensării preţului de vânzare cu o creanţa admisă în tabelul definitiv încalcă atât principiul maximizării averii debitoarei cât şi principiul concursualismului intre creditori.

53. Contestație la planul de distribuire

Legea nr. 85/2006, art. 127 pct. 1
C.civ., art. 1337

Conform art. 1338 C.civ., părţile pot conveni să adauge, să micşoreze sau să şteargă obligaţia de evicţiune.

Dacă tulburarea provine de la o terţă persoană, vânzătorul trebuie să-l apere pe cumpărător. Or, din actele depuse la dosar rezultă că se poartă cu diferite persoane litigii cu privire la acest bun, încât obligaţia de garanţie a vânzătorului există.

Aşa fiind, în mod corect s-a dispus suspendarea distribuirii sumei de 1.305.959,32 lei, de natură să satisfacă cerinţele de garantare pana la finalizarea litigiilor întemeiate pe dispoziţiile Legii nr. 10/2001.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 974 din 8 octombrie 2007

Prin sentinţa civilă nr. 100/F/11.04.2007 a Tribunalului Vaslui – judecător sindic, a fost aprobat raportul asupra fondurilor obţinute din lichidarea bunurilor SC M SA Vaslui, întocmit de lichidatorii judiciari in sensul distribuirii

sumei de 66.116,16 lei cu titlu de cheltuieli de procedură şi administrare conform art. 121 alin. (1) pct. 1 si a sumei de 2.787.632,05 lei cu titlu de creanţe izvorâte din raporturi de muncă conform art. 123 pct. 2.

Prin aceeaşi hotărâre a fost admisă cererea formulată de SC B. SRL Vaslui în contradictoriu cu SC M. SA Vaslui reprezentată prin lichidatorii judiciari, fiind respinsa propunerea de distribuire a sumei de 1.305.959,32 lei cu titlu de creanţe conform art. 123 pct. 3.

Pentru a se pronunţa astfel judecătorul sindic a reţinut că reclamanta SC B. SRL Vaslui a adjudecat la licitaţia publică activul Secţia Metal II, ca preţul a fost achitat integral, drept urmare a fost încheiat actul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 234 din 12 februarie 2004.

Din clauza înscrisă la art. 2.2 din contract, a rezultat că vânzătorul a declarat că imobilul se află în circuitul civil, că nu este indisponibilizat şi că nu are cunoştinţă despre litigii asupra acestuia.

De asemenea, conform clauzelor înscrise la art. 4.2 alin. (2), cumpărătoarea a beneficiat de garanţia contra evicţiunii în condiţiile art. 1337 C.civ.

Aşa cum rezultă din art. 1338 C.civ., părţile pot prin convenţie să adauge, să micşoreze sau să şteargă obligaţia de evicţiune. Dacă tulburarea provine din partea unei terţe persoane, vânzătorul este obligat să-l apere pe cumpărător.

Din actele depuse atât de către pârâtă cât şi de către reclamantă rezultă că pe rolul instanţelor de judecată, de toate nivelele, se află în diferite stadii – litigii promovate de petentele L.I. şi B.L. pentru revendicare conform Legii nr. 10/2001. Cum tulburarea din partea terţului este una de drept, instanţa a apreciat ca obligaţia de garanţie a vânzătorului subzistă, astfel că suspendarea distribuirii sumei de 1.305.959,32 lei constituie o garanţie satisfăcătoare.

Împotriva acestei sentinţe, a declarat recurs SC B. SRL Vaslui, susţinând că prin acţiune a solicitat consemnarea preţului de adjudecare a activului reactualizat în caz de evingere, dobânzile aferente preţului contractat, precum şi prejudiciile cauzate de neexercitarea dreptului de proprietate asupra imobilului la care se adaugă şi daunele morale.

Faţă de cele solicitate, instanţa a dispus doar suspendarea distribuirii sumei de 1.305.959 lei, soluţie nesatisfăcătoare în raport cu prejudiciul cauzat societăţii.

S-a mai susţinut că lichidatorii nu s-au implicat pentru apărarea societăţii contra evicţiunii şi pentru această inactivitate se impunea sistarea plăţii onorarii către lichidatori.

Arată că a cerut ca sumele să fie consemnate într-un cont special, la o altă bancă decât a societăţii falite care să nu poată fi retrase fără acceptul recurentei până la finalizarea litigiilor şi dispariţia pericolului de evingere.

Analizând aspectele relevate, în raport de dispoziţiile legale incidente, Curtea de Apel a respins recursul ca neîntemeiat reţinând că:

Lichidatorii SC S.A. Vaslui au adjudecat activul Secției Metal II, proprietatea debitorului aflat în faliment pentru suma de 11.600.000.000 lei preț și 2.204.000.000 TVA.

Actul de licitație a fost întărit prin cel de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 234/12.02.2004 la BNP V.C.

Clauza sa pune în evidență că imobilul se află în circuitul civil, nu este indisponibilizat și nu face obiectul vreunui litigiu, iar conform clauzelor de la art. 4.2 alin. (2), cumpărătoarea este garantată pentru orice evicțiune în condițiile art. 1337 C.civ. Conform art. 1338 C.civ., părțile pot conveni să adauge, să micșoreze sau să șteargă obligația de evicțiune.

Așa fiind, vânzătorul trebuia să garanteze conform clauzei de la art. 4.2 pentru orice evicțiune, de liniștita folosință a lucrului și utila folosință a acestuia contra viciilor.

Dacă tulburarea provine de la o terță persoană, vânzătorul trebuie să-l apere pe cumpărător.

Or, din actele depuse la dosar rezultă că se poartă cu diferite persoane litigii cu privire la acest bun, încât obligația de garanție a vânzătorului există.

Așa fiind, în mod corect s-a dispus suspendarea distribuirii sumei de 1.305.959,32 lei, de natura sa satisfacă cerințele de garantare până la finalizarea litigiilor întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 10/2001.

54. Contestație la planul de distribuire

C.fisc., art. 561 alin. (1), art. 249 alin. (1)
Legea nr. 85/2006, art. 123

În cazul taxelor aferente mijloacelor de transport, precum și impozitelor aferente terenurilor și clădirilor, acestea se datorează doar de proprietarii acestor bunuri.

Pentru ambele situații, în cazul lipsei dovezii privind titularul dreptului de proprietate, pot fi obligate în mod provizoriu la plata taxelor și a impozitelor aferente acestor bunuri, potrivit dispozițiilor art. 66 C.proc.fisc., persoanele care dețin aceste bunuri și beneficiază de câștigurile sau orice foloase obișnuite aduse de acestea.

Trib. Comercial Mureș, sentința nr. 146 din 14 iunie 2007

Creditoarea Municipiul Tg. Mureș a contestat planul de distribuire întocmit în cadrul procedurii de faliment a debitoarei falite SC E.T. SA, de către lichidatorul judiciar C.C. SPPI, solicitând în urma admiterii contestației, să se dispună modificarea planului de distribuire, în sensul înscrierii debitelor

curente născute în favoarea creditoarei Municipiul Tg. Mureş, în cuantum de 448.380 lei reprezentând impozite datorate pentru bunurile aflate în proprietatea debitoarei, respective 4 clădiri şi 6 autoturisme.

S-a susţinut că debitoarea figurează în evidenţele deţinute de creditoare cu aceste bunuri, fiind obligată ca în conformitate cu dispoziţiile art. 256 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 să achite impozitele şi taxele aferente acestora, motiv pentru care a solicitat modificarea planului de distribuire, în sensul înscrierii în aceasta a sumei sus-menţionate în categoria cheltuielilor curente.

Lichidatorul judiciar, privitor la contestaţia promovată, a învederat că aceasta este nefondată, întrucât în evidenţele debitoarei la data deschiderii procedurii nu figurau aceste bunuri imobile, iar autoturismele au fost valorificate în cursul anului 2004, în prezent neaflându-se în folosinţa debitoarei, motiv pentru care nu îi revine obligaţia de plată a impozitelor şi taxelor aferente acestora.

Judecătorul sindic a reţinut faptul că creditoarea Municipiul Târgu Mureş a solicitat modificarea planului de distribuite in sensul includerii la plata a unor impozite şi taxe aferente unor bunuri pe care le-a indicat doar cu titlu general.

S-a mai reţinut că dispoziţiile art. 561 alin. (1) şi 249 alin. (1) C.fisc. stabilesc obligaţia persoanelor care au în proprietate terenuri şi clădiri de a achita impozitul anual aferent acestora.

Codul fiscal reglementează, prin dispoziţiile sale, obligaţia tuturor persoanelor care dobândesc terenuri sau bunuri imobile în cursul anului, de a depune o declaraţia cu privire la bunul dobândit, la compartimentul de specialitate al autorităţii administraţiei publice locale (art. 259, art. 264 C.fisc.).

În cazul taxelor aferente mijloacelor de transport, precum şi impozitelor aferente terenurilor şi clădirilor, acestea se datorează doar de proprietarii acestor bunuri.

Pentru ambele situaţii, în cazul lipsei dovezii privind titularul dreptului de proprietate, pot fi obligate în mod provizoriu la plata taxelor şi a impozitelor aferente acestor bunuri, potrivit dispoziţiilor art. 66 C.proc.fisc., persoanele care deţin aceste bunuri şi beneficiază de câştigurile sau orice foloase obişnuite aduse de acestea.

În cauza de faţă bunurile indicate generic de creditor nu se află în proprietatea debitoarei, nu sunt deţinute de aceasta, debitoarea nebeneficiind în mod obişnuit de veniturile aduse de aceste bunuri.

În aceste condiţii, sarcina dovezii revenea creditoarei care trebuia să facă dovada dreptului de proprietate a debitoarei falite asupra acestor bunuri.

În lipsa unei astfel de dovezi, judecătorul sindic apreciază că lichidatorul judiciar, în mod întemeia,t a procedat la neînscrierea în planul de distribuire a creanţei invocate de creditoarea Municipiul Tg. Mureş.

Secţiunea a 3-a. Raportul final de lichidare

55. Conţinutul raportului final de lichidare. Condiţiile pentru aprobarea acestuia. Condiţiile necesare pentru autorizarea comitetului creditorilor să introducă acţiunea de antrenare a răspunderii în temeiul art. 138 din legea insolvenţei

Legea nr. 85/2006, art. 129, art. 138 alin. (3)

Raportul final de lichidare trebuie să cuprindă o sinteză a întregii proceduri şi nu poate fi completat cu referiri la fapte ce nu există, atâta timp cât lichidatorul a precizat că în cauză nu există indicii ale săvârşirii vreuneia dintre faptele prevăzute de art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Comitetul creditorilor nu poate fi autorizat să introducă acţiunea de antrenare a răspunderii membrilor organelor de conducere cât timp lichidatorul a precizat că nu există indicii ale săvârşirii vreuneia dintre faptele prevăzute de art. 138, deoarece lichidatorul nu a omis indicarea în rapoartele sale a cauzelor insolvenţei şi nici introducerea cererii la care se referă alin. (1) al art. 138, ci doar nu a avut premisele pentru a formula o astfel de acţiune.

Trib. Iaşi, Secţia comercială, încheierea nr. 283 din 1 noiembrie 2006

Lichidatorul desemnat în cauza de faliment privind pe debitorul SC 2R T.C. SRL Iaşi a prezentat raportul final şi bilanţul general de lichidare, solicitând şi închiderea procedurii, cu motivarea că toate activele au fost valorificate iar sumele de bani distribuite.

Creditorul A.V.A.S. a formulat obiecţiuni, solicitând continuarea procedurii, refacerea raportului final cu arătarea cauzelor şi împrejurărilor ajungerii debitorului în stare de insolvenţă şi arătarea persoanelor cărora această situaţie le este imputabilă, în scopul autorizării creditorilor de a introduce cerere pentru stabilirea răspunderii personale a membrilor organelor de conducere.

Creditorul AFP a Municipiului Iaşi a solicitat să fie autorizat a introduce o astfel de cerere, în numele comitetului creditorilor, fiind delegat de acesta în şedinţa din 24.10.2006. Alăturat cererii, s-a depus şi procesul-verbal de şedinţă.

Atât obiecţiunile, cât şi cererea de autorizare vor fi respinse.

Aşa cum în mod expres a precizat lichidatorul, în cauză nu există indicii ale săvârşirii vreuneia dintre faptele prevăzute de art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, motiv pentru care nici nu a introdus cerere împotriva membrilor organelor de supraveghere sau de conducere din cadrul societăţii.

Ca atare, raportul final nu poate fi completat cu referiri la fapte ce nu există, după cum solicită creditorul A.V.A.S.

Ipoteza prevăzută de art. 138 alin. (3) din lege, conform căreia poate fi autorizat comitetul creditorilor să introducă acțiunea de antrenare a răspunderii, nu își găsește aplicarea în speță, deoarece lichidatorul nu a omis indicarea în rapoartele sale a unor fapte şi nici introducerea cererii la care se referă alin. (1) din acelaşi art. 138, ci doar nu a avut premisele pentru a formula o astfel de acțiune, după cum explicit a arătat.

Pentru motivele expuse, văzând şi dispozițiile art. 129 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, se vor respinge obiecțiunile creditorului A.V.A.S. împotriva raportului final prezentat de lichidator, se va aproba raportul final şi se va respinge cererea formulată de Administrația Finanțelor Publice, în numele comitetului creditorilor, vizând autorizarea introducerii unei cereri întemeiate pe dispozițiile art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

56. Lichidare parțială a activului. Aprobare raport final şi închidere procedură mai înainte de a se fi lichidat tot activul. Admisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 129, art. 133 lit. a)

Starea de pasivitate a asociaților în a-şi exprima punctul de vedere cu privire la solicitarea lichidatorului de aprobare a raportului final şi de închidere a procedurii, mai înainte de a fi lichidat integral activul, notificată acestora prin administratorul social, nu poate conduce la închiderea procedurii.

În lipsa acordului expres al asociaților, aprobarea raportului final şi închiderea procedurii poate avea loc numai după lichidarea completă a activului, eventualele sume reziduale ultimei distribuiri urmând a fi depuse într-un cont la dispoziția asociaților, în conformitate cu dispozițiile art. 133 lit. b) din Legea nr. 85/2006.

Asociații debitorului sunt participanți în procedură, drepturile şi obligațiile lor fiind prevăzute de art. 18 şi art. 133 din Legea nr. 85/2006, iar după lichidarea completă a activului primesc sumele reziduale ultimei distribuiri.

C.A. Craiova, Secția comercială, dec. nr. 282 din 25 februarie 2009

Prin sentința nr. 1678 din 5 noiembrie 2008 pronunțată de Tribunalul Gorj s-a admis cererea formulată de lichidatorul T. SPRL şi, în temeiul art. 129 din Legea nr. 85/2006, a fost aprobat raportul final şi situațiile financiare finale, dispunându-se închiderea procedurii insolvenței debitoarei SC E.R. SRL

Rovinari şi radierea acesteia din registrul comerţului. Totodată, s-a dispus ca bunurile nevalorificate şi creanţele nerecuperate să treacă în proprietatea indiviză a asociaţilor, corespunzător cotelor de participare la capitalul social şi depunerea sumelor rămase într-un cont la dispoziţia asociaţilor.

Împotriva acestei sentinţe, au declarat recurs B.I. şi T.I. în calitate de asociaţi ai debitoarei.

Ambii recurenţi au invocat nelegalitatea hotărârii, fiind dată cu încălcarea dispoziţiilor art. 133 alin. (1) lit. b) şi art. 129 din Legea nr. 85/2006, motivând că s-a dispus închiderea procedurii înainte să fie lichidate complet bunurile şi fără ca toate creanţele să fie încasate, în condiţiile în care nu s-a întrunit acordul tuturor asociaţilor în legătură cu acest aspect.

Recursurile sunt fondate pentru următoarele considerente:

Aşa cum rezultă din raportul final, cum a reţinut şi judecătorul-sindic, cât şi din susţinerea lichidatorului în recurs, după stingerea masei pasive au rămas sume în contul special, bunuri nevalorificate, litigii pe rol pentru recuperarea creanţelor, creanţe neîncasate rezultate din titluri executorii.

Asociaţii nu au solicitat închiderea procedurii, în termen de 30 zile de la notificarea lichidatorului, făcută administratorului special, pentru ca în conformitate cu dispoziţiile art. 133 lit. a), din Legea nr. 85/2006, bunurile să treacă în proprietatea lor indiviză, corespunzător cotelor de participare la capitalul social şi să se închidă procedura.

Deci, în mod greşit judecătorul-sindic a aprobat raportul final şi a dispus închiderea procedurii, nefiind îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 133 lit. a) din legea insolvenţei: acordul tuturor asociaţilor pentru închiderea procedurii chiar înainte ca bunurile din averea debitorului să fi fost lichidate în întregime. Starea de pasivitate a asociaţilor în a-şi exprima punctul de vedere cu privire la închiderea procedurii, la valorificarea bunurilor şi recuperarea creanţelor rămase nu este un motiv de închidere a procedurii aşa încât judecătorul-sindic, contrar legii şi peste acordul de voinţă al asociaţilor, a dispus închiderea procedurii şi trecerea bunurilor în proprietatea lor indiviză, corespunzător cotelor de participare la capitalul social.

Într-o asemenea situaţie, procedura se poate închide, în conformitate cu dispoziţiile art. 133 lit. b) din Legea nr. 85/2006, numai după lichidarea completă a activului, eventualele sume reziduale ultimei distribuiri urmând a fi depuse într-un cont la dispoziţia asociaţilor.

Susţinerea lichidatorului că din moment ce toate creanţele au fost acoperite, el nu mai are nicio obligaţie, întrucât asociaţii nu sunt creditori şi că toate atribuţiile prevăzute de art. 25 din Legea nr. 85/2006 au fost îndeplinite, este nefondată. Lichidatorul este unul din organele care aplică procedura, căruia, potrivit art. 5 din Legea nr. 85/2006, îi incumbă obligaţia de a realiza drepturile şi obligaţiile celorlalţi participanţi la procedură. Asociaţii debitorului sunt participanţi în procedură, drepturile şi obligaţiile lor fiind prevăzute

de art. 18 şi art. 133 din Legea nr. 85/2006, iar după lichidarea completă a activului primesc sumele reziduale ultimei distribuiri.

Lichidatorului îi incumbă obligaţia maximizării averii debitorului, prin exercitarea, în principal, a atribuţiilor prevăzute de art. 25 din legea enunţată, şi aşa cum rezultă din lege, aceasta o face atât în interesul creditorilor, cât şi a categoriei mai sus arătate ce are dreptul la suma reziduală.

Hotărârea fiind dată cu aplicarea greşită a legii, în baza dispoziţiilor art. 304 pct. 9 raportat la art. 312 C.proc.civ. au fost admise recursurile, modificată sentinţa în sensul că s-a respins cererea lichidatorului pentru aprobarea raportului final şi închiderea procedurii, cauza fiind trimisă aceleiaşi instanţe pentru continuarea procedurii.

57. Raport final de lichidare. Aprobare deşi nu a fost executată hotărârea de antrenare a răspunderii. Condiţii de admisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 129, art. 140-142

În condiţiile în care în averea debitorului nu există niciun bun şi nici şanse de întregire a averii prin executarea administratorilor răspunzători, procedura nu mai poate continua în mod util, aşa încât se impune întocmirea raportului final de lichidare, urmată de închiderea procedurii.

Lichidatorul a făcut toate demersurile posibile pentru maximizarea averii debitorului inclusiv prin efectuarea de cercetări pentru a stabili dacă ar fi posibilă punerea în executare a sentinţei de antrenare a răspunderii, făcând verificări preliminare asupra solvabilităţii administratorilor sociali. Constatând însă că aceştia sunt aparent insolvabili poate întocmi raportul final deşi nu au fost atrase sumele de la administratori, nefiind încălcate prevederile art. 140 din legea insolvenţei.

Trib. Comercial Mureş, încheierea nr. 109 din 8 februarie 2007

Prin obiecţiunile înregistrate la data de 17.01. 2007, creditoarea DGFP Mureş a solicitat judecătorului-sindic să ia act că se opune la aprobarea raportului final întocmit de lichidatorul SC R.V.A. Mureş SPPI în cadrul procedurii insolvenţei debitoarei SC G.I. SRL şi la propunerea de închidere a procedurii insolvenţei.

În motivarea obiecţiunilor la raportul final şi la propunerea de închidere a procedurii a arătat că în speţă nu sunt îndeplinite cerinţele prevăzute de art. 129 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 motivat pe faptul că sentinţa nr. 504/27.06.2006 a Tribunalului Mureş prin care s-a dispus angajarea răs-

punderii personale a administratorilor statutari ai debitoarei nu a fost pusă în executare. A mai arătat că, potrivit art. 140 din Legea nr. 85/2006, sumele rezultate din punerea în executare a sentinţei de angajare a răspunderii materiale a administratorilor vor spori patrimoniul debitoarei şi vor contribui la îndestularea creanţelor.

Mai mult decât atât, arată că în împrejurările relevate, o eventuală închidere a procedurii insolvenţei în speţă, ar aduce atingere competenţei jurisdicţionale a judecătorului-sindic aşa cum este prevăzută prin art. 140, art. 141 şi art. 142 din Legea nr. 85/2006. Sub acest aspect, învederează că închiderea procedurii are ca efect dezînvestirea judecătorului-sindic care nu va mai putea face aplicarea dispoziţiilor art. 140, art. 141, art. 142 din legea insolvenţei.

În ce priveşte faptul că în calitate de creditor nu a avansat costurile necesare acoperirii cheltuielilor de punere în executare a sentinţei nr. 504/2006, apreciază că acest fapt nu constituie un impediment în continuarea procedurii întrucât lichidatorul are la dispoziţie fondurile prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Analizând actele şi lucrările dosarului, respectiv susţinerile creditoarei DGFP Mureş, notele de şedinţă depuse de lichidator, raportul privind modul de îndeplinire a sarcinilor de către lichidator, adresa nr. 6037/07.11.2004 emisă de Primăria com. Sântana de Mureş, adresa nr. 61351/4753/792/10.11.2006 emisă de Primăria Tg. Mureş, sentinţa nr. 504 /27.04.2006 şi sentinţa nr. 1445/23.06.2004, judecătorul-sindic reţine următoarele:

Prin sentinţa nr. 1445/ 23.06.2004, judecătorul-sindic a admis cererea creditoarei DGFP Mureş şi a dispus deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC G.I. SRL.

Pe parcursul desfăşurării procedurii de faliment, judecătorul-sindic, prin sentinţa nr. 504/2006, a dispus angajarea răspunderii personale a administratorilor statutari ai debitoarei falite, respectiv a numiţilor R.I. şi B.M.S. Această sentinţă a rămas irevocabilă prin decizia nr. 586/R/05.09.2006 pronunţată de Curtea de Apel Târgu Mureş.

Din cuprinsul raportului final întocmit de lichidator rezultă că acesta a întreprins toate demersurile pentru a intra în posesia actelor şi a evidenţelor contabile ale debitoarei SC G.I.P. SRL,demersuri nefinalizate datorită lipsei acestor documente.

În aceste condiţii, lichidatorul a procedat la notificarea tuturor creditorilor bugetari, iar pe baza declaraţiilor de creanţă ale acestora a întocmit tabelul definitiv consolidat al obligaţiilor debitoarei, valoarea acestor obligaţii fiind în sumă totală de 366.820 lei, reprezentând integral creanţe bugetare.

Constatându-se că debitoarea nu dispune de bunuri sau de alte valori şi datorită lipsei tuturor actelor contabile şi a neasigurării evidenţei contabile, prin sentinţa nr. 504/2006, judecătorul-sindic a dispus angajarea răspunderii

personale a administratorilor statutari, aceştia fiind obligaţi să aducă la masa credală şi să acopere pasivul debitoarei până la concurenţa sumei de 366.820 lei.

În vederea continuării procedurii, în sensul executării silite a sentinţei de antrenare a răspunderii, lichidatorul a intervenit la Primăriile Tg. Mureş şi Sântana de Mureş în scopul identificării bunurilor personale impozabile ale administratorilor statutari.

Judecătorul-sindic reţine că şi în acest demers a eşuat întrucât, din adeverinţele emise de cele două primării, rezultă fără echivoc că cei doi administratori statutari nu dispun de bunuri impozabile urmăribile.

Faţă de această stare de fapt şi totodată văzând şi dispoziţiile art. 129 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic va admite propunerea lichidatorului în sensul că va respinge obiecţiunile creditoarei DGFP Mureş şi va aproba raportul final.

Pentru a dispune în acest sens, nu s-au ignorat dispoziţiile art. 140 din Legea nr. 85/2006 care statuează că odată angajată răspunderea administratorilor statutari sau a persoanei vinovate de ajungerea societăţii în stare de insolvenţă, sumele rezultate din această răspundere vor intra în averea debitoarei şi vor fi destinate pentru acoperirea pasivului. În speţă, însă, s-a dovedit fără echivoc că administratorii statutari ai falitei nu dispun de niciun bun urmăribil.

În atare situaţie şi în condiţiile în care în averea falitei G.I. SRL nu există niciun bun, iar creditoarea DGFP Mureş a manifestat opunere la avansarea cheltuielilor de executare, soluţia legală ce se impune este aceea de aprobare a raportului final şi de respingere a obiecţiunilor creditoarei.

Judecătorul sindic va înlătura susţinerea creditoarei DGFP Mureş conform căreia prin aprobarea raportului final ar fi pusă în situaţia de a nu-şi mai recupera creanţa pe calea procedurii speciale a falimentului.

Este adevărat că punerea în executare a sentinţelor de angajare a răspunderii personale a persoanelor vinovate de ajungerea debitoarei în faliment este o componentă a acestei proceduri, însă în speţă, admiterea obiecţiunilor creditoarei ar avea ca efect doar mărirea cheltuielilor administrative care nu ar putea fi acoperite prin lichidare întrucât din probele administrate în cauză rezultă fără echivoc că nici debitoarea falită şi nici administratorii săi statutari nu dispun de bunuri ce s-ar putea urmări silit.

Susţinerea creditoarei conform căreia este greu de crezut că administratorii nu dispun de bunuri urmăribile nu are relevanţă în speţă întrucât adevărul judiciar se bazează pe probele administrate şi nu pe afirmaţii care pot fi crezute sau nu.

Pe de altă parte, admiterea raportului final şi respingerea obiecţiunilor creditoarei nu o pune pe aceasta în imposibilitatea recuperării creanţei sale deoarece dispoziţiile art. 142 din Legea nr. 85/2005 prevăd că executarea

silită împotriva persoanelor prevăzute de art. 138 alin. (1) se efectuează şi după închiderea procedurii.

Nota 1: Judecătorul-sindic omite să precizeze faptul că potrivit art. 136 C.proc.fisc., chiar creditorul bugetar care a formulat obiecţiunile avea obligaţia să pună în executare hotărârea de antrenare a răspunderii, dar nu a întreprins niciun demers în acest sens.

Lichidatorul a făcut toate demersurile posibile pentru a stabili dacă ar fi posibilă punerea în executare a sentinţei de antrenare a răspunderii, făcând verificări preliminare asupra solvabilităţii administratorilor sociali, constatând însă că aceştia sunt aparent insolvabili.

În condiţiile în care în averea debitorului nu există niciun bun şi nici şanse de întregire a averii prin executarea administratorilor răspunzători, lichidatorul corect a apreciat că procedura nu mai poate continua în mod util şi a întocmit raportul final de lichidare.

Nota 2: I. Argumente în sprijinul opiniei că lichidatorul are obligaţia de a pune în executare hotărârea de antrenare a răspunderii administratorilor în cursul procedurii, iar închiderea procedurii mai înainte de punerea în executare trebuie să aibă o justificare obiectivă:

- Scopul procedurii este stingerea pasivului debitorului, iar atingerea lui se poate face prin maximizarea averii debitorului. Unul dintre mijloacele de maximizare este antrenarea răspunderii administratorului culpabil de ajungerea în insolvenţă, iar finalitatea nu poate fi atinsă decât prin aducerea sumelor, în limita cărora a fost atrasă răspunderea, în averea debitorului, în scopul distribuirii acestor sume creditorilor înscrişi la masa pasivă.
- Una dintre atribuţiile lichidatorului este încasarea creanţelor, or, sumele pentru care administratorul răspunde sunt creanţe ale debitorului în faliment, sumele astfel recuperate urmând a servi la plata datoriilor sale.
- Argument de text: art. 140 prevede că sumele depuse potrivit dispoziţiilor art. 138 alin. (1) vor intra în averea debitorului şi vor fi destinate, în caz de reorganizare, completării fondurilor necesare continuării activităţii debitorului, iar în caz de faliment, acoperirii pasivului. Aceasta înseamnă că hotărârea trebuie executată în cursul procedurii pentru a se putea da destinaţia prevăzută de text sumelor respective.
- Acţiunea de antrenare a răspunderii este o acţiune colectivă, iar executarea, ca parte a procesului civil, trebuie să păstreze, de regulă, acelaşi caracter. După închiderea procedurii creditorii nu mai pot face urmărirea împreună deoarece nu mai sunt organizaţi legal. A lăsa astfel pe seama unui singur creditor, care este mai diligent, responsabilitatea punerii în executare a sentinţei, în condiţiile în care distribuirea sumelor se face potrivit tabelului

definitiv al creanţelor (potrivit ordinii de prioritate prescrise de legea insolvenţei) este o sarcină prea oneroasă pentru acesta.

Concluzie:

Mai înainte de a solicita închiderea procedurii, lichidatorul este dator să pună în executare hotărârea de antrenare a răspunderii apelând la un executor judecătoresc şi să stăruie în finalizarea executării, urmând a da destinaţia legală sumelor executate – stingerea pasivului.

Lichidatorul poate să solicite închiderea procedurii dacă sunt îndeplinite celelalte condiţii ale legii, fără să fi pus în executare hotărârea sau fără să fi finalizat executarea, numai dacă are motive temeinice precum:

- Punerea în executare nu este posibilă deoarece nu are fondurile necesare plăţii unui executor şi niciun creditor nu se oferă să le avanseze, având indiciile unei şanse reduse de executare. De regulă, lichidatorul va trebui să ceară avansarea acestor sume din fondul de lichidare. Dacă însă are indicii că executarea s-ar face fără niciun rezultat deoarece administratorul este insolvabil, lichidatorul poate motiva că nu poate solicita imputarea acestor sume pe seama fondului de lichidare şi numai creditorii pot să-şi asume riscul suportării unor cheltuieli suplimentare de procedură fără şanse reale de recuperare. Motivarea este însă discutabilă din punctul de vedere al legii privind organizarea activităţii executorilor care interzice perceperea anticipată a onorariului, însă practica executorilor este în sensul de a nu începe executare fără să se fi plătit cel puţin un avans din onorariu.
- Lichidatorul a făcut investigaţii preliminare şi are indiciile unei imposibilităţi de executare datorită insolvabilităţii administratorului la momentul respectiv sau faptului că acesta nu are bunuri urmăribile, ci numai bunuri exceptate de la urmărire în condiţiile Codului de procedură civilă. În aceste condiţii, nu se justifică începerea executării deoarece aceasta presupune cheltuieli suplimentare de procedură pentru plata executorului care a făcut anumite acte de executare. Amânarea închiderii procedurii până ce administratorul va dobândi bunuri urmăribile nu se justifică.
- Lichidatorul a făcut investigaţii preliminare şi are indiciile unei imposibilităţi de finalizare într-un termen rezonabil a executării datorită faptului că bunurile urmăribile ale administratorului sunt în indiviziune şi pentru executare se impune purtarea unui proces de ieşire din indiviziune care ar lungi extrem de mult procedura, cu cheltuielile de administrare corespunzătoare.
- A fost începută executarea şi, din diferite motive, aceasta este tergiversată sau împiedicată în mod obiectiv (de exemplu, trebuie executat un bun situat în străinătate) ceea ce conduce la prelungirea excesivă a procedurii falimentului, cu cheltuielile de administrare aferente.

În aceste situaţii, lichidatorul are o justificare reală pentru a solicita închiderea procedurii mai înainte de a pune în executare hotărârea sau mai înainte

de a o finaliza, legiuitorul lăsând totuşi posibilitatea creditorilor, în această situaţie, de a executa sau de a continua urmărirea după închiderea procedurii, potrivit art. 142 alin. (2) din legea insolvenţei.

Jurisprudenţă în sensul acestei opinii:

Curtea de Apel Craiova, decizia nr. 1157 din 11 septembrie 2006 (speţa se întemeiază pe prevederile din Legea nr. 64/1995 ce au fost preluate întocmai de noua Lege a insolvenţei nr. 85/2006)

Închiderea procedurii nu este condiţionată de executarea sau de punerea în executare, la cererea lichidatorului, a hotărârii de antrenare a răspunderii administratorului social al debitorului. Punerea în executare a hotărârii se poate face şi după închiderea procedurii, la cererea creditorilor interesaţi, iar la cererea executorului judecătoresc ales de aceştia lichidatorul este obligat să predea tabelul definitiv al creanţelor.

Însă, în fiecare caz în parte, trebuie analizat dacă este în interesul masei credale să se pună în executare hotărârea de antrenare a răspunderii în cadrul procedurii sau o astfel de cerere să se exercite ulterior închiderii procedurii, având în vedere că executarea implică cheltuieli nu numai pentru executorul judecătoresc, dar şi pentru plata onorariului lichidatorului.

De asemenea, trebuie să se ţină seama dacă lichidatorul dispune de fondurile necesare pentru a pune în executare hotărârea de antrenare a răspunderii şi dacă averea administratorului social a fost identificată sau este inexistentă ori ascunsă.

II. *Argumente în sprijinul opiniei că lichidatorul are facultatea de a pune în executare hotărârea putând să solicite închiderea procedurii, trimiţând creditorii pur şi simplu să-şi execute singuri hotărârea după închidere.*

Argument de text: art. 142 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 – După închiderea procedurii falimentului, sumele rezultate din executarea silită vor fi repartizate de către executorul judecătoresc, în conformitate cu prevederile prezentei legi, în temeiul tabelului definitiv consolidat de creanţe pus la dispoziţia sa de către lichidator.

Jurisprudenţă în sensul acestei opinii:

Curtea de Apel Craiova, decizia nr. 260 din 13 martie 2006 (speţa se întemeiază pe prevederile din Legea nr. 64/1995 ce au fost preluate întocmai de noua Lege a insolvenţei nr. 85/2006)

După închiderea procedurii falimentului, sumele rezultate din executarea silită se repartizează de către executorul judecătoresc, în temeiul tabelului definitiv consolidat, pus la dispoziţia sa de către lichidator.

Ca urmare, faptul că executarea silită împotriva persoanelor răspunzătoare nu a avut loc, nu împiedică închiderea procedurii falimentului.

Dispozițiile potrivit cărora sumele depuse din executarea persoanelor răspunzătoare intră în averea debitorului, își găsesc aplicarea doar în cazul în care executarea silită împotriva membrilor organelor de conducere are loc înainte de închiderea procedurii.

În speță, însă, executarea silită împotriva administratorului social se va putea efectua după închiderea procedurii falimentului, deoarece măsura antrenării răspunderii s-a dispus chiar prin hotărârea prin care s-a dispus închiderea procedurii pentru lipsa bunurilor în averea debitorului.

Tribunalul Bistrița Năsăud, încheierea nr. 74 din 26 februarie 2007

Judecătorul-sindic, apreciind că sunt îndeplinite condițiile art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2008, va aproba raportul final și, constatând că bunurile au fost lichidate și sumele au fost distribuite, va dispune închiderea procedurii și radierea debitoarei din registrul comerțului. Totodată va dispune aplicarea dispozițiilor art. 142 alin. (2), urmând a se continua executarea silită de către executorul judecătoresc și distribui de acesta sumele obținute.

Tribunalul București, sentința nr. 3011 din 16 noiembrie 2006

Analizând actele și lucrările dosarului, judecătorul-sindic reține că nu mai există bunuri în patrimoniul debitorului care să poată fi valorificate în scopul acoperirii pasivului. Sumele obținute din valorificarea bunurilor identificate au fost destinate acoperirii unei părți din cheltuielile de administrare a procedurii, o parte din acestea urmând a fi puse pe seama fondului de lichidare, creanțele înscrise la masa pasivă nefiind achitate. În cauză a fost admisă o cerere de antrenare a răspunderii administratorilor sociali, dar creditorii pot să procedeze la executarea ei în condițiile art. 142 alin. (2) din legea insolvenței, așa încât sunt îndeplinite condițiile aprobării raportului final de lichidare și închiderii procedurii.

58. Raport final de lichidare. Obiecțiuni întemeiate pe neatragerea sumelor stabilite prin sentința de antrenare răspundere, ca urmare a neexecutării acesteia

Legea nr. 85/2006, art. 3, art. 4, art. 129, art. 140

Având în vedere dispozițiile art. 129 alin. (1), potrivit cărora lichidatorul va supune judecătorului-sindic un raport final însoțit de situațiile financiare finale, „după ce bunurile din averea debitorului au fost lichidate", că a fost

angajată răspunderea personală a administratorului şi că în patrimoniul acestuia au fost identificate bunuri care pot fi valorificate, precum şi dispoziţiile art. 140, potrivit cărora sumele obţinute din valorificarea acestora vor intra în averea debitoarei pentru a acoperi pasivul acesteia, lichidatorul trebuie să continue demersurile pentru punerea în executare a hotărârii de angajare a răspunderii personale a administratorului statutar al debitoarei.

Împrejurarea că niciunul dintre creditori nu a fost de acord să avanseze vreo sumă de bani pentru cheltuielile de executare nu este de natură să împiedice continuarea procedurii, în condiţiile în care poate fi utilizat fondul de lichidare conform dispoziţiilor art. 4 alin. (4) şi (5) din lege. Utilizarea acestui fond este justificată în condiţiile în care este cert că urmează a fi valorificate bunurile din patrimoniul administratorului social, astfel încât în final aceste sume vor fi suportate tot din averea debitoarei, fiind considerate, potrivit dispoziţiilor art. 4 alin. (9) din lege, cheltuieli de lichidare.

Trib. Comercial Mureş, sentinţa nr. 421 din 4 aprilie 2007

Prin raportul final, lichidatorul SC A.C. SA a arătat că în urma deschiderii procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC D.S. SRL a trimis notificări creditorilor, iar după verificarea declaraţiilor de creanţă ale acestora a fost întocmit tabelul definitiv al obligaţiilor debitoarei, care a fost afişat la uşa instanţei la data de 16.11.2004. În privinţa situaţiei economico-financiare a societăţii debitoare, precizează că în raportul depus la dosarul cauzei la data de 16.11.2004, a menţionat că a identificat ca motiv principal pentru ajungerea societăţii în incapacitate de plată faptul că aceasta şi-a sistat activitatea încă din anul 2001. Societatea debitoare nu are bunuri mobile sau imobile în patrimoniu.

Lichidatorul a arătat că în urma angajării răspunderii personale a administratorului statutar BM pentru pasivul debitoarei, până la valoarea de 78.496,3011 lei, a procedat la identificarea bunurilor acestuia, ocazie cu care a constatat că acesta deţine împreună cu soţia sa în proprietate imobilul situat în Târgu-Mureş şi că a depus la Biroul executorului judecătoresc S.S. cerere de executare silită, formându-se dosarul de executare nr. 1/E/2006.

Lichidatorul a solicitat creditorilor, la şedinţa adunării creditorilor din data de 7.06.2006, să-şi exprime punctul de vedere vizavi de oportunitatea intentării unei acţiuni în justiţie în scopul partajării imobilului deţinut în coproprietate de administratorul statutar, precum şi cu privire la necesitatea avansării unor sume de bani de către creditori pentru efectuarea demersurilor de punere în executare a sentinţei nr. 443/17.05.2005 de către executorul judecătoresc. Întrucât prin adresele trimise sau prin pasivitate, creditorii nu au fost de acord cu avansarea de sume de bani în scopul solicitat, lichidatorul a propus închiderea procedurii în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006, cerând

ca, în baza art. 129 din lege, raportul final şi bilanţul general să fie afişate la uşa instanţei.

Prin adresele trimise la dosarul cauzei, creditorii A.V.A.S. şi D.G.F.P. Mureş au precizat că sunt de acord cu intentarea unei acţiuni în justiţie care să aibă ca obiect partajarea imobilului pe care administratorul statutar îl deţine în devălmăşie cu soţia lui. În ceea ce priveşte însă solicitarea lichidatorului de a fi avansate de către creditori sumele de bani necesare pentru plata cheltuielilor de executare, cei doi creditori au cerut ca aceste sume să fie avansate din fondul de lichidare, motivând că nu au alocate în buget sume pe care să le poată folosi în acest scop.

La data de 16.11.20006 creditoarea D.G.F.P. Mureş a înregistrat la dosarul cauzei obiecţiuni la raportul final depus de lichidator.

Creditoarea susţine că nu sunt îndeplinite cerinţele prevăzute de art. 129 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 pentru închiderea procedurii, în condiţiile în care sentinţa prin care a fost angajată răspunderea personală a administratorului statutar al debitoarei nu a fost pusă în executare. Creditoarea arată că potrivit dispoziţiilor art. 140 din lege, sumele rezultate din valorificarea bunurilor administratorului statutar vor intra în averea debitoarei şi vor fi destinate acoperirii pasivului acesteia, or, în condiţiile în care nu a fost pusă în executare sentinţa nr. 443/17.05.2005, nu se cunosc nici măcar bunurile ce fac parte din averea debitoarei, astfel încât nu se poate pune problema că averea debitoarei ar fi fost lichidată.

Creditoarea apreciază că împrejurarea că nu a avansat sumele de bani solicitate de lichidator pentru a acoperi cheltuielile de punere în executare a sentinţei amintite anterior nu poate constitui un impediment, întrucât poate fi utilizat fondul de lichidare prevăzut la art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, până la recuperarea acestor sume din contul debitoarei.

Prin sentinţa comercială nr. 3072/29.11.2006, judecătorul-sindic a respins ca nefondate obiecţiunile creditoarei D.G.F.P. Mureş la raportul final, apreciind că, în condiţiile în care planul de distribuire a fost aprobat, iar sumele încasate în fondul colector au fost distribuite, nu se justifică continuarea procedurii.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs creditoarea D.G.F.P. Mureş, recurs care a fost admis prin decizia nr. 149/R/06.02.2007 a Curţii de Apel Târgu-Mureş, pe motiv că în considerentele sentinţei atacate se face referire la o altă societate decât cea falită, precum şi la un alt administrator statutar, persoane care nu au nicio legătură cu societatea falită sau administratorul acesteia. Instanţa de control judiciar a casat sentinţa atacată şi a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare.

Examinând obiecţiunile la raportul final, judecătorul-sindic consideră că acestea sunt întemeiate.

Astfel, potrivit dispoziţiilor art. 129 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, lichidatorul supune judecătorului-sindic un raport final însoţit de situaţiile financiare finale, „după ce bunurile din averea debitorului au fost lichidate". Având în vedere faptul că prin sentinţa nr. 443/2005 a fost angajată răspunderea personală a administratorului statutar al debitoarei, B.M., şi că în patrimoniul acestuia au fost identificate bunuri care pot fi valorificate, astfel încât potrivit dispoziţiilor art. 140 din lege, sumele obţinute din valorificarea acestora vor intra în averea debitoarei pentru a acoperi pasivul acesteia, judecătorul-sindic consideră că lichidatorul trebuie să continue demersurile pentru punerea în executare a hotărârii de angajare a răspunderii personale a administratorului statutar al debitoarei.

Împrejurarea că niciunul dintre creditori nu a fost de acord să avanseze vreo sumă de bani pentru cheltuielile de executare nu este de natură să împiedice continuarea procedurii, în condiţiile în care poate fi utilizat fondul de lichidare conform dispoziţiilor art. 4 alin. (4) şi (5) din lege. Utilizarea acestui fond este justificată în condiţiile în care este cert că urmează a fi valorificate bunurile din patrimoniul administratorului social, astfel încât în final aceste sume vor fi suportate tot din averea debitoarei, fiind considerate potrivit dispoziţiilor art. 4 alin. (9) din lege cheltuieli de lichidare în conformitate cu dispoziţiile art. 121 şi art. 123 pct. 1 din lege.

Pentru considerentele expuse anterior, în baza art. 129 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic va admite obiecţiunile formulate de creditoarea D.G.F.P. Mureş la raportul final şi va dispune modificarea acestuia în sensul că va da dispoziţie lichidatorului să continue demersurile pentru punerea în executare a sentinţei nr. 443/17.05.2005 prin care a fost angajată răspunderea personală a administratorului statutar al societăţii debitoare. Totodată, va dispune lichidatorului să întocmească un buget previzionat, în condiţiile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, pe care să-l supună spre aprobare judecătorului-sindic la termenul următor ce va fi stabilit în procedură.

59. Obiecţiuni la raportul final de lichidare. Conţinut

Legea nr. 85/2006, art. 129, art. 138 alin. (3)

Legea nu prevede menţiuni exprese referitoare la cuprinsul raportului final, care se întocmeşte după lichidarea tuturor bunurilor şi este reglementat diferit de raportul privind cauzele şi împrejurările care au dus la starea de insolvenţă.

Cât timp s-a întocmit raportul asupra cauzelor insolvenţei, iar creditorii nu l-au contestat, în care s-a consemnat că nu au fost constatate fapte imputabile administratorilor care să atragă răspunderea acestora, punct de

vedere menţinut ulterior şi care a justificat neintroducerea unei acţiuni în răspundere patrimonială, solicitarea ca raportul final să cuprindă referiri la cauzele insolvenţei şi persoanele responsabile este nelegală, implicând tergiversarea procedurii prin reluarea unor etape deja parcurse.

În aceste condiţii, solicitarea unui creditor ca lichidatorul să precizeze dacă formulează o cerere de antrenare a răspunderii este lipsită de obiect şi cât timp a fost numit un comitet al creditorilor, numai acesta poate cere autorizarea în vederea introducerii acţiunii prevăzute de art. 138 alin. (1), şi nu un creditor individual, pe calea obiecţiunilor la raportul final.

Trib. Brăila, încheierea nr. 67 din 17 mai 2007

Lichidatorul RVA Brăila I.S. SPPI Brăila, desemnat să administreze procedura falimentului debitorului SC A. SA Traian a depus raportul final al activităţii de lichidare, solicitând să se dispună aprobarea acestuia, întrucât au fost valorificate toate bunurile din patrimoniul debitoarei, fiind întocmit şi planul de distribuire finală.

Se reţine că procedura concursuală a fost deschisă prin sentinţa nr. 73/S/10.06.2004 a Tribunalului Brăila, iar prin încheierea nr. 209/S/ 14.10.2004 s-a deschis procedura de faliment a debitoarei. În cauză au fost întocmite şi comunicate notificările prevăzute de lege. Urmare a vânzării bunurilor mobile şi imobile prin negociere directă şi ulterior prin licitaţii publice, s-a încasat în contul debitoarei, în perioada iunie 2004 – aprilie 2007 suma totală de 116.800 RON din care au fost scăzute cheltuielile de procedură plătite efectiv, în cuantum de 60.900 RON, urmând a fi distribuită suma de 55.900 RON, conform planului anexat, comunicat creditorilor.

Se constată că raportul final de lichidare a fost notificat de lichidator tuturor creditorilor, convocaţi pentru data de 17.05.2007.

Creditoarea AVAS a formulat obiecţiuni considerând că nu sunt întrunite condiţiile prevăzute de art. 129 deoarece raportul final nu cuprinde o sinteză a întregii proceduri, nu evidenţiază cauzele care au determinat încetarea de plaţi a debitoarei şi nici persoanele vinovate de apariţia acesteia. S-a solicitat astfel instanţei să dispună întocmirea de către lichidator a unui raport amănunţit în acest sens, potrivit art. 20 alin. (1) lit. b), art. 25 alin. (1) lit. a) şi art. 59 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 în care să analizeze detaliat totalitatea faptelor prevăzute la art. 138 şi să indice persoanele culpabile pentru prejudiciul creat AVAS, a cărei creanţă nu a fost recuperată în totalitate. De asemenea s-a cerul ca lichidatorul să precizeze dacă formulează acţiune de atragere a răspunderii patrimoniale, în caz contrar a solicitat instanţei autorizarea comitetului creditorilor de a formula o astfel de cerere, potrivit art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.

Lichidatorul a răspuns obiecţiunilor formulate, arătând că raportul asupra cauzelor insolvenţei a fost depus la dosar şi notificat creditorilor la termenul din 14.10.2004, cu menţiunea că nu au fost constatate fapte în sensul art. 124 din Legea nr. 64/1995 (art. 138 din Legea nr. 85/2006), iar legea insolvenţei nu prevede că raportul final trebuie să fie o sinteză a întregii activităţi desfăşurate în cadrul procedurii.

Analizând obiecţiunile creditoarei AVAS, judecătorul-sindic apreciază că acestea sunt nefondate pentru următoarele considerente:

Conform dispoziţiilor art. 129 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, după ce bunurile din averea debitorului au fost lichidate, lichidatorul va supune judecătorului-sindic un raport final însoţit de situaţiile financiare finale; copii de pe acestea vor fi comunicate tuturor creditorilor şi debitorului şi vor fi afişate la uşa tribunalului. Judecătorul-sindic va convoca adunarea creditorilor în termen de maxim 30 de zile de la afişarea raportului final. Creditorii vor formula obiecţii la raportul final cu cel puţin 5 zile înainte de data convocării.

Se observă că legea nu prevede menţiuni exprese referitoare la cuprinsul raportului final, care se întocmeşte după lichidarea tuturor bunurilor şi este reglementat diferit de raportul privind cauzele şi împrejurările care au dus la starea de insolvenţă a debitoarei.

Acesta din urmă trebuie întocmit de administratorul judiciar în cel mult 60 de zile de la desemnarea sa, potrivit art. 56 din Legea nr. 64/1995, dispoziţii preluate prin prevederile art. 20 alin. (1) lit. b) şi art. 25 lit. a) din Legea nr. 85/2006.

În cadrul prezentei proceduri creditorii au avut posibilitatea contestării raportului asupra cauzelor insolvenţei la momentul depunerii, 14.10.2004, în condiţiile prevăzute de legea în vigoare, însă nu şi-au exercitat acest drept, astfel încât solicitarea ca raportul final să cuprindă menţiuni privind cauzele insolvenţei şi persoanele responsabile sunt neîntemeiate, implicând tergiversarea cauzei prin reluarea unor etape deja parcurse.

Lichidatorul a învederat în raportul asupra cauzelor insolvenţei că nu au fost constatate fapte imputabile administratorilor care să atragă răspunderea acestora, punct de vedere menţinut până în prezent şi care a justificat neintroducerea unei acţiuni în răspundere patrimonială.

În aceste condiţii, solicitarea creditoarei AVAS ca lichidatorul să precizeze dacă formulează o asemenea cerere este lipsită de obiect.

Se constată că în cauză a fost numit un comitet al creditorilor format din 3 creditori, iar, potrivit art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, numai acesta poate cere autorizarea în vederea introducerii acţiunii prevăzute de art. 138 alin. (1), şi nu un creditor individual, pe calea obiecţiunilor la raportul final.

Faţă de cele expuse, judecătorul-sindic va respinge ca nefondate obiecţiunile formulate de creditoarea AVAS şi va aproba raportul final întocmit de

lichidator, în temeiul art. 129 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, urmând să fie citaţi creditorii pentru data de 31.05.2007, în vederea discutării cererii de închidere a procedurii de faliment, în condiţiile art. 132 alin. (2).

60. Autorizarea executării silite împotriva asociaţilor cu răspundere nelimitată. Condiţii

Legea nr. 85/2006, art. 126

Potrivit art. 126 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic va autoriza executarea silită împotriva asociaţilor cu răspundere nelimitată în cazul în care bunurile care alcătuiesc averea unei societăţi în nume colectiv nu sunt suficiente pentru plata creanţelor înregistrate în tabelul definitiv de creanţe.

Cât timp societatea debitoare nu deţine bunuri în patrimoniu care prin valorificare să poată acoperi creanţele creditorilor şi debitoarea este constituită ca societate în nume colectiv sunt îndeplinite cerinţele art. 126, încât se impune autorizarea executării silite împotriva asociaţilor debitoarei, legal înregistraţi în registrul comerţului, pentru plata tuturor creanţelor înscrise în tabelul definitiv al creanţelor (la care trebuie adăugate şi cheltuielile de administrare a procedurii – n.n.).

Trib. Vrancea, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, sent. com. nr. 1115 din 19 noiembrie 2008

Prin sentinţa comercială nr. 45 din 13.02.2008 s-a dispus deschiderea procedurii simplificate a insolvenţei împotriva debitorului SC D.B.P. SNC Focşani. A fost desemnat lichidator MBV I. IPURL.

Prin raportul întocmit, în baza art. 59 din Legea nr. 85/2006, lichidatorul arată că singurele documente contabile verificate au fost cele puse la dispoziţie de către DGFP Vrancea, respectiv situaţia financiară a debitoarei la 31.12.2002. Din raport mai rezultă că societatea debitoare a funcţionat timp de 10 ani cu cei trei asociaţi, respectiv D.L.A., S.C. şi D.S. care nu au justificat sume consumate din societate, nefiind întocmite documente justificative în acest sens. Din situaţia financiară la finele anului 2002 rezultă că debitoarea nu dispunea de bunuri şi nu avea resurse financiare sau materiale pentru a-şi achita datoriile.

Prin raportul depus la 7.05.2008, lichidatorul solicită autorizarea executării silite a celor trei asociaţi în condiţiile art. 126 din lege, în vederea acoperirii creanţelor creditorilor aşa cum rezultă din tabelul creanţelor întocmit în cauză.

Pârâta D.S. a arătat că nu a fost înregistrată în societate ca asociat, solicitând respingerea cererii lichidatorului.

Potrivit art. 126 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic va autoriza executarea silită, în condiţiile legii, împotriva asociaţilor cu răspundere nelimitată în cazul în care bunurile care alcătuiesc averea unei societăţi în nume colectiv nu sunt suficiente pentru plata creanţelor înregistrate în tabelul definitiv de creanţe.

Constatând că potrivit rapoartelor întocmite în cauză, societatea debitoare nu deţine bunuri care prin valorificare să poată acoperi creanţele creditorilor, că debitoarea este constituită ca societate în nume colectiv având ca asociaţi, conform încheierii din 23.12.1992 a Judecătoriei Focşani, pe D.L.A., S.C. şi D.S., că sunt îndeplinite cerinţele art. 126, tribunalul va dispune autorizarea executării silite împotriva asociaţilor debitoarei pentru plata creanţelor în sumă de 11.056 lei, aşa cum rezultă din tabelul definitiv al creanţelor depus la dosar.

Susţinerea pârâtei D.S. că nu a fost înregistrată în societate ca asociat nu poate fi reţinută având în vedere că prin încheierea din 23.12.1992, pronunţată de Judecătoria Focşani, s-a dispus modificarea contractului de societate conform actului adiţional autentificat sub nr. 23062/10.12.1992 în sensul retragerii din societate a asociaţilor P.P.F. şi P.M.N. şi cedării părţilor lor sociale către noii asociaţi, respectiv D.S. şi S.C.

61. Contestaţie împotriva raportului final

Legea nr. 85/2006, art. 130-134, art. 142
C.proc.fisc., art. 136

Dispoziţiile Legii nr. 85/2006 nu obligă lichidatorul să procedeze la punerea în executare a hotărârilor pronunţate în temeiul art. 138 din lege şi nu condiţionează închiderea procedurii de finalizarea executării acestor hotărâri.

Aceste hotărâri pot fi executate şi după închiderea procedurii, aspect ce rezultă din dispoziţiile art. 142.

Trib. Comercial Mureş, sentinţa nr. 1145 din 14 iunie 2007

Prin raportul final întocmit, lichidatorul judiciar a propus în conformitate cu dispoziţiile Legii nr. 85/2006, închiderea procedurii de faliment a debitoarei Societatea Agricolă U.

Lichidatorul a învederat că în cadrul acestei proceduri au fost valorificate toate bunurile identificate în patrimoniul debitoarei falite, iar sumele obţinute s-au distribuit potrivit planului de distribuire între creditori.

Prin sentinţa nr. 1688/2006 pronunţată de judecătorul indic, modificată prin decizia nr. 312/R/2007, s-a dispus angajarea răspunderii personale a fostului administrator a debitoarei falite, până la concurenţa sumei de 131.029,49 lei.

În urma demersurilor efectuate la Primăria Municipiului Tg. Mureş, precum şi la Serviciul Public Comunitar Regim Permise de conducere, nu au putut fi identificate bunuri în patrimoniul administratorului, considerent pentru care nu s-au demarat procedurile de executare silită.

În atare condiţii s-a apreciat, din partea lichidatorului, că se impune aprobarea raportului final şi închiderea procedurii de faliment.

Împotriva raportului final a formulat obiecţiuni creditoarea DGFP Mureş, solicitând admiterea obiecţiunilor şi, în consecinţă, continuarea procedurii de faliment întrucât nu s-ar fi efectuat suficiente demersuri pentru identificarea bunurilor din patrimoniul persoanei responsabile şi pe cale de consecinţă nu s-a executat hotărârea prin care s-a dispus angajarea răspunderii personale a fostului administrator social al debitoarei falite.

Judecătorul sindic a reţinut, în ceea ce priveşte motivul invocat de creditoare în susţinerea obiecţiunilor, că dispoziţiile Legii nr. 85/2006 nu obligă lichidatorul să procedeze la punerea în executare a hotărârilor pronunţate în temeiul art. 138 din lege şi nu condiţionează închiderea procedurii de finalizarea executării acestor hotărâri.

Situaţiile şi condiţiile în care se poate dispune închiderea procedurii, sunt reglementate prin dispoziţiile art. 130-134 din lege.

Potrivit dispoziţiilor art. 132 alin. (2), o procedură de faliment va fi închisă atunci când judecătorul sindic a aprobat raportul final în condiţiile dispoziţiilor art. 129 şi când toate fondurile din averea debitoarei falite au fost distribuite.

Dispoziţiile art. 129 din lege, obligă lichidatorul ca după lichidarea tuturor bunurilor din averea debitoarei falite să supună judecătorului sindic un raport final însoţit de situaţiile financiare finale şi să propună închiderea procedurii.

În ceea ce priveşte acţiunea în răspundere patrimonială a administratorului social, obligaţia judecătorului sindic este doar de a soluţiona cererea promovata în condiţiile art. 138 din lege, hotărârea pronunţată în acest sens putând fi executată şi după închiderea procedurii, aspect care rezultă din dispoziţiile art. 142 din lege.

Existenţa unei hotărâri prin care s-a dispus angajarea răspunderii personale a administratorilor debitoarei nu înlătură aplicarea dispoziţiilor art. 132 alin. (2) şi a art. 129 din lege, întrucât legea nu stabileşte în sarcina lichidatorului obligaţia de a executa această hotărâre.

Întrucât prin executarea acestei hotărâri se aduc sume la masa credală şi această hotărâre se execută prin intermediul executorului judecătoresc, ca şi

orice alt titlu deținut de debitoare, lichidatorul efectuând demersurile pentru executarea acestei hotărâri, numai dacă nu sunt îndeplinite condițiile pentru închiderea procedurii.

De asemenea, judecătorul sindic reține că, în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură fiscală art. 136 alin. (6), în cazul în care potrivit legii s-a dispus angajarea răspunderii membrilor organelor de conducere în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 85/2006 și pentru creanțe fiscale, executarea silită se efectuează de organele de executare în condițiile Codului de procedură fiscală, dispoziție legală care acordă competență acestor organe de executare, atât în cursul procedurii de insolvență cât și după închiderea acesteia.

Legea procedurii insolvenței

Comentariu pe articole

Ediția 3

Ion Turcu

800 pag., 139 lei

ISBN 978-973-115-663-7

Legea nr. 277 din 7 iulie 2009 a produs o adevărată revoluţie în domeniu în ce priveşte competența instanţelor judecătoreşti. Regula de competență care trimite la tribunalul sediului debitorului se aplică numai atunci când sediul tribunalului coincide cu sediul curţii de apel la care este arondat. Dacă nu se regăseşte această coincidenţă, competent este tribunalul al cărui sediu coincide cu sediul curţii de apel. În cadrul acestui tribunal se va constitui, până la 31 decembrie 2010, o secţie de insolvenţă. Dacă în acest judeţ s-a constituit un tribunal comercial, secţia de insolvenţă va fi creată în acest tribunal comercial. Este greu de imaginat în toate detaliile fenomenul care se va produce în aplicarea acestor reglementări. Avem experienţa anilor precedenţi când s-a modificat împărţirea teritorială administrativă a României şi, totodată, competența instanţelor judecătoreşti. Criza financiară mondială a provocat creşterea explozivă a numărului de dosare. Acum se adaugă plimbarea lor, cu inevitabilele rătăciri, intenţionate sau neintenţionate, schimbarea judecătorului-sindic în aproape fiecare dosar, cu consecinţa obligaţiei pentru nou-învestitul judecător-sindic de a citi mii de pagini etc. Noi ştim însă că întotdeauna poate fi şi mai rău şi judecătorul-sindic poate aprecia că nu este ţinut de imposibil, cu toate urmările fireşti. Dacă era nevoie de o mişcare dibace pentru a bloca justiţia în acest domeniu, ea s-a realizat. *Desigur că, după ani şi după criză, va fi bine şi cald.*

Convenția europeană a drepturilor omului

Comentariu pe articole

Ediția 2

Corneliu Bîrsan

1920 pag., 299 lei
ISBN 978-973-115-676-7

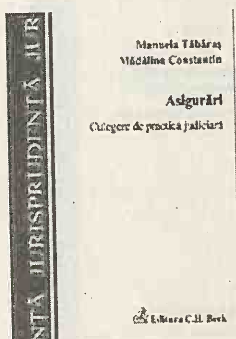
La cinci, respectiv patru ani de la apariţia primei ediţii a lucrării *Convenţia europeană a drepturilor omului. Comentariu pe articole*, reeditarea şi readucerea ei la zi s-au impus cu necesitate absolută. Noua ediţie pe care o propunem cititorilor este elaborată la sugestia pertinentă a Editurii C.H. Beck într-un singur volum, în care sunt tratate atât drepturile substanţiale reglementate de Convenţie, cât şi, în ordinea strictă a textelor (art. 19-59), procedura în faţa Curţii, executarea hotărârilor şi celelalte probleme legate de regimul juridic al tratatului internaţional care este Convenţia: notificare, rezerve, denunţare, intrare în vigoare, după care sunt tratate drepturile şi libertăţile garantate prin protocoalele adiţionale la Convenţie.

Cititorul va observa cu uşurinţă evoluţia jurisprudenţei Curţii în intervalul relativ scurt de timp scurs de la apariţia primei ediţii a lucrării, practic în privinţa tuturor drepturilor şi libertăţilor cuprinse în sistemul european de protecţie a drepturilor omului. De asemenea, dacă la apariţia celui de al doilea volum al primei ediţii (2006) se aştepta cu multă nerăbdare în cercurile Consiliului Europei intrarea în vigoare a Protocolului nr. 14 la Convenţie, menit să modifice, în sensul relativei ei simplificări, procedura în faţa Curţii, prin ratificarea acestui Protocol de către Rusia în februarie 2010, la 1 iunie anul acesta dispoziţiile sale au devenit „operaţionale". În esenţă, acestea privesc introducerea posibilităţii declarării unor cereri ca inadmisibile de către un complet de judecător unic, posibilitatea examinării unor cereri admisibile ce au ca obiect drepturi şi libertăţi cu privire la care există o jurisprudenţă „bine stabilită" a Curţii de către Comitetele de trei judecători şi introducerea unui nou criteriu de admisibilitate, anume reclamantul să fi suferit un „prejudiciu important" prin încălcarea dreptului garantat de Convenţie pe care o pretinde prin cererea sa (art. 35 §3 lit. b).

Asigurări

Culegere de practică judiciară

Manuela Tăbăraş, Mădălina Constantin

200 pag., 29,90 lei
ISBN 978-973-115-605-7

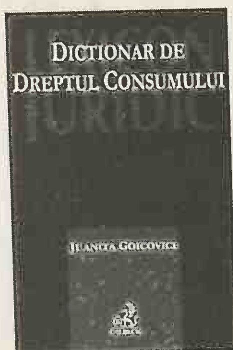
Într-un context social caracterizat din ce în ce mai mult prin incertitudine, echilibrul şi stabilitatea apar drept deziderate fireşti ale unei societăţi aflate într-o continuă transformare. În acest sens, materia asigurărilor constituie o veritabilă „ancoră" aşezată în calea turbulenţelor determinate de acţiunile specific umane sau de cele proprii hazardului.

Lucrarea îşi propune abordarea unor teme ce se regăsesc în Legea nr. 136/1995 privind asigurările şi reasigurările în România, precum şi în celelalte acte normative din domeniul asigurărilor generale. Având drept preambul scurta prezentare doctrinară a materiei asigurărilor şi continuând cu soluţiile pronunţate de către instanţe pe această temă, lucrarea se caracterizează prin nuanţarea anumitor subiecte de interes general şi aprofundarea unor opinii de reală importanţă pentru actualitatea legislativă şi practica juridică a domeniului. Încadrate într-un context general şi tratate în funcţie de specificul fiecăruia, subiecte precum condiţiile, modalităţile, limitele răspunderii asigurătorului sau, după caz, ale asiguratului prezintă importanţă atât sub aspect juridic, cât şi din prisma conturării unei stabilităţi sociale concrete.

În fine, lucrarea nu este străină de prevederile europene în materia asigurărilor, susţinând importanţa raportării permanente la acquis-ul comunitar şi la normele ce determină o veritabilă „unitate în diversitate legislativă".

Dicționar de dreptul consumului

Juanita Goicovici

536 pag., 54,90 lei
ISBN 978-973-115-714-6

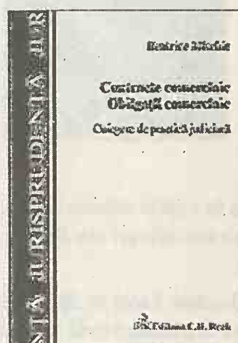
Lucrarea reprezintă primul inventar, realizat în spaţiul dreptului român al consumului, al conceptelor fundamentale şi derivate uzitate în noua ramură de drept purtând acest nume. Principalul său merit este acela de a facilita parcurgerea terminologiei de specialitate, relativ complexă, celor care, în calitate de magistraţi, avocaţi, membrii ai asociaţiilor de consumatori, consilieri juridici, angajaţi ai organismelor administrative însărcinate cu protecţia consumatorilor, se confruntă cu necesitatea cunoaşterii acestor termeni. Nu în ultimul rând, lucrarea îşi propune să suscite, în persoana doctoranzilor, masteranzilor şi studenţilor în ştiinţe juridice vocaţia de jurişti specializaţi în dreptul consumului.

Dicţionarul cuprinde un număr de aproximativ 400 de definiţii, însoţite de explicarea coordonatelor esenţiale şi a mecanismului tehnic pe baza căruia noţiunile în cauză funcţionează. Este de menţionat tripla sursă de terminologie utilizată: termenilor beneficiind de o definiţie legală (1) li se adaugă noţiunile teoretizate de doctrina de specialitate, pe suportul solid oferit de soluţiile pretoriene din sisteme de drept precum cel francez, de pildă (2), cu adjoncţiunea termenilor împrumutaţi dinspre dreptul civil clasic, la care dreptul consumului recurge, cu mai multă sau mai puţină candoare, ca fond terminologic de drept comun (3).

Contracte comerciale. Obligații comerciale

Culegere de practică judiciară

Beatrice Mischie

Lucrarea oferă o prezentare din perspectivă jurisprudențială a materiei contractelor și obligațiilor comerciale.

Cuprinde hotărâri judecătorești relevante pronunțate în materie de către Înalta Curte de Casație și Justiție și alte instanțe române, cu preponderență din perioada 2005-2009. Spețele sunt prelucrate și însoțite, acolo unde este cazul, de note privind modificarea legislației.

216 pag., 29,90 lei

ISBN 978-973-115-682-8

Talon de comandă

Titlu / Autor	Exemplare

CORESPONDENȚĂ RĂSPUNS C.R. SE TAXEAZĂ LA DESTINAȚIE

DESTINATAR

Editura C.H. Beck - București, O.P. 83, C.P. 90
Tel.: +40 21 410.08.47; fax: +40 21 410.08.48
E-mail: comenzi@beck.ro
Cont: RO06RZBR 0000 0600 03338540 Raiffeisen Bank, Ag. Sebastian
Cont: RO82FNNB001201052424RO02 Credit EuropeBank (Rom) - Suc. Doamnei
Cont: RO08TREZ7005069XXX002640 ATCP Municipiul Bucuresti

Al doilea volum al lucrării „Procedura insolvenței. Culegere de practică judiciară 2006-2009" este organizat după următoarele teme: *Administrarea procedurii; Reorganizarea și Falimentul.*

Structura celor trei volume a fost decisă de colectivul de autori și ea urmează structura Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

La realizarea culegerii au participat specialiști în domeniu din partea instanțelor specializate, a Buletinului Procedurilor de Insolvență și din rândul practicienilor în insolvență.

ISBN978-973-115-707-8
ISBN978-973-115-840-2

NȚĂ JURISPRUDENȚĂ JU